

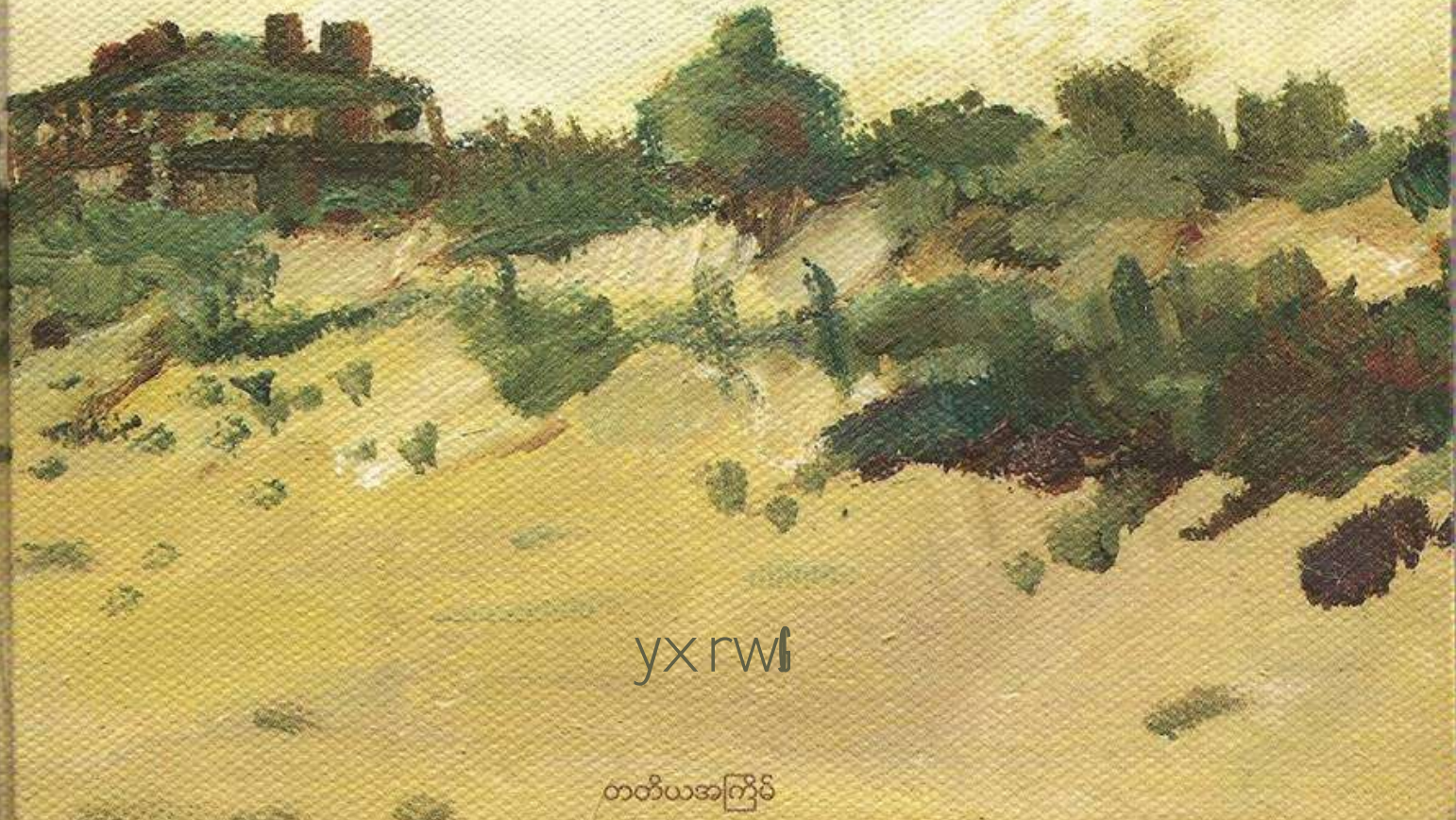
စိတ်ကူးချိချိအနုပညာ

ရဲတိုက်

မောင်ထွန်းသူ

THE
CITADEL

A.J. CRONIN

yx rwi

တတိယအကြိမ်

ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ

၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

Myanmar Cupid Library

စာမူ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် [၃၈၁ / ၉၉ (၄)]
မျက်နှာပုံ: ခွင့်ပြုချက် အမှတ် [၁၂၁၁ / ၂၀၀၄ (၁၁)]

ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၀၅၊ ဖေဖော်ဝါရီ
(ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၃၊ မေ၊ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ)

မျက်နှာပုံ:
ပန်းချီ မုတ်သုံ

အုပ်စု
၅၀၀

တန်ဖိုး
၂၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံရိုက်
ဒေါ်ရွှေ (၀၂၀၇၉)၊ သုခ ပုံနှိပ်တိုက်
၁၂၈၊ ၄၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးတင်မောင်ဝင်း (၀၅၉၄၆)၊ သင်းလှဲဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်
၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ
ဦးကျော်ဟင်း (၀၉၁၀)၊ ယုံကြည်ချက် စာပေ
၁၁၁၊ ၃၃ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

PDF မှတ်တမ်း:

ကွန်ပြူတာစာစီ စာရိုက် - **equinox1528 @ mmcp**

PDF Design - nnaing @ mmcp

Myanmarcupid PDF Creator Group
မှ တင်ဆက်သည်။

၁၉၈၃ ခုနှစ် အမျိုးသား စာပေဆု ဘာသာပြန် (ရသ) ဆုရ

မောင်ထွန်းသူ

ရဲတိုက်

(ပထမတွဲ)

A. J. Cronin

The Citadel

ကျွန်တော့် ရဲတိုက် သို့မဟုတ် ဒုတိယ အကြိမ် အမှာစာ

ကျွန်တော့် ရဲတိုက်ကို ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေမှ ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဤအတွက် ကျွန်တော်သည် ဝမ်းသာခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းများနှင့် စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်း စသည့် ကောင်းသော ဝေဒနာများကို ခံစားရပါသည်။ စကားကို လှအောင် ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ အမှန်တကယ် ခံစားရ၍ ခံစားရသည့် အတိုင်း ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

* * *

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ကျွန်တော့် ရဲတိုက်ကို ဒုတိယ အကြိမ် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေသင့်သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ရဲတိုက်ကို သိသူများက 'ဒုတိယအကြိမ် မရိုက်ဘူးလား' ဟု မေးကြသည်။ ရဲတိုက်ကို ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေရန် အတွက် ၁၉၈၉ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့ကတည်းက ဘဝတက္ကသိုလ် လက်သို့ ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပေးခဲ့ခြင်းမှာလည်း အကြောင်း ရှိသည်။ ကျွန်တော့် ဘာသာပြန် စာအုပ်များထဲတွင် ရဲတိုက်သည် ဘဝတက္ကသိုလ်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ပထမဆုံး စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ၁၉၈၃ ခုနှစ် အတွင်းက ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ချက်ချင်းအောင်မြင်မှု ရခဲ့သော စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။ စာပေဆု ရရှိခဲ့၍ အောင်မြင်သည်ဟု ကျွန်တော် ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ စာဖတ် ပရိသတ် အတော်များများက နှစ်သက် လက်ခံခဲ့ကြခြင်းကြောင့်သာ အောင်မြင်မှု ရခဲ့သည်ဟု ပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ဤစာအုပ် ရဲတိုက်၏ ကျေးဇူးသည် ကျွန်တော့်အတွက် ကြီးမားလှပါသည်။ ရဲတိုက်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် လူသိများသော စာရေးသူတစ်ဦး ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ခံယူမိပါသည်။ ဤစာအုပ်သည် ဘဝတက္ကသိုလ်မှ ထုတ်ဝေပေးခဲ့သည့် ပထမဆုံး စာအုပ် ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဘဝတက္ကသိုလ်၏ ကျေးဇူးသည်လည်း ကျွန်တော့်အပေါ်၌ တင်ရှိနေသည်ဟု ယူဆပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရဲတိုက်ကို ဘဝတက္ကသိုလ်မှ ဒုတိယ အကြိမ် ရိုက်ခွင့် တောင်းလာသည့်အခါ ကျွန်တော် ချက်ချင်း သဘောတူခဲ့ပါသည်။

၁၉၈၃ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၅ ခုနှစ် ကာလအတွင်း ထုတ်ဝေခဲ့သည့် တက်စ်၊ ကင်မီလီ၊ တို့ဘဝ တို့ကမ္ဘာ၊ တို့ပိုင်တဲ့မြေ၊ ဒေါသမာန် အစရှိသော ဘာသာပြန် စာအုပ်များသည် ဒုတိယ အကြိမ် ထွက်သွားခဲ့ပြီးပြီ။ အချို့စာအုပ်များ ဆိုလျှင် တတိယ အကြိမ်ပင် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေ ခဲ့ကြပြီးပြီ။ ကျွန်တော့်အား လူသိ အများဆုံး ဖြစ်သွားအောင် တွန်းအားပေးခဲ့သည့် ရဲတိုက်ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ မထုတ်သနည်း။

ယင်းမေးခွန်းသည် စာဖတ် ပရိသတ် အတော်များများထံမှ ထွက်လာသည့် မေးခွန်း ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ရဲတိုက်ကို များစွာနှစ်သက်ခဲ့ကြသော ၁၉၈၂-၁၉၈၅ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဆရာဝန်များသည် ထိုမေးခွန်းကို အများဆုံး မေးသူများ ဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တော့လည်း သူတို့မေးကြသည်မှာ သဘာဝကျသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုမေးခွန်းအတွက် ဘဝင်မကျ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ မေးသူများ ကျေနပ် နိုင်လောက်သည့် အဖြေကိုလည်း ကျွန်တော် ပေးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။

ဤကြားထဲမှာပင် ထုတ်ဝေသူ အတော်များများကလည်း ရဲတိုက်ကို ဒုတိယ အကြိမ် ရိုက်နှိပ်လိုသည်ဟု အိမ်တိုင်ရာရောက် လာရောက်၍ စကားကမ်းလှမ်းကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ တချို့ကဆိုလျှင် စာရေးသည့် အလုပ် တစ်ခုတည်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေရသော ကျွန်တော့်အား မက်လောက်သည့် စာမူခကိုပေး၍ ရဲတိုက်ကိုဝယ်ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း ရဲတိုက်ကို ကျွန်တော် ပေးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်နှင့် ဘဝတက္ကသိုလ် ကြားတွင် တည်ဆောက်ထားခဲ့သည့် လူမှုဆက်ဆံရေး အခြေအနေကို မပျက်ပြားစေလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် ဘဝတက္ကသိုလ်အား အကြောင်းစုံ ပြောပြပြီး ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ရသည်။ ကျွန်တော်အသက်နှင့်ကိုယ် မြဲနေစဉ်အတွင်း ရဲတိုက်ကို ဒုတိယအကြိမ် မြင်တွေ့လိုပါသည်ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဤသို့ဖြင့် ၁၉၈၃ ခုနှစ်က ပထမအကြိမ် ထွက်ခဲ့ရသည့် ရဲတိုက်သည် အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ကုန်လွန်သွားသည့်အခါ ဒုတိယအကြိမ် ထွက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

* * *

ရဲတိုက်ကို ပထမ အကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်မှာ ၁၉၈၃ ခုနှစ်က ဖြစ်၍ ထုတ်ဝေသူမှာ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေတိုက်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုစဉ်ကလည်း ကျွန်တော်သည် ထွက်လာသည့် စာအုပ်ကို ကြည့်၍ အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းနှင့် စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်း စသော ဝေဒနာကောင်းများကို ခံစားခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့် အသက်သည် ငါးဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်ခံစားမှုများသည် ယခုအချိန်ထက် ပို၍ နက်ရှိုင်းပြီး ပို၍ ပြင်းထန်ခဲ့သည်။ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါသနည်း။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် အသက်အားဖြင့် ငယ်ပါသေးသည်။ ယခု ရောက်နေသည့် အချိန် ကာလလို အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်အရွယ် မဟုတ်သဖြင့် တရားနှင့်ယှဉ်၍ ဆင်ခြင်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရဲတိုက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော့်တွင် ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိနေသေးသည် ဖြစ်ရာ ထိုပြောစရာများကို ယခုလို ဒုတိယအကြိမ် အခါအခွင့် သင့်လာသည့်အခါ ထပ်မံ၍ ပြောခွင့်ပြုစေချင်ပါသည်။

* * *

ကျွန်တော် ရဲတိုက်ကို စတင် ဘာသာပြန်ခဲ့သည်မှာ ၁၉၇၇ ခုနှစ်တွင်ဖြစ်သည်။ ရဲတိုက်၏ မူရင်းဖြစ်သော The Citadel ကို ထိုနှစ်အတွင်းမှာပင် ပြန်လည်၍ ဖတ်ရှုဖြစ်ခဲ့ပြီး ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော့် ဇနီးမြင့်နှင့် သားသမီးများအား ပြောပြဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် စာ စရေးသည်။ အကယ်၍သာ အောင်မြင်ခဲ့ပါက ကျွန်တော်သည် အရာရှိဘဝကို စွန့်၍ စာရေးဆရာ အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးတော့မည်ဟူသော ရည်မှန်းချက်နှင့် ဖြစ်၏။ ပထမဦးဆုံး တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ စာမူကို ရေးသားခဲ့သည်။ ယင်းစာမူတွင် ပင်ကိုယ်ရေး ဝတ္ထုတို ခုနစ်ပုဒ် ပါသည်။ ထို့နောက် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာ ဆရာဝန် အေ. ဂျေ. ကရိုနင် (A. J. Cronin) ၏ The Citadel ဝတ္ထုကို ရဲတိုက် အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် A Small Woman စာအုပ်ကို ဆဋ္ဌမသုခဘုံ အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်တော်သည် ယင်းစာမူ သုံးပုဒ် စာအုပ် ဖြစ်လာရေးအတွက် အားထုတ်သည်။ ပထမ ထုတ်ဝေသူ တစ်ဦးက ကျွန်တော့်စာမူ အားလုံးကို သိပ်ကောင်းသည်ဟု ဆိုသော်လည်း နာမည် မရသေးသော ကလောင် တစ်ချောင်း၏ စာအုပ်ကို သူမထုတ်ရဲဟု ဆိုသည်။ သဘာဝကျသော အဆို ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် နောက် တစ်ဦးထံ ရောက်သွားသည်။ စာပေ ဝါသနာရှင်များ၏ စာအုပ်တိုက်ဟု ကြွေးကြော် ထားသည့် တိုက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဝေသူနှင့် သွားတွေ့သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ထက် အသက်ငယ်သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အား ‘ထိုင်ပါ’ ဟူသော လောကဝတ်စကားကိုပင် မပြော။ ကျွန်တော့်လို နာမည်မရသေးသူ တစ်ဦးက ဆရာဇော်ဂျီ၊ ဆရာမင်းသုဝဏ်၊ ဆရာတက်တိုးတို့လို စာရေးဆရာကြီးများသာ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သော စာအုပ်ကြီးကို လုပ်ရကောင်းလားဟု အပြစ်တင်သည်။ သူ ပြောနေပုံမှာ ကျွန်တော့်အား မတန်မရာ အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်လာသည့် ကလေးတစ်ယောက်အား အပြစ်တင်နေသည်နှင့် တူလှပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူပြောသမျှကို ငြိမ်၍ နားထောင်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှာပင် ကျွန်တော်သည် လက်ထဲတွင် အသင့် ပါလာသည့် ခေတ်တစ်ခေတ်၏ ကြေးမုံပြင် (ခရီးသွား ဆောင်းပါးများ စုစည်းမှု) နှင့် တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ စာမူနှစ်ခုကို စာပေဗိမာန်သို့ ပို့ခဲ့သည်။ ကံစမ်းသည့် သဘောဖြင့် ပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ မျှော်လင့်ချက်တော့ မထားခဲ့ပါ။ ဘာသာပြန်စာမူ နှစ်ပုဒ်ကိုမူ အိမ်သို့ပြန်ယူလာခဲ့သည်။

ဤအတောအတွင်း စာရေးဆရာ ဆိုသူတစ်ဦး ရောက်လာပြီး ဘာသာပြန် အလုပ်များအပ်သည်။ ဆေး ဆောင်းပါးများဖြစ်၏။ ကျွန်တော့်အဖို့ ငွေကြေးလည်း အထိုက်အလျောက်ရသဖြင့် လက်ခံ၍လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။ သူ့ကိုလည်း များစွာ ကျေးဇူးတင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်တော်၏ ရဲတိုက် နှင့် ဆဋ္ဌမသုခဘုံ စာမူများ အကြောင်း စကားစပ်မိကြရာမှ ထိုစာမူများကို သူဖတ်ပြီး အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားပေးမည်ဟု ပြောသည်။ ကျွန်တော့် စာမူများကို သူ့လက်သို့ အပ်လိုက်ပါသည်။

စာမူများ သူ့လက်ထဲရောက်သွားသည်မှာ လပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အဖြေထွက်မလာပါ။ သူ့အိမ်သို့ သွား၍မေးသည့်အခါတိုင်း သူ့ဇနီးက ရဲတိုက်ဝတ္ထု အလွန်ကောင်းသည်ဟု ပြောလေ့ ရှိသော်လည်း သူကတော့ နှုတ်ဆိုတ်ကာ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ် လုပ်နေသည်။ တစ်ရက်တွင်မူ သူက 'ရဲတိုက်ကို ယူချင်တဲ့လူတော့ ရှိတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ရဲတိုက်ကို မြန်မာမူပြုချင်နေတယ်။ ဇာတ်ကောင် ဆရာဝန်နေရာမှာ သတင်းစာအယ်ဒီတာ အစားထိုးပြီး မြန်မာဝတ္ထု လုပ်လိုက်ရင် သိပ်ကို ကောင်းမှာပဲလို့ ပြောတယ်။ စာအုပ်ကို ထုတ်ရင်တော့ သူ့နာမည်နဲ့ပဲ ထုတ်မယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဆရာ သဘောတူရင် စာမူကို ငါးရာလောက် ပေးမယ်လို့ပြောနေတယ်'

ကျွန်တော် သဘောမတူနိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ရဲတိုက်ကို ဘာသာပြန်ခဲ့ခြင်းမှာ ထိုဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်ကောင် အင်ဒရူး၏ စရိုက်ကို နှစ်သက်လွန်း၍ ဖြစ်သည်။ မဟုတ်တာပြောနေ လုပ်နေလျှင်မခံချင်သော စိတ်၊ မတော်မတရား ပြုနေသည်ဟု ထင်လျှင် မနှစ်သက်သည့် စိတ် စသည်များကို သဘောကျလွန်း၍ ဖြစ်၏။ 'ရဲတိုက်ကိုတော့ ဘယ်သူ့ နာမည်နှင့်မှ ပေးမထုတ်နိုင်ဘူး၊ ဒီစာအုပ်က ကျွန်တော့်အသက်လို ဖြစ်နေလို့ပါ' ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည့်အခါ သူက 'တစ်ထောင်လောက် ပေးမယ် ဆိုရင်ကော ဆရာ လက်ခံနိုင်မလား' ဟု ပြန်မေးသည်။ 'သုံးထောင် ပေးရင်တောင်မှ သူများ နာမည်နှင့်တော့ အထုတ် မခံနိုင်ပါဘူး' ဟု ကျွန်တော်က အဖြေ ပေးလိုက်သည့်အခါ ရဲတိုက်ကိစ္စသည် ပြီးပြတ်သွားခဲ့လေသည်။

* * *

တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်သည် ရဲတိုက်စာမူကို ပိုက်၍ စာပေဗိမာန်မှ စာတည်းချုပ် ဒေါ်အုန်းကြည်ထံ ရောက်သွားသည်။ စာမူကိစ္စကို ပြောပြသည်။ ဒေါ်အုန်းကြည်က 'ဆရာရဲ့ တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ စာမူကို ဝယ်ဖို့ ကျွန်မတို့ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ၊ ခေတ်တစ်ခေတ်၏ ကြေးမုံပြင်ကိုတော့ ဖတ်နေတုန်းပဲ၊ ဒီစာမူ ရဲတိုက်ကတော့ ထုတယ် ဆရာ၊ အထက်က စာအုပ်တွေကို စီးပွားရေးဆန်ဆန် ထုတ်ရမယ်လို့ ညွှန်ကြားထားတော့ လုပ်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး' ဟု ရှင်းပြသည်။

ကျွန်တော်သည် တောင်ပံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ စာမူအတွက် ဝမ်းသာသည့်စိတ်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အမြဲတစေ သွားနေကျဖြစ်သော ပန်းဆိုးတန်းစာအုပ် အဟောင်းဆိုင်များဆီသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်နှင့် တရင်းတန်း ရှိခဲ့သော စာအုပ်သမား ကိုဝင်းတင်(ကွယ်လွန်) နှင့် ဆုံမိသည်။ သူက ကျွန်တော့်လက်ထဲမှ ရဲတိုက်စာမူကို ယူကြည့်သည်။ သူနှင့် ခင်မင်သော ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးထံ ပြုကြည့်ချင်သည်ဟု ပြောသည်။ တစ်လလောက်ပဲ ကြာမှာပါဟုလည်း အခိုင်အမာ ကတိပေးသည်။ ရဲတိုက်စာမူသည် ကိုဝင်းတင်လက်သို့ ရောက်သွားခဲ့ပါလေတော့သည်။

ထို့နောက် နှစ်လကျော် သုံးလနီးပါးခန့်တွင် ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေတိုက် ပိုင်ရှင်နှင့် တွေ့ရ၏။ သူသည် စကားနည်းသူ ဖြစ်၏။ တိုတိုနှင့် လိုရင်းကိုသာ ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ 'ရဲတိုက်စာမူကို သူ ထုတ်မည်၊ ရဲတိုက်နှင့် အတူပေးလိုက်သည့် ဆဋ္ဌမ သုခဘုံကိုလည်း သူကြိုက်သဖြင့် ထုတ်မည်၊ ရှေ့ဆက်၍လည်း ကျွန်တော်နှင့် တွဲပြီး အလုပ် လုပ်လိုသည်' စသည်ဖြင့် ပြောသည်။

ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေသည် ရဲတိုက်စာအုပ်ကို ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် ပထမတွဲ ဒုတိယတွဲ နှစ်တွဲခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ 'ဘဝတက္ကသိုလ်၏ ရဲရင့်စွန့်စားသော ခြေလှမ်း' ဟု ပြောလျှင် မမှားနိုင်ပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော့် ကလောင်သည် စာပေနယ် အတွင်း၌ ခြေတစ်ဖက်ချဖို့ စမ်းတဝါးဝါး လုပ်နေသည်ဟု ဆိုနိုင်ရုံမျှသာ ရှိသေးသည်။ 'မောင်ထွန်းသူ' ဟူသော အမည်ဖြင့် ရှေ့သို့စာစောင်တွင် ခရီးသွားဆောင်းပါးများ၊ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ စသည်တို့တွင် စာပေဆောင်းပါး အတိုအထွာများမှ တစ်ပါး အခြား ဘာစာအုပ်မှ မည်မည်ရရ မထွက်သေးပါ။ ကံကောင်းထောက်မ၍ ၁၉၈၀ ခုနှစ်တွင် မောင်ထွန်းသူ အမည်ဖြင့် တောင်ပုံမဲ့သည့် ငှက်ငယ်များ စာအုပ်ထွက်ခဲ့သော်လည်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ ယင်းအခြေအနေတွင် ရဲတိုက်ကို တင်ပို့သော ဘဝတက္ကသိုလ်၏ သတ္တိသည် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် သမိုင်းတင်ရမည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။

ထို့နောက် ဆဋ္ဌမသုခဘုံ(ဆဋ္ဌမ သုခရိပ်မြိုင်)၊ ကင်မီလီ၊ တက်စ်၊ ရှာပုံတော်၊ အကျဉ်းစံ၊ ဒေါသမာန် စသည့် ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများ ထွက်လာသည်။ စာဖတ် ပရိသတ်ကလည်း လက်ခံသည်။ ယင်းစာအုပ်များသည် ရဲတိုက်စာအုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သော စာအုပ်များ ဖြစ်လေသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာဘဝကို လိုချင်နေသူဖြစ်၏။ အကယ်၍ ရဲတိုက်သာ မအောင်မြင်ပါက ကျွန်တော်သည် ပြင်ပ ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦးထံ၌ ကျွန်တော် အော့နှလုံးနာသည့် လခစား လုပ်ရဦးတော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ရဲတိုက်သည် ကျွန်တော် လိုချင်နေသော ဘဝကို ရရှိရေးအတွက် များစွာ အထောက်အကူ ပြုခဲ့၏။ ယင်းကဲ့သို့ အထောက်အကူပြုရေးအတွက် အဓိက ပံ့ပိုးပေးခဲ့သူမှာ ဘဝတက္ကသိုလ်ဖြစ်ရာ ဘဝတက္ကသိုလ်၏ ကျေးဇူးတရားကို အမြဲတစေ ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းခြင်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် 'မမှား' ဟု ယူဆပါသည်။

* * *

ရဲတိုက် ထွက်လာသည့်အခါ စာဖတ် ပရိသတ်များကြားတွင် အတော်ကလေး ဂယက်ရိုက်ခဲ့သည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် စာရေးဆရာကြီး အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်၏ ဇာတ်လမ်းကို ကြိုက်ကြသည်။ သူ့ဇာတ်ကောင်များကို စွဲကြသည်။ ဝတ္ထု၏ ဦးတည်ချက်ကို အလွန်သဘောကျကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထု၏ အဓိက ဇာတ်ကောင်များဖြစ်သော 'အင်ဒရူး မေဆန်' နှင့် 'ခရစ္စတီ' တို့သည် စာဖတ် ပရိသတ် အတွက် မမေ့နိုင်စရာ လူများ ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

ထိုဂယက်သည် ဆေးလောက အတွင်းရှိ ဆရာဝန်များကြား၌လည်း ရိုက်ခတ် လာခဲ့သည်။ လူငယ် လူရွယ် ဆရာဝန်များသည် လည်းကောင်း၊ အလုပ်သင်ဆရာဝန်များ ကြားတွင် လည်းကောင်း၊ ဆေးကျောင်းသားများ ကြားတွင် လည်းကောင်း ရဲတိုက် အကြောင်းကို ပြောလာကြသည်ဟုဆိုသည်။ ရဲတိုက်ကို ဖတ်သင့် ဖတ်ထိုက်သည့် စာအုပ်ဟုလည်း အချင်းချင်းပြောကြ တိုက်တွန်းကြသည်ဟု ဆိုသည်။

အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ဆရာဝန်တချို့ကလည်း ကျွန်တော့်ထံ စာလှမ်းရေးကြသည်။ တချို့က ကျွန်တော့်အား ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟု ထင်ကြသည်။ တချို့က အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်၏ မူရင်းဝတ္ထု The Citadel ကို လိုချင်၍ ဝယ်ယူရရှိနိုင်သည့် နေရာဌာနများကို ပြောပြပါဟု မေတ္တာရပ်ခံကြသည်။

မအူပင်မြို့မှ မြို့နယ်ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ စာသည် အလွန်မှတ်သားစဖွယ် ကောင်းသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ သူက 'ဆရာဟာ ဆရာဝန် တစ်ယောက်များလား၊ ဆရာ ဘာကြောင့် ဒီစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ပါသလဲ' ဟု သူ့စာတွင် မေးထားသည်။ ပြီးတော့ ....

'ရဲတိုက် ဝတ္ထုထဲက အခြေအနေတွေဟာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ ၁၉၃၀-၃၁ ခုနှစ်အတွင်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အခြေအနေတွေပါ။ အဲဒီ အခြေအနေတွေဟာ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ အခုမှလာဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီအခြေအနေတွေကို အချိန်မီ ထိန်းသိမ်းသွားနိုင်မယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ' စသည်ဖြင့် ရေးထားသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ သူသည် ဤအတိုင်း ရေးခဲ့၏။ ယခုအခါတွင်မူ သူ့အတွေး သူ့အယူအဆနှင့် သူ့အမြင်များသည် မည်သို့ရှိလေမည်နည်း။ အကယ်၍များ ယခုအချိန်တွင် သူသည် အထူးကု ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်ရှိသော် ....။ သို့မဟုတ် ....။

ကျွန်တော် သူ့နာမည်ကို ထုတ်ဖော် မပြောလိုသေးပါ။ ယခုအခါ ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာ ဘယ်ဒေသ၌ ရောက်နေမှန်းလည်း ကျွန်တော်မသိပါ။ အကယ်၍များ ဤအမှာစာကို ဖတ်မိ၍ ကျွန်တော့်ထံ ဟိုတုန်းကလို စာရေးခဲ့သည်ရှိသော် ယနေ့ခေတ်၏ လက်ရှိဆေးလောက အခြေအနေကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြည့်လိုက်ချင်ပါသေးသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုစဉ်အခါက ရဲတိုက်သည် စာပေလောကတွင်လည်း ဂယက်ရိုက်သင့်သလောက် ရိုက်ခဲ့သည်။ အချို့သော စာပေပညာရှင်များသည် ရဲတိုက်ကို ကြိုက်ကြသည်။ မုဒိတာလည်း ပွားကြသည်။ ဤအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာကြည်နူးခဲ့ရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း အထူးကျေးဇူး တင်ခဲ့ရလေသည်။

* * *

ရဲတိုက်ကို ‘အမျိုးသားစာပေဆု’ ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မမှန်းခဲ့ပါ။ ထိုဆုကို ရရန် ရည်မှန်းချက် ထား၍ ဘာသာပြန်ခဲ့သော စာအုပ်လည်း မဟုတ်ပါ။ ယနေ့အချိန်ထိ အမျိုးသား စာပေဆုရရန် ရည်ရွယ်ပြီး ရေးသော စာအုပ်ဟူ၍ တစ်အုပ်မှ မရှိသေးပါ။ နောင်တွင်လည်း ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။ စာအုပ်များ ရေးရာ၌ သို့မဟုတ် ဘာသာပြန်ရာ၌ ကျွန်တော့်တွင် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။ ပြည်သူအများ နှစ်သက်ဖို့နှင့် ပြည်သူတို့အား တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေဖို့သာ ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့် ရဲတိုက်သည် ‘၁၉၈၃ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆု ဘာသာပြန် (ရသ) ဆု’ ကို ရရှိခဲ့သည်။ ဤစကားကို ဆိုခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါ။ ရဲတိုက်နှင့် အမျိုးသား စာပေဆုတို့ ကြားတွင် ပြောစရာ အကြောင်းလေးတွေ ရှိခဲ့၍ဖြစ်သည်။

ထိုနှစ်က အမျိုးသားစာပေဆု ရွေးချယ်ရေးကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌမှာ စာရေးဆရာကြီး မန်းတင် ဖြစ်သည်။ မန်းတင်သည် ကျွန်တော့် အသည်းစွဲ စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ၏ ထိုသုံးနှစ်၊ ပြီးတစ်ခု၊ မြို့ပိုင် မောင်ပြုံးချို၊ ကိုဖိုးလုံး၊ ဇင်ဒါး အကျဉ်းသား၊ ဖရူဆို၊ ဂျူးလိယက် ဆီဇာ စသော စာအုပ်များသည် ကျွန်တော် အလွန်နှစ်သက်ခဲ့သော စာအုပ်များ ဖြစ်လေသည်။

၁၉၈၃ ခုနှစ် အမျိုးသားစာပေဆုကို ၁၉၈၄ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၂၃ ရက် (နတ်တော်လဆန်း ၁ ရက်၊ စာဆိုတော်နေ့) တွင် ကျင်းပခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဆရာမန်းတင်နှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ကိုသာမက စကားစမြီ ပြောဆိုခွင့်ကိုပါ ရခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဆရာသည် ကျွန်တော် သိသင့် သိထိုက်သည်ဟု ထင်မြင်ယူဆသော အကြောင်းအရာများနှင့် အချက်အချို့ကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြခဲ့သည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့ ရဲတိုက်ကို ကျွန်တော် သိပ်ပြီး သတိမပြုခဲ့မိဘူး ကိုထွန်းသူရဲ့’ ဟု ဆရာက ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော့်သားကပြောလို့ သတိထားမိတာ၊ ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အတော်ကိုကောင်းတာ တွေ့ရတယ်။ ဗဟိုမှာ ပိုင်းပြီး စဉ်းစားကြတော့ တချို့က ထောက်ကြတယ်။ ဒါဟာ ပထမဆုံး ဘာသာပြန်စာအုပ် ဖြစ်နေတယ်တဲ့။ အစဉ်အလာမရှိခဲ့ပေမဲ့ မူရင်းစာအုပ်နှင့် တိုက်ဖတ်ပြီးမှ စဉ်းစားပါတဲ့။ ကျွန်တော်တို့ မူရင်းကို ရှာခိုင်းခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး အမျိုးသားစာကြည့်တိုက်က ရလာတယ်။ တိုက်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ အမှားအယွင်းကလေးတွေ နည်းနည်းပါးပါးနှင့် အပိုကလေးတွေ ပါတာ တွေ့ရတယ်။ ယေဘုယျသဘောနှင့် ခြုံကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်ဘာသာပြန်စာအုပ်မှာမဆို အနည်းအကျဉ်း အကျအပေါက်ဟာ ရှိမှာပဲလို့ ကျွန်တော်က မြင်တယ်။ ဟိုအရင် ဆုပေးခဲ့တဲ့ ဘာသာပြန် စာအုပ်တွေနှင့်လည်း နှိုင်းယှဉ်သုံးသပ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့မှ ပေးသင့် ပေးထိုက်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာပဲ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။ ‘ဆရာ တစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကျေးဇူးတင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဖွဲ့လုံးကို ကျေးဇူးတင်တာပါ။ ရဲတိုက်မှာ အမှားအယွင်းနှင့် အကျအပေါက်တွေ ရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဆရာ့ကို ဝန်ခံချင်တာ တစ်ခုတော့ ပြောခွင့်ပြုစေချင်ပါတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အပိုကလေးတွေပါတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စပါ။’

ဒီဇင်ဘာ ၃၀၊ အခြေအနေ (၁၉၈၀-၈၃) ကို ကျွန်တော် အားမရဘူးဆရာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဘဝင်မကျချင်စရာတွေချည်းပဲ။ ကျွန်တော် အဲဒါတွေကို သိပ်ပြောချင်တယ်ဆရာ၊ အဲဒီတော့ ရဲတိုက်ထဲက အင်ဒရူး မေဆန် ပြောနေတဲ့ စကားတွေထဲမှာ အပိုကလေးတွေ ပါပါသွားတယ်။ ဆက်စပ်မှုရှိတဲ့ စကားမျိုးတွေပါ ဆရာ၊ အသားလွတ် ဇွတ်ထည့်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ 'ကျွန်တော်ကလည်း အဲသလိုဖြစ်တာလို့ တွက်ထားပြီးသားပါ' ဟု ပြန်ပြောသည်။ 'မောင်ပြုံးချိုနှင့် ကိုဖိုးလုံး' တို့ကို ဖွားမြင်သန့်စင်ပေးခဲ့သော ဆရာအပေါ်၌ ယခင်ကထက်တိုး၍ လေးစားကြည်ညိုစိတ် ဝင်ခဲ့ရပါသည်။

* * *

ရဲတိုက်ထွက်ပြီးနောက် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ခန့် အကြာတွင် ထိုဇေတီထိုအခါက ရှိနေခဲ့ကြသော ဆရာဝန်များအပေါ်၌ ရဲတိုက်၏ သြဇာလွှမ်းမိုးမှုသည် အထိုက်အလျောက် ရှိလာခဲ့သည်။ ရဲတိုက်ထဲမှ ဇာတ်ကောင်များ (အထူးသဖြင့် အင်ဒရူး မေဆန်နှင့် ခရစ္စတီ) သည် ဆရာဝန်များအတွက် နှစ်သက်စရာများ ဖြစ်လာခဲ့၏။ 'ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုရပ်တည်သင့်သည်' ဟူသော 'စဉ်းစားစရာ တစ်ချက်' ကို မြင်ခဲ့ကြဟန်တူပါသည်။

ထိုဇေတီက ဆရာဝန်များနှင့် ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများသည် ရဲတိုက်ကို ဖတ်ကြည့်ဖို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကြံပြုကြသည်။ ညွှန်းကြသည်။ တချို့က သူငယ်ချင်းဆရာဝန်တွေ လက်ထပ်လျှင် ရဲတိုက်ကိုပါ ထည့်၍ လက်ဖွဲ့ကြသည်ဟု ကြားခဲ့ သိခဲ့ရပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရဲတိုက်ထွက်ခဲ့သည်မှာ ၁၉၈၃ ခုနှစ်က ဖြစ်သဖြင့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ကျော်ခဲ့လေပြီ။ ထိုကာလအတွင်း အပြောင်းအလဲတွေ အများကြီးရှိခဲ့သည်။ မည်သည့် လူ့အဖွဲ့အစည်း၌မဆို Social Change ခေါ် 'လူမှုဝန်းကျင် ပြောင်းလဲမှုများ' သည် စဉ်ဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်တတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

နှစ်တွေ ကုန်လွန်လာသည်နှင့်အမျှ စရိတ်စကကြီးလွန်း၍ ဆေးခန်း ဆေးရုံသို့ မသွားနိုင်တော့သည့် လူနာတွေ တစ်နေ့တခြား တိုးတက်များပြားလာနေသည်။ ထို့နောက်တော့ သတင်းဆိုးတွေ ထွက်လာသည်။ ဆရာဝန် ဆရာမများ၏ ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ်မှု၊ တာဝန်ရှိ ဆရာဝန်တို့၏ လျစ်လျူမှုကို ခံရ၍ ကတိမ်းကပါးဖြစ်ကုန်ကြရသည့် လူနာများ၊ ရောဂါအမည်တပ်မှား၍ ဆေးပေးမှား၍ အသက်ဆုံးရှုံးသွားရသူများ၊ ထိုသတင်းများသည် အများကြီးဖြစ်လာသည်။

ထိုသတင်းများ မည်မျှအထိ မှန်ကန်သည်ကို ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော်လည်း ထိုသတင်းများ မကြာခဏကြားနေကြရခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိတော့ ထိုဖြစ်ရပ်များ ရှိနေပြီဟု ပြောနေခြင်း သို့မဟုတ် သတိပေးနေခြင်းဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ရှိလာပါသည်။

ယင်းအခြေအနေတွင် ကျွန်တော့်သမီးအငယ်ဆုံး မီးဖွားသည့်ကိစ္စတွင် တာဝန်ရှိဆရာဝန်ကြီးက တာဝန်ကျဆရာဝန်အား တိတိကျကျ တာဝန်ပေးပါလျက်နှင့် မွေးခါနီး မိနစ်ပိုင်းအလိုရောက်ခါမှ သူ့ကို ငွေကြိုပေးပြီး အပ်မထား၍ သူ့လူနာမဟုတ်ဟုဆိုကာ ပစ်ထားခဲ့ပါသည်။ သူ့အား လိုက်ခေါ်ပြန်၍လည်း မဖြစ်။ အချိန်က မရှိတော့။

ဤသို့ဖြင့် ကြုံရာကျရာ အလုပ်သင်တစ်ဦးက သူတတ်သိနားလည်ထားသမျှ အတွေ့အကြုံကလေးနှင့် မီးဖွားပေးခဲ့သည်။ ကလေးမွေးဖွားပြီး နောက်တစ်ရက်ကျခါမှ ချုပ်ပုံချုပ်နည်းများ လွဲမှားနေသဖြင့် ထပ်၍ ခွဲလား စိတ်လား လုပ်ကာ ပြန်ခွဲခဲ့ရ၏။ ကံကြီးလွန်း၍သာ မသေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီးများက မှတ်ချက် ပေးခဲ့ကြလေသည်။

ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ လူထဲကလူပင်ဖြစ်ရာ သူ့တွင် အတ္တကတော့ ရှိပါလိမ့်မည်။ လောဘ ဒေါသ မောဟ တည်းဟူသော အညံ့တရားများ သို့မဟုတ် အယုတ်တရားများလည်း ရှိပါလိမ့်မည်။ အများတကာထက်

ချမ်းသာကြီးမြင့်လိုစိတ်လည်း ရှိပါလိမ့်မည်။ ဤသည်မှာ သဘာဝကျသော ကိစ္စဖြစ်သဖြင့် အပြစ်မဆိုသာပါ။ သို့သော်လည်း ....။

ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ လူထဲကလူပင်ဖြစ်သည် ဟူသော အကြောင်းပြချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် အထိန်းအသိမ်း အကွပ်အကဲမရှိဘဲ ထင်ရာမြင်ရာ လုပ်၍ကား သင့်တော်မည် မဟုတ်ပါ။ ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ အများတကာထက် ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးသာမှ ဆရာဝန် ဖြစ်လာခြင်းဟု ယေဘုယျ အားဖြင့် ခံယူ ထားကြသည်ဖြစ်ရာ သူ့အသိသူ့စိတ်ဓာတ်သည်အခြားသာမန်လူများထက် ပို၍ မြင့်မြတ်သော၊ ပို၍ စေတနာ မေတ္တာနှင့် ကရုဏာကြီးမားသော၊ လူလူချင်း ပို၍ ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားတတ်သော လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် မိမိကိုယ်မိမိ တည်ဆောက်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့တော့ လိုပါသည်။ မိမိ၏ စိတ်၊ မိမိ၏ ဆန္ဒ၊ မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်နှင့် မိမိ ပတ်ဝန်းကျင်၏ လိုအပ်ဆန္ဒများကို အစွန်းမရောက်အောင် ထိန်းချုပ် ထားဖို့တော့ အားထုတ်ရပါလိမ့်မည်။ တကယ်တော့ ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ ‘အတ္တနှင့် ပရ’ ကို မျှတအောင် လုပ်ဖို့တော့ ‘အသိနှင့် သတိ’ ရှိရမည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင် ဆိုနေကြစေကာမူ တစ်ချိန်က စာဖတ် ပရိသတ်ပြည်သူများနှင့် စာဖတ်သူ ဆရာဝန်များနှင့် ဆေးကျောင်းသားများကြား၌ ရေပန်းစားခဲ့သော စာရေးဆရာ ဆရာဝန် အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနှင့်၏ ရဲတိုက် ဘာသာပြန်သည် ဒုတိယအကြိမ် ထွက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ပထမအကြိမ်တုန်းကလိုပင် ပြည်သူများနှင့် ဆရာဝန်များကြား၌ ‘မေတ္တာပေါင်းကူး တံတားသစ် တစ်ခု’ ထပ်မံတည်ဆောက်နိုင်ကြပါစေဟု ကျွန်တော် ဆန္ဒပြုချင်မိပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ
၂၃၊ မတ်၊ ၂၀၀၄။

ဆရာဝန် စာရေးဆရာနှင့် စာရေးဆရာ ဆရာဝန်

ကမ္ဘာတွင်ရော မြန်မာတွင်ပါ စာပေများကို ရေးသားပြုစုနေကြသည့် ဆရာဝန်တွေ အများအပြားရှိပါသည်။ ယင်းတို့ကို အမျိုးအစား ခွဲလျှင် ဆရာဝန် စာရေးဆရာနှင့် စာရေးဆရာ ဆရာဝန် ဟူ၍ ခွဲခြားရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ဆရာဝန် စာရေးဆရာဆိုသည်မှာ ဆေးကုသခြင်း အလုပ်ကို အဓိကထားပြီး စာရေးခြင်းအလုပ်ကို အပျော်တမ်းလုပ်သူများ ဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာ ဆရာဝန်ဆိုသည်မှာ စာရေးခြင်းကို အဓိကထားပြီး ဆေးကုသခြင်း အလုပ်ကို အခါအားလျော်စွာ လုပ်သူများ ဖြစ်သည်။

ရရှိစာရေးဆရာကြီး ချက်ကော့သည် ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ချက်ကော့သည် ဆေးကုသရင်းမှ လူတွေအကြောင်းကို ပို၍သိလာခဲ့သည်။ လောကအကြောင်းကို ပို၍ နားလည်လာခဲ့သည်။ ဤတွင် ချက်ကော့သည် နားကြပ်နှင့်ဆေးထိုးအပ်ကိုစွန့်ကာ ကလောင်တံကို ကိုင်ခဲ့လေသည်။ ‘ဆေးပညာသည် ကျွန်တော်၏ မယားကြီးဖြစ်ပြီး စာပေမှာ ကျွန်တော်၏ မယားငယ်ဖြစ်သည်’ ဟု ချက်ကော့က ပြောခဲ့သည်။ ချက်ကော့သည် ဆေးထိုးအပ်နှင့်နားကြပ်ကို စွန့်ကာ မယားငယ်နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့လေသည်။ ချက်ကော့၏ ဝတ္ထုများသည် ဆေးပညာ၏ အကြောင်းကိုမျှမက ဆေးပညာနှင့် လူတို့ ဆက်သွယ်ပုံ၊ ဆေးပညာကြောင့် လူ့လောကကြီးတွင် မည်သို့သော အကျိုးအပြစ်တွေ ရနိုင်ပုံတို့ကိုလည်း ရေးသားတင်ပြခဲ့သည်။ ချက်ကော့သည် သေသည်အထိ ကလောင်တံကို ကိုင်စွဲကာ စာပေများကို ရေးသားပြုစုခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ချက်ကော့သည် စာရေးဆရာ ဆရာဝန်ဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါသည်။

အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ဆမ္မားဆက် မွန်သည်လည်း ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ဆမ္မားဆက် မွန်သည် လန်ဒန် စိန့်သောမတ် ဆေးရုံကြီးမှ စကြိုများပေါ်တွင် နားကြပ်ကို ကိုင်၍ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း လူ့အကြောင်း ပိုမို လေ့လာခွင့်ရခဲ့သည်။ လူ့အကြောင်းကို သိလာခဲ့သည်။ ဤတွင် ဆမ္မားဆက် မွန်သည် လူတွေ အကြောင်းကို ပိုမိုသိချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သံတမန်ဌာနတွင် ဝင်လုပ်သည်။ သိသင့်သလောက် သိခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် မကျေနပ်သေး။ ကမ္ဘာအနှံ့ ခရီးသွားခဲ့သည်။ ဆမ္မားဆက် မွန်၏ မိုးကုပ်စက်ပိုင်း ကျယ်ပြန့်လာသည်နှင့်အတူ သူ့တွင် ဘဝအတွေ့အကြုံတွေလည်း ကျယ်ပြန့်လာသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ဆမ္မားဆက် မွန်သည် ခွဲစိတ်ဓားကို စွန့်ကာ ကလောင်ကို ကောက်ကိုင်ခဲ့သည်။ သူ၏ ‘လူ့ အဖွဲ့အနောင်’ ဆိုသော ဝတ္ထုမှာ ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်၏ ရုန်းကန်မှုများ၊ လွမ်းမောဖွယ်ရာများ၊ ဆွတ်ပျံ့ကြည်မောစရာများကို ဖွဲ့နွဲ့ထားသည့် လှပသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပင်။

ဆွီဒင်အမျိုးသား အက်ဇယ် မွန်သီသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ပါရီတွင် ဆေးကုရင်း သူသည် လူ့အမျိုးမျိုးကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဆရာဝန်အမည်ခံကာ ကလေးဖျက်ပေးနေသူများ၊ ဆေးလိမ်ကုနေသူများ၊ ဖောက်ပြန်ကြသော အထက်တန်းစားများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဤတွင် မွန်သီသည် ‘စန်မစ်ရှယ်၏ ပုံပြင်’ ခေါ် ကမ္ဘာကျော်စာအုပ်ကို ရေးခဲ့သည်။

သူတို့သည် နောက်ပိုင်းတွင် ဆေးကုသည့်အလုပ်ကို စွန့်ပစ်ကာ စာရေးဆရာဘဝကို ခံယူသွားကြသည့် စာရေးဆရာ ဆရာဝန်များဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်ယောက်မှာ အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်။

အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်သည်လည်း မူလက ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ကရိုနင်သည် ဆေးပညာကို လုံးဝစွန့်လွှတ်လိုက်ကာ စာရေးဆရာဘဝကို ခံယူခဲ့သည်။

ကရိုနင်၏ ဝတ္ထုများ တော်တော်များများကို မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ခဲ့ကြဖူးပြီ။

ပထမဆုံးမှာ ‘နှစ်လောက’ အမည်ဖြင့် တင့်တယ် မြန်မာပြန်ခဲ့သော The Adventures In Two Worlds ဖြစ်သည်။ လန်ဒန်မြို့ ဟာလေးလမ်းတွင် ဆေးကုနေသည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ ဘဝကို ပြည့်စုံစွာ ရေးထားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ပုဒ်မှာ Beyond This Place ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုကို ထင်လင်းက ‘တစ်ကျွန်းစံ၏ အပြန်လမ်း’ ဟူသော အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့ဖူးသည်။ အပြစ်မရှိဘဲ လူသတ်မှုဖြင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း ခံခဲ့ရသည့် လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက်ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ပုဒ်မှာ The Northern Light ဖြစ်၏။ ‘ဥတ္တရ အလင်း’ ဟူသော အမည်ဖြင့် မြန်မာပြန်ခဲ့ဖူးသည်။ သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်၏ မျှော်မှန်းချက်များ၊ အောင်မြင်မှုများ၊ ဆုံးရှုံးမှုများကို ရေးထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

ယခု ‘ရဲတိုက်’ အမည်ဖြင့် မောင်ထွန်းသူ မြန်မာပြန်လိုက်သည့် ဝတ္ထုမှာ The Citadel ဖြစ်ပြီး ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ ဘဝကို ရေးထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

‘ရဲတိုက်’ ဝတ္ထုထဲမှ ဒေါက်တာ အင်ဒရူး မေဆန်သည် ဆေးကျောင်းမှ ဆင်းပြီးနောက် ဝေလပြည်နယ် သတ္တုတွင်းများတွင် သွား၍ အလုပ်လုပ်သည်။ ဆေးကုရင်း မိတ်ဆွေများနှင့် ရန်သူများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ အလုပ်သမားများနှင့် ဆုံခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေါက်တာ အင်ဒရူး မေဆန်သည် လူနာတစ်ယောက်ကို ဆေးကုရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကုသပုံကုသနည်းသည် ဆေးကောင်စီ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ကိုက်ညီခြင်းမရှိဟုဆိုကာ ဆေးကောင်စီတွင် အစစ်ခံရသည်။ ဆေးကောင်စီက သူ့အပေါ်တွင် စွဲထားသည့် စွဲချက်ကို ကြားနာကာ ဒေါက်တာ အင်ဒရူး၏ ဆရာဝန်မှတ်ပုံတင်လက်မှတ်ကို မသိမ်းဘဲ အပြစ်မှလွတ်လိုက်သည်။

ဆေးကောင်စီရှေ့တွင် အစစ်ခံရာ၌ ဒေါက်တာ အင်ဒရူးက .... ‘ကျွန်တော်တို့ ဆေးပညာရှင်တွေ ပြောတာမှ မှန်တယ်။ အပြင်ကလူတွေ ပြောတာ မမှန်ဘူးလို့ ထင်နေကြရင် သိပ္ပံပညာဟာ ဘယ်တော့မှ တိုးတက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ သေသွားတော့မှာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဆေးပညာလောကဟာ ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ အဖွဲ့အစည်းကလေးတစ်ခုပဲ ဖြစ်နေတော့မှာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆေးပညာလောကကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေရဲ့ မပြည့်စုံတဲ့ လေ့ကျင့်သင်ကြားမှုတွေကို ပြန်စဉ်းစားဖို့ကောင်းပြီ။ ကျွန်တော် ဆရာဝန်ဖြစ်စတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ လူ့လောကကြီးရဲ့ ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးကို ဆောင်နိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်လို့တောင် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ရောဂါတချို့ရဲ့ နာမည်ကိုသိတယ်။ ဆေးတချို့ကိုသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝမ်းဆွဲဆရာမရဲ့ ညှပ်ကိုတောင် ကောင်းကောင်းမကိုင်တတ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆရာဝန်တွေဟာ လက်တွေ့ကုရာမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခြေခံအချက်ကလေးတွေလောက်ကလွဲလို့ ဒီပြင် ဘာမှ ပိုမသိခဲ့ကြဘူး။ သူတို့မှာ အချိန်မရကြဘူး။ ပြေးလွှားနေကြရတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆရာဝန်တွေအတွက် ဘွဲ့လွန်သင်တန်းတွေ ဖွင့်သင့်တယ်။ သိပ္ပံပညာကို ရှေ့တန်းရောက်လာအောင် ကြိုးစားသင့်တယ်။ ဆေးပုလင်းထဲက ဆေးကို တိုက်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲဆိုတဲ့ အယူအဆကို စွန့်သင့်တယ်။ သုတေသန လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးသင့်တယ်။ အသပြာနောက်ကိုလိုက်တဲ့ ကုထုံးတွေ၊ မလိုအပ်တဲ့ ခွဲစိတ်ကုသမှုတွေကို ရပ်ဖို့အချိန်တော်ပြီ။ ဆေးပညာကို ကျွန်တော်တို့တစ်တွေမှ လိုက်စားခွင့်ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သိပ္ပံနည်းကျ ဆေးပညာမှာ အင်မတန် ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ လူပီပတ်စချာဟာ ဆရာဝန်မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျာမန်ပိုးမွှားဗေဒပါရဂူ အားလစ်ဟာ ဆရာဝန်မဟုတ်ပါဘူး။ အိန္ဒိယမှာ ပလိပ်ရောဂါကို တိုက်ဖျက်ခဲ့တဲ့ ဟတ်ဖကိုင်းဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ ဆရာဝန် မှတ်ပုံတင်စာရင်းမှာ မပါဘဲ ရောဂါတွေကို တိုက်ဖျက်တဲ့လူတွေဟာ လောကကြီးမှာ အများကြီးပါ။ သူတို့ဟာ လူအတွေ့ လူညံ့တွေ မဟုတ်ပါဘူး’

ထိုစကားများမှာ ‘ရဲတိုက်’ ဝတ္ထုထဲမှ ဒေါက်တာ အင်ဒရူး မေဆန်၏ စကားများဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာ အင်ဒရူး မေဆန်သည် ဆေးပညာကို လူထုလက် အရောက်ပို့ချင်သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် သူ့ရှေ့က ဆရာဝန်တို့နှင့်မတူ၊ ဆေးပညာအတွက် လမ်းသစ်ခင်းပေးသည်။

‘ရဲတိုက်’ ဝတ္ထုသည် ဆေးပညာတွင် လမ်းဟောင်းကို လျှောက်ချင်သူနှင့် လမ်းသစ်ကို ဖောက်ချင်သူတို့၏ ပဋိပက္ခကို ဖော်ပြသော ဝတ္ထုဖြစ်လေသည်။

အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်သည် ဆေးပညာ အကြောင်းကိုသာမက လူတွေအကြောင်းကိုပါ ရေးသော စာရေးဆရာ ဆရာဝန်ဖြစ်လေသည်။

မြသန်းတင့်

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

(၁)

၁၉၇၈ ခုနှစ် ....။

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ၁၉၇၈ ခုနှစ်သည် မုန်တိုင်းအထန်ဆုံးသောနှစ် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနှစ်တွင် ကျွန်တော်ဘယ်သောအခါကမှ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားခဲ့ဖူးသော အဖြစ်တစ်ခုနှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ ယင်း အဖြစ်ကို အကြောင်းပြု၍ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသော ကျွန်တော့်ဘဝသည် ပျက်ခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ စာဖတ်ရင်း စာရေးရင်းနှင့် လူ့အလွှာ အသီးသီးမှ လူတန်းစား ပေါင်းစုံ၏ အကျင့်စရိုက် လက္ခဏာများကို လက်တွေ့ကျကျ သိမြင်နားလည်ခွင့် ရလာခဲ့ပါသည်။

လူတို့၏ ကိုယ်ချင်းစာတရား ခေါင်းပါးမှုများ၊ ရက်စက်ယုတ်မာမှုများ၊ မလိုတစ်မျိုး လိုတစ်မျိုး လုပ်တတ်သည့် အကျင့်များ၊ ငွေကိုသာ အလေးထား၍ လူကို လုံးဝ တန်ဖိုးမထားသော အဆက်အဆံပြုမှုများ၊ မိမိ၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက် တစ်ဖက်သား နှစ်နာပျက်စီးအောင် ကြံစည်အားထုတ်တတ်သည့် သစ္စာမဲ့မှုများ၊ ကိုယ့်ထက်သာလျှင် မကြည့်ချင် မမြင်ချင် ဖြစ်တတ်သည့် မနာလို ဝန်တိုမှုများ၊ အပေါ်ကမေးလာလျှင် အောက်လှပေါ်ပုံချပြီး အောက်ကမေးလာလျှင် အပေါ်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြကာ အပြစ်မဖြစ်ရုံကလေးမျှ အလုပ်လုပ်ပြီး မိမိကိုယ်ကျိုးအတွက်သာ အဓိကထား၍ လုပ်ဆောင်နေတတ်သည့် အချောင်သမား စရိုက်များ၊ အပေါ်စီးရလာလျှင် တစ်ဖက်သားအပေါ် အညှာအတာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာ၍ ဖိဖိနှိပ်နှိပ် လုပ်တတ်သော်လည်း မိမိခံရမည့် အလှည့်ကျလျှင် ဆောက်တည်ရာမရနိုင်လောက်အောင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားကာ မိမိ၏ အသက်အရွယ်၊ မိမိ၏ ဂုဏ်၊ မိမိ၏ သိက္ခာကိုမှ မထောက်ထားတော့ဘဲ နူးထောက်၍၊ ခြေဖက်၍၊ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေး၍ ကယ်ပါ ယူပါ တစာစာ လုပ်တတ်သော ယုတ်ညံ့သည့် စိတ်နေစိတ်ထားများ ....။

ယင်းအကျင့်စရိုက် လက္ခဏာများ ကြားမှနေ၍ မေတ္တာနှင့် ကရုဏာကို အလေးအနက်ပြုတတ်သော၊ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်သော၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်သော၊ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးသည်နှင့်အမျှ အမှန်ဘက်မှ ရပ်တည်တတ်သော လူ့သဘော သဘာဝ အကျင့်စရိုက်ကလေးများသည် မိုးမှောင်ကြီး ဖုံးအုပ်နေသော ကောင်းကင်ထက်မှ တစ်ချက်တစ်ချက် လျှပ်စီးလက်လိုက်သည့်နည်း ဖြိုးကနဲ၊ ပြက်ကနဲ၊ ဝင်းကနဲ လက်ကနဲ ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် လူ့လောက လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ရပ် ဘာကြောင့် တည်တံ့ ခိုင်မြဲနေသည် ဟူသော အချက်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်နားလည်ကာ အားမာန်တက်ခဲ့ရပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ၁၉၇၈ ခုနှစ်သည် ကျွန်တော့်အား လူ့လောက၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွင်းရှိ လူတို့၏ သဘော သဘာဝ အဆိုးအကောင်းများကို မီးမောင်းထိုးပြနေသော နှစ်တစ်နှစ်ဟု ဆိုလျှင်လည်း ရမည်ထင်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့် အနေဖြင့် လူတို့၏ ဆိုးသော စရိုက် လက္ခဏာများနှင့် လူတို့၏ ကောင်းသော စရိုက်လက္ခဏာများကို ထူးထူးခြားခြား မြင်ရတွေ့ရသည့်အခါတိုင်း ‘ဒေါက်တာ အင်ဒရူး မေဆန်’ ကိုတော့ သတိရစမြဲဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာ အင်ဒရူး မေဆန်သည် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း သက်ရှိ လူသားတစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်က ဖတ်ခဲ့ရဖူးသော ကမ္ဘာကျော် ဆရာဝန် စာရေး ဆရာကြီး အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင် (A. J. Cronin) ၏ သည် စီတိုက်ဒယ်လ် (The Citadel) အမည်ရှိ ခေတ်သစ်ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးထဲမှ ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။

(၂)

ဒေါက်တာ အင်ဒရူး မေဆန်ကို ဖန်တီးခဲ့သူမှာ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင် ဖြစ်၏။ ကရိုနင်သည် အင်ဒရူး မေဆန်ကို ဖန်တီးရာ၌ ပီပြင်သည်။ အသက်ဝင်သည်။ ပီပြင်လွန်း အသက်ဝင်လွန်း သဖြင့် အင်ဒရူး မေဆန်သည် စာရေး ဆရာကြီး ကရိုနင် ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်လေရောသလား ဟုပင် တွေးထင်ရသည်။

ကရိုနင်သည် သူ့ဇာတ်ကောင် အင်ဒရူးမေဆန်နှင့် ထိတွေ့ဆက်စပ်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်လောကကို ဖန်တီးရာ၌လည်း အလွန်ပီပြင်၍ အသက်ဝင်သည်။ အင်ဒရူး မေဆန်နှင့် ဆက်စပ် ယှက်နှယ်နေသော ဇာတ်ကောင် အားလုံးသည် လူဆန်လှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုကြီးကို ခေတ်သစ် ဂန္ထဝင် စာပေစာရင်းတွင် ထည့်သွင်းထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သော ၁၉၃၇ ခုနှစ်မှ စ၍ ယနေ့ခေတ်အထိ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေ နေသော်လည်း အရောင်းရ တွင်ကျယ်ဆဲပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် ဤဝတ္ထုကြီးကို အကျဉ်းချုပ် ပြန်လည်ရေးသားပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ အထက်တန်း ကျောင်းသားများအတွက် ကျောင်းသုံးစာအုပ်အဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ဖူးလေသည်။

(၃)

ဤဝတ္ထုကြီးကို ရေးသားခဲ့သော အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်သည် စကော့လူမျိုးဖြစ်၏။ စကော့တလန်နိုင်ငံ ကာဒရော့စ်မြို့ (Cardross) သည် သူ၏ မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာ နေခဲ့ရသဖြင့် ဘဝနာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဂလက်စကို တက္ကသိုလ်၏ ဆေးကျောင်းသားဘဝတွင်လည်း ငွေကြေးမပြည့်စုံမှုကြောင့် သူ့ဘဝမှာ သက်တောင့်သက်သာမရှိ။ အမြဲတစေ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေခဲ့ရသည်။ ဆရာဝန်ဖြစ်လာပြန်တော့လည်း သူ့ဘဝအစမှာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ သဘောဆရာဝန် အလုပ်ဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ရ၏။ အထွေထွေရောဂါကု ဆရာဝန်အလုပ်ဖြင့် မြို့ကြီးပြကြီးများနှင့် ဝေးကွာလွန်းလှသော ကျောက်မီးသွေးတွင်းများ ရှိရာ အရပ်ဒေသတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရ၏။

ဒေါက်တာကရိုနင်သည် ဆေးကုရင်း လူတန်းစားအမျိုးမျိုးနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ရသည်။ သူသည် လူတို့၏ ကောင်းကွက်များ၊ ဆိုးကွက်များနှင့် အားနည်းချက်များကို လေ့လာတတ်သော၊ သိမြင်နားလည်တတ်သော၊ ဆင်ခြင်သုံးသပ်တတ်သော၊ ကိုယ်ချင်းစာနာတတ်သော၊ သည်းခံခွင့်လွှတ်တတ်သော သဘောရှိခဲ့သည်။ ယင်းစိတ်စေတနာများသည် စာရေးတတ်ခြင်းတည်းဟူသော အနုပညာရပ်နှင့် ထိတွေ့ပေါင်းစပ်မိသည့်အခါ အောင်မြင်သော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

၁၉၃၀ ခုနှစ်တွင် ဒေါက်တာကရိုနင်သည် လန်ဒန်မြို့ အနောက်ပိုင်းရပ်ကွက်၌ ဆေးခန်းဖွင့်၍ ဆေးကုနေရာမှ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့မှုကြောင့် အနားယူခဲ့ရသည်။ အချိန်ပြည့်အနားယူနေရသဖြင့် ကရိုနင်မှာ လုပ်စရာအလုပ်ဆို၍ မည်မည်ရရမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါ ‘စာရေးရလျှင် ကောင်းလေမလား’ ဟူသော အတွေးသည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် Hatter’s Castle ဝတ္ထုကြီးကို ရေးဖြစ်ခဲ့၏။

ရေးပြီးသောအခါ စာမူကို ဘယ်ဆီပို့ရမည်မသိ။ လန်ဒန်မြို့ပေါ်တွင် ထုတ်ဝေသူတွေက အများကြီး။ ယင်းထုတ်ဝေသူများက သူ့လို စာရေးစ လူတစ်ယောက်၏ စာမူကို ဂရုတစိုက်မှ ဖတ်ပါ့မလား။ ထုတ်ဝေသူများက အသိအမှတ် ပြုနိုင်လောက်အောင် သူ့ဝတ္ထုစာမူက အဆင့်အတန်း မြင့်ပါ့မလား။ ဆွဲဆောင်မှု ရှိပါ့မလား။ ယင်းသံသယများကြောင့် သူ့ဝတ္ထုစာမူကို ဘယ်သူ့ဆီမှ မပို့ရဲ။ နောက်ဆုံးတွင် တော်ရာ ချောင်သို့ ထိုးထားလိုက်၏။

တစ်နေ့တွင် လမ်းလျှောက် ထွက်သွားရာမှ စကော့လူမျိုး လယ်သမားကြီး တစ်ဦးနှင့် ဆုံမိကြသည်။ သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း စပ်မိစပ်ရာ ပြောမိကြသည်။ ကရိုနင်က သူ့ရေးထားသော စာမူကို မပို့ဖြစ်သည့်အကြောင်း ဖွင့်ဟ၍ပြောပြသည်။ သူ့စကားကြားသော လယ်သမားကြီးက နှာခေါင်းရှုံ့လေသည်။

‘ကျုပ် ထွန်ယက်နေတဲ့ မြေကို ခင်ဗျား မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ စိုက်လို့ပျိုးလို့မှ ဖြစ်ပါ့မလားဆိုတဲ့ သံသယဝင်ဖို့ ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားဆိုတဲ့ သံသယနှင့် ကျုပ်ထိုင်မနေဘူး၊ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေတာပဲ၊ ဒါမှလည်း ကျုပ်ရသင့်တဲ့ အသီးအနှံကို ရမှာပေါ့’

လယ်သမားကြီး စကားကြောင့် ကရိုနင် စိတ်ဓာတ် ပြောင်းသွားသည်။ အိမ်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း တော်ရာချောင်တွင် ရောက်နေသောစာမူကို ယူကာ လက်နှိပ်စက်ကူးရိုက်သည်။ ပြီးတော့ လန်ဒန်မြို့ရှိ ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးထံ ပို့လိုက်သည်။ ပို့ပြီးတော့လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလိုက်သည်။

ထုတ်ဝေသူက ကရိုနင်၏ Hatter’s Castle ကို ကြိုက်သည်။ ချက်ချင်းပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။ ကရိုနင်၏ Hatter’s Castle သည်ရောင်းမလောက်အောင် တွင်ကျယ်သည့် စာအုပ်ဖြစ်လာခဲ့၏။ ကရိုနင်မှာ ချက်ချင်းပင် လူသိများ၍ထင်ရှားသော စာရေးဆရာဖြစ်လာခဲ့သည်။ ပထမဆုံးဝတ္ထု၏ အောင်မြင်မှုကြောင့် အားတက်လျက်ရှိသော ကရိုနင်သည် နောက်ထပ်စာအုပ်များ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ရေးခဲ့သည်။ ရေးသမျှ ဝတ္ထုများမှာလည်း လူကြိုက်များသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကရိုနင်သည် ကမ္ဘာကျော် စာရေး ဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရလေ၏။

ကရိုနင်စာရေးဆရာဖြစ်လာသောအခါ သူ့ဆရာဝန်ဘဝက ကြုံခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများ၊ ဖြစ်ရပ်များနှင့် နောက်ခံဒေသများသည် သူ့ဝတ္ထုများ၏ အသက်သွေးကြောဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ၏ The Stars Look Down ဝတ္ထုကြီးတွင် ကျောက်မီးသွေးတွင်း အလုပ်သမားများ၏ သနားစရာ ဘဝကို ဖော်ပြသည်။ သူ့လန်ဒန်မြို့ အနောက်ပိုင်းရပ်ကွက်တွင် ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းဖွင့်၍ ဆေးကုသစဉ်ကရခဲ့သည့် ဘဝတစ်ကွေ့မှ အတွေ့အကြုံများကို အခြေခံ၍ လန်ဒန်မြို့ ဟာလေလမ်း (Harley Street) မှ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းများ၏ မနှစ်မြို့ဖွယ်ကောင်းသော လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များ၊ နာမည်ကြီးဆရာဝန်နှင့်မှ ကုသခံလိုကြသည့် အထက်တန်းစားလူ့အလွှာများ၏ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်ရောဂါများ၊ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာ ပြီးရောသဘောမျိုး မွေးကာ စေတနာ မေတ္တာခေါင်းပါးလွန်းနေသည့် ဆရာဝန်အချို့၏ ကလိမ်ကျမှုများကို ဤဝတ္ထု The Citadel တွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖော်ထုတ်ထားလေသည်။

(၄)

The Citadel ကို ကျွန်တော် ဖတ်ရှုခဲ့ရသောနှစ်မှာ ၁၉၆၃ ခုနှစ်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဤဝတ္ထုကို ဘာသာပြန်လိုစိတ် ပြင်းပြခဲ့ဖူးသော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မဖြစ်မြောက်ခဲ့။

၁၉၇၈ ခုနှစ်ရောက်တော့မှ ဤဝတ္ထုကို ဒုတိယအကြိမ် ဖတ်မိခဲ့ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဤဝတ္ထုကြီး၏ အနှစ်သာရကို ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း မခံစားဘဲ ဇနီးနှင့် သားသမီးများကိုပါ ပြောပြခဲ့မိရာ သူတို့အားလုံးက မြန်မာပြန်ဖို့ ဝိုင်း၍ တိုက်တွန်းခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဤဝတ္ထုကြီးကို ကျွန်တော် မြန်မာပြန်ဖြစ်ခဲ့၏။

မြန်မာပြန်ဝတ္ထုစာမူကို စာအုပ်အဖြစ်ရောက်ဖို့ ကြိုးစားသည့်အခါတွင်မူကား စိတ်ပျက်စရာ၊ စိတ်ညစ်စရာများနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေတော့သည်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်လို မထင်မရှား သာမည့် စာရေးသူ တစ်ဦး၏ လက်ရာကို ထုတ်ဝေသူအားလုံးလိုလိုက အသိအမှတ်မပြုချင်ကြ။ ထုတ်ဝေသူ တစ်ဦးကဆိုလျှင် ဝတ္ထုစာမူ တစ်ထပ်ကြီးကို ကြည့်၍ မတန်မရာတစ်ခုကို လုပ်လာသည့်နယ် ဆက်ဆံပြောဆိုခဲ့သည်။ နောက်တစ်ဦးကတော့ ‘ကျွန်တော် ကရိုနင်ရဲ့ စာအုပ်တွေ အားလုံးဖတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒီစာအုပ်ကိုတော့ နာမည်တောင် မကြားဖူးဘူး’ ဟု ဆိုခဲ့သည်။ နောက်တစ်ဦးကတော့ ဝတ္ထုစာမူကို စိတ်လိုလက်ရဖတ်သည်။ ပြီးတော့ သူကြိုက်ကြောင်းလည်း ဖွင့်ဟပြောသည်။ သို့သော်လည်း စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေဖို့ကျတော့ မစဉ်းစားဝံ့။ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ဖို့ အရင်းအနှီးငွေ သောင်းကျော်သော ခေတ်တွင် ဤမျှထူထဲသော ဝတ္ထုကို သူမထုတ်ရ။

ကျွန်တော်ကြံရာမရဖြစ်ကာ ဆရာ တင့်တယ်နှင့် ဆရာ မြသန်းတင့်ထံ ချဉ်းကပ်မိပြန်သည်။ သူတို့ခမျာ ဝတ္ထုကောင်းကြီး တစ်ပုဒ် မြန်မာပြန် စာမူဘဝ ရောက်သွားသဖြင့် ဝမ်းသာကြသော်လည်း အခြေအနေက မပေးသဖြင့် စာအုပ်အဖြစ် ရောက်သည်အထိ မကူညီနိုင်ကြ။ ဤသို့ဖြင့် ဤဝတ္ထုစာမူသည် ကျွန်တော့် လက်ထဲတွင် သုံးနှစ်နီးပါးမျှ ရင်ခွင်ပိုက်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ယခုသော် သုံးနှစ်နီးပါးမျှ တလည်လည်ဖြစ်နေခဲ့ရသော စာမူသည် အကြောင်းအားလျော်စွာ စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်လာခဲ့ပေပြီ။

အမှန်သော် စာရေးဆရာကြီး အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်သည် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်နှင့် စိမ်းသူမဟုတ်ပါ။ ကရိုနင်၏ Adventures In Two Worlds ကို ဆရာ တင့်တယ်က ‘နှစ်လောက’ အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ Beyond This Place ဝတ္ထုကို ဆရာ ထင်လင်းက ‘တစ်ကျွန်းစံ၏ အပြန်လမ်း’ အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ The Northern Light ဝတ္ထုကို ‘ဥတ္တရ အလင်း’ အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း မြန်မာပြန်၍ စာဖတ်သူထံ ပို့ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ယခု စာဖတ်သူ၏ လက်တွင်း၌ ရောက်နေသော စာအုပ်သည် ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာ ဆရာဝန်ကြီး အေ၊ ဂျေ၊ ကရိုနင်၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာတစ်ပုဒ်ဟု သတ်မှတ်ထားသော ဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်သူများ နှစ်သက်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ပါ၏။

မြန်မာပြန်သူ

အပိုင်း (၁)

(၁)

၁၉၂၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ကုန်ခါနီး နေ့တစ်နေ့၏ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အတန်ငယ်နွမ်းပါးပုံရသော အင်ဒရူး မေဆန် အမည်ရှိ လူရွယ်တစ်ဦးသည် ဆွမ်းဆီးနယ်မှ ပီနီးဝဲလ်တောင်ကြားသို့သွားသည့် မီးရထားတစ်စီး၏ တတိယတန်းတွဲ တစ်တွဲပေါ်တွင် လိုက်ပါလာလေသည်။ ခရီးသည်များများစားစား မပါသဖြင့် ရထားတွဲတိုင်းလိုလိုပင် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လျက်ရှိ၏။ လူရွယ်သည် ရထားတွဲပြတင်းမှနေ၍ အပြင်ဘက်ရှိ တောတောင်ရေမြေ ပတ်ဝန်းကျင်အနေအထားများကို ငေးမောကြည့်ရှုရင်း အတွေးရေလျှင်ကြောဝယ် နစ်မျောလျက်ရှိလေ၏။

အင်ဒရူး မေဆန်သည် တစ်နေ့လုံးလိုလို ခရီးသွားခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လျက် ရှိသည်။ မြောက်ပိုင်းဒေသမှ စတင်ထွက်ခွာ လာကတည်းက ရထားပြောင်း၍ စီးခဲ့ရသည့် ကာလစွလီနှင့် ရှုရူးစံဘူရီ၌သာ ခေတ္တခဏမျှ အညောင်းအညာဖြေခွင့် ရခဲ့သည်။ သူ၏ ခရီးလမ်းဆုံးဒေသဖြစ်သော တောင်ပိုင်းဝေလပြည်နယ်ထဲ ရောက်လာသည့် အချိန်ထိ မီးရထားပေါ်၌သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရလေ၏။

အလွန် ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် ကောင်းသော ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဘဝဖြင့် သူပထမဦးဆုံး လက်ခံလုပ်ကိုင်ရတော့မည့် အလုပ်အကြောင်းကိုသာ ထပ်ခါတလဲလဲ စဉ်းစားလာမိလေ၏။

ဤနယ်မြေ ဤဒေသသည် သူ့အဖို့ ထူးဆန်းသော နယ်မြေဒေသဖြစ်၏။ တောတောင် ထူထပ်လွန်းသဖြင့် မြေမျက်နှာပြင် အနေအထားက မညီမညွတ်ရှိလှချေသည်။ ဤကဲ့သို့ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းပြီး ခေါင်လွန်းလှသည့် အရပ်ဒေသမျိုးတွင် လုပ်ရမည့် သူ့အလုပ်သည် ချောချောမွေ့မွေ့မှ ရှိပါမည်လောဟု တွေးတောပူပန်နေမိလေ၏။

မီးရထားလမ်း၏ ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အစီအရီ တည်ရှိနေကြသော တောင်တန်းများသည် ပြင်းထန်စွာရွာသွန်းလျက်ရှိသော မိုးအရှိန်ကြောင့် မှုန်ရီမှိုင်းပြလျက်ရှိသည်။ တောင်ထိပ် တောင်ထွတ်များသည် ညိုမှိုင်းရိဝေလျက်ရှိသော မိုးသားတိမ်လိပ်၏ နောက်ဝယ် ပုန်းကွယ်လျက်ရှိကြလေသည်။

လူသူကင်းမဲ့နေသော တောင်စောင်းများမှာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့လျက်ရှိ၏။ သတ္တုများ တူးဖော်ထားသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကြောင့် တောင်စောင်းများမှာ အကျည်းတန်လှပေသည်။ ဟိုတစ်ပုံ သည်တစ်ပုံ အစုလိုက် အပုံလိုက် တည်ရှိနေသော ချော်တုံးချော်ခဲများကြောင့် သာယာလှပမှု ကင်းမဲ့ကာ ပို၍ အရပ်ဆိုးလျက် ရှိလေသည်။

ညစ်ပတ်ပေရေလျက်ရှိသော သိုးတစ်အုပ်သည် ချော်တုံးချော်ခဲများပေါ်ဝယ် လှည့်လည်သွားလာနေသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း စားကျက်မြေဟူ၍ မည်မည်ရရမမြင်ရချေ။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းလည်းမရှိ၊ စိမ်းစိုလန်းဆန်းသော သစ်ပင်အစအနကိုလည်း မတွေ့ရှိ။ မှုန်ရီအံ့ဆိုင်နေသော ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်အောက်တွင် မြင်တွေ့နေရသည့် သစ်ပင်များမှာလည်း ခြောက်သယောင်းလျက်ရှိသဖြင့် ကြုံလိုသေးကွေးသော မကောင်းဆိုးရွား မှင်စာကလေးများ ရပ်နေသည်နှင့် တူလှပေသည်။

မီးရထားအကွေ့တွင် စက်ရုံတစ်ခုဆီမှ ထွက်ပေါ်နေသော နီရဲတောက်ပသည့် အလင်းရောင်အောက်ဝယ် အကျီတုံးလုံးနှင့် အလုပ်လုပ်နေကြသော အလုပ်သမားများတစ်စုကို ရိပ်ခဲနံ့လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

အလုပ်သမားများ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ညစ်ပတ် ပေရေလျက် ရှိပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ထုရိုက်ရန် လက်များ မြှောက်နေကြ၏။ အင်ဒရူး မေဆန်၏ မျက်စိအောက်မှ မြင်ကွင်းသည် ချက်ချင်းပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း အလုပ်သမားများ အားမာန် အပြည့်နှင့် လှုပ်ရှားနေသည့် သဏ္ဍာန်မှာမူ သူ၏ စိတ်အာရုံဝယ် စွဲထင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

အင်ဒရူး မေဆန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်သည်။ သူ့စိတ်သည် စောစောကနှင့် မတူတော့ပေ။ ပေါ့ပါးတက်ကြွသလိုဖြစ်လာသည်။ သူ့အလုပ်သည် အလားအလာရှိတန်ကောင်းပါရဲ့ဟူသော အတွေးသည် ဝင်လာပြန်သည်။ ထိုအတွေးသည် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ကလေး သန်းလာစေသည် ဖြစ်ရာ သူ၏ အနာဂတ် ကာလသည် သာတောင့်သာယာ ရှိလိမ့်မည်ဟူသော ယုံကြည်စိတ်ချမှုကလေးသည် သူ့ရင်တွင်း၌ မသိမသာကိန်းအောင်း လာပြန်လေ၏။

အမှောင်ရိပ်များသည် ကျဆင်းစပြုလာချေပြီ။

နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် မီးရထားသည် ဒရင်းဖီးဘူတာ ရှေ့ဝယ် ပင်ပန်း မောဟိုက်စွာဖြင့် ထိုးဆိုက် လိုက်လေ၏။ သူ၏ ခရီးသည် လမ်းဆုံးသို့ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

အင်ဒရူး မေဆန်သည် သူ့လက်ဆွဲသေတ္တာကို ဆွဲယူကာ ရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး စင်္ကြံတစ်လျှောက် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားရင်း သူ့အား ကြိုလာမည့် သူနှင့် တွေ့လို တွေ့ငြား ဝဲယာ တစ်လျှောက် ကြည့်သွားလေ၏။

ဘူတာရုံ ထွက်ပေါက်အနီးရှိ မီးတိုင် အောက်တွင် လေးထောင့်စပ်စပ် ဦးထုပ်ကို ဆောင်း၍ မိုးကာအင်္ကျီရှည်ကြီး ဝတ်ထားသော အသားဝါဝါ မျက်နှာပိုင်ရှင် အဘိုးအိုတစ်ဦးရပ်နေလေသည်။ အဘိုးအိုသည် နန္ဒင်းရောင်ပေါက်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် မေဆန်အား လှမ်းမျှော် ကြည့်ရှုနေရာမှ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်အသံဖြင့် လှမ်းမေးလေသည်။

‘ခင်ဗျား ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန် လုပ်မယ့်လူ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် မေဆန်ပါပဲ။ အင်ဒရူး မေဆန်လို့ ခေါ်ပါတယ်’

‘ဟူး .... ကျုပ် နာမည်က သောမတ်၊ အဘိုးကြီးသောမတ်လို့ ခေါ်တာ များတယ်၊ ကျုပ်မှာ မြင်းရထား ပါလာတယ်၊ လာပါ လာပါ၊ အင်း .... မြင်းရထားသာ မပါလာလို့ ဒီအတိုင်း လမ်းလျှောက်သွားရမယ် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ရေကူးနေရာမှာ သေချာသဗျ’

မေဆန်သည် သူ့သေတ္တာကို မြင်းရထားပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်ပြီး အသာတက်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ မြင်းနက်ကြီးမှာ အားကောင်းမောင်းသန်နှင့် သန်မာထွားကျိုင်းလှသော်လည်း ရထားလုံးကမူ ပုံမကျ ပန်းမကျနှင့် ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းလှပေသည်။ သောမတ်သည် မြင်းဇက်ကြီးကို တစ်ချက် ဆောင့်၍ဆွဲလိုက်လေသည်။

‘ဟဲ့ .... မြင်း’

မြင်းရထားသည် မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေပြီ။

အင်ဒရူး မေဆန်သည် မြို့အနေအထားကို ဂရုပြု၍ ကြည့်ပါသော်လည်း ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ရချေ။ သဲသဲမဲမဲ ရွာနေသော မိုးကြောင့် မြင့်မားသော တောင်တန်းတောင်စွယ်များ၏ အောက်ခြေဝယ် အစီအရီ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်တည်ရှိနေသော အိမ်များကို ခပ်ဝါးဝါးသာလျှင် မြင်တွေ့ရလေသည်။

အဘိုးကြီး သောမတ်သည် အင်ဒရူး မေဆန်၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းသည့်အနေဖြင့် မကြာခဏ လှမ်း၍ ကြည့်သော်လည်း စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောချေ။

အင်ဒရူး၏ မျက်စိထဲဝယ် အဘိုးအို သောမတ်၏ ပုံပန်းမှာ ဝင်ငွေ အလွန်ကောင်းသည့် ဆရာဝန် တစ်ယောက်၏ ကျွမ်းကျင်သော မြင်းရထားသမား ပုံမျိုး မပေါက်ပေ။ အဘိုးအို၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြုံလို့ သေးကွေး လွန်းလှချေသည်။ နေပုံထိုင်ပုံနှင့် ဝတ်စား ဆင်ယင်ပုံကလည်း သေသေ သပ်သပ် မရှိလှ။ သူ့ကိုယ်မှလည်း မြင်းချေးနဲ့ ထွက်လျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူကပင် စကားစ၍ ပြောလာလေသည်။

‘ခင်ဗျား ဒီက ရေးလိုက်တဲ့စာ ရသလား’

အင်ဒရူးက နှုတ်ဖြင့်ပြန်မဖြေ။ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

‘အင်း .... ကျုပ်လည်း ထင်သားပဲ၊ ရလိမ့်မယ်လို့’

အဘိုးအို သောမတ်သည် တံတွေးတစ်ချက် ပက်ခနဲ ထွေးထုတ်သည်။ သူ၏ တွေးထင်ချက် မှန်ကန် သွားသဖြင့် ကျေနပ် အားရသွားဟန်လည်း တူ၏။ စောစောကထက် နှုတ်အာသွက်လာလေသည်။

‘နောက်ဆုံးလုပ်သွားတဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန်က လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ ရက်လောက်ကတည်းက လစ်သွားတယ်၊ အများအားဖြင့် ဒီလိုချည်းပါပဲဗျာ၊ နောက်လူလာတဲ့အထိ မစောင့်ချင်ကြဘူး’

အင်ဒရူးက တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး စုံစမ်းသည့်သဘောဖြင့် ....

‘ဘာပြုလို့ မစောင့်ချင်ကြတာလဲ’ ဟုမေးလိုက်လေ၏။

‘အကြောင်းတစ်ခုကတော့ အလုပ်များလို့ထင်ပါရဲ့’ ဟု သောမတ်က ပြောပြီး စကားကို လက်စမသတ်ဘဲ ရပ်ထားသဖြင့် ‘ဆိုပါဦး၊ နောက် တစ်ကြောင်းက’ ဟု အင်ဒရူးက ထောက်ပေးလိုက်သည်။

‘အင်းလေ၊ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း တွေ့လာမှာပါဗျာ’ ဟု သောမတ်က ဖြေလေသည်။

ခဏမျှအကြာတွင် မြင်းရထားသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သောမတ်က လက်ထဲမှ ကြာပွတ်ဖြင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အိမ်တန်းတစ်ခု၏ အစွန်ဆုံးမှ မီးခိုးတလူလူ ထွက်လာနေသော အိမ်တစ်လုံးဆီသို့ ညွှန်ပြသည်။

‘အဲဒါ ကျုပ်နှင့် ကျုပ်ဆရာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်တို့ နေတဲ့အိမ်ပဲ’

သောမတ်၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်ဝယ် လျှို့ဝှက်နက်နဲသည်ဟု ယူဆရသော အပြုံးရိပ်ကို မြင်နေရလေသည်။

‘ခင်ဗျားအနေနှင့် နောက်တစ်ကြောင်း ဘာလဲဆိုတာ သိချင်နေတော့မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မကြာပါဘူးလေ၊ ခင်ဗျား သိလာမှာပါ’

လမ်းမကြီးသည် ဤအိမ်တန်းမှာပင် ဆုံးသည်။ မြင်းရထားသည် လမ်းမကြီး၏ တစ်ဖက်ရှိ ညီညာသော လမ်းသွယ် တစ်ခု အတွင်းသို့ ချိုးဝင်လိုက်ပြီး အိမ်ဝင်ပေါက် လမ်းကျဉ်းကလေး အတိုင်း ဝင်ကာ အိမ်တစ်အိမ် ရှေ့တွင် ရပ်လေသည်။ အိမ်ရှေ့ ဝင်းတံခါးတွင် ‘ဘရိုင်း ဂိုးဝါး’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေး တပ်ထားသည်ကို မြင်ရလေ၏။

သောမတ်က မြင်းဇက်ကိုသတ်ရင်းက ‘ရောက်ပါပြီ ဒေါက်တာ အင်ဒရူး မေဆန်၊ ဒါကျုပ်တို့ အိမ်ပါပဲ’ ဟု ထပ်၍ ပြောလေ၏။

အင်ဒရူးသည် မြင်းရထားပေါ်မှ ခုန်၍ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့အောက်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီးသည် ပွင့်လာလေသည်။ သူ့အိမ်ထဲဝင်သွားသည့်အခါ ခန်းမထဲ၌ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး မျက်လုံးပြာပြာနှင့် အသက် ၅၀ အရွယ်ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။ အမျိုးသမီးကြီးက သူ့အားရင်းနှီးဖော်ရွေသော အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုလျက်ရှိလေ၏။

‘ကြွပါ ဒေါက်တာမေဆန်၊ ကြွပါ၊ ကျွန်မက ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့နမ မစ္စ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်ပါ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်မဖြင့် နောက်ဆုံး လုပ်သွားတဲ့ လက်ထောက် ဆရာဝန် အလုပ် ထွက်သွားကတည်းက အတော် စိတ်ရှုပ်ခဲ့ရတယ်၊ ရှင့်ကို သူနဲ့တွေ့စေချင်တာ၊ ကျွန်မ တွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ လူတွေထဲမှာတော့ လူတော်ကလေး တစ်ယောက်ပါပဲရှင်၊ ကဲလေ .... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ အခု ရှင် ရောက်လာပြီပဲဟာ၊ အားလုံးအဆင်ပြေဖို့ပဲ ရှိတော့မှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကဲ .... လာ ဒေါက်တာမေဆန်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ရှင့်အတွက် စီစဉ်ထားတဲ့ အခန်းကို လိုက်ပြပါရစေ’

အင်ဒရူး၏ အခန်းမှာ အပေါ်ထပ်တွင်ဖြစ်၍ အခန်းငယ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်၏။ အခန်းတွင်း၌လည်း ကြေးခုတင်တစ်လုံး ချထားသည်။ အဝါရောင် သံမဏိ ဗီရိုတစ်လုံးလည်း ရှိသည်။ လက်ဆေးခွက် ကြွေအင်တုံတစ်လုံးနှင့် ရေအိုးတစ်လုံးတင်ထားသော ဝါးစားပွဲငယ် တစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရသည်။

တစ်ခန်းလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေသော မိမိအား ဂရုတစိုက် အကဲခတ်နေသည့် မစ္စ ပိတ်ချ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ‘အခန်းကလေးက အင်မတန်မှ ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မစ္စ ပိတ်ချ်ကလည်း ရင်းနှီးသော အမူအရာဖြင့် သူ့ပုခုံးကို လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။

‘ရှင် ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်းနှင့် ထင်ရှားတဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာ သေချာပါတယ်၊ အားမငယ်ပါနှင့်၊ ရှင်ကသာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်သွားရင် ကျွန်မကလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မှန်မှန်ကန်ကန် ဆက်ဆံသွားမှာပါ၊ ကိုင်း .... ကျွန်မတို့ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်နှင့် သွားတွေ့လိုက်ကြဦးစို့’

စကားကိုဖြတ်လိုက်ပြီး အင်ဒရူး၏မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ အင်ဒရူး၏ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်နေသည့် အသွင်အပြင်မှာ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်မှ ကွယ်ပျောက်မသွားသေးချေ။

‘ကျွန်မရှင့်ဆီကို ရေးလိုက်တဲ့စာထဲမှာ ထည့်ရေးလိုက်မိသလား မပြောတတ်ဘူး၊ အေးလေ .... ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အမှန်ပြောရရင်တော့ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်တစ်ယောက် သိပ်ပြီး နေမကောင်းဘူးဆိုပါတော့’

တမင်ကြိုးစားကာ အရေးမကြီးသည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သော မစ္စ ပိတ်ချ်၏ စကားကို ကြားရသော အင်ဒရူးမှာ အံ့အားသင့်သွားပြီး သူမ၏မျက်နှာကို တအံ့တဩဖြင့် ငေးမောကြည့်ရှုနေမိလေသည်။ မစ္စ ပိတ်ချ်ကမူ အင်ဒရူး ဘာမှမပြောနိုင်မီ ကပျာကသီ သူ့စကားကို ဆက်လေသည်။

‘ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် နေမကောင်းဘူးဆိုပေမဲ့ အကြီးအကျယ် မမာမချာဖြစ်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အိပ်ရာထဲမှာ ရက်အတော်ကြာကြာ နားနေရမယ့်သဘောပါ။ မကြာခင် သူနေပြန်ကောင်းလာမှာပါ။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အယူအဆမလွဲစေချင်ဘူး’

အင်ဒရူးသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့်ပင် မစွပိတ်ချ်၏နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ အခန်းငယ် တစ်ခုရှေ့ အရောက်တွင် မစွပိတ်ချ်သည် တံခါးကို အသာအယာတွန်းဖွင့်လိုက်ရင်းက တမင်လုပ်ယူထားသည့် ချွင်မြူးတက်ကြွသော အသံဖြင့်ပြောလိုက်၏။

‘အက်ဒွပ်ရေ .... ဟောဒီမှာ ဒေါက်တာ အင်ဒရူး မေဆန်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ လက်ထောက် ဆရာဝန်အသစ် အခုပဲ ရောက်လာတယ်။ ရှင့်ကို နှုတ်ဆက်ဖို့လာတာလေ’

အင်ဒရူးသည် အခန်း၏ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုကို သတိပြုမိသည်။ ပြတင်းပေါက်များတွင် ကတ္တီပါခန်းဆီးများ တပ်ထားသည်။ တစ်ဖက်ရှိ ကျောက်မီးသွေး မီးဖိုသည် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိရုံမျှကလေး တောက်လောင် လျက်ရှိပေသည်။

အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်သည် အိပ်နေရာမှ ထရန် ဟန်ပြင်လျက်ရှိသော်လည်း ရုတ်တရက်ချက်ချင်း မထနိုင်ရှာပေ။ ဤမျှလောက်ကလေး ထ၍ထိုင်ရန်အတွက်ပင် အတော်ကြီး ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ အားယူနေရသည့် အဖြစ်ကို မြင်နေရလေသည်။

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်သည် တုတ်ခိုင်သန်မာ၍ အရိုးအဆစ်ကြီးမားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အသက်မှာ ၆၀ ခန့်ရှိပြီး ပါးရေနားရေများပင် တွန့်နေပြီ။ စူးရှတောက်ပဆဲ ဖြစ်သော သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှုကို ဖော်ပြလျက် ရှိပေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အလုပ်၏ဒဏ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာခံလာခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ပန်းလှပန်းဖြစ်ပြီး မောဟိုက်နွမ်းနယ်သည့် ပုံမျိုးဖြစ်၏။

ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ဖြတ်သန်းကျဆင်းလျက်ရှိနေသော ရေနံဆီမီးအိမ်၏ အလင်းရောင်အောက်တွင် မြင်နေရသော ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ သွေးရောင်လုံးဝမရှိချေ။ ဖယောင်းသားပမာ ဖြူဖွေးလျက်ရှိပြီး အာရုံခံစားမှု မပြုနိုင်တော့ကြောင်း အထင်အရှား ဖော်ပြလျက်ရှိပေသည်။

အမှန်သော် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ ခန္ဓာကိုယ် ဘယ်ဘက် တစ်ခြမ်းလုံးသည် လေဖြတ်ထားပြီဖြစ်၏။ ရောဂါ၏ အသွင်အပြင်မှာ ပြင်းထန်စွာ ခံစားခဲ့ရသည့် လက္ခဏာရှိရုံမျှမက မကြာမတင်ကမှ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။

ဤမြင်ကွင်းကြောင့် အင်ဒရူးမှာ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရုံမျှမက ထိတ်လန့်အံ့ဩခြင်းလည်း ဖြစ်ရ၏။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် အခန်းတွင်း၌ ထူးထူးခြားခြား တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။

‘မင်း ဒီမှာ နေရတာ ပျော်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်ကွယ်’

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသည့် စကားလုံးများသည် နှေးကွေး လေးလံလှုံ့မျှမက ပီပီသသလည်း မရှိချေ။

‘ဒီအရပ်မှာ အလုပ်ကတော့ သိပ်များတယ်။ မင့်အတွက် မနိုင်မနင်း မဖြစ်ပါစေနှင့်လို့ ငါ ဆုတောင်း ပါတယ်ကွာ။ အင်း .... မင်းက အလွန်ငယ်သေးတာပဲ’

‘ကျွန်တော် အသက် ၂၄ နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ် ခင်ဗျာ။ အခု လုပ်ရမယ့်အလုပ်ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ပထမဆုံးအလုပ်ပါ။ ကျွန်တော် အလုပ်များမှာကို မကြောက်တတ်ပါဘူး’ ဟု အင်ဒရူးက သာယာချင်စွာ ပြောလေသည်။

‘ကဲ .... ကြားပြီမဟုတ်လား အက်ဒွပ်၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြောခဲ့သားပဲ၊ နောက်လာမယ့် လူသစ်နှင့်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ ကံကောင်းမှာပါလို့ ကျွန်မပြောခဲ့တာ မမှန်ဘူးလား’

မစ္စ ပိတ်ချ်က ဝမ်းပန်းတသာဝင်၍ပြောလိုက်သော်လည်း ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ မျက်နှာမှာ ထူးထူးခြားခြား အားတက်လာသည့် အရိပ်အသွင်ထင်ဟပ်မလာပေ။ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန်ပေါက်လျက်ရှိသည်။ သူသည် အင်ဒရူးကိုသာ စူးစိုက်၍ကြည့်နေရာမှ ‘အေးလေ၊ တို့ဆီမှာ မင်း နေနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါမျှော်လင့်ပါတယ်’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

မစ္စ ပိတ်ချ်ကမူ ‘ဘုရားရေ .... ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ’ ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး အားတုံ့အားနာ အမူအရာမျိုးဖြင့် အင်ဒရူးဘက် လှည့်၍ကြည့်သည်။

‘ကနေ့ သူ စိတ်ဓာတ်ကျပြန်ပြီ၊ သူ စိတ်ဓာတ်ကျရင် ဒီလိုစကားမျိုး ပြောတတ်တယ် ဒေါက်တာ မေဆန်၊ သူလည်း မကြာခင် အလုပ်ပြန်လုပ်နိုင်တော့မှာပဲဟာ၊ စိတ်ဓာတ်ကျစရာ ဘာရှိလဲ၊ ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်ဘူးလားဟင်၊ ရှင် မကြာခင်နေကောင်းပြီး အလုပ်ပြန်လုပ်နိုင်တော့မှာပါ’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မစ္စ ပိတ်ချ်က သူ့အစ်ကိုပါးကို ခပ်ဖွဖွနမ်းလိုက်ရင်းက ‘ရှင့် အတွက် ညစာကို ကျွန်မတို့ စားချိန်ကျမှ အင်နီနှင့် ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ကမူ ဘာမှပြန်မပြောချေ။ နှမဖြစ်သူ၏ အပြောအဆို အမူအရာများကို နှစ်မြို့သည့် လက္ခဏာလည်း မရှိပေ။ အကောင်းပကတိရှိနေသော သူ့မျက်နှာ တစ်ခြမ်းပေါ်ဝယ် ခက်ထန်မာကျောသည့် အရိပ်အသွင်ကို အထင်းသားမြင်နေရ၏။ သူ၏ လက်အကောင်းဖြင့် သူ့အိပ်ရာဘေးရှိ စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်လေ၏။ စာအုပ်မှာ ‘ဥရောပတိုက်မှ ငှက်ရိုင်းများ’ စာအုပ်ဖြစ်လေသည်။

အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာချိန်တွင် အင်ဒရူး၏ စိတ်မှာ နောက်ကျိရှုပ်ထွေးလျက် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

သူသည် ယခု လကထောက်ဆရာဝန်အလုပ်ကို ‘လန်ဆက် သတင်းစာ’ တွင် ပါလာသည့် ကြော်ငြာအရ လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အလုပ်ရှင်အနေဖြင့် မစ္စ ပိတ်ချ်က မိမိထံရေးလိုက်သည့် စာတွင်လည်း ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေသည်ကို လုံးဝမရေးခဲ့ပေ။ ယခုသော် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်မှာ အတော်ကြီး မကျန်းမမာဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့နေရပေသည်။

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ရောဂါမှာ ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ရောဂါဖြစ်ကြောင်း သံသယဖြစ်ဖွယ် မရှိပေ။ သူသည် လပေါင်းများစွာ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေလိမ့်ဦးမည်မှာ သေချာနေ၏။ အလုပ်ခွင်ပြန်ဝင်နိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း အလွန်ခဲယဉ်းသော ကိစ္စဖြစ်လေသည်။

အင်ဒရူးသည် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ ကိစ္စကို အတော်ကလေးကြိုးစား၍ ဖျောက်နေရသည်။ သူသည် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည့်အလျောက် ဖျတ်လတ်တက်ကြွသော အရွယ်ဖြစ်၏။ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော အရွယ်ဖြစ်၏။ သူ့အနေဖြင့် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေစဉ် အတွင်း ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ အလုပ်ကိုပါ တာဝန်ယူ၍ လုပ်ကိုင်ပေးရန် ဝန်မလေးပေ။

ထို့ပြင်လည်း အင်ဒရူးသည် အလုပ်ကို စိတ်ဝင်စားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ အလုပ်အပေါ်တွင် စေတနာ ထားတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ လုပ်ပြီး ဆိုလျှင်လည်း ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်တတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ရာ မည်မျှပင် အလုပ်တာဝန် များစေကာမူ ငြင်းဆန်လိုသည်စိတ် မရှိချေ။

အင်ဒရူး ထမင်းစားခန်း အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားချိန်တွင် မစ္စ ပိတ်ချ်က ‘ရှင် သိပ်ကံကောင်းတယ် ဒေါက်တာ’ ဟု ဆီး၍ ဆိုပြန်သည်။

‘ကနေ့ညပဲ အလုပ်ရဲ့ သဘောကို ရှင်သီရိတော့မယ်၊ အနာအဆာ ခွဲတာစိတ်တာတွေကတော့ ရှင်ကိုယ်တိုင် လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ဒေး ဂျင်ကင်း လုပ်တယ်’

‘ဒေး ဂျင်ကင်း ဆိုတာက ....’

အင်ဒရူး၏ စကားမဆုံးမီ မစ္စ ပိတ်ချ်က ‘ဒေး ဂျင်ကင်း ဆိုတာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆေးစပ်သမားပေါ့၊ အင်မတန် သဘောကောင်းတဲ့ ကောင်ကလေးပါ။ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်လည်း ရှိရာပါတယ်။ တချို့အလုပ်သမားတွေဆိုရင် သူ့ကို ဒေါက်တာ ဂျင်ကင်းလို့တောင်မှ ခေါ်ကြတယ်။ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်နှင့် အဆင့်အတန်းတူတူထားပြီး ခေါ်ကြတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်လို့မင်လို့ ခေါ်ကြတဲ့သဘောပါ။ အခု ၁၀ ရက်လောက်အတွင်းမှာတော့ အသေးအဖွဲ့ခွဲရတဲ့အလုပ်နှင့် အိမ်တိုင်ရာရောက် သွားပြီးလူနာကြည့်ရတဲ့ အလုပ်တွေကို သူပဲ လုပ်နေတာပဲ’ ဟု ပြောပြလေသည်။

အင်ဒရူးသည် မစ္စ ပိတ်ချ်အား စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ မစ္စ ပိတ်ချ်ထံမှ ကြားရသမျှသည် သူ့အတွက် အထူးအဆန်းတွေချည်းဖြစ်နေ၏။ သူ့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ‘ရှင်က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မှန်မှန်ကန်ကန် ဆက်ဆံသွားမှာပါ’ ဟူသော စကားကို သူ့အားကြိုတင် သတိပေးသလိုလို ပြောကြားခဲ့၏။ ထိုစကားမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်မိလေ၏။

အလွန်ခေါင်လှသည့် ဝေလနယ် တောင်ကြားဒေသ၌ လုပ်ရမည့် လက်ထောက်ဆရာဝန်အလုပ်သည် ချောချောမွေ့မွေ့ ပြေပြေပြစ်ပြစ်မှ ရှိပါ့မလားဟူသော သံသယသည် ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့ခေါင်းထဲ ပြန်ဝင်လာလေသည်။ သို့သော်လည်း မစ္စ ပိတ်ချ်အား ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်ပြောမနေတော့ဘဲ သူ့စိတ်သူ ထိန်းချုပ်ကာ မစ္စ ပိတ်ချ်ပြောသမျှကို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် နားထောင်နေခဲ့လေ၏။

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် မီးဖိုကိုကျောပေးပြီး ထမင်းစားပွဲ၏ ထိပ်မှနေရာယူကာ သက်တောင့်သက်သာဖြစ်အောင် ထိုင်ပြီးမှ သူ့ရှေ့ရှိ ခေါင်းလောင်းကလေးကို တီးလိုက်လေသည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် အလယ်အလတ်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသော ရုပ်ရည် သနားကမားနှင့် ကြည့်ပျော် ရှုပျော်ရှိသည့် အမျိုးသမီး အိမ်ဖော်သည် ညစာယူလာသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခိုက်တွင် အင်ဒရူးအား တစ်ချက်ခိုး၍ကြည့်သည်။

‘ဒီကိုလာစမ်း အင်နီ’

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို ထောပတ်သုတ်၍ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရင်းက အင်နီဘက်သို့ လှည့်ကာ ‘ဒီဟာ ဒေါက်တာ အင်ဒရူး မေဆန်ပဲ’ ဟု မိတ်ဆက်ပေးသည်။

အင်နီကမူ မလှုပ်မယှက် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အင်ဒရူး၏ ပန်းကန်ထဲသို့ အသားတုံးတစ်တုံး ထည့်ပေးနေသည်။ မစ္စ ပိတ်ချ်၏ ပန်းကန်ထဲတွင် အသားတုံးတစ်တုံး ရောက်နေပြီ။ သူမ၏ ရှေ့ရှိ ဖန်ခွက်ထဲတွင်လည်း နွားနို့တစ်ပိုင့်ခန့် ထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် သူမ၏ ရှေ့ရှိဖန်ခွက် တစ်လုံးထဲသို့ သစ်သီးရည် လောင်းထည့်ရင်းက အင်ဒရူး စားပုံသောက်ပုံကို အကဲခတ်နေပြန်သည်။

‘နေ့လယ်စာကို ကျွန်မသိပ်များများ မစားရဲဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မအနေနှင့် အစားအသောက်ကို သတိထားပြီး စားနေရတယ်။ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သွေးကြောင့်ပါ။ ဒီသွေးအတွက်ပဲ ကျွန်မမှာ နွားနို့ကိုလည်း မှန်မှန်သောက်ပေးနေရတယ်’

အင်ဒရူးမှာမူ အရသာသိပ်ပြီးမရှိလှသော အမဲသားဖတ်ကို ဝါးလိုက်၊ ရေနုနှင့်မျှောချလိုက် လုပ်ရင်းက စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေမိလေ၏။ သူ့အနေဖြင့် လူသူအရောက်အပေါက် နည်းလှသော ဤအရပ်ဒေသလို

တောင်ကြားဒေသမျိုးတွင် အစားအသောက်ကောင်းကောင်း စားသောက်သွားနိုင်ဖို့ မျှော်လင့်၍မဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်နားလည်နေမိလေ၏။

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ သူမ၏ ညစာကို အရသာခံ၍ စားသောက်နေလေသည်။ ပေါင်မုန့်တစ်ချပ်ကို ထောပတ်ထပ်၍သုတ်ကာ တဖြူဖြူဝါးရင်းက ပန်းကန်ထဲမှ အသားကို လက်စသိမ်း၍ နို့ဖန်ခွက်ကို ကုန်အောင်သောက်ပြီးသော် ကုလားထိုင်ကို ကျောဖြင့် အသာအယာမှီထိုင်လိုက်၏။

ကြိုလို သေးကွေးလှသော သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အစာဝင်သွားသဖြင့် နေသာထိုင်သာရှိသွားပုံရ၏။ ဝမ်းဗိုက် အတော်တင်းသွားပြီဖြစ်၍ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သည့် အသွင်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိပေသည်။

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် အင်ဒရူးအား ထမင်းစားပွဲ၌ ကြာကြာထိုင်၍ စားသောက်နေစေချင်သော ဆန္ဒရှိနေပုံရ၏။ အင်ဒရူးသာ ကြာကြာထိုင်၍နေမည်ဆိုပါက သူမအနေဖြင့် အင်ဒရူး၏ အပြုအမူ စိတ်နေသဘောထား စသည် စသည်များကို သူမ၏ နည်းဖြင့်သူမ လေ့လာသိရှိနိုင်အောင် ကြိုးစားချင်သည် ဆန္ဒရှိနေပုံလည်းရ၏။ သူမသည် အင်ဒရူး၏ လူနေဟန်ထားကို မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်လျက်ရှိလေသည်။

အင်ဒရူး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး သွယ်လျလျဖြစ်သည်။ အသားအရေက ခပ်ညိုညိုဖြစ်၍ မျက်နှာသွယ်သည်။ ပါးရိုးနှင့် မေးရိုးကျပ်မှာ ပြေပြစ်သဖြင့် ကြည့်၍ကောင်းသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ်လေးနက်ပြီး အမြဲတစေ စူးစမ်းရှာဖွေနေသောအကြည့်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

အားလုံးခြုံ၍ကြည့်လိုက်ပါမူ အင်ဒရူး၏ မျက်နှာသည် ဉာဏ်ပညာထက်မြက်၍ သွက်လက်ချက်ချာသော အသွင်အပြင်နှင့် မဟုတ်လျှင်မခံချင်တတ်သော အမူအကျင့်ရှိကြောင်းကို သိသိသာသာကြီး ဖော်ပြလျက် ရှိပေသည်။

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် အင်ဒရူး၏ ဇစ်မြစ်ကို ဂဃနဏ မသိရသေးသော်လည်း လူပုံပန်းနှင့် အသားအရောင်ကို မြင်ရုံမျှနှင့် အင်ဒရူးသည် စကော့သွေးပါသည့် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိနေလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ မစ္စ ပိတ်ချ် အနှစ်သက်ဆုံးသော အင်ဒရူး၏ အရည်အချင်းတစ်ခုမှာ သုံးရက်ကြာမျှ သိုလှောင်ထားခဲ့သော အသားကို ချက်ပြုတ်ကျွေးရာ၌ မနှစ်သက်သည့် လက္ခဏာ တစ်စုံတစ်ရာမပြဘဲ အလွယ်တကူနှင့် စားသောက်နေနိုင်သည့် အရည်အချင်းပင်ဖြစ်သည်။ အင်ဒရူး ဆိုသည့် လက်ထောက် ဆရာဝန်သည် အစားအသောက်ကို ခုံမင်သည့် လက္ခဏာ ရှိသော်လည်း အစားကြေးများမည့်သူ တစ်ဦး မဖြစ်နိုင်ဟု အကဲဖြတ်ကာ ကျေနပ်ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။

‘ဒီလုပ်ငန်းမှာ ရှင်နှင့် ကျွန်မ မကြာခင် နာမည်ရလာမှာ သေချာပါတယ်’ ဟု စိတ်ချယုံကြည်သော လေသံဖြင့်ပြောသည်။ ‘ကုသိုလ်ကံ လိုက်ဖို့တော့ နည်းနည်းလိုလိမ့်မယ်’ ဟုလည်း ဆိုပြန်သည်။ သူမရင်ဆိုင်နေရသည့် အခက်အခဲများ၊ ဒုက္ခများကိုလည်းကောင်း၊ အင်ဒရူး လုပ်ကိုင်ရမည့် အလုပ်၏ သဘောသဘာဝနှင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို လည်းကောင်း သာယာညင်းပျောင်း၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လေသံဖြင့် ပြောပြနေလေ၏။

‘အလွန် စိတ်ရှုပ်စရာတော့ ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာရယ်၊ ရှင်ကတော့ အခုမှ ရောက်လာတာမို့ ဘယ်သိပါ့မလဲ၊ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်က မမာမချာဖြစ်လာရတဲ့အထဲမှာ သူ့လက်ထောက်တွေက စိတ်စေတနာမကောင်းတော့ ငွေက အဝင်မရှိတော့ဘူး၊ အထွက်ချည်းပဲ ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်၊ ရှင် ယုံမှာတောင် မဟုတ်ဘူး သိလား၊ ကျွန်မလေ သတ္တုတွင်းမန်နေဂျာနှင့် အရာရှိတွေအားလုံးက ကျေနပ်အောင် မနည်းကြိုးစားခဲ့ရတယ်၊ တကယ်တော့လည်း ကျွန်မတို့ရတဲ့ဝင်ငွေက သူတို့ကိုမှီပြီး ရနေတာမဟုတ်လား’ ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေသည့် ပုံပန်းမျိုးဖြင့် ပဲခုံးကို တစ်ချက်တွန့်ကာ ရှင်းပြနေလေသည်။

‘ဒရင်းဖီးမြို့မှာ လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ စနစ်ပုံစံကိုတော့ ရှင်မကြာခင်တွေ့လာမှာပါ၊ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်က ဒီလိုရှိတယ်၊ ကုမ္ပဏီမှာ စာရင်းဝင်ဆရာဝန်သုံးဦး ရှိတယ်၊ အဲဒီ သုံးဦးထဲမှာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်က ဒီမြို့မှာ လာပြီး

အလုပ်လုပ်နေတာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက် ရှိနေပြီဆိုတော့ ဝါအရင့်ဆုံး၊ လုပ်သက်အရင့်ဆုံး ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဆိုတာ မေ့ထားလို့မရဘူး။ ကျွန်မပြောချင်တာက ကုမ္ပဏီစာရင်းဝင် ဆရာဝန်ကြီးတွေအနေနှင့် လက်ထောက်ဆရာဝန်တွေ ဘယ်နှယောက်ပဲထားထား သူတို့ကြိုက်သလောက်ထားနိုင်တယ်။ ဥပမာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်က ရှင့်ကိုထားတယ်။ ဒေါက်တာ နီကိုက သူ့ကိုယ်သူ ဆရာဝန်လို့ အမည်ခံထားတဲ့ ဒင်နီဆိုတဲ့လူကို ထားတယ်။ အဲသလို ထားကြပေမဲ့ လက်ထောက် ဆရာဝန်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ကုမ္ပဏီစာရင်းဝင် ဆရာဝန်ကြီးတွေ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး။ ဖြစ်လာနိုင်ဖို့လည်း အလားအလာမရှိဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အလုပ်ရဲ့သဘောက ဒီလို၊ ကုမ္ပဏီက သူတို့ရဲ့ သတ္တုတွင်းနှင့် ကျောက်မီးသွေးတွင်းတွေမှာ လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေရဲ့ လုပ်ခတွေထဲက အချိုးကျ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နှုန်းအတိုင်း ငွေဖြတ်ထားတယ်။ အဲဒီငွေနှင့် ကုမ္ပဏီ စာရင်းဝင် ဆရာဝန်ကြီးတွေကို သူတို့ကုသပေးရတဲ့ လူနာ အရေအတွက်အလိုက် အခကြေးငွေ ပြန်ပေးတယ်’

သူမက စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး အင်ဒရူးအား စူးစမ်းသည့်အနေဖြင့် ကြည့်ကာ အကဲခတ်ပြန်သည်။ အင်ဒရူးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

‘ကျွန်တော် ဘယ်လို လုပ်ကိုင်ရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပါပြီ’

အင်ဒရူး၏ စကားကို သဘောကျဟန်ဖြင့် မစ္စ ပိတ်ချ်က တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

‘အခြေခံသဘောကို နားလည်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ရှင့်အနေနှင့် အလုပ်အတွက် သိပ်ပြီး စိတ်ပူစရာ သောကရောက်စရာ မလိုပါဘူး။ ရှင့်အမြဲသတိရနေဖို့က ငါဟာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ လက်ထောက်၊ ငါဟာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်အတွက် အလုပ်လုပ်နေတာဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒါဟာ အရေးအကြီးဆုံးနှင့် အဓိကအကျဆုံး အချက်တစ်ချက်ပဲ။ ရှင့်ဘက်က ငါဟာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်အတွက် အလုပ်လုပ်နေရတာပဲ ဆိုတဲ့အချက်ကို မမှေဘဲ ကျွန်မနှင့် တွဲပြီး လုပ်သွားဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ အဲသလိုဆိုရင် အားလုံး အဆင်ပြေလိမ့်မယ် ဆိုတာ ရှင်ယုံကြည်ထားပါ’

အင်ဒရူး မေဆန်ကတော့ မစ္စ ပိတ်ချ်ပြောသမျှကို ရေငုံနှုတ်ပိတ်လုပ်ကာ နားထောင်သည်။

အင်ဒရူး ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် သူပြောသမျှ နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရသော မစ္စ ပိတ်ချ်သည် ကျေနပ် အားရလျက်ရှိသည်။ သူမအနေဖြင့် ပြောချင်သမျှကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် စိတ်ရှိလက်ရှိ ပြောလိုက်ရသဖြင့် များစွာမှ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန် တူလေသည်။

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် နာရီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး သူမ၏ လက်ထဲမှ လက်သုတ်ပဝါကို စားပွဲပေါ်ရှိ ခွက်ပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

‘ဂလိုင်ဒါး ရပ်ကွက်ထဲက အိမ်အမှတ် ခုနစ်မှာ လူနာတစ်ယောက်ရှိတယ်။ ငါးနာရီထိုးပြီးစလောက် ကတည်းက လာပင့်ထားတယ်။ အခုချက်ချင်းပဲ အဲဒီလူနာကို သွားပြီးကြည့်လိုက်ပါ’

ယခုတစ်ကြိမ် မစ္စ ပိတ်ချ်၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသောလေသံမှာ စောစောကအသံမျိုး မဟုတ်တော့ပေ။ အလုပ်ရှင်က အလုပ်သမားအား အမိန့်ပေးသည့် အသံမျိုးပေတည်း။

(၂)

အင်ဒရူး မေဆန်သည် မဆိုင်းမတွပင် လူနာအိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သူ့စိတ်သည် ထူးထူးခြားခြား ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလျက်ရှိရုံမက တစ်စုံတစ်ခုသော အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်လာရသည့်နယ် စိတ်သက်သာရာရလျက်ရှိပေသည်။

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ ဘရိန်းဂိုးဝါးအိမ်သို့ သူ့ရောက်သွားပြီးသည့်နောက် နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူနှင့် မစ္စပိတ်ချ်တို့ကြားတွင် ပေါ်ပေါက်လာရန် အလားအလာရှိနေသည့် ပဋိပက္ခဖြစ်ဖွယ်ရာ အခြေအနေမှ အခိုက်အတန့်မျှ လွတ်မြောက်ခွင့် ရလာသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

အင်ဒရူးသည် သူ့လုပ်ရမည့် အလုပ်၏ အလားအလာ မကောင်းပုံကို နားလည်စ ပြုလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ မစ္စမီးမသန်ဘဝ ရောက်နေရှာပြီဖြစ်သော သူ့အထက်မှ ဆရာဝန်ကြီးအတွက် ဆရာဝန်ကြီး၏ နှမဖြစ်သူ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ် စီမံခန့်ခွဲသမျှကို သူလိုက်နာ ဆောင်ရွက်ပေးရတော့မည့် အဖြစ်ကိုလည်း ခန့်မှန်းသိရှိလာရပြီဖြစ်၏။

သူရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေကား ထူးဆန်းသော အခြေအနေ ပင်တည်း။ သူ့စိတ်ကူးဖြင့် မျှော်မှန်းထားခဲ့သည့် အခြေအနေမျိုးနှင့်ကား များစွာ ကွာခြားလျက်ရှိလေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခု လောလောဆယ်တွင်တော့ သူ့လုပ်ရမည့် အလုပ်ကိုသာ အဓိကထား၍ စဉ်းစားရမည်ဟု သူယူဆသည်။ သူ့အလုပ်တွင် တာဝန်ကျေဖို့ အရေးကြီးသည်ဟု သူခံယူသည်။ အခြားကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဟူသမျှကို အသေးအဖွဲ့များအဖြစ်သာ သဘောထားသင့်သည်ဟုလည်း သူထင်လေသည်။

အင်ဒရူးသည် စောစောက ကြုံခဲ့ရသည့် ကိစ္စကို ချက်ချင်းပင်မေ့ပစ်လိုက်ကာ ယခုလက်ငင်း လုပ်ရတော့မည့် အလုပ် အတွက်သာ စိတ်စောလျက်ရှိ၏။ သူသည် ရွင်လန်း တက်ကြွသော စိတ်ဖြင့် လူနာရှိရာ ရပ်ကွက်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့လေ၏။

အမှန်တော့လည်း ယခု သူတွေ့ရမည့်လူနာသည် သူ၏ ဆရာဝန်ဘဝအစတွင် ပထမဆုံးသော လူနာတစ်ဦး ဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်အားတက်ကြွစရာ ကောင်းနေသည်မဟုတ်ပါလား။

မစ္စ ပိတ်ချ်လမ်းညွှန်လိုက်ပုံမှာ ရှုပ်ထွေးလှသဖြင့် သွားရလာရသည်မှာ စမ်းတဝါးဝါးနိုင်လွန်းလှသည်။ သူမညွှန်လိုက်သည့်အတိုင်း မြေကွက်လပ် တစ်ခုကို ဖြတ်သန်း၍ ချက်ပဲလ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသည့် အချိန်ထိ မိုးက တဖွဲဖွဲရွာဆဲပင်။

ချက်ပဲလ်လမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ကူးလိုက်သည့်အခါ မြို့အနေအထားသည် ပီပီပြင်ပြင်ပေါ်လာသည်။ ဇီယွန်၊ ကေပယ်လ်၊ ဟီဘရူန်၊ ဘီသယ်၊ ဘီဘီစဒါ စသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ။ ထိုဘုရားရှိခိုး ကျောင်းများကို ကျော်ဖြတ်လိုက်သည့်အခါ သမဝါယမ အသင်းဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်နှင့် အနောက်ပိုင်း ဒေသ နယ်မြေဘက်ခွဲများ။

အဆောက်အအုံ အားလုံးသည် တောင်ကြား၏ နက်ရှိုင်းသော အောက်ခြေ၌ တည်ရှိနေသည့် မြို့လယ် လမ်းမကြီး၏ ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အစီအရီ တည်ရှိကြလေသည်။

အင်ဒရူးသည် လမ်းမကြီးပေါ်၌ လျှောက်သွားရင်းက ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ တံတိုင်းကြီးများသဖွယ် ကာရံနေသည့် မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများ၏ အောက်ခြေတွင် အရှင်လတ်လတ် မြေအမြှုပ်ခံနေရသကဲ့သို့ ခံစားနေရလေ၏။

လမ်းမကြီးပေါ်ဝယ် လမ်းသွားလမ်းလာ များများစားစား မရှိချေ။ ချက်ပဲလ်လမ်း၏ ဝဲယာတွင် အမိုးပြာပြာနှင့် အလုပ်သမားအိမ်တန်းများ ရှိကြသည်။ အိမ်များ၏ တစ်ဖက်တွင် တောင်စောင်းများ ရှိကြ၍ ယင်းတောင်စောင်းများနှင့် ချောက်ကမ်းပါးကြီးများသည်ပင်လျှင် ဒရင်းဖီးမြို့၏ အသက်သွေးကြောဖြစ်သော သတ္တုတွင်း လုပ်ငန်းများ တည်ရှိရာ နေရာများဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အင်ဒရူးသည် ဂလိုင်ဒါးရပ်ရှိ အိမ်အမှတ်ခုနစ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ရောက်သွားသည်။ တံခါးကို ခပ်သွက်သွက် ခေါက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အား အသင့် ဆီးကြိုနေသော လူနာရှင်နှင့် တွေ့ရလေသည်။ လူနာရှင်က ချက်ချင်းပင်လူနာ လဲလျောင်းနေသည့် မီးဖိုထဲမှ ခုတင်တစ်လုံးဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

လူနာမှာ သံမဏိစက်ရုံ အလုပ်သမား ဝီလျံဆိုသူ၏ မိန်းမဖြစ်၍ အသက်များစွာမကြီးသေးပေ။

လူနာခုတင်ဆီသို့ သွားနေခိုက်တွင် သူ၏နှလုံးခုန်သံမှာ သိသိသာသာကြီး ပြင်းထန်လျက်ရှိသည်ကို သတိထားမိသည်။ သူသည် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ သူ၏ ဆရာဝန်ဘဝသည် ယခုပင် အစပြုချေတော့မည်။

အင်ဒရူးသည် ကျောင်းသားပေါင်း မြောက်မြားစွာ၏ အလယ်တွင် ဤပုံစံမျိုး ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် မကြာခဏ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးပါ၏။ သူ့ဆရာ ပါမောက္ခ လင်းပလော၏ လူနာဆောင်များတွင် တကယ့်လူနာကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးကြည့်ရသည့် သရုပ်ပြ သင်ကြား ပို့ချမှုများနှင့်လည်း ကြုံခဲ့ရဖူးပါ၏။ သို့သော်လည်း ယခုလို ပြင်းထန်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး မဖြစ်ခဲ့ဖူးပေ။

ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူ လုပ်ကိုင်နေသမျှကို စောင့်ကြည့်နေမည့် တတ်ကျွမ်း နားလည်သော ပွဲကြည့် ပရိသတ်လည်း မရှိ။ သူ မှားလျှင် အမှားကို ထောက်ပြပေးမည့် ဆရာလည်း မရှိ။ တကယ်ဆိုတော့ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပြီးစီးသွားနိုင်သည့် စာသင်ခန်းထဲမှ လက်တွေ့သရုပ်ပြ သင်ကြားပို့ပေးရသည့် ပွဲမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။

သူသည် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်၏။

သူ တစ်ယောက်တည်းက လူနာကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးရမည်။ လူနာ၌ဖြစ်ပွားနေသည့် ရောဂါအမျိုးအမည်ကို ခွဲခြားရမည်။ ဖြစ်နေသည့် ရောဂါအမည်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြား ဆုံးဖြတ်ပေးရမည်။ လူနာ၏ ရောဂါအခြေအနေကို လေ့လာသုံးသပ်၍ ကုသပေးရမည်။

ဤလုပ်ငန်းအားလုံးကို သူတစ်ဦးတည်းက တာဝန်ယူ၍ လုပ်ဆောင်သွားရမည့် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်ဖြစ်ရာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဒဏ်ကို အပြင်းအထန်ခံစားနေရသည်မှာ ဆန်းသည်ဟု မဆိုသာတော့ပေ။

သူ့အနေဖြင့် တကယ် နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ လူနာနှင့် တွေ့ခါမှ သူ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ သူ၏ အတွေ့အကြုံနည်းပါးမှု၊ လက်တွေ့ လုပ်ငန်းခွင်တွင် အဆင်သင့် မဖြစ်သေးသော သူ၏အဖြစ် စသော သူ၏ အားနည်းချက်များကို စိတ်ထဲကသိကာ သူ့ကိုယ်သူ အားမလိုအားမရ ဖြစ်လျက်ရှိရလေ၏။

လူနာအမျိုးသမီး၏ ယောက်ျား ဝီလျံသည် ဘေးနားမှရပ်ကာ သူ့အားကြည့်လျက် ရှိသည်။ သူသည် လူနာကို အသေအချာစမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ဤလူနာ ဖျားနေခြင်းမှာ သံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိပေ။

လူနာက သူသည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ခေါင်းကိုက်နေပါသည်ဟု ဆိုသည်။ လူနာ၏အပူချိန်၊ လူနာ၏ သွေးခုန်နှုန်းနှင့် လူနာ၏လျှာတို့ကလည်း မသေးငယ်သော ရောဂါတစ်မျိုးမျိုး စွဲကပ်နေကြောင်း ဖော်ပြနေပေသည်။

သို့ဆိုလျှင် လူနာ၌ မည်သည့်ရောဂါ စွဲကပ်နေလေသနည်း။

အင်ဒရူးသည် လူနာအား နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ စမ်းသပ်ပြန်သည်။ စနစ်တကျနှင့် စေ့စေ့စပ်စပ် စမ်းသပ်နေရင်းကလည်း သူ့စိတ်ကို အအားမထားဘဲ ဆင်ခြင်စဉ်းစားလျက် ရှိသည်။ ‘ဘာရောဂါပါလိမ့်၊ ဘာရောဂါပါလိမ့်’ ဟုလည်း သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ မေးနေမိလေသည်။

ဤလူနာသည် သူ၏ ပထမဆုံးလူနာဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုယ်တိုင်က စိုးရိမ်မှုလွန်ကဲလျက် ရှိနေမိခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဆိုကြပါစို့။

သူ့အနေဖြင့် အမှားမှား အယွင်းယွင်း ပြုခဲ့မိသည်ရှိသော် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားနိုင်၏။ အကယ်၍များ လူနာ၏ ရောဂါအမျိုးအမည်ကို မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်ရှိသော် အဆိုးဆုံးဖြစ်ပေတော့မည်။

သူသည် စေ့စေ့စပ်စပ် ထပ်မံ၍ စမ်းသပ်ပြန်သည်။ ဟာကွက် မရှိရလေအောင် ထပ်တလဲလဲ စမ်းသပ် စစ်ဆေးခြင်းကို ပြုသည်။ သို့ပါသော်လည်း ယခုအချိန်ထိ လိုချင်သော အဖြေကို မရသေးချေ။ အဖြေမှန် ရနိုင်ရေးအတွက် အပြင်းအထန် ကြိုးစား ကြံဆနေရဆဲပင် ရှိသေး၏။

သူ ကျောင်းသားဘဝက ကျက်မှတ်ခဲ့ရသည့် ရောဂါ အမည်များနှင့် ယင်းရောဂါများ၏ သွင်ပြင် လက္ခဏာများကို ပြန်လှန် နှိုင်းယှဉ်စဉ်းစားကာ အဖြေရရန်အားထုတ်ပြန်သည်။ အဖြေထွက်မလာချေ။

တိကျသော အဖြေမရမချင်း အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် စမ်းသပ်နေ၍လည်း မဖြစ်ပေ။ အဖြေမရမချင်း အချိန်ကြာကြာဆွဲ၍ စဉ်းစားနေရန်လည်း မသင့်ပေ။ သူသည် လက်ထဲမှ နားကြပ်ကို အသာအယာ ခေါက်လိုက်ပြီး ဝီလျံဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေ၏။

‘သူဖျားတော့ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်ပြီးမှ ဖျားသလား’

ဝီလျံအား မေးနေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကမူ ဝီလျံအား ရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ စူးစိုက်ထားလေသည်။

ဝီလျံက ‘ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ သူ အဖျားတက်တော့မယ်ဆိုရင် ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာတတ်တယ်’ ဟု စိတ်ပါလက်ပါဖြေလေသည်။

ဝီလျံဗျာ အချိန်ကြာမြင့်စွာ စမ်းသပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူ့ဇနီးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်လာဟန် ရှိသည်။ ‘လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်လောက်က စဖျားတာပဲ ဒေါက်တာ၊ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ဖြစ်ပြီးမှ ဖျားတာကတော့ သေချာပါတယ်’ ဟု ထပ်၍ ပြောပြန်လေ၏။

သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု မရှိသေးသော်လည်း ယုံကြည်ချက် အပြည့်အဝရှိနေသည့် ဟန်မျိုးဖြင့် အင်ဒရူးက ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်ပြီး ‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ စိတ် သိပ်မပူပါနှင့်၊ မကြာခင် နေကောင်းသွားမှာပါ။ နာရီဝက်လောက်ကြာရင် ခင်ဗျား ဆေးခန်းကို လာခဲ့၊ ကျွန်တော်ဆေးပေးလိုက်မယ်’ ဟု ပြောချလိုက်သည်။

အင်ဒရူးသည် လူနာအိမ်မှ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြစ်ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ အသွားတုန်းကလို သွက်သွက်လက်လက် တက်တက်ကြွကြွ မဟုတ်တော့ပေ။ နှေးကွေး လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဆေးခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ဆေးခန်းမှာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ အိမ်အဝင်ဝတွင်ဖြစ်၍ သစ်သားနှင့် ဆောက်ထားသည့် အခန်းမျှသာဖြစ်ရာ ခနော်နီ ခနော်နီနိုင်လှပေသည်။ ဆေးခန်းထဲရောက်လျှင်ပင် မီးဖွင့်လိုက်ပြီး ပုလင်းပြာ ပုလင်းစိမ်းများ တန်းစီ၍ တင်ထားသည့် ဖုန်အထပ်ထပ်တက်နေသော စင်ဘေး၌ ရပ်ကာ စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်စ ပြုလာသည်။ ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် စဉ်းစား ကြံဆရင်း ဇေဝဇေဝ ဖြစ်ရင်းနှင့်ပင် ဆေးစပ် လေတော့သည်။

လူနာ၏ ရောဂါ လက္ခဏာနှင့် ပတ်သက်၍မူ ယခုထက်တိုင် ရေရေရာရာ ဘာမှ မသိရသေးပေ။ ချမ်း၍ဖျားသော အဖျားမျိုးဖြစ်ရမည်ဟူသော သာမန်ယူဆချက်တစ်ခုသာ ရှိသေးသည်။ ယင်းယူဆချက် မမှန်သေးဟု သူ၏ အတွင်းစိတ်က သိနေပြန်သဖြင့် သူသည် မခံချိမခံသာဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ ဒေါပွ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

အင်ဒရူးသည် သူ၏ အားနည်းချက်နှင့် ချွတ်ယွင်းချက်များ အပေါ်တွင် မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ စိတ်တိုလျက်ရှိသဖြင့် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိအောင်ဖြစ်ကာ အယောင်ယောင် အမှားမှား အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

အခိုက်အတန့်အားဖြင့် လူနာသက်သာအောင် ဘာလုပ်ပေးရပါမည်နည်းဟု သူစဉ်းစားပြန်၏။ ဆေးတစ်မျိုးမျိုးတော့ ပေးရမည်။ ဘာဆေးပေးလျှင် သင့်ပါမည်နည်း။

သူ၏ စိတ်စေတနာ အမှန်အရဆိုလျှင် ပြီးစလွယ်လုပ်ကိုင်လိုသော ဆန္ဒမရှိပေ။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား သိပြီးမှသာ လုပ်စရာရှိသည်ကို ဆက်လုပ်လိုသည်။

သူ့ဆရာ ပါမောက္ခ လင်းပလောသည် သူ၏ လူနာဆောင်သို့ ရောက်လာသော လူနာများအား စမ်းသပ်ရာ၌ ယခုလို ရောဂါအမျိုးအမည် အတိအကျ ခွဲခြား၍မရသော လူနာမျိုးတွေ့ပါက လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ‘ရောဂါအခြေအမြစ်မသိရသေးသော အဖျားရောဂါ’ ဟု ရေးထားတတ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ ရေးထားခြင်းသည် တာဝန်တော့ ကင်း၍ တစ်နည်းအားဖြင့် သိပ္ပံနည်းကျသော စကားအသုံးအနှုန်း ဖြစ်သဖြင့် တိတိကျကျ ရှိသည်ဟုလည်း ပြောနိုင်သည်။

အင်ဒရူးသည် တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်တွေးရင်း မကြည်မလင်သော စိတ်ဖြင့် ဆေးပေးကောင်တာ အောက်မှ ခြောက်အောင်စဝင် ပုလင်းတစ်လုံးကို ထုတ်ယူပြီး အပူချဆေး စပ်စပြုလေ၏။

ဤဆေးတွင် ရောစပ်ထားသည့် နိုက်ထရို၊ ဆိုဒီယမ် ဆယ်လီစီလိတ် စသောဆေးများသည် အလွန်ကောင်း၍ အလွန် တန်ခိုးအာနိသင် ထက်သော ဆေးများဖြစ်သည်။ ဖျားနေလျှင် အပူချိန်ကို အလျင်အမြန် ကျစေနိုင်သည့် ဆေးများဖြစ်သည် စသည် စသည်ဖြင့် စဉ်းစားကာ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်သက်သာရာ ရအောင် အားပေးလျက်ရှိလေသည်။

ပါမောက္ခ လင်းပလောကဆိုလျှင် ဆိုဒီယမ် ဆယ်လီစီလိတ် ဆေးရည်လောက် ထိရောက် ထက်မြက်သော ဆေး မရှိသေးဟုပင် မကြာခဏ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆေးစပ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့စိတ်သည် ပေါ့ပါးကြည်လင်သွားသည်။ တစ်နေ့ဘယ်နှစ်ကြိမ်သောက် ဟူသော ဆေးအညွှန်းကို ရေး၍ ဆေးပုလင်းတွင် ကပ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အခိုက်မှာပင် ဆေးခန်းတံခါးဝတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ခေါင်းလောင်းငယ်၏ မြည်သံကလေးကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ဆေးခန်းတံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်သွားပြီး အရပ်ခပ်ပုပု အလုံးအဖန် ခပ်ကောင်းကောင်း မျက်နှာနီနီနှင့် အသက် ၃၀ ခန့်လူတစ်ယောက်သည် ခွေးတစ်ကောင်နှင့်အတူ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ခွေးမှာ ကပြားမျိုးဖြစ်ဟန်တူ၍ အနက်နှင့်အညိုရောစပ်နေသည့် အရောင်မျိုးဖြစ်၏။ ခွေးသည် အခန်းထဲရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ရွံ့အလူးလူးဖြစ်နေသော သူ့ဖင်ကို အားပြု၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ကာ အမောဖြေလျက်ရှိလေ၏။

သူ့သခင်ကမူ ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော ချည်ကတ္တီပါ ဝတ်စုံကိုဝတ်ထားပြီး သံခွာခပ်မြင့်မြင့် ရှူးဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ တစ်ထည်လုံး ရွံ့ရွံ့စိုနေသော အပေါ်အင်္ကျီကို ပုခုံးထက်တွင်တင်ထားသည်။ သူသည် အင်ဒရူးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်သည်။ သူ့စကားပြောသည့်အခါ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာရှိသော်လည်း သရော်သံ၊ လှောင်သံ၊ ထေ့သံ၊ ငေါ့သံများဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေပေသည်။ အမူအရာက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဟန် ပေါက်နေသော်လည်း တမင်တကာ လုပ်ယူထားရသည့် ပုံစံမျိုးက များနေပေသည်။

‘ဒီအနားက ဖြတ်အသွားမှာ ခင်ဗျားဆေးခန်းပြတင်းပေါက်က မီးရောင်ထွက်နေတာ မြင်လိုက်လို့ နှုတ်ဆက်ချင်တာနှင့် ဝင်လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါက်တာ နီကို အယ်လ်အက်စ်အေရဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဖီးလစ် ဒင်နီပါပဲ ခင်ဗျာ၊ အယ်လ်အက်စ်အေ ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားသိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ လူတွေရော ဘုရားသခင်ပါ သိနေတဲ့ အမြင့်ဆုံး ဘွဲ့ကြီးတစ်ခုပါ’

အင်ဒရူးကမူ သံသယစိတ်ဖြင့် ဒင်နီအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ ဖီးလစ် ဒင်နီကမူ ကြေမ့ပြားချပ်နေပြီဖြစ်သော စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိကာ မီးခြစ်ဆံကို ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ပြီး အင်ဒရူးအပါးသို့ တိုးလာသည်။ အင်ဒရူးကို တစ်လှည့်၊ စားပွဲပေါ်မှဆေးပုလင်းကို တစ်လှည့် ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ဆေးပုလင်းကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပုလင်းပေါ်၌ ရေးထားသည့် လိပ်စာကို ပထမဖတ်သည်။ ပြီးတော့မှ ဆေးညွှန်းကို ဖတ်သည်။ ပြီးတော့မှ ပုလင်းဘူးဆို့ကို ဖွင့်၍ နမ်းကြည့်သည်။ ပြီးခါမှပင် ပုလင်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချထားလိုက်လေ၏။

စိတ်ကြမ်း ကိုယ်ကြမ်းရှိမည့် အသွင်မျိုး ပေါက်နေသော သူ၏ နီရဲရဲ မျက်နှာသည် သိမ်မွေ့ နူးညံ့ လာသယောင်ယောင် ရှိလာသည်။

‘ကောင်းပါဗျာ သိပ်ကောင်း၊ ရောက်ရောက်ချင်း အလုပ်တွေ လုပ်နေတာ ပိုပြီး ကောင်းတာပေါ့လေ။ မဟုတ်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားဟာကလည်း တစ်ခါသောက် စားပွဲတင်ဇွန်းနှင့် တစ်ဇွန်း၊ သုံးနာရီ တစ်ကြိမ် သောက်တဲ့ မများလွန်းဘူးလားဗျာ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ တစ်နေ့ သုံးကြိမ်လောက် သောက်ခိုင်းရင်ကော မလုံလောက်ဘူးလား၊ ရှေးနည်းအရ ဆိုရင်တော့ စားပွဲတင်ဇွန်းနှင့် သောက်ရရင် တစ်နေ့သုံးကြိမ်က အကောင်းဆုံးပဲလို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား ဒေါက်တာရဲ့’

ဒင်နီက သူ့စကားကို မဆက်သေးဘဲ အင်ဒရူးအား အကဲခတ်သည်။ သူ့အကြည့်တွင် တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေနပ်သည့်သဘော၊ ရန်လိုသည့်သဘောကို ဖော်ပြနေပေသည်။

‘ကဲလေ .... ဆိုစမ်းပါဦး ဒေါက်တာရယ်၊ ပုလင်းထဲမှာ ဘာတွေများ စပ်ထားပါသလဲ၊ အနံ့ကတော့ နိုက်ထရိုအနံ့ပဲ၊ အင်း .... အလွန်အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ ဆေးစပ်မျိုးပါပဲ၊ နိုက်ထရိုရဲ့ အရသာက ချိုမြမြလေးပေါ့၊ အစာကြေတယ်၊ ရင်ချောင်တယ်၊ လေလည်တယ်၊ ဟဲ .... ဟဲ .... ဟဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား’

ဒေါက်တာ၊ ပြီးတော့ ဆီးရွင်တယ်၊ စည်ပိုင်းနှင့် ထည့်ပေးထားရင်တောင်မှ ကုန်အောင် သောက်နိုင်မယ်၊ စာအုပ်နီကလေးထဲမှာ ဘာတွေ ရေးထားတယ် ဆိုတာကော ခင်ဗျား မှတ်မိသေးရဲ့လား၊ မှတ်မိမှာပေါ့လေ၊ ရေးထားတာက ဘာတဲ့ .... လူနာမှာ ဘာရောဂါ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ အတိအကျ အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်ရင် သို့မဟုတ် ဒွိဟဖြစ်နေရင် နိုက်ထရိုကိုသာ ပေးလိုက်ပါတဲ့’

ဆေးခန်းထဲတွင် လွမ်းမိုးနေသည်ကတော့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်း။ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တဖြောက်ဖြောက် ကျနေသည့် မိုးပေါက်သံမှတစ်ပါး အခြား ဘာသံမှ မကြားရပေ။ သူ့အား ခပ်ကြောင်ကြောင် ကြည့်နေသော အင်ဒရူး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ဒင်နီက သရော်သံ၊ လှောင်ပြောင်သံ အပြည့်ဖြင့် ဝါးလုံးကွဲ ရယ်ချလိုက်လေသည်။

‘ဒါနဲ့ စကားမစပ် မေးစမ်းပါရစေဦး၊ စပ်စုတယ်လို့ မထင်ပါနှင့်၊ ခင်ဗျား ဘာပြုလို့ ဒီအရပ်ကို လာရတာလဲ’

အင်ဒရူး၏ ဒေါသအရှိန်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း မြင့်တက်လာနေသည်။ ဒေါသကြောင့် မျက်နှာမှာ နီရဲနေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လျက် ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်း စေ့ကာ ဒင်နီအား အဖြေပေးလေသည်။

‘ကျုပ် လာတာ ကျုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ကျုပ် လာတာပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒရင်းဖီးမြို့ကို စံပြ ကျန်းမာရေး ဌာနအဖြစ် ပြုပြင် ပြောင်းလဲပစ်ချင်လို့ ကျုပ် လာခဲ့တာပဲ သိလား၊ ရေကောင်းရေသန့် ရနိုင်တဲ့ အရပ်ဒေသမျိုးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးဖို့ လာခဲ့တာပဲ သိလား’

ဒင်နီက ပြက်လုံးကောင်း တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည့်အလား တစ်ကြိမ်ထပ်၍ အားပါးတရ ရယ်ပြန်သည်။ သူ၏ ရယ်သံသည် အင်ဒရူးအား စော်ကားသလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အင်ဒရူးသည် ဒင်နီအား ဆွဲ၍ ထိုးချင် ကြိတ်ချင် စိတ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

‘ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်လေ ဒေါက်တာရယ်၊ ဟား .... ဟား .... ဟား၊ ကောင်းပါဗျား ကောင်းပါ၊ သိပ်ကောင်း သိပ်ကောင်း၊ ခင်ဗျားရည်ရွယ်ချက်ကဖြင့် အလွန်ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောရမှာတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒီအရပ်ကို စမ်းရေတွင်းလေးဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ကတော့ မလွယ်ဘူးခင်ဗျ၊ ဒီအရပ်မှာ ရေကောင်းရေသန့်ကိုမရှိဘူး၊ အခုလူတွေ သုံးနေတဲ့ ရေတွေက ရေပုပ်ရေသိုးတွေပဲ၊ ခင်ဗျား စက်ရေတွင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲဖို့ လုပ်တဲ့အခါမှာ ဒီရေပုပ်ရေသိုးတွေကို သုံးဖို့တော့ ကျွန်တော် မထောက်ခံနိုင်ဘူး၊ ဒီအရပ်က ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ လူကြီးများနှင့် ပတ်သက်လို့ ပြောရရင်တော့ ဒေါက်တာရေ၊ ဒီတောင်ကြားမှာ ရှိနေတဲ့ ဆရာဝန်တွေဟာ အားလုံးလိုလို အစုတ်အပြတ်တွေ ဖွတ်ကျားတွေချည်းပဲ’

‘အဲဒီအစုတ်အပြတ် ဖွတ်ကျားတွေထဲမှာ ခင်ဗျားလည်း အပါအဝင်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’

‘အား .... သိပ်ပါတာပေါ့၊ အသေအချာ ပါတာပေါ့’

ဒင်နီက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။ ထို့နောက် အင်ဒရူး၏ မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ကာ ငြိမ်နေပြန်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်ဝယ် သရော်လှောင်ပြောင်လိုသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ မရှိတော့ပေ။

သူ့မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ခုပေါ် မကျေနပ်သော၊ စိတ်နာကြည်းသော၊ ရွံရှာ စက်ဆုပ်သော အသွင်များသာလျှင် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လာနေသည်။ ယခုတစ်ကြိမ် စကားပြောသည့်အခါ သူ့အသံသည် တည်ငြိမ်လာသည်။ စိတ်ချဉ်ပေါက်သံ ပါနေသေးသော်လည်း ပြောပုံဆိုပုံက အလေးအနက် ဖြစ်လာလေသည်။

‘ဒီမှာ မေဆန်၊ ကျုပ်နားလည်တာက ခင်ဗျားဟာ လန်ဒန်မြို့ပေါ်ကနေ လူသိများတဲ့ ဆရာဝန်တွေနှင့် ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်တွေ နေတဲ့ ဟာလေလမ်းကို ရောက်ဖို့အတွက် အခုမှ ခရီးအစ ရှိပါသေးတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ လောလောဆယ် ဒီအရပ် ဒီဒေသနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား သိထားသင့်တဲ့ အချက် နှစ်ချက် ရှိနေတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ပြောသင့်တယ် ထင်လို့ ပြောတာပါ၊ ဆရာဝန် တစ်ယောက် အနေနှင့် ကရုဏာတရား အပြည့်အဝထားပြီး စိတ်စေတနာ ဖြူဖြူစင်စင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နှင့် ကုမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်

အိမ်မက်မျိုးနှင့်တော့ ဒီအရပ်မှာ အလုပ်လုပ်လို့ မရဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား တွေ့လာပါလိမ့်မယ်။ ဒီမြို့မှာ ဆေးရုံလည်းမရှိဘူး၊ လူနာတင်ကားလည်း မရှိဘူး၊ ဓာတ်မှန်ရိုက် ကိရိယာလည်း မရှိဘူး၊ အိုဗျာ .... ဘာဆိုဘာမှ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားအနေနှင့် ခွဲဖို့စိတ်ဖို့ ရှိလာရင် လူနာကို သူ့အိမ်ထဲက မီးဖိုခန်းထဲမှာရှိတဲ့ စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ခွဲရမယ်။ ခွဲစိတ်ပြီးရင် ခင်ဗျားလက်ကို အိုးခွက်ပန်းကန် ဆေးကြောတဲ့ ခွက်ထဲမှာ ဆေးရမယ်။ ရေကလည်း မသန့်ဘူး၊ ဒီအရပ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေးဆိုတာက အင်မတန်မှ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ အခြေအနေ၊ နွေရာသီရောက်ပြီဆိုရင် ဝမ်းရောဂါနှင့် သေကြတဲ့ကလေးတွေဟာ ယင်ကောင်တွေ ကျနေတာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ဟာ အလွန်တော်တဲ့လက်ဟောင်း ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ အခုဆိုရင် သူ့ခမျာ အလုပ်ပင်ပန်းတဲ့ ဒဏ်ကြောင့် ဗုန်းဗုန်းလဲနေပြီး ဘယ်တော့မှ အလုပ်ပြန်လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ဆရာ ဒေါက်တာ နီကိုကတော့ ငွေနောက် တကောက်ကောက် လိုက်နေတဲ့ ဝမ်းဆွဲသည်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။’

‘အဆုတ်ရောဂါကု ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်ကတော့ စာအုပ်ထဲက ဟာတွေကို အလွတ်ကျက်ထားပြီး ပြန်ရွတ်ပြတတ်တာက လွဲလို့ လက်တွေ့ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး။ ဒေါက်တာ ဖီးလစ် ဒင်နီဆိုတဲ့ ကျုပ်ကတော့ အတင်းအဖျင်း ပြောတဲ့နေရာလောက်မှာပဲ အသုံးကျတယ်။ အဲ .... အရက်ကိုတော့ဖြင့် ငါးတစ်ကောင် ရေသောက်သလို သောက်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဆေးစပ်သမား ဒေး ဂျင်ကင်းကတော့ သူချမ်းသာဖို့ ကုန်ကူးနေတဲ့ အကောင်ပဲ။ အဲ .... တစ်ခါတလေတော့လည်း ဖျားနာလာတဲ့ အမျိုးသမီးတွေကို ဆေးလုံးကလေးတွေတော့ နည်းနည်းပါးပါး ပေးတတ်ပါရဲ့။ အေးလေ၊ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်တို့ဆီက လူတွေအကြောင်း ကျုပ် သိထားသလောက် ပြောပြတာပါ။ ကဲ လာဟေ့၊ ဟော့ကင်း၊ တို့များ ပြန်ကြစို့။’

ဒင်နီသည် သူ့ခွေး ဟော့ကင်းကို ခေါ်ကာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးပေါက် ရောက်ခါမှပင် ခေါင်းတစ်ချက် ငဲ့စောင်းကာ အင်ဒရူးအား ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်မှ ဆေးပုလင်းကို တစ်ချက်မျှင့်၍ ကြည့်လိုက်ပြန်လေသည်။

‘ကျွန်တော်သာ ခင်ဗျား နေရာမှာ လုပ်ရရင်တော့ ဂလိုင်ဒါးရပ်မှာ မကြာမကြာ ဖြစ်တတ်တဲ့ တိုက်ဖျက်ရောဂါ(အူရောင်ငန်းဖျား)ကို သတိထားမှာပဲ။ ဖျားတဲ့ လူတိုင်းကိုတော့ တိုက်ဖျက်ဖျားလို့ မပြောနိုင်ဘူး ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ဖို့ကတော့ များနေတယ်’

တံခါးပေါက်မှ ခေါင်းလောင်းသည် တင်ခနဲမြည်လာသည်။ အင်ဒရူး ဘာမှ မပြောနိုင်မီ ဒေါက်တာ ဖီးလစ် ဒင်နီနှင့် သူ့ခွေး ဟော့ကင်းတို့သည် မိုးရေစိုစွတ်လျက်ရှိသော အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ် သွားကြလေ၏။

(၃)

အင်ဒရူးသည် ထိုညက တစ်ညလုံးလိုလိုပင် အိပ်မပျော်ခဲ့ပေ။ မညီမညွတ်ရှိလှသော သားမွေးအိပ်ရာခင်းပေါ်ဝယ် တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်ဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရ၏။ သူ့သွားရောက် ကြည့်ရှုခဲ့ရသည့် ဂလိုင်ဒါးရပ်မှ လူနာနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်မအေးဖြစ်နေမိ၏။ လူနာ၏ ရောဂါသည် တိုက်ဖျိုက်ရောဂါများ ဖြစ်နေမလား။

ညက ဒင်နီပြန်ခါနီး ပြောသွားသော စကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲဝယ် သံသယဝင်လျက်ရှိသည်။ စိတ်ထဲတွင် မရေမရာဖြစ်ကာ ဝေခွဲမရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိနေလေ၏။

လူနာကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် စစ်ဆေးပါလျက်နှင့် တစ်နေရာရာတွင် ချွတ်ချော်ကာ အရေးကြီးသည့် ရောဂါလက္ခဏာများကို မမြင်မတွေ့ခဲ့လေသလားဟု တွေးလိုက်မိသောအခါ ပို၍ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်မိလေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂလိုင်ဒါးရပ်မှ လူနာကို ထပ်မံစစ်ဆေးလိုသည့်ဇောဖြင့် အိပ်ရာမှ အစောကြီးထခဲ့လေသည်။

တကယ်တော့ အင်ဒရူး မေဆန်သည် အလွန်စိတ်ဓာတ် ပြင်းပြ ထက်သန်သူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ ယင်းစိတ်ဓာတ်သည် သူ့မိခင်ထံမှ အမွေဆက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်မိ၏။ သူ့မိခင်သည် စကော့တလန် တောင်ပေါ်သူ တစ်ဦးဖြစ်ရာ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက အမြဲတစေနှင်းမြူများ ပိတ်ဆိုင်းနေတတ်သော ကောင်းကင်ယံကြားမှ ထွက်ပြုလာမည့် နေရောင်ခြည်ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်မျှော်ခဲ့ရသူဖြစ်ပေသည်။

ဖိုက်ဖ်ရှိုင်းယားနယ်မှ လယ်သမားတစ်ဦးမျှသာဖြစ်သော သူ့ဖခင် ဂျန် မေဆန်သည်လည်း အလွန်စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်သူတစ်ဦးပင် ဖြစ်လေသည်။ လုံ့လ ဝီရိယကလည်း ကောင်း၍ အလုပ်ကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နှင့် စနစ်တကျလုပ်ကိုင်တတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်သဖြင့် သူပိုင်မြေကို ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်သည်အထိ မလုပ်နိုင်ခဲ့ရှာချေ။ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးခါနီးအလို နောက်ဆုံးနှစ်တွင် ရီယို မင်နရီဘက်၌ ဖြစ်ပွားသည့် တိုက်ပွဲတစ်ခု၌ ကျဆုံးသွားသည့်အခါ သူ၏လယ်ယာလုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးသည် ဖရိုဖရဲဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ဇနီးဖြစ်သူ ဂျက်ဆီ မေဆန်သည် ခင်ပွန်းသည်ထားခဲ့သော လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ပြန်လည်ထူထောင်နိုင်ရန် တစ်နှစ်နီးပါးမျှ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရရှာ၏။ နို့စားနွားမမွေးမြူရေး ခြံတစ်ခြံအဖြစ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲရန်အတွက် အလွန်မှပင် အဆင်းရဲ အပင်ပန်းခံ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရရှာလေသည်။

ထိုအချိန်က ကျောင်းသားပေါက်စမျှသာ ရှိသေးသော သားဖြစ်သူ အင်ဒရူး မေဆန်အား စာကျက်ချိန် အပြည့်အဝရစေလိုသဖြင့် ခြံလုပ်ငန်းတွင် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခိုင်းခဲ့ပေ။ နွားနို့ပို့ရာမှာပင်လျှင် သူမကိုယ်တိုင် တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက် လိုက်ပို့ခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် နှစ်ကာလ အတန်ကြာမျှခံစားခဲ့ရသော ချောင်းဆိုးဝေဒနာသည် ပို၍ဆိုးရွားလာပြီး ရုတ်တရက် ဝင်ရောက် စွဲကပ်လာသော အဆုတ်ရောဂါ ဝေဒနာ၏ ဖိစီးမှုကို အပြင်းအထန်ခံရကာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာလေ၏။

အင်ဒရူး မေဆန်၏ အထီးကျန် ဘဝသည် သူ့အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်တွင် အစပြုခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် စိန့်အင်ဒရူးတက္ကသိုလ်၏ ပထမနှစ် ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ တစ်နှစ်လျှင် ပေါင်လေးဆယ်မျှသာ ရသော စကော့လားရှစ် ပညာသင်ဆု ဝင်ငွေမှတစ်ပါး အခြားဝင်ငွေဆို၍ တစ်ပဲနိမ့်ပင် မရှိခဲ့ပေ။ သူ့အားကိုးအားထား ပြုခဲ့ရသည့် တစ်ခုတည်းသော ကယ်တင်ရှင်မှာ ကွယ်လွန်လေပြီ ဖြစ်သော စကော့အမျိုးသား ဆာ အင်ဒရူး ဂလင်း တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းထားသည့် ‘စကော့ ပညာသင်စရိတ်ငွေ ထောက်ပံ့ရေးအဖွဲ့’ သာလျှင်ဖြစ်ပေသည်။

ပညာသင်အဖွဲ့၏ ထောက်ပံ့ကြေးပေးပုံကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍ ပညာသင်စရိတ် အတွက် အခက်အခဲ ဖြစ်နေသော ကျောင်းသားများထဲမှ ခရစ်ယာန်အမည် ‘အင်ဒရူး’ ပါသူများသည် တစ်နှစ်လျှင် ပေါင်ငါးဆယ်ထက် မပိုသောငွေကို ငါးနှစ်တိတိ ချေးယူခွင့်ရသည်။ ယင်းချေးငွေကို ကျောင်းမှထွက်၍ အလုပ်အကိုင်နှင့် ဖြစ်လာသည့်အခါကျမှ အရစ်ကျစနစ်ဖြင့် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရလေသည်။

ဂလင်း ပညာသင်စရိတ်ထောက်ပံ့ရေးအဖွဲ့မှ ရသည့်ချေးငွေဖြင့်ပင် အင်ဒရူး မေဆန်သည် စိန့် အင်ဒရူး တက္ကသိုလ်၌ ဆင်းရဲချို့တဲ့စွာဖြင့် ပညာ သင်ကြားခဲ့ရပြီးနောက် ဒန်ဒီမြို့ရှိ ဆေးကျောင်းသို့ ဆက်လက် တက်ရောက်ခဲ့ရ၏။

ကျောင်းမှ ထွက်သည့်အခါ ပညာသင်ချေးငွေကို ပြန်လည် ပေးဆပ်ရမည့် တာဝန်က ရှိနေပြန်သဖြင့် သူသည် အခကြေးငွေ အမြင့်ဆုံး ရနိုင်သည့် လက်ထောက် ဆရာဝန်အလုပ်ကို လက်ခံခဲ့ပြီး တောင်ပိုင်း ဝေလပြည်နယ်အတွင်းရှိ ဤဒေသသို့ ယခုလို လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့ရရှိမည့် လစာမှာ တစ်နှစ်လျှင် ပေါင် ၂၅၀ ဖြစ်ရာ ဆေးကျောင်းမှ ထွက်စ ဆရာဝန်တစ်ဦးအဖို့ အများဆုံးရသည့် လစာငွေဖြစ်ပေသည်။ သူ့အနေဖြင့် လစာငွေကို မက်မော၍သာ ဤဒေသသို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်တကယ် သူလုပ်ချင်သည့် အလုပ်မှာ အိဒင်ဘာရာမြို့ ဆေးရုံကြီးမှ ဆေးခန်း တာဝန်ခံ ဆရာဝန် အလုပ်သာဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဆေးခန်းတာဝန်ခံ၏ လစာမှာ သူယခုလုပ်နေသည့် လက်ထောက် ဆရာဝန်အလုပ်မှ ရမည့်လစာငွေ၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံသာလျှင် ချီးမြှင့် ထောက်ပံ့ငွေအဖြစ် ရမည်ဖြစ်သဖြင့် မိမိလုပ်ချင်နေသော ထိုအလုပ်ကို မျက်စိမှိတ်၍ စွန့်လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယခုဆိုလျှင် သူသည် ဒရင်းဖီးမြို့၌ အလုပ်ဝင်နေရပေပြီ။ ယနေ့မနက် အိပ်ရာမှ စောစောစီးစီးထကာ ယမန်နေ့ညက စစ်ဆေးခဲ့ရသည့်လူနာအတွက် သောကများနေသဖြင့် မုတ်ဆိတ်ကို ကပျာကသီ ရိတ်ကာ အဝတ်အစား အလျင်အမြန် လဲနေရလေသည်။

သူသည် အင်နီပြင်ပေးသော နံနက်စာကို ကတိုက်ကရိုက်စားကာ သူ့အခန်းဆီသို့ ပြေးပြန်သည်။ သူ့ လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ သားရေအိတ်ပြားကလေးကို ထုတ်ယူသည်။ ဤအိတ်ပြားကလေးထဲတွင် ဟန်းတား ရွှေ့တံဆိပ်ကလေး ရှိလေသည်။

စိန့် အင်ဒရူး တက္ကသိုလ်ဝယ် ဆေးခန်းဆေးဝါးကုသမှု ပညာမှ အထူးချွန်ဆုံးသော ကျောင်းသားများအား ဟန်းတား ရွှေ့တံဆိပ်ကို နှစ်စဉ် ချီးမြှင့်သည်။ အင်ဒရူး မေဆန်သည် အထူးချွန်ဆုံးသော ကျောင်းသားတစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် ယင်းရွှေ့တံဆိပ်ကို ရခဲ့၏။ သူ့အမြတ်နိုးဆုံးနှင့် အတွယ်တာဆုံးသော ပစ္စည်းတစ်ခုကိုပြပါဟု ဆိုလာပါမူ ဤရွှေ့တံဆိပ်ကိုပင် ပြရပေလိမ့်မည်။ သူပိုင်ပစ္စည်းများထဲတွင် မည်သည့်ပစ္စည်းနှင့်မှ နှိုင်းယှဉ်၍မရလောက်အောင် မြတ်နိုးသောပစ္စည်းပေတည်း။

အင်ဒရူးသည် ဟန်းတားရွှေတံဆိပ်ကို သူ၏အဆောင်ပစ္စည်းတစ်ခုသဖွယ် မှတ်ယူထားခဲ့သည်။ သူ၏ အနာဂတ်ကာလအတွက် လမ်းပြသဖွယ် ယူဆထားခဲ့သည်။ စိတ်အားငယ်လာပြီဆိုလျှင် ဤရွှေတံဆိပ်ကိုကြည့်၍ အားတက်ခဲ့ရ၏။

သို့သော် ....

ယနေ့မနက် ရွှေတံဆိပ်ကလေးကို ထုတ်ယူ၍ ကြည့်သည့်အခါ ယခင်ကလို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားလိုစိတ် ပေါ်မလာချေ။ စိတ်ထဲမှ ခံစားချက်တစ်မျိုးဖြင့် တွေ့တွေ့ငေးငေးကြည့်နေမိလေ၏။

ယခုတစ်ကြိမ်ရွှေတံဆိပ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့ကိုယ်သူယုံကြည်မှု ပြန်လည်ရရှိအောင် မနည်းအားတင်းကာ ကြိုးစားနေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။

ထို့နောက် သူသည် နံနက်ပိုင်း လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်အတွက် ဆေးခန်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

အင်ဒရူးရောက်ချိန်တွင် ဆေးစပ်သမား ဒေး ဂျင်ကင်းသည် ဆေးခန်းထဲ၌ အလုပ်လုပ်နေပေပြီ။ ဒေး ဂျင်ကင်းသည် ရေဘုံပိုင်မှ ရေကို မြေအိုးကြီးတစ်လုံးနှင့် ခံလျက်ရှိလေသည်။

ဒေး ဂျင်ကင်း၏ ပုံပန်းမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် သွက်လက် ချက်ချာပုံရသည်။ ပါးချောင် နားချောင် ခပ်ကျကျနှင့် မျက်လုံးအစုံမှာ ဂနာမငြိမ်လှသော်လည်း စူးရှသည်။ ခပ်ကျယ်ကျယ် ဘောင်းဘီသည် သူ၏ ပိန်လှီသော ခြေတံများနှင့် လိုက်ဖက်ညီလှပေသည်။

အင်ဒရူး ဆေးခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ လိုက်လိုက်လျော့လျော့ပင် ဆီးကြို နှုတ်ဆက် လေသည်။

‘ဒီလောက်စောစောစီးစီး လာဖို့ မလိုပါဘူး ဒေါက်တာ မေဆန်၊ လူနာဟောင်းတွေ ဆေးပေးတာနှင့် ခွင့်ထောက်ခံစာ ပေးတာတွေကို ကျွန်တော်ကြိုပြီး လုပ်ထားလို့ရပါတယ်။ မစ္စ ပိတ်ချ်က ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ လက်မှတ်တံဆိပ်တုံးတစ်ခု လုပ်ပေးထားပါတယ်။ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် ဆေးခန်းမလာနိုင်တဲ့အခါ သုံးဖို့ပေါ့လေ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂျင်ကင်း၊ လူနာတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ချင်လို့ စောစောလာတာပါ’ ဟု အင်ဒရူးက ဖြေသည်။ သူသည် ဂျင်ကင်း၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို ကြည့်ကာ စိတ်မအေးဖြစ်လာမိပြန်လေ၏။ ‘ဘယ်လိုစိတ်ကူးနှင့် ဒီရေတွေကို ယူနေရတာလဲ’ ဟုလည်း မေးလိုက်မိလေ၏။

ဂျင်ကင်းကမူ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြလိုက်ပြီး ‘ဒီဘုံပိုင်က ရေက ပိုပြီးအရသာရှိတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဘယ်နေရာက ရေဟာ ပိုကောင်းတယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။ လူနာတွေကတော့ မသိကြပါဘူး။ သူတို့က ဟိုဘက်မှာ တန်းစီပြီးရပ်စောင့်ကြ၊ ကျွန်တော်က သူတို့ဆေးပုလင်းတွေထဲကို အခုလိုခံထားတဲ့ ဘုံပိုင်ရေဖြည့်ပေး၊ ဘယ်နှယ်လဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်အလုပ်က မကြောင်လွန်းဘူးလား’ ဟု ပြောလေ၏။

ဂျင်ကင်းက စကားကို ဆက်ပြောရန် ဟန်ပြင်နေခိုက်မှာပင် ကိုက်လေးငါးဆယ်ခန့် ဝေးသော အိမ်နောက်ဖေးဘက်ဆီမှ သြဇာသံ အာဏာသံ အပြည့်ပါသော ခပ်မာမာ ခပ်တင်းတင်း အသံတစ်သံကြောင့် တန့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

‘ဂျင်ကင်း .... ဂျင်ကင်း၊ အခုချက်ချင်း လာခဲ့စမ်း၊ အခု ချက်ချင်း’

ဂျင်ကင်းသည် ထိုင်ရာမှ ခုန်၍ထလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ ဒေါက်တာ၊ မစ္စပိတ်ချ်ခေါ်နေလို့ပါ။ သူခေါ်ရင် ပြေးမှ ပြေးမှ’

ကံအားလျော်စွာပင် ထိုနေ့မနက်က လူနာမများလှပေ။ နံနက် ၁၀ နာရီခွဲခန့်တွင် လူနာကုန်သွားသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ဂျင်ကင်းသွားရောက်ကြည့်ရှု ကုသပေးနေရသော လူနာစာရင်းကိုယူပြီး သောမတ်၏ မြင်းလှည်းဖြင့် လူနာကြည့်ထွက်ခဲ့သည်။ မြင်းလှည်းကို အိမ်အမှတ် ခုနစ်၊ ဂလိုင်ဒါးရပ်သို့ အလျင်ဆုံးမောင်းစေလေသည်။

မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင် အင်ဒရူးသည် အမှတ်ခုနစ်အိမ်မှ ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာ စေ့ထားသည်။ သူ့မျက်နှာသည် စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်းတို့ကို ဖော်ပြလျက် ရှိပေသည်။

လူနာစာရင်းတွင် ပါသည့်အတိုင်း အမှတ်ခုနစ်နေအိမ်နှင့် နှစ်အိမ်ကျော်ရှိ အမှတ် ၁၁ အိမ်သို့ သွားသည်။ အမှတ် ၁၁ အိမ်မှနေ၍ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကူးကာ အမှတ် ၁၈ အိမ်သို့ သွားပြန်သည်။ အမှတ် ၁၈ အိမ်မှ တဖန်လမ်းထောင့်ကို ချိုးကွေ့ကာ ရက်ဒနောရပ်ကွက် အတွင်းသို့ဝင်၍ မနေ့ကမှ ဂျင်ကင်းကြည့်ထားသော လူနာနှစ်ဦးကို ဝင်ကြည့်သည်။ တစ်နာရီခန့်အတွင်းမှာပင် လူနာ ခုနစ်ဦးမျှ ကြည့်ရှုခဲ့ပြီးလေပြီ။

သူကြည့်ရှုခဲ့သည့် လူနာခုနစ်ဦးအနက် ဂလိုင်ဒါးရပ် အိမ်အမှတ် ခုနစ်မှလူနာအပါအဝင် ငါးဦးသည် တိုက်ဖွိုက်ရောဂါ ဖြစ်နေကြသည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာ မလိုတော့ပေ။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ ရက်အတွင်းက ဤလူနာများကို ဂျင်ကင်းက တာဝန်ယူကြည့်ရှုကုသပေးခဲ့သည်။ လူနာများအား ဂျင်ကင်းပေးခဲ့သည့်ဆေးများမှာ အနာတခြား ဆေးတခြားဖြစ်နေပေသည်။

လွန်ခဲ့သော ညကအဖြစ်မှာ လူနာအား စမ်းသပ်စစ်ဆေးရာ၌ အလွဲလွဲ အမှားမှားဖြစ်ခဲ့၍ စိတ်သောက မအေးရုံမျှသာဖြစ်သည်။ ယနေ့နံနက်တွင် တွေ့ရသည့်ကိစ္စမှာမူ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်၏။ တိုက်ဖွိုက်ခေါ် အူရောင်ငန်းဖျား ရောဂါသည် လူတစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်သို့ ကူးစက်စ ပြုလျက်ရှိနေပေပြီ။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် အနေဖြင့် မသေးငယ်လှသည့် တာဝန်ကြီး တစ်ခုဖြင့် ရင်ဆိုင် နေရပေပြီ။

သူသည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သောစိတ်ဖြင့် ဤလူနာများကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုပြီးသော် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင် မစ္စပိတ်ချ်နှင့် ဆုံမိကြပြန်ရာ မစ္စ ပိတ်ချ်က ငါးကြော်တစ်ပန်းကန်ကို အင်ဒရူးရှေ့၌ ချပေးပြီး ‘ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်အတွက် ကြော်ထားတာ လက်ဖျားနှင့်တောင် မတို့လို့ ရှင့်အတွက် ထားလိုက်တယ်’ ဟုပြောသည်။ အင်ဒရူးကမူ မစ္စပိတ်ချ်၏ စကားတွင် စိတ်မဝင်စားနိုင်ပေ။ လောလောဆယ် သူရင်ဆိုင်နေရသည့် တိုက်ဖွိုက်ရောဂါပြဿနာအတွက် ပူပန်လျက်ရှိသဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ချပေးသမျှကို စားနေလေသည်။

ထိုပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ မစ္စပိတ်ချ်ကို အားကိုး၍လည်း ရနိုင်မည် မထင်ပေ။ အကယ်၍ ဖွင့်တိုင်ပင်ပါကလည်း မစ္စပိတ်ချ်ထံမှ အကူအညီ အကြံဉာဏ် ရချင်မှရပေလိမ့်မည်။ ရသည့်တိုင်အောင်လည်း သူ့အတွက် အထောက်အကူ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပေမည်။ မစ္စပိတ်ချ်ထံမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် အကူအညီမျိုး ရဖို့ဆိုသည်ကတော့ မျှော်လင့်၍မဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ခုသာ ဖြစ်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဤပြဿနာကို ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်အား ဖွင့်ဟပြောပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းခံခြင်းသာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သူ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်အခန်းသို့ တက်သွားသောအခါ တစ်ခန်းလုံး ခန်းဆီးများချထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်မှာမူ ခေါင်းကိုက်သဖြင့် အိပ်ရာထက်တွင် မှိန်းနေရှာသည်။ အဆမတန်ကိုက်နေသော ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာကြောင့် မျက်နှာမှာရှုံ့မဲ့လျက်ရှိလေသည်။

အင်ဒရူးဝင်လာသည်ကို မြင်သောအခါ သူ့အနီးတွင် ဝင်၍ထိုင်ရန် မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကပ်ပြသည်။ အင်ဒရူးသည် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ အနီးတွင် ကပ်၍ ထိုင်ချလိုက်ရင်းက ယခုလို အချိန်အခါမျိုးတွင် ပြဿနာကို ပြောပြပါက စိတ်ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်သလို ဖြစ်နေမလားဟု တွေးကာ ပြောမထွက်ဘဲ ဖြစ်နေပြန်လေ၏။

သူသည် မိနစ် အနည်းငယ်ကြာမျှ ထိုင်နေသော်လည်း သူပြောချင်သည့်ကိစ္စကို မပြောနိုင်ဘဲ ချီတံ့ချီတံ့ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ နောက်ဆုံးပြန်တော့မည်ဟု အထတွင် ပြောဖြစ်လေတော့သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ကူးစက်ရောဂါတစ်ခု ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဒေါက်တာ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မလဲ’

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်က ချက်ချင်းအဖြေမပေးချေ။ အတန်ကြာမျှ မျက်လုံးများကိုမှိတ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။

‘အေးကွယ်၊ အဲဒီလိုဟာမျိုး ဖြစ်လာရင်တော့ လုပ်ရကိုင်ရတာ မလွယ်လှဘူး၊ ဖြစ်လာတိုင်း အခက်အခဲတွေနှင့် ကြုံရတာချည်းပဲ၊ တို့ဆီမှာ ဆေးရုံက မရှိတော့ ရောဂါဖြစ်နေတဲ့ လူနာတွေကို သီးခြား ခွဲထားဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကူးစက်ရောဂါ ဖြစ်လာလို့ မင်းအနေနှင့် မနိုင်မနင်း ဖြစ်လာမယ့် အခြေအနေမျိုး ရင်ဆိုင်လာရရင်တော့ တိုနီဂလန်က ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖီဆီ ဖုန်းဆက်ပြီးပြောပြပေါ့၊ တိုနီဂလန်မြို့က ဒီကနေ ၁၅ မိုင်လောက်ဝေးတယ်၊ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖီကတော့ ခရိုင်ကျန်းမာရေး အရာရှိပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ....’

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်သည် ပြောလက်စ စကားကို မဆက်သေးဘဲ အတန်ကြာမျှရပ်နေသေးသည်။ ပြီးမှ ‘ကျုပ် စိုးရိမ်နေတာက ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖီကလည်း မင့်အတွက် သိပ်ပြီး အကူအညီရမယ့်လူတော့ မဟုတ်ဘူး’ ဟုပြောလေသည်။

အင်ဒရူးသည် အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းဆီသို့ ကပျာကယာ ဆင်းလာခဲ့ပြီး ချက်ချင်းပင် တိုနီဂလန်သို့ ဖုန်းဆက်သည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်၍တစ်ဖက်မှထူးသံကို နားစွင့်နေခိုက်တွင် သူ့အား မီးဖိုခါးဝမှ ရပ်ကြည့်နေသော အင်ဒီအား လှမ်းမြင်နေရသည်။

‘ဟဲလို ဟဲလို၊ အခု စကားပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖီပါလား ခင်ဗျာ’

‘ဟဲလို ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖီနှင့် စကားပြောချင်တာ ဘယ်သူလဲ’

တစ်ဖက်မှအသံမှာ ယောကျ်ားတစ်ဦး၏ အသံဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်းကြောင့် စကားကို သတိထား၍ပြောနေပုံ ပေါ်လေသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အခု စကားပြောနေတာ ဒရင်းဖီးမြို့ကပါ၊ ဒေါက်တာ မေဆန်ပါ၊ ကျွန်တော် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန်ပါ၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာ တိုက်ဖွိုက်ရောဂါ ဖြစ်နေပါတယ်၊ အခု လောလောဆယ် ရောဂါသည်လူနာငါးဦး ရှိနေပါတယ်၊ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖီကိုယ်တိုင် အမြန်ဆုံးလာပြီး ကြည့်ပေးစေချင်ပါတယ်’

တယ်လီဖုန်းလိုင်းက မကောင်းသဖြင့် အော်၍ပြောရသည်ဖြစ်ရာ အင်ဒရူး မေဆန်၏ အသံမှာ ဧည့်ခန်းထဲဝယ် ကျယ်လောင်စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

တစ်ဖက်မှ အသံရှင်သည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ပြီးမှ ‘ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖီ မရှိပါဘူး၊ အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တာဝန်နှင့် ဆွမ်းဆီကို သွားနေပါတယ်’ ဟုဖြေလေသည်။

အသံသည် စောစောကလို မာဆတ်ဆတ် မဟုတ်တော့ပေ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး ပျော့ပျောင်းလာသည်။ စကားပြောပုံကလည်း ခပ်ဝဲဝဲနှင့် ဝေလနယ်သား စကားပြောသံမျိုးဖြစ်သည်။

‘ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖီ ဘယ်နေ့ပြန်ရောက်ပါမလဲ’

အင်ဒရူးက အော်၍ မေးလေသည်။

‘ဘယ်နေ့ပြန်ရောက်မယ်ဆိုတာလည်း အတိအကျ မပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျာ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်ပြောပါရစေ၊ တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး နားထောင် ....’

အင်ဒရူး စကားမဆုံးသေးမီ တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းချသံကြားလိုက်ရ၏။ မခံချိ မခံသာဖြစ်နေမိသော အင်ဒရူးသည် သူ့စိတ်ထဲရှိသမျှကို ပြောချလိုက်မိလေ၏။

‘ဘယ်နည်းနှင့်မဆို အခုစကားပြောနေတဲ့လူဟာ ဂရမ်ဖ်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်မယ်’

သူသည် မကျေမချမ်းစိတ်ဖြင့် စောစောကနံပါတ်ကို ပြန်လှည့်သည်။ တစ်ဖက်မှ လုံးဝမထူးတော့ပေ။ ဒေါ်ပွပွနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လှည့်ရန် ဟန်ပြင်နေခိုက်တွင် မိမိထံသို့ လျှောက်လာနေသော အင်နီကို မြင်လိုက်သဖြင့် စောင့်နေလေ၏။

အင်နီမှာ အသက် ၄၀ ခန့်ရှိပြီး အလွန် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောဆို ဆက်ဆံတတ်သော အမူအကျင့်လည်း ရှိလေသည်။

‘ကျွန်မ မပြောဘဲမနေနိုင်လို့ ပြောပြတာပါနော်၊ ဒီလိုအချိန်မှာ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်ဟာ တိုနီဂလန်မှာ ဘယ်တော့မှမရှိဘူး၊ အခုလို မွန်းလွဲပိုင်းဆိုရင် ဆွမ်ဆီးသွားပြီး ဂေါက်သီးရိုက်နေတာများတယ်’

အင်ဒရူး၏ ဒေါသသည် ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

‘ကျွန်တော်လည်း ထင်ပါတယ်၊ စောစောက ကျွန်တော်နှင့် စကားပြောသွားတဲ့လူဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်မှာပါ’

အင်နီက ပြုံးလေသည်။

‘ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့ ဒေါက်တာ၊ သူ ဆွမ်ဆီး မသွားလည်း ဆွမ်ဆီးသွားတယ်လို့ လိမ်ပြီးပြောခိုင်းတာကို ကျွန်မကြားခဲ့ဖူးတယ်’

အင်နီသည် မေဆန်အား ရင်းနှီးခင်မင်သော အပြုံးဖြင့် ကြည့်နေရင်းမှ ‘ကျွန်မသာဆိုရင်တော့ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်နှင့် အဆက်အသွယ်ရဖို့အတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို အကုန်မခံနိုင်ပါဘူးရှင်’ ဟုပြောကာ ထွက်သွားလေ၏။

အင်ဒရူးသည် လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချိတ်ထားလိုက်ပြီး စိတ်ထဲမှလည်း ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်အား ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲရင်း သူ၏လူနာများထံ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်သွားပြန်သည်။ လူနာများထံမှ ပြန်လာသည့်အခါ ညနေပိုင်းဆေးခန်းဖွင့်ချိန် ရောက်နေပေပြီ။ တစ်နာရီခွဲခန့်မျှ ဆေးခန်းထဲထိုင်ကာ အလုပ်နှင့် နပန်းလုံးရပြန်လေသည်။

အခန်းက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း၊ လူနာက အပြည့်မို့ တစ်ခန်းလုံး အနံ့မျိုးစုံလျက်ရှိသည်။ ချွေးနံ့များသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိလှချေသည်။

အလုပ်သမား လူနာများထဲတွင် ဒူးနာသူ၊ ထိခိုက်မိ၍ ဒဏ်ရာရလာသူ၊ နှာစေးချောင်းဆိုး ဖြစ်သူ စသည်ဖြင့် ရောဂါမျိုးစုံ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ဇနီး၊ သားသမီးများမှာလည်း ချောင်းဆိုး၍၊ အအေးမိ၍၊ အကြောအဆစ်မျက်၍၊ ခေါင်းကိုက်၍ စသည်ဖြင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖြစ်တတ်သည့် အသေးအဖွဲ ရောဂါ ဝေဒနာများကို လာ၍ ပြောပြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အင်ဒရူးသည် လူနာမျိုးစုံ ရောဂါမျိုးစုံကို စမ်းသပ်ကုသပေးနေရလျှင် အလွန်ပျော်သည်။ ပင်ပန်းသည်ဟူ၍ မထင်မှတ်ပေ။ နေဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်ကို ခံထားရသဖြင့် ညိုမောင်းမောင်း အသားအရေနှင့် အလွန်ရိုးသား၍ ဗဟုသုတ နည်းပါးကြရှာသော ဤအလုပ်သမားများအား ဆေးကုသ ပေးနေခြင်းသည် သူ့အရည်အချင်း၊ သူ့အရည်အသွေးကို တိုးတက်လာအောင် လုပ်ပေးနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု သူခံယူထားသည်။ တကယ်တော့ သူတို့တစ်တွေအား စမ်းသပ်နေခြင်း၊ ကုသပေးနေခြင်းသည် သူ့အလုပ်သင်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော်လည်း ယနေ့ညနေပိုင်းတွင် သူ့အလုပ်တွင် သူစိတ်မဝင်စားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မနက်ပိုင်းက ကြုံတွေ့ခဲ့သည့် ပြဿနာကိုသာလျှင် စိတ်က စွဲလျက်ရှိသဖြင့် ရောဂါ အသေးအဖွဲများနှင့် အချိန်ကုန်နေရသည့် မိမိ၏အဖြစ်ကို သည်းမခံနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိပေသည်။

လူနာအတွက် ဆေးစာရေးရင်း၊ လူနာ၏ ရင်ဘတ်ကို စမ်းသပ်ရင်း၊ ဘယ်လိုနေ ဘယ်လိုထိုင် ဆေးကို ဘယ်လိုသောက်ဟု အကြံပေးရင်းကပင် တိုက်ဖွိုက်ရောဂါသည်များကိုသာ သတိရနေမိသည်။ တစ်ချိန်လုံး ထိုကိစ္စကိုသာ စဉ်းစားတွေးတောနေမိသည်။ တစ်စုံတစ်ခုတော့ မလုပ်၍ မဖြစ်။ လုပ်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

‘ဒီကိစ္စကို အစဖော်ပေးတာ ဘယ်သူလဲ၊ သူပဲ၊ ပုံပန်းကတော့ အတော်ချဉ်စရာကောင်းတဲ့ ငနဲ့ပဲ၊ တကယ်ကို စက်ဆုပ်စရာ အော့နှလုံးနာစရာ ကောင်းတဲ့ အကောင်မျိုးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘာလုပ်ရမလဲ၊ သူ့ဆီကိုပဲ သွားရမှာပဲ၊ သူနှင့်ပဲ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်မှဖြစ်မှာပဲ’

လူနာကုန်ချိန်တွင် ကိုးနာရီခွဲလေပြီ။

နောက်ဆုံးလူနာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလျှင်သွားချင်း သူသည် ကျဉ်းမြောင်း ပိတ်လှောင်နေသော အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

‘ဒီမှာ ဂျင်ကင်း၊ ဒေါက်တာ ဒင်နီ ဘယ်မှာနေသလဲ’

နောက်ထပ် လူနာဝင်လာမည်ကို ကြောက်နေသည့်အလား ဆေးခန်းတံခါးကို ကသောကမျောပိတ်၍ သော့ခတ်နေသော ဂျင်ကင်းသည် အင်ဒရူးအား အလန့်တကြားမော့ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်ဝယ် စိုးရိမ်ခြင်း မကင်းသော အမူအရာကို မြင်နေရလေသည်။

‘ဒေါက်တာအနေနှင့် အဲဒီလူကို ဆက်သွယ်ဖို့ မသင့်ဘူး ထင်တယ်၊ အဲဒီလူကို မစွ ပိတ်ချိက လုံးလုံး သဘောမကျဘူး’

အင်ဒရူးက တိုတိုပြတ်ပြတ်ပင်ပြန်မေးသည်။

‘မစွ ပိတ်ချိက ဘာကြောင့် သဘောမကျတာလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး’

‘ဟာ .... အဲဒီလူက ဆက်ဆံရေးမကောင်းဘူး၊ အတော်ရိုင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒီတစ်ချက်နှင့်ပဲ လူတိုင်းက သူ့ကို သဘောမကျကြတာ၊ မစွ ပိတ်ချိကလည်း ဒါကြောင့်ပဲ မကြိုက်တာပဲ’

ဂျင်ကင်းသည် သူသိသမျှကို ပြောပြနေရင်းက မေဆန်၏ အရိပ်အကဲကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘ဒေါက်တာအနေနှင့် သိမှဖြစ်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ်၊ သူက အမှတ် ၄၉ ချက်ပဲလ်လမ်းက မစွက ဆီးဂါးဆီမှာ အခန်းငှားနေပါတယ်’

အင်ဒရူးသည် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြန်လေ၏။

သူ့အနေဖြင့် ယနေ့တစ်နေ့လုံး နားရသေးသည်မရှိ။ ပင်ပန်းလှပြီဖြစ်သော်လည်း တာဝန်သိမှုစိတ်ကြောင့် ပင်ပန်းရမှန်းမသိချေ။ တိုက်ဖွဲ့ကြိုက်လူနာများ၏ ပြဿနာသည် သူ့ပခုံးထက်တွင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုသဖွယ် ပိလျက်ရှိသည်။ ချက်ပဲလဲလမ်းသို့ ရောက်၍ ဒင်နီတစ်ယောက် အိမ်တွင်ရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အခါ စိတ်အတော် ပေါ့ပါးသွားသည်။ အိမ်ရှင် မစ္စက ဆီးဂါးကပင် သူ့အား ဒင်နီထံပို့ပေးလေသည်။

ဒင်နီသည် သူ့ကို မြင်လိုက်သည့်အခါ အံ့အားသင့်သွားပုံ ရ၏။ သို့သော်လည်း အံ့အားသင့်သည့် အရိပ် လက္ခဏာကို မပြချေ။ သူ့အား စူးစူးရဲရဲ ကြည့်၍ 'ဘယ်လိုလဲ၊ အခုချိန်ထိတော့ ခင်ဗျား လူမသတ်ခဲ့သေးဘူး မဟုတ်လား' ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ဖရိုဖရဲ နိုင်လွန်းလှသော ဧည့်ခန်း၏ တံခါးဝတွင် ခပ်ငူငူရပ်နေမိသော အင်ဒရူး၏ မျက်နှာသည် ဒင်နီ၏ မေးခွန်းကြောင့် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ထွက်လာသည့် ဒေါသကို အပြင်မထွက်အောင် ကြိုးစား၍ ချုပ်တည်းထားလေသည်။

'ခင်ဗျား မနေ့ကပြောသွားတာ မှန်တယ်၊ ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါက တိုက်ဖွဲ့ကြိုက်ရောဂါပဲ။ အဲဒီရောဂါမှန်း ချက်ချင်းမသိတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ပြီး သေဖို့တောင် ကောင်းနေတယ်။ အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်ဆီမှာ တိုက်ဖွဲ့ကြိုက်နေတဲ့ လူနာငါးဦးတောင်ရှိနေတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ အခုအချိန်ထိ စဉ်းစားနေတုန်းပဲ။ စဉ်းစားလို့လည်း မရသေးဘူး။ ကျွန်တော် ခရိုင် ဆရာဝန်ကြီးဆီ ဖုန်းဆက်သေးတယ်။ စကားတောင်မှ မပြောရဘူး။ ကျွန်တော် အခုလာတာဟာ ခင်ဗျားဆီက အကြံဉာဏ် လိုချင်လို့ပဲ'

ဒင်နီသည် မီးဖိုအနီး၌ရှိသော သူထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်ကို အနည်းငယ်ရွေ့လိုက်ပြီး ပါးစပ်မှဆေးတံကို မချွတ်ဘဲ အင်ဒရူး ပြောသမျှကို နားစိုက်ထောင်နေရာမှ စိတ်ပျက်သည့် အမူအရာဖြင့် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ယမ်းလိုက်ရင်း 'ခင်ဗျားကလည်းဗျာ၊ အထဲဝင်ထိုင်ဖို့ ကောင်းပါတယ်' ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် တိုး၍ စိတ်မရှည်သလို ဖြစ်သွားကာ 'အိုဗျာ .... ခင်ဗျားကလည်း အထဲဝင် ထိုင်စမ်းပါဦး၊ ပရက်စဘီတေးရီးယန်း အလှူခံဘုန်းကြီးလို အပေါက်မှာ မတ်တတ်ကြီး ရပ်မနေစမ်းပါနှင့်၊ ကြည့်လို့ မကောင်းပါဘူး၊ လာစမ်းပါ၊ အထဲကို ဝင်စမ်းပါ၊ ဘာသောက်မလဲ၊ အရက်သောက်မလား၊ အင်း .... ခင်ဗျားပုံက အရက်သောက်မယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး' ဟု ရေရွတ်နေလေ၏။

အင်ဒရူးသည် ဒင်နီ၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ လိုက်လျောသည့် သဘောနှင့် ဝင်၍ ထိုင်သော်လည်း မျက်နှာထားကိုမူ မပြင်ချေ။ ခပ်တင်းတင်း ခပ်တည့်တည့်ပင် လုပ်ထားသည်။ ရင်းနှီး ခင်မင်လိုသည့် အမူအရာကိုလည်း မပြဘဲ သူ့ဘာသာသူ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိုလေသည်။

ဒင်နီကလည်း ခပ်မှန်မှန် ခပ်အေးအေးပင်။ သူ့ခြေထောက်နားတွင် ဝပ်နေသော သူ့ခွေးဟော့ကင်းအား ခြေမနှင့် ထိုးဆွနေရင်းက တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေသည်။ မေဆန် စီးကရက်တစ်လိပ် ကုန်ခါနီးမှပင် ခေါင်းကိုမော့၍ စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ မေးငေါ့ပြလိုက်ပြီး 'ခင်ဗျား ကြည့်ချင်စိတ်ရှိရင် ဟိုဟာကို သွားကြည့်ပါလား' ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

စားပွဲပေါ်တွင်ကား မိုက်ကရိုစကုတ် တစ်လုံးရှိသည်။ အကောင်းစား ဇစ်စ် အမျိုးအစားဖြစ်၏။ မှန်ချပ်ကလေးများလည်း အသင့်ရှိနေသည်။ အင်ဒရူးသည် မှန်တစ်ချပ်ကို ကောက်ယူ၍ မိုက်ကရိုစကုတ်ထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး စိတ်ပါလက်ပါ ကြည့်မိလေသည်။ ကူးစက်ရောဂါများကို ဖြန့်ဖြူးနိုင်သည့် ဘက်တီးရီးယား ပိုးမွှားများသည် မှန်ချပ်ပေါ်ဝယ် တလှုပ်လှုပ် တရွရွနှင့် အစုလိုက် အပြုံလိုက်ပါတကား။

‘ကိုယ့်မှာ ရှိတာကလေးနှင့် ကြိမ်နီပြီး လုပ်ထားတာပဲဗျာ၊ လုပ်ထားတာကတော့ တယ်ပြီး စနစ်မကျပါဘူး’ ဟု ဒင်နီကလှမ်းပြောလေသည်။ အင်ဒရူးက ဝေဖန်မည်ကို စိုးရွံ့၍ပြောခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

‘ကျွန်တော့်ဟာက စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ်ထားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း သဘောပါ။ ကျွန်တော့်မှာ ဓာတ်ခွဲခန်းလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိသပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ လက်ရှိ စနစ်ကြီး အောက်မှာတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဆရာဝန်ဆိုရင် ဘာမဆိုအကုန် လုပ်တတ်နေရမယ်လို့ ခံယူရမယ် မဟုတ်လား၊ အဲသလို ဆိုရင်တော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့၊ အခု ခင်ဗျား မြင်ခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပိုးတွေကတော့ ဘက်တီးရီးယားပိုးတွေပဲ၊ သာမန်မျက်စိနှစ်လုံးနှင့် ကြည့်ရင်တောင်မှ မြင်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ၊ ကျုပ်ကတော့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာမဖြစ်တိုင်း ဒီပိုးတွေကို ပေါင်းအိုးထဲ ထည့်ပြီး ပြုတ်ပစ်နေတာပဲ’

ဒင်နီ လုပ်ကိုင်ထားသမျှတွင် စိတ်ဝင်စားနေပြီ ဖြစ်သော အင်ဒရူးက ‘ခင်ဗျားမှာရော တိုက်ဖွိုက်လူနာ မရှိဘူးလား’ ဟုမေးလေ၏။

‘လေးယောက်ရှိတယ်၊ ခင်ဗျာ လူနာတွေနှင့် တစ်ရပ်ကွက်တည်းပဲ၊ ဒီပိုးတွေက ဂလိုင်းဒါးရပ်ကွက်ရဲ့ ရေတွင်းတွေထဲက လာနေတာပဲဗျာ’

အင်ဒရူးသည် အံ့ဩလွန်း၍ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ဒင်နီအား ငေးကြည့်နေမိ၏။ သူ့တွင် မေးစရာ မေးခွန်းတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ရှိလာသည်။ ဒင်နီ၏ လုပ်ဆောင်ချက်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ အထိတော့ အဖြေရနေပြီဟု ခန့်မှန်းမိသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေမိလေ၏။ အမှန်တော့လည်း ဒင်နီ၏ တွေ့ရှိထားချက်များသည် မကြာမီ ကူးစက် ပြန့်ပွားတတ်သော ကပ်ရောဂါတစ်ခု ကျရောက်တော့မည်ဟု အတိအကျ ပြောနိုင်လောက်အောင် သေချာနေပြီဖြစ်ရာ အဘယ်မှာလျှင် ဝမ်းမသာဘဲ နေနိုင်ပါမည်နည်း။

‘ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဒေါက်တာ မေဆန်’

ဒင်နီ၏ အသံမှာ မလိုတမာသံပေါက်လာသည်။

‘ပါရာတိုက်ဖွိုက်ကတော့ ဒီအရပ်မှာ အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ကူးစက်ပြန့်ပွားနေတာ ကြာပါပြီ၊ အဲ .... တစ်နေ့ကျရင်တော့ .... အဲဒီ တစ်နေ့ဆိုတာကလည်း အမြန်ဆုံးရောက်လာမှာပါ၊ တစ်နေ့ကျရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ မနိုင်မနင်း ဖြစ်လောက်အောင် ပြန့်ပွားလာမှာ သေချာနေတယ်၊ အဓိက ချွတ်ယွင်းချက်က တခြားမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ မြေအောက် မိလ္လာပြွန်တွေပဲ သိလား၊ ဒီမြို့ရဲ့ အနိမ့်ပိုင်းကျနေတဲ့ ရေတွင်းတွေထဲကို မိလ္လာပြွန်က အညစ်အကြေး အပုပ်အစပ်တွေ စိမ့်ယိုပြီး ဝင်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ကျွန်တော် ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်ကို ပြောခဲ့တဲ့အကြိမ်ဟာလည်း မနည်းတော့ဘူး၊ ဒီလူက ပျင်းလည်းပျင်းတယ်၊ ပျင်းလည်း ပျင်းတယ်၊ စေတနာလည်း မရှိဘူး၊ တာဝန်ကို သိပ်ရှောင်တဲ့လူ၊ ဘာမှ အားကိုးလောက်တဲ့ လူမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ အိုဗျာ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အလကားအကောင်၊ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ဖုန်းဆက်တုန်းက ကျွန်တော်သူ့ကို ဘာပြောခဲ့တယ် ထင်သလဲ၊ ခင်ဗျားကို လူချင်းတွေ့ရင် လက်သီးနှင့် ဆွဲထိုးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ကနေ့ ခင်ဗျား ဖုန်းဆက်တော့ အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်နေတာဟာ အဲဒါကြောင့် ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်’

‘ဒီအတိုင်းသာ ဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စဟာ သိပ်ပြီး အရပ်ဆိုးတဲ့ကိစ္စပဲဗျာ’ ဟု အင်ဒရူးက ညည်းသည်။ ဒင်နီကမူ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်လေသည်။

‘ဂရမ်ဖ်ဆိုတဲ့လူက ကောင်စီကို ဘာပြဿနာမှ မတင်ရဲဘူး၊ တင်ပြလိုက်လို့ ကောင်စီလူကြီးတွေနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်ရင် သူ့ရဲ့ လစာကို အလျှော့ခံရမှာ အဖြတ်ခံရမှာ သိပ်ကြောက်တယ်လေဗျာ’

နှစ်ယောက်သား ငြိမ်ဆိတ်နေမိကြပြန်လေ၏။

အင်ဒရူးကတော့ ဆက်၍ စကားပြောလိုသေး၏။ ဒင်နီ၏ အပြုအမူများနှင့် အပြောအဆိုများအပေါ် စောစောက အော့နှလုံးနာခဲ့သော်လည်း ယခုကျတော့ ခင်မင်စဖွယ်ကောင်းသည့် လုပ်ရပ်ကလေးများကို တွေ့လာရသဖြင့် ထေမိသလိုဖြစ်သွားလေသည်။

ဒင်နီတွင် အေးတိအေးစက် နေတတ်ခြင်း၊ အဆိုးကိုသာ မြင်တတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးအပေါ် မယုံကြည်တတ်ခြင်း၊ အပြစ်မြင်လွယ်ခြင်း စသည့် အနိဋ္ဌာရုံအကျင့်များ ရှိသကဲ့သို့ အားကျဖွယ်ကောင်းသည့် ထူးဆန်းသော အမူအကျင့် စိတ်သဘောထားကောင်းလေးများ သည်လည်း ရှိနေသည်ကို သတိပြုမိလာလေ၏။

အင်ဒရူးက ဆက်လက်၍ ထိုင်နေရန် မသင့်တော့ဟု ယူဆမိသဖြင့် ထိုင်ရာမှထသည်။ သူ့ရင်တွင်း၌ အမှန်ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ခံစားချက်များကို ဖုံးကွယ်မျိုသိပ်ထားလိုက်ကာ သာမန်နှုတ်ဆက်သည့် သဘောဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြော၍ ပြန်ရန်ပြင်လေသည်။

‘အခုလိုသိရတာ ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အထိ တောင့်ခံနိုင်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ တတ်နိုင်သရွေ့ လုပ်သွားမှာပဲ၊ ကျွန်တော်သိပ်ပြီးစိုးရိမ်နေတာက ရောဂါရဲ့အစကို ရှာမတွေ့ဘဲ စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်မှာတစ်ခုပဲ၊ အခုတော့ ခင်ဗျားက ရောဂါဟာ ရေတွင်းတွေထဲက လာနေတာလို့ အသေအချာပြလိုက်တော့ လုပ်စရာနည်းလမ်း တစ်ခုတော့ ရှာလို့ရလာတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တော့ အခုအချိန်ကစပြီး ဂလိုင်းဒါးရပ်က လူတွေအားလုံး ရေကိုကျိုချက်သောက်ဖို့ ပြောရတော့မှာပဲ’

ဒင်နီကလည်း ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကာ ‘ကျိုချက်ပစ်သင့်တာက ရေမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ် ဆိုတဲ့အကောင်’ ဟု ဒေါသတကြီးနှင့်ပြောလေသည်။ ထို့နောက် သူ့အကျင့် သူ့ဝသီအတိုင်း ရယ်စရာလိုလို အတည်လိုလိုနှင့် အင်ဒရူးအား ငေါ့နေပြန်လေ၏။

‘အပေါ်ယံ ဝတ်ကျောတန်းကျောသဘောနှင့်တော့ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်စကား မပြောစေချင်ဘူး ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒီပြဿနာ မပြီးမချင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နည်းနည်းသည်းခံပြီး လက်တွဲလုပ်ကိုင်သွားဖို့ လိုကောင်းလိုပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ချင်စိတ် ရှိလာရင် အချိန်မရွေး လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော် ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်၊ အမြဲတမ်း ကြိုဆိုလျက်ဆိုတာ ယုံပါ၊ ဒီအနီးအနားမှာတော့ ကျွန်တော့်အတွက် အပေါင်းအသင်းရယ်လို့ များများစားစား မရှိဘူး’

ဒင်နီသည် သူ့ခွေးကို တစ်ချက်ငုံကြည့်လိုက်ပြီး ‘စကော့လူမျိုး ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမဲ့လို့ တို့များကတော့ ကြိုဆိုရမှာပေါ့ကွာ၊ မဟုတ်ဘူးလား ဆာဂျန်ရယ်’ ဟု ပြောပြန်လေသည်။

ဒင်နီ၏ခွေး ဆာဂျန် ဟော့ကင်းကလည်း သူ့အမြီးကို ယမ်း၍ ပန်းနုရောင် ပြေးနေသော သူ့လျှာကြီးကို ထုတ်ကာ အင်ဒရူး မေဆန်အား သဘောကျနေသည့်နှယ် မော့ကြည့်နေလေ၏။

‘ရေကို ကျိုချက်၍သောက်ရမည်’ ဟူသော ညွှန်ကြားချက်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပေးခဲ့ပြီးနောက် ဂလိုင်းဒါးရပ်မှ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သော အင်ဒရူးသည် သူ့စိတ်က ထင်ထားသလောက် သူ ဒင်နီကို မမုန်းကြောင်း ကောင်းစွာ သိမြင်နားလည်လျက် ရှိလေ၏။

(၄)

အင်ဒရူး မေဆန်သည် ထက်သန်သော စေတနာ၊ ပြင်းထန်သောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ မြှုပ်နှံပြီး တိုက်ဖို့ကရောဂါကို တိုက်ခိုက်လေ၏။

သူသည် သူ့အလုပ်ကို မြတ်နိုးတွယ်တာ၍ အလွန် ချစ်ခင်သည် ဖြစ်ရာ သူ့ဘဝ အစတွင် ယခုလို အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရခြင်းသည် သူ့အလွန်ကံကောင်းသောကြောင့် ရရှိလာသည့် အခွင့်ကောင်းတစ်ရပ်ဟု ယူဆလေသည်။ ဤရက်များအတွင်းတွင် သူသည် အလုပ်ကို မနားမနေ ပြင်းပြင်းထန်ထန်လုပ်လေသည်။

သူသည် နေ့စဉ်လုပ်ရမည့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အလုပ်များကိုလည်း ပစ်ထားချေ။ ထုံးစံအတိုင်း မနက်တစ်ချိန် ညတစ်ချိန် ဆေးခန်းတွင် မှန်မှန်ထိုင်၍ လာသမျှ လူနာများကို စိတ်ပါလက်ပါ ကြည့်ရှု ကုသပေး၏။ အိမ်တိုင်ရာရောက် သွား၍ ကြည့်ရမည့် လူနာများ ထံသို့လည်း မှန်မှန်ပင် ရောက်အောင် သွားသည်။ ယင်းအလုပ် နှစ်ခုကြားမှ ရလာသမျှ အားလပ်ချိန်ကလေးများတွင်လည်း အအားမနေပေ။ တိုက်ဖို့ကရောဂါသည် လူနာများထံသွား၍ ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ပြုစုကုသပေးလေသည်။

သူ့အတွက် ပထမဆုံးတိုက်ပွဲဟု ဆိုအပ်သော ဤတိုက်ပွဲတွင် သူကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရချေမည်။ လကုန်ရက် နီးလာချိန်တွင် သူ၏တိုက်ဖို့ကရောဂါ အားလုံးသည် သက်သာပျောက်ကင်းလာကြသည်။ ဆက်လက်၍ ရောဂါ ကူးစက်ပြန့်ပွားခြင်းလည်း မရှိတော့ပေ။ တိုက်ဖို့ကရောဂါသည် သူ၏ ထိန်းချုပ်မှု အောက်တွင် ပြားပြားဝပ် ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ကြိုတင် ကာကွယ်သည့် လုပ်ငန်းများအဖြစ် ရေကိုကျိုချက်၍ သောက်စေခြင်း၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေထိုင်စေခြင်း၊ ရောဂါရှိသူများအား ဖြစ်နိုင်သည့် နည်းဖြင့် ခွဲထားခြင်း၊ ကာဘော်လစ်ဆီ ဖျန်းထားသော ခြေသုတ်ဖုံများကို အိမ်အဝင် တံခါးဝတိုင်း၌ ထားစေခြင်း၊ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်အမည်ဖြင့် ကုမ္ပဏီမှ ထုံးဖြူများမှာယူပြီး အိမ်များ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြူးထားစေခြင်းနှင့် ဂလိုင်းဒါးရပ်ကွက် အတွင်းရှိ ရေမြောင်းများကို သန့်ရှင်းရေး ပြုလုပ်စေခြင်း စသော လုပ်ငန်းများကို မနားမနေ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လုပ်ဆောင် လိုက်နာစေခဲ့လေသည်။

အင်ဒရူးသည် သူ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များအတွက် စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ဂုဏ်ယူမိလေသည်။ သူ၏ တိုက်ဖို့ကရောဂါများသည် ဒင်နီ၏ လူနာများကဲ့သို့မဟုတ်ဘဲ မြန်မြန်ဆန်ဆန် သက်သာလာသဖြင့် ဝမ်းသာ အားတက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

ဒင်နီတစ်ယောက်မှာမူ ယခုအချိန်ထိ တွေဝေဆဲဖြစ်ရာ အင်ဒရူး မေဆန်မှာ အားမလို အားမရ ဖြစ်မိလေ၏။ ရောဂါတူလူနာများကို ကြည့်ရှုကုသပေးနေရသူများ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ နှစ်ယောက်သား မကြာခဏ ဆိုသလို ဆုံမိကြသည်။ ဆုံမိကြတိုင်းလည်း ရောဂါ၏ အခြေအနေကို ဆွေးနွေး ပြောဆို မိကြလေသည်။

ဒင်နီသည် သူတတ်အားသရွေ့ လုပ်ကိုင်နေသော်လည်း သူလုပ်နေရသည့် လုပ်ငန်းအပေါ်တွင် စိတ်ရှိတိုင်း သရော်လိုက် လှောင်လိုက် လုပ်တတ်သည်။ ဤကဲ့သို့ လှောင်ပြောင်သရော်နေရသည်ကိုပင် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်လျက် ရှိလေသည်။

သူနှင့် မေဆန်သည် အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကူးစက်ရောဂါကြီးတစ်ခု မပြန့်ပွားရေး စစ်ပွဲကြီးတွင် ဦးဆောင် တိုက်ခိုက်နေကြသော သူရဲကောင်းကြီးများဟု မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ‘မေ့မသွားနှင့် ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အလွန် ကြီးကျယ်ပြီး အလွန် မွန်မြတ်တဲ့ လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုကို လုပ်နေကြတာနော်၊ မေ့မသွားနှင့်၊ မေ့မသွားနှင့်’ ဟု ပြက်ရယ် ပြုတတ်လေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ဒင်နီသည် သူ၏တိုက်ဖွိုက်လူနာများထံ မပြတ်သွားသည်။ လူနာများ၏ ခုတင်ပေါ်တွင် တရင်းတနှီးဝင်၍ထိုင်သည်။ လူနာများအား ဂရုတစိုက်ကြည့်ရှု စမ်းသပ်ခြင်း၊ အားပေးခြင်း ပြုသည်။ သူ့လူနာများကို လက်လွတ်စပယ် ပစ်ထားခြင်းတော့ မပြုချေ။

အချိန်တွေကြာလာသည်နှင့်အမျှ အင်ဒရူးသည် ဒင်နီအပေါ်၌ ယခင်ကထက် တိုး၍တိုး၍ ခင်မင်လာ၏။ ဒင်နီ၏ ရှက်တတ်ခြင်းနှင့် ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းတို့ကို နှစ်သက်လာမိသလို ဒင်နီ၏ ဘွင်းဘွင်းပြောတတ်ခြင်းနှင့် သရော်တတ်ခြင်းတို့ကိုပါ သဘောကျ စွဲလမ်းလာမိလေသည်။

တစ်နေ့တွင် အင်ဒရူးသည် ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ လမ်းညွှန်စာအုပ်ကြီးတစ်ခုကို အပျင်းပြေသဘောဖြင့် လှန်လှောကြည့်ရှုမိသည်။ စာအုပ်ကြီးမှာ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က ထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ်ဟောင်းကြီးဖြစ်၍ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ စာအုပ်စင်ပေါ်မှ တွေ့လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

စာအုပ်ကြီးကိုလှန်၍ အမှတ်မထင်လျှောက်ဖတ်နေရာမှ သူ့အား အံ့အားသင့်စေမည့် အချက်အချို့ကို စာအုပ်ထဲ၌ တွေ့ရလေ၏။ စာအုပ်ထဲ၌ ဖော်ပြထားသည့် အချက်များအရဆိုလျှင် ဒေါက်တာ ဖီးလစ် ဒင်နီသည် ကင်းဘရိတ်နှင့် ရိုင်း တက္ကသိုလ်၏ ဂုဏ်ထူးဆောင်ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရုံမျှမက ဆေးပညာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ဖြစ်သော အမ်အက်စ် ဘွဲ့ကိုပင် အင်္ဂလန်မှ ရယူထားသူဖြစ်ပေသည်။ ဒင်နီသည် လီးဘိုးရီးမြို့တွင် ဂုဏ်ထူးဆောင် ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်ကြီးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးကြောင်းကိုလည်း ဖော်ပြထားလေသည်။

နိုဝင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဒင်နီထံမှ ဖုန်းလာသည်။

‘မေဆန် ကျွန်တော် ခင်ဗျားနှင့် တွေ့ချင်တယ်၊ အိမ်ဘက်ကို လျှောက်လာနိုင်ရင် လာခဲ့ပါလား၊ သုံးနာရီထိုးလောက်လာရင် အဆင်ပြေပါတယ်၊ အင်း ကိစ္စကတော့ အရေးကြီးတယ်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ်’

အင်ဒရူးသည် နေ့လယ်စာစားရန် ထမင်းစားခန်းဆီသို့ လျှောက်လာရင်း ဘာကိစ္စများပါလိမ့်ဟု တွေးလာမိသည်။ သူ့အတွက် ချပေးထားသည့် နေ့လယ်စာကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ စားသောက်နေခိုက်တွင် မစွဲ ပိတ်ချ်၏ မျက်လုံးများသည် သူ့အား သင်္ကာယန မကင်းသည့် အမူအရာမျိုးဖြင့် စူးစိုက်၍ ကြည့်လျက် ရှိသည်ကို သတိပြုမိလေ၏။

‘စောစောက ရှင့်ဆီဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒင်နီမဟုတ်လား၊ ရှင် ဒင်နီနှင့် သိပ်မရောပါနှင့် သိလား၊ ဒင်နီဆိုတဲ့လူက သိပ်အသုံးကျတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး’

အင်ဒရူးကလည်း ဤပြဿနာကို ခပ်တင်းတင်းပင် ရင်ဆိုင်လေသည်။

‘ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဒင်နီဟာ အလွန် အသုံးဝင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါတယ်’

‘ဒါကတော့ ရှင့်သဘောပဲ၊ တွဲချင်လည်း ဆက်တွဲပေါ့၊ ကျွန်မကတော့ လုံးဝမကြိုက်ဘူး’

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် အင်ဒရူး၏ တုံ့ပြန်မှုကို မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒင်နီနှင့် ပတ်သက်၍ သူမ၏ ထင်မြင်ချက်များကို ဆက်ပြောလေတော့သည်။

‘ဒင်နီဆိုတဲ့လူက ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ။ သောက်ဆေးဘယ်တော့မှ မပေးဘူး၊ ဆရာဝန်ဖြစ်နေပြီး ဘာသဘောလဲမသိဘူး။ ကျွန်မအသိ မိဂန်ရိုင်း မောဂန်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူက သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ သောက်ဆေးနှင့်နေလာတဲ့ဟာပဲ။ အဲဒါ ဒင်နီဆီသွားပြတော့ ရှင့်လူ ဒင်နီက ဘာပြောလိုက်တယ်မှတ်လဲ။ ခင်ဗျား နေ့စဉ် တောင်ပေါ် အတက်လမ်းကို နှစ်မိုင်လောက် လမ်းလျှောက်ပါ။ အလကားနေရင်း ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ ဝက်စားခွက်ဆေးထားတဲ့ ရေနှင့်တူတဲ့ ဆေးရည်တွေသောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ချောက်ချားအောင် လုပ်မနေနှင့်လို့ ပြောလွှတ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုပြောတာ ဘယ်လောက် ရိုင်းစိုင်းသလဲ။ ရှင့် စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အခုနက ကျွန်မပြောတဲ့ အမျိုးသမီးလူနာ ဒီကိုရောက်လာတော့ ကျွန်မတို့တပည့်ဂျင်ကင်းက သောက်ဆေးတွေ တစ်ပုလင်းပြီးတစ်ပုလင်း ပေးတာပဲ။ ကျွန်မ သူများအကြောင်း မကောင်းမပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အကြောင်းတော့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ဒီလူဟာ သူများကို လိုက်ပြီး ဇော်ကားမော်ကား ပြောနေတတ်တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်ပဲ။ သူ့မှာ မိန်းမရှိတယ်လို့လည်း အများကပြောကြတယ်။ အတူတူ နေတာလည်း မတွေ့ဘူး။ ရှင့် မတွေ့ဘူးလား။ အချိန်ရှိသမျှ အရက်ပဲ သောက်နေတဲ့ အရက်သမားသက်သက်ပဲ။ အမြဲမူးရူးနေတာပဲ။ ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို သူနှင့် မတွဲစေချင်ဘူး။ ရှင့်ဟာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ကိုယ်စား အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာ မမေ့စေချင်ဘူး ဒေါက်တာ မေဆန်၊ အဲဒါပဲ’

မစ္စ ပိတ်ချ်၏ စကားများမှာ သူ၏ ကိုယ်ပိုင် အခွင့်အရေးကို ထိပါးသည့် စကားများ ဖြစ်ပေရာ အင်ဒရူးသည် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာလေ၏။

သူသည် ဒရင်းဖီးကို ရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ မစ္စ ပိတ်ချ် ကျေနပ်အောင် တတ်အားသရွေ့ ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်။ သို့ပါလျက်နှင့်လည်း မစ္စ ပိတ်ချ်မှာ ကျေနပ်သည်မရှိပေ။ သူမ၏ အလိုဆန္ဒများမှာ အကန့်အသတ်ဟူ၍ မရှိတော့သဖြင့် တစ်ဆိတ်လွန်လွန်းလာသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

မစ္စ ပိတ်ချ်၏ စိတ်နေသဘောထားလည်း အလွန်အပြောင်းအလဲမြန်၏။ မှန်လိုက် မမှန်လိုက်၊ ကောင်းလိုက် မကောင်းလိုက်နှင့် ဆက်ဆံရသည်မှာ အလွန်ခက်၏။ မစ္စ ပိတ်ချ်အနေဖြင့် သူမလိုချင်သမျှကို မရသည့်နည်းဖြင့် သူ့ထံမှ ညှစ်ထုတ်ယူမည့် သဘောမျိုး ရှိပုံရသည်ဟုပင် တွေးလာမိသည်။ သူမ၏ သဘောထားမှာ ကျွေးသမျှကိုစား၍ ပေးသမျှကိုသာယူပြီး သူမ၏ အကြိုက်လိုက်၍ နေရမည်ဟူသော သဘောမျိုးဖြစ်ပေရာ တွေးရင်းတွေးရင်းနှင့် သူ့ဒေါသသူ မထိန်းနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာလေ၏။

အမှန်ဆိုလျှင် သူ၏ ပထမလအတွက် လစာမှာ ယနေ့ထိမရသေးပေ။ လကုန်၍ သုံးရက်ပင်စွန်းလာခဲ့ပြီ။ သူမအနေဖြင့် ပေးဖို့တော့ သတိရကောင်းရပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်သာ ယနေ့အထိ မပေးသေးခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဘက်ကတော့ သူ့ရစရာရှိသော လစာကို ယနေ့ထိ မရသေးသဖြင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လျက်ရှိရ၏။

ဒင်နီအား ပယ်ပယ်နယ်နယ် အပုပ်ချလျက်ရှိသော မစ္စ ပိတ်ချ်အား ကြည့်ပြီး အင်ဒရူးမှာ စိတ်ပျက်လာသည်။ မစ္စ ပိတ်ချ်က ဒင်နီအား မကောင်းပြောလေလေ သူက ဒင်နီအပေါ် တိုး၍ တိုး၍သာ အကောင်းထင်လာလေ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မစ္စ ပိတ်ချ်ပြောနေသမျှကို နားထောင်ရင်းက စိတ်တိုလာပြီ ဖြစ်သော အင်ဒရူးသည် သူ့ရင်ထဲ ရှိသမျှကို ဖွင့်ဟလိုက်မိလေတော့၏။

‘ကျွန်တော် ရစရာရှိတဲ့ လစာကိုသာ ရရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ ကိုယ်စား အလုပ် လုပ်နေပါကလားလို့ သတိရမှာပေါ့ မစ္စ ပိတ်ချ်’

မစ္စ ပိတ်ချ်၏ မျက်နှာမှာ နီမြန်းသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် သူမ၏ခေါင်းကို ခပ်ထောင်ထောင် ခပ်မော့မော့ လုပ်လိုက်ပြီး ‘ရှင်လစာကို ကျွန်မ အခုချက်ချင်းပေးမယ်’ ဟု ဆိုလိုက်လေသည်။

တစ်စားပွဲတည်း ထိုင်၍ ဆက်လက် စားသောက် နေကြသော်လည်း နှစ်ယောက်သား စကား မပြောနိုင်ကြတော့ပေ။ မစ္စ ပိတ်ချ်သည် နာလိုခံခက်ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာပေးမျိုးဖြင့် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ အင်ဒရူးကိုလည်း မကြည့်တော့ချေ။ အင်ဒရူး၏ စကားသည် သူမအား စော်ကားခြင်းတစ်မျိုးပင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆဟန်ရှိလေသည်။

အင်ဒရူးမှာလည်း စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဒေါသအလျောက် စကားကို မဆင်မခြင် ပြောမိခဲ့ပြန်လေပြီ။ ပြောခဲ့သည့် စကားမှာလည်း မစ္စ ပိတ်ချ်အား ထိခိုက်စေလိုသော စိတ်စေတနာမျိုးဖြင့် ပြောခဲ့ခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ ကိုယ်နှင့် မဆိုင်သော ကိစ္စမျိုးတွင် ဝင်စွက်လာလျှင် မခံချင်တတ်သော သူ့အကျင့်ဝသီကြောင့်သာ လွှတ်ခနဲ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုအကျင့်စရိုက်သည် သူ့အား အရှုံးဘက်သို့ ပို့လိုက်ပြန်ပြီဟု စိတ်ထဲက သိနေလေ၏။

အင်ဒရူးသည် အစားကို ဆက်၍ စားသောက်နေရင်းကပင် သူနှင့် မစ္စ ပိတ်ချ်တို့၏ ဆက်ဆံရေး အခြေအနေကို မတွေးဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် တွေးနေမိပြန်လေသည်။

သူ့ဘရိုင်းဂိုးဝါးအိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည့် ပထမညာမှစ၍ ယနေ့အချိန်ထိ သူတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို ပြန်လှန်စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လုံးဝနားလည်မှုမရှိသော အကြောင်းမှာ ထင်ရှားနေပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းမှာ သူ့အပြစ်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် အပေါင်းအသင်းဆုံသူတစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ ပြီးတော့ စိတ်နေစိတ်ဓာတ်ကလည်း ပြင်းထန်၍ ခေါင်းမာသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်သည် ခင်မင်လေးစားဖွယ်ကောင်းသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာမရှိပေ။ စိတ်နေသဘောထားမှာလည်း ဆိုးလှသည်ဟု မဆိုသာချေ။ အသုံးအစွဲ အနေအထိုင် ကျစ်လျစ်ပြီး အလွန်စေ့စပ်သေချာသူ တစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။ အချိန်ကိုလည်း အလဟဿ ဖြုန်းတီးတတ်သော ညဉ့်မရှိပေ။

ဒရင်းဖီးမြို့ပေါ်တွင် မစ္စ ပိတ်ချ်၏ မိတ်ဆွေ အများအပြား ရှိသည်ဖြစ်ရာ လူတိုင်းလိုလိုကပင် မစ္စ ပိတ်ချ် တော်ကြောင်း၊ ကောင်းကြောင်းသာ ပြောကြလေသည်။ သူမ၏ အစ်ကို ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် အပေါ်တွင် ချစ်ခင် တွယ်တာသောစိတ်နှင့် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ အလိုကို အကန့်အသတ်မရှိ လိုက်လျောတတ်သော စိတ်ထားများကြောင့် သူမအား စံပြ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဟုပင် အများက အသိအမှတ်ပြုကြ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မစ္စ ပိတ်ချ်သည် အင်ဒရူးအဖို့တော့ ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့် စံပြ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးမဟုတ်ပေ။ အလွန်ကပ်စေးနဲ့၍ ခြောက်သွေ့သွေ့ နိုင်လွန်းလှသော အပျိုကြီး တစ်ယောက် အဖြစ်သာ မြင်လေသည်။ ပိန်ပိန်လှိုလှိုနှင့် အသားအရေ ခြောက်ခန်းနေပြီဖြစ်သော ဤအပျိုကြီး၏ အပြုံးသည် အင်ဒရူးအတွက် အသက်ကင်းမဲ့သော အပြုံး ဖြစ်နေလေသည်။

အကယ်၍သာ မစ္စ ပိတ်ချ်သည် အိမ်ထောင်သည်တစ်ဦး ဖြစ်ပါက ခုန်ပေါက် ပြေးလွှား ဆော့ကစား နေကြသော ကလေးငယ်များနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေတတ်သည့် အကျင့်ရှိပေလိမ့်မည်။ ယင်းသို့ဆိုပါကလည်း မစ္စ ပိတ်ချ်နှင့် ပြောဆို ဆက်ဆံရသည်မှာ ကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းပေလိမ့်မည်ဟု သူ့တွေးမိလေ၏။

စားသောက်အပြီးတွင် မစ္စ ပိတ်ချ်သည် အင်ဒရူးအလျင် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ခဏမျှအကြာတွင် အင်ဒရူးအား ဧည့်ခန်းထဲသို့ လာပါဟု ခေါ်သည်။ သူမ၏စိတ်တွင်းမှ အဘယ်မျှပင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေစေကာမူ မျက်နှာကတော့ အပြုံးပန်း ပွင့်ထားလေ၏။

‘လာပါ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ရှင့်လစာ လာယူပါ။ လက်ထောက် ဆရာဝန်တိုင်းလိုလိုပဲ လစာကို ချက်လက်မှတ်နှင့် ပေးတာ မကြိုက်ကြဘူး၊ ငွေသားပေးတာ ပိုပြီး ကြိုက်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ငွေသားပဲ ကျွန်မပေးပါ့မယ်၊ ထိုင်ပါဦး၊ ကျွန်မ ငွေရေလိုက်ပါဦးမယ်’

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် သူမရင်ခွင်ထဲ၌ တစ်ပေါင်တန် ငွေစက္ကူများ အထပ်လိုက် တင်ထားသည်။ သားရေ လက်ကိုင်အိတ် တစ်လုံးလည်း ချထားသည်။ ငွေစက္ကူများကို တစ်ပေါင်၊ နှစ်ပေါင်၊ သုံးပေါင်၊ လေးပေါင် စသည်ဖြင့် တစ်ရွက်ချင်းရေတွက်ကာ မေဆန်၏ လက်တွင်းသို့ တစ်ရွက်ချင်းထည့်ပေးသည်။ ပေါင်နှစ်ဆယ် ပြည့်သွားသည့်အခါ သူမ၏ သားရေအိတ်ကို ဖွင့်၍ ဆယ့်ခြောက်သျှီလင်နှင့် ရှစ်ပဲနီကို အတိအကျ ထုတ်ယူ ရေတွက်ပြီး ပေးလေသည်။

‘အခုပေးတာ တစ်လတွက်ပဲ ဒေါက်တာ၊ မှန်ပါသလား၊ ကျွန်မတို့ တစ်နှစ်ကို ပေါင်နှစ်ရာငါးဆယ် ပေးဖို့ သဘောတူထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဟု အင်ဒရူးက ဖြေသည်။

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် အင်ဒရူး မေဆန်အား ခပ်သုန်သုန်မှုန်မှုန် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ‘ကျွန်မ ရှင့်ကို လိမ်ဖို့ ညာဖို့ လှည့်စားဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိဘူးဆိုတာ ရှင်သိပြီမဟုတ်လား ဒေါက်တာ မေဆန်’ ဟုလည်း မေးလေသည်။

အင်ဒရူးသည် မခံချိ မခံသာဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့၏။ မစ္စ ပိတ်ချ် လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံ၊ ပြောပုံ ဆိုပုံကို မကျေမနပ် ဖြစ်ဆဲပင်ရှိသေး၏။ တကယ်ဆိုတော့လည်း သူမ၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံများမှာ သူမဘက်ကနေကြည့်လျှင် တရားမျှတမှုရှိသည်ဟုပင် ဆိုရမလို ဖြစ်နေပေသည်။

အင်ဒရူးသည် စာတိုက်သို့ ရောက်သောအခါ မှတ်ပုံတင်စာအိတ်တစ်လုံး ဝယ်ပြီး ပေါင်နှစ်ဆယ်ကိုထည့်၍ ဂလင်း ပညာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့ရေးအဖွဲ့သို့ ပို့လိုက်သည်။ အကြွေးများကိုမူ သူ့အသုံးစရိတ် အဖြစ် ချန်ထားလိုက်လေ၏။

သူစာတိုက်မှအထွက်တွင် ဘရမ်းဝဲလ်တစ်ယောက် စာတိုက်ဘက်သို့ လျှောက်လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ် လမ်းလျှောက်ပုံမှာ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ဖြစ်၍ မခုံညား ခုံညားအောင် တမင်ဟန်လုပ်၍ လျှောက်ခြင်းဖြစ်၏။ ခြေလှမ်းပုံများမှာ ခုံညား၍ မဟာဆန်လှပေသည်။ ကိုယ်နေဟန်ထားမှာလည်း တကယ့် လူကြီးလူကောင်းဟန် ပါလှပေသည်။ ဖြူဖွေးနေသော ဆံပင်များသည် မညှပ်ဘဲထားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ကုပ်ပေါ်တွင် ဝဲပုံ၍ ကျနေလေသည်။

ဘရမ်းဝဲလ်သည် သူ့မျက်လုံးများကို သူ့လက်ထဲမှ စာအုပ်ပေါ်တွင် စူးစိုက်ထားသည်။ သူသည် အင်ဒရူးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကတည်းက မြင်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အနီးသို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဖက်လဲ့တကင်း နှုတ်ဆက်လေ၏။

‘ဟယ်လို .... မေဆန် တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်၊ လူချင်း မတွေ့ရတာ အတော်ကြာပြီနော်’

အင်ဒရူးကလည်း အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ သူနှင့် ဘရမ်းဝဲလ်တို့ ခင်မင်လာခဲ့ကြသည်မှာ ရောက်စကတည်းကဖြစ်၏။ တကယ်တော့လည်း ဘရမ်းဝဲလ်သည် ဒေါက်တာ နီကိုနှင့် မတူပေ။ သူ့ရောက်လာခြင်းကို နှစ်ခြိုက်လိုလားသည့် အမူအရာပြခဲ့သည်။ ဘရမ်းဝဲလ်တွင် လူနာများများစားစား မရှိသဖြင့် အခြားဆရာဝန်တွေလို အလုပ်မများလှပေ။ သူ့တွင် လက်ထောက်ဆရာဝန်လည်း မရှိချေ။ သို့သော်လည်း သူ၏ နေပုံထိုင်ပုံ၊ ဝတ်ပုံစားပုံ၊ ပြုမူပြောဆိုပုံများမှာ အထက်တန်းစားဆိုသည့် လူတွေလို ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းလှသဖြင့် လူအထင်အမြင်ကြီးခံရသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

ဘရမ်းဝဲလ်သည် လက်ထဲမှစာအုပ်ကို လက်ညှိုးနှင့် ထိုးသွင်း၍ ပိတ်လိုက်ကာ အားနေသော လက်တစ်ဖက်ကို အရောင်မွဲခြောက်ခြောက် အပေါ်အကျီအိတ်ကပ်အတွင်းသို့ ဟန်ပါပါထည့်လိုက်သည်။ သူ့အမူအရာမှာ လမ်းပေါ်က

တကယ့်လူနှင့်မတူ၊ ဇာတ်စင်ပေါ်မှ ပြဇာတ်မင်းသားဟန် ပေါက်နေလေသည်။ ထည်ထည်ဝါဝါနေတတ်ပြီး စကားပြောလျှင် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောတတ်သော သူ့အမူအကျင့်ကို မကြိုက်သော ဒင်နီက သူ့ကို အမြဲတစေ ပြောင်လှောင်သရော်တတ်ခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ မဟုတ်တော့ပေ။

‘ဘယ်နှယ်လဲ မေဆန်၊ ကျွန်တော်တို့ဆီက လူတွေကို ဘယ်လိုများ ထင်မြင်ယူဆပါသလဲ၊ သဘောကျရဲ့လား၊ ကျွန်တော်ရယ် ကျွန်တော့်ဇနီးရယ် ခင်ဗျားနှင့် ဆုံမိကြတုန်းက ပြောခဲ့ကြဖူးတာကို မှတ်မိသေးလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ ခင်ဗျားရဲ့အမြင်ဟာ ရောက်စတုန်းကလောက်တော့ ဆိုးမယ်မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ကျွန်တော်တို့အဆင့်အတန်းနှင့် ရှိနေကြတာပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားကတော့ အချိန်ရှိသရွေ့ ယဉ်ကျေးမှု ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာအောင် အမြဲကြိုးစားပြီး လုပ်နေတာပါပဲ၊ တစ်ညနေခင်းလောက် ကျွန်တော်တို့ဘက် လာလည်စမ်းပါဦး၊ ဒါနှင့် မေးရဦးမယ်၊ ခင်ဗျား သိချင်းတွေဘာတွေ မဆိုတတ်ဘူးလား’

အင်ဒရူးသည် မရယ်မိစေရန် သူ့ကိုယ်သူ မနည်းသတိထားနေရသည်။ ဘရမ်းဝဲလ်ကမူ သူ့ဝင်္ဂီအတိုင်း စကားနု စကားလှများကို သုံးကာ မြောက်လိုက် ပင့်လိုက် လုပ်နေပြန်လေသည်။

‘တိုက်ဖွိုက်ဖြစ်နေတဲ့ လူနာတွေအတွက် ခင်ဗျားရဲ့ အားကြိုးမာန်တက် ဆောင်ရွက်ချက်တွေကို ကျွန်တော်တို့ ကြားရပါတယ်၊ ဒရင်းဖီးမြို့ကဖြင့် ခင်ဗျားရဲ့ ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ချက်တွေ အတွက် ဂုဏ်ယူလိုက် မဆုံးတော့ပါဘူး၊ အခါအခွင့်များ သင့်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့လုပ်ငန်းမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါဝင်ကူညီချင်ပါတယ်၊ အရေးပေါ်ကိစ္စ ရှိလာလို့ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာများ ရှိလာရင် မပြောဘဲ မနေပါနှင့် ပြောပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သာခေါ်ပါ၊ အားမနာပါနှင့်’

အင်ဒရူးသည် စဉ်းစားချိန်ဆနေလေသည်။

ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်သည် သူ့ထက် အသက်ကြီး၍ အတွေ့အကြုံများမည့်သူဖြစ်ရာ လူနာတစ်ယောက်ကို လိုက်ကြည့်ပေးဖို့ ခေါ်ချင်သည်။ တစ်ဖက်ကလည်း အားနာသောစိတ် ဝင်နေသဖြင့် ချီတုံချီတုံဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

‘ကျွန်တော် ဒေါက်တာဆီက အကူအညီတစ်ခုတော့ တောင်းချင်ပါတယ်၊ အားတော့ နာပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ လူနာတစ်ဦးရှိနေပါတယ်၊ အဆုတ်နှစ်ခုကြားက အကြောတွေ ထိခိုက်ပျက်စီးနေတဲ့လူနာပါ၊ သူ့အဖြစ်က ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တော့ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ အတော့်ကို ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်တာမျိုးပါ၊ ဒေါက်တာအားရင် အခုပဲ လိုက်ပြီး ကြည့်ပေးစေချင်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီလေ’

ဘရမ်းဝဲလ်အနေဖြင့် လိုက်လိုက်လျှောလျှော ပြောလိုက်သော်လည်း သိပ်ပြီးစိတ်ပါလက်ပါ ရှိပုံမရချေ။ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် လုပ်နေသည်။ ‘ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်ရင် ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးသလိုများ ဖြစ်နေမလားပဲ’ ဟုလည်း ပြောနေပြန်လေသည်။

‘ဒုက္ခပေးသလို မဖြစ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ လူနာကလည်း ဒီအနားတင်နေတာပါ၊ ဒေါက်တာ ဒင်နီဆီ မသွားခင် နာရီဝက်လောက် အချိန်ရပါတယ်၊ သွားမယ်ဆိုရင် တစ်မိနစ်လောက်အတွင်း ရောက်နိုင်ပါတယ်’

အင်ဒရူးကလည်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် ဖိတ်ခေါ်မိပြန်သည်။

ဘရမ်းဝဲလ်သည် စဉ်းစားသလို လုပ်ကာ ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေရာမှ အကြောင်း တစ်ခုခုပြု၍ ငြင်းတော့မည့်ဟန်မျိုး ပေါ်လာပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ စိတ်မပျက်ပါဖြင့် လိုက်ကြည့်ရန် သဘောတူသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ဂလိုင်ဒါးရပ်ကွက်တွင်းရှိ လူနာအိမ်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

အင်ဒရူး ပြောပြခဲ့သလိုပင် လူနာ၏ ရောဂါမှာ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည့် အဖြစ်မျိုးဖြစ်သည်။ သိုင်းမတ်ဂလင်း မှန်မှန် အလုပ် မလုပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသည့် ရောဂါမျိုးဖြစ်ရာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သာမန်ဖြစ်ရပ်ဟု မဆိုသာချေ။ ယင်းအခြေအနေကို စမ်းသပ်ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းအတွက် အင်ဒရူးမှာ များစွာအားရကျေနပ်လျက်ရှိ၏။ သူ၏တွေ့ရှိချက် အထူးအဆန်းကို အဆုတ်ရောဂါ ကုသရေးတွင် ကျွမ်းကျင်သည် ဟုဆိုသော ဘရမ်းဝဲလ်အား ပြသကာ သူနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းသာစေချင်၏။ ရောဂါအခြေအနေကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး နှစ်ဦး တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း၍ ကုသပေးလို၏။ ဤကား အင်ဒရူး၏ ဆန္ဒပေတည်း။

သို့သော်လည်း ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်ဘက်က အင်ဒရူး မျှော်လင့်အားထားသလို ဖြစ်မလာပေ။ သူက စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းလင်းပြောပြနေပါသော်လည်း ဘရမ်းဝဲလ်က နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်ဝင်စားသည့် လက္ခဏာမပြချေ။ အင်ဒရူးနောက်မှ ကပ်၍ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် လူနာ၏အခန်းတွင်းသို့ လိုက်လာခဲ့၏။ နှာခေါင်းကို ရှုံ့ချည်ပွချည်လုပ်ကာ မိန်းမတစ်ယောက် မဝံ့မရဲ လမ်းလျှောက်လာသည့်နှယ် မရဲတရဲ ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် လူနာခုတင်ဆီသို့ ခပ်တွန့်တွန့် ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

ဘရမ်းဝဲလ်သည် လူနာနှင့် လက်တစ်ကမ်း အကွာခန့်မှ ရပ်ကာ လူနာကို ကြည့်လေသည်။ စိတ်ရော ကိုယ်ပါနှင့် ကိုယ်ဖိရင့်ဖိ စမ်းသပ်စစ်ဆေးဖို့ စိတ်ကူးပင် ထည့်ဟန်မတူပေ။

လူနာအိမ်မှ ပြန်ထွက်လာသည့်အခါမှပင် ဘရမ်းဝဲလ်သည် စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားဟန်တူသည်။ အပြင်ဘက်မှ လေကောင်းလေသန့်ကို အားပါးတရ တစ်ကြိမ် ရှူလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားရဲ့လူနာကို ကြည့်ခွင့်ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ် မေဆန်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပထမအချက် အနေနှင့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟာ လူနာကို ကုသပြီဆိုရင် လူနာဆီကရောဂါ ကူးစက်မယ့် အန္တရာယ်ကို ကြောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့အသိ ကျွန်တော် ရလိုက်တယ်၊ ဒုတိယအချက်ကတော့ သိပ္ပံနည်းကျကျ တိုးတက်မှုတစ်ခုကို လေ့လာခွင့်ရလို့ပါပဲ၊ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေပါ၊ ကျွန်တော် တွေ့ဖူး မြင်ဖူးခဲ့သမျှ ပန်ကရီရောင် ရောဂါတွေထဲမှာတော့ဖြင့် လေ့လာစရာ အကောင်းဆုံးလူနာတစ်ဦးပါပဲ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် အင်ဒရူး၏လက်ကို ဆွဲခါ၍ နှုတ်ဆက်ကာ ကသုတ်ကရက် ထွက်သွားလေတော့၏။ အင်ဒရူးမှာမူ အံ့အားကြီးသင့်ကာ ငူငူငေးငေးဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

‘ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာပါလိမ့်’ ဘရမ်းဝဲလ်ကမူ အူမကြီးတွေ ရောင်သည်ဟု ပြောသွားသည်။ သူ ဘာကြောင့် အခုလိုပြောပါလိမ့်။

အင်ဒရူး ဦးနှောက်သည် နောက်ကျိရုပ်ထွေးလျက်ရှိလေ၏။

ဤမျှလောက် ဆိုးရွားသော အမှားမျိုးကို ဘရမ်းဝဲလ်လို ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးက ပြောသွားသဖြင့် အံ့ဩမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေမိလေသည်။ ဤအမှားမျိုးကို ပြောသွားခြင်းသည် အပေါ်ယံရုပ်တိုက်၍ ကြည့်ပြီး ဖြီးတတ်ဖြန်းတတ်သော ဘရမ်းဝဲလ်၏ အကျင့်တစ်ခုတည်းကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ လူနာအား ဂရုတစိုက် စိတ်ပါလက်ပါ စမ်းသပ်စစ်ဆေးခြင်း မပြု၍သာလျှင် ယခုလို အကြီးအကျယ် လွဲမှားပြောဆိုခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်နေမိ၏။

ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်သည် လူနာတွင် ဖြစ်နေသည့် ရောဂါ၏ အခြေအနေစစ်မြစ်ကို လုံးဝခွဲခြား၍ မသိပါတကား။

အင်ဒရူးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် သူ့နဖူးကို လက်ဖြင့်ပွတ်နေမိသည်။ ဆရာဝန်တစ်ဦး၏ လက်ထဲဝယ် ရာပေါင်းများစွာသော လူသားတို့၏ အသက်များသည် တည်နေ၏။ အကယ်၍ ထိုဆရာဝန်သည် အရည်အချင်း မပြည့်ဝခဲ့ပါမူ ....။

ဆေးကုသမှုလုပ်ငန်းဖြင့် သက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေသော ဆရာဝန်တစ်ဦးသည် ဗိုက်ထဲတွင် ရှိနေသည့် အူမကြီးများနှင့် ရင်ဘတ်ထဲတွင် ရှိနေသည့် သိုင်းမတ်ဂလင်းတို့ကို ခွဲခြား၍ မသိခြင်းမှာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည်ထက် ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက်ဖို့က ပို၍ကောင်းသည်ဟုပင် တွေးနေမိလေ၏။

ဘာကြောင့်များ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေသနည်း။

သေသေချာချာ ဆင်ခြင်စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ ဆရာဝန်လုပ်သူ၏ အလွန်ကြီးမားသော အားနည်းချက်ကြီး တစ်ချက်ကို မြင်လာသည်။ ယင်းအားနည်းချက်သည်ကား အခြားမဟုတ်ပေ။ လေ့လာမှုနည်းသော အားနည်းချက်ကြီး ပင်တည်း။

အင်ဒရူးသည် ဒင်နီ၏ အိမ်ဘက်သို့လျှောက်လာရင်း ဆေးပညာနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ယုံကြည်ချက်၊ သူ၏အယူအဆတို့သည် ကပြောင်းကပြန် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်ကာ ဖရိုဖရဲနှင့် ပျက်စီးသွားပြီဟု နားလည်နေမိလေ၏။

အင်ဒရူးအနေဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ နားလည်ထားသည်မှာ သူသည် ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်၍ အရိုးခံ သက်သက်ဖြစ်သည်။ လေ့ကျင့် သင်ကြားမှုကိုလည်း ပြည့်စုံ လုံလောက်စွာ ရခဲ့သည်မဟုတ်။ သူ့တွင် အတွေ့အကြုံလည်း မရှိသေး။ အတွေ့အကြုံ နည်းပါးမှုကြောင့် သူ့အနေဖြင့် အမှားပေါင်း များစွာကို လုပ်မိနိုင်သော အခြေအနေ၌ ရှိနေသည်။

ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်ကား သူနှင့် တူသည် မဟုတ်ပေ။ သူလို ဆေးကျောင်းမှ ထွက်စ ဆရာဝန်ပေါက်စ တစ်ယောက် မဟုတ်ပေ။ အတွေ့အကြုံများလှပြီဖြစ်သော ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက်နှင့် မမှားသင့်သော ဤအမှားကို ပြုခဲ့၏။ အတွေ့အကြုံများသူတစ်ဦးအနေဖြင့် မမှားသင့် မမှားထိုက်သော အမှားမျိုးကို ပြုခြင်းမှာ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ မရှိဟု သူထင်မိလေ၏။

အင်ဒရူးသည် အမှတ်မထင် ဒင်နီ၏ အကျင့်တစ်ခုကို ပြေး၍ သတိရမိသည်။ ဒင်နီသည် ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် မိမိတို့ ဆရာဝန်များကို အခါအခွင့်သင့်တိုင်း သရော်လေ့၊ လှောင်ပြောင်လေ့၊ ရှုတ်ချလေ့ရှိ၏။ ပထမတော့ ဒင်နီ၏ သရော်လှောင်ပြောင်မှုများကို လွန်လွန်းသည်ဟု ယူဆကာ စိတ်ပျက်ခြင်းကြီးစွာဖြစ်ခဲ့မိ၏။ ကြားရဖန်များလာတော့ ရိုးသလိုဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ ယခုတော့လည်း စဉ်းစားစရာ ကောင်းသလိုဖြစ်လာပေပြီ။

ဒင်နီက ဗြိတိန်နိုင်ငံတွင် အရည်အချင်း မပြည့်ဝသော ဆရာဝန်များ ထောင်နှင့်ချီ၍ ရှိနေကြောင်း၊ ဘာမှမတတ်ပါဘဲနှင့် ထင်ရှားကျော်ကြားပြီး နာမည်ကြီးနေသည့် ဆရာဝန်တွေ အများကြီးရှိကြောင်း၊ ယင်းဆရာဝန်များသည် ကျွမ်းကျင်မှုမရှိဘဲလျက်နှင့် သူတို့ကို အထင်ကြီးပြီး လာနေကြသည့်လူနာများကို လိမ်ညာဝါဖြန်းနေရုံမျှဖြင့် ကြီးကျယ်ထင်ရှားနေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့်ပြောလေ့ရှိရာ ယင်းစကားများကို ကြားတိုင်း အင်ဒရူးသည် မခံချင်စိတ်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့မိ၏။

ယခုတော့လည်း ဒင်နီ၏ စကားများသည် အကြောင်းအချက် မခိုင်လုံဘဲနှင့် ပြောနေခြင်းမဟုတ်၊ မှန်ကန် ခိုင်လုံသော အချက်အလက်များ ရှိ၍သာ ပြောခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးတော့မိလေ၏။

ယနေ့ ဒင်နီနှင့် တွေ့ပါက ဤပြဿနာကို ထပ်မံ၍ ဆွေးနွေးကြည့်ဦးမည်ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ဆုံးဖြတ် လိုက်လေသည်။

သူ ဒင်နီ၏ အခန်းသို့ ရောက်သွားသည့်အခါ ဒင်နီဖြစ်နေပုံမှာ ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာရပ်များကို ဆွေးနွေးနိုင်မည့် အခြေအနေမျိုးမဟုတ်ကြောင်း ချက်ချင်းနားလည်လိုက်မိသည်။

ဖီးလစ် ဒင်နီသည် ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိလှပေ။ သူ့အား သွက်သွက်လက်လက် နှုတ်ဆက်ခြင်းလည်းမပြုချေ။ ထူးထူးခြားခြား နှုတ်ဆိုတ်လျက်ရှိ၏။ သူဝင်သွားသည့်အခါ မသာမယာသော မျက်နှာဖြင့် တစ်ချက်မျှသာ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး တွေ့ဝေးမောလျက်ရှိ၏။ အတန်ကြာမှပင် စကားပြောဖော်ရလေသည်။

‘ဂျိုးတစ်ယောက်တော့ ကနေ့မနက် ခုနစ်နာရီက ဆုံးသွားပြီ’

ဒင်နီအသံမှာ တိုးတိုးညှင်းညှင်းရှိလှသော်လည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်ဖြစ်သည်။ ဆုံးသွားပြီဖြစ်သော သူ့လူနာအတွက် စိတ်ထိခိုက်နေသည်မှာတော့ ထင်ရှား၏။ တစ်စုံတစ်ခုအပေါ် မကျေနပ်သော အမူအရာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရှိဆဲပင်။

‘ရက်စထရက်ဘက်မှာလည်း တိုက်ဖွိုက်ရောဂါဖြစ်တဲ့ လူနာသစ်နှစ်ဦးတိုးလာတယ်’

အင်ဒရူးသည် ဒင်နီအား ကိုယ်ချင်းစာမိသော်လည်း ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိသဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ကာ ကြမ်းပြင်ကိုသာ စူးစိုက် ကြည့်နေမိလေ၏။

‘ခင်ဗျား ဘက်မှာလည်း သိပ်ဟန်ကျနေပြီလို့ ထင်မနေနှင့်ဦး ကိုယ့်လူ’ ဟု ဒင်နီက ဆိုသည်။ ‘ကျွန်တော့် လူနာတွေက မသက်သာဘဲ ခင်ဗျားလူနာတွေက သက်သာနေတော့ တော်တော်ဟုတ်နေပြီလို့ ထင်နေမှာပဲ။ မထင်နှင့်ဦး၊ မထင်လိုက်နှင့်ဦး၊ မိလ္လာပြန်သာ ပေါက်နေရင် ခင်ဗျားဘက်မှာလည်း အခုလောက်အခြေအနေ မကောင်းနိုင်ဘူး သိလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဒင်နီ၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်တော် တော်တော် ဟုတ်နေပြီလို့ မထင်ပါဘူး၊ ရိုးရိုးသားသား ပြောရရင် တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ’ ဟု အင်ဒရူးက ပြောလေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ မိလ္လာပြန်ကိစ္စကို တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနကို စာရေးရင် မကောင်းဘူးလား ဒင်နီ’

‘စာရေးမယ် ဆိုရင်လား၊ အင်း စာအစောင် တစ်ဒါဇင်လောက် ရေးမလား၊ ရေးလို့ ရတာပေါ့ဗျ’

ဒင်နီ၏ အပြောတွင် သဘောမကျသံ ပါလာသည်။

‘စာရေးရင်တော့ ရတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့က စာရေးလိုက်ရော၊ ခြောက်လလောက် နေတော့မှ မင်းကြီးဆိုတဲ့ ငနာတစ်ကောင် ဆင်းလာပြီး ကြည့်မယ်၊ ပြီးတော့မှ .... ဟာဗျာ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ခင်ဗျားဟာက ရှည်ဝေး လွန်းလှပါတယ်၊ ကျုပ်အားလုံး စဉ်းစားကြည့်ပြီးပါပြီ၊ ကဲ .... ရှင်းရှင်း ပြောမယ်၊ မိလ္လာပြန်အသစ်ရဖို့အတွက် လုပ်စရာ နည်းလမ်း တစ်ခုပဲရှိတော့တယ်’

‘ကိုင်း ဒီလိုဆို ပြောစမ်းပါဦး ခင်ဗျားနည်း၊ ဘယ်လို လုပ်ရမယ့်နည်းလဲ’

‘ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ မိလ္လာပြန်ဟောင်းတွေကို ဒိုင်းနမိုက်နှင့် ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ပေါ့’

အင်ဒရူးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် တစ်စက္ကန့်လောက်မျှ အံ့အားသင့်ကာ ဒင်နီအား ကြည့်နေမိသည်။ ဒင်နီတစ်ယောက် စိတ်မှကောင်းပါလေစ ဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ ခဏကြာမှ ဒင်နီ မရူးသေးဟု တွေးမိပြန်ကာ ဒင်နီ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို သဘောပေါက်လာသည်။ သို့သော်လည်း မည်သည့် ထင်မြင်ချက်မှ မပေးဘဲ ဒင်နီမျက်နှာကိုသာ အံ့သြခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေလေ၏။

ဒင်နီကမူ သူ၏ စိတ်ကူးကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် အလေးအနက် စဉ်းစားနေပုံရသည်။ လုပ်သင့် မလုပ်သင့်လည်း ချိန်ဆနေပုံပေါ်သည်။

‘အင်းပေါ့လေ၊ တကယ်လို့ သိသွားမယ် ဆိုရင်တော့လည်း ဒုက္ခတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဝင်လာမှာကတော့ သေချာတယ်ဗျ’ ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ အင်ဒရူးအား ခပ်တည်တည်နှင့် လှမ်းကြည့်ကာ ‘ခင်ဗျား မလုပ်ရဲရင် ကျုပ်နှင့်လိုက်ဖို့ မလိုပါဘူး’ ဟု ဆိုလေသည်။

‘အိုဗျာ .... ကျွန်တော်လည်း လိုက်မှာပေါ့၊ မထူးတော့ပါဘူး’ ဟု ပြောလိုက်ပြီးမှ ‘ဘာကြောင့် ခင်ဗျား ဒီလို လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာကတော့ ဘုရားမှပဲ သိမှာပေါ့လေ’ ဟု ရေရွတ်မိလေ၏။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အင်ဒရူးသည် အလုပ်သာ လုပ်နေရသော်လည်း ဒင်နီအား သူပေးထားခဲ့သည့် ကတိအတွက် စိတ်မသက်မသာဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသော ဒင်နီသည် သူ့အား အနှေးနှင့်အမြန် ဆိုသလို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်နေပြီဟု တွေးကာ စိတ်မအေးဖြစ်နေမိလေ၏။

အမှန်တော့လည်း ဒင်နီ လုပ်မည်ဟု စီစဉ်စိတ်ကူးနေသော အလုပ်မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အလုပ်တစ်ခုဖြစ်ချေသည်။ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်ရမည့် အလုပ်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ လုပ်ကိုင်နေစဉ်အတွင်း ဖမ်းမိသွားပါက တရားစွဲခံရမည်ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးတွင် ဆရာဝန် မှတ်ပုံတင်ပါ အသိမ်းခံရမည့် ကိစ္စဖြစ်ပေသည်။

သူ မြတ်နိုး တွယ်တာလွန်းလှသော ဆရာဝန်အလုပ်နှင့် ဆက်နွယ် စဉ်းစားလိုက်သောအခါ စိုးရိမ် ထိတ်လန့် လာမိပြန်သည်။ သူ့အလုပ် ထိခိုက်သွားမည်ကို ကြောင့်ကြသောစိတ်၊ ပူပန်သော စိတ်သည် အပြင်းအထန် ဖြစ်ပေါ်လာနေပြန်သည်။ သူသည် ဒင်နီအား စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ဆဲဆို ကျိန်ဆဲနေမိလေ၏။

ဒင်နီနှင့်အတူ မလိုက်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်မိသည့် အကြိမ်မှာလည်း မနည်းတော့ပြီ။ သို့သော်ငြားလည်း ဒင်နီ၏ အလုပ်တွင် ထူးဆန်းသော ဆွဲဆောင်မှု တစ်ခုခုရှိနေဟန်တူ၏။ မသွားတော့ဘူးဟု အထပ်ထပ် အခါခါ ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ကြားကပင် သွားဖြစ်အောင် သွားခဲ့မိလေသည်။

ထိုနေ့ည ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် အင်ဒရူးနှင့် ဒင်နီတို့သည် ချက်ပဲလ်လမ်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဒင်နီ၏ ခွေးဟော့ကင်းသည် နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လာလျက် ရှိပေသည်။

ဒင်နီသည် သူ့လုပ်ရမည့် အလုပ်အတွက် အစီအစဉ်နှင့် အချိန်နာရီကို စေ့စပ်သေချာစွာ ရေးဆွဲ သတ်မှတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ သတ္တုတွင်းမှ နောက်ဆုံးတာဝန်ကျ အလုပ်သမား အဆိုင်းသည်ပင်လျှင် လွန်ခဲ့သော တစ်နာရီခန့်က အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်သွားကြပြီ။ အဘိုးအို သောမတ်၏ အိမ်အနီး၌ တရစ်သီသီ လုပ်နေကြသော လူငယ်တစ်စုမှလွဲ၍ လမ်းပေါ်တွင် လူသွားလူလာ မရှိတော့ပြီ။ တစ်လမ်းလုံး ပကတိ တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့လျက် ရှိလေ၏။

လူနစ်ယောက်နှင့် ခွေးတစ်ကောင်သည် တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ကာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ဒင်နီ၏ အပေါ်အကျီအိတ်ထဲဝယ် ဒိုင်းနမိုက် ခြောက်ခုပါလာသည်။ အိမ်ရှင်အဘွားကြီး မစွက် ဆီးဂါး၏သား တွမ် ဆီးဂါးက သူ၏ အလုပ်ဌာန ကျောက်တွင်းရှိ ယမ်းမှုန်များ သိုလှောင်ရာ တဲထဲမှ ထိုနေ့မွန်းလွဲပိုင်းက ခိုးယူလာပြီး ပေးခဲ့သော ဒိုင်းနမိုက်များ ဖြစ်ပေသည်။

အင်ဒရူး လက်ထဲတွင် သံဘူး အခွံခြောက်ခုပါလာ၍ သံဘူးတိုင်းတွင် ထိပ်ဘက်မှ အပေါက်ငယ်များ ဖောက်ထားသည်။ ထိုအပေါက်ငယ်များမှနေ၍ အပြင်သို့ ထုတ်ထားသော ဝါယာကြိုးစများနှင့် တွဲထားသည့် စနက်တံများသည် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်ပေါ်လျက် ရှိလေသည်။

အင်ဒရူးသည် လမ်းပေါ်၌ ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက် ဖြစ်နေသော ရေအိုင်ကလေးများကို ကျော်လွှားသွားနေရင်းက သူ့အပေါ်အကျီ ကော်လာများကို အထက်သို့ဆွဲတင်၍ မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ပခုံးတစ်ဖက်မှ ကျော်၍ တစ်ဖက်သောမျက်စိဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လေသည်။ စိတ်ထဲကမူ ယခုအချိန်ထိ လုပ်သင့် မလုပ်သင့် ချိတုံချတုံ ဖြစ်ဆဲပင်။

ဒင်နီက တစ်စုံတစ်ရာ မေးလာသည့်အခါများတွင် အသံကို တိုးနိုင်သမျှတိုးတိုး ဖြေသည်။ အရေးထဲ အလွန် စိတ်နှလုံး သိမ်မွေ့နူးညံ့လှသော သူ့ဆရာ ပါမောက္ခ လင်းပလောကို ပြေး၍ သတိရမိသည်။ အကာလ ညအခါ မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသည့် အလုပ်တစ်ခုတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားနေသော သူ့အား သူ့ဆရာ လင်းပလော မြင်ရတွေ့ရလျှင် ဘယ်လိုများထင်လေမည်နည်း။ ဘယ်လိုများ မှတ်ချက် ချလေမည်နည်း။

ဂလိုင်ဒါးရပ်ကွက်၏ အပေါ်ဘက်ရှိ မိလ္လာပြန်အတွင်းသို့ မကြာခင် ရောက်သွားကြသည်။ ကွန်ကရီ လောင်းထားသော ဘိလပ်မြေခုံကြီးသည် ပေါက်ကွဲ ပျက်စီးလျက်ရှိ၏။ ယင်းခုံပေါ်တွင် သံချေးအထပ်ထပ် တက်နေပြီဖြစ်သော သံမဏိအဖုံးကြီးရှိလေသည်။ သူတို့ အလုပ်စရမည့် နေရာကား ဤနေရာပင်တည်း။

ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော သံမဏိအဖုံးကြီးမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမျှ မည်သူမှ မထိခဲ့ မကိုင်ခဲ့သဖြင့် အတော်ကလေး ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ကော်၍ မ၍ ဖွင့်ရသည်။ အဖုံး ပွင့်သွားသည့်အခါ အင်ဒရူးက ပုပ်ဟောင်ဟောင် အောက်သိုးသိုး အနံ့များ ထွက်နေသော မြေအောက်သို့ လက်နှိပ်ခတ်မီးဖြင့် ထိုးပြသည်။ အလွန် အိုမင်းဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော ပိုက်လုံးကြီးများဘေးတွင် အလွန်ညစ်ပတ်နံ့စော်နေသော ရေများသည် စီးဆင်းလျက် ရှိပေသည်။

‘မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ ကျက်သရေကတော့ဖြင့် အပြည့်ပါပဲ၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

ဒင်နီက မလိုတမာသံဖြင့် ပြောလေသည်။

‘ဟိုဘက်ထိပ်က အပေါက်ကြီးကို ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊ နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်း အနေနှင့် ဖြစ်ဖြစ် ကြည့်လိုက်စမ်းပါ မေဆန်’

ဒင်နီ၏အသံတွင် ငေါ့သံပါလာလေသည်။

ကွဲပေါက်ပျက်စီးနေသော မြေအောက်ပိုက်လုံးကြီးများကို ကြည့်ပြီး အင်ဒရူး၏ စိတ်သဘောထားသည် ပြောင်းလဲလာသည်။ လုပ်သင့် မလုပ်သင့်ဟု စိတ်နှစ်ခွဲ မဖြစ်တော့ပေ။ ဒေါသလှိုင်းသည် သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူလာသည်။

မကျေနပ်မှု အဆောက်အအုံသည် ကြီးထွားလာသည်။ ဒင်နီ အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မြင်လာသည်။

သုံး၍ မဖြစ်တော့လောက်အောင် အကြီးအကျယ်ပျက်စီးကာ အလွန်စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းသည့် ဟောင်စပ်စပ် ပုပ်သိုးသိုး အနံ့များ ထွက်လျက်ရှိသော ဤပြန်များကြောင့် လူအများမှာ ဖျားကြ နာကြ သေကြ ကြေကြ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သို့ပါလျက်နှင့် တာဝန်ရှိသော အစိုးရဌာနဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းများသည် ဘာတစ်ခုမှ လုပ်ပေးဖော် မရပေ။ မည်မျှ တာဝန်ကင်းမဲ့ကြပါသနည်း။

သူတို့သည် သံဘူးများနှင့် အလုပ်ရှုပ်စပြုသည်။ သံဘူး၏ ထိပ်ဘက်ရှိ အပေါက်ငယ်မှ နေ၍ ဒိုင်းနမိုက်တံများကို ထိုးသွင်းကြသည်။ အသင့်တပ်ထားသော စနက်တံ ထိပ်ဖျားများကို အနည်းငယ်စီ ဖြတ်၍ ဒိုင်းနမိုက်နှင့် ပူး၍ ချည်လိုက်ကြသည်။

ဤအဆင့်များ ပြီးသော် သူတို့အတွက် လုပ်စရာ အဆင့်ဆို၍ တစ်ဆင့်သာ ကျန်တော့သည်။ ယင်းအဆင့်သည် သူတို့လုပ်ရမည့် နောက်ဆုံးအဆင့်။

အမှောင်ထဲဝယ် မီးခြစ်ဆံ မီးတောက်ကလေး ဝင်းခနဲ လက်လာသည်။ မီးရောင်ကြောင့် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော ဒင်နီ၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် ပထမ စနက်တံမှ မီးပွင့်မီးလျှံများသည် တဝင်းဝင်း တလက်လက်နှင့် ဖြာ၍ ဖြာ၍ ထွက်လာသည်။ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ပစ်ချလိုက်သော သံဘူးများသည် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် စီးဆင်းနေသော ရေစီးကြောင်းအတိုင်း တလှုပ်လှုပ် မျောပါသွားကြလေ၏။ အရှည်ဆုံး စနက်တံ တပ်ထားသည့် သံဘူးသည် ရှေ့ဆုံးမှ။

အင်ဒရူး၏ မျက်စိများသည် ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ရချေ။ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် သူ့နှလုံးသားသည် တဆတ်ဆတ် ခုန်လျက်ရှိသည်။ ယခု သူလုပ်နေသည့် အလုပ်သည် ဆေးဝါးကုသနေသည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးနှင့် လုံးဝ အပ်စပ်သည့် အလုပ်မျိုး မဟုတ်ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အင်ဒရူးကတော့ သူလုပ်နေသည့် အလုပ်သည် ပျော်စရာ အလွန်ကောင်းသော အလုပ်တစ်ခုဟုပင် ထင်နေမိ၏။ ဤအချိန် အခိုက်အတန့်ကလေးသည် သူ့အတွက် အသာယာဆုံးသော အချိန်ကလေးဟုပင် ထင်နေမိ၏။

စနက်တံ အတိုဆုံး တပ်ထားသည့် နောက်ဆုံးသံဘူးကလေးသည် မီးပွင့် မီးပန်းများ တရှူးရှူးဖြာထွက်ကာ ရေစီးကြောင်းအတိုင်း တလှုပ်လှုပ်နှင့် ပါသွားလေ၏။ ထိုအချိန် ရောက်ခါမှပင် ဒင်နီ၏ ခွေးဟော့ကင်းသည် မြေကြွက်ကြီး တစ်ကောင် နောက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်သွားသဖြင့် အခက် ကြုံရလေတော့၏။

ဤအချိန်ကလေးသည် တိုတောင်းလှသော်လည်း အသက်ကိုမှ ပြင်းပြင်းရဲရဲ ရှူဝံ့သည့် အချိန်မဟုတ်ပေ။ မိမိတို့ ခြေထောက်များ အောက်၌ ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဒိုင်းနမိုက်များသည် အချိန်မရွေး ထပေါက်နိုင်၏။ ထိုအသိကြောင့် နှစ်ယောက်သား အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိကြလေ၏။

မည်မျှပင် ကြောက်လန့်နေကြစေကာမူ ဟော့ကင်းကိုတော့ ထားခဲ့၍ မဖြစ်ချေ။ နှစ်ယောက်သား စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသည့် ကြားကပင် သူတို့ရှေ့မှ ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားနေသော ဟော့ကင်းနောက်သို့ အပြေးအလွှား လိုက်ကာ အတင်းဝင်ဖမ်းရလေတော့၏။

ဟော့ကင်းကို မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ဦးသား သံမဏိအဖုံးကြီးကို ကတိုက်ကရိုက် မ ယူကာ အပေါက်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး လမ်းတစ်ဖက်သို့ ကဆုန်ပေါက်၍ ဒရောသောပါး ပြေးထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦး ရက်နောရပ်ကွက်၏ လမ်းထောင့်သို့ အရောက်တွင် ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကြီး တစ်ခုသည် သူတို့၏ နောက်ဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဒိုင်းနမိုက်သံဘူးသည် ပေါက်ကွဲလေပြီ။

‘ဘုရားရေ ....’

အင်ဒရူးနှုတ်မှ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သံ ထွက်လာသည်။

‘ကိစ္စတော့ ချောပြီထင်တယ် ဒင်နီ’ ဟုလည်း ပြောမိလေ၏။

သေအတူ ရှင်မကွဲ တွဲ၍လုပ်ရသော အချိန်အခါမျိုးတွင် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ်သည် အင်ဒရူးခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူသည် ဒင်နီ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်ဆုပ်ညှစ်ကာ အသံကုန်ဟစ်၍ အော်လိုက် ဟစ်လိုက်ချင်သည့်စိတ် ပြင်းထန်စွာ ပေါ်လာလျက် ရှိလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူကား ပေါက်ကွဲသံကြီးများသည် တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက် ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ထွက်ပေါ် လာသည်။

နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး၊ ခြောက်။

နောက်ဆုံး အလုံးသည် အပြင်းထန်ဆုံးနှင့် အကြီးမားဆုံးသော အသံကြီးကို ပြုကာ တောင်ကြား တစ်လျှောက် တုန်ခါ မြည်ဟည်းသွားလေ၏။

‘သွားပြီ မေဆန်၊ သွားရှာပြီ၊ မကောင်းဆိုးဝါး အန္တရာယ်ကောင် တစ်ကောင်တော့ လမ်းဆုံးရောက်သွားပြီ’ ဟု ဒင်နီက နှစ်ကိုယ်ကြားလေသဖြင့် အင်ဒရူးအား လှမ်းပြောလေသည်။

လပေါင်းများစွာ လျှို့ဝှက်၍ စိတ်ကူးထားခဲ့ရသော၊ ရင်ထဲတွင် မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသော ကိစ္စကြီးတစ်ခု ပြီးမြောက်သွားသည့်အတွက် ဒင်နီ၏ ရင်မှာ အတော်ကြီးပင် ပေါ့ပါးသွားလေ၏။

အိမ်ရှေ့တံခါးများ၊ ပြတင်းပေါက်များသည် အလျှိုအလျှို ပွင့်လာကြသည်။ အိမ်များဆီမှ မီးရောင်များသည် မှောင်မည်းနေသော လမ်းပေါ်သို့ ပြောက်တိပြောက်ကျား ကျဆင်းလာသည်။ ပြီးတော့ ကြောက်လန့်တကြားနှင့် အပြေးအလွှား ပြေးထွက်လာကြသည့် လူများ။

တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်း လမ်းမပေါ်တွင် အလွန်များပြားလှသည့် လူစုလူဝေးကြီး။

ပထမတော့ သတ္တုတွင်းဘက်မှ ပေါက်ကွဲသံဖြစ်သည်ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ကြေးပေးကြသည်။ နောက်တော့ ပေါက်ကွဲသံများသည် သတ္တုတွင်းဘက်မှ လာခြင်းမဟုတ်၊ မိမိတို့ တောင်ကြား တစ်လျှောက်မှ လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြဆိုကြ ပြန်လေသည်။

လူများသည် အော်၍ ဟစ်၍ ငြင်းကြ ခုံကြသည်။ ထင်မြင်ချက် အမျိုးမျိုး ပေးကြသည်။ လူတစ်စုက ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိကာ အဖြေရှာထွက်ကြသည်။ စီစီညီညီ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အသံများကြောင့် စောစောက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ကာ အသက်ကင်းမဲ့နေသော ညသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေ၏။

ဒင်နီနှင့် မေဆန်တို့သည် အမှောင်ရိပ်ကိုခို၍ အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ခပ်ကုပ်ကုပ် ပြန်ကြသည်။ အိမ်တွင်းသို့ နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်ကြသည်။ ‘အောင်ပြီ .... အောင်ပြီ’ ဟူသော အသံသည် အင်ဒရူး၏ အသွေးအသားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ် မြည်ဟည်းလျက် ရှိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် စောစောစီးစီး ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်တစ်ယောက် ကားတစ်စီးဖြင့် ပေါက်ချလာလေ၏။ သူ ရောက်လာတော့ ရှစ်နာရီပင် မထိုးသေးပေ။

ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်သည် လူပုံက ခပ်ဝဝ၊ အသားအရေက စိုစိုပြည်ပြည် နုနုဖပ်ဖပ်၊ နွားပေါက်ကလေး မျက်နှာမျိုးနှင့် ဖြစ်ပေသည်။

သူ့မျက်နှာပေါ်ဝယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုက အထင်းသားပေါ်နေသည်။ ဖုံးကွယ်၍ မရချေ။

ယမန်နေ့ညက အိပ်ရာထဲတွင် နွေးနွေးထွေးထွေး ဖိမ်ရှိရှိနှင့် အိပ်ကောင်းတုန်း ကောင်စီလူကြီး ဂလင်း မော်ဂန်ကြောင့် နိုးလာခဲ့ရ၏။ ဂလင်း မော်ဂန်က သူ့အား ဆူပူကြိမ်းမောင်းသည်။ အပြစ်တင်သည်။ ပြီးတော့မှ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောသည်။ ပြီးတော့မှ သူ့အား အခုချက်ချင်း အမြန်လာခဲ့ရမည်ဟု ခေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် စောစောစီးစီး ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ဆရာဝန်တွေက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပြောဆိုပြီး ခေါ်သည်။ သူ မလာ။ အကျိုးနှင့် အကြောင်းနှင့် ပြောပြပြီး အနူးအညွတ် ခေါ်သည်။ သူ ပေါ်မလာ။ ဆရာဝန်တွေက တယ်လီဖုန်း ဆက်သည်ကိုပင် လက်မခံဘဲ နည်းအမျိုးမျိုး သုံး၍ ရှောင်ခဲ့သည်။

ယခု အကြီးအကျယ် ဒေါသပုန်ထနေသည့် ကောင်စီလူကြီး ဂလင်း မော်ဂန်နှင့်ကျတော့ သူမငြင်းရဲပေ။ ငြင်းဝံ့သော သတ္တိလည်း သူ့မှာ မရှိပေ။

ဂလင်း မော်ဂန်တွင်လည်း ဒေါပစ္စရာ အကြောင်းက ရှိနေလေသည်။ ဒိုင်းနမိုက်ဒဏ်ကြောင့် ပေါက်ကွဲသွားသော မိလ္လာပြန်များထဲမှ ရေပုပ်ရေသိုးတို့သည် တောင်ကြားဘက်ဆီမှ နေ၍ စီးဆင်းကာ တစ်မိုင်ခွဲခန့်

အကွာရှိ အနိမ့်ပိုင်းတွင် တည်ရှိနေသော မော်ဂန်၏ အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် ကျုံးရေသဖွယ် ဝိုင်းရံလျက် ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ဂလင်း မော်ဂန်သည် သူ၏ အန္တော့သိကနှစ်ဦးဖြစ်သော ဟားမားဒေးဗီးနှင့် ဒီဝမ် ရောဘတ်တို့ကိုပါ ခေါ်၍ သူတို့နှင့်အတူ ကျန်းမာရေးအရာရှိ ဂရမ်ဖ်အား ဆူပူကြိမ်းမောင်းခဲ့ကြလေသည်။ ဂရမ်ဖ်မှာ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ နဖူးမှ ထွက်လာနေသည့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို လက်ခုံနှင့်သုတ်ရင်းက မေဆန်နှင့်တွဲ၍ လူအုပ်ကြား၌ ရပ်နေသော ဒင်နီထံသို့ ဒယ်ဒယ်ယိုင်ဖြင့် လျှောက်လာသည်။

အင်ဒရူးသည် မိမိတို့ဘက်သို့ လာနေသော ဂရမ်ဖ်ကို ကြည့်၍ အော့နှလုံးနာလျက် ရှိလေသည်။

အင်ဒရူးသည် ယမန်နေ့ည ကိစ္စပြီးစီးသွားသည့် အချိန်မှစ၍ ဘာခံစားမှုမှ မပေါ်လာတော့ပေ။ ယနေ့ မနက်ခင်း ချမ်းချမ်းစီးစီးနှင့် ထပြီး ကြည့်ခါမှ အကြီးအကျယ် ပျက်စီးနေသော မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ စိတ်မချမ်းမြေ့သလို ဖြစ်ရပြန်လေ၏။

ဂရမ်ဖ်အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ အကဲခတ်မိသည်။ ဂရမ်ဖ်ကတော့ ဤဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်အပေါ်၌ သံသယဝင်နေသည့် အရိပ်လက္ခဏာ မပြပေ။ တုန်ယင်လှုပ်ရှားသော အသံဖြင့် ဒင်နီအား စကားလှမ်းပြောလေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့အတွက် မိလ္လာပြန်အသစ်တွေ အခုချက်ချင်း ရအောင် လုပ်ပေးရလိမ့်မယ်’

ဒင်နီ၏ မျက်နှာကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ နည်းနည်းမှ ပြောင်းလဲခြင်း၊ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိချေ။

‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို သတိပေးနေတာ ကြာလှပြီပဲ’

ဒင်နီအသံမှာ အေးဆေးလှပေသည်။ ‘ခင်ဗျား မမှတ်မိဘူးလား၊ ကျုပ်ပြောခဲ့တာ’ ဟုလည်း မေးခွန်းထုတ်လိုက်သေး၏။

‘မှတ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပိုက်လုံးတွေ အခုလို ပေါက်ကွဲ ပျက်စီးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြိုတင်သိနိုင်မှာလဲ၊ ဘယ်လိုများဖြစ်ပြီး အခုလို ပေါက်ကွဲရတာလဲ ဆိုတာ မပြောတတ်အောင် ဖြစ်နေတာပဲ’

ဒင်နီကမူ ဂရမ်ဖ်အား ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အေးစက်စက် ပမာမခန့် အမူအရာဖြင့် ပြောချလိုက်လေသည်။

‘ပြည်သူ့ ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ပညာဗဟုသုတတွေ၊ အသိတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ ဒေါက်တာ ဂရမ်ဖ်ရဲ့၊ ဒီပိုက်လုံးတွေထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အငွေတွေဟာ အချိန်အခါမရွေး မီးထလောင်ပြီး ပေါက်ကွဲပျက်စီးတတ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိတော့ဘူးလား’

မြေအောက် မိလ္လာပြန် ပိုက်လုံးများ တပ်ဆင်ရေးလုပ်ငန်းသည် တနင်္လာနေ့တွင် အစပြုလေတော့၏။

(၅)

မိလ္လာပြန်များ ပေါက်ကွဲသည့် ကိစ္စ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီးသည့်နောက် သုံးလခန့်အကြာ သာယာသော မတ်လ၏ တစ်ရက်သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။

နွေဦးပေါက်တော့မည့် အရိပ်အယောင်များသည် ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်လွင်နေပေသည်။ လေပြည်လေညင်းသည် တောင်တန်းများပေါ်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လျက် ရှိလေ၏။ ကျောက်တွင်းများထဲမှ သယ်ထုတ်ပြီး အစုလိုက် အပုံလိုက် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ချထားသော ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲ၊ ချော်တုံး ချော်ခဲပုံကြီးများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးမှုများကို တောင်တန်းကြီးများက သူတို့ အလှဖြင့် ဖုံးကွယ် ထားပေသည်။

ပြာသော မိုးကောင်းကင် အောက်ဝယ် နွေဦးပေါက်၏ ဒရင်းဖီးမြို့သည် သာတောင့် သာယာ ရှိလှပါပေသည်။

အိမ်အမှတ် ၃ ရစ်စကင်းလမ်းမှ လာပင့်သဖြင့် လူနာကြည့်ထွက်လာခဲ့သော အင်ဒရူးသည် ထိုနေ့၏ သာယာလှပမှုကို သတိမပြုဘဲ မနေနိုင်ချေ။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အလှနှင့် သာယာမှုကြောင့် သူ့စိတ်သည် ထူးထူးခြားခြား ပေါ့ပါးကာ ရွှင်လန်းတက်ကြွလျက်ရှိပေသည်။

ယခုဆိုလျှင် အင်ဒရူး မေဆန်သည် ဒရင်းဖီးမြို့၌ နေထိုင်ရသည်မှာ အတော်ကြီး နေသားတကျ ရှိလာခဲ့ပေပြီ။ ထူးဆန်းသော ဤမြို့ကလေးသည် ရှေးဆန်လှပေ၏။ မြို့ကြီးပြကြီးများ အလှမ်းဝေးကာ တသီးတခြား ရပ်တည်နေသော မြို့ကလေးဖြစ်၏။ အလွန်မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများ အောက်ခြေဝယ် ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်ကလေး နစ်မြုပ်နေသော ဤမြို့ကလေးတွင် အပျင်းပြေကြည့်စရာ ရှုစရာဆို၍ ရုပ်ရှင်ရုံကလေး တစ်ရုံမျှပင် မရှိချေ။

ဤမြို့ကလေးတွင် သတ္တုတွင်းများ၊ ကျောက်တွင်းများနှင့် သတ္တုကျို သံရည်ကျို လုပ်ငန်းများသာလျှင် ကြီးကျယ်ထင်ရှားသော လုပ်ငန်းများအဖြစ် ရပ်တည်လျက် ရှိ၏။ ယင်းလုပ်ငန်းများမှတစ်ပါး တခြား ကြည့်စရာ လေ့လာစရာဟူ၍ ထူးထူးခြားခြား ဘာတစ်ခုမျှ မရှိပေ။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများနှင့် အလုပ်သမား နေအိမ်များသည်သာလျှင် အထူးအဆန်း ပြုလုပ်၍ ပြောစရာရှိသည်ဖြစ်ရာ အလွန် ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ရှိလှသော လူ့အဖွဲ့အစည်းကလေး တစ်ခုပေတည်း။

မြို့သူမြို့သားများမှာလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပင်ဖြစ်၏။ အင်ဒရူး မေဆန်အနေဖြင့် ယခုအချိန်ထိ သူတို့တစ်တွေနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ရေခြားမြေခြား၊ သွေးပါခြားနေသည့် သူစိမ်းသူရံဆံများနှင့် ဆက်ဆံနေရသလို

စိတ်တွင်းက ထင်မြင်ယူဆမိဆဲပင် ရှိသော်လည်း သူတို့တစ်တွေ အပေါ်၌ မခင်မင်ဘဲ သံယောဇဉ်မဖြစ်ဘဲကား မနေနိုင်ချေ။

ဤမြို့တွင် ကုန်သည်ပွဲစား ဈေးသည်များ၊ ဓမ္မဆရာများနှင့် တချို့သော လုပ်ငန်းရှင်များမှာ လူနည်းစုမျှသာ ဖြစ်၍ လူများစုမှာ သတ္တုတွင်း ကုမ္ပဏီမှ ခန့်ထားသည့် အလုပ်သမားများသာ ဖြစ်လေသည်။

အလုပ်သမားများ အလုပ်ဝင်ချိန်၊ အလုပ်ဆိုင်းများ လဲချိန်နှင့် အလုပ်ဆင်းချိန်များတွင် ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိလွန်းလှသော လမ်းများသည် အသက်ဝင်ကာ လှုပ်ရှား နိုးကြားလာတတ်၏။ ထိုအချိန်များတွင် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သော လမ်းမများပေါ်တွင် သံမဏိပေါက်ချွန်းများ၏ ထိမိ ခိုက်မိသံများသည် ပဲ့တင်ထပ် နေတတ်ပေသည်။ တန်းစီကာ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ သွားလာနေကြသော အလုပ်သမားများ၏ စကားပြောသံများသည် လမ်းမများပေါ်ဝယ် သောသောညံ့ နေတတ်ပေသည်။ သူတို့၏ အဝတ်အစားများ၊ ဖိနပ်များ၊ လက်များနှင့် မျက်နှာများတွင် ကပ်ငြိပေကျလျက်ရှိသော မြေမှုန့် နီနီရဲရဲများသည် သူတို့အလုပ်၏ သဘာဝကို ဖော်ပြနေတတ်ပေသည်။

သူတို့သည် စကားများများ ပြောတတ်သော အလေ့မရှိကြချေ။ အလွန် စကားနည်းကြသည်။ စကားပြောလျှင်လည်း ဝေလနယ်သားများ၏ လေယူ လေသိမ်းအတိုင်း ပြောတတ်ကြသဖြင့် အသံဝဲလေသည်။ သူတို့၏ သဘာဝအလျောက် ဘာသာလဝါ နေတတ်ကြသဖြင့် မည်သည့် လူမျိုးစုမှ ရောနှောဆက်ဆံခြင်း မရှိသော သီးခြားလူမျိုးစုကလေး တစ်စုသဖွယ် ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

သူတို့သည် သဘာဝအလျောက် ဘာသိဘာသာ နေထိုင်တတ်သည့် အကျင့်စရိုက် ရှိသော်လည်း လူတစ်ဖက်သားအပေါ် အလွန်သနားကြင်နာတတ်ကြသည်။ သူတို့၏ ပျော်ရွှင်မှုများမှာလည်း ရိုးရိုးစင်းစင်း ရှိလှပေရာ အပြင်လောကသို့ ထွက်၍ ရှာစရာမလိုပေ။ သူတို့၏ နေအိမ်များနှင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ အတွင်း၌ရှိကြ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့တစ်တွေသည် မြို့ထိပ်တောင်စောင်းပေါ်မှ ဘောလုံးကွင်းတွင် အချိန်ဖြုန်းတတ်သည်။ သူတို့သည် ဂီတကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်ကြ၏။ ဂီတဆိုရာ၌လည်း ခေတ်ပေါ် တေးဂီတများကို နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်း မဟုတ်ပေ။ ရှေးကျသော ဂန္ထဝင်မြောက်သည့် သီချင်းကြီး သီချင်းခန့်များ၊ တေးဂီတများကိုသာ နှစ်သက်မြတ်နိုးကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ညဦးပိုင်းတွင် အိမ်ကြိုအိမ်ကြား၊ လမ်းကြိုလမ်းကြားများ အတွင်းမှ ဖြတ်သန်း သွားလာလေ့ရှိသော အင်ဒရူး မေဆန်သည် ဆင်းရဲသော အလုပ်သမားရပ်ကွက် အတွင်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်မှ ဗင်သိုဗင်၏ တေးသီချင်းများကိုသော် လည်းကောင်း၊ ချိုပင်၏ တေးဂီတကိုသော် လည်းကောင်း လှလှပပ တီးနေသည့် စန္ဒရားသံကို ကြားရသည့်အခါ တအံ့တဩ ဖြစ်ရလေ၏။ လေနှင့် အလိုက်သင့် ပါလာပြီး မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများအပေါ် ကျော်လွှားဖြတ်သန်းကာ တွေးဆဆင်ခြင်ရုံမျှဖြင့် မသိနိုင် မမြင်နိုင်သော နေရာဌာနဆီသို့ ပျံ့လွင့်သွားနေသည့် ဂီတသံကို သူကိုယ်တိုင် အရသာမခံဘဲ မနေနိုင်ချေ။

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း မည်သို့သော အခြေအနေရှိသည်ကို အင်ဒရူးအနေဖြင့် ကောင်းစွာသိမြင် နားလည်နေပြီဖြစ်၏။ ဒေါက်တာ အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်ခမျာ အလုပ်ကို လုပ်နိုင်တော့မည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်တော့ပြီ။

သို့သော်လည်း နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်မျှ သူ၏ ကုသမှုကို ခံယူလာခဲ့ကြသော အလုပ်သမားများသည် အစွဲအလမ်းထားတတ်ကြသူများ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်မှ လွဲလျှင် တခြားဆရာဝန်ထံ မသွားလိုကြပေ။ တခြားဆရာဝန်နှင့် အကုသခံလိုသောစိတ် မရှိကြပေ။ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်၍ မကျန်းမမာ ဖြစ်နေရှာသော ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ကိုစွန့်ပြီး တခြား ဆရာဝန်ထံသွားလျှင် သစ္စာမဲ့ရာ ကျလိမ့်မည်ဟူသော အယူအဆလည်း ရှိကြ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် အိပ်ရာပေါ် လဲနေသော်လည်း ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ လုပ်ငန်းများကား အဆက်မပြတ် လည်ပတ်လျက်ပင် ရှိရလေ၏။

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ နှမ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်ကလည်း လိမ္မာပါးနပ်လှပေသည်။ အလုပ်သမားများ၏ ဆေးဝါးကုသမှု ထည့်ဝင်ကြေးငွေ ပေးသည့်ကိစ္စတွင် အဓိက တာဝန်ရှိသော သတ္တုတွင်း မန်နေဂျာ မစ္စတာ ဝပ်ကင်းအား ရင်းနှီးခင်မင်အောင် ပေါင်းသင်းကာ သူ့အစ်ကို ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်အား ကုမ္ပဏီဆရာဝန်စာရင်းမှ မပယ်ဖျက်အောင် လုပ်ထားလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ လုပ်ငန်းသည် အရှိန်မပျက် ဝင်ငွေကောင်းကောင်း ရမြဲရလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဆရာဝန်နှစ်ဦး လုပ်ရမည့် အလုပ်တာဝန်ကို တစ်ဦးတည်း ခိုင်ခံ့၍ လုပ်ပေးနေသော အင်ဒရူး မေဆန်မှာမူ မစ္စ ပိတ်ချ်ရရှိနေသည့် ဝင်ငွေ၏ ခြောက်ပုံပုံ တစ်ပုံသာလျှင် ရရှိလေသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေကာမူ အင်ဒရူး မေဆန်သည် ဒေါက်တာ အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်အတွက် တွေးမိတိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိလေ၏။ တကယ်တော့ အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်သည် လူရိုးလူအေး လူကောင်းကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ သူ့ခမျာ အထီးကျန်နိုင်လွန်းလှသော လူပျိုကြီးဘဝမှာပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ရသူ မဟုတ်ပေ။ လူသူ အရောက်အပေါက်နည်းပြီး အလွန်ခေါင်၊ အလွန်ကြမ်းတမ်းလှသော ဤတောင်ကြားမြို့တွင် လာရောက်ဇာတ်မြှုပ်ကာ သူ့အလုပ်တာဝန်အားလုံးကို ကျေပွန်အောင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရ၏။ ယခု အခြေအနေတွင်မူကား သူသည် ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိနိုင်တော့သည့် နာတာရှည် လူမမာဘဝသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်လေသည်။

အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်သည် သူ့နှမ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်အား အလွန် ချစ်ခင်ရှာသည်။ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်ကလည်း သူ့အစ်ကို အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်အား အလွန်သံယောဇဉ် ကြီးရှာသည်။ လောကကြီးအလယ်တွင် တွယ်တာစရာဆို၍ ဤအစ်ကို ဤနှမ နှစ်ဦးတည်းသာ ရှိရာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘယ်မှာလျှင် သံယောဇဉ် မကြီးဘဲ နေနိုင်ကြပါမည်နည်း။

တစ်ခါတစ်ရံ အင်ဒရူး မေဆန်သည် အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ စကားစမြည် ပြောတတ်ရာ ထိုအခါမျိုးတွင် ဘလောဝင်း ပိတ်ချ် ဝင်အလာနှင့် ကြုံကြိုက်ပါက ရယ်ရယ်မောမောနှင့် သူ့အား နှုတ်ဆက်ခြင်း ပြုသော်လည်း မနာလိုသည့် အရိပ်အယောင်ကိုတော့ သူမ၏ မျက်လုံးများက ဖော်ပြ တတ်လေသည်။ နှုတ်မှလည်း ပြောင်သလို နောက်သလိုနှင့် 'အံ့မယ် .... နှစ်ယောက်သား စကားကောင်းနေ လိုက်ကြတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ဘာတွေများ ပြောနေကြပါလိမ့်' စသည်ဖြင့် စူးစမ်းတတ်လေသည်။

အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်မှာလည်း နှမ သံယောဇဉ်ကြောင့် သူ့ဘဝအတွက် တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်တော့ဘဲ လူပျိုကြီးဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်ကာ အနစ်နာခံခဲ့ရသည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ အသက်အရွယ်က ကြီးပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ မထနိုင်တော့သည့် လူမမာဘဝသို့လည်း ရောက်နေပြီ။ တကယ်တော့ သူ့ဘဝသည် သူ့နှမကို အမှီသဟဲ ပြုရတော့မည့်ဘဝဖြစ်သည်။ သူ၏ လက်ရှိဘဝသည် သူ့နှမ ပြုသမျှ နုရမည့် ဘဝဖြစ်သည်။ သူ့နှမ၏ အရိပ်အကဲကို ကြည့်၍ သူ့နှမအား မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ဖြင့် ကျေးဇူးတင်သည့် လက္ခဏာကို ပြနေရသည့် ဘဝဖြစ်ပေသည်။

အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်သည် ဒရင်းဖီးမြို့တွင် ဆက်လက်နေထိုင်စရာ အကြောင်းမရှိတော့သဖြင့် ဤမြို့မှ ဝေးရာသို့ သွားချင်နေရာ၏။ အထူးသဖြင့် ဤဒေသ၏ ရာသီဥတုထက် ပိုမိုကောင်းမွန်ပြီး ပို၍ နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် သာတောင့်သာယာ ရှိမည့် ဒေသတစ်ခုခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ချင်နေ၏။

တစ်ကြိမ်ဆိုလျှင် အင်ဒရူးက 'ဒေါက်တာအနေနှင့် ဘာများ လုပ်ချင်တာ ရှိပါသလဲ၊ ဒေါက်တာရဲ့ စိတ်ဆန္ဒကို ဆိုလိုတာပါ' ဟုမေးခဲ့ဖူးရာ အက်ဒွပ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးလေးတွဲတွဲ ချလိုက်ပြီး 'ငါ ဒီမြို့နှင့် ဝေးရာကို သွားချင်တာပါပဲ လူကလေးရယ်၊ ငါ ကျွန်းတစ်ကျွန်းအကြောင်း ဖတ်ဖူးတယ်ကွယ့် သီလား၊ ကက်ပရီကျွန်းအကြောင်းလေ၊ အဲဒီကျွန်းကို ငှက်တွေဘေးမဲ့ပေးရာ ဒေသ လုပ်မလို့တဲ့' ဟု ပြောဖူးလေသည်။

ထိုစဉ်က အင်ဒရူး၏ အမေးကို ဖြေပြီးလျှင်ပြီးချင်း သူ့မျက်နှာကို ဘေးသို့စောင်း၍ မှိန်းနေရာ၏။ သူ၏ ပြောသံဆိုသံမှာ တကယ်လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းနည်းတသသံ ပါလျက် ရှိသဖြင့် နားထောင်နေရသော အင်ဒရူးမှာ များစွာမှပင် စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်သည် အင်ဒရူးနှင့် ဆုံမိသည့်အခါတိုင်း အလုပ်အကြောင်းကို ဘယ်တော့မှ မမေးချေ။ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခွန်းတစ်လေမျှပင် မဟာချေ။ ရံဖန်ရံခါ ပြောပြန်တော့လည်း အလုပ်အပေါ်တွင် စိတ်ကုန်ခန်းသည့် လေသံမျိုးဖြင့်သာ ပြောလေ့ရှိ၏။

‘အလုပ်နှင့် ပတ်သက်လို့ ငါ့အနေနှင့် သိပ်လည်း မသိ သိပ်လည်း မတတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့လို့ ငါ တတ်နိုင်သလောက် ငါ နားလည်သလောက်တော့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး လုပ်ခဲ့ပြီးပါပြီကွယ်’

အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်သည် အချိန်ရှိသမျှ အိပ်ရာပေါ်၌ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ လဲလျောင်းပြီး ပြတင်းပေါက် ပေါင်ပေါ်ကိုသာ လှမ်းကြည့်နေတတ်၏။ မနက်တိုင်း အင်နီ တက်လာပြီး ချပေးသွားသော ပြတင်းပေါက် ပေါင်ပေါ်မှ ပေါင်မုန့်အစအနများ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက် အသားစများနှင့် အုန်းသီးဆံကလေးများကို လာရောက် စားသောက်ကြသည့် ငှက်ကလေးများသည် သူ့အတွက် အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည့် အဖော်မွန်များ ဖြစ်ပေသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုလျှင် သတ္တုတွင်းအလုပ်သမားကြီး အီးနေ့ ဒေးဗီးရောက်လာပြီး အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်နှင့် အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိရာ နှစ်ယောက်သား ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်သို့ လာရောက် နားကြသော ငှက်ကလေးများကို ငြိမ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေတတ်ကြ၏။

တစ်ကြိမ်သောအခါက အပေါ်ထပ်မှ ပြန်ဆင်းလာသော အီးနေ့ ဒေးဗီးနှင့် အင်ဒရူးတို့ ဆုံမိကြရာ ‘အလွန် ကြိုရခဲ တွေ့ရခဲတဲ့ မနက်ခင်းမျိုးနှင့် ကျုပ်တို့ ဆုံခဲ့ရတယ် ဒေါက်တာ မေဆန်ရေ၊ ကနေ့ မနက်ခင်းဟာ တကယ့်ကို ရှားရှားပါးပါး သာယာလှပတဲ့ မနက်ခင်းပဲဗျို့ သိလား၊ တစ်နာရီနီးပါးလောက် ငှက်ကလေးနှစ်ကောင် ကစားနေလိုက်ကြတာ၊ တကယ့်ကို ချစ်စရာ ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှပါတယ်ဗျာ’ ဟု အားရပါးရ ပြောသွားဖူးလေသည်။

အီးနေ့ ဒေးဗီးကား အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်၏ တစ်ဦးတည်းသော မိတ်ဆွေစစ်ကြီး ဖြစ်ပေသည်။ ဒေးဗီးသည် အလုပ်သမားများ အပေါ်တွင်လည်း အလွန်ဩဇာညောင်းသူ ဖြစ်ပေရာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် အသက်ရှူမရပဲသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ အမည်ကို ကုမ္ပဏီဆရာဝန်စာရင်းမှ မပယ်ဖျက်စေရဟု မကြာခဏ ကျိန်တွယ် ကြိုးဝါးလေ့ရှိသူ ဖြစ်ပေသည်။

အိမ်သို့ မကြာခဏ လာလည်တတ်သူ နောက်တစ်ဦးမှာ အနောက်ပိုင်းနယ်မြေဆိုင်ရာ ဘဏ်ခွဲမှ မန်နေဂျာ အင်နူးရင်း ရီးစ်ဖြစ်သည်။ ရီးစ်သည် အရပ်အမောင်း ပိန်ရှည်ရှည်၊ ထိပ်ပြောင်ပြောင်ဖြစ်သည်။ အင်ဒရူးကတော့ ရီးစ်ကို စတင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့်နေ့မှစ၍ ခင်မင်သောစိတ် မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ချေ။ ရီးစ်၏ အပြုအမူ အနေအထိုင် အပြောအဆို စသည်များကို မြင်ရုံမျှဖြင့် ယုံကြည်စိတ်ချထိုက်သူ တစ်ဦးမဟုတ်ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ချထားမိလေသည်။

လူအများက ရီးစ်အား ခင်မင်လေးစားထိုက်သူ တစ်ဦးအဖြစ် လက်ခံထားကြသော်လည်း အင်ဒရူးကမူ လေးစား၍ မရချေ။ ရီးစ် အိမ်လာပြီဆိုလျှင် လူမမာဖြစ်သော ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်နှင့် ငါးမိနစ်ခန့်မျှသာ နေလေ့ရှိ၍ မစွဲ ပိတ်ချ်နှင့်မူ တစ်နာရီနီးပါးမျှကြာအောင် အချိန်ဖြုန်းလေ့ရှိ၏။ နှစ်ဦးသား ပြောဆိုကြသည့် စကားများမှာ ရိုးရိုးသားသား အကြောင်းကိစ္စများသာ ဖြစ်၍ အများအားဖြင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်မှာ ငွေကြေးကိစ္စပင် ဖြစ်လေသည်။

အင်ဒရူး ခန့်မှန်းရသလောက်ဆိုလျှင် ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်သည် ငွေကြေး အတော်များများ စုဆောင်းမိဟန် ရှိပေသည်။ ရီးစ်၏ ညွှန်ကြားချက်နှင့် အကြံပေးချက်များအရ အချိန်ရှိသမျှ သူမ၏ စုငွေများကို တိုးပွားသည်ထက် တိုးပွားအောင် ကျိတ်၍ ကြံစည်နေပုံ ရလေသည်။

အင်ဒရူး အဖို့တော့ ယခုအချိန်အထိ ငွေသည် အရေးမကြီးသေးပေ။ ငွေသည် သူ့ဘဝအတွက် ထူးထူးခြားခြား အရေးပါသည့် အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဖြစ်မလာသေးပေ။ သူ့အနေဖြင့် ဂလင်း ပညာသင်စရိတ် ထောက်ပံ့ရေးအဖွဲ့သို့ ပေးအပ်ရန်ရှိသည့် အကြွေးငွေကို မှန်မှန်ပေးဆပ်နိုင်လျှင် လုံလောက်ပေပြီ။ စီးကရက် ဝယ်သောက်ဖို့အတွက်

သျှိုလင် အနည်းငယ်မျှ သူ့အိတ်ထဲ ထည့်ထားနိုင်လျှင် ပြည့်စုံပေပြီ။ ဤနှစ်ခုအပြင် သူ့အတွက် လုပ်စရာအလုပ်လည်း ရှိနေပြီးဖြစ်ရာ သူ့ဘဝသည် ပြည့်စုံသလောက် ဖြစ်နေပေပြီ။

အင်ဒရူးသည် မကြာခဏပင် သူ့အလုပ်က သူ့အား မည်မျှအထိ အကျိုးပြုသည်ကို ဆန်းစစ် ချင့်တွက်လေ့ရှိ၏။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အလုပ်မှရရှိနေသော အတွေ့အကြုံများသည် သူ့မောပန်းနွမ်းနယ်နေချိန်နှင့် စိတ်အားငယ်နေချိန်များတွင် သူ့အား ပြေပျောက်သွားအောင် လုပ်ပေးနေသည့် ဆေးများသဖွယ် ဖြစ်လျက် ရှိသည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိချေ။

ဆေးပညာရှင်ဖြစ်သော ဆရာဝန်တစ်ဦး အနေဖြင့်လည်း သူ့ပညာ၏ အခြေအနေကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားစ ပြုလာသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစား လာမိခြင်းမှာလည်း ဆေးပညာ လောကကို ပြုပြင် ပြောင်းလဲပစ်လိုစိတ် ပြင်းပြနေသော ဖီးလစ် ဒင်နီ၏ မကောင်းမြင်ဝါဒကြောင့် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးမိလေ၏။

ဒင်နီ၏ အယူအဆမှာ မေဆန်စာတွေ့ သင်ကြားလာခဲ့ရသော အရာမှန်သမျှနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်း ဖြစ်နေ၏။ ဒင်နီ၏ ဝါဒမှာ 'ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် လက်တွေ့မဟုတ်ရင် ငါမယုံ ဝါဒ' ဖြစ်လေသည်။

သူ့ဆေးကျောင်းသားဘဝက ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်များကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိ၏။

ကျောင်းသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် အင်ဒရူး မေဆန်သည် ပြဋ္ဌာန်းထားသော စာအုပ်ကြီးများအပေါ်၌ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝထားခဲ့၏။ ယင်းစာအုပ်ကြီးများအားကိုးပြု၍ သူ၏ အနာဂတ်ဘဝ သာယာရေးအတွက် အရာရာကို ရင်ဆိုင်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု တွက်ခဲ့မိ၏။ သူသည် ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒနှင့် သတ္တဗေဒ ဘာသာရပ်များတွင် အလွန်ထူးချွန်သော ကျောင်းသား တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့၏။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် သူသည် တီကောင်ကို အလျားလိုက်ခွဲ၍ အသေးစိတ် လေ့လာကြည့်ကာ ထူးချွန်အောင် ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ဆေးပညာနှင့် ပတ်သက်၍ အများစုက အစဉ်အဆက် လက်ခံထားခဲ့သည့် သဘောတရားများ၊ အယူအဆများ၊ နည်းနာနိဿယများကိုချည်း သင်ကြားခဲ့ရ၏။ ထို့နောက် ရောဂါအမျိုးမျိုး အကြောင်း၊ ရောဂါအမျိုးအစား အလိုက် ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် အသွင်အပြင် လက္ခဏာရပ်များ အကြောင်း၊ ထို့နောက် ရောဂါအမျိုးအစား အလိုက် ပေးရသည့် ဆေးဝါးများအကြောင်း။

ကျောင်းမှ သင်ကြားပို့ချပေးသမျှကို တစ်ခုမကျန် ကျက်ရမှတ်ရပြန်လေသည်။

ဥပမာအားဖြင့် ဒူလာရောဂါအကြောင်း သင်ကြားပို့ချပေးသည်ဆိုပါစို့။ ဒူလာရောဂါ ဆိုသည်မှာ ဘယ်လို အသွင်အပြင်၊ ဘယ်လို လက္ခဏာရပ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်၊ ထိုဒူလာရောဂါအတွက် ကိုချီကင်ဆေးပေး၍ ကုသလျှင် ပျောက်နိုင်သည် စသည် စသည်ဖြင့် သင်ကြားပို့ချပေး၏။

အတန်းထဲတွင် သင်ကြားပို့ချပေးခဲ့သော သူ့ဆရာ ပါမောက္ခ လင်းပလော၏ အသံ တိုးညှင်းညှင်းကို ယခုပင်လျှင် ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိသေးသည်။

ပါမောက္ခ လင်းပလောက 'ဒူလာရောဂါဆိုရင် ဗွီနမ်ကိုချီစီဆေးကိုသာပေး၊ အခွက် နှစ်ဆယ်က သုံးဆယ်လောက် ဝင်သွားရင် လုံးဝပျောက်သွားတာပဲ' ဟု ဆိုလေသည်။

သို့သော် ....

ပါမောက္ခ လင်းပလော၏ အဆိုသည် တကယ့်လက်တွေ့ကျတော့ မှန်ပါ၏လော။

ယခုအခါတွင် သူသည် ဤမေးခွန်းကို သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ မေးနေရလေပြီ။

မေးနေခြင်းမှာလည်း အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းရှိ၍သာ မေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က နူလာရောဂါသည်တစ်ဦးအား ကိုချီကင်ဆေးကို ပေးခဲ့သည်။ လူနာမှာ နာကျင်ကိုက်ခဲသော ဝေဒနာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရသည့် အခြေအနေတွင် ရှိသဖြင့် ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူပေးခဲ့သောဆေးသည် လူနာ၏ ရောဂါကို ပျောက်ကင်းဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ သက်သာအောင်ပင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ချေ။

စံပြဆေးကျမ်းတွင် ဖော်ပြထားသည့် ဆေးများ၏ တစ်ဝက် သို့မဟုတ် အပုံ လေးပုံသုံးပုံသည် တကယ် ထိထိရောက်ရောက် အစွမ်းထက်မြက်ပါ၏လော။

ယင်းကဲ့သို့ စဉ်းစားမိသောအခါ ဆေးကျမ်းများဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်ကထိက ဒေါက်တာ အီးလီးယော့၏ အသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိပြန်လေသည်။ ဒေါက်တာ အီးလီးယော့က 'တို့များ ဖယောင်းချက်အကြောင်း ပြောရတော့မယ်၊ ဖယောင်းချက်အကြောင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် အဲဒီအထဲမှာ ပါဝင်နေတဲ့ ပစ္စည်းအကြောင်းက စရလိမ့်မယ်၊ ဖယောင်းချက်ထဲမှာ ပါတဲ့ပစ္စည်းဟာ ဘယ်အပင်ကရတယ်ဆိုတာ အတိအကျ အဆုံးအဖြတ် မပေးနိုင်သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မနီလာက အများဆုံးသွင်းတယ်၊ ဆေးကတော့ လိမ်းဆေးပဲ၊ အနာအဆာတွေကို လိမ်းပေးလိုက်ရင် အံ့ဩလောက်အောင် သက်သာပျောက်ကင်းတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ပိုးကိုလည်း နိုင်တယ်' စသည် စသည်ဖြင့် အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြခဲ့ဖူးသည်။

ဒေါက်တာ အီးလီးယော့၏ သင်ကြားပို့ချမှုသည် လက်တွေ့ကျတော့ အံ့ဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်ပါ့မလားဟူသော သံသယသည် ဝင်လာခဲ့ရပြန်လေသည်။

အီးလီးယော့သည် ဖယောင်းချက်ကို တကယ်လက်တွေ့ သူ့ကိုယ်တိုင် စမ်းသပ် အသုံးပြုခဲ့ဖူးပါသလား။

တကယ်ဆိုတော့ အီးလီးယော့သည် ထိုလိမ်းဆေးများကို လက်တွေ့သုံးစွဲခဲ့ဖူးခြင်း ရှိဟန်မတူချေ။ သူ သိရသလောက်ဆိုလျှင် ဒေါက်တာ အီးလီးယော့ ပို့ချပေးနေသည့် အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့စမ်းသပ် လုပ်ကိုင်ကြည့်ရာမှ ရရှိထားသည့် အချက်အလက်များ မဟုတ်ပေ။ ဆေးကျမ်းများထဲမှ ရလာသည့် အချက်အလက်များကို စာအုပ်ကြီးအတိုင်း တဆင့်ပြန်၍ ဖောက်သည် ချထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေသည်။ သူပို့ချပေးနေသည့် အချက်အလက်များမှာ ဤဆေးကျမ်းထဲမှ မဟုတ်လျှင် ဟိုဆေးကျမ်းထဲက၊ ဟိုဆေးကျမ်း မဟုတ်လျှင် ဤဆေးကျမ်းထဲက။ ဤမျှသာ ခြားနားမှုရှိ၏။ ပို့ချချက် အားလုံးသည် စာအုပ်ထဲတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်းသာ အကိုးအကားပြု၍ တရားသေယူ၍ ပြန်လည် ပြောပြနေသည့် သဘောသာ ဖြစ်လေသည်။

သူ ဒရင်းဖီးမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သည့် ပထမညက သူစပ်ထားသော ဆေးပုလင်းကိုကြည့်၍ ဒင်နီက နှာခေါင်းရှုံ့ခဲ့ဖူးလေသည်။ ဒင်နီသည် ဆေးစပ်သမားများကိုရော ဆေးအလွန်အကျွံစွဲ၍ သောက်သူများကိုပါ စက်ဆုပ်ရွံရှာသူ ဖြစ်သည်။ ဒင်နီကတော့ ဆေးတစ်ဒါဇင်တွင် တစ်ဝက်ခန့်မျှသာ ထိရောက်အသုံးဝင်သည်ဟု အခိုင်အမာပြောလေ့ရှိသည်။ ကျန်တစ်ဝက်ခန့်သည် 'ချေး' များနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်ဟု ပစ်ပစ်ခါခါ ဆိုလေ့ရှိသည်။

ဒင်နီ၏ အဆို၊ ဒင်နီ၏ အယူအဆ၊ ဒင်နီ၏ ခံယူချက်၊ ဒင်နီ၏ သဘောထားများကို သူ့ကိုယ်တိုင် အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားခဲ့ဖူး၏။ သတိရတိုင်းလည်း အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဝေဖန်သုံးသပ်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ဒင်နီ မှန်သည် မှားသည် ဟူသော အဖြေကို မပေးနိုင်ခဲ့ပေ။

ရောက်တတ်ရာရာ တွေးရင်းနှင့်ပင် ရစ်စကင်းလမ်းရှိ အိမ်အမှတ်သုံးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ လူနာမှာ ဂျိုးဝီ ဟောင်းဝဲ အမည်ရှိ အသက်ကိုးနှစ်သားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ကလေးမှာ ဝက်သက်ပေါက်နေခြင်းဖြစ်၏။ သိပ်ပြီးဆိုးရွားသည့် အခြေအနေမဟုတ်သော်လည်း ဆင်းရဲသော အိမ်ထောင်စုတစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် ဂျိုးဝီ၏ မိခင်အတွက် သက်တောင့်သက်သာဖြစ်မည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပေ။

ကလေး၏ဖခင် မစ္စတာ ဟောင်းဝဲမှာ ကျောက်တွင်းနေ့စား အလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်၍ အဆုတ်ရေဝင်ရောဂါ ဖြစ်နေသဖြင့် အိပ်ရာထဲလဲနေသည်မှာ သုံးလမျှရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကရုဏာကြေးနှင့် လျော်ကြေးဆို၍ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမရခဲ့ပေ။

စိတ်သဘောထားရိုးသား၍ သိမ်မွေ့အေးဆေးလှသော မစ္စကံ ဟောင်းဝဲသည် မစွမ်းမသန် ဖြစ်နေရှာသည့် လင်သည်အား ပြုစုရင်းက သူ့အားသူကိုးကာ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ရှာဖွေစားသောက်နေရသူ ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ဖက်တွင် ဘီသီစဒါး ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၌ သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားအဖြစ် ဝင်လုပ်ကာ လင်သည်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်အား ရှာဖွေ ကျွေးမွေးနေသူဖြစ်သည်။ အလုပ်ကတစ်ဖက်၊ လင်သည် လူမမာကတစ်ဖက်၊ အိမ်မှုကိစ္စ ဗာဟိရကတစ်ဖက်နှင့် မအားမလပ်ရှိနေသည့်ကြားထဲမှပင် ယခုတစ်ဖန် ဝက်သက်လူနာတစ်ဦး တိုးလာပြန်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူနာကို ကြည့်ရှုအပြီးတွင် အင်ဒရူးသည် အိမ်တံခါးဝမှရပ်ကာ မစ္စကံ ဟောင်းဝဲနှင့် စကားစမြည် ပြောမိသည်။ သူသည် တကယ်ပင် မစ္စကံ ဟောင်းဝဲအတွက် ကိုယ်ချင်းစာကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိ၏။

‘မစ္စကံ ဟောင်းဝဲလည်း ဒုက္ခပဲနော်၊ အလုပ်ကတစ်ဖက်၊ လူမမာတွေက တစ်ဖက်နှင့် နားရတယ်လို့ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဟိုအငယ်ကောင် အင်းဒရစ်ကို ကျောင်းမလွှတ်ရတော့ သူ့ကိုပါ ထိန်းရမယ့်အလုပ်က တိုးလာဦးတော့မှာ သေချာနေပြီ’

အင်းဒရစ်မှာ ဝက်သက်ပေါက်နေသည့် ဂျိုးဝီ၏ ညီငယ်ဖြစ်လေသည်။

မစ္စကံ ဟောင်းဝဲက အင်ဒရူးအား မော့ကြည့်သည်။ အလုပ်နှင့် လက်မပြတ်အောင် လုပ်ရလွန်းသဖြင့် သူမ၏ လက်ဖဝါးများမှာ နီရဲနေပြီး လက်ဆစ်များမှာ ရောင်လျက်ရှိပေသည်။

‘မစ္စ ဘာလိုကတော့ အင်းဒရစ်ကို ကျောင်းလွှတ်ပါလို့ ပြောသွားတယ် ဒေါက်တာ’

မစ္စကံ ဟောင်းဝဲအား သနားစိတ်ဖြစ်နေမိရာမှ ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါ စိတ်ထဲတွင် ကသိကအောက် ဖြစ်သွားလေ၏။

‘မစ္စ ဘာလို ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ’

‘မစ္စ ဘာလိုက ဘာလမ်းကျောင်းက ဆရာမလေးပါ’

မစ္စကံ ဟောင်းဝဲသည် အင်ဒရူး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်ကို သတိမပြုမိချေ။ ရိုးရိုးတန်းတန်း မေးသည်ဟုပင် ထင်သဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးနှင့်ပင် သူ ပြောလိုသမျှကို ဆက်၍ ပြောနေလေ၏။

‘ကနေ့မနက် မစ္စ ဘာလို အိမ်ကို လာလည်တယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေတာကို မြင်တော့ သူလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်၊ ဒါနှင့်ပဲ အင်းဒရစ်ကို ကျောင်းလွှတ်ပါလို့ ပြောသွားတာပါပဲ၊ အင်းဒရစ်ကို ကျောင်းမလွှတ်ဘဲ ထားမယ် ဆိုရင်လည်း ကျွန်မအဖို့ မလွယ်တာ အမှန်ပဲ၊ အလုပ်ကတစ်ဖက် အိမ်မှုကိစ္စက တစ်ဖက်နှင့် ဘယ်လို စီစဉ်ရမယ်ဆိုတာ ဘုရားသခင်မှပဲ သိတော့မှာပဲ’

အင်ဒရူးမှာ စိတ်မြန်သူဖြစ်ရာ ကျောင်းဆရာမ၏ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မှု အပေါ်တွင် မကျေမနပ်ဖြစ်မိသည်။ မစ္စကံ ဟောင်းဝဲအနေဖြင့် မိမိညွှန်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်းသာ လိုက်နာရမည်။ ကျောင်းဆရာမ၏ စကားကို နားထောင်စရာမလိုဟု ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောချလိုက်ရန် စိတ်ကူးလိုက်မိသေးသော်လည်း ဤကိစ္စမှာ မစ္စကံ ဟောင်းဝဲအား အပြစ်တင်ရမည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်သဖြင့် ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ခရစ္စတီးလမ်းမပေါ် လျှောက်သွားနေချိန်တွင် သူ့ဒေါသအရှိန်မှာ တက်လျက်ရှိပြီဖြစ်ရာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းလျက်ရှိ၏။ အင်ဒရူးသည် အလုပ်တစ်ခုခုတွင် မစွက်ဖက်သင့်ဘဲ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်းကို အလွန် စက်ဆုပ် မုန်းတီးသူဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် သူ့အလုပ်ထဲတွင် မဆီမဆိုင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ခြင်းကို နည်းနည်းကလေးမှ သည်းခံနိုင်သူ မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍များ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်သူသည် အမျိုးသမီး ဖြစ်နေပါက အလွန် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်တတ်သည်မှာ သူ့အကျင့်ဖြစ်လေသည်။

ယခုကိစ္စတွင် မဆီမဆိုင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်သွားသူမှာ ကျောင်းဆရာမ မစ္စ ဘာလို ဆိုသော အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။ သူသည် မစ္စ ဘာလိုအား တွေးမိတိုင်း ဒေါသဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

အင်းဒရစ်၏ အစ်ကို ဂျိုးစီသည် ဝက်သက်ပေါက်နေသည်ဖြစ်ရာ ဝက်သက်ပေါက်နေသော ကလေးတစ်ဦးနှင့် တစ်အိမ်တည်း တစ်ခန်းတည်းဆိုသလို တပူးတွဲတွဲ နေထိုင်လျက်ရှိသည့် ညီငယ်ဖြစ်သူအား ကျောင်းတက်ခွင့်ပြုပါက အခြားကလေးများပါ ဝက်သက် ပေါက်ကုန်နိုင်စရာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်းဒရစ်ကို ကျောင်းမလွှတ်ဘဲ ခွင့်ယူ၍ အိမ်မှာ ခေတ္တမျှထားရန် သူညွှန်ကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုမူ ကျောင်းဆရာမက နားမလည် ပါးမလည်နှင့် ကျောင်းတက်ခွင့်ပြုခဲ့လေရာ သက်သက်မဲ့ ဝင်၍ ရှုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူယူဆသည်။ ဤကိစ္စအတွက် အခုချက်ချင်းပင် မစ္စ ဘာလို ဆိုသည့် ကျောင်းဆရာမနှင့် တွေ့၍ ဖြေရှင်းမှဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် အင်ဒရူး မေဆန်သည် ဘဏ်လမ်းကုန်းဆင်းအတိုင်း လျှောက်သွားလျက် ရှိလေတော့၏။

ကျောင်းထဲရောက်သည့်အခါ ကျောင်းစောင့်ညွှန်ပြသည့် အခန်းဆီသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်သွားသည်။ သူသည် ပထမတန်းအခန်းရှေ့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း တံခါးကို သုံးလေးချက်မျှ ခေါက်၍ အသံပေးလိုက်ပြီး အထဲမှ အဖြေမရသေးမီပင် အတန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

အခန်းမှာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိ၍ သီးခြားဖွဲ့ထားသော အခန်းဖြစ်သည်။ လေကောင်းလေသန့်ရ၍ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လှပေသည်။ အခန်း၏တစ်ဖက်စွန်းတွင် ဆောင်းမီးဖိုကြီး တစ်လုံးရှိသည်။ ကလေးအားလုံးမှာ အသက် ခုနစ်နှစ်အောက် အရွယ်များ ဖြစ်ပေသည်။

သူ ရောက်သွားချိန်မှာ မွန်းလွဲပိုင်း ကျောင်းခေတ္တနားချိန်ဖြစ်၍ ကလေးတိုင်း ဖန်ခွက်ကိုယ်စီနှင့် နို့သောက်နေကြသည်။ မြို့နယ် သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားများ အစည်းအရုံးခွဲ၏ အလုပ်သမား သက်သာချောင်ချိရေး အစီအစဉ်အရ ကလေးများအား အခမဲ့ နေ့လယ်စာ ကျွေးမွေးနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

အင်ဒရူး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဆရာမအပေါ်တွင်သာ စူးစိုက်လျက်ရှိသည်။ ဆရာမကမူ သူ့အား ကျောပေးလျက် ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် ပုစ္ဆာများ ရေးခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည် ဖြစ်ရာ သူ ဝင်လာသည်ကိုလည်း မမြင်၊ သူ့အသံကိုလည်း ကြားဟန်မတူပေ။ ရုတ်တရက် နောက်သို့ အလှည့်လိုက်တွင်မှ သူ့အား မြင်တွေ့သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူသည် တစ်ဖက်သတ် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ဆိုးလာသူ ဖြစ်၏။ ဒေါသအရှိန်ဖြင့် မည်သူထံကမှ ခွင့်တောင်းခြင်းမပြုဘဲ ဒေါသတကြီးဖြင့် အတန်းခန်းထဲသို့ ဝင်လာသူဖြစ်ရာ သူ့ဘာသာသူ စိတ်ထဲက မလုံမလဲဖြစ်နေမိလေသည်။ ဆရာမက နောက်သို့လှည့်၍ လူချင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်မိသည့်အခါတွင်မူ အင်ဒရူးမှာ ခပ်အမ်းအမ်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

သူ့အား ကြည့်နေသည့် မစ္စ ဘာလို၏ မျက်လုံးညိုကြီးများထဲမှ ဖော်ပြနေသည့် အံ့ဩမှုကြောင့် တုံ့ဆိုင်း သွားရခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေမည်။ စိတ်ဆိုးပြီဆိုလျှင် ဟန်ဆောင်၍ မနေတတ်သော သူ့မျက်နှာမှာလည်း ဒေါသစိတ်နှင့် ရှက်စိတ်တို့ ပေါင်းစပ်ကာ နီမြန်းသည်ထက် နီမြန်းလာလေသည်။

‘မစ္စ ဘာလိုဆိုတာ ခင်ဗျားလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ မစ္စ ဘာလိုပါ’

မစ္စ ဘာလိုသည် သွယ်လျလျဖြစ်သည်။ အညိုရောင်စကတ်နှင့် သိုးမွေးခြေအိတ်ရှည်နှင့်၊ ခုံထူထူဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ သူနှင့် သက်တူ ရွယ်တူလောက် ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သူ့ထက်ငယ်လျှင်လည်း သိပ်ပြီးငယ်လိမ့်မည် မထင်ပေ။ အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့်တော့ ရှိလိမ့်မည်ထင်၏။

မစ္စ ဘာလို၏ မျက်လုံးသည် စူးစမ်းသော အကြည့်ကို ဖော်ပြနေသည်။ မျက်နှာပေါ်ရှိ အပြုံးက မဝံ့မရဲနှင့် ပျော့ညံ့ညံ့ နိုင်လှပေသည်။ ကလေးများအား သင်ကြား ပို့ချနေရသဖြင့် စိတ်ပန်း ကိုယ်ပန်း ဖြစ်နေဟန်တူ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အင်ဒရူးကိုတော့ လိုလိုချင်ချင် ကြိုဆိုမည့် ဟန်အမူအရာ အထင်းသား ပြလျက် ရှိပေသည်။

‘ရှင် .... ရှင်ဟာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ လက်ထောက် ဆရာဝန် အသစ်မဟုတ်လား’

‘အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး’

အင်ဒရူး အသံက မာဆတ်ဆတ်နိုင်လွန်းလှလေသည်။

‘ကျုပ်နာမည်က ဒေါက်တာ မေဆန်၊ အင်ဒရူး မေဆန်၊ ခင်ဗျားဆီမှာ ရောဂါကူးစက်နိုင်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ရှိနေတယ်၊ အင်းဒရစ် ဟောင်းဝဲဆိုတဲ့ ကလေးပဲ၊ သူ့အစ်ကိုက ဝက်သက်ပေါက်နေတယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လား’

တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

သို့သော်လည်း မစ္စ ဘာလို၏ မျက်လုံးများတွင် ရင်းနှီး ခင်မင်လိုသော အရိပ်အယောင်များ ယှက်သန်းဆဲပင်။ နဖူးစတွင် ဝဲပျံကျနေသော သူမ၏ ဆံပင်စများကို လက်ဖဝါးနှင့် သိမ်း၍ တင်လိုက်ရင်းက ‘ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်မသိပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

အင်ဒရူးကမူ သူ့ရောက်လာသည်ကို ဂရုတစိုက် ပျာပျာသလဲ မရှိဟု အထင်ရောက်ကာ စောစောကထက် ပို၍ စိတ်တိုလာသည်။

‘ဒီကလေးကို ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျောင်းတက်ခွင့် ပေးရတာလဲ၊ ဒီကလေးကို ကျောင်းမှာ ထားတာဟာ ဥပဒေစည်းကမ်းကို ဆန့်ကျင်တာနှင့် အတူတူပဲဆိုတာ ခင်ဗျားမသိဘူးလား’

အင်ဒရူး၏ အသံမှာ မာလွန်း တင်းလွန်းလှသည်ဖြစ်ရာ မစ္စ ဘာလို၏ မျက်နှာထားသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် ပြောင်းသွားသည်။ ခင်မင် ရင်းနှီးလိုသည့် အရိပ်အယောင်များလည်း ဖျတ်ခနဲ ကွယ်ပျောက် သွားလေ၏။

စိတ်တိုစိတ်ဆိုးနေသည့် ကြားမှပင် အင်ဒရူးသည် မစ္စ ဘာလို၏ ချောမွတ်နူးညံ့၍ ပြေပြစ်လှသော အသားအရေနှင့် ညာဘက်ပါး အထက်နားရှိ အညိုရောင် မှဲ့ငယ်လေးတစ်လုံးတို့ကို သတိမပြုမိဘဲ မနေနိုင်ချေ။ မှဲ့ငယ်လေးသည် သူမ၏ မျက်လုံးအရောင်နှင့် တစ်ထေရာတည်း။

သူမဝတ်ထားသည့် အဖြူရောင် ဘလောက်စ် အင်္ကျီသည် သူမ၏အလှကို ပို၍ ပီပြင်စေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ဒေါသအရှိန်ကြောင့် သူမ၏ အသက်ရှူသံမှာ လျင်မြန်လာသော်လည်း စကားပြောသည့်အခါတွင်မူ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းရှိသည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန် ခပ်အေးအေးပင် ပြောလေသည်။

‘ဒီမှာ ကျောင်းလာတက်နေတဲ့ ကလေးတွေ အားလုံးလိုလို ဝက်သက် ပေါက်ပြီးကြပြီ၊ မပေါက်သေးတဲ့ ကလေးတွေလည်း မကြာခင် ပေါက်ကြမှာပဲ၊ အနွေးနှင့် အမြန်ပဲ၊ တကယ်လို့ အင်းဒရစ် ကျောင်းမတက်ရရင် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး အာဟာရအဖြစ်ဆုံး အစာဖြစ်တဲ့ နို့ကို မှန်မှန်မသောက်ရဘဲနေမယ်၊ နွားနို့ဟာ သူ့အတွက် အင်မတန် လိုအပ်နေတဲ့ အစာတစ်ခုပဲ’

‘အခု ကျုပ်ပြောနေတာက သူ့နွားနို့သောက်ဖို့ကိစ္စနှင့် ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ သူ့ကို တခြားကလေးတွေနှင့် မရောဘဲ ခွဲထားဖို့၊ အဲဒီကိစ္စကို ပြောနေတာ’

မစ္စ ဘာလိုကလည်း အလျှော့မပေးချေ။

‘ကျွန်မ သူ့ကို ခွဲထားတယ်လေ၊ ကျွန်မ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်တဲ့နည်းနှင့် ခွဲထားတာပဲ၊ ကျွန်မပြောတာမယုံရင် ရှင်ကိုယ်တိုင် ကြည့်သွားပေါ့’

မစ္စ ဘာလိုက မျက်လုံးတစ်ချက် ဝှေ့ကာ အင်းဒရစ်အား ပြသည်။ အင်ဒရူးက သူမ မျက်လုံးဝှေ့ရာသို့ လိုက်ကြည့်သည်။

အသက်ငါးနှစ်မျှသာ ရှိသေးသော အင်းဒရစ်သည် မီးဖိုအနီးရှိ ခုံပေါ်ဝယ် တစ်ဦးတည်း ထိုင်လျက် ရှိပေသည်။ သူကား သူ့ဘဝနှင့်သူ အလွန် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နေပုံရ၏။ သူ့ရှေ့မှောက်ရှိ နို့ဖန်ခွက်မှတစ်ပါး အခြားဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားသည့်ပုံ မပေါ်ပေ။ နို့ဖန်ခွက်ကိုသာ စုံစုံမက်မက် ကြည့်လျက်ရှိပေသည်။

ဤမြင်ကွင်းသည် အင်ဒရူး၏ ဒေါသကို တစ်ဆ တိုးစေသည်။ မရယ်ချင် ရယ်ချင် မလိုတမာသံဖြင့် သရော်သလို လှောင်သလို ရယ်ချလိုက်လေသည်။

‘ဒီဟာ ခင်ဗျားစိတ်ကူးနှင့် ခင်ဗျား ခွဲထားတာပေါ့၊ ဟုတ်စ၊ ဟင်း .... ဟင်း၊ ဒါ ကျုပ်အစီအစဉ် ကျုပ်စိတ်ကူး မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား အခုချက်ချင်း ဒီကလေးကို အိမ်ပြန်ပို့ပါ’

‘အခုရှင်ရပ်နေတဲ့ အခန်းပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ရှင်မသိဘူးထင်တယ်၊ ရှင်ကို အထင်ကြီးပြီး မြှောက်ပင့်ပေးနေတဲ့ လူတွေကိုသာ အမိန့်ပေးလို့ ရချင်ရမယ်၊ ဒီမှာတော့ ရလိမ့်မယ်လို့ မထင်နှင့်၊ ဒီကျောင်းမှာ ဘယ်သူမဆို ကျွန်မစကားကိုသာ နားထောင်ရမယ်၊ လိုက်နာရမယ်၊ ကျွန်မက ဘယ်သူ့စကားကိုမှ နားမထောင်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ဩဇာမှ မခံနိုင်ဘူး’

မစ္စ ဘာလို၏ စကားကြောင့် အင်ဒရူးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပူထူသွားသည်။ ဒေါသတကြီးဖြင့် မစ္စ ဘာလိုကို စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်နေသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ဥပဒေကို ချိုးဖောက်နေတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား၊ ဒီကလေးကို ဒီမှာ ထားပိုင်ခွင့်မရှိဘူး ဆိုတာကော သိရဲ့လား၊ ဒီအတိုင်း ဒီကလေးကို ဆက်ထားနေမယ်ဆိုရင် ကျုပ်သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်ရလိမ့်မယ်’

မစ္စ ဘာလို၏ လက်တွင်း၌ ဆုပ်ကိုင်ထားသော မြေဖြူတောင့် မွမ္မကြေလျက် ရှိသည်ကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် သူမ၏ ဒေါသရိပ်မှာ တရိပ်ရိပ်တက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာနေပေသည်။ သူမသည် အင်ဒရူးအား မထီတရီ ကြည့်လိုက်ကာ ပမာမခန့်သံဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

‘ဪ ... ဒီလိုလား၊ ဒီလိုဆိုရင်လည်း သွားပါ၊ ရှင် တိုင်ချင်တဲ့ဆီကို သွားတိုင်ပေါ့၊ ကျွန်မအဖမ်းခံရမှ ရှင်ကျေနပ်မယ် မဟုတ်လား၊ သွားပေါ့ .... သွားတိုင်ပေါ့’

အင်ဒရူးသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိလောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အခြေအနေသည် အရှုံးဘက်သို့ ရောက်နေပြီဟု နားလည် လာမိလေ၏။ သူသည် မစ္စ ဘာလို၏ မျက်လုံးများကိုသာ စူးစူးရှဲရှဲ စိုက်၍ ကြည့်သည်။

မစွ ဘာလိုကလည်း အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးဘဲ သူ့အား ပြန်၍ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လျက်ရှိသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှကြာအောင် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လျက်ရှိကြလေ၏။

မစွ ဘာလို၏ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော လည်ပင်းကြော စိမ်းစိမ်းတို့သည် ထောင်လျက်ရှိ၏။ သူမသည် နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်း ကိုက်ထားလေသည်။

‘ကဲ .... ရှင့်ကိစ္စ ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ရှင့်ကိစ္စက ဒါပဲမဟုတ်လား’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ကလေးများဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

‘သားသားတို့ ထကြစမ်း၊ ဆရာမပြောသလို လိုက်ပြောကြစမ်း’

‘ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ အခုလို လာလည်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ကလေးများက လက်ကလေးတွေ ပိုက်၍ တညီတညာတည်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြပြီး သူတို့ဆရာမ မစွ ဘာလို ခိုင်းသည့်အတိုင်း လိုက်၍ သံပြိုင်ဆိုလိုက်ကြလေ၏။

မစွ ဘာလိုက အင်ဒရူးအား စာသင်ခန်း၏ အဝင်တံခါးဆီအထိ လိုက်ပို့သည်။ အတူတွဲ၍ လျှောက်လာချိန်တွင် ရှက်စိတ်နှင့် မခံချင်စိတ်တို့ကြောင့် အင်ဒရူးမှာ ပူထူလျက်ရှိလေ၏။ မစွ ဘာလိုသည် သူမ၏ ဒေါသကို အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ထိန်းသိမ်းကာ ပြောဆိုဆက်ဆံသွားခဲ့၏။ သူမက အထိန်းအသိမ်းမရှိဘဲ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ပြုမူပြောဆိုခဲ့မိ၏။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြန်၍ ပြေလည်သွားစေရန် စကားပြန်ပြောမည်ဟု စိတ်ကူးသည်။

သို့သော် သူစဉ်းစား စိတ်ကူးနေဆဲမှာပင် သူ့နောက်မှ တံခါးသည် ညင်ညင်သာသာကလေး ပိတ်သွားလေတော့၏။

(၆)

အင်ဒရူး မေဆန်သည် ထိုညနေ တစ်ညနေလုံး ဒေါပွမဆုံး ဖြစ်ဆဲပင်။ ကျန်းမာရေး အရာရှိထံ လိပ်မူ၍ တိုင်စာကို ရေးလိုက်၊ ဆုတ်ပစ်လိုက်နှင့် လုံးချာလည်ကာ အချိန်များစွာ ကုန်ခဲ့၏။ စာသုံးစောင်တိတိ ဆုတ်ဖြုတ်ပြီးသည့် နောက်တွင်မူကား ဖြစ်ခဲ့ပြီးသမျှကို မေ့ပစ်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

သို့သော်လည်း ဘဏ်လမ်းကျောင်း အတွင်း၌ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ကိစ္စကို လွယ်လွယ်နှင့် မေ့မရချေ။ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ယင်းကိစ္စအတွက် များစွာမှပင် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လျက်ရှိရ၏။ ဘာမဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စလေးတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်တို စိတ်ဆိုးခဲ့မိသော သူ့အဖြစ်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားမိတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်မိလေ၏။

အင်ဒရူး မေဆန်သည် စကော့လူမျိုးသွေး ပါသူဖြစ်ရာ စကော့သွေး ယှက်နှယ်နေသူတို့၏ သဘာဝအတိုင်း မှန်သည်ထင်လျှင် အလျှော့မပေးချင်သော ညဉ့်ရှိ၏။ မာန်မာနလည်း ကြီးသူဖြစ်သဖြင့် သူ့အမှားသူ ဝန်ခံရန် အဖန်တလဲလဲ ကြိုးစားပါသော်လည်း မရချေ။ မှားပါသည်ဟု ဝန်ခံရလောက်အောင် သူ့မှားခဲ့ဟု ထင်ဆဲပင်ဖြစ်သည်။ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် တပင်တပန်း စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးခါမှပင် ယနေ့ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ကိစ္စ၌ သူမှားသည်ဟု ဆုံးဖြတ်နိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

ဤကိစ္စကို သက်ဆိုင်ရာသို့ တိုင်ကြားရန်လည်း စိတ်မကူးတော့ပေ။ အထူးသဖြင့် ဒေါက်တာဂရမ်ဖ်လို လူစားမျိုးထံ တိုင်ကြားရန်မှာ အိပ်မက် မက်၍ပင် မရလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

တစ်ခု ထူးဆန်းသည်ကား သူ့အနေဖြင့် ဆရာမလေး ခရစ္စတီ ဘာလိုအား မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မစ္စ ဘာလိုအား သူ့ဦးနှောက်ထဲမှ ထွက်သွားရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားပါသော်လည်း မရနိုင်ဘဲ တရစ်ဝဲဝဲ သတိရဆဲပင် ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

ကလေးငယ်များအား စာသင်ပေးနေသည့် သာမန် ကျောင်းဆရာမကလေး တစ်ဦးသည် သူ့စိတ်ကို စိုးမိုး ခြယ်လှယ်လျက် ရှိချေပြီ။

အမှန်တော့ ဖြစ်ခဲ့သော ကိစ္စသည် သာမန်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း မိမိပြောဆို ဆက်ဆံခဲ့ပုံမှာကား တစ်ဖက်သား၏ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မာန်မာနကို အလေးမထားရာ ရောက်နေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေရခြင်းပေတည်း။

ခရစ္စတီ ဘာလိုသည် မိမိအပေါ်၌ မည်ကဲ့သို့များ ထင်မြင်ယူဆလေမည်နည်း။

အင်ဒရူးသည် အမျိုးသမီးများနှင့် ဆက်ဆံတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ အမျိုးသမီးများနှင့် ဆုံမိလျှင် ရှက်တတ်ကြောက်တတ်သူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပျူပျူငှာငှာနှင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဖြစ်အောင် ပြောဆို ဆက်ဆံတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ အမျိုးသမီးများ အပေါ်တွင်လည်း စိတ်ဝင်စားတတ်သူ မဟုတ်ပေ။

သို့ပါလျက်နှင့် ယနေ့ ခရစ္စတီ ဘာလိုနှင့် ဆုံမိခဲ့ပြီးသည့်နောက် ယခုအချိန်ထိ သူ့စိတ်သည် လှုပ်ရှားဆဲပင်ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩလျက်ရှိရလေသည်။

အိပ်ရာထက်တွင် အိပ်ပျော်တစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်နှင့် မှေးမှေး မှေးမှေးဖြစ်နေခိုက်မှာပင် သူ့မျက်စိထဲ၌ စာသင်ခန်းအတွင်းမှ မြင်ကွင်းသည် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လာတတ်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာပင်လျှင် မိမိသည် ဒေါသဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်လျက်ရှိရာ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ပျက်မိလေ၏။

လက်တွင်း၌ မြေဖြူကို ဆုပ်ကိုင်ခြေမ္မာရင်း သူ့အားစူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသော ခရစ္စတီ ဘာလို၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် ယခုထိ မျက်စိထဲက မထွက်ချေ။ သူမ၏ လှပသော မျက်လုံးညိုကြီးများထဲတွင် နာကြည်းသည့် အခိုးအငွေ့များ ယှက်သန်းလျက်ရှိ၏။ သူမ၏ ဘလောက်စံအင်္ကျီတွင် တပ်ထားသည့် ပုလဲရောင်ကြယ်သီး သုံးလုံးသည် ဝင်းလက်နေကြပေသည်။ သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာ သွယ်သွယ်လျလျသည် ပေါ့ပါးသွက်လက်မည့် ဟန်ပေါက်၏။ ကလေးဘဝက အခုန်အပေါက် အပြေးအလွှား များများ လုပ်ခဲ့ဖူးလိမ့်မည်ဟု ထင်မိလေသည်။

‘ခရစ္စတီ ဘာလို လှသလား’

သူ့ကိုယ်သူ ဤမေးခွန်းကို မမေးမိသေး။ သို့သော်လည်း သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသည့် ကြော့ရှင်းပြေပြစ်သော သူမ၏ ရုပ်သွင်ကို အမြဲတစေ ပြန်၍ ထင်ယောင်မြင်ယောင် ဖြစ်နေခြင်းကား အဖြေကိုတော့ ပေးထားပြီဖြစ်၏။ သူ၏ နှလုံးသားတွင် ယခင်က တစ်ကြိမ် တစ်ခါဖူးမျှ မဖြစ်ပေါ် မခံစားခဲ့ဖူးသည့် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော နှလုံးသား လှုပ်ရှားမှုကို ခံစားနေရသည်မှာကား အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်ဟု သူ ဝန်ခံရတော့မည် ဖြစ်ပေသည်။

တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် အင်ဒရူးသည် ချက်ပဲလ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာသည်။ အတွေး ရေလျှင်ကြော့တွင် နစ်မျောလျက်ရှိသဖြင့် တစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသူကို မမြင်ရမိချေ။ ဘူတာရုံလမ်းထောင့် ရောက်၍ လူချင်း ဝင်တိုက်လုနီးနီး ဖြစ်ခါမှပင် မော့ကြည့်မိသည်။ ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်၏ ဇနီး မစ္စက ဘရမ်းဝဲလ်ပေတည်း။

အင်ဒရူးက ရုတ်တရက် မမှတ်မိသဖြင့် ရှောင်သွားတော့မည် အလုပ်တွင် သူမက အူယားဖားယား နှုတ်ဆက်လေသည်။

‘ဟော ဒေါက်တာ မေဆန်ပါလား၊ ကျွန်မတွေ့ချင်နေတဲ့ လူနှင့်မှ လာပြီးတွေ့ရတယ်၊ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ကနေညစာ ထမင်းစားပွဲလေးတစ်ခု လုပ်မလို့၊ လူများများ မဖိတ်ပါဘူး၊ ရှင်လာနိုင်မယ် မဟုတ်လား ဒေါက်တာ’

ဂလက်ဒီ ဘရမ်းဝဲလ်မှာ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်၊ ပြောင်းဖူးမွေးလို ပွရောင်းရောင်း ဆံပင်မျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။ တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ခပ်ကြောင်ကြောင် အရောင်မျိုးကို ဖက်ရှင်ကျကျ ဝတ်ထားသည်။ ကြာမူပါပါနှင့် အသက်ငယ်ငယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အမူအရာမျိုး ပြုမူတတ်သည်။

ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်နှင့် ရလာခြင်းမှာ ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်ဘက်မှ တမ်းတမ်းစွဲကာ တကောက်ကောက် လိုက်နေ၍ ဖြစ်သည်ဟု တချို့ကဆိုကြသည်။ လူအများကမူ ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်၏ အချစ်သည် ‘မျက်စိမပါသော အချစ်’ ဟု ဝေဖန်ကြလေသည်။

အမှန်သော် မစ္စက ဘရမ်းဝဲလ်သည် ဒေါက်တာဘရမ်းဝဲလ်နှင့် လက်မထပ်မီက တိုနီဂလန်မြို့မှ အသားမည်းဆရာဝန် ဒေါက်တာ ဂေဘဲလ်ဆိုသူနှင့် ဣန္ဒြေမဲ့ သိက္ခာမဲ့လောက်အောင် မတော်တရော်တွေ့

ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းကဲ့သို့ လူသိရှင်ကြား ဖြစ်ပျက်နေသည်များကို သိမြင်နေပါလျက်နှင့် သူမအပေါ် အပြစ်မမြင်နိုင်ဘဲ ဇွတ်လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်၏ အချစ်၌ မျက်စိမပါ၍သာ ဖြစ်မည်ဟု ပြောစမှတ် ပြုနေကြခြင်းပေတည်း။

အင်ဒရူးသည် ဂလက်ဒီ ဘရမ်းဝဲလ်မှန်း သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အမြန်ဆုံး ရှောင်တိမ်းနိုင်ရန် နည်းလမ်းရှာလေတော့သည်။

‘ကျွန်တော် ကနေ့ည ဘယ်ကိုမှ သွားနိုင်မယ် မထင်ဘူး မစ္စကံ ဘရမ်းဝဲလ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ....’

‘အို .... ဘာရမလဲ ဒေါက်တာရယ်၊ ရှင် ကနေ့ည လာကို လာရမယ်၊ မလာလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သတ္တုတွင်း မန်နေဂျာ ဝပ်ကင်းတို့ လင်မယားရယ်၊ ပြီးတော့ ....’

သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်ဟပ်နေသော အပြုံးသည် ခဏမျှ ပျောက်သွားသည်။

‘ပြီးတော့ တိုနီဂလန်မြို့က ဒေါက်တာ ဂေဘဲလ်ရယ် လာကြလိမ့်မယ်၊ ဪ ကျွန်မမေ့နေလို့ ကျောင်းဆရာမလေး ခရစ္စတီ ဘာလိုကိုလည်း ဖိတ်ထားတယ်၊ သူလည်း လာလိမ့်မယ်’

အင်ဒရူး မေဆန်၏ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။ ပြီးမှ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်ကာ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီး ‘ကျွန်တော် လာခဲ့ပါ့မယ် မစ္စကံ ဘရမ်းဝဲလ်၊ ဘာကြောင့် မလာနိုင်ရမှာလဲ၊ ဖြစ်အောင် လာမှာပေါ့၊ အခုလို ဖိတ်တာ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ ဟု ပြောနေမိလေသည်။

မစ္စကံ ဘရမ်းဝဲလ်သည် ထုံးစံအတိုင်း စကားကြော ရှည်နေသေးသဖြင့် မနည်းကြီး သည်းခံ၍ နားထောင် နေရသေး၏။ သူမ ထွက်သွားတော့မှပင် သူ့လမ်းသူ ဆက်နိုင်လေတော့၏။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အင်ဒရူးသည် မိုးမမြင် လေမမြင်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ဆရာမလေး ခရစ္စတီ ဘာလိုနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ဆုံမိကြဦးတော့မည် ဟူသော အတွေးမှတစ်ပါး တခြား ဘာကိုမှ မတွေးနိုင်တော့ပေ။

မစ္စကံ ဘရမ်းဝဲလ်၏ ညနေစာ မိတ်ဆုံစားပွဲသည် ည ကိုးနာရီထိုးမှ စသည်။ အများအားဖြင့် ဆရာဝန်များသည် အလုပ်သိမ်းချိန် နောက်ကျတတ်ပေရာ ထမင်းစားပွဲအချိန်ကို တမင် နောက်ကျ၍ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အင်ဒရူးခမျာ ကိုးနာရီထိုးရန် ဆယ့်ငါးမိနစ် အလိုတွင်မှ အလုပ်ကပြီးသည်။ ဆေးခန်းထဲမှ နောက်ဆုံးလူနာ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆေးခန်းသုံး ကြော့လေ့ထဲမှ ရေနံနှင့် ကပျာကသီ မျက်နှာသစ်ပြီး အသင့်တွေ့သည့် ဘီးကျိုးတစ်ခုနှင့် ဆံပင်ကို ကတိုက်ကရိုက် ဖြီးကာ မစ္စကံ ဘရမ်းဝဲလ်တို့ အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

မစ္စကံ ဘရမ်းဝဲလ်တို့ အိမ်မှာ မြို့အလယ်တွင် ရှိ၍ တိုက်ငယ်ကလေးမျှသာဖြစ်သည်။ သူသည် နောက်အကျဆုံး ရောက်သည့် ဧည့်သည်ဖြစ်နေ၏။ မစ္စကံ ဘရမ်းဝဲလ်က သူ့အား ဖက်လဲတကင်း ကြိုဆိုပြီး အလျင်ရောက်နှင့်နေသူများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သူမကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ယောက်ျားနှင့် ဧည့်သည်ငါးဦးကို ရှေ့ဆောင်၍ ထမင်းစားခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

ညစာကို ဝက်သစ်ချ စားပွဲပေါ်တွင် တခမ်းတနား ပြင်ထားသည်။ မစ္စကံ ဘရမ်းဝဲလ်သည် အိမ်ရှင်အနေဖြင့် အစစ အရာရာ ဦးစီးဦးဆောင်ပြု၍ လုပ်ကိုင်ပေးနေရသဖြင့် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားလျက်ရှိသည်။ ဧည့်သည်များ တပျော်တပါး စကားစမြည်ပြောရင်း စားသောက်နိုင်ရန် လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ဘေးမှနေ၍ ရေလာမြောင်းပေး လုပ်ပေးလျက်ရှိလေသည်။ သူမသည် ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်နှင့် မရမီကတည်းက အထက်တန်းကျကျ နေထိုင်စားသောက်ခဲ့ဖူးသည် ဟူသောအချက်ကို သိသိသာသာတစ်မျိုး၊ မသိသောတစ်မျိုး ပေါ်လွင်အောင် ထုတ်ဖော်ပြသလျက်ရှိပေ၏။

အင်ဒရူးခမျာ အမောတကော လာခဲ့ရသဖြင့် အသက်ကိုမှ ကောင်းစွာမရှုနိုင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ စိတ်ကလည်း ကျဉ်းကျပ်လျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဆယ်မိနစ်ခန့်မျှ ခရစ္စတီဘက်သို့ မကြည့်ရဲပေ။ သူသည် မျက်လွှာကို ချထားသော်လည်း ဒေါက်တာ ဂေဘဲလ်နှင့် မစ္စတာ ဝပ်ကင်းတို့ကြား၌ ခရစ္စတီထိုင်နေသည်ကို ကောင်းစွာသိနေလေသည်။

အလွန်အသားမည်းလှသော ဒေါက်တာ ဂေဘဲလ်နှင့် အသက်ကြီးလှပြီဖြစ်သော်လည်း ခပ်ကြောင်ကြောင် ခပ်မွဲမွဲ အဆင်အသွေးများကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားသော သတ္တုတွင်း မန်နေဂျာ မစ္စတာ ဝပ်ကင်းတို့ အလယ်တွင် ခရစ္စတီ၏အလှမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပေသည်။

ဝပ်ကင်းက ခရစ္စတီအား လှမ်း၍ စလေသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ မစ္စ ခရစ္စတီ၊ မင်း တစ်ယောက်တည်း အခုချိန်အထိ ယော့ရှိုင်းယား တောသူမလေးလို ထင်နေတုန်းပဲလား’

ထိုအသံကြားမှပင် အင်ဒရူးသည် ငုံ့နေသော ခေါင်းကို မော့ကာ ခရစ္စတီအား လှမ်းကြည့်သည်။ ခရစ္စတီနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိလျှင် ဆုံမိချင်း ကပျာကသီ မျက်လွှာကို ပြန်၍ ချလိုက်မိလေ၏။ သူ၏ အတွင်းစိတ် သဘောထားများကို ဖော်ပြနေသော သူ့မျက်လုံးများကို ခရစ္စတီ မြင်သွားမှာ စိုးရိမ်မိလေသည်။

စိတ်သက်သာမှု ရရှိစေရန်အတွက် သူ့အနီး၌ရှိနေသော မစ္စကန် ဝပ်ကင်းနှင့် စကားလက်ဆုံကျရန် ကြိုးစားသည်။ မစ္စကန် ဝပ်ကင်းကလည်း ဇာထိုးရင်းက အင်ဒရူး ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ရှာသည်။ သူ့အဖို့တော့ ရမယ်ရှာ၍ စကား ပြောနေရသော်လည်း သူ့ပြောနေသည့် စကားတွင် စိတ်မဝင်စားလှပေ။ သူ့အာရုံသည် ခရစ္စတီထံ၌သာ ရောက်နေသဖြင့် သူ့နှုတ်မှ ဘာတွေပြောမိသည်ကို သိပ်ပြီး သတိမထားမိပေ။

အင်ဒရူးခမျာ ထမင်းစားပွဲ မပြီးမချင်း သူ စကား သိပ်ပြောနေချင်သောသူနှင့် စကားမပြောရဘဲ အခြားသူတစ်ဦးနှင့်သာ စိတ်ကို ရှည်ရှည်ထား၍ ခန္တီပါရမီဖြည့်သည့် အနေဖြင့် စကားပြောနေရရှာလေ၏။

စားပွဲထိပ်မှ ထိုင်နေသော ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်က ပြောင်နေပြီဖြစ်သော ပန်းကန်များကိုကြည့်၍ ‘အချစ်ရေ၊ အားလုံး စားသောက်ပြီးကြပြီ၊ ဧည့်ခန်းထဲ ရွှေ့ကြစို့လား’ ဟု ပြောသံ ကြားမှပင် အင်ဒရူးမှာ သက်ပြင်းချနိုင်လေတော့၏။ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်သော် ဧည့်သည်အားလုံး ကိုယ်ကြိုက်သလို နေကြသည်။ ထိုင်သူက ထိုင်၍ မတ်တတ်ရပ်သူကရပ်ကာ စပ်စပ်ရာ ပြောကြဆိုကြပြန်သည်။ အဆိုအတီးနှင့် ဧည့်ခံမည့် အစီအစဉ်ကလည်း ရှိသေးသည်။ ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်က သူ့ဇနီး၏ လက်ကိုဆွဲကာ စန္ဒရားဆီသို့ ပွဲထုတ်လေသည်။

‘အချစ်ရေ၊ ကနေ့ည ဘာသီချင်း ရွေးမှာလဲ’

စန္ဒရားခုံပေါ်မှ ဂီတ သင်္ကေတစာအုပ်ပေါ် လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်လိုက်ရင်းက ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်က မေးလေသည်။

‘တင်ပဲလ် ဘဲလ်ကိုပဲ တီးကြပါ၊ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီ သီချင်းကို သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ ဘယ်တော့မှ နားထောင်လို့ မပြီးဘူး၊ ရိုးသွားတယ်လို့ကို မရှိဘူး’ ဟု ဒေါက်တာ ဂေဘဲလ်က အကြံပြုသည်။

မစ္စကန် ဘရမ်းဝဲလ်ကလည်း ဂေဘဲလ် တောင်းဆိုသည့် သီချင်းကိုပင် အဆိုအတီးဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ သူ့ယောက်ျားက ဇနီး၏ဘေးမှရပ်၍ လက်တစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ဂီတသင်္ကေတစာအုပ်မှ စာမျက်နှာများကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်ပေးနေလေသည်။

မစ္စက် ဘရမ်းဝဲလ်သည် လူကြိုက်များ၍ ထင်ရှားသော သီချင်းများကို တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် ဆို၍တီးသွားရာ ဧည့်သည်များက လက်ခုပ်တီး၍ သြဘာပေးကြသည်။ ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်ကလည်း ကျေနပ်အားရသော အသံဖြင့် ‘ကနေ့ည သူ့အသံ ပိုပြီးကောင်းလာတယ်’ ဟု ဆိုလေသည်။

ထို့နောက် ပရိသတ်က ဒေါက်တာ ဂေဘဲလ်အား ပွဲတောင်းကြသည်။ ဒေါက်တာ ဂေဘဲလ်သည် ထိုင်ရာမှထလာပြီး သူ၏ တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး ခွေလိပ်နေသော ဆံပင်များကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် သပ်၍ သပ်၍ ပြုပြင်လိုက်ကာ အိမ်ရှင် ဘရမ်းဝဲလ်တို့ လင်မယားဘက်သို့ ဟန်ပါပါဖြင့် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာ ဂေဘဲလ်က သီချင်းနှစ်ပုဒ် ဆိုသွားသည်။ မစ္စက် ဝပ်ကင်းက ‘စပိန်အကြောင်း စပ်ထားတဲ့ အဲဒီသီချင်းတွေကို ရှင်ဆိုသွားတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ရှင် ခံစားချက် အပြည့်နှင့် ဆိုသွားလို့ ထင်ပါရဲ့၊ နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်တာ’ ဟု ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်လေသည်။

ဂေဘဲလ်ကလည်း ‘ကျွန်တော်ရဲ့ စပိန်သွေးကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့’ ဟု ရယ်ရယ်မောမောနှင့် အလိုက်သင့်ပြောဆိုပြီး သူ့နေရာတွင် ပြန်ထိုင်သည်။

အင်ဒရူးသည် မစ္စတာ ဝပ်ကင်း၏ မျက်လုံးအစုံတွင် ဖျတ်ခနဲ လက်လာသော မနှစ်မြို့သည့် အရိပ်လက္ခဏာလေးကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ ဤမန်နေဂျာ အဘိုးကြီးကား ဝေလနယ်သား စစ်စစ်ကြီးဖြစ်၏။ ဂီတကို နားလည်သူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဂီတ၏ အရသာကို ကောင်းစွာ ခံစားတတ်သူဖြစ်ပေသည်။

လွန်ခဲ့သော ဆောင်းရာသီက ဂန္ထဝင်ပြဇာတ်ဆရာ ဗာဒီး၏ ထင်ရှားသော အော်ပရာ ပြဇာတ်များထဲမှ တစ်ခုကို ကပြနိုင်ရန် သူ့တပည့်များအား ကူညီခဲ့ဖူး၏။ ယခုလည်း သူသည် ဆေးတံကို အကျအနာခံ၍ ဇိမ်နှင့်မှိုန်းကာ ဆိုသမျှ တီးသမျှကို နားထောင်လျက် ရှိနေလေသည်။

သူ့မြို့ကလေးတွင် လူစိမ်းများ ဖြစ်ကြသော ဤပုဂ္ဂိုလ်များက ‘စိတ်ကူးယဉ် အပေါစား တေးသီချင်းများကို ဆိုပြခြင်းအားဖြင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေဝေငှ ဖြန့်ဖြူးနေသည်ကို ဤအဘိုးကြီး ဝပ်ကင်းသည် နှစ်သက် လက်ခံ နိုင်ပါမည်လော’ ဟု အင်ဒရူး မတွေးဘဲ မနေနိုင်ချေ။

ပရိသတ်က ခရစ္စတီအား ‘သီချင်း တစ်ပုဒ်လောက် ဆိုပါ’ ဟု အဆိုပြုကြသော်လည်း ခရစ္စတီက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် ငြင်းသည်။ အင်ဒရူးကမူ ခရစ္စတီအား ကြည့်ကာ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ပြောလိုက်သည်။

‘အချစ်ရယ်၊ မင်းလည်း ကိုယ့်လိုပဲ နေမှာပါ၊ စန္ဒရားတွေ့ရင် သိပ်ပြီးတီးချင်နေမှာပါ’

နောက်ဆုံးတွင် ထမင်းစားပွဲ၏ အဓိကဇာတ်လိုက် အလှည့်ရောက်လာသည်။ ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်သည် ဧည့်သည်များ၏ အလယ်တွင်ရပ်လိုက်၏။ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်၍ လည်ချောင်းကို ရှင်းလိုက်ပြီး ဟန်ပါပါဖြင့် ခြေတစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်လိုက်ကာ ခေါင်းကို မော့၍ နောက်ဘက်သို့ ပစ်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို အကျီအိတ်များ အတွင်းသို့ နှိုက်ထားလိုက် သေးသည်။

‘ကြွရောက်လာကြတဲ့ ဧည့်ပရိသတ်များ ခင်ဗျား၊ အခုအချိန်ကစပြီး မြေခလေသော ကြယ်တစ်ပွင့် ပါခင်ဗျာ’

သူ့ဇနီး ဂလက်ဒီ ဘရမ်းဝဲလ်က စန္ဒရားကို တစ်ချက်နှစ်ချက် တို့၍ ဘရမ်းဝဲလ်အား ခေါ်လေသည်။ ဘရမ်းဝဲလ်က သီချင်းကို စလိုက်လေ၏။

တစ်ချိန်က အလွန်လူကြိုက်များခဲ့သော၊ ထင်ရှားခဲ့သော၊ ကျော်ကြားခဲ့သော ရုပ်ရှင် မင်းသမီးတစ်ဦး။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆင်းရဲသွားသည်။ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ဘဝတွင် ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေခဲ့ရရှာသည်။ သူမ၏ အဖြစ်သည် ကြေကွဲစရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာ၊ သနားစရာ၊ ရင်နင့်စရာ ကောင်းလှသည်။

ဤအဖြစ်ကို ရေးစပ်ထားသည့် သီချင်း။

ဘရမ်းဝဲလ်က အထူးကြိုးစား၍ ဆိုသွားသည်။ နောက်ဆုံး အပိုဒ်တွင် ဆိုနှစ်ကြေကွဲသံ အပြည့်၊ ခံစားမှု အပြည့်ဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

‘သူမကတော့ ဟို .... ဟို .... ဟိုမှာ .... ငတ်ပြတ် ဆင်းရဲခြင်းဖြင့် ရေမြောင်းထဲမှာ အို .... ကြွေအကျ၊ မြေခလေသည့် ကြယ်တစ်ပွင့်ပါ’

မစ္စက ဝပ်ကင်း၏လက်ထဲမှ ဇာထိုးတံများသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲ ကျသွားသည်။ သူမက ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်အား လှမ်းကြည့်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ စိုစွတ်လျက် ရှိပေသည်။

‘သနားစရာပဲနော်၊ သိပ်ကို သနားစရာ ကောင်းတာပဲ။ အို ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်ရယ်၊ ရှင်ကလည်း တကယ့်ကို အဆိုပိုင်လှပါတယ်ရှင်’

ပြင်သစ် အဖျော် ယမကာများ ရောက်လာသဖြင့် ဧည့်သည်များ အာရုံပြောင်းသွားသည်။ အချိန်ကလည်း မနည်းတော့။ ၁၁ နာရီပင် ထိုးနေပြီ။ ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ် ဖျော်ဖြေအပြီးတွင် ပြန်ကြရမည်ဟုလည်း အားလုံးက နားလည်ထားကြသည်။

ထို့နောက် ရယ်မောသံများ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ပြောဆိုနေကြသည့် ကျေးဇူးတင်စကားများနှင့် နှုတ်ဆက်သံများ။

ထို့နောက် အိမ်ရှေ့ခန်းမဆီသို့ လျှောက်သွားနေကြသည့် ခြေသံများ။

အင်ဒရူးသည် သူ၏ အပေါ်အကျိုကို ချိတ်မှ လှမ်းယူလိုက်ရင်းက ယနေ့ညတစ်ညလုံး ခရစ္စတီနှင့် စကားလေး တစ်ခွန်းမှ ပြောခွင့် မရလိုက်သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းတသ ယူကျုံးမရ ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။ အပြင်သို့ ရောက်သည့်အခါ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာမသွားသေးဘဲ အိမ်ဝင်း တံခါးဝနားတွင် ရပ်နေမိသည်။

မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ခရစ္စတီကိုတော့ စကားပြောမှဖြစ်မည်။

ယနေ့ည ဆုံမိကြသည်မှာ အချိန်အားဖြင့် မနည်းလှ။ နာရီများစွာကြာသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးကြားတွင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် မပြေလည်မှုကို ပြေလည်ချင်သည်။ ပြေလည်ရန်မှာလည်း သူ့ဘက်က စတင်ကြိုးစားမှဖြစ်မည်။ သူကစ၍ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဆက်ဆံလိုက်လျှင် မပြေလည်စရာမရှိဟု သူတွေးလေသည်။

အမှန်တော့ လူချင်း မဆုံမိသေးခင် ကတည်းက ဤသို့ပင် တွေးထားခဲ့ပါ၏။ သို့သော်လည်း သူရည်ရွယ်ထားသည့်အတိုင်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။ မဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း သူညီလွန်း၍သာ ဖြစ်၏။ အခန်းထဲ၌ အတူတကွ စားသောက်နေထိုင်ခွင့် ရခဲ့ပါလျက်နှင့် စကားလေး တစ်ခွန်းပြောခွင့်ရအောင် ကြိုးစားခြင်းမပြုခဲ့ပေ။

တစ်ခန်းထဲ အတူတူ နေထိုင်ရသည့် အချိန်များတွင် သူသည် သူ့ဖိနပ်များကိုသာ တစ်ချိန်လုံး ငုံ့ကြည့် နေခဲ့လေသည်။

‘အင်း .... ငါ့ အဖြစ်က ကြွေအကျ၊ မြေခလေသည့် ကြယ်တစ်ပွင့်ထက်တောင်မှ ဆိုးနေပါကလား’ ဟု တွေးသည်။ ‘အို .... ခုမှတော့ဖြင့် မထူးပါဘူး၊ အိမ်ပြန်ပြီး အိပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်’ ဟုလည်း စိတ်ကူးမိပြန်သည်။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း မပြန်ဖြစ်ပေ။ ခြံတွင် ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်နေမိသည်။

လှေကားမှ တစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာနေသည့် ခြေသံ။ ခရစ္စတီ၏ ခြေသံ။ သူ့ထံသို့ လျှောက်လာနေသည့် ခြေသံ။ ခရစ္စတီ၏ ခြေသံ။

သူ၏ နှလုံးသွေးခုန်နှုန်းသည် မြန်လာသည်။ သူသည် တစ်ချက်အားတင်းလိုက်ပြီး အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် စ၍ ပြောလေသည်။

‘မစ္စ ဘာလို၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့နိုင်မလား’

‘ကျွန်မ .... ကျွန်မ ....’

ခရစ္စတီကိုယ်တိုင်ကလည်း အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသဖြင့် ခဏမျှ စကား မဆက်နိုင်သေးဘဲ ရပ်ထားရသည်။

‘ကျွန်မလေ၊ မစ္စတာ ဝပ်ကင်းတို့ လင်မယားနှင့် လိုက်မယ်လို့ ပြောထားပြီးဖြစ်နေတယ်’

အင်ဒရူးမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

ပြင်းထန်စွာ အရိုက်ခံလိုက်ရသည့် ခွေးတစ်ကောင်သဖွယ် နောက်ဘက်သို့လှည့်၍ ထွက်ပြေးချင်သော စိတ်ပင် ဖြစ်လာမိသည်။ သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အရာတစ်ခုက ဆွဲဆောင် ဟန့်တားထားခြင်း ခံနေရသလို ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာကတော့ ဖြူရော်ရော်။ သူ့နှုတ်ဖျားမှ စကားလုံးများသည် ဒရောသောပါး ထွက်လာလေသည်။

‘ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဟောင်းဝဲတို့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရတာ အများကြီးစိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီလာပြီး အကြောင်းမဲ့ သက်သက် စော်ကားသလို ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ တကယ်ပါ။ အမှန်တော့ ကလေးအတွက် ခင်ဗျာရဲ့ အစီအမံဟာ အကောင်းဆုံးပါ။ အဲဒီအတွက်လည်း ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ချီးကျူးပါရစေ။ အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် ဥပဒေထဲမှာပါတဲ့ အချက်အလက်တွေထက် စိတ်စေတနာရဲ့ အနှစ်သာရကို သိမြင်နားလည်ဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောချင်နေတာက ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ မင်္ဂလာညနေခင်းပါ မစ္စ ခရစ္စတီ’

သူသည် ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ် ပြောနေမိသော်လည်း ခရစ္စတီမျက်နှာကို စေ့စေ့ မကြည့်ဝံ့ချေ။ သူမထံမှ အဖြေစကားကိုလည်း စောင့်၍ နားမထောင်ရဲပေ။ သူပြောချင်သမျှကို ပြောပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချာခနဲလှည့်ကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း စိုက်စိုက် စိုက်စိုက်နှင့် ထွက်သွားလေတော့၏။

အင်ဒရူး မေဆန်သည် သူ ဤမြို့တွင် နေခဲ့ရသည့် ရက်များအတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် မကြုံစဖူး ထူးကဲသည့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုနှင့် သာယာကြည်နူးမှုများကို ရရှိခံစားနေရလေသည်။

(၇)

ဆေးကုလုပ်ငန်းအတွက် ကုမ္ပဏီမှ နှစ်တစ်ဝက်စာ ငွေပေးချေသည့်အခါ မစ္စ ပိတ်ချ်အတွက် အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားစရာများရှိလာသည်။ ဘဏ်ခွဲ မန်နေဂျာ အင်နူးရင်း ရီးစ်နှင့်လည်း ငွေကြေးကိစ္စအတွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင် ခဲ့ရပြန်လေသည်။

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ လုပ်ငန်းမှာ ၁၈ လအတွင်း သိသိသာသာကြီး ဝင်ငွေ တိုးလာခဲ့ရုံမျှမက အင်ဒရူး မေဆန် ရောက်လာပြီးမှ လူနာ အရေအတွက်တွင်လည်း ၇၀ ကျော်မျှ တိုးလာခဲ့၏။

ဝင်ငွေတိုးလာခြင်းနှင့် လူနာဦးရေ တိုးလာခြင်းများသည် လုပ်ငန်းတိုးတက်မှု ရှိလာခြင်းကို ပြခြင်းပင်ဖြစ်ရာ မစ္စ ပိတ်ချ်အနေဖြင့် ဝမ်းမသာဘဲ မနေနိုင်ချေ။ ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်ခဲ့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း တစ်ဖက်တွင် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ရသည်နှင့်အမျှ တစ်ဖက်တွင် စိတ်ပူစရာတစ်ခုက ရှိလာပြန်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း စိတ်ရှိလက်ရှိ ပျော်ရွှင်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပေ။

အင်ဒရူး အနေဖြင့်လည်း ထမင်းစားခန်းတွင် ဆုံမိကြတိုင်း သူ့ အရိပ်အကဲအား စူးစမ်းသလို ကြည့်နေတတ်သော မစ္စ ပိတ်ချ်၏ မူပျက်ပုံကို သတိထားမိခဲ့၏။ သို့သော်လည်း မသိဟန်ပြုကာ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ပင် နေခဲ့လေသည်။

မစ္စက ဘရမ်းဝဲလ်တို့ အိမ်၌ ညစာ ထမင်းစားပွဲ ပြီးသည့်နောက် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ တစ်နေ့တွင် မစ္စ ပိတ်ချ်သည် အင်ဒရူးနှင့်အတူ နေ့လယ်စာ စားလျက်ရှိ၏။

‘ကျွန်မ တစ်ခု တွေးနေမိတယ် ဒေါက်တာမေဆန်၊ ရှင် ရောက်တာ အခုဆိုရင် လေးလန်းပါး ရှိလာပြီနော်၊ ရှင်လုပ်တာ ကိုင်တာတွေကတော့ မကျေနပ်စရာ မတွေ့သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့သိပ်ပြီး ကျေနပ်အားရလောက်တဲ့ အခြေအနေမျိုးလည်း မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျွန်မအနေနှင့် ရှင့်ကို တမင်တကာ အပြစ်ရှာနေတယ်လို့တော့ မထင်နှင့်၊ ရှင် သတိထားဖို့က ရှင် အခုလုပ်ကိုင်နေပုံဟာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်နှင့်တော့ မတူသေးဘူး၊ မနေ့တစ်နေ့ကပဲ မစ္စတာ ဝပ်ကင်းက သူတို့အားလုံးဟာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် အလုပ်ပြန်ဝင်မယ့် ရက်ကို မျှော်လင့် စောင့်စားနေကြတဲ့ အကြောင်း ကျွန်မကို ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်လို လူမျိုးကလည်း တကယ်တော့ ခပ်ရှားရှားပဲ မဟုတ်လား၊ သူက အင်မတန် တော်တာပဲဟာ၊ မစ္စတာ ဝပ်ကင်းကဆိုရင် သူ့နေရာမှာ လူစားထိုးဖို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ဘူးတဲ့၊ ကျွန်မကို အတိအလင်းပြောလိုက်တာ’

မစ္စ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်သည် သူမ၏ အစ်ကို တော်ကြောင်း၊ တတ်ကြောင်း၊ တခြားဆရာဝန်များနှင့် မတူကြောင်း၊ ထူးခြားသည့် အရည်အချင်းများ ရှိကြောင်း စီကာပတ်ကုံး ပြောပြနေပြန်လေပြီ။

‘ရှင်ကတော့ ကျွန်မ အခုပြောပြနေတာတွေကို ယုံချင်မှယုံမယ်၊ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် မလုပ်နိုင်တာ မရှိသလောက်ပဲ၊ သူ မလုပ်ရဲတာလည်း ဘာဆို ဘာမှ မရှိဘူး၊ ခွဲစိတ်တဲ့နေရာမှာလည်း ရှင် မြင်စေချင်တယ်၊ သူဟာ ဒီတောင်ကြား ဒေသမှာ အတော်ဆုံး ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ၊ သိလား’

အင်ဒရူးကမူ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။ မစ္စ ပိတ်ချ် ယခုကဲ့သို့ ပြောနေခြင်းမှာ အဓိပ္ပါယ်ရှိကြောင်း သူရိပ်မိသည်။ သူမ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ထင်ရှား သိသာလွန်း၏။ သူ့အား ‘ရှင် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့နေရာကို မချိန်နှင့်၊ မရနိုင်ဘူး၊ သစ္စာရှိပါ’ ဟု သွယ်ဝိုက်၍ ပြောနေခြင်းပေတည်း။

ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်သည် ကုလားထိုင်ကို ကျောဖြင့် အကျအနမှီကာ သူမ စောစောက ပြောခဲ့သည့် စကားများ အင်ဒရူး အပေါ်၌ မည်မျှအထိတာသွားသည်၊ မည်မျှအထိ ထိရောက်မှုရှိသည်ကို အကဲခတ်လျက် ရှိပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ အင်ဒရူးအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချသည့်ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်လေသည်။

‘ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်သာ အလုပ်ပြန်ဝင်ရင် ဒရင်းဖီးမြို့ကလူတွေ သိပ်ဝမ်းသာကြမှာပဲ၊ ကြာလည်း မကြာတော့ပါဘူး၊ ဒီနေ့ရာသီဆိုရင် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် အလုပ်ပြန်ဆင်းနိုင်မှာပါ၊ ကျွန်မ တစ်နေ့ကပဲ မစ္စတာ ဝပ်ကင်းကို ဒီအတိုင်း ပြောခဲ့ပြီးပြီ’

ထိုသီတင်းပတ် ကုန်ခါနီးတစ်ရက် မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အင်ဒရူးသည် ထုံးစံအတိုင်း လူနာအိမ်များမှ ပြန်လာစဉ် အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်၌ ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့် အကျအနထိုင်နေသော ဒေါက်တာ အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားရလေ၏။

အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်သည် ကျကျနနဝတ်စားထားပြီး ခူးပေါ်၌ သက္ကလတ်စောင်တစ်ထည် ခေါက်၍တင်ကာ ခေါင်းတွင်လည်း ခေါင်းစွပ် ဆောင်းထားသည်။ ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေသော လေအေးနှင့် ပူပြင်းစပြုလာပြီ ဖြစ်သော ဧပြီလ၏ နေရောင်ခြည်အောက်ဝယ် ဒေါက်တာ အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ပြာနန်း အေးစက်လျက်ရှိလေသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ ဒေါက်တာ မေဆန်’

ဆင်ဝင်အောက်၌ ရပ်နေသော မစ္စ ပိတ်ချ်က အောင်မြင်မှု အပြည့်အဝ ရထားသူတစ်ဦး၏ လေသံဖြင့် မေဆန်အား အော်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

‘ရှင် မြင်ပြီမဟုတ်လားဟင်၊ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာတာ တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ ကျွန်မ အခုပဲ မစ္စတာ ဝပ်ကင်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် တစ်ယောက်တော့ အတော်ကြီး နေကောင်းလာပြီလို့ ပြောလိုက်သေးတယ်၊ အခုအတိုင်းဆိုရင် သူ မကြာခင် အလုပ်ပြန်ဝင်တော့မယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား အက်ဒွပ်ရယ်’

ဒေါသအရှိန်ဖြင့် အင်ဒရူး၏ သွေးခုန်နှုန်းမှာ မြန်လာသည်။ သူ့အသံမှာလည်း ဟိန်း၍ ထွက်လာသည်။

‘သူ့ကို ဘယ်သူအောက်ချတာလဲ’

‘ကျွန်မ ချတာ’

ဘလောဝင်း၏ အသံကလည်း ခပ်ထန်ထန် ခပ်မာမာပင် ဖြစ်လေသည်။

‘ကျွန်မချတယ်၊ ဘာပြုလို့လဲ၊ သူဟာ ကျွန်မ အစ်ကိုပဲ၊ သူလည်း နေကောင်းနေတာပဲဟာ၊ ချတော့ ဘာဖြစ်လဲ’

‘သူ အိပ်ရာထဲက ထွက်ဖို့ သင့်ကို မသင့်သေးဘူး၊ သူနေကောင်းလာဖို့ အများကြီး လိုသေးတယ်’

အင်ဒရူးက ဒေါသကို ချုပ်တည်းကာ အသံကို တိုးနိုင်သမျှ တိုး၍ ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပါ။ သူ့ကို အခုချက်ချင်း အိပ်ရာထဲ ပြန်ပို့ရမယ်။ ကျွန်တော့်ကို လာကူပါ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘလောဝင်း ဟုတ်တယ်’

ထိုအခါကျမှပင် အက်ဒွပ် ပိတ်ချိကလည်း ဝင်ပြောသည်။ သူ့အသံမှာ တိုးတိုးညှင်းညှင်းနှင့် ယဲ့ယဲ့ကလေး ဖြစ်လေသည်။

‘ငါ့ကို အခုချက်ချင်း အိပ်ရာထဲ ပြန်ပို့ပေးကြပါ။ ငါ အတော့်ကို အေးနေပြီ။ ငါ သိပ်ပြီး နေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ တကယ်ပြောတာပါ။ ငါ သိပ်ပြီး နေမကောင်းသေးဘူး၊ အမှန် ပြောတာပါ’

ဝမ်းနည်း လှိုက်လှဲစွာ ပြောနေသော ဒေါက်တာ ပိတ်ချိ၏ အသံကြောင့် အင်ဒရူးမှာ များစွာမှပင် စိတ်ထိခိုက်ရလေ၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ဘေးတွင် ရပ်နေသော ဘလောဝင်းမှာ ယခုတော့လည်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူမ၏ အစ်ကိုဘေး၌ ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ကာ လည်ပင်းကို သိမ်း၍ဖက်ထားပြီး ယူကျုံးမရ ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

‘အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မ အစ်ကိုကို အခုပဲ အိပ်ရာထဲ ပြန်ပို့ပေးပါမယ်။ ကျွန်မ မှားမိပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်မမှားတာ စေတနာနှင့် မှားမိတာပါ။ ကျွန်မ အစ်ကိုကို ဂရုစိုက်ခဲ့ပါတယ်နော်၊ ပြုလည်း ပြုစုခဲ့ပါတယ်နော်၊ အစ်ကိုကို ကျွန်မ ချစ်လည်း ချစ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ယုံပါ။ အခုဟာက’

မစ္စ ပိတ်ချိသည် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် သူမ၏ အစ်ကိုအား ပါးချင်းအပ်ကာ တတွတ်တွတ် ပြောလျက်ရှိလေ၏။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် အက်ဒွပ် ပိတ်ချိသည် အိပ်ရာပေါ် ပြန်ရောက်သွားပြီး သက်တောင့်သက်သာလည်း ရှိလာသည်။ အင်ဒရူးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မီးဖိုထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

အနေကြာလာပြီဖြစ်၍ အိမ်ဖော်အင်နီမှာ အင်ဒရူး၏ မိတ်ဆွေရင်းတစ်ဦး ဖြစ်နေခဲ့ပေပြီ။ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် သဘောလည်း ရှိလာခဲ့ပေပြီ။ မီးဖိုထဲ၌ ဆုံမိကြပြီဆိုလျှင် နှစ်ဦးသား ပြောစရာရှိသမျှကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောလေ့ရှိကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများကိုပင် နီးနှော တိုင်ပင်လေ့ ရှိကြလေသည်။ အင်ဒရူး အချိန်မတော် ထ၍ဆာလျှင် အင်နီက ပန်းသီးနှင့် စပျစ်သီးခြောက်များကို ရောကြိတ်ကာ ဖုတ်ထားသော ကိတ်မုန့်ကို တိတ်တဆိတ်ယူ၍ ကျွေးမွေးခဲ့ရသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာ မရေတွက်နိုင်တော့ပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်တွင် ဘာမှမရှိသည့်အခါမျိုးနှင့် ကြိုကြိုပါက မြို့ထဲသို့ အပြေးအလွှား သွားကာ ငါးဟင်းတစ်ခွက်ဝယ်ပြီး ပန်းကန်ဆေးသည့် စားပွဲပေါ်မှာပင် ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်း၍ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ကျွေးမွေးခဲ့သည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာလည်း မနည်းတော့ပြီ။

အင်နီ၏ ဆွေမျိုးအများစုသည် ဒရင်းဖီးမြို့တွင် နေထိုင်ကြ၍ အားလုံးလိုလိုပင် လူရည်သန့်များ ဖြစ်ကြ၏။ အင်နီသည် ဆွေမျိုးများနှင့် အတူတူနေမည်ဆိုက နေနိုင်သော်လည်း မနေဘဲ ဤအိမ်မှာပင် အိမ်ဖော်အဖြစ်နှင့် နှစ်ကာလ ကြာမြင့်စွာ နေလာခဲ့၏။ ယင်းကဲ့သို့ နေလာခဲ့ခြင်းမှာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချိအား ခင်မင်တွယ်တာလွန်း၍သာ ဖြစ်လေသည်။

‘ကျွန်တော့်အတွက် လက်ဖက်ရည်ကို ဒီမှာပဲ ပြင်ပေးပါတော့ အင်နီရယ်၊ အခု လောလောဆယ် ဘလောဝင်း ပိတ်ချိနှင့် ကျွန်တော် မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး’ ဟု အင်ဒရူးက စိတ်ပျက်သံဖြင့် ပြောလိုက်မိလေသည်။

မီးဖိုထဲတွင် အင်နီ၏ ဧည့်သည်များ ရှိနေသည်ကို သူသတိမပြုမိခဲ့ချေ။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ပြောပြီးခါမှပင် အင်နီ၏ညီမ အော်လဝင်နှင့် သူမ၏ ယောက်ျား အင်မလီ ဟူးတို့ ရှိနေကြသည်ကို မြင်မိလေသည်။

သူသည် အော်လဝင်တို့ လင်မယားနှင့် မကြာခဏ ဆုံခဲ့ဖူးသဖြင့် ခင်မင်နေခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။ အင်မလီ ဟူးသည် ဒရင်းဖီးမြို့၏ အထက်တန်းလွှာတွင် ဝင်ဆုံသူ ဖြစ်ရုံမျှမက ခင်မင်အားကိုးစရာ ကောင်းလောက်အောင် စိတ်သဘောထား ကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့ လင်မယားကို မြင်လိုက်သောအခါ အင်ဒရူးမှာ အမ်းတမ်းတမ်းဖြစ်သွားသည်။ အော်လဝင်ကမူ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့်အလား သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

အင်မလီ ဟူးက ....

‘ကျွန်တော်တို့ကို အားမနာပါနှင့် ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ လက်ဖက်ရည် သောက်မှာသာ သောက်ပါ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ ဒေါက်တာဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့လည်း ဒေါက်တာ့အကြောင်း ပြောနေကြတာ’

‘ကျွန်တော့် အကြောင်း .... ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ’ ဟု အော်လဝင်က ဝင်၍ အဖြေပေးပြီး သူ့အစ်မ အင်နီ၏ မျက်နှာကိုလည်း တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဒီမှာ အင်နီ၊ ရှင် ကျွန်မကို ဒီလို ဟန့်တဲ့ အကြည့်မျိုးနှင့် မကြည့်ပါနှင့်၊ ကျွန်မကတော့ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောမှာပဲ၊ လူတွေအားလုံးက ဒေါက်တာ့ အကြောင်းပဲ ပြောနေကြတယ်၊ ဒီလောက် သဘောကောင်းပြီး စေတနာရှိတဲ့ ဆရာဝန်မျိုး ရတာ အရနောက်ကျတယ်တဲ့၊ စမ်းသပ်တဲ့အခါမှာလည်း သိပ်ပြီး စနစ်ကျတယ်တဲ့၊ ကိုယ်ဖိရင်ဖိလည်း ရှိတယ်တဲ့၊ အို .... စုံနေတာပဲ၊ ပြောကြတာတွေ၊ ကျွန်မပြောပြတာကို မယုံရင် အင်မလီကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာက မစ္စ ပိတ်ချ် ခြယ်လှယ်နေတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ သူတို့က ပြောကြတယ်၊ ဆေးကုလုပ်ငန်းကို ဒေါက်တာ့ဘာသာ ဒေါက်တာ ကိုယ်ပိုင်အဖြစ် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတာပဲတဲ့၊ လုပ်လည်း လုပ်သင့်ပြီတဲ့၊ ဒေါက်တာ စဉ်းစားပေါ့၊ မစ္စ ပိတ်ချ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သူ့အစ်ကို တော်ကြောင်း တတ်ကြောင်း ပြောပြီး ဂုဏ်တင်နေမှာပဲ၊ မစ္စ ပိတ်ချ် အနေနှင့်ကတော့ သူ့အစ်ကိုဟာ မကြာခင် နေကောင်းလာပြီး အလုပ် ပြန်လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ တကယ် ယုံကြည်နေတာ၊ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ဟာ အလုပ်ပြန်လုပ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တစ်ယောက်ယောက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြသင့်ပြီလို့ ကျွန်မတော့ ထင်တာပဲ’

အင်ဒရူးသည် အော်လဝင်တို့ ပြောသမျှကို အသာနားထောင်ပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကြားခဲ့ရသည့် စကားများအတွက်တော့ စိတ်မကောင်းချေ။ ဒရင်းဖီးမြို့မှ လူအများက သူ့အား ခင်မင်ကြည်ညိုကြသည် ဟူသော စကားကိုမူ သူ့အကြိုက်လိုက်၍ သူ့အားမြှောက်ပင့် ပြောဆိုကြခြင်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွက်ထားလိုက်လေ၏။

အော်လဝင်တို့နှင့် ဆုံခဲ့ပြီးသည့်နောက် ရက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ကျောက်မီးသွေးတွင်းမှ တွင်းတူးဆရာ ဂျိုး မော်ဂန်နှင့် ဇနီးတို့ ရောက်လာကြပြန်၍ ဤစကားကို ကြားရပြန်သည့် အခါတွင်မူ အော်လဝင်က မိမိအား ပြောခဲ့သည့် စကားများသည် အခြေအမြစ်မရှိဘဲ ပြောခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိလာရလေသည်။

ဂျိုး မော်ဂန်တို့ လင်မယားမှာ အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ အတွင်းများဖြစ်ကြ၍ လူချမ်းသာများ မဟုတ်ကြသော်လည်း ဤခရိုင်အတွင်း၌ အများက အထင်ကြီးခြင်း၊ လေးစားခြင်း ခံရသူများဖြစ်သည်။ သူတို့၏ အိမ်ထောင်သက်မှာ အနှစ် ၂၀ နီးပါးမျှ ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သားသမီး မရခဲ့ပေ။ ဂျိုး မော်ဂန်သည် ဂျီနာဘတ် သတ္တုတွင်းများ၌ အလုပ်ရတော့မည်ဖြစ်၍ များမကြာမီအတွင်း တောင်အာဖရိကတိုက်သို့ ထွက်ခွာသွားတော့မည်ဟု အင်ဒရူးသိထားလေသည်။

ရိုးရိုး သတ္တုတွင်းများ၌ လုပ်ရသည်နှင့် ရွှေတွင်းများ၌ လုပ်ရသည်မှာ အလုပ်သဘာဝချင်း အတူတူပင် ဖြစ်သော်လည်း ဂျိုး မော်ဂန်လို အရည်အချင်းပြည့်ဝသော တွင်းတူးစက်ဆရာ ဖိုမင်များသည် လစာပို၍ရသော ရွှေတွင်းများ၌ လုပ်ချင်ကြသည်မှာ သဘာဝပင် ဖြစ်လေသည်။

မော်ဂန်က ဆေးခန်းထဲ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် သူလာရသည့် ကိစ္စကို ပြောသည်။ အင်ဒရူးကတော့ မော်ဂန် ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

‘ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့် မိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပါတယ်။ အိမ်ထောင်သက် ၁၉ နှစ်ရှိခါမှ ကလေးရှိလာတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး ဘယ်လောက် ဝမ်းသာကြမယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့။ ကျွန်တော်တို့ အာဖရိကတိုက်ကို သွားရမယ့် ခရီးစဉ်ကိုတောင်မှ ကျွန်တော့်မိန်းမ မွေးဖွားပြီးမှ သွားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မွေးဖို့ ဖွားဖို့ ကိစ္စမှာ မွေးပေးမယ့် ဆရာဝန်ဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားမိသလောက်ဆိုရင်တော့ ဒေါက်တာဟာ ကျွန်တော့်ဇနီး မီးဖွားဖို့ကိစ္စမှာ အသင့်တော်ဆုံး ဆရာဝန်ပဲလို့ တွက်မိကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒေါက်တာနှင့်ပဲ မွေးချင်ပါတယ်။ တခြားဆရာဝန်တွေနှင့် မမွေးချင်ဘူး။ အားလုံး ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးစီးမှပဲ အာဖရိကကို သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်ဇနီး မီးဖွားရမယ့်ကိစ္စဟာ ကျွန်တော်တို့ အဖို့တော့ သေရေးရှင်ရေး ကိစ္စကြီးတစ်ခုပါ။ အသက်ကြီးမှ မွေးရ ဖွားရမှာ ဆိုတော့ ခက်ခဲမှာကလည်း သေချာနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့ အသက်က ၄၃ နှစ်ဆိုတော့ စိတ်ပူရမယ့်အခြေအနေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာနှင့် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ စိတ်မပူပါဘူး။ ဒေါက်တာအနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင် ကူညီနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်ထားပါတယ်’

အင်ဒရူးသည် မော်ဂန် ဇနီးအား သူ့အတွက် ဂုဏ်ယူထိုက်သည့် လူနာတစ်ဦးအဖြစ် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ သတ်မှတ်ကာ လက်ခံလိုက်လေ၏။

အင်ဒရူးသည် စိတ်၏ ဆန်းကြယ်မှုကို တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိလေသည်။ စိတ်၏ ခံစားမှုဆိုသည်မှာ ရုပ်ဒြပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းလို အကောင်အထည်ဖြင့် မပြနိုင်သော်လည်း စိတ်ထဲကမူ အတိအကျ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ သိမြင်နေတတ်ပေသည်။

လက်ရှိ အခြေအနေအရ အင်ဒရူး၏စိတ်မှာ နှစ်ခွဲဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးရှုံးလက်လွတ်လိုက်ရသလို ခံစားနေရသဖြင့် စိတ်ညှိုးငယ်နေမိသည်ဖြစ်ရာ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်းနှင့် နာကျင်ခြင်းတို့သည် သူ့ရင်တွင်း၌ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိလေသည်။

ရင့်ကျက်စပြုလာပြီဖြစ်သော ဆရာဝန်တစ်ဦးအနေဖြင့် သူ့ယခင်က မဖြစ်နိုင်ဟု ယုံကြည်ထားသော၊ ဖြစ်နိုင်ဖို့ အလွန်ခဲယဉ်းသည်ဟု ယူဆထားသော နှလုံးသား၏ နာကျင်မှုဝေဒနာကို သူ ယခုခံစားနေရ၏။ သူ့အနေဖြင့် သူ ခံစားနေရသည့် ထိုဝေဒနာကို အကောင်အထည်အဖြစ် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြနိုင်ပေ။ ပြ၍လည်း ရမည်မဟုတ်ချေ။ သို့သော်လည်း နာကျင်ခြင်းဆိုသော ဝေဒနာရှိနေသည်ကိုတော့ သူ့စိတ်က ကောင်းစွာ သိနေလေသည်။

သူသည် အချစ်ကိစ္စကို ဘယ်တုန်းကမှ အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်းအမှု မပြုခဲ့ပေ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝက သူသည် ဆင်းရဲသော ကျောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရာ အဝတ်အစားမှအစ ချို့တဲ့ခဲ့သဖြင့် သူ့ဘာသာသူ တစ်ကိုယ်တည်းလိုလို နေတတ်သော အကျင့်ရခဲ့၏။ စာမေးပွဲအောင်၍ ကျောင်းမှထွက်သည်အထိ ဘယ်ကျောင်းသူနှင့်မှ အရောတဝင် ခင်မင်အောင် မနေခဲ့ဖူးပေ။

စိန် အင်ဒရူး တက္ကသိုလ်သို့ သူနှင့်အတူ တစ်နှစ်တည်း ရောက်ခဲ့သော အတန်းတူ သူငယ်ချင်း ဖရက်ဒီ ဟင်မဆန်၏ နည်းတူ ကပွဲ၊ ပါတီပွဲများသို့ သွားလာရန် အခွင့်အလမ်း ပွင့်ခဲ့သော်လည်း မသွားခဲ့ပေ။ ဖရက်ဒီ ဟင်မဆန်နှင့် တပူးတွဲတွဲ နေခဲ့သည့် အချိန်များမှာ စာသင်ခန်းနှင့် ကျောင်းဆောင်များ အတွင်း၌သာဖြစ်၏။ အားလပ်ချိန်တွင် စိတ်ပျော်ရွှင် သာယာမှုအတွက် အခြားကျောင်းသားများနှင့် ရောနှောခြင်းပြုခဲ့သော်လည်း တွေ့ဆုံရောနှောသည့် နေရာမှာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ အဆောက်အအုံ အတွင်း၌မဟုတ်ပေ။ မြို့တွင်းရှိ ဘိလိယက်ခုံ၌သာ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ရှောင်တိမ်း၍ မရနိုင်သော ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသည့် ဖြစ်ရပ်များမှာ သူ့ဘဝ ကံကြမ္မာအရ အလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူ၏ ဆင်းရဲ နွမ်းပါးမှုကြောင့် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော ကျောင်းသားများ နည်းတူ သုံးနိုင်ဖြန့်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့သဖြင့် စိတ်မချမ်းမြေ့မှုများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူး၏။

သို့သော်လည်း ယခု ခံစားနေရသည့် စိတ်မချမ်းမြေ့မှုမှာ ထိုစဉ်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် စိတ်မချမ်းမြေ့မှုနှင့် မတူပေ။ ယိမ်းယိုင်ချည့်နဲ့ကာ ခနော်ခနဲ့နိုင်လှသော ဆေးခန်းပြတင်းမှနေ၍ မှုန်ရီမှုန်ဝါးမြင်နေရသော သတ္တုတွင်းများဆီ မျှော်ငေးရင်း မြို့ကောင်စီမှ ဖွင့်ထားသည့် ကျောင်းငယ်မှ ဆရာမလေးတစ်ဦးအတွက် နှလုံးသား ထိခိုက်နာကျင်ကာ ခံစားနေရသည့် စိတ်မချမ်းမြေ့မှုပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် လက်တွေ့ကျကျ တွေးတတ်လုပ်တတ်သူဖြစ်၏။ ထိုအကျင့်အတွက် များစွာ ဂုဏ်ယူခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း သူ၏ ခံစားမှုများကို လက်တွေ့ကျကျပင် သုံးသပ်ကြည့်ဖို့ လိုသည်ဟု သူထင်၏။ သူသည် တတ်နိုင်သမျှ စိတ်ကို အေးအေးထားကာ ခရစ္စတီ၏ အားနည်းချက်များကို ရှာဖွေကြည့်လေသည်။

တကယ်တော့ ခရစ္စတီသည် ချောသူ လှသူမဟုတ်ပေ။ သူမ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး သေးသေးသွယ်သွယ်ကလေးဖြစ်၏။ ပါးပေါ်ရှိပွဲကြောင့် ပြုံးရယ်လိုက်သည့်အခါတိုင်း အထက်နှုတ်ခမ်းနားဆီမှ ပေါ်လာတတ်သည့် အရေးအကြောင်းကလေးသည် အလှကို ဖျက်နေသယောင်ရှိသည်။ ထို့ပြင် ခရစ္စတီသည် သူ့အား စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ မုန်းတီးရွံရှာကောင်း ရွံရှာနေလိမ့်မည်ဖြစ်၏။ ယင်းကဲ့သို့ တွေးလိုက်မိသောအခါ ခရစ္စတီအပေါ်၌ တစ်ဖက်သတ် ထားရှိနေသော သူ၏ နှလုံးသား ခံစားမှုအတွက် သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်မိ၏။ ယခုကဲ့သို့ ဖြစ်နေရခြင်းသည် သူ၏ အားနည်းချက် တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိလေ၏။

အင်ဒရူးသည် ခရစ္စတီအား မေ့ပျောက်သွားစေရန် အလုပ်ကို ယခင်ကထက်ပို၍ အာရုံစိုက်ပြီး လုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ တကယ်ဆိုတော့ သူသည် လက်ထောက်ဆရာဝန် ပေါက်စမျှသာ ဖြစ်ပေရာ နောင်အခါတွင် မည်သို့သော ဆရာဝန်မျိုးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ မခန့်မှန်းနိုင်သေးပေ။ ယခုမှ ဆရာဝန်အဖြစ်နှင့် ဘဝအစမှာပင် ရှိနေသေးသည်ဖြစ်ရာ အလွန်မရေမရာနိုင်လှသော ဘဝဖြစ်၏။ ခရစ္စတီအပေါ်၌ ထားမိသော သမုဒယသံယောဇဉ်သည် သူ့အနာဂတ်ဘဝကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်း ရှိချင်လည်း ရှိပေလိမ့်မည်။ သူ့အလုပ်၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကို အဟန့်အတား ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်လာနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဤသို့ဖြင့် အင်ဒရူး မေဆန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်ရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ခရစ္စတီအပေါ်၌ သံယောဇဉ်ငြိတွယ်မိလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်မည့် အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားများကို တကူးတကန့် စဉ်းစားရှာဖွေကာ ထွက်ပေါက်ရှာလေသည်။

အင်ဒရူးသည် သူ့စိတ်သူ့ အာရုံပြောင်းစေရန်အတွက် စိန့် အင်ဒရူး တက္ကသိုလ်တွင် နေခဲ့စဉ်က ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သည့် သူငယ်ချင်း ဖရက်ဒီ ဟင်မဆန်ထံ စာရှည်ကြီးတစ်စောင် ရေးသည်။ ယခုအခါတွင် ဖရက်ဒီ ဟင်မဆန်သည် လန်ဒန်မြို့ရှိ ဆေးရုံကြီးတစ်ခုတွင် အလုပ်ရနေပြီ။ တစ်ဖက်တွင်လည်း သူသည် ဖီးလစ် ဒင်နီကို အဖော်လုပ်၍ စိတ်ပျော်ရွှင်မှု ရသွားနိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ ဖီးလစ် ဒင်နီမှာ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး နာကြည်းစရာ ကောင်းသည့် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များနှင့် ကြုံတွေ့လာခဲ့ရသူတို့၌ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် သဘာဝ အတိုင်း တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အား အလွန် ခင်မင်သည့် အမူအရာမျိုး ပြတတ်သော်လည်း မကြာခဏ ဆိုသလို သံသယစိတ်ဖြင့် အေးတိအေးစက် ဆက်ဆံတတ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခရစ္စတီအား သူ့နှလုံးသားထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားစေရန် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါ၏။ သို့သော်လည်း မေ့ပျောက်၍ မရချေ။ ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်တို့ အိမ်၌ ညစာစားကြသည့် ညက အိမ်ဝင်းတံခါးဝ၌ ခဏမျှ ဆုံမိကြပြီးသည့်နောက် ခရစ္စတီကို မမြင်ရ မတွေ့ရသည်မှာလည်း ကြာခဲ့ပေပြီ။

ခရစ္စတီသည် သူ့အပေါ်၌ မည်ကဲ့သို့ ထင်၍ မည်ကဲ့သို့ မြင်လေမည်နည်း။ သူကတော့ သူမ အကြောင်းကို အမြဲတစေ စဉ်းစားနေမိ၏။ သူမကကော သူ့အကြောင်းကို အမြဲတစေ စဉ်းစားသည် အထိ စိတ်ဝင်စားပါမည်လော။

သူမကို မတွေ့ရသည်မှာလည်း ကြာပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဘဏ်လမ်းဘက်မှ ဖြတ်သွားသည့်အခါ သူမနှင့် ဝင်၍ တွေ့လိုစိတ် ပြင်းပြင်းပြပြ ဖြစ်ပေါ်သော်လည်း ရက်စိတ် ကြောက်စိတ်များကြောင့် မဝင်ဖြစ်ခဲ့ပေ။ သူမနှင့် တမင်တကာ သွားရောက် တွေ့ဆုံခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ မမျှော်လင့်ဘဲ လူချင်း ဆုံမိရန် ဆုတောင်းခဲ့ပါသော်လည်း ယင်းအခွင့်အရေးမျိုး ပေါ်မလာခဲ့ပေ။

ခရစ္စတီနှင့် ထပ်၍ တွေ့နိုင်မည့် အခွင့်အရေးသည် ပေါ်လာတော့မည် မဟုတ်ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မျှော်လင့်ချက်ကို စွန့်လွှတ်တော့မည်ဟု ကြံခါမှပင် မေလ ၂၅ ရက် စနေနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် စာတိုလေး တစ်စောင် သူ့ထံရောက်လာလေ၏။ စာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားလေသည်။

ခင်မင်သော ဒေါက်တာ မေဆန်

မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေပိုင်းတွင် မစ္စတာ ဝပ်ကင်းတို့ လင်မယား ကျွန်မ အိမ်သို့ ညစာစား လာကြပါလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ဒေါက်တာတွင် အလုပ်များပါက ကြွရောက်ပါရန် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။ အချိန်မှာ ည ခုနစ်နာရီခွဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဖြူစင်သော နှလုံးသားဖြင့်
ခရစ္စတီ ဘာလို

အင်ဒရူးသည် စာကို ဖတ်၍ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်ကာ နှုတ်မှ တစ်ချက် အော်လိုက်မိသည်။ သူ့အော်သံကြောင့် မီးဖိုထဲ၌ ချက်မှုပြုတ်မှုဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော အင်နီသည် အလန့်တကြား ပြေးထွက်လာလေသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ဒေါက်တာ၊ တစ်ခါတလေ ဒေါက်တာ လုပ်ပုံက တကယ့် ကလေးပေါက်စ သူငယ်နှုပ်စားကလေး ကျနေတာပဲ၊ ကြောင်တောင်တောင်နှင့်၊ အခုဟာက ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ’

‘ဟုတ်တယ် အင်နီ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် .... ကျွန်တော်ဟာ .... နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော့်ဘောင်းဘီကို မီးပူတိုက်ပေးစမ်းပါဦး အင်နီရာ၊ မနက်ဖြန် သွားစရာ ရှိလို့ပါ၊ ကောင်းကောင်းလေး ခေါက်ရိုးကျအောင် တိုက်ပေးနေော် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် ကနေ့ည အိပ်ရာဝင်ရင် ဘောင်းဘီကို လျှော်ပြီး အခန်း အပြင်ဘက်မှာ လှန်းထားလိုက်မယ်’

နောက်တစ်ရက် တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေတွင် ညပိုင်းဆေးခန်း မဖွင့်သဖြင့် အင်ဒရူး အတွက် ရက်အားဖြစ်လေသည်။ သူသည် စောစောစီးစီးပင် ဘဏ်လမ်း ကျောင်းအနီးရှိ ခရစ္စတီ နေထိုင်ရာ မစ္စက် ဟားဘတ်၏ အိမ်တံခါးဝတွင် ရောက်နေလေ၏။

သူ့အမူအရာမှာ မဝံ့မရဲနှင့် တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ရောက်နေသော အချိန်မှာ အလွန်စောနေမှန်းတော့ သူသိ၏။ သို့သော်လည်း ဖိတ်ထားသည့် အချိန်နာရီကျအောင် အောင့်အည်း သည်းခံ၍ မစောင့်နိုင်သဖြင့် အစောကြီး ရောက်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ တံခါး လာဖွင့်ပေးသူမှာ ခရစ္စတီ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်၍ သူ့အား ချိုမြသော အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုလျက် ရှိလေသည်။

ခရစ္စတီက အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုသော်လည်း အင်ဒရူး စိတ်ထဲကမူ ဟန်ဆောင် အပြုံးဟုပင် ထင်နေသည်။ မည်မျှပင် ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်စေကာမူ ခရစ္စတီသည် သူ့အား နှစ်နှစ်ကာကာ ခင်မင်ခြင်းမရှိသေးဟုပင် ထင်နေမိသည်။

သူ့စိတ်ထဲက ထိုကဲ့သို့ ထင်နေမိသော်လည်း သူ့အဖြစ်ကတော့ ဝမ်းသာလုံး ဆိုနေသဖြင့် စကားကိုမှ ပြောပြောတန်းတန်း မပြောနိုင်ချေ။ ဘာက စ၍ ပြောရမည်ကိုလည်း မစဉ်းစားတတ်ပေ။ ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားနေသော ခရစ္စတီ၏ နောက်မှ အသာကပ်၍ လိုက်သွားရင်းက စိတ်ထဲပေါ်လာသည့် အရာကို စပြောလေ၏။

‘ဒီကနေ့ သိပ်သာယာတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ သိပ် သာယာတယ်၊ ကျွန်မ နေ့ခင်းပိုင်းက လမ်းလျှောက် ထွက်ခဲ့သေးတယ်၊ လမ်းမှာ ပန်းပင်ကလေးတွေ အများကြီး တွေ့ခဲ့သေးတယ်၊ ပွင့်နေလိုက်ကြတာ သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲ’

နှစ်ဦးသား ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်ကြသည်။ လမ်းလျှောက် ဝါသနာ ပါ မပါ မေးလိုသော်လည်း ပါးစပ်မှ ပြောမထွက်သဖြင့် ဆွံ့အသူ တစ်ဦးပမာ ဖြစ်လျက် ရှိရလေ၏။

‘မစ္စက ဝပ်ကင်းက အခုနကပဲ ဖုန်းဆက်တယ်၊ သူတို့ နည်းနည်းနောက်ကျမယ်တဲ့၊ သူ့ ယောက်ျားက ရုံးကို ခဏ ဝင်စရာ ရှိနေလို့ပါတဲ့၊ ခဏတဖြုတ် စောင့်ရတာ ဝန်မလေးဘူး မဟုတ်လား ဒေါက်တာ’

‘ခဏတဖြုတ် စောင့်ရတာ ဝန်မလေးဘူး မဟုတ်လား’ တဲ့။ မေးမှမေးရက်ပလေခြင်း။ သူ့အဖို့တော့ ခဏတဖြုတ် မပြောနှင့်၊ တစ်သက်လုံးပဲ စောင့်ရ စောင့်ရ အရေးကြီးသော ကိစ္စ မဟုတ်။ အင်ဒရူးမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်း မျိုသိပ်ထားရသည်။ သူမနှင့် တွေ့ဖို့ စောင့်ခဲ့ရသည့် ရက်ပေါင်း မည်မျှရှိနေပြီကိုသာ သိသွားလျှင် ခရစ္စတီ ဘယ်လိုများ ပြောလေမည်နည်း။

ခရစ္စတီနှင့် ယခုလို နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေခြင်းမှာ မည်မျှ အံ့ဩစရာ ကောင်းလှပါသနည်း။

ဒရင်းဖီးမြို့တွင် သူ့ရောက်ခဲ့ဖူးသည့် အိမ်တွေ အတော်များများ ရှိခဲ့ရာ ထိုအိမ်များရှိ ဧည့်ခန်းများ ပြင်ဆင်ပုံသည် ခရစ္စတီ၏ ဧည့်ခန်း အပြင်အဆင်နှင့် လုံးဝ မတူပေ။ တစ်မူ ထူးခြားလျက် ရှိပေသည်။ အခြား အိမ်များမှာလို ခရစ္စတီ၏ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ကတ္တီပါ ကော်ဇော အခင်းမရှိပေ။ မြင်းမွေး ကော်ဇောမျိုးလည်း မထားပေ။ မစ္စက ဘရမ်းဝဲလ်တို့ အမြတ်တနိုး ပြု၍ သုံးသည့် ဖဲထည် အခင်းမျိုးလည်း မသုံးချေ။

ဧည့်ခန်း ကြမ်းပြင်ကိုတော့ ပြောင်လက်တောက်ပနေအောင် ပေါ်လစ် သုတ်ထားသည်။ ဆောင်းမီးဖိုရှေ့၍ အညိုရောင် ကော်ဇော တစ်ချပ်သာ ခင်းထား၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပရိဘောဂ များများစားစား မထားသဖြင့် မျက်စိမရှုပ်။ ကြည့်လိုက်လျှင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနှင့် တစ်မျိုးကြည့်လို ကောင်းလေသည်။

ညစာ ကျွေးမည့် စားပွဲကိုလည်း တခမ်းတနား လုပ်ထားပေ။ စားပွဲ အလယ်တွင် ပန်းကန်စောက် တစ်လုံး ချထားပြီး ထို ပန်းကန်ထဲတွင် ပန်းကလေးများကို လှနေအောင် ထည့်ထားသည်။ ပန်းပွင့် ကလေးများသည် ရေထဲတွင် တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဟိုယိမ်းသည်နဲ့ လှုပ်ယိမ်းကာ ရွေ့လျားလျက် ရှိကြ၏။ ဘယ်လိုပဲ ကြည့်ကြည့် အပြင်အဆင်မှာ ရိုးရိုးစင်းစင်း ရှင်းရှင်းကလေးဖြစ်သည်။ ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်၌ ရှိနေသော ပန်းအိုးထဲဝယ် အညှောင့်ပေါက်စ အပင်ငယ်ကလေးများသည်လည်း စိုစိုစိမ်းစိမ်းနှင့် တစ်မျိုးကြည့်၍ ကောင်းပေသည်။

ဧည့်ခန်း အပြင်အဆင်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ကာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေပုံရသော မေဆန်၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို သတိပြုမိနေသော ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာသည် အပြုံးပန်း ပွင့်လျက် ရှိလေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသား ပေါ်နေသည့် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်မှုကို ဖုံးကွယ်ထားချေ။

‘ဧည့်ခန်း အပြင်အဆင်ဟာ နဂိုကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ အခုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကနေ့ညမှ ထူးပြီး ပြင်ဆင်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောရင် ရှင် ယုံချင်မှ ယုံမယ်နော်’ ဟု ခရစ္စတီက ဆိုလေသည်။

အင်ဒရူးကတော့ ယခုအချိန်ထိ ဘာပြောရမှန်း မသိဖြစ်ကာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်ဆဲပင်။

ခရစ္စတီ၏ ရုပ်ရည်နှင့် ခရစ္စတီ၏ အပြောအဆို စသည်များကို နီးနီးကပ်ကပ် မြင်နေရသဖြင့် အကြီးအကျယ် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။ သူမ၏ အကြောင်း သိလိုစိတ် ပြင်းပြလွန်းသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းရန်ပင် မေ့နေသည်။ ရိုးရိုးအာသမားဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ခရစ္စတီ၏ စကားသွား စကားလာကို ကြည့်၍ အလိုက်သင့် မပြောနိုင်ဘဲ ရာသီဥတု အကြောင်းကိုသာ ထပ်၍ ပြောနေပါလေသည်။ ထို့နောက် သူမ၏ အကြောင်းကို တိုက်ရိုက်ပင် မေးမိပြန်သည်။ ခရစ္စတီကလည်း သူမ၏ အကြောင်းကို ခပ်ရိုးရိုး ကလေးပင် ပြောပြလေသည်။

ခရစ္စတီသည် ယော့ရှိုင်းယားနယ်မြေမှ ဖြစ်သည်။ သူမ အသက် ၁၅ နှစ် အရွယ်တွင် မိခင် ဆုံးခဲ့၏။ သူမ ဖခင်သည် ဘရမ်းဝဲလ် ကျောက်မီးသွေး ကုမ္ပဏီပိုင် ကျောက်မီးသွေးတွင်း တစ်တွင်းတွင် လက်ထောက် မန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်၍ သူမ၏ အစ်ကို ဂျွန်သည် ဖခင် အလုပ်လုပ်နေသော ကျောက်မီးသွေးတွင်းမှာပင် သတ္တုတွင်း အလုပ်သင် အင်ဂျင်နီယာ အဖြစ် လုပ်ကိုင်နေခဲ့သည်။ ငါးနှစ်ကြာသောအခါ ခရစ္စတီ၏ ဖခင်သည် ပို့သ် ကျောက်တွင်းသို့ မန်နေဂျာ ရာထူးတိုးကာ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ခရစ္စတီ၏ အသက်မှာ ၁၉ နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း မူလတန်းဆရာဖြစ် စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ခရစ္စတီတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်သည် ဖခင်နှင့်အတူ ပို့သ်ကျောက်တွင်းရှိရာ တောင်ပိုင်း ဝေလနယ်သို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ခရစ္စတီက အိမ်မှုကိစ္စ အဝဝကို တာဝန်ယူ၍ အစ်ကိုဂျွန်က ဖခင်၏ အလုပ်တွင် ကူညီသည်။ သူတို့ ပြောင်းရွှေ့ လာခဲ့ပြီးနောက် ခြောက်လခန့် အကြာတွင် ပို့သ်ကျောက်တွင်း၌ မတော်တဆ ပေါက်ကွဲမှု တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ပေါက်ကွဲမှု ဖြစ်ချိန်တွင် မြေအောက်ရောက်နေသည့် ခရစ္စတီ၏ အစ်ကို ဂျွန်မှာ မြေပိသဖြင့် နေရာ၌ပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့ရရှာလေသည်။

ဤသတင်းကို ကြားလျှင် ကြားချင်း ဖြစ်ပွားရာသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိသွားသော ခရစ္စတီ၏ ဖခင်သည် မြေပြိုသည့် နေရာအထိ ဆင်းကာ သူ့သားအား ရှာဖွေ ကယ်တင်ရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း နောက်ထပ် ပြိုကျသည့် မြေကြီးများက သူမ၏ ဖခင်အား မပြန်လမ်းသို့ ပို့ခဲ့ပြန်လေ၏။ တစ်ပတ်ခန့် ကြာမှပင် ဖခင်နှင့် အစ်ကို၏ အလောင်းများကို မြေအောက်မှ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

သူမ၏ အကြောင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်သည့်အခါ နှစ်ယောက်သား အတန်ကြာမျှ စကား မပြောနိုင်ကြဘဲ ငြိမ်ဆိတ်နေမိကြလေ၏။

‘ကြားရတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ’

အင်ဒရူးက စတင်၍ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ ခရစ္စတီ၏ အပေါ်တွင် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သနားကရုဏာသက်ကာ ကိုယ်ချင်းစာမိသည့် အားလျော်စွာ သူ့အသံမှာ သိသိသာသာကြီး တုန်ယင်လျက် ရှိလေသည်။

‘လူတွေက ကျွန်မကို သနားကြ ကြင်နာကြပါတယ်’

ခရစ္စတီကလည်း ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောလေသည်။

‘အထူးသဖြင့် မစ္စတာ ဝပ်ကင်းတို့ လင်မယားဟာ ကျွန်မအပေါ် ကောင်းကြပါတယ်။ သိပ် ဂရုစိုက်ကြတယ်။ နောက်တော့ ကျွန်မ ဒီကျောင်းမှာ အလုပ်ရခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ကျွန်မ ဘဝပါပဲ’

ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာသည် စောစောကလို ကြေကွဲမှုဖြင့် မှုန်မှိုင်းမနေတော့ဘဲ ပြန်လည် လန်းဆန်းကာ ဝင်းပလာလေသည်။

‘တကယ်တော့ ကျွန်မလည်း ဒေါက်တာလိုပါပဲ။ ဒေါက်တာနှင့် ဘဝတူတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ကျွန်မဟာ အခုချိန်ထိ ဒီအရပ်မှာ လူစိမ်း တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ ဒီလို ခေါင်တဲ့ တောင်ကြား ဒေသမျိုးမှာ အနေအထိုင် အသားကျဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှဘူး။ အချိန် အများကြီးကြာတယ်။ စိတ်ရှည်ဖို့ သိပ်လိုတယ်’

အင်ဒရူးသည် စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ခရစ္စတီအား ငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။ မိမိတို့ အနေဖြင့် အတိတ်ဘဝကို တတ်နိုင်သမျှ မေ့၍ အနာဂတ် ကာလအတွက် ပျော်ရွှင်သာယာမှု တံခါး ဖွင့်နိုင်ဖို့သာ စဉ်းစားရန် ရှိတော့သည်ဟု တွေးမိသဖြင့် သူကပင် စတင်၍ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းရန် ကြိုးစားလေ၏။

‘ဒီမှာနေရတာ အပြင်လောကနှင့် အဆက်အသွယ် အဖြတ်ခံထားရသလိုပဲ။ သိပ်ပြီး အထီးကျန် နိုင်လွန်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ထီးတည်းကြီး နေရသလို ခံစားနေရတာပဲ။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားရသမျှလေးတွေကို ပြောပြချင်လွန်းလို့ နားထောင်မယ့်လူများ ရှိရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲလို့ မကြာမကြာ တမ်းတမိတယ်’

ခရစ္စတီကတော့ ပြုံး၍သာ နေသည်။

‘ရှင် ရင်ထဲမှာ ဘာတွေများ မျိုသိပ်ထားရလို့လဲ၊ ရှင် ဘာတွေများ ပြောချင်နေတာလဲ’

ခရစ္စတီ၏ မေးခွန်းကြောင့် အင်ဒရူးမှာ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားရသည်။ သူ့အား ချောင်ပိတ်ပြီး အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ကျသွားအောင် အလုပ်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း အဖြေမပေးနိုင်၊ ငိုငံ၍ နေလေသည်။

‘ကျွန်တော့်မှာ ပြဿနာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့နေရတယ်’

‘ဒေါက်တာ ဆိုလိုတာက ကုရခက်ခဲတဲ့ ရောဂါမျိုးတွေနှင့် တွေ့ကြုံနေရတာမျိုးကို ပြောတာလား’

‘အဲသလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

သူသည် စကားမဆက်သေးဘဲ ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီးမှ သူ့စကားကို ဆက်လေ၏။

‘ကျွန်တော့် အနေနှင့် လူတိုင်းက ယုံကြည်လက်ခံထားကြတဲ့ ပုံသေနည်းတွေ၊ တစ်နည်း ပြောရရင်တော့ လူတိုင်းက ယုံကြည်လေဟန်နှင့် လက်ခံထားကြတဲ့ ပုံသေနည်းတွေ အားလုံးကို ရင်မှာ ပိုက်ပြီး ဒီအရပ် ရောက်လာခဲ့တာပါ။ အဆစ်အမြစ်တွေ ရောင်လာရင် ကျွန်တော်တို့က လေးဖက်နာလို့ အသိအမှတ် ပြုထားကြတယ်။ လေးဖက်နာဆိုရင် အကိုက်အခဲ ပျောက်ဆေးပေး ပျောက်ရမယ်လို့ နားလည်ထားကြတယ်။ ဒါတွေဟာ ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝကတည်းက သိထား နားလည်ထားတဲ့ ပုံသေနည်းတွေပါ။ ကျောင်းက သင်ပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း သိထား တတ်ထားတဲ့ အသိဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက လက်တွေ့ လုပ်လာတဲ့အခါကျတော့ တချို့တွေဟာ လုံးဝ မှားနေတာ တွေ့ရတယ်။ မှားတာမှ အကြီးအကျယ် မှားနေတာမျိုးတွေ ဖြစ်နေတယ် ခရစ္စတီ၊ ဥပမာ ဆေးဝါးဆိုပါတော့၊ ဆေးဝါးမှာလည်း ဒီလိုပဲဖြစ်နေတယ်။ တချို့သောက်ဆေး သုံးဆေးတွေဟာ လူတွေကို ကောင်းကျိုးပေးတာက နည်းပြီး ဆိုးကျိုးကိုသာ များများပေးနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကလည်း အစဉ်အလာအရ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိနေတဲ့ စနစ်ကိုက ပုံစံ မပြောင်းတော့ ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေမှာပဲ။ လူနာတစ်ယောက်ဟာ ဆေးခန်းကို ရောက်လာတယ်။ သူ့အနေနှင့် ဆေးခန်းကို လာကတည်းက သူ့မှာ မျှော်လင့်ချက်က ပါလာပြီးသား၊ သူ့ မျှော်လင့်ချက်က ဘာလဲ၊ သူ ဆေးခန်းကို လာရင် ဆရာဝန်က အနည်းဆုံး သောက်ဆေးတစ်ပုလင်းတော့ ပေးမှာပဲ ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ပေါ့။ အဲ .... သူ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်းလည်း သောက်ဆေးတစ်ပုလင်းကတော့ ရသွားတာချည်းပဲ။ အနည်းဆုံး ဆေးသကြား ဒါမှမဟုတ် စားဆော်ဒါ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ရေဖျော်ရည်၊ တစ်ခုခုတော့ ရသွားတာပဲ။ ဆရာဝန် ရေးပေးလိုက်တဲ့ ဆေးစာနှင့် ဆေးအညွှန်းကလည်း လက်တင်ဘာသာနှင့် ရေးထားတာဆိုတော့ လူနာက စာရွက်ထဲမှာ ဘာရေးလို့ ရေးထားမှန်း ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ မသိနိုင်ဘူးပေါ့။ တကယ်စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒီလိုနည်းဟာ မမှန်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ။ ဒီနည်းဟာ သိပ္ပံနည်း မကျဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ဆရာဝန်အများစုဟာ ရောဂါကို ကုသတဲ့နေရာမှာ လောလောဆယ် ဖြစ်နေတဲ့ လူနာရဲ့ ရောဂါကို ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ် သိရှိရတဲ့ အခြေအနေ တစ်ခုတည်း အပေါ်မှာပဲ အမှီပြုပြီး ကုသနေကြတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက လူနာမှာ လောလောဆယ် ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါ တစ်ခုတည်းကိုပဲ အာရုံပြုပြီး စမ်းသပ်စစ်ဆေးတယ်။ ရောဂါ အမည်ရှာတယ်။ ကုသတယ်။ သူတို့ အနေနှင့် လူနာမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ရောဂါ လက္ခဏာရပ် အားလုံးကို ရှာဖွေစုပေါင်း စဉ်းစားပြီးမှ ရောဂါအမျိုးအမည်ကိုရှာ၊ ဘာရောဂါဆိုတာ

အတိအကျ ဆုံးဖြတ်၊ ဘယ်လို ကုရမယ် ဆိုတဲ့ အဖြေကိုရှာ၊ ပြီးတော့မှ ကုတဲ့နည်းကို သုံးသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ အခုတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ လုပ်နည်းက မြန်ဆန်လွန်းတယ်။ သူတို့အနေနှင့် မြန်မြန် ကိစ္စပြီးဖို့လောက်သာ အဓိကထားပြီး လုပ်နေကြတာပဲ။ ဒီလို လုပ်နေလို့လည်း အပြစ်တော့ မဆိုနိုင်ဘူးပေါ့။ သူတို့မှာ အချိန်မှ မရှိပဲကိုး၊ ဒါဟာ ခေါင်းကိုက်တာပဲ။ ဒီဆေးမှုန့်သောက် ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဟာ .... ဒါဟာ သွေးအားနည်းတာ၊ သံဓာတ်ပါတဲ့ ဆေးသောက်၊ သက်သာ သွားလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပဲ ပြောပြီး ဒီလိုပဲ ပြီးလွယ်စီးလွယ် လုပ်နေကြတယ်။ ခေါင်းကိုက်တာဟာ ဘာကြောင့် ခေါင်းကိုက်ရတာလဲ၊ ခေါင်းကိုက်စေတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေဟာ ဘာတွေလဲ၊ သွေးအားနည်းတာဟာ ဘယ်လို ချွတ်ယွင်းချက်တွေကြောင့် ဖြစ်လာရတာလဲ စတဲ့ ရောဂါတစ်ခုရဲ့ အခြေအမြစ်ဖြစ်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို မရှာဘဲ မစဉ်းစားဘဲ လုပ်နေကြတယ်’

အင်ဒရူးသည် စိတ်ပါလက်ပါနှင့် အားရပါးရ ပြောနေရာမှ စကားကို ရုတ်တရက် ဖြတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ပျင်းသွားအောင် လုပ်သလိုဖြစ်နေပြီ၊ ကျွန်တော် အားနာလိုက်တာ၊ ဝမ်းနည်းပါတယ် ခရစ္စတီ’

ခရစ္စတီကလည်း ‘မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ မပျင်းဘူး၊ တကယ့်ကို မပျင်းဘူး၊ ရှင် ပြောနေတာတွေဟာ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်’ ဟု ကမန်းကတန်း ပြန်ဖြေလေသည်။

ခရစ္စတီက စိတ်ဝင်စားသည် ဆိုတော့လည်း သူ အားတက်လာပြန်သည်။

‘ကျွန်တော် အခုမှ အလုပ်ကို စလုပ်ခါစပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပိုင် အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေက ဝင်လာတယ်’ ဟု အင်ဒရူးက သူ့ စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

‘ကျွန်တော် ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ စာအုပ်တွေကို ဖတ်ရင်း ဒီစာအုပ်တွေထဲမှာ အင်မတန် ရှေးကျပြီး ခေတ်မမီတော့တဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေ ပါနေပါကလားလို့ တွေးခဲ့မိတယ်။ စာအုပ်ထဲမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ ကုထုံးနည်းတွေဟာ အသုံးမှ ဝင်သေးရဲ့လား၊ ခေတ်မှ မီသေးရဲ့လားဆိုတဲ့ သံသယမျိုး၊ စာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့ ရောဂါလက္ခဏာတွေဟာ အလယ်ခေတ်လောက်က ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဦးက အတင်းရိုက်သွင်းထားတဲ့ တရားသေ ပုံစံမျိုးတွေများ ဖြစ်လေရောသလား ဆိုတဲ့ သံသယမျိုးတွေ ဝင်လာခဲ့မိတာ အမှန်ပဲ။ ခင်ဗျား အနေနှင့် အထွေထွေရောဂါကု ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာ သိပ်အရေးကြီးပါဘူးလို့ ထင်ချင်ထင်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့် အထွေထွေရောဂါကု ဆရာဝန်တွေဟာ ဖယောင်းချက်စပ်တဲ့ ဆေးစပ်သမား တစ်ယောက်ဆီက ဆေးဝယ်ပြီး တစ်ဆင့် လက်လွှဲရောင်းနေတဲ့ တစ်ဆင့်ခံဈေးသည် တစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်လောက်မှာ ရှိနေရတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဘာကြောင့် အခုလို ဖြစ်ရတာလဲဆိုတော့ အခုအချိန်ဟာ သိပ္ပံပညာကို ရှေ့တန်းတင်နေတဲ့ ခေတ်မဟုတ်လား၊ လူများစုက သိပ္ပံပညာရပ်ဟာ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲက စမ်းသပ်ဖန်ပြန်တွေထဲမှာသာ ရှိတယ်လို့ ယုံကြည် လက်ခံနေကြတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲသလို မထင်ဘူး၊ မယုံကြည်ဘူး၊ ကျွန်တော့် ယုံကြည်ချက်က အထွေထွေရောဂါကု ဆရာဝန်တွေဟာ လူအများ မသိ မမြင် မတွေ့ကြသေးတဲ့ ရောဂါသစ်တစ်ခုကို ပထမဦးဆုံး တွေ့နိုင် မြင်နိုင် သိနိုင်တဲ့ လူတွေပဲလို့ ထင်တယ်။ ဆေးရုံဆရာဝန်တွေထက် အထွေထွေရောဂါကု ဆရာဝန်တွေက ရောဂါရဲ့ အခြေအမြစ် အကြောင်းခြင်းရာတွေကို စောစော သိနိုင်ခွင့် ရှိကြတယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ထားတယ်။ ရောဂါသည် တစ်ယောက် ဆေးရုံရောက်လာပြီဆိုရင် သူ့ရဲ့ ရောဂါ အခြေအနေဟာ ပထမဆုံး စတင်ဖြစ်ပွားစ အဆင့်နှင့် ဖြစ်ပွားစ အခြေအနေတွေကို ကျော်လွန်နေပြီဆိုမှ ရောက်တာများတယ်။ အဲသလို အခြေအနေလွန်မှ ရောက်လာတယ် ဆိုတော့ ဆေးရုံဆရာဝန်တွေ အနေနှင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောဂါရဲ့ မူလအစကို သိနိုင်တော့မှာလဲ၊ သိဖို့ မလွယ်တော့ဘူး’

ထိုအချိန်မှာပင် တံခါးဝဆီမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသည်။ ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူးအား နှစ်သိမ့်သည့် သဘောဖြင့် ပြုံးပြလိုက်ပြီး ‘နောင် တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြဖို့ မမေ့နှင့်နော်’ ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှ ထသွားလေ၏။

မစ္စတာ ဝပ်ကင်းတို့ လင်မယားသည် သူတို့ နောက်ကျရသည့်အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် ထပ်တလဲလဲ တောင်းပန်စကားပြောရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ ခရစ္စတီသည် ချက်ချင်းပင် ညစာကို ပြင်ဆင်၍ ကျွေးမွေးလေ။

အင်ဒရူးအဖို့တော့ မစ္စက ဘရမ်းဝဲလ်တို့ အိမ်၌ စားခဲ့ရသည့် အစားအစာများနှင့် မတူ၊ ထူးထူးကဲကဲပင် အရသာတွေ့နေသည်။ နွားကလေးသားနှင့် ကြော်သည့် အသားလိပ်ကြော်၊ ထောပတ်ဆီနှင့် ကြော်ထားသည့် အာလူး ကတ်တလိတ်၊ သစ်သီးယိုမှန်၊ ဒိန်ခဲနှင့် ကော်ဖီ။

ချက်ပြုတ်ထားသမျှ အစားအစာများမှာ ဆန်းဆန်းပြားပြား ဖွယ်ဖွယ်ရာရာများ မဟုတ်သော်လည်း အရသာတွေ့လှပေသည်။ မစ္စ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ် ကျွေးမွေးသော နေ့စဉ် အစားအသောက်များမှာ ညံ့ဖျင်းလှသည်ဟု မဆိုသာသော်လည်း ချွေတာခြစ်ကုတ်၍ စီမံ ချက်ပြုတ်ထားသော အစားအစာများ ဖြစ်သဖြင့် လျှာမတွေ့လှပေ။ ယခုလို ပူပူနွေးနွေး စားသောက်ရသည် ဟူ၍လည်း မရှိခဲ့ပေ။

‘မစ္စ ဘာလိုရဲ့ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးက အချက်အပြုတ် သိပ်တော်တာပဲ၊ ဆရာမ ကုသိုလ် ကောင်းတာပေါ့’

အင်ဒရူး စားသောက်နေပုံကို အစမှ အဆုံးတိုင် စေ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်ရှု အကဲခတ်ကာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ထားဟန်တူသော မစ္စတာ ဝပ်ကင်းသည် အင်ဒရူး၏ စကားကို ကြားသည့်အခါ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်လေ၏။ ရယ်ရင်းက သူ့ဇနီးအား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ကြားရဲ့လားဗျ အမေကြီး၊ ဒေါက်တာ အင်ဒရူးက ပြောတယ်၊ မစ္စ ဘာလိုရဲ့အိမ်ရှင် မစ္စက ဟားဘတ်ဟာ အချက်အပြုတ် အလွန်တော်တယ်တဲ့၊ ဟား .... ဟား .... ဟား သိပ်ကောင်း၊ သိပ်ကောင်း၊ လုပ်တော့ တစ်ယောက် ကျော်တော့ တစ်ဦး’

ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာသည် မသိမသာကလေး နီသွားလေသည်။

‘မစ္စတာ ဝပ်ကင်း ပြောတာကို ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနှင့်၊ ဒေါက်တာက မသိလို့ ပြောတာပဲဟာ၊ ဒေါက်တာ ချီးကျူးတာ ကျွန်မကုန်ယူပါတယ်၊ အစားအသောက်တွေက ကျွန်မကိုယ်တိုင် ချက်တာပါ၊ မစ္စက ဟားဘတ်ရဲ့ မီးဖိုကို ကျွန်မ အမြဲသုံးတယ်လေ၊ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ချက်ရမှ ကျေနပ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ချက်စားတယ်၊ ချက်နေကျတော့လည်း အလေ့အကျင့် ဖြစ်နေပြီ’

ခရစ္စတီ၏ စကားဆုံးသောအခါ မစ္စတာ ဝပ်ကင်းက အားပါးတရ ထပ်၍ ရယ်ပြန်လေသည်။

မစ္စတာ ဝပ်ကင်းသည် မစ္စက ဘရမ်းဝဲလ်တို့ အိမ်တွင် ညစာ စားခဲ့စဉ်ကနှင့် မတူပေ။ မစ္စက ဘရမ်းဝဲလ်တို့ အိမ်မှာတုန်းကတော့ စကားသိပ်မပြောဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နိုင်လှ၏။ စကား ပြောပြန်သော်လည်း ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနှင့် သတိထား၍ ပြောကာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေပြုမှု နေထိုင်ခဲ့သည်။ ယနေ့ည ထမင်းစားပွဲမှာတော့ စကားလည်း များများပြောသည်။ အစားအသောက်များကိုလည်း ဟန်လုပ်မနေဘဲ သူစားချင်သလို စားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ရယ်စရာ ပုံတိုပတ်စများကိုလည်း ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်ပြောနေသဖြင့် ထမင်းပွဲမှာ စိုပြည်လှပေသည်။

အချိန်ကုန်ပုံမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှပါဘိသည်။

အင်ဒရူး နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အံ့သြသွားမိလေသည်။

၁၁ နာရီပင် ထိုးတော့မည်။

ဘလေနာလမ်းမှ လူနာတစ်ဦးကို ဆယ်နာရီမခွဲမီ ဝင်ကြည့်မည်ဟု သူချိန်းထားခဲ့သဖြင့် မထချင် ထချင်နှင့် စားပွဲမှ ထရလေတော့၏။

ခရစ္စတီက သူ့အား တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့သည်။ လူသွားစကြိုက ကျဉ်းသဖြင့် သူ့ပခုံးသည် ခရစ္စတီ၏ ပခုံးနှင့် ထိနေသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ဦးခေါင်းများ အထက်ဆီမှ သာယာ ချိုအေးသော လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံ ကလေးသည် မြည်လာလေ၏။

ခရစ္စတီသည် သူ့သိက္ခာမိန်း ခင်မင်ခွဲသမျှ လူတွေနှင့် မတူပါဟုပင် သူထင်သည်။ သူမ၏ ညိုမောင်း၍ အသိဉာဏ်ပြည့်ဝမှုကို ဖော်ပြနေသည့် မျက်လုံးများမှာ ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းလှ၏။

သူ့အနေဖြင့် ခရစ္စတီအား စနစ်ဇယား အလွန်ကြီးသူတစ်ဦးဟု ထင်မှတ် မှားခဲ့မိသည့်အတွက် သူ့အား ဘုရားသခင်က ခွင့်လွှတ်ပါစေဟုလည်း ကျိတ်၍ ဆုတောင်း နေမိလေသည်။

‘ကနေ့ည ထမင်းစားဖိတ်တာ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး၊ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့နိုင်ဦးမလား ခရစ္စတီ၊ တစ်ခါတလေ တိုနီဂလန်ဘက်သွားပြီး ရုပ်ရှင်လေး ဘာလေး ကြည့်တဲ့အခါ ကျွန်တော်နှင့် လိုက်ခဲ့ပါလားဟင်၊ လိုက်နိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ အပျင်းပြေပေါ့’

ခရစ္စတီက သူ့အား ပြုံးပြုံးကလေး ကြည့်နေသည်။ ခရစ္စတီအဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် စိတ်၏ လှုံ့ဆော်စေစားမှုဒဏ်ကို အညံ့ခံလိုက်ရဟန် တူပေသည်။

‘ရှင် သွားတဲ့အခါ ခေါ်ကြည့်ပါ’

နှစ်ယောက်သား တံခါးဝတွင် အတော်ကြာကြာ ရပ်နေမိကြ၏။

နက်မှောင်သော ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် တွဲလဲခိုနေကြသော ကြယ်ပွင့်ကလေးများသည် မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ်ပြုကာ တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။ နှင်းမှုန်ကလေးများ ရောစွက်လျက်ရှိသော လေနှုတ်အေးသည် အင်ဒရူး၏ ပါးပြင်ကို တိုးစေ့ ရိုက်ခတ်လျက် ရှိပေသည်။

ခရစ္စတီ၏ နှာဖျားမှ ထွက်လေသည် သူ့ထံသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းကလေး ပြေးလာကာ တို့ထိ ကစားလျက်ရှိ၏။ ခရစ္စတီအား တယုတယ ပွေ့ဖက်၍ နမ်းရှုပ်လိုက်ချင်သော ဆန္ဒသည် သူ့ရင်တွင်း၌ ပြင်းပြင်းပြပြ ပေါ်လာလျက်ရှိ၏။ သူသည် ခရစ္စတီ၏ လက်အား ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ မလွတ်ချင် လွတ်ချင် ညင်သာစွာ လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ထွက်သွားလေ၏။

အိမ်အပြန်လမ်းဝယ် အင်ဒရူး၏ စိတ်သည် အတိုင်းအဆမရှိ ရှင်လန်း ပေါ့ပါးနေလေသည်။ သူ့ခြေထောက်များသည် မြေကြီးနှင့် ထိမိသည်ဟုထင်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးသည် လေထဲတွင် လျှောက်သွား နေရသည့်ပမာ မြူးကြွ ပေါ့ပါးလျက် ရှိလေသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါပေတည်း။

သူ့အလုပ်တွင် ကြုံတွေ့နေရသည့် အခက်အခဲများကို ပြောပြလျှင် ပြောပြချင်း ချက်ချင်း သဘောပေါက် နားလည်ကာ ကိုယ်ချင်းစာသည်။ သူမသည် လိမ္မာပါးနပ်သည်။ အသိဉာဏ် ပြည့်ဝသည်။ ပြီးတော့ အချက်အပြတ်ကောင်းသည့် အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ပီသသည်။

နောက်ပြီးတော့ သူ့အနေဖြင့် သူမအား ယနေ့မှစ၍ ‘ခရစ္စတီ’ ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီး ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ခေါ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။

(၈)

ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူး၏ စိတ်ကို ယခင်ကထက် တိုး၍ လွမ်းမိုးလာသည်နှင့်အမျှ အင်ဒရူး၏ အတွေးအခေါ်များသည်လည်း သိသိသာသာ ပြောင်းလဲလာသည်။ ယခင်ကလို စိတ်ပျက်ခြင်း၊ စိတ်ညစ်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ ညှိုးငယ်ခြင်းဟူ၍ လုံးဝမရှိတော့ဘဲ အမြဲတစေ ရွှင်လန်းနေရုံမျှမက မျှော်လင့်ချက် အပြည့်ဖြင့် စိတ်အားစိတ်မာန် ထက်သန်တက်ကြွလျက် ရှိလေသည်။

သိသိသာသာ ပြောင်းလာသော သူ၏ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေကို သူ၏ အလုပ်တွင် ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့လာရသည်။ သူသည် စိတ်ကူးထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေ တစ်ရပ်ကို လက်တွေ့ အကောင်အထည် ပေါ်လာအောင် ကြိုးပမ်းနိုင်စွမ်း ရှိသည့် လူငယ်လူရွယ် တစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သူ့စိတ်ကူးများကို လက်တွေ့ဖြစ်လာအောင် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိလေသည်။

ခရစ္စတီကလည်း အင်ဒရူး၏ ဆေးကုသမှု လုပ်ငန်းကို စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် စူးစမ်းလေ့လာသည်။ သူ၏ စနစ်ကျသော လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များကို အကဲဖြတ်သည်။ လူနာတစ်ဦးကို စေ့စပ်သေချာစွာ စစ်ဆေးလေ့ရှိသော သူ၏နည်းကို သုံးသပ်ဝေဖန်သည်။ ရောဂါတစ်ခုကို ရှာဖွေရာ၌ အခြေအမြစ်ထိလိုက်ကာ တိကျမှန်ကန်သော အဖြေရအောင် အပင်ပန်းခံ၍ စူးစမ်းစစ်ဆေးတတ်သော သူ၏ ဇွဲ၊ သူ၏ လုံ့လ ဝီရိယနှင့် သူ၏ အားထုတ်မှုများကို ထောက်ခံအားပေးသည်။ ချီးကျူးစကားဆိုသည်။

လူနာတစ်ယောက်ကို ဂရုတစိုက် စမ်းသပ်စစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲနှင့် ရောဂါအမည် တပ်လိုသောစိတ်၊ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိဘဲနှင့် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး လွယ်လွယ်နှင့် ရောဂါအမည် တပ်လိုသောစိတ်၊ လူနာ၏ ရင်ဘတ်မှ တစ်ဆင့် ကြားရသည့် အသံကို နားထောင်ခြင်း မပြုဘဲ အမှန်းအဆဖြင့် ရောဂါအမည် တပ်လိုသော စိတ်များပေါ်လာသည့် အခါတိုင်း သူ၏ စိတ်အာရုံဝယ် ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာ ပေါ်လာတတ်ပေသည်။ ထိုအခါတွင် သူ၏ဦးနှောက်တွင်းသို့ အတွေးတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာ တတ်လေသည်။

‘ငါ ဒီလို လုပ်လိုက်ရင် ခရစ္စတီ ငါ့ကို ဘယ်လို ထင်သွားမလဲ’

ဒင်နီကမူ သူ့ကိုတွေ့တိုင်း သရော်လှောင်ပြောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်တတ်သည်။ ‘မင်း ဘယ်လို စိတ်ကူးမျိုးနှင့် ဘာတွေ လုပ်ကိုင် နေတယ်ဆိုတာ ကကြီးက အ အထိ ငါသိပါတယ်ကွာ’ ဟူသော မျက်နှာပေးမျိုးဖြင့် ကြည့်တတ်လေသည်။

သို့သော် အင်ဒရူးကတော့ ဂရုမစိုက်ချေ။ သူ၏ ထက်သန်သော စိတ်စေတနာအရ သူ၏ စိတ်ကူးဖြင့် ဖန်တီးထားသော နည်းများ ထိရောက်အောင်မြင်စေရေးအတွက် ခရစ္စတီကိုသာ တစ်ဦးတည်းသော တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုထားသည်။ အောင်မြင်မည်၊ မအောင်မြင်မည်ကို ကွဲကွဲပြားပြား မသိနိုင်သေးသော ဤတိုက်ပွဲတွင် ခရစ္စတီ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် သူနှင့် လက်တွဲ၍ တိုက်ပွဲဝင်မည့် ရဲဘော်ရဲဘက် တစ်ဦးအဖြစ် သူ့စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ အခိုင်အမာ သတ်မှတ်ထားလေသည်။

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ လက်တွေ့အားဖြင့် ဘာမှ မသိသေး မတတ်သေးသည့် ဆရာဝန်ပေါက်စ တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု နားလည်ထားသည်။ သူတတ်သိ ကျွမ်းကျင်လာရေးနှင့် သူ၏ ဆရာဝန်ဘဝ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ရင်းနှင့် သူ့ကိုယ်သူ သင်ကြားသွားမှ ဖြစ်မည်ဟူသော အချက်ကိုလည်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ထားသည်။ သူသည် သိပ္ပံနည်းကျသော အယူအဆများ အပေါ်တွင်လည်း ယုံကြည်ကိုးစားစိတ် ပြင်းထန်လျက်ရှိ၏။

သူသည် အလုပ်ကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထား၍ လုပ်ကိုင်တတ်သည့် ဆရာဝန်မျိုး မဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု လည်းကောင်း၊ ငွေကြေးကိုသာ အဓိကထားသည့် အသပြာဆရာဝန်ဘဝသို့ မရောက်ပါစေနှင့်ဟု လည်းကောင်း ဆုတောင်းမိ၏။

လူနာအား စနစ်တကျ စမ်းသပ် စစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲ ရောဂါကို ဘယ်လို ကုရမည်ဟု စိတ်အမှန်းအဆဖြင့် ဆုံးဖြတ်တတ်သော ဆရာဝန်မျိုး၊ ‘မနေ့က ဆေးရည်ကို မနေ့က ပြောထားတဲ့အတိုင်း သောက်’ ဟု ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောတတ် လုပ်တတ်သော အကျင့်ရှိသည့် ဆရာဝန်မျိုး ဖြစ်သွားမည်ကိုလည်း သူ အလွန်စိုးရိမ်လေသည်။

သူသည် ရောဂါတစ်ခု၏ အခြေအမြစ်ကို မရမနေ ရှာဖွေတတ်သော၊ သိပ္ပံနည်းကျကျနှင့် စနစ်တကျ စူးစမ်းလေ့လာ၍ လုပ်ကိုင်တတ်သော ဆရာဝန်တစ်ဦး အဖြစ်နှင့် ခရစ္စတီ ဂုဏ်ယူနိုင်သည့် လူစားမျိုးသာ ဖြစ်ချင်နေ၏။

သူသည် ရိုးသားဖြူစင်၍ မှန်ကန်သော အလိုဆန္ဒကို နှလုံးသားထဲတွင် မြှုပ်နှံကာ သူ့အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူ၏ နေ့စဉ်အလုပ်မှာ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ဖြစ်လျက်ရှိလေသည်။

သူ့အနေဖြင့် တောင်တန်းကြီးများ၏ အမြင့်ကို တိုင်းထွာလိုသော ဆန္ဒဖြင့် ကြိုးစား အားထုတ် နေပါသော်လည်း ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်မျှအတွင်း သူတကယ်လုပ်နေရသည့် အလုပ်များမှာ မထင်ရှားသော တောင်ပိုင်းကလေးများကို လိုက်လံရှာဖွေ၍ မည်မျှမြင့်သည်ကို တိုင်းထွာနေရသလို ဖြစ်နေလေ၏။

ဆေးခန်းသို့ ရောဂါမျိုးစုံနှင့် လူနာပေါင်း မြောက်မြားစွာ လာနေကြသော်လည်း သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း၍ ပညာရနိုင်သည့် ရောဂါမျိုးမပါချေ။ သာမည အကြောအဆစ် နာသည့် ရောဂါ ဝေဒနာမျိုး၊ ခြေလက်တွင် မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသည့် အသေးအဖွဲ ရောဂါ ဝေဒနာမျိုးနှင့် မဖြစ်စလောက် နှာစေး ချောင်းဆိုး အအေးမိ ရောဂါမျိုးများသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့တွင် တောင်ကြားအောက်ဘက် နှစ်မိုင်ခန့် အကွာမှ အဘွားကြီးတစ်ဦးက ပင့်သဖြင့် လိုက်သွားသည်။ အဘွားကြီး၏ အနာမှာ ငါးမျက်စိနာဟု ခေါ်သော အသားမာ အနာမျိုးဖြစ်ရာ လှီးဖြတ်ပေးရန်သာ ရှိ၏။ သူ့မျှော်လင့်ထားသည့် ထူးထူးခြားခြား ရောဂါမျိုး မဟုတ်သဖြင့် စိတ်ပျက်မိလေ၏။

သူရလိုသော အတွေ့အကြုံမျိုး များများ ရရှိနိုင်မည့် အခွင့်အလမ်းသည် ပေါ်မှ ပေါ်လာပါဦးမည်လောဟု တွေးတောကာ သံသယဖြစ်နေမိ၏။ အကယ်၍ ကြီးကျယ်သော ကူးစက်ရောဂါ တစ်မျိုးမျိုးသာ ကျရောက်ဖြစ်ပွားလိုက်မည် ဆိုပါက မည်မျှ ကောင်းလေမည်နည်း ဟူ၍ မသင့်တော်သည့် ဆန္ဒမျိုးပင် ပေါ်လာမိလေသည်။

အခြား အရပ်ဒေသများနှင့် မတူ တစ်ထူးထူးခြားသော ဤအရပ် ဤဒေသမျိုး၌ တာဝန်ကျသည့် ဆရာဝန်တစ်ဦးသည် သာမန် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် အအေးမိခြင်း၊ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ နှာစေးခြင်း စသော ရောဂါများမှတစ်ပါး

အခြားကြီးမားခက်ခဲသည့် ရောဂါများ ကုသနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်းမှ ရပါဦးမည်လော ဟူသော သံသယစိတ်ပင် ဝင်နေမိလေသည်။

အင်ဒရူးသည် ယင်းကဲ့သို့သော အတွေးဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေခိုက် တစ်နေ့တွင် သူ၏ မျှော်လင့်ချက် ပြန်လည် ရှင်သန်လာစေမည့် အဖြစ်တစ်ခုနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံလာခဲ့ရလေ၏။

ဇွန်လ ကုန်ခါနီး နောက်ဆုံးပတ်၏ ရက်တစ်ရက်တွင် သူသည် ဘူတာရုံ ခုံးတံတားပေါ်မှ ဖြတ်ကျော်၍ လျှောက်လာနေခိုက် နှုတ်ခမ်းများကို လက်ခံနှင့်သုတ်ကာ မီးရထားဟိုတယ်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာသော ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်နှင့် ဆုံမိကြလေသည်။

ဘရမ်းဝဲလ်သည် သူ့မိန်းမ ဂလက်ဒီတစ်ယောက် ကောင်းပေ ညွန့်ပေဆိုသည့် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ကာ အစွမ်းကုန် အလှပြင်၍ သူမ၏ ဝါသနာအရ တိုနီဂလန်သို့ ဈေးဝယ်သွားပြီဆိုလျှင် သူကလည်း အပြင်ထွက်ကာ ဘီယာကလေးသောက်၍ ရသေ့စိတ်ဖြေ လုပ်တတ်လေသည်။

အင်ဒရူးကို မြင်လိုက်သောအခါ မလုံမလဲ ဖြစ်သွားသေးသော်လည်း ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆည်ကာ သူဘီယာ ဝင်သောက်ခြင်းကို မရိပ်မိအောင် ကြိဖန်၍ ပြောလေသည်။

‘ဪ မေဆန်ပါလား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည် ပရစ်ချက် ပင့်လို့ လာရပြန်တာ၊ အခုပဲ ကြည့်ရှုပြီးခဲ့တယ်’

ပရစ်ချက်ဆိုသူမှာ မီးရထားဟိုတယ် ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပေသည်။ သူ၏ တယ်ရီယာ ခွေးဘီလူးကလေးကို ခွဲ၍ လမ်းလျှောက် ထွက်သွားသော ပရစ်ချက်နှင့် လွန်ခဲ့သော ငါးမိနစ်ခန့်ကပင် အင်ဒရူး တွေ့ခဲ့ပြီးပြီဖြစ်ရာ ဘရမ်းဝဲလ် ဖြီးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိနေ၏။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် အင်ဒရူးသည် ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်အား ခင်မင်သည်။ ဘရမ်းဝဲလ်၏ ကြောက်တတ်လန့်တတ်သော ပင်ကို စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း နားလည်သည်။ ဘရမ်းဝဲလ်မှာ မိန်းမလုပ်သူ၏ ပစ်စလက်ခတ်ထားခြင်းကို ခံနေရသူပီပီ ရက်ကြောက် အားငယ်စိတ် ဝင်နေသူဖြစ်၍ သူ၏ အားနည်းချက်များကို ဖုံးကွယ်စေရန် အလိုငှာ လေသံခပ်မြင့်မြင့်၊ ခပ်ကြွားကြွား စကားပြောတတ်သော အကျင့်ရှိ၏။ ထိုအကျင့်ကိုလည်း အင်ဒရူးက ခွင့်လွှတ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တွဲ၍ လမ်းလျှောက်လာရင်း အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ထွေရာလေးပါး ပြောလာမိကြသည်။ ဘရမ်းဝဲလ်သည် အင်ဒရူးနှင့် ဆုံမိတိုင်း သူ၏ လူနာများအကြောင်းကို ပြောတတ်သည် ဖြစ်ရာ ယခုလည်း အင်ဒရူးအား ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ အိမ်ဖော် အင်နီ၏ မတ်တော်သူ အင်မလီ ဟူးတစ်ယောက် သူ့လူနာ ဖြစ်နေကြောင်း ပြောပြနေလေသည်။

အင်မလီသည် အလုပ်ခွင်၌ သတိလက်လွတ် ဖြစ်ကာ ပြောချင်တာပြော၊ လုပ်ချင်တာ လုပ် ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ထံ လူနာအဖြစ် ရောက်လာသည်ဟု ဆိုသည်။ ယခုအခါ အင်မလီသည် တစ်ချိတ်တစ်ချိ အကြီးအကျယ် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း ပြုမူပြောဆိုတတ်သည်ဟု ဘရမ်းဝဲလ်က ပြောပြလေသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျဘူး ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဖောက်ပြန်တဲ့ လူနာတွေကို အလျင်က မြင်ဖူးပါတယ်၊ အခု အင်မလီ ဟူးဖြစ်နေတာက အဲဒါမျိုးတွေနှင့်လည်း သိပ်ပြီးမတူဘူးဗျ’

ဘရမ်းဝဲလ်က ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါဖြင့် ပြောပြနေလေသည်။

အင်ဒရူးသည် အင်မလီ ဟူးအတွက် စိုးရိမ်မိသည်။ အင်မလီ ဟူးသည် လူပုံက ခပ်ထုံထုံပုံမျိုး ဖြစ်သော်လည်း သွက်လက် ချက်ချာသူဖြစ်၏။ လူတိုင်းနှင့် သင့်မြတ်အောင် ပြောဆိုဆက်ဆံ ပေါင်းသင်းတတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်အနည်းငယ်အတွင်းက အိမ်မှ အိမ်ဖော် အင်နီသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း ဖြစ်နေသည့် လက္ခဏာ ရှိနေသည်ကို အင်ဒရူး သတိပြုခဲ့မိ၏။ သူကလည်း မေးခဲ့ဖူး၏။ အင်နီကတော့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မပြောခဲ့ပေ။ အင်နီသည် အတင်းအဖျင်းပြောခြင်းကို ဝါသနာပါသူ မဟုတ်သဖြင့် သူတို့၏ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စများကို ပြောလေ့ပြောထ မရှိပေ။ ပြဿနာရှိလာလျှင်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ဟ မပြောဘဲနှင့် မျိုသိပ်ထားတတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

ယခုကြားရသည့် သတင်းအရဆိုလျှင် အင်နီသည် သူမ၏ မတ်တော်မောင် အင်မလီ ဟူးအတွက် သောက ရောက်နေဟန် တူပေသည်။

ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာသည့်အခါ ဤအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း စဉ်းစားနေမိသော်လည်း မကြာခင် အင်မလီ ဟူး ပြန်လည် နေကောင်းသွားလိမ့်မည်ဟုပင် တွေးထင်ခဲ့မိလေ၏။

ထိုအပတ် သောကြာနေ့ မနက် ခြောက်နာရီခန့်တွင် အိပ်ခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် သူနိုးလာရ၏။ တံခါးခေါက်သူမှာ အင်နီဖြစ်ပေသည်။

အင်နီသည် အပြင်သို့ သွားမည့်ပုံမျိုး အဝတ်အစားများ လဲထား၏။ မျက်လုံးများမှာလည်း နီရဲပြီး မျက်ခွံများ မိုးနေသည်ဖြစ်ရာ အတော်ကလေး ငိုထားကြောင်း မြင်ရုံဖြင့် သိသာနေ၏။ သူမက အင်ဒရူးအား စာအိတ်တစ်လုံး လှမ်းပေးသဖြင့် ကပျာကသီ ယူ၍ ဖတ်မိ၏။ စာမှာ ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်ထံမှ စာပေတည်း။

အမြန်လိုက်ခဲ့ပါ။ အန္တရာယ်များသော အရူးတစ်ယောက်ကို ကူညီ စစ်ဆေးပေးစေလိုပါသည်။

အင်နီကလည်း သူ့ရှေ့၌ရပ်ကာ ငိုလျက်ရှိလေ၏။

‘အင်မလီ ကိစ္စပါ ဒေါက်တာ၊ အဖြစ်ကတော့ မလန့်သာ မထိတ်သာပဲ၊ ဒေါက်တာ အခုချက်ချင်း လိုက်လာနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ’

အင်ဒရူးသည် သုံးမိနစ်ခန့်မျှနှင့် ပြီးစီးအောင် အဝတ်အစားလဲသည်။ လမ်းပေါ်ရောက်မှပင် အင်နီ ပြောပြသဖြင့် အင်မလီ ဟူး အကြောင်းကို သိရလေတော့သည်။

အင်မလီ ဟူး ဖျားနေသည်မှာ တနင်္ဂနွေ သုံးပတ်ခန့် ရှိနေပြီဖြစ်၍ လွန်ခဲ့သော ညကမူ အိပ်ပျော်နေရာမှ ကယောင်ကတမ်းထကာ သူ့မိန်းမ အော်လဝင်အား ပေါင်မုန့်လှီးသော ဓားဖြင့် ထိုးရန်ကြံသည်။ သူ့ပုံပန်း အမူအရာမှာ စိတ်ဖောက်ပြန်နေသူ တစ်ဦးနှင့် တူနေသည်။ သူ့မိန်းမ အော်လဝင်မှာ ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် လမ်းမပေါ် အရောက် ဆင်းပြေး၍သာ အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ရသည်ဟု သိရလေသည်။

အင်မလီ ဟူး၏ အဖြစ်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းသည့် အဖြစ်ပေတည်း။ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လည် ပြောပြနေသော အင်နီသည် ပြောရင်းကပင် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ဖြစ်နေရှာလေ၏။

အင်မလီ ဟူး၏ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲ၌ ထိုင်နေသော ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်ကို တွေ့ရ၏။ ဘရမ်းဝဲလ် ခမျာ မုတ်ဆိတ်မွေးရိတ်ဖို့ပင် အချိန်ရခဲ့ဟန် မတူပေ။ လည်ပင်းတွင် နက်တိုင်လည်း မပါ။ အဝတ်အစားများကလည်း ဖရိုဖရဲ။ စိတ်မော လူမော ဖြစ်လှသည့် ပုံမျိုးဖြင့် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်လျက် ရှိလေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဖောင်တိန် တစ်ချောင်း ကိုင်ထား၍ သူ့ရှေ့မှောက်တွင် ပုံစံစာရွက် တစ်ရွက်ရှိရာ တစ်ဝက်ခန့် ရေးသွင်းပြီးနေပေပြီ။

‘ဟဲ့လို မေဆန်၊ ခင်ဗျား မြန်မြန်လိုက်လာတာ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အဖြစ်ကတော့ ဆိုးတယ်ဗျို့၊ သိလား၊ ဒါပေမဲ့ လုပ်စရာကတော့ သိပ်ပြီးရှိမယ် မထင်ဘူး၊ အခုပဲ ပြီးသွားမှာပါ’

‘ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ’

‘အင်း စိတ်နောက်သွားတာပေါ့လေဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က ခင်ဗျားကိုတောင် ကျွန်တော် ပြောခဲ့မိသေးတာပဲ။ အခုတော့ ကျွန်တော် ထင်တဲ့အတိုင်း မှန်နေတာပါပဲ။ ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားတဲ့ ရောဂါမျိုးပေါ့’ ဟု ဘရမ်းဝဲလ်က သူ့ဘက်က အလွန်ပိုင်နိုင်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

‘တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ လူသတ်မှုတောင်မှ ကျူးလွန်တတ်တဲ့ စိတ္တဇဝေဒနာ တစ်မျိုးပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ပွန်တီနူး စိတ္တဇဆေးရုံကို အမြန်ဆုံးပို့မှ ဖြစ်မယ်၊ အရေးကြီးတာက သူ့ကို ပို့ဖို့ ဆေးထောက်ခံချက် ပုံစံမှာ ဆရာဝန်နှစ်ယောက် လက်မှတ်ထိုးဖို့ လိုနေတယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် ထိုးပေးလိုက်ရင် ပြီးပါတယ်၊ သူ့ဆွေမျိုးတွေက ခင်ဗျားကို ခေါ်ပြီး ပြချင်သေးတယ် ဆိုလို့ ခေါ်လိုက်ရတာ’

အင်ဒရူးက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘စိတ်ဖောက်ပြန်ကြောင်း အထောက်အထားတွေကတော့ ခိုင်လုံပါတယ်နော်’

အင်ဒရူး၏ အမေးကို ဘရမ်းဝဲလ်က ချက်ချင်း အဖြေမပေးသေးချေ။ ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်ပြီး သူ့လက်တွင်းမှ ရေးလက်စ ပုံစံကို ပြန်ဖတ်နေသည်။ လွန်ခဲ့သော အပတ်ကတည်းက စမ်းသပ်စစ်ဆေး၍ တွေ့ရှိခဲ့ရသမျှ အချက်အလက်များအရ ဆိုလျှင် အင်မလီ ဟူးအား စိတ်ဖောက်ပြန်သွားပြီဟုပင် ကောက်ချက် ချရပေလိမ့်မည်။

ဘရမ်းဝဲလ်က အင်ဒရူးအား မော့ကြည့်သည်။

‘အထောက်အထားကတော့ မခိုင်လုံစရာ မရှိပါဘူး၊ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြနိုင်မှာပါ’

‘အေးဗျာ၊ အဖြစ်ကတော့ ဆိုးသားပဲ’ ဟု အင်ဒရူးက ညည်းလိုက်ပြီး ‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို နည်းနည်းတော့ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

‘ကျေးဇူးပဲ မေဆန်၊ ကျေးဇူးပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီကပဲ ထိုင်စောင့်နေတော့မယ်’

ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်သည် ပုံစံကို ဆက်၍ ဖြည့်နေခဲ့လေ၏။

အင်မလီ ဟူးသည် အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းလျက်ရှိ၏။ အိပ်ရာဘေးတွင်မူ သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အလုပ်သမားနှစ်ဦး ရပ်နေကြသည်။ လိုအပ်လျှင် ဟူးအား ထိန်းကြမည့် လူများပေတည်း။

ဟူး၏ ဇနီး အော်လဝင်မှာ ယခင်ကဆိုလျှင် အလွန်သွက်လက် ဖျတ်လတ်၍ ခပ်စွာစွာ တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြင့် ခုတင်ခြေရင်း၌ ရပ်နေသည်။ အကြီးအကျယ် ငိုထားသဖြင့် မျက်နှာအလှမှာ ပျက်လျက်ရှိပေသည်။ သူမ အနေဖြင့် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြောင်း မြင်ရုံနှင့် သိနိုင်၏။

အလင်းရောင် ကောင်းစွာမရသော အခန်းဖြစ်သဖြင့် အခန်းထဲတွင် ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေပေရာ လူကောင်းတစ်ယောက်ပင်လျှင် စိတ်နောက်ကျိ ရှုပ်ထွေးဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေသည်။ အခြေအနေကလည်း လူတစ်ယောက်ကို ဓားနှင့် ထိုးရန် ကြံစည် အားထုတ်သည်အထိ ဖြစ်ထားသဖြင့် အင်ဒရူးကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် စိတ်ချောက်ချားသလို ဖြစ်မိ၏။

အင်ဒရူးသည် အင်မလီ ဟူးအား သေချာစွာကြည့်သည်။ ဟူး၏ ရုပ်ရည်မှာ သိသိသာသာကြီး ပျက်လျက်ရှိသဖြင့် ရုတ်တရက်သော် ဟူးမှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယ ဝင်မိ၏။ ဟူး၏ ရုပ်ရည်မှာ အလွန်အမင်း ပြောင်းလဲသွားသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း အင်မလီ ဟူးပါဟု ရုတ်တရက် ပြောမရနိုင် လောက်အောင်

ပြောင်းလဲခြင်းကတော့ ရှိနေပေသည်။ ဟူး၏ အမူအရာမှာလည်း ခပ်ကြောင်ကြောင် ခပ်ကုပ်ကုပ်နှင့် ကြမ်းတမ်းရက်စက်မည့် ပုံစံမျိုး ပေါက်နေလေသည်။

ဟူး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ရောင်ကိုင်းလျက် ရှိ၍ နှာခေါင်းပေါက်များမှာ ထူထူပွပွကြီး ဖြစ်နေသည်။ နှာခေါင်းပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ မထင်မရှား ပေါ်နေသည့် အနီစင်းတစ်ခုမှ တစ်ပါး မျက်နှာပြင် တစ်ခုလုံးမှာ ဖယောင်းသားပမာ ဖွေးဖွေးဖြူလျက် ရှိသည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် ထူးထူးခြားခြား လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျက် ရှိနေရုံမျှမက ဘာကိုမှ အလေးဂရု မပြုတော့သည့် အမူအရာမျိုး၊ ဘာကိုမှ သတိမရတော့သည့် ဟန်မျိုး ပေါက်နေလေသည်။

အင်ဒရူးက စကားပြောကြည့်သည့်အခါ အင်မလီ ဟူးကလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စကားပြောသံမှာ ပီပီသသ မရှိချေ။

အင်ဒရူးသည် သူ၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်ရင်း မဝေခွဲနိုင်သော စိတ်ဖြင့် အင်မလီ ဟူးအား ကြည့်နေမိလေ၏။

ဟူးတွင် ဘာများ ဖြစ်နေသနည်း။

ဘရမ်းဝဲလ် ပြောသလို ဖြစ်နေခြင်းပေလား။

သူသည် ဇေဝေဝါ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အဖြေရှာမရသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်သလိုလည်း ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

အင်ဒရူးသည် ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထိုင်၍ စဉ်းစား တွေးတောလျက် ရှိလေသည်။

အမှန်ဆိုလျှင် ဟူး၌ ဘာဖြစ်နေသည်ကို သူသိသင့်၏။ သို့သော် သူမသိချေ။ ဘာကြောင့် မသိရသနည်း။

ဘာကြောင့် အင်မလီ ဟူးတစ်ယောက် ယခုလို အပြုအမူမျိုးကို ပြုမူရသနည်း။ ဘာကြောင့် ယခုလို ပြောပုံဆိုပုံမျိုးကို ပြောဆိုလေသနည်း။ အသံကလည်း မမှန်၊ မပီမသ၊ မသံမကွဲ။

ဆိုကြပါစို့။

လူတစ်ယောက် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားသည်၊ ဘာကြောင့် ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်ပြန်ရသနည်း၊ အကြောင်း ရှိရမည်။ အကြောင်းမရှိဘဲနှင့် ဘာကြောင့် စိတ်ဖောက်ပြန်ရမည်နည်း။

အင်ဒရူး သိထားရသလောက် ဆိုလျှင် အင်မလီ ဟူးသည် သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်နေသူ ဖြစ်၏။ အပူအပင် အကြောင့်အကြ သိပ်ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ သောကကင်း၍ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ လူအများနှင့် အလိုက်သင့် နေတတ်၍ အလိုက်သင့် ပေါင်းသင်းတတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် ယခုလို စိတ်အပြောင်းအလဲ ဖြစ်ရသနည်း။

ဘယ်နည်းနှင့်မဆို အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိရမည်။ ထိုအကြောင်းသည် ဘာလဲ။

အင်ဒရူးသည် မလျှော့သော ဇွဲဖြင့် အပြင်းအထန် စဉ်းစားကြံဆလျက် ရှိလေ၏။

ရောဂါတစ်ခု၏ လက္ခဏာများမှာ ဖြန့်ခွဲ သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ပေ။ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်း တစ်နေရာရာတွင် ချွတ်ယွင်းမှု ဖြစ်ကာ တစ်စတစ်စ ကြီးထွားလာပြီးမှ ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အင်မလီ ဟူး၏ ဖောအစ်နေသော မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း လျှို့ဝှက် နက်နဲစွာ နှစ်မြုပ်နေသော အဖြေကို မရမနေ ကြိုးစားကြိမ် ကြည့်နေမိသည်။ အင်ဒရူးသည် ဟူး၏ မျက်နှာပြင်ကို ဖြည်းဖြည်းသာသာ သတိထား၍ ပွတ်ကြည့်သည်။ သူ့စမ်းသပ်နေစဉ် အတွင်း ဖောအစ်နေသော ပါးပြင်သည် ခွက်ဝင်သွားခြင်း၊ ချိုင့်ဝင်သွားခြင်း မရှိပေ။

ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့ အလင်းရောင် တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဖြာခနဲ ဝင်လာသည်။ ရောင်နေသော မျက်နှာပေါ်တွင် လက်ချောင်းများနှင့် ဖိနှိပ်ကြည့်နေပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် ချိုင့်ဝင်မသွားရသနည်း။

အကြောင်းမှာ ....။

သူ့နှလုံးသားသည် ခုန်၍ ထွက်သွားတော့မလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာသည်။ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပေ။ အင်မလီ ဟူး၏ ရောဂါသည် ရိုးရိုး အဖောတော့ မဖြစ်နိုင်။ မစ်ခီစီဒီးမား ရောဂါကြောင့်သာ ဖြစ်ရမည်။ အင်မလီ ဟူး၏ ရောဂါသည် ဒါပဲ ဖြစ်နိုင်သည် ဟူသော အသိ ဝင်လာခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

သို့သော် အလျင်စလို ဆုံးဖြတ်၍ မဖြစ်သေးပေ။ ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်နှင့် သတိကြီးစွာ ထား၍ သေချာသည်ထက် သေချာအောင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် စဉ်းစား ဆင်ခြင်သွားမှ ဖြစ်မည်။

အင်ဒရူးသည် သူ့စိတ်ကို ပြန်၍ထိန်းကာ အင်မလီ ဟူး၏ လက်ကို ကိုင်တွယ် စမ်းသပ်ကြည့်သည်။

ဟုတ်ပြီ။

ဟူး၏ အသားအရေမှာ ခြောက်သွေ့ကြမ်းတမ်းနေသည်။

လက်ချောင်းထိပ်ဖျားများ အခြေအနေကကော မည်သို့ ရှိသနည်း။

ဟုတ်ပြီ။

သူ တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း တူနေသည်။

ဟူး၏ အပူချိန်ကရော မည်သည့် အခြေအနေမှာ ရှိသနည်း။

ဟုတ်ပြီ။

သာမန် အပူချိန်မျိုး မဟုတ်။

စနစ်တကျ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် စမ်းသပ်စစ်ဆေးသည်။ ပထမတစ်ဆင့်ကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ရာ သူတွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း မှန်နေသည်။ ထိုအခါ ဝမ်းသာ အားတက်ခြင်း ဖြစ်လာရလေ၏။

သို့သော် သူ့ အတွေးအထင် မှန်းဆချက် တစ်ခုလောက် မှန်ရုံမျှနှင့် အတိုင်းအဆ မရှိအောင် ဝမ်းသာမိလိုက်လျှင် နောက်တစ်ခုကို စစ်ဆေးရာ၌ ပေါ့ပေါ့တန်တန် လုပ်မိသွားမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် သူ၏ ဝမ်းသာ အားတက်မှုကို ထိန်းချုပ်ထားသည်။ စိတ်ကို အေးနိုင်သမျှ အေးဆေး တည်ငြိမ်အောင် ထားလေသည်။

ရောဂါ လက္ခဏာ တစ်ခုစီ တစ်ခုစီကို အဆစ်အပိုင်း ကျအောင်ချ၍ ပေါင်းစပ် စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ တမင်တကာ ရှုပ်ထွေးအောင် လုပ်ထားသော ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိ ရုပ်ပုံလွှာ တစ်ခုကို အကွက် မပေါ်ပေါ်အောင် အကွက်ဖော်၍ အဖြေရှာသလို ဖြစ်လာလေ၏။

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ မပီမသနှင့် ထွက်လာသည့် စကားပြောသံ။ ခြောက်သွေ့နေသော အသားအရေ။ ထူနေသော လက်ချောင်း ထိပ်ဖျားများ။ ဖောအစ်နေသော မျက်နှာ။ ချွတ်ယွင်းနေသော သတိ။ ဖျတ်လတ်မှုဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ နှေးကွေးလေးလံနေသည့် စိတ်အခြေအနေ။ လူတစ်ယောက်ကို ဓားနှင့် ထိုးသတ်ရန် ကြိုးစားသည်အထိ ဖြစ်လာရသော စိတ်၏ ပြောင်းလဲမှု သို့မဟုတ် ဒေါသ။

ရောဂါရုပ်လုံး ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်လာခြင်းသည် အလွန်အားရဖွယ်ကောင်းသည့် ထူးခြားသော အောင်မြင်မှု ပါတကား။

အင်ဒရူးသည် ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထကာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာသည်။ ဘရမ်းဝဲလ်သည် ဆောင်းမီးဖိုကို ကျောပေး၍ ရပ်နေရာမှ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ မေဆန်၊ ကျေနပ်ပြီလား၊ ဖောင်တိန် စားပွဲပေါ်မှာ အဆင်သင့်ပဲ၊ လက်မှတ် ထိုးပေတော့’

အင်ဒရူးကတော့ ဘရမ်းဝဲလ်ကို မကြည့်ရပေ။ သူ၏ ဝမ်းသာမှုကို ဘရမ်းဝဲလ် မြင်သွားမှာ စိုးရိမ်နေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဟူးအတွက် ထောက်ခံစာ လုပ်ဖို့ မလိုတော့ဘူး ထင်တယ် ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်’

‘ဘာ ဘယ်လို’

ဘရမ်းဝဲလ်သည် အံ့အားကြီးသင့်ကာ တအံ့တဩ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟူးက စိတ်ဖောက်ပြန်နေပြီပဲဟာ’

‘အဲဒါက ကျွန်တော့် အယူအဆ မဟုတ်သေးဘူးလေ’

အင်ဒရူးက အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာပင် ပြောသည်။ သူ၏ ဝမ်းသာမှုကို ယခုအချိန်ထိ ကြိုးစား၍ ထိန်းထားဆဲပင်။

သူ့အနေဖြင့် လူနာကို စမ်းသပ်ပြီး အဖြေ ရှာပေးရုံမျှနှင့် မလုံလောက်မှန်း သိသည်။ ဘရမ်းဝဲလ်အား နားဝင်အောင် ပြောပြရဦးမည်။ သို့မှသာ သူ၏ တွေ့ရှိချက်ကို လက်ခံလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက သူနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

‘ကျွန်တော့် အမြင်ကို ပြောပါရစေ၊ အင်မလီ ဟူးဟာ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အဖျားဝင်နေသလို စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဘက်မှာလည်း ဖျားနေတယ်၊ သဘောကတော့ သူ့စိတ်မှာလည်း ဖျားနေတယ်လို့ ဆိုရမယ်၊ ကျွန်တော်တွေ့တာက သူ့မှာ သိုင်းရွိုက် လည်ပင်းကျိတ် ချွတ်ယွင်းနေတယ်၊ ဒါဟာ ရောဂါဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ အတိအကျ ပြောနိုင်တဲ့ အချက်ပဲ၊ ဘာမှ သံသယ ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး’

ဘရမ်းဝဲလ်သည် အင်ဒရူးအား တွေ့တွေ့ငေးငေးကြီး ကြည့်နေသည်။ အံ့အားသင့်ကာ စကားပင် ရုတ်တရက် မပြောနိုင်ဖြစ်နေ၏။ တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ကြိုးစားသော်လည်း မပီမသ အသံသာ ထွက်နေသည်။

‘အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ’

အင်ဒရူးက ဘရမ်းဝဲလ် မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ ဖျောင်းဖျံသံဖြင့် သူ့စကားကို ဆက်လေသည်။

‘ဒေါက်တာ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပွန်တီနူး စိတ္တဇဆေးရုံဟာ အလွန်ကို အဆင်မပြေတဲ့ နေရာပါ၊ အခု ကျွန်တော်တို့ ဟူးကို ပို့လိုက်ရင် မပြန်လမ်းကို ပို့တာနှင့် အတူတူပဲ၊ သူပြန်လာနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဒါက သေချာသလောက်ပဲ၊ သူ ပြန်ထွက် မလာနိုင်တော့ဘူး ဆိုရင် သူ့ဘဝ သူ့မိသားစုဘဝဟာ ပျက်သွားတော့မှာ၊

တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကသာ သိုင်းရွိုက်ကို ပြန်ကောင်းသွားအောင် ပြုပြင်ကုသပေးနိုင်မယ် ဆိုရင် အဆင်ပြေသွားမယ် မဟုတ်လား’

‘ဟာ ....မဟုတ်တာဘဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဒီလို လုပ်ပေးဖို့ အကြောင်း မရှိတော့ဘူးလို့ ....’

ဘရမ်းဝဲလ်၏ စကားကို အင်ဒရူးက ဆုံးအောင် နားမထောင်ချေ။

‘ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး၊ ခင်ဗျား ဂုဏ်သိက္ခာ တက်သွားမယ့် အချက်ကို ထည့်ပြီး တွက်စေချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား သူ့ရောဂါကို ပျောက်အောင် ကုသပေးလိုက်နိုင်မယ် ဆိုရင် ဘယ်လို ဖြစ်လာမလဲ တွေးကြည့်ပါ။ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုပါ ဒေါက်တာ၊ ကဲလေ လာပါ၊ မစ္စက ဟူးနှင့် တွေ့လိုက်ပါဦး၊ သူ့ခမျာ သနားစရာပါ။ ငိုရလွန်းလို့ မျက်လုံးတွေ ပေါက်ထွက်ခမန်းပါပဲ။ သူ့ယောက်ျားကို ပွန်တီနူးကို ပို့ရတော့မယ်လို့ ထင်နေရှာတယ်။ ခင်ဗျား အနေနှင့် ကုနည်း အသစ်တစ်ခု ပြောင်းပြီး ကုပေးမယ် ဆိုတာ ရှင်းပြလိုက်ပါဦး’

ဘရမ်းဝဲလ် စကား ပြန်မပြောနိုင်မီ အင်ဒရူးသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ မိနစ် အနည်းငယ်ခန့် အကြာတွင် အင်ဒရူးသည် ဟူး၏ ဇနီး အော်လင်နှင့်အတူ ပြန်ဝင်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်လျက်ရှိပေပြီ။

ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်သည် ဟန်ပါပါဖြင့် အော်လင်အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။ သူမ ယောက်ျား အခြေအနေကို ရှင်းလင်းပြောပြသည်။ ပြီးမှ ‘ခင်ဗျား ယောက်ျားအတွက် မျှော်လင့်ချက် ရှိပါသေးတယ်၊ မပူပါနှင့်’ ဟူသော မင်္ဂလာသတင်းကို ပေးလိုက်၏။

ဘရမ်းဝဲလ်၏ နောက်ဘက်မှ ရပ်နေသော အင်ဒရူးသည် စားပွဲပေါ်မှ ဆေးထောက်ခံချက် ပုံစံကို ကောက်ယူ လုံးခြေ၍ မီးဖိုထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ သိုင်းရွိုက်အတွက် ကာဒစ်ဖ်သို့ ဖုန်းဆက်ရန် ထွက်သွားလေ၏။

အင်ဒရူးသည် ဘရမ်းဝဲလ်နှင့် တွဲ၍ အင်မလီ ဟူး၏ ရောဂါကို ကုသခဲ့လေသည်။ သူ၏ ကုသမှု အပေါ်တွင် လူနာဖြစ်သူ ဟူး၏ တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်ကြည့်ရင်း ရက်ပေါင်း များစွာပင် စိုးရိမ်သောက ကြီးစွာဖြင့် စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေခဲ့ရလေ၏။

ဟူး၏ တုံ့ပြန်မှုမှာ မျက်လှည့် ပြလိုက်သလားဟုပင် ထင်စရာဖြစ်၏။ အိပ်ရာထဲ လဲနေခဲ့သော အင်မလီ ဟူးသည် ဆယ့်ငါးရက် အကြာတွင် ထနိုင်သွားနိုင်၍ နှစ်လအကြာတွင် သူ့အလုပ်ခွင်သို့ ပြန်ဝင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့သော ညနေခင်းတွင် အင်မလီ ဟူးသည် သူ့မိန်းမ အော်လင်နှင့်အတူ အင်ဒရူး၏ ဆေးခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ အင်မလီ ဟူးမှာ နေကောင်းပြီးစဖို့ ပိန်နေသေးသော်လည်း သွက်သွက်လက်လက် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်နေပြီ။ အော်လင်မှာလည်း ဟိုတုန်းကလိုပင် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပျော်မဆုံး ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အင်မလီ ဟူးက အင်ဒရူးနှင့် တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း သူ့တစ်သက်တွင် ယခုလောက် နေထိုင်ကောင်းသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် ဘယ်တုန်းကမှ မကြုံသေးပါဟု ပြောနေလေသည်။

အော်လင်ကမူ ‘ကျွန်မတို့ အသက်သခင်ဟာ ဒေါက်တာပါ၊ ကျွန်မတို့ ဘရမ်းဝဲလ်ရဲ့ လူနာစာရင်းက ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါက်တာ့ စာရင်းထဲကို ပြောင်းချင်တယ်၊ ကျွန်မနှင့် မရခင် ကတည်းက အင်မလီဟာ ဘရမ်းဝဲလ်ရဲ့ စာရင်းထဲ ရောက်နေတာပါ။ အခုဆို ကြာလှပြီပဲ ဒေါက်တာရယ်၊ ပြောင်းလို့ ရမှာပါ။ ကျွန်မတို့ အဖို့တော့ ဒေါက်တာ့ကျေးဇူးကို ဆပ်လို့ ကုန်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး ရှင်’ ဟု ဆိုလေသည်။

အင်ဒရူးကတော့ ခေါင်းကို အသာအယာ ယမ်းလိုက်ကာ ‘လူနာစာရင်း ပြောင်းဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး အော်လင်၊ အခုအချိန်မှာ ပြောင်းလည်း မပြောင်းသင့်ဘူး၊ ပြောင်းလိုက်ရင် အရပ်ဆိုးကုန်မှာပေါ့’ ဟု ပြောလိုက်ပြီး ‘တကယ်လို့ ကျွန်တော့်ဆီ ပြောင်းဖို့များ ခင်ဗျား ဆက်ကြိုးစားနေဦးမယ်ဆိုရင် ပေါင်မုန့်လှီးတဲ့ ဓားနှင့် ခင်ဗျားကို လိုက်ရလိမ့်မယ်’ ဟု ရယ်စရာလိုလို အတည်လိုလိုနှင့် ပြောလိုက်လေသည်။

အင်ဒရူးနှင့် လမ်းတွင် ဆုံမိလေ့ရှိသော ဘရမ်းဝဲလ်ကမူ ‘ဟဲလို မေဆန်၊ ခင်ဗျား ဟူးတို့ လင်မယားနှင့် တွေ့ရဲ့လား၊ ဟား .... ဟား .... ဟား၊ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်မဆုံး မော်မဆုံးပါပဲဗျာ၊ ကျေးဇူးလည်း သိပ်တင်နေကြတယ်၊ ဒီလို ပညာသားပါပါနှင့် ကုရတဲ့ ရောဂါမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မကြုံခဲ့ဖူးသေးဘူး’ ဟု ခပ်ကြွားကြွား လေသံဖြင့် ပြောတတ်လေ၏။

အင်နီကမူ ‘ဘရမ်းဝဲလ်က မြို့ထဲမှာ လည်ပြီး လျှောက်ကြွားနေလေရဲ့ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ သူ့ကိုယ်သူ တကယ်တော် တကယ်တတ်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးလို့များ ထင်နေသလား မသိပါဘူး၊ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာမှသိတာ တတ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့်၊ သူ့မိန်းမကတော့ ဟင်း .... ဘယ်တော့မှ အိမ်ဖော်တွေကို ပျော်အောင် မြဲအောင် မထားနိုင်တဲ့ မိန်းမစားမျိုး’ ဟု မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် ပြောတတ်၏။ မစ္စ ပိတ်ချ်ကမူ ‘ရှင်ဟာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ကိုယ်စား လုပ်ကိုင်နေရတယ်ဆိုတာ မမေ့ပါနှင့် ဒေါက်တာ မေဆန်’ ဟု သတိပေး တတ်သည်။

ဒင်နီကတော့ တစ်ဘာသာ ဖြစ်သည်။ ‘ဟေ့ မေဆန်၊ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေကတော့ ဘဝင်မြင့်ဖို့ ကောင်းတဲ့ အခြေအနေပဲဗျ။ သိလား၊ ခင်ဗျားဟာ မကြာခင် အလွန် နာမည်ကြီးလာတော့မယ်၊ မကြာတော့ဘူး၊ မကြာတော့ဘူး’ ဟု ခပ်ငေါ့ငေါ့ လေသံဖြင့် ထေ့တတ်လေသည်။

အင်ဒရူးကတော့ သူတို့တစ်တွေအား ခွန်းတုံ့မပြန်ချေ။ သူ့တွင် ရှိနေသည့် ပြောစရာ ဟူသမျှကို ခရစ္စတီအတွက် သူ၏ ရင်ထဲမှာပင် သိမ်းဆည်းထားသည်။ ပြောစရာ ရှိလာသည့် အခါကျမှ ခရစ္စတီထံ အပြေးကလေးရောက်သွားကာ သူ၏ သိပ္ပံနည်းကျကျ စမ်းသပ်စစ်ဆေးသော လုပ်ငန်း၏ အောင်မြင်မှုကို ခရစ္စတီအား ပြောပြလေ့ရှိလေ၏။

(၉)

ထိုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် ဗြိတိသျှ ဆေးပညာရှင်များအသင်း နှစ်ပတ်လည် ညီလာခံကို ကာဒစ်ဖ်မြို့၌ ပြုလုပ်လေသည်။ ပါမောက္ခ လင်းပလောသည် ကျောင်းမှ ဘွဲ့ရပြီး ထွက်ခွာသွားရတော့မည့် ကျောင်းသားများအား နှုတ်ဆက်သြဝါဒ စကား ပြောကြားသည့် အခါတိုင်း ဤအသင်းအကြောင်းကို ထည့်သွင်း ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။ နာမည်ရှိ၍ ထင်ရှားသော ဆေးပညာရှင်တိုင်းသည် ဤအသင်း၏ အသင်းဝင် ဖြစ်သင့်သည်ဟု ပါမောက္ခ လင်းပလောက ပြောဆိုလေ့ ရှိသည်။ ဤအသင်းသည် နှစ်စဉ် မှန်မှန် ကျင်းပလေ့ရှိသော နှစ်ပတ်လည် ညီလာခံများကြောင့် တစ်ရှိန်ထိုး နာမည်တက်ကာ လူသိများလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗြိတိသျှ ဆေးပညာရှင်များအသင်းသည် စည်းရုံးရေး အင်အားကလည်း ကောင်း၏။ အသင်းညီလာခံ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အသင်းဝင် ဆရာဝန်များကိုသာမက ယင်းတို့၏ မိသားစုများကိုပါ ဖိတ်သည်။ ညီလာခံတွင် အားကစားပွဲများနှင့် အခြား သင့်တော်ရာ ဖျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၊ ပြပွဲပြိုင်ပွဲများကိုပါ ကျင်းပပေးပြီး သက်သက်သာသာနှင့် ပါဝင်ဆင်နွှဲနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးသည်။ ညီလာခံ တက်လာသူများအား အကောင်းဆုံး ဟိုတယ်များ၌ တည်းခိုရန် စီမံပေးသည်။ ညီလာခံ ကျင်းပရာ ဒေသရှိ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် ရှေးဟောင်း အဆောက်အအုံများကို ကြည့်ရှုလေ့လာနိုင်ရန် အခမဲ့ပို့ပေးခြင်း စသည်များကိုလည်း ဆောင်ရွက်ပေးလေသည်။

ထင်ရှားသော ပန်းချီ ပန်းပု ပုံများဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ရိုက်နှိပ်ထားသည့် မှတ်တမ်း စာအုပ်များ၊ ပြက္ခဒိန်များ၊ ခွဲစိတ်မှုဆိုင်ရာ အပိုကိရိယာပစ္စည်း တန်ဆာပလာများ ပြုလုပ်ရောင်းချသည့် ကုမ္ပဏီများနှင့် ဆေးဝါးထုတ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီများမှ ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ချိသည့် အထိမ်းအမှတ် လက်ဆောင် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း စာအုပ်များကို ဝေငှပေးခြင်း စသောလုပ်ငန်းများလည်း မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ပါဝင်နိုင်အောင် စီမံပေးသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်က ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာမျှ ညီလာခံ ကျင်းပခဲ့ရာ ညီလာခံအပြီးတွင် နာမည်ကြီး ဘီစကွတ်မုန့် ကုမ္ပဏီမှ နမူနာ ဘီစကွတ် မုန့်ထုပ်များကို ညီလာခံ တက်သူများအား တစ်ထုပ်စီ လက်ဆောင် ပေးခဲ့လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ အသိုင်းအဝိုင်း ကောင်းခြင်းကြောင့်လည်း ဤအသင်း၏ နာမည်သည် ကြီးသည်ထက် ကြီးလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အင်ဒရူးသည် ဗြိတိသျှဆေးပညာအသင်း၏ အသင်းဝင်တစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ နှစ်စဉ်ကြေး ငါးဂီနီ ပေးသွင်းရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် အသင်းမဝင်နိုင်ခဲ့ပေ။ အသင်း၏ အခြေအနေကို အဝေးမှနေ၍ လေ့လာခြင်းဖြင့်သာ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေခဲ့ရ၏။ ဒရင်းဖီးသို့ ရောက်လာသည့်အခါ သူ့မှာ အသင်းနှင့် ပို၍ ဝေးကွာသလို ဖြစ်ခဲ့ရပြန်၏။ နေ့စဉ် သတင်းစာများတွင် ပါလာသည့် ညီလာခံဖွင့်ပွဲ၌ နှုတ်ခွန်းဆက် မိန့်ခွန်းပြောကြားနေပုံ၊ တက်ရောက်လာကြသည့် ဆရာဝန်များ၏ပုံ၊ နာမည်ကြီး ပီးနတ်သ် ဂေါက်သီးကွင်း၌ ကျင်းပသည့် ဆရာဝန်များ၏ ဂေါက်သီးရိုက် ပြိုင်ပွဲများပုံ စသည် စသည် ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်၍သာလျှင် သူ့စိတ်သူ ဖြေသိမ့်ခဲ့ရ၏။

သို့သော်လည်း ဤ သတင်းဓာတ်ပုံများကို မြင်ရတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ အပယ်ခံတစ်ဦး ဖြစ်နေသကဲ့သို့ စိတ်ထဲက ခံစားခဲ့ရလေ၏။

ယခုနှစ် ညီလာခံ ကျင်းပနေသည့် ရက်များအတွင်း ကာဒစ်ဖ် ဟိုတယ် လိပ်စာ ခေါင်းစီးနှင့် စာတစ်စောင် အင်ဒရူးထံ ရောက်လာသည်။ စာမှာ သူနှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ဖရက်ဒီ ဟင်မဆန်ထံမှ စာဖြစ်ပေသည်။

သူတွေ့ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဖရက်ဒီသည် ညီလာခံ တက်လျက်ရှိ၏။ သူနှင့် လာတွေ့ပါဦးဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည့် စာဖြစ်၍ လာမည်ဆိုပါက စနေနေ့ ညတွင် ညစာပါ သူက ကျွေးပါရစေဟု ရေးထားလေသည်။

အင်ဒရူးက ဖရက်ဒီထံမှ စာကို ခရစ္စတီအား ပြသည်။ ယခုအခါတွင် ခရစ္စတီမှာ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စမှအစ သူ၏ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ဖြစ်နေပေပြီ။ သူနှင့် ခရစ္စတီအကြားတွင် လျှို့ဝှက်ထားစရာဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပေပြီ။

ခရစ္စတီအိမ်တွင် ညစာ စားပြီးသည့်နောက် နှစ်လခန့်အတွင်း သူတို့နှစ်ဦး၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုမှာ တိုးတက်လာခဲ့ရုံမျှမက တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ခိုင်မြဲလာခဲ့သည်။ ခရစ္စတီအပေါ်၌ ထားနေသည့် မေတ္တာစိတ်မှာလည်း တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ လျော့နည်းသွားသည်ဟု မရှိဘဲ လူချင်းတွေ့ရပါများလေ၊ အချစ်စိတ်က ခိုင်မြဲလာလေ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သူသည် ခရစ္စတီထံသို့ မကြာခဏ သွားရောက်လေ့ရှိပြီး ခရစ္စတီကလည်း သူ မကြာမကြာ လာ၍ လည်သည့်အတွက် မနှစ်သက်သည့် အမူအရာ စိုးစဉ်းမျှ မပြုချေ။ သူ ရောက်လာလျှင် ကျေနပ်ဝမ်းသာသည့် အရိပ်အယောင်ကိုသာ ပြတတ်၏။ အင်ဒရူးအဖို့တော့ သူ့ဘဝတွင် မကြုံခဲ့ရဖူးသည့် သာယာပျော်ရွှင်မှုကို ရရှိနေလေ၏။

ခရစ္စတီသည် မိန်းမသားတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း တွေးပုံခေါ်ပုံ၊ ယူဆပုံနှင့် လုပ်ပုံကိုင်ပုံများမှာ လက်တွေ့ဆန်သည်။ စကားပြောလျှင်လည်း ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် ပွင့်လင်းစွာ ပြောတတ်၍ ခရာသော ညှိသော မြူဆွယ်သော အမူအကျင့်မျိုး လုံးဝမရှိပေ။

အင်ဒရူးတစ်ယောက် စိတ်ညစ်၍၊ စိတ်ပျက်၍၊ စိတ်အားငယ်၍ ရောက်လာပြီဆိုလျှင် ခရစ္စတီက လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် အားပေးနှစ်သိမ့်စကား ဆိုတတ်သည်။ အကျိုးနှင့် အကြောင်းနှင့် ယှဉ်၍ ဖြေသိမ့်စကား ဆိုတတ်သည်။ သူမ၏ အားပေးနှစ်သိမ့်မှုကြောင့် စိတ်လက် ကြည်လင် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ပြန်လာနိုင်သည်က များ၏။

ခရစ္စတီ၏ ချစ်စရာ မြတ်နိုးစရာ အကောင်းဆုံးသော အကျင့်ကလေးတစ်ခုမှာ သူ ပြောပြသမျှကို တိတိဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပြီးမှ ချင့်ချိန်ဝေဖန်မှု ပြုတတ်သော အကျင့် ဖြစ်ပေသည်။ သူမ၏ ဝေဖန် သုံးသပ်မှုများမှာလည်း အများအားဖြင့် ကျိုးကြောင်းဆီလျော်၍ မှန်ကန်သည်က များသည်။ သူမတွင် ချစ်စရာကောင်းသော ဟာသဉာဏ်လည်းရှိ၏။ သူ အနှစ်သက်ဆုံး အကျင့်တစ်ခုမှာ သူ့အား ဘယ်တော့မှ လိမ်၍ညာ၍ လှည့်ဖြား၍ မပြောတတ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခရစ္စတီသည် စိတ်နေစိတ်ဓာတ် တည်ငြိမ်၍ ရင့်ကျက်သော သဘောရှိသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ အငြင်းသန်သည့် သဘောရှိသည်။ ငြင်းမိပြီဆိုလျှင် လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့မပေးချင်တတ်ပေ။ သူနှင့် ပြိုင်၍ အကြီးအကျယ် ငြင်းခုံနေတတ်၏။

ခရစ္စတီသည် သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်အယူအဆကို လွတ်လပ်စွာ ဖော်ပြတတ်ရုံမျှမက တန်ဖိုးလည်းထားသည်။ အငြင်းအခုံ ဝါသနာပါသော အကျင့်စရိုက်မှာ စကော့လူမျိုးဖြစ်သော သူမ၏ ဘွားအေထံမှ ဆင်းသက်ဆက်နွယ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ရယ်ကာမောကာဖြင့် သူ့အား ပြောပြဖူး၏။ လွတ်လပ်စွာ တွေးခေါ်မြော်မြင်တတ်သော အကျင့်စရိုက်မှာလည်း သူမ၏ ဘွားအေထံမှ ရလာသည့် အမွေပင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ခရစ္စတီသည် ရဲရင့်၍ ခံနိုင်ရည်ရှိသော ဇွဲသတ္တိလည်း ရှိသည်ဟု သူ့စိတ်ထဲက သိနေ၏။ ယင်း အရည်အသွေးမှာ သူ သဘောအကျဆုံး၊ အနှစ်သက်ဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံးသော အရည်အသွေးဖြစ်၍ ယင်း အရည်အသွေးကြောင့်ပင်လျှင် ခရစ္စတီအား ထာဝရ ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်နှင့် ထာဝရလက်တွဲလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

တကယ်တော့လည်း ခရစ္စတီသည် ဤကမ္ဘာလောကကြီး အလယ်တွင် အတွယ်အတာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် တစ်ဦးတည်း ရပ်တည်နေရရှာသူ ဖြစ်၏။ ဘရစ်လင်တန်မြို့တွင် နေထိုင်သည့် မသန်မစွမ်းဖြစ်နေရှာသော အဒေါ်တစ်ယောက်မှလွဲ၍ ဆွေမျိုးညာတိ တစ်ယောက်မှ မရှိပေ။

ခြေခင်းလက်ခင်း သာသည့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ညနေစောင်းများတွင် နှစ်ယောက်သား ပင်ဒီလမ်းမကြီး အတိုင်း လမ်းလျှောက်လေ့ရှိကြသည်။ တစ်ကြိမ်ကဆိုလျှင် ချာလီ ချက်ပလင် ပါဝင်သော ‘ရွှေခေတ်’ အမည်ရှိ ရုပ်ရှင်ကားကို အတူတူသွား၍ ကြည့်ခဲ့ကြ၏။ ခရစ္စတီ၏ ဆန္ဒအရ တိုနီဂလန်သို့ သွားကာ ဂီတ ဆည်းဆာပွဲကိုလည်း ကြည့်ခဲ့ကြ၏။

အများအားဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခရစ္စတီ၏ နေအိမ်ညှိခန်းထဲ၌သာ သာယာသော ညနေခင်းများကို ကုန်လွန်စေခဲ့ကြ၏။ ညနေတိုင်းလိုလို အလည်ရောက်လာတတ်သော ဧည့်သည်တစ်ဦးဖြစ်သည့် မစ္စက ဝပ်ကင်းနှင့် အတူထိုင်၍ ခရစ္စတီနှင့် စကားပြောရင်း အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်က များလေသည်။

မစ္စက ဝပ်ကင်းသည် စကားများများ ပြောတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်ကာ သူတို့နှစ်ဦး ပြောဆိုသမျှကို နားထောင်ရင်း ဇာထိုးနေသည်က များ၏။ အမှန်တော့ မစ္စက ဝပ်ကင်းသည် သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ ခြားထားသည့် နယ်ခြားမြို့ကလေး တစ်မြို့နှင့် တူပေသည်။

ယခုအခါတွင် ကာဒစ်ဖ်သို့ အလည်သွားရန် ပေါ်လာသည် ဖြစ်ရာ သူနှင့်အတူ ခရစ္စတီကိုပါ လိုက်စေချင်သည်။ ဤရက်သတ္တပတ် အကုန်တွင် ဘဏ်လမ်းကျောင်းကလည်း နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်တော့မည် ဖြစ်၍ ခရစ္စတီအနေဖြင့် သူမ၏ အဒေါ်ရှိရာ ဘရစ်လင်တန်မြို့သို့ သွား၍ နေရန် စီစဉ်ထား၏။ ခရစ္စတီမသွားမီ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ထူးခြားသည့် အထိမ်းအမှတ်ကလေး တစ်ခုတော့ ရှိစေချင်လှ၏။ အကယ်၍သာ သူတို့ နှစ်ယောက်အတူ တွဲ၍ ကာဒစ်ဖ်သို့ သွားနိုင်ကြမည် ဆိုပါမူ ....။

ဖရက်ဒီ ဟင်မဆန်၏ ပေးစာကို ခရစ္စတီ ဖတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အင်ဒရူးက သူ့စိတ်ကူး၊ သူ့ အစီအစဉ်များကို ကရားရေလွတ် တတွတ်တွတ် ပြောလေတော့၏။

‘ကျွန်တော်နှင့် လိုက်လည်မယ် မဟုတ်လား ခရစ္စတီ၊ လိုက်လည်နော်၊ မီးရထားနှင့် သွားရင် တစ်နာရီခွဲလောက်ပဲ ကြာတယ်၊ ကျွန်တော် စနေနေ့ ညနေပိုင်း ဆေးခန်း မထိုင်တော့ဘူး၊ မစ္စ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်ဆီမှာ ခွင့်ယူလိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်၊ ညီလာခံမှာ တစ်ခုခုကြည့်ရအောင်လည်း စီစဉ်ကြမယ်လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဖရက်ဒီနှင့် ခရစ္စတီကို တွေ့စေချင်တယ်’

ခရစ္စတီက မပြုံးတုံ့တုံ့ ပြုံးတုံ့တုံ့ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေ၏။

အင်ဒရူးမှာ ခရစ္စတီက ငြင်းပယ်ခြင်း မပြုဘဲ အလွယ်တကူ လက်ခံလိုက်သဖြင့် များစွာ ဝမ်းသာလျက်ရှိလေ၏။ မစ္စ ပိတ်ချ်က ခွင့်မပေးဘဲ ကတ်သီးကတ်သတ် လုပ်နေမည်ကို စိုးရိမ်မိသဖြင့် အစစအရာရာ သူ့ဘက်မှ ပိုင်အောင် ကြိုတင် စီစဉ်ထားလေသည်။

မစ္စ ပိတ်ချ်ထံ သွား၍ ခွင့်ကိစ္စ မပြောခင်ကတည်းက ‘စနေနေ့ ဆေးခန်းပိတ်သည်’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ဆေးခန်း ပြတင်းပေါက်တွင် လူအများ မြင်သာအောင် ချိတ်ဆွဲထားခဲ့ပြီးမှ မစ္စ ပိတ်ချ်ထံသို့ သွားလေသည်။

‘ဒီမှာ မစ္စ ပိတ်ချ်၊ လက်ထောက်ဆရာဝန်များ အက်ဥပဒေထဲမှာ ကျွန်တော် ဖက်ဖူးခဲ့တဲ့ အတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ တစ်နှစ်မှာ နေ့တစ်ဝက် ခွင့်ခံစားခွင့် ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် အခုလာမယ့် စနေနေ့မှာ ခွင့်သွားချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကာဒ်ဖိကို ကိစ္စတစ်ခုနှင့် သွားစရာ ရှိနေလို့ပါ’

‘ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ် ဒေါက်တာ မေဆန်’

မစ္စ ပိတ်ချ်က မလိုတမာသံဖြင့် စကားစသည်။ သူမက ငှားထားသည့် အင်ဒရူးလို လက်ထောက်ဆရာဝန် တစ်ဦးက သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးပြီး အောက်ခြေလွတ်ကာ ဟန်ပန် တစ်ခွဲသားနှင့် ဥပဒေစာအုပ်တွေ ဘာတွေနှင့် ကိုင်၍ ခွင့်တောင်းရကောင်းလားဟု ဒေါပွ သွားလေသည်။ အင်ဒရူးကိုလည်း မသင်္ကာသော မျက်စိများဖြင့် အတန်ကြာမျှ ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးမှ ‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မနားလည်ပါတယ်။ ရှင်သွားချင် သွားနိုင်ပါတယ်’ ဟု အဖြေပေးလေ၏။

ပြောရင်းဆိုရင်းကပင် သူမ၏ ခေါင်းထဲသို့ စိတ်ကူးတစ်ခု ဝင်လာဟန်ရှိသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် တောက်ပလာပြီး ပါးစပ်မှ ကျအံ့ဆဲဆဲ သွားရည်ကို တစ်ချက် သိမ်းလိုက်သည်။

‘ရှင် ကာဒ်ဖိက ပြန်ရင် ပါရေး ကုမ္ပဏီက မုန့်ဝယ်ခဲ့ပေးပါ။ ပါရေးမုန့်က သိပ်အရသာ ရှိတာပဲ၊ ကျွန်မ သိပ်ကြိုက်တယ်’

စနေနေ့ ညနေ လေးနာရီခွဲတွင် ခရစ္စတီနှင့် အင်ဒရူးတို့သည် ကာဒ်ဖိသို့ မီးရထားဖြင့် ထွက်ခဲ့ကြလေ၏။ အင်ဒရူးမှာ မိုးမမြင် လေမမြင် ဖြစ်အောင်ပင် ပျော်ရွှင်လျက်ရှိရာ ဘူတာထဲအရောက်တွင် မီးရထား အလုပ်သမားတစ်ဦးနှင့် လက်မှတ်ရောင်း စာရေးကြီးတို့ကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်သေးသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုံတွင် ထိုင်နေသော ခရစ္စတီအား တစ်ချက် ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ခရစ္စတီသည် ရေတပ်ရောင် အကျီပြာနှင့် စကပ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ကိုယ်ကာယမှာ အချိုးအစားကျ၍ ပြေပြစ်လှပေသည်။ သူမ၏ စီးနေကျ ဖိနပ်အနက် ခွာမြင့်သည်လည်း ပြောင်လက်နေသည်။ သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် နှစ်သက်မက်မောစဖွယ် အကောင်းဆုံးသော မျက်လုံးများသည် ခရီးထွက်ရခြင်း အတွက် ဝမ်းသာကြည်နူးလျက် ရှိကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။

ခရစ္စတီအား တစ်မုံစိမုံကြည့်ရင်း အင်ဒရူး၏ စိတ်မှာ ထူးထူးခြားခြား နူးညံ့ပျော့ပျောင်း နေပေသည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှ ဖွားမြင်သန့်စင်လာသည့် ကရုဏာ ရေအလျဉ်သည် တသွင်သွင် စီးလျက် ရှိလေ၏။

ခရစ္စတီနှင့် ယခုလို တရင်းတနီး တွဲ၍ လာရသည့်အတွက် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာမိသော်လည်း သူ ဖြစ်ချင်နေသည့် အခြေအနေမှာ ယခုထက်ပို၍ ရင်းနီးသော ချစ်သူတို့ ဘဝအခြေအနေမျိုး ဖြစ်၏။ ချစ်သူတို့ ဘဝသာဆိုလျှင် သူသည် ခရစ္စတီအား တယုတယ ပိုက်ထွေး၍ သူ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အပြည့်အဝ ဖော်ပြနိုင်ပေလိမ့်မည်။

‘ဒီ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ခရစ္စတီက တစ်နေရာမှာ ရောက်နေဦးတော့မယ်၊ ခရစ္စတီမရှိရင် ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေဦးတော့မှာပဲ’

အင်ဒရူးက အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ခရစ္စတီ၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ ရှက်စိတ်ဖြင့် ကြက်သွေးရောင် လျှမ်းလျက် ရှိပေသည်။ အင်ဒရူးကို မကြည့်ဘဲ ရထားပြတင်းမှနေ၍ အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ သူသည် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ အမှတ်မထင် ပြောမိပြန်လေ၏။

‘ကိုယ့်အနေနှင့် ဒီစကားမျိုး မပြောသင့်ဘူး ထင်ပါရဲ့နော်’

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် အခုလို ပြောတဲ့အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာပါတယ်’

ခရစ္စတီက တိုးတိုးညှင်းညှင်း ပြန်ပြောလေသည်။

‘ခရစ္စတီရယ် ကိုယ်တော့ဖြင့် မင်းကို ချစ်နေပြီ’

ဤစကားလုံးများသည် အင်ဒရူး၏ နှုတ်ဖျားဝယ် တွဲလွဲခိုနေကြသဖြင့် ဖွင့်ဟ ပြောပြလိုက်ချင်သော စိတ်သည် တားမနိုင် ဆီးမရ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အဖော် ကင်းမဲ့သော သူ့ဘဝတွင် သာယာ စိုပြည်မှု ဟူသည်မှာ မရှိခဲ့။ ဘဝလုံခြုံမှု ဆိုသည်မှာလည်း ဝေလာဝေး။ ခရစ္စတီသာလျှင် သူ၏ ရာသက်ပန် ဘဝကြင်ဖော် ဖြစ်လာမည် ဆိုပါမူ ....။

ချစ်စကား ကြိုက်စကားတွေ ဆိုနေမည့်အစား သူ့အား လက်ထပ်ပါတော့ဟုပင် ပြောလိုက်ချင်၏။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးသည် ငယ်ငယ်ကတည်းက မိဘမဲ့လာသူများဖြစ်ရာ ဘဝတူများဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဘဝတူသော သူတို့နှစ်ဦးအဖို့ ရာသက်ပန် သေတစ်ပန် သက်တစ်ဆုံး လက်တွဲလိုက်ခြင်းသည်သာလျှင် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိလေ၏။

သူ့စိတ်က မည်မျှပင် လှုံ့ဆော်နေစေကာမူ သူ့ ပါးစပ်မှာ အာစေးထည့်ထားသလို ဖြစ်နေပေရာ သူ ပြောလိုသည့် စကားများ တစ်လုံးမှ ထွက်မလာပေ။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ကာဒစ်ဖ်က အပြန်ကျမှပင် ဖွင့်ဟတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

‘ကနေ့ည ပျော်စရာ သိပ်ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ် ခရစ္စတီ သိလား၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဖရက်ဒီ ဟင်မဆန်ဟာ သိပ် သဘောကောင်းတယ်၊ သူဟာ ရွှင်ရယ် ကောလိပ်မှာ လူချွန်တစ်ယောက်ပေါ့၊ တစ်ခါတုန်းက ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကို မှတ်မိနေသေးတယ်၊ တစ်နေ့မှာ ဆေးရုံရန်ပုံငွေအတွက် ဂီတဆည်းဆာပွဲတစ်ခု ဒန်ဒီမှာ လုပ်တယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း နာမည်ကြီး အဆိုတော်တွေ မင်းသမီး မင်းသားတွေ လာပြီး ကျောင်းခန်းမကြီးထဲမှာ ဖြေဖျော်ကြတာပေါ့၊ အဲဒီတုန်းက ကျောင်းမှာ ဘာပွဲလုပ်လုပ် ဖရက်ဒီ မပါရင် ပွဲမစည်ဘူး ဆိုတာမျိုးဖြစ်နေတော့ ဖရက်ဒီရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကလည်းက ဆိုလည်းဆိုပေါ့၊ ပရိသတ်က သဘောကျလွန်းလို့ လက်ခုပ်သံ တည့်ညံ့ပဲ၊ ခဏခဏ ပွဲတောင်းကြတယ်’

ခရစ္စတီက ပြုံးလေသည်။

‘ဒီလိုဆို ရှင့် သူငယ်ချင်းက ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် မတူဘဲ လူကြိုက်များတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသားနှင့် တူမှာပေါ့နော်’

အင်ဒရူးက အလိုက်သင့် ရယ်သည်။

‘အခု အထင်မသေးနှင့်ဦး ခရစ္စတီ၊ မင်း ဖရက်ဒီနှင့် တွေ့ရင် ခင်သွားမှာပါ’

မီးရထားသည် ကာဒစ်ဖ်သို့ ခြောက်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်တွင် ဆိုက်သည်။ နှစ်ဦးသား နန်းတော်ဟိုတယ်သို့ တိုက်ရိုက်သွားကြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လာ၍ ကြိုပါမည်ဟု စာထဲတွင် ရေးထားသော်လည်း အင်ဒရူးတို့ ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်သွားချိန်အထိ ဖရက်ဒီ၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မမြင်ရချေ။

နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရပ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောနေမိကြ၏။ ဧည့်ပရိသတ်မှာ ဧည့်ခန်းနှင့် ပြည့်လှစေမန်းပင်။ ဆရာဝန်များနှင့် သူတို့ဇနီးများ၏ စကားပြောသံ၊ ရယ်သံ၊ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်သံများ သောသောညီကာ အခန်းထဲတွင် ပျံ့လွင့် ပြေးလွှားနေပေသည်။

‘ဒေါက်တာ၊ ရှင်နှင့် မစ္စက် စမစ်တို့ ကနေ့ည ကျွန်မတို့အနားမှာ ထိုင်ရမယ်နော်’

‘ဟေး ဒေါက်တာ၊ ဒီပွဲ လက်မှတ်တွေ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ’

ဝင်လိုက်ကြ၊ ထွက်လိုက်ကြ၊ သွားလိုက်ကြ၊ လာလိုက်ကြနှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကာ ပျားပန်းခတ်မျှ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ရင်ဘတ်တွင် ဖဲကြိုးအနီစကလေးများ တပ်ဆင်ထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် လက်ထဲတွင် စာရွက်စာတမ်းများ ကိုင်၍ ရောင်စုံကျောက်ပြားများ ခင်းထားသော ဧည့်ခန်းသမံတလင်းကို ဖြတ်ကာ လူးလာခေါက်ပြန် သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ သူတို့၏ ဟန်ပန် အမူအရာမှာ တကယ့် အရေးပါ အရာရောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဟန် ဖြစ်လေသည်။

ဧည့်ခန်းမကြီးနှင့် တွဲလျက်ရှိသော မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းတွင်းမှ ‘ကျေးဇူးပြု၍ ဒီဘက်ကို ကြွပါ’ ဟူသော အသံသည် ထပ်တလဲလဲ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခန်းဘက်သို့ ကူးဖြတ်သွားရာ လမ်းကူး၏ အထက်တွင် ‘ဆေးပညာ ပြခန်း’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

‘ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူတို့ပွဲက ဆိုရှယ်သက်သက်ပဲ’ ဟု အင်ဒရူးက မှတ်ချက်ချသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ များလှစွာသော လူစုလူဝေးအလယ်တွင် ဝိုင်းပယ် ခံနေရသည့် စုံတွဲလို ခံစားလာရသဖြင့် ‘ဖရက်ဒီအကျင့်က ဒီအတိုင်းပဲ၊ မပျောက်သေးဘူး၊ ထုံးစံအတိုင်း နောက်ကျပြန်တာပဲ၊ ကိုယ်တို့ ပြခန်းဘက် လျှောက်ကြည့်ရင် မကောင်းဘူးလား’ ဟု ခရစ္စတီဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလေ၏။

နှစ်ဦးသား ပြခန်းတွင်း ဝင်၍ ကြည့်ကြသည်။ မကြာမီအတွင်းမှာပင် အင်ဒရူးလက်ထဲ၌ ကြော်ငြာ စာရွက်စာတမ်းများ တစ်ပွဲတစ်ပိုက်ကြီး ဖြစ်လာလေ၏။

အင်ဒရူးက ခရစ္စတီကို ကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး လက်ထဲမှ စာအုပ်ငယ် တစ်အုပ်ကို ပြသည်။ စာအုပ်ပေါ်တွင်

‘ဒေါက်တာ၏ ဆေးခန်းတွင် ဆေးများ ကုန်နေပါသလား၊ မည်သို့သော ဆေးဝါးကောင်းများဖြင့် ပြန်လည် ဖြည့်တင်းပေးရမည်ကို ကျွန်တော်တို့က ပြပေးနိုင်ပါသည်’ ဟု ရေးထားလေသည်။

အင်ဒရူး လက်ထဲတွင် အခြား ဆေးကြော်ငြာ စာအုပ်ငယ်ပေါင်း ဆယ်ကိုအုပ်မျှ ရှိနေသေး၏။ ဆေးဝါး ထုတ်လုပ်ရောင်းချသည့် ကုမ္ပဏီများမှ သူတို့ ဆေးများ အရောင်းရ တွင်ကျယ်အောင် သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ကမ်းလှမ်းဝေငှသည့် စာအုပ်များပေတည်း။

‘ဆေးပညာ လောကရဲ့ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်မှုကတော့ဖြင့် မြင်းပွဲ တစ်ပေးသလို ဖြစ်နေပြီ’ ဟု အင်ဒရူးက ရေရွတ်မိလေသည်။

ပြခန်း အထွက်ဝန်း အရောက်တွင် လူငယ်တစ်ဦးက သူတို့အား ဆီးကြို၍ တားပြီး အိတ်ဆောင် နာရီနှင့် တူသော ထူးဆန်းလှပသည့် ကိရိယာလေး တစ်ခုကို ပြသည်။ ပါးစပ်မှလည်း အပြော ကောင်းကောင်းနှင့် ကြော်ငြာစကားများ ထွက်လာလေသည်။

‘ဒေါက်တာ ခင်ဗျား၊ ဒေါက်တာ့ အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ တီထွင်လိုက်တဲ့ အင်ဒက်ဆို မီတာကလေးကို စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ဒီကိရိယာကလေးဟာ အမျိုးမျိုး သုံးလို့ ရပါတယ်၊ အချိန် ကျတော့လည်း တစ်မိနစ် မလွဲပါဘူး၊ အိပ်ရာဘေးမှာ ထားပြီး သုံးရင်လည်း ရပါတယ်၊ အဘက်ဘက်က အသုံးဝင်တဲ့ ပစ္စည်းမို့ တန်ဖိုးကြီးကြီး ပေးရလိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါနှင့် ခင်ဗျား၊ ဒီပစ္စည်းကလေးရဲ့ တန်ဖိုးက မများလှပါဘူး၊ နှစ်ပဲနိသာ ကျပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တဆိတ်လောက် ပြခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျား၊ ဒေါက်တာ မြင်နေရတဲ့ အတိုင်းပါပဲ၊ ရှေ့ဘက်က အပူချိန်ကို ညွှန်ပြပါတယ်၊ ဒိုင်ခွက်ကလေးကို ဟောဒီလို တစ်ချက် လှည့်လိုက်ရင် ကူးစက်စွမ်းအင်ကို မြင်ရပါလိမ့်မယ်၊ အထဲမှာ ဆိုရင်တော့ ....’

လူငယ်သည် သူ့လက်ထဲမှ ကိရိယာ၏ ကျောပုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အင်ဒရူး ရှေ့မှောက်သို့ ထိုးပြကာ ‘မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ ခင်ဗျား၊ အကောင်းဆုံး အနီရောင်ပေး ဓာတ်ပုံ ဟီမိုဂလိုဘင် ရောင်စုံ အညွှန်းကလေးတွေပါ၊ ကျောဘက်မှာတော့ အသင့် တွက်ချက်ပြီးသား ဇယားပုံစံ ကလေးနှင့် ....’

လူငယ်၏ စကားမဆုံးမီ အင်ဒရူးက ကြားဖြတ်၍ ‘ကျွန်တော့် အဘိုးမှာ ဒီကိရိယာလေး တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ အသုံးမကျလို့ သူ မသုံးဘူး၊ လွှင့်ပစ်လိုက်တယ်’ ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်လေသည်။

ပြခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် အချိန်တွင် ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်နေပေသည်။ ‘သူ့ခမျာ သနားစရာ’ ဟု ဆိုလိုက်ပြီးမှ ‘ဘယ်သူမှ သူပြနေတဲ့ မိတာကလေးကို ကြည့်ပြီး မလှောင်ဝံ့ကြဘူး’ ဟု ပြောလေသည်။

အင်ဒရူးတို့ ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်မှပင် ဖရက်ဒီရောက်လာသည်။ သူသည် တက္ကစီပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ဟိုတယ်ထဲသို့ အပြေးအလွှား ဝင်လာသည်။ သူ့နောက်မှ ဂေါက်သီးလွယ်အိတ် လွယ်ထားသော သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ပါလာသေးသည်။ ဝင်လာလျှင် လာချင်းပင် အင်ဒရူးတို့အား မြင်လေရာ ဝမ်းသာ လှိုက်လှဲသော အပြုံးဖြင့် သူတို့ထံ ရောက်လာလေသည်။

‘ဟဲလို ဟဲလို မေဆန်၊ နေကောင်းရဲ့နော် သူငယ်ချင်း၊ ငါ နောက်ကျသွားတယ်ကွာ၊ ဆောရီးပဲ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ လစွတာ ဖလားပွဲ အတွက် ဂေါက်သီး ဝင်ရိုက်နေရလို့ နောက်ကျသွားတာပါ၊ အခုလို ပြန်တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ် သူငယ်ချင်း၊ သိပ်ကို ဝမ်းသာတယ်၊ မင်းကတော့ အလျင်ပုံစံ အတိုင်းပဲ၊ လုံးဝကို မပြောင်းလဲပါကလား၊ ဟား .... ဟား’

ဖရက်ဒီက အင်ဒရူး၏ ကျောကို ပုတ်၍ အားပါးတရ နှုတ်ဆက်ရင်းက ခရစ္စတီအား တစ်ချက်ငှေ့၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ဟေး .... ဘယ်လိုလဲ၊ သူငယ်ချင်း၊ လုပ်ပါဦး၊ ငါ့ကို မိတ်ဆက်ပေးပါဦးဟ၊ မင်း ဘာများ ကြောင်နေရတာတုံး’ ဟု ပြောလေ၏။

သုံးဦးသား စားပွဲတစ်လုံးတွင် နေရာယူကြသည်။ ဖရက်ဒီက ယမကာ တစ်မျိုးမျိုး သောက်ရန် အကြံပြုကာ စားပွဲထိုးတစ်ဦးအား လက်ဖျောက်တီးခေါ်သည်။ သူတို့ သုံးယောက်သည် စပိန် စပျစ်ရည်ကို သောက်ရင်း ထွေရာလေးပါး ပြောကြလေ၏။

ဟင်မဆန်က သူ ကစားခဲ့ရသည့် ဂေါက်သီးပွဲ အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ သူ ပြိုင်ဘက်ကို အနိုင်ရရန် ဘယ်လို ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးစား ရိုက်ခဲ့ရသည်ကို အာပေါင်အာရင်း သန်သန်ဖြင့် ပြောပြနေလေ၏။

ဖရက်ဒီ ဟင်မဆန်မှာ အသားအရေ စိုပြည်သည်။ ဆံပင်ကို ကြော့နေအောင် ဖြီးထားသည်။ အဝတ်အစားကို ခေတ်မီမီ ပုံကျကျ ဝတ်ထားသဖြင့် ကြည့်လို့ ကောင်းသလို ရှိသော်လည်း ပင်ကို ဥပမိရပ်က ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် မရှိလှပေ။ ထည်ဝါသော ဟန်အမူအရာနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများကြောင့် ခွံညား၍ ကျက်သရေရှိဟန် ပေါက်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏ ပုံပန်း အသွင်အပြင်မှာ အခြားသူများထက် ထူးခြားခြင်း မရှိပေ။

မျက်နှာထားကတော့ ခပ်ကြွားကြွားဟန် ပေါက်သည်။ ဘဝင်မြင့်သည့် ဟန်လည်း ပေါက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ပြောပုံဆိုပုံ ဟန်အမူအရာ လေသံများမှာ တစ်ဖက်သားကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ တကယ်တော့လည်း ဟင်မဆန်သည် အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေကို ကြည့်၍ အလိုက်သင့် အလျားသင့် ပေါင်းတတ်သူဖြစ်၏။ မည်သူ့ကိုမဆို အလွယ်တကူနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်လာအောင် စည်းရုံးပေါင်းသင်းတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

ဤအရည်အချင်းကြောင့်ပင်လျှင် တက္ကသိုလ်တွင် နေခဲ့ကြစဉ်က အပြစ်တွေ့လာလျှင် တွေ့လာသလို မညာမထောက် ပြောတတ်သော ရောဂါဗေဒ ဌာနမှူး ဒေါက်တာ မြူရာက ကျောင်းသားအားလုံးရှေ့တွင် အလွန် စိတ်မသက်သာသော မျက်နှာထားဖြင့် ဖရက်ဒီ ဟင်မဆန်အား စေ့စေ့ကြည့်ကာ ....

‘မင့်ကို မေးလိုက်ရင် မင်းသိတာ မင်းတတ်တာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး ဖရက်ဒီ၊ ပူဖောင်းနှင့် တူတဲ့ မင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ အငွေ့တွေနှင့်ပဲ ပြည့်နေတယ်၊ တခြား အရာဝတ္ထုဆိုလို့ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ ဘယ်တော့မှ အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငါပြောရဲတယ်၊ တို့များရဲ့ တက္ကသိုလ်တွေမှာ စာမေးပွဲလို့ သိထားကြတဲ့ ကစားပွဲကြီးမှာ မင်းခိုးချလို့ အောင်သွားရင် ငါ အခုကတည်းက ဗေဒင်

ဟောထားလိုက်မယ်ကွာ၊ မင်းရဲ့ အနာဂတ်ဘဝဟာ ကြီးပွားပြီး သာယာနေဦးမှာပဲ’ ဟု ခပ်ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြောခဲ့ဖူးလေသည်။

သုံးဦးသား အသားကင် အမျိုးမျိုး မှာယူ စားသောက်နိုင်သည့် အခန်းတွင်းသို့ ညစာ စားရန် သွားကြသည်။ ဖရက်ဒီကမူ သူ ယနေ့ည ဧည့်ခံပွဲများ တက်စရာ ရှိနေသည်။ ကပွဲ ပါသော ဧည့်ခံပွဲများမှာ မျက်စိနောက်စရာ ကောင်းလှသဖြင့် မတက်လိုသော်လည်း သူမပါလျှင် မဖြစ်၍ အနည်းဆုံး မျက်နှာတော့ ပြုမဖြစ်မည်ဟု ဆိုလေသည်။

အစားအသောက်များ ရောက်အလာကို စောင့်ရင်း ဖရက်ဒီက ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်များကို စားမြို့ပြန် လေသည်။

‘ငါတော့ ဒီလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့များ လုံးလုံး မထင်ခဲ့ပါဘူး၊ တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်း မေဆန် တစ်ယောက် တောင်ပိုင်း ဝေလနယ်ထဲက တောင်ကြားဒေသမှာ သွားပြီး မထင်မရှား သာမည လူတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ဇာတ်မြုပ်သွားလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိတာ အမှန်ပါကွာ’

‘သူ့ဘဝ အမြဲပုံခံသွားရပြီလို့ ရှင်က တကယ်ပဲ ထင်နေသလား’

ခရစ္စတီက ပြုံး၍ ဖရက်ဒီအား မေးသည်။ ခရစ္စတီ၏ အပြုံးမှာ အသက်တော့ မပါလှချေ။ တမင်တကာ ကြိုးစား၍ လုပ်ထားရသည့် အပြုံး။

အားလုံးပင် ခေတ္တမျှ ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။

ဖရက်ဒီကမူ ခရစ္စတီ၏ အမေးကို မကြားဟန်ပြုကာ အခန်းတွင်း၌ ပြည့်နေသည့် ပရိသတ်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး အင်ဒရူးမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ကာ သွားဖိုးပြလေ၏။

‘တို့များရဲ့ ညီလာခံကို မင်း ဘယ်လိုမြင်သလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး’

ညီလာခံ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှု အပေါ်တွင် သံသယကြီးစွာ ဖြစ်နေသော အင်ဒရူးသည် ဘယ်လိုအဖြေမျိုး ပေးရမှန်း မသိချေ။ ‘သိပ်မဆိုးလှပါဘူး၊ ငါ့ အထင်တော့ အမြဲတမ်း ခေတ်နှင့်အမီ လိုက်နိုင်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း အမြဲရှိနေတာပေါ့’ ဟု ဖြေသည်။

‘ဟား .... ဟား .... ဟား၊ ခေတ်နှင့်အမီ လိုက်နိုင်အောင် ဟုတ်လား၊ ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ အခု ညီလာခံ လုပ်နေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ ငါ့လူရေ၊ အဖွဲ့လိုက် ခွဲပြီး လုပ်နေတဲ့ ဆွေးနွေးပွဲတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဆွေးနွေးပွဲတွေထဲက ဘယ်ဆွေးနွေးပွဲကိုမှ ငါ မတက်သေးဘူး သိလား၊ အရေးကြီးတာက ဆွေးနွေးပွဲ မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်းရဲ့၊ ဆွေးနွေးပွဲ မဟုတ်ဘူး၊ အရေးကြီးဆုံး အချက်က ဒီညီလာခံ တက်လာတဲ့ လူတွေထဲက ကိုယ့်အတွက် အကျိုးပြုနိုင်မယ့် လူတွေနှင့် အဆက်အသွယ်ရအောင် ပေါင်းတတ် သင်းတတ်ဖို့ အဖွဲ့ကျဖို့ပဲ၊ အထူးသဖြင့် နာမည်တစ်လုံးရပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားနေတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ လုပ်ပေးနိုင်မယ့် သြဇာရှိတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေနှင့် ရင်းနှီးအောင် လုပ်ဖို့ပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် ဒီညီလာခံမှာ သူငယ်ချင်းအနေနှင့် တွေ့သမျှ လူတွေနှင့် ရောဖို့သာ အဓိက ထားရမယ်၊ ဆွေးနွေးပွဲဆိုတာတွေက အရေးမကြီးဘူး၊ ဒီတစ်ပတ် အတွင်းမှာ ကိုယ့်အနေနှင့် သြဇာအာဏာရှိပြီး ကိုယ့်ကို အခွင့်အရေး ပေးနိုင်တဲ့ လူ ဘယ်နှဦးလောက်နှင့် ရင်းနှီးသွားပြီ ထင်သလဲ၊ ဟူး .... ဟူး၊ ငါ ညီလာခံလာတာ ဒါပဲ၊ ဒီရည်ရွယ်ချက်ပဲ ရှိတယ်၊ ခေတ်နှင့်အမီ ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာတွေ ဘာတွေ ငါ့ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝ မရှိဘူး၊ ဒီညီလာခံက ပြန်ရင် သူတို့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်၊ သူတို့နှင့် အတူတူ သွားလိုက် လာလိုက် ဂေါက်သီးရိုက်လိုက်၊ ဒါပဲ လုပ်ရမယ်၊ ဒါပဲ လုပ်ဖို့လိုတယ်၊ ဒါပဲ ဒါပဲ၊ တခြားဘာမှ လုပ်စရာ မလိုဘူး၊ အလုပ်က အရေးကြီးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါကသာ အရေးကြီးတာ၊ အေး .... ငါပြောတာတွေကို အခုတော့ မင်းလက်ခံနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောင်တစ်ချိန်ကျတော့မှ ဖရက်ဒီ ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ သိပ် မှန်ပါကလားလို့ သိလာလိမ့်မယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒီမှာ သူငယ်ချင်းရဲ့၊ အလုပ် လုပ်ဖို့ မလိုဘူး၊ အလုပ် တတ်ဖို့ မလိုဘူး၊ အထာ သိဖို့ပဲ လိုတယ်’

‘ငါတော့ဖြင့် မင့် အယူအဆတွေကို နားမလည်သေးတာ အမှန်ပဲ ဖရက်ဒီ’

‘လွယ်လွယ်ကလေးပါ မောင်ရာ၊ နားလည်ဖို့ ခဲယဉ်းတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု လောလောဆယ် ငါ ညီလာခံ တက်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညီလာခံမှာ ဘာတွေ ပြောကြဆိုကြ ဆွေးနွေးကြတယ်ဆိုတာ ငါ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး၊ နားလည်း မထောင်ချင်ဘူး၊ နားထောင်နေဖို့လည်း မလိုပါဘူးကွာ၊ အလကားဟာတွေပါ၊ လူက ဒီမှာ ရှိနေပေမဲ့ ငါ့စိတ်ကတော့ လန်ဒန်မြို့ကြီးရဲ့ အနောက်ပိုင်းမှာ အခန်းတစ်ခန်းရအောင် ဘယ်လိုလူနှင့် ပေါင်းပြီး ဘယ်လို ကြံရဖန်ရပါ့မလဲ ဆိုတာတစ်ခုပဲ စဉ်းစားနေတယ်၊ အဲဒီအခန်းကလေး အပြင်ဘက်မှာ ဖရက်ဒီ ဟင်မဆန် အမည်နှင့် ဆိုင်းဘုတ်လှလှကလေး ချိတ်မယ်၊ ဆရာဝန်အပေါင်းအသင်းတွေ များလာအောင် လုပ်မယ်၊ များလာရင် သူတို့တစ်တွေက တစ်ဆင့် လူနာတွေ ငါ့ဆီ လွှတ်ပေးမယ်၊ လူနာများများရရင် ဝင်ငွေကောင်းကောင်း ရမယ်၊ ငါနာမည်ကြီးလာမယ်၊ မရှင်းဘူးလား၊ မင်းက ငါ့နောက်ကျော ကုတ်ပေးရင် ငါကလည်း မင့်နောက်ကျော ပြန်ကုတ်ပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါဟာ သဘာဝကျတဲ့ သဘောတရားပဲ၊ ဟဲ .... ဟဲ .... ဟဲ၊ နားလည်မှုပေါ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ နားလည်မှုပေါ့’

ဖရက်ဒီသည် စပျစ်ရည်ကို အရသာခံ၍ တမြို့မြို့သောက်ရင်းက သူ့စကားကို ဆက်ပြန်လေသည်။

‘မြို့ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်တွေမှာလည်း လူနာများများ ကုနိုင်တာပဲကွ သိလား၊ ကုန်ကုန်ပြောလိုက်မယ်ကွာ၊ နောက်တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ ဒရင်းဖီးမြို့က လူနာတွေတောင်မှ လမ်းညွှန်ပေးရင် ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာနိုင်သေးတယ်၊ ဘယ်နှယ် သဘောရသလဲ သူငယ်ချင်း၊ မင်း ကိုယ့်ဆီကို လူနာတွေ လွှတ်ပေးမယ် မဟုတ်လား’

ခရစ္စတီသည် ဖရက်ဒီ ဟင်မဆန်၏ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်နှင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော်လည်း မပြောဖြစ်ပေ။ သူမ၏ စိတ်ကို ပြန်လည် ထိန်းချုပ်ကာ မျက်လွှာကိုချ၍ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများကို သူမ၏ ရှေ့မှောက်ရှိ ပန်းကန်ပြားပေါ်၌သာ စူးစိုက်ထားလေ၏။

‘ကဲ ကဲ လုပ်စမ်းပါဦး၊ ကိုယ့်ကို မင်းအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါဦး၊ မင်း ဘာတွေလုပ်နေတယ်၊ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို သိစမ်းပါရစေဦး’

‘အိုကွာ မထူးလှပါဘူး၊ ငါ့အကြောင်းက ထူးထူးခြားခြား ပြောစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ သစ်သားနှင့် ဆောက်ထားတဲ့ ဆေးခန်း ကုပ်ကုပ်ကလေးထဲမှာ တစ်နေ့ တစ်နေ့ လူနာ သုံးဆယ်လောက် ကြည့်ရတယ်၊ လူနာတွေက သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားတွေနှင့် သူတို့သားသမီး မယားတွေ’

‘မင်းအဖြစ်ကလည်းကွာ ကြားရတာ စိတ်မကောင်းစရာကြီးပါလား’

ဖရက်ဒီက ခေါင်းတယမ်းယမ်း လုပ်ကာ တကယ် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ပြောနေသော်လည်း အင်ဒရူးကတော့ ဂရုမစိုက်ပေ။ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

‘ငါကတော့ ပျော်နေတာပဲ သူငယ်ချင်း၊ ငါ့အလုပ်နှင့် ငါ ပျော်သမှ သိပ်ပျော်ပဲ’

ခရစ္စတီက ဝင်၍ ပြောလာသည်။

‘ပျော်မှာပေါ့၊ ရှင်က အလုပ်ကို တကယ်လုပ်နေတာပဲ၊ အမှန်တော့လည်း ရှင့် အလုပ်ကမှ တကယ့်အလုပ်’

‘ဒါပေါ့ ခရစ္စတီ၊ ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ်တော့ဖြင့် ကိုယ့်အလုပ်နှင့် ကိုယ်ပျော်နေတာပဲ၊ ဒီမယ် ဖရက်ဒီ၊ မင်းနှင့် တွေ့တုန်း တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ မကြာသေးခင်က အလွန်စိတ်ဝင်စားစရာ လူနာတစ်ယောက် တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီလူနာ အကြောင်းကို ရေးပြီး ဆေးပညာ ဂျာနယ်ကိုတောင် ငါပို့ထားသေးဆယ်’

အင်ဒရူးက အင်မလီ ဟူး၏ ရောဂါအကြောင်းကို အတိုချုပ်၍ ပြောပြသည်။ ဖရက်ဒီကမူ အင်ဒရူး ပြောပြနေသမျှကို အလွန်အမင်း စိတ်ပါဝင်စားလေဟန် ပြု၍ နားထောင်နေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများမှာ ဂနာမငြိမ်ပေ။ ဟိုကြည့် သည်ကြည့်နှင့် ယောက်ယက်ခတ်လျက် ရှိလေသည်။

အင်ဒရူး၏ စကားအဆုံးတွင် ‘သိပ်ကောင်းတဲ့ လူနာမျိုးပဲ၊ ဒီလူနာရဲ့ ရောဂါမျိုးဟာ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်ကွ’ ဟု မှတ်ချက် ချလေသည်။

‘မင်းတွေ့ရတဲ့ဟာမျိုး၊ အဲ .... ဘာတဲ့၊ အဲ .... အဲ .... လည်ပင်းကြီးနာဆို၊ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံနှင့် တချို့ဒေသတွေမှာပဲ တွေ့နိုင်မယ်ထင်တယ် သိလား၊ အေးပါလေ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ မင်းအနေနှင့် ဆေးကုစ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရဖို့တော့ လိုတယ်ကွ၊ ရလိမ့်မယ်လို့လည်း ငါမျှော်လင့်ပါတယ်ကွာ၊ ကနေ့ပဲ စကားစပ်မိလို့ ငါ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ဆေးဝါးကုသခ ကိစ္စကို ပြောသွားသေးတယ်’

ဖရက်ဒီသည် ပြန်လည် သွက်လက် တက်ကြွလာပြန်သည်။ သူ့အစီအစဉ်များကို အားပါးတရ စီကာပတ်ကုံး ပြောပြနေပြန်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦး အကြံပေးသည့်အတိုင်း ဆေးကုစကို ချက်လက်မှတ် လက်မခံဘဲ ငွေသား လက်ခံခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု သူ ထင်ကြောင်း ပြောသည်။ သူ့စကား မဆုံးခင်မှာပင် ညစာ စား၍ ပြီးသွားသဖြင့် သူသည် လက်သုတ်ရင်းနှင့် ထိုင်ရာမှ ထလေ၏။

‘တို့များ ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်မှပဲ ကော်ဖီ သောက်ကြတာပေါ့၊ တို့ရဲ့ ဆွေးနွေးပွဲလည်း အပြင် ဧည့်ခန်း ရောက်မှပဲ နိဂုံးချုပ်ကြတာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား’

ဆယ်နာရီထိုးဖို့ ၁၅ မိနစ်အလိုတွင် သူ့မှာ ဆေးလိပ် တစ်လိပ်လည်း ကုန်ပြီ။ ပြောစရာ ရှိသည်များကို ပြောရလွန်း၍ မောလည်း မောလှပြီ။ ဖရက်ဒီသည် တစ်ချက် သမ်းဝေလိုက်ပြီး သူ့လက်မှ အဖိုးတန် ပလက်တီနမ် ရွှေလက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

အရိပ်အခြည်ကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသော ခရစ္စတီက သူ့ထက်လျင်လေသည်။ အင်ဒရူးဘက် လှည့်၍ ပြုံးပြလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်မှ ထရပ်လိုက်ကာ ‘မီးရထားအချိန် နီးနေပြီ မဟုတ်လား အင်ဒရူး’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အင်ဒရူးက ‘နောက်ထပ် နာရီဝက်လောက်တော့ နေပါဦး’ ဟု ခရစ္စတီအား တားရန်ကြံဆဲမှာပင် ဖရက်ဒီထံမှ ‘ငါ့မှာလည်း ဒီည ကပွဲသွားဖို့က ရှိသေးတယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒီည ကပွဲကို ငါ အလွတ်မခံနိုင်ဘူး’ ဟူသော အသံထွက်လာသဖြင့် အသာ ငြိမ်နေလိုက်ရလေ၏။

ဖရက်ဒီက သူတို့အား ဟိုတယ် တံခါးဝ အထိ လိုက်ပို့သည်။

‘ကဲ သူငယ်ချင်း’

ဖရက်ဒီက အင်ဒရူး၏ လက်ကို ဆွဲကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပခုံးကို တရင်းတနီး ပုတ်၍ ‘လန်ဒန် အနောက်ပိုင်းမှာ ကြေးဝါဆိုင်းဘုတ်ကလေး တင်တဲ့အခါကျတော့ ငါ မင်းဆီကို ဖိတ်စာ တစ်စောင် ပို့လိုက်မယ်’ ဟု ပြောလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင်ကား ပူနွေးသော ညနေခင်းလေသည် အေးအေးမှန်မှန်ကလေး တိုက်ခတ်လျက် ရှိလေ၏။

အင်ဒရူးနှင့် ခရစ္စတီသည် ပန်းခြံလမ်း တစ်လျှောက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာကြသည်။ အင်ဒရူး၏ခေါင်းမှာ နောက်ကျိရှုပ်ထွေးလျက် ရှိရလေ၏။ ယနေ့ ညနေခင်း သူ့ အစီအစဉ်အရ သူ့ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ခဲ့သော ညစာစားပွဲမှာ သူ့မျှော်လင့်ထားသလောက် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ ခရစ္စတီမိလည်း မျှော်လင့်ထား သလောက် မပျော်ခဲ့ရသည်မှာ ထင်ရှားနေ၏။

ခရစ္စတီယံမှ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလာလိမ့်မည်ဟု သူ့မျှော်လင့် စောင့်စားနေသော်လည်း ခရစ္စတီယံမှ အသံပင် ထွက်မလာပေ။ နောက်ဆုံးတွင် မအောင့်နိုင်တော့သဖြင့် သူကပင် စ၍ စကား ပြောရလေတော့၏။

‘ကိုယ်နှင့် ဖရက်ဒီတို့ ပြောနေကြတဲ့ ဆေးပညာအကြောင်းတွေ နားထောင်ရတာ ပျင်းမသွားဘူးလား ဟင်’

‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ မပျင်းပါဘူး၊ နည်းနည်းကလေးမှ မပျင်းပါဘူး’

ခရစ္စတီယံက ဤမျှသာ ပြောပြီး စကားမဆက်သဖြင့် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် သွားပြန်လေရာ အင်ဒရူးကပင် စပြန်လေ၏။

‘ဖရက်ဒီ ဟင်မဆန်ကို ခရစ္စတီ သဘောကျတယ် မဟုတ်လားဟင်’

‘ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မတော့ သိပ်ပြီး သဘောမကျပါဘူး’

ခရစ္စတီက သူ့အား လှမ်းကြည့်သည်။ သူမ၏ လှပသော မျက်လုံးများသည် ရိုးသား ဖြောင့်မတ် ဖြူစင်မှုများကို ဖော်ပြလျက် ရှိပေသည်။

‘ဟင်း .... တစ်ညနေလုံး ထိုင်ပြီး ပြောသွားလိုက်တဲ့ သူ့ စိတ်ကူးတွေ၊ အကြံအစည်တွေ၊ အယူအဆတွေ၊ သူ့ရဲ့ ဖယောင်းသားလို ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတဲ့ ဆံပင်တွေ၊ အပေါစားဆန်ဆန် ဟန်ဆောင်ပြီး တမင် လုပ်ယူထားရတဲ့ အပြုံးတွေ၊ ပြီးတော့ ရှင်အပေါ်မှာ တကယ်ခင်သလိုလို၊ အရေးတယူ လုပ်သလိုလို၊ ကောင်းစေချင်သလိုလိုနှင့် နှိမ့်ချသွားတာတွေ၊ အို .... အလကားဟာတွေ’

‘ကိုယ့်ကို နှိမ့်ချသွားတယ် ဟုတ်လား ခရစ္စတီ၊ တောက်တီးတောက်တဲ့’

အင်ဒရူးက ခရစ္စတီ၏ စကားကို သံယောင်လိုက်ကာ ရေရွတ်သည်။ ခရစ္စတီကလည်း ခေါင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘စဉ်းစားလိုက်ရင် နည်းနည်းကလေးမှ သည်းခံနိုင်စရာ မရှိဘူး၊ သူ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဆေးကုခကို ဘယ်လိုယူရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ် ဆိုတာ သူ့ကို ပြောသတဲ့၊ ဆရာဝန်တစ်ယောက် အနေနှင့် ပြောသင့်တဲ့ စကားတဲ့လား၊ ရှင်က အင်မလီ ဟူးရဲ့ ရောဂါအကြောင်း ပြောပြတော့ သူ့ဘာပြန်ပြောသလဲ၊ ရှင် ပြန်စဉ်းစားစမ်းပါ၊ လည်ပင်းကြီးရောဂါတဲ့၊ ရှင်ပြောတာ သူ့ဘယ်လောက် စိတ်ဝင်စားသလဲဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ၊ ဟင် .... ဆရာဝန်မဟုတ်တဲ့ ကျွန်မတောင်မှ သူ့ အလွဲလွဲ အမှားမှား ခေါ်နေတယ်ဆိုတာကို သိတယ်၊ ပြီးတော့ ဘာတဲ့၊ ရှင်က သူ့ဆီကို လူနာတွေ လွှတ်ပေးဖို့ ပြောနေတာများ အရှက်နည်းလိုက်တဲ့လူ’

ခရစ္စတီက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက် မှဲလိုက်ပြီး ‘ဝတ်ပုံစားပုံ ပြောပုံဆိုပုံ သားနားတာ၊ ခမ်းနားတာ၊ ကြီးကျယ်တာ၊ ထည်ဝါတာ၊ ဟန်အမူအရာကောင်းတာက လွဲလို့ ဘာမှ အနှစ်သာရ မရှိတဲ့လူ’ ဟု ဒေါသတကြီး ပြောလိုက်လေ၏။

‘အိုလေ .... ကျွန်မအတော့်ကို ကြိုးစားပြီး သည်းခံခဲ့ရတယ် သိလား၊ ရှင်ကို အရေးတယူ လုပ်သလိုလိုနှင့် သူက အပေါ်စီးကနေပြီး ပြောဆိုသွားလိုက်တာ’

‘ကိုယ့်ကို နှိမ့်ချပြီး သူက အပေါ်စီး လုပ်သွားတယ် ဆိုတာတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး ခရစ္စတီ၊ ဒီလို မထင်ပါဘူး’

အင်ဒရူးက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်။ သူသည် ရုတ်တရက် စကားကို မဆက်သေးဘဲ ခဏမျှ ရပ်ကာ စဉ်းစားနေသေးသည်။

‘ကနေ့ည ဖရက်ဒီကို ကြည့်ရတာ သူ့ကိုယ်သူ နည်းနည်း အထင်ကြီးနေတဲ့ ပုံမျိုး ပေါက်နေတယ် ဆိုတာတော့ ကိုယ် ဝန်ခံပါတယ် ခရစ္စတီ၊ ဒါပေမဲ့ သဘော အလွန်ကောင်းတဲ့ ကောင်ပါ။ ကောလိပ်မှာတုန်းက ဆိုရင် ကိုယ်နှင့် သူဟာ အခင်မင်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ သူ ကိုယ့်ကို သိပ်ခင်ပါတယ်ကွယ်’

‘ဒါကတော့ သူ့အတွက် ရှင်က တစ်နေရာရာမှာ အသုံးဝင်နေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူ အကျိုးရှိရာ ရှိကြောင်းအတွက် ရှင့်ကို အသုံးချလို့ ရနေလို့သာ ခင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့’

ခရစ္စတီကတော့ အင်ဒရူး၏ ထင်မြင်ချက်ကို လုံးဝ လက်မခံချေ။ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် ရှိသည့်အတိုင်းပင် ခါးခါးသီးသီး ပြောသည်။ ခရစ္စတီတစ်ယောက် ဤမျှလောက်အထိ တောက်တောက်ခါးခါး နာနာကြည်းကြည်း ပြောသည်ကို အင်ဒရူး မကြုံခဲ့ဖူးပေ။ သူသည် စိတ်လက် မချမ်းမြေ့စွာနှင့်ပင် ခရစ္စတီအား တောင်းပန်စကား ဆိုလေသည်။

‘ဒီလောက် အထိတော့လည်း မပြောပါနှင့် ခရစ္စတီရယ်’

‘ဒါကတော့ ရှင့်မှာ ....’

စိတ်တိုနေပြီဖြစ်သော ခရစ္စတီက ဒေါသတကြီးနှင့် အော်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးထောင့်ဝယ် မျက်ရည်စများသည် ပုလဲလုံးများသဖွယ် တွဲလဲခိုလျက် ရှိကြလေ၏။

‘ဒါကတော့ သူဟာ ဘယ်လို လူစားမျိုးဆိုတာကို မမြင်နိုင်လောက်အောင် ရှင့် မျက်စိတွေမှာ တိမ်သလာ ဖုံးနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ခရီးကို ဖျက်ဆီးပစ်တဲ့ လူပဲ။ သူနှင့်တွေ့စာအချိန်ထိ ကျွန်မ ပျော်ခဲ့ပါသေးတယ်။ သူ့အကြောင်းလည်း ပြောရော ကျွန်မ စိတ်ညစ်တာပဲ။ ကနေ့ည ဗွီတိုးရီးယား ခန်းမမှာ ကပွဲ တစ်ခုရှိတယ်။ သိပ်ကောင်းမယ့် ကပွဲပဲ။ ကျွန်မတို့ သွားသင့်တယ် သိလား၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ လွတ်သွားပြီ။ ကျွန်မတို့မှာ အချိန် နောက်ကျသွားလို့ မပျော်ရပေမဲ့ ရှင့် သူငယ်ချင်းမှာတော့ ကပွဲသွားဖို့ နောက်မကျဘူး’

နှစ်ဦးသား နှေးကွေး လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ဘူတာဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ခရစ္စတီ စိတ်ဆိုးသည်ကို မြင်ဖူးသည်မှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ်ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဒေါသဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဒေါပွသည်။ ဟင်မဆန်ကိုလည်း ဒေါပွသည်။ ပြီးတော့ ခရစ္စတီ။

ဟုတ်သည်။ ခရစ္စတီ အပေါ်တွင်လည်း သူ ဒေါပွမိလေသည်။

ခရစ္စတီပြောခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ယနေ့ညနေခင်းသည် ပျော်စရာ ဖြစ်မလာတော့။ မကျေနပ်မှု အရိပ်အငွေ့များ ယှက်သန်းနေသည့် ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏။

နှစ်ဦးသား ငြိမ်ဆိတ်စွာဖြင့် ဘူတာရုံထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြ၏။ အထက်စကြိုပေါ်သို့ အတက်တွင် တစ်ဖက် စကြိုပေါ်၌ ရပ်နေသော လူနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် သူတို့နှစ်ယောက်အား မှတ်မိသည်။ မစ္စက ဘရမ်းဝဲလ်နှင့် ဒေါက်တာ ဂေဘဲလ်တို့ စုံတွဲပေတည်း။

ထိုအချိန်မှာပင် ပို့သ်ကောလ်ဆိပ်သို့ သွားမည့် လော်ကယ်ရထား ဝင်လာရာ ဂေဘဲလ်နှင့် မစ္စက ဘရမ်းဝဲလ်တို့သည် ရထားပေါ်သို့ တက်သွားကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ရွှင်လို့မြူးလို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလို့ ရယ်လို့။

ဂါတ်ဗိုလ်၏ ခရာမှုတ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ သူ့ မျက်စိအောက်မှ မီးရထား ထွက်သွား လေသည်။

အင်ဒရူး၏ စိတ်သည် တိုး၍ပင် နောက်ကျိရှုပ်ထွေးသွားလေ၏။ အလိုလိုနေရင်းက ဝမ်းနည်းစိတ် ယိုဖိတ်လာသည်။ ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာကို ကပျာကယာ လှမ်းကြည့်ပြီး အကဲခတ်သည်။ ဂေဘဲလ်နှင့် မစ္စကံ ဘရမ်းဝဲလ်တို့ စုံတွဲကို ခရစ္စတီ မမြင်တွေ့ပါစေနှင့်ဟုလည်း ကျိတ်၍ ဆုတောင်းမိလေ၏။

ယနေ့နံနက်ပိုင်းက ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်နှင့် သူနှင့် ဆုံမိကြသေးသည်။ ဒေါက်တာ ဘရမ်းဝဲလ်က ရာသီဥတု သာယာကြောင်းကို တခမ်းတနား ဖွဲ့နွဲ့၍ ပြောသွားခဲ့သေးသည်။ ထိုစဉ်က ဘရမ်းဝဲလ်ကို မြင်ခဲ့ရသည်မှာ လောကကြီးကို မကျေနပ်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိသည့် လူတစ်ယောက်လိုပင်။ ယခုတစ်ပတ် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် သူမိန်းမ မစ္စကံ ဘရမ်းဝဲလ်သည် ရှုရှုစံဘူရီမြို့ရှိ သူမ၏ အမေထံ သွားလည် လိမ့်မည်ဟု အင်ဒရူးအား ပြောပြလိုက်သေး၏။

အင်ဒရူးသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် ရှိလေ၏။

သူသည် ခရစ္စတီအား နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နေမိသည်မှာ အမှန်ပင်

သို့သော်လည်း ယခုလောလောဆယ် မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် ကိစ္စသည် သူ့နှလုံးသားကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်လျက် ရှိလေသည်။ သူ့နှလုံးသားသည် ထိခိုက်နာကျင်လျက် ရှိလေသည်။ ယနေ့တစ်နေ့လုံး စိတ်ညစ်စရာ စိတ်ပျက်စရာ စိတ်ရှုပ်စရာတွေနှင့်ချည်း ဆုံနေရပါကလား။

အင်ဒရူး၏ သာယာပျော်ရွှင်မှု အပေါ်တွင် အရိပ်မည်းကြီး တစ်ခု ဖြတ်သန်း ကျရောက်လျက် ရှိနေပေပြီ။ သူ့ရင်တွင်း၌ ခရစ္စတီနှင့် အေးအေးသာသာ စကားပြောချင်သည့် ဆန္ဒသည် ပြင်းပြစွာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ သူ့နှလုံးသားကို ခရစ္စတီအား ဖွင့်ဟ၍ ပြလိုက်ချင်စမ်းပါ၏။

စောစောက ဖြစ်ခဲ့ရသည့် မပြေလည်မှုလေးကို မေ့ပျောက်သွားစေချင်၏။ သူတို့နှစ်ဦးတည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေချင်စိတ်ပေါ်လာပြန်၏။

သို့သော်လည်း တောင်တက် အဆန်ရထား ဝင်လာသောအခါ လူအဆမတန် ပြည့်ကျပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားများနှင့် ပြည့်သိပ်နေသော ရထားတွဲများထဲဝယ် သူတို့လူစု၏ ကျယ်လောင်ဆူညံစွာ ပြောဆိုနေကြသော မြို့ပေါ်မှ ဘောလုံးပွဲအကြောင်းကို နားထောင်၍ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ဒရင်းဖီးသို့ အချိန်အတော်ကြာ နောက်ကျပြီးမှ ရောက်ကြ၏။ ခရစ္စတီမှာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရ၏။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် စိတ်မချမ်းမြေ့မှု အရိပ်အငွေ့များလည်း ယှက်သန်းနေဆဲပင်။ သူမလည်း မစ္စကံ ဘရမ်းဝဲလ်နှင့် ဒေါက်တာ ဂေဘဲလ်တို့ စုံတွဲအား မြင်ခဲ့ရပြီဟု အင်ဒရူး စိတ်ထဲက သိလာသည်။

ယခုမှတော့ဖြင့် ဘာမှ ပြော၍လည်း မဖြစ်။ မေးရန်လည်း မသင့်။ မသိလိုက် မသိဘာသာဖြင့် နေလိုက်ပြီး ခရစ္စတီကို အိမ်အရောက် ပို့ပေးရန်သာ ရှိတော့၏။ ခရစ္စတီကို သူမ၏ အခန်းရှင် မစ္စကံ ဟားဘတ်၏ လက်တွင်းသို့ ပြန်၍ အပ်ရန်သာ ရှိတော့၏။ ပြီးတော့ သူ့အနေဖြင့် ခရစ္စတီကို နှုတ်ဆက်ကာ စိတ်မချမ်းမြေ့မှုကို ရင်ဝယ်ပိုက်၍ သူ့အိမ်ဘက်သို့ ပြန်ရန်သာ ရှိပေတော့၏။

(၁၀)

အင်ဒရူး အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်မှာ သန်းခေါင် နီးနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ဝင်းတံခါးနှင့် ဆေးခန်းကြားတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်ကာ စိုးရိမ်သောကြီးစွာဖြင့် သူ့အား စောင့်နေရှာသော ဂျိုး မော်ဂန်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူ့ကို မြင်လိုက်သောအခါ ဂျိုး၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်သွားသည်။

‘အား ဒေါက်တာ၊ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော် ရောက်နေတာ တစ်နာရီကျော်ပြီ၊ အိမ်က မိန်းမက ဗိုက်နာနေလို့’

အင်ဒရူးသည် ချက်ချင်းပင် သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စများကို မေ့သွားလေ၏။ ‘ခဏစောင့်ဦး’ ဟု ဆိုကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ ဆေးအိတ်ကို ကပျာကသီဆွဲပြီး ဂျိုး မော်ဂန်နှင့် အတူ အိမ်အမှတ် ၁၂၊ ဘလောက်လမ်းသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ညဉ့်နက်ပိုင်းလေသည် အေးမြမြ ရှိလှပေသည်။ တိုက်ခတ်နေပုံမှာလည်း တစ်စုံတစ်ခုသော လျှို့ဝှက် နက်နဲသည့် အရာတစ်ခုခုကို သယ်ယူလာသလိုလို ထင်မှတ်ရပေ၏။ အင်ဒရူး၏ စိတ်မှာ ကြည်လင် လန်းဆန်းခြင်း မရှိပေ။ လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းလျက် ရှိလေ၏။

သူ ယနေ့ည ကြည့်ပေးရမည့် လူနာသည် သူ့ဘဝအတွက် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်လာစေလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မမျှော်လင့်မိပေ။ ယနေ့ည ကြုံရမည့် အဖြစ်သည် သူ၏ အနာဂတ် လမ်းကြောင်းကိုပါ ပြောင်းလဲ သွားစေလိမ့်မည်ဟုလည်း မထင်မိပေ။

သူ့အတွေးနှင့် သူ လာနေသော အင်ဒရူးသည် ဂျိုး မော်ဂန်ကိုပင် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောမိချေ။ နှစ်ဦးသား ငြိမ်ဆိတ်စွာဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ရာ တံခါးဝရောက်မှပင် ဂျိုးထံမှ အသံ ကြားရလေတော့၏။

‘ကျွန်တော်တော့ အထဲ မဝင်ချင်ဘူး ဒေါက်တာ’

ဂျိုး၏ အသံသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု ကြီးမားလျက်ရှိကြောင်း ဖော်ပြနေပေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာအနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ အတွက် အားလုံး အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးလိမ့်မယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ထားပါတယ်ဗျာ’

အိမ်ခန်း အတွင်း၌ လှေကားငယ် တစ်ခု ရှိ၍ ထိုလှေကား အတိုင်း တက်သွားသော် အိပ်ခန်းငယ် တစ်ခုဆီသို့ ရောက်သည်။ အိပ်ခန်းသည် သန့်ရှင်း သပ်ရပ်သော်လည်း ခမ်းခမ်းနားနား ပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိပေ။ ရေနံဆီ မှန်အိမ်ကလေး တစ်လုံးဆီမှ အလင်းရောင်သည် အခန်းတွင်း၌ ဖြာကျ၍ နေပေသည်။

မစ္စက် မော်ဂန်၏ အမေသည် သူ့သမီး ဘေးမှ ထိုင်ကာ အင်ဒရူး ရောက်အလာကို စောင့်မျှော်နေဟန် တူပေသည်။ အင်ဒရူး ဝင်လာသည်ကို မြင်လျှင်ပင် ဝမ်းသာ အားတက်သွားပုံရ၏။

အဘွားကြီးမှာ အသက် ၇၀ ခန့်ရှိပြီ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် အရပ်အမောင်း ကောင်းကောင်းဖြစ်သည်။ ဆံပင် အရောင်ကတော့ မွဲခြောက်ခြောက်။

အင်ဒရူး လုပ်ကိုင်နေသမျှကို မျက်တောင် မခတ်ဘဲ စောင့်ကြည့်နေသည်။ မိနစ် အနည်းငယ်ကြာမှ 'ဒေါက်တာ အတွက် ကျွန်မ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် သွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်နော်' ဟုပြောလေသည်။

အင်ဒရူးက အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

အဘွားကြီး၏ ပုံပန်းကို ကြည့်ရသည်မှာ အတွေ့အကြုံများ၍ ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိပုံရ၏။ လူနာကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး အင်ဒရူး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်ဟန် ပြနေသည်။ အင်ဒရူးက အားပေးနှစ်သိမ့်သည့် အပြုံးကို ထပ်ပြုံးပြရင်း 'မစိုးရိမ်ပါနှင့် အမေရယ်၊ ကျွန်တော် ထွက်မပြေးပါဘူး' ဟု ဆိုလေ၏။

အင်ဒရူးသည် မီးဖိုထဲအထိ လိုက်သွားပြီး အဘွားကြီး ဖျော်ပေးသည့် လက်ဖက်ရည်ကို အေးအေးဆေးဆေး သောက်သည်။ အမှန်တော့ အင်ဒရူးမှာ အတော်ကြီး ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိ၏။ ယနေ့ တစ်နေ့လုံး မနားရသေးပေ။ အကယ်၍ သူ ယခု အိမ်ပြန်သွားပါကလည်း တစ်နာရီမျှပင် ပြည့်အောင် အိပ်ရမည် မဟုတ်ပေ။ လူနာ၏ အခြေအနေကလည်း မိမိကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့်နေမှ ဖြစ်မည့် လက္ခဏာ ရှိနေသည်။ ထူးဆန်းသော အာရုံတစ်ခုကလည်း သူ့စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေလျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အားလုံး ကိစ္စ ပြီးစီးအောင် စောင့်နေပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် အပေါ်ထပ်သို့ တက်၍ မွေးလူနာ၏ အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ မထူးခြားသေး။ အောက်ထပ် မီးဖိုခန်းထဲသို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး မီးဖိုဘေးရှိ ကုလားထိုင်၌ ဝင်ထိုင်ပြန်လေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင် လောက တစ်ခုလုံးကား တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။ မီးဖိုထဲမှ ကျောက်မီးသွေးခဲများ ပေါက်သံနှင့် နံရံပေါ်မှ နာရီစက်သံ တစ်ချက်ချက်မှ တစ်ပါး အခြား အသံဗလံ မကြားရပေ။ ပကတိ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကသာလျှင် မင်းမူလျက် ရှိလေ၏။

တကယ်ဆိုလျှင်တော့ သည်အသံများသာ မဟုတ်သေးပေ။ သတိထား၍ နားထောင်လျှင် အခြား အသံတစ်သံကိုပါ ကြားနိုင်သေးသည်။ ထိုအသံမှာ အိမ်အပြင်ဘက် လမ်းပေါ်တွင် တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည့် ဂျိုး မော်ဂန်၏ ခြေသံ။

သူ့အား မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်နေသော အဘွားကြီးသည် မလှုပ်မယှက်နှင့် သူ့အား ကြည့်နေပေသည်။ လူက မလှုပ်သော်လည်း သူမ၏ မျက်လုံးများကတော့ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ သူ၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို အသေအချာ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်၍ အကဲခတ်လျက် ရှိပေသည်။

သူ့စိတ်ကတော့ ခဲများ ဆွဲထားသည့်နှယ် အလွန်လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းနေ၏။ စိတ်မှာ ကြည်လင်ခြင်းမရှိ၊ သွက်လက်ခြင်းမရှိ၊ တက်ကြွခြင်းမရှိ၊ နောက်ကျိလျက် ရှိလေသည်။ မှုန်မှိုင်း ထုံထိုင်းလျက် ရှိလေသည်။

ကာဒစ်စ် ဘူတာရုံထဲ၌ သူမြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းသည် ပျောက်ကွယ် မသွားချေ။ ယခုအချိန်ထိ သူ့စိတ်ကို ခြောက်လှန့်ဆဲ ဖြစ်၏။ သူ့နှလုံးသားကို ထိခိုက် နာကျင်အောင် ထိုးဆွဆဲ ဖြစ်၏။

မိန်းမနှင့် ကွဲကာ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ပြီး အရက်ကိုသာ အဖော်လုပ်နေရသော ဖီးလစ် ဒင်နီ၏ အဖြစ်။

ဤအဖြစ်များကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားမိတိုင်း အင်ဒရူးမှာ ဘဝင်မကျ ဖြစ်မိလေ၏။

တကယ်ဆိုတော့ ဘုရားဝဲလ်နှင့် ဒင်နီတို့ အိမ်ထောင်များမှာ အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော အိမ်ထောင်များ ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့၏ အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေများကို ကြည့်ရသည်မှာ ကြောက်စရာ လန့်စရာ ကောင်းလှပေ၏။ သူ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အရေး မတွေးဝံ့အောင် ဖြစ်ရလေ၏။

သူ့အနေဖြင့် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကို စုံမက် မြတ်နိုးစဖွယ် ကောင်းလှသည့် အရာတစ်ခု အဖြစ်သာ စဉ်းစားလို၏။ ခရစ္စတီ၏ တောက်ပ ဝင်းလဲ့နေသည့် မျက်လုံးများကတော့ သူ့အား သူမနှင့် လက်ထပ်ရန်မှ တစ်ပါး အခြားသော အဖြေကို မပေးချေ။ သူ၏သံသယ စိတ်နှင့် သူ၏ နှလုံးသားတို့ ကြားတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ပဋိပက္ခကြောင့်သာလျှင် သူ့စိတ်မှာ နောက်ကျိရုပ်ထွေးပြီး သူ့နှလုံးသားမှာ ထိခိုက် နာကျင်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ခြေထောက်များကို ဆန့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ရှေ့သို့ ဝိုက်စိုက်ချကာ သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် ပြင်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး မီးဖိုဆီသို့ တွေ့တွေ့ဝေဝေ ငေးစိုက်နေမိပြန်လေ၏။

ဤပုံအတိုင်း အချိန်နာရီ များစွာ ထိုင်နေမိ၏။ သူ့တွေးသမျှမှာ ခရစ္စတီသာလျှင် ဖြစ်သည်။ မည်မျှကြာအောင် အတွေးရေလျှင်ကြောတွင် မျောနေမိသည် မသိ။ သူ့အား လှမ်း၍ စကားပြောနေသော အဘွားကြီး အသံကို ကြားခါမှပင် သတိ ပြန်ဝင်လာလေတော့သည်။

‘ဆုဆန်က သူ့ကို မေ့ဆေး မပေးပါနှင့်လို့ ပြောတယ် ဒေါက်တာ၊ မေ့ဆေးပေးရင် ကလေး ဒုက္ခဖြစ်မှာ စိုးရတယ်တဲ့။ သူ့ခမျာ ကလေး သိပ်လိုချင်နေတာဆိုတော့ ကလေးတစ်ခုခု ဖြစ်မှာ သိပ်ကြောက်နေရတာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့အားလုံး ကလေးရချင်နေတာ ကြာပါပြီ ဒေါက်တာ’

‘မစိုးရိမ်ပါနှင့် အမေရယ်၊ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ အားလုံး ချောချောမောမော ဖြစ်မှာပါ။ မေ့ဆေးဟာ လူကို အန္တရာယ် မပြုပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း လိုအပ်မှသာ မေ့ဆေးကို သုံးမှာပါ။ မလိုရင် မသုံးပါဘူး၊ စိတ်အေးအေးထားပါ အမေ၊ မပူပါနှင့်’

အင်ဒရူးက အဘွားကြီးအား ကြင်နာစွာဖြင့် နှစ်သိမ့်နေခိုက်မှာပင် လှေကားထိပ်မှ သူ့နာပြုဆရာမ၏ အော်ခေါ်သံကို ကြားရသည်။ အင်ဒရူးက နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ သုံးနာရီ ခွဲလေပြီ။

အင်ဒရူးသည် အိပ်ခန်းဆီသို့ တက်လာခဲ့ပြီး မွေးလူနာ၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်၏။ အလုပ် စရပေတော့မည်။

နောက်ထပ် တစ်နာရီ ကုန်သွားပြန်လေပြီ။

လူသား တစ်ယောက် ပေါက်ဖွားလာရေး အတွက် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရုန်းကန် လှုပ်ရှား၍ တိုက်ပွဲတစ်ခု ဆင်နေခြင်းပေတည်း။

အရုဏ်ဦး၏ လင်းရောင်ခြည်သည် ကြီးမားလှသော အမှောင်ထုကို မသိမသာ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်စ ပြုလာပေပြီ။

အင်ဒရူးသည် ထိုင်၍ နားနေရာမှ ထ၍ ခုတင်ဆီသို့ သွားရပြန်သည်။ လူသားတစ်ဦး လူ့လောက အတွင်းသို့ ချင်းနင်း ဝင်ရောက်လာလေပြီတကား။

သို့သော်လည်း ထိုလူသားသည် လူးလွန်ခြင်း၊ ရုန်းကန်ခြင်း မရှိပါတကား။

လှုပ်ရှားမှု ကင်းမဲ့နေသော ကလေးငယ်အား ကြည့်၍ အင်ဒရူးမှာ တုန်လှုပ် ချောက်ချားလျက် ရှိသည်။ စိုးရိမ် ထိတ်လန့်ခြင်းတို့သည် သူ့စိတ်ကို လွှမ်းမိုး ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ စောစောက ပြင်းထန်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသော အရှိန်ကြောင့် ချွေးတို့ဖြင့် စိုရွှဲ ပူနွေးလျက်ရှိသော သူ့မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် အေးစက်သွားလေ၏။

သူသည် ဘာဆက်၍ လုပ်ရမှန်း မသိလောက်အောင် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ကလေးငယ်အား အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာစေရန် ကြိုးပမ်း အားထုတ်လိုသော ဆန္ဒနှင့် ဆိုးရွားသော အခြေအနေတွင် ဆိုက်ရောက်နေသည့် မိခင်အား အချိန်မီ အသက်လှရမည့် တာဝန်တို့ ကြားတွင် ဝေခွဲ၍ မရသဖြင့် ချီတံ့ချီတံ့ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အလွန်ကြီးမားသော အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်နေရသည့် အင်ဒရူးအဖို့ ဘယ်ဟာကို အလျင်ဆုံး ကိုင်တွယ်ရမည်ကို အသိဉာဏ်ဖြင့် မဆုံးဖြတ်နိုင်တော့ပေ။

သူသည် ယောင်တီးယောင်နဖြင့် လက်ထဲမှ ကလေးကို သူ့နာပြုဆရာမထံ ကမ်း၍ ပေးလိုက်ပြီး သတိလစ်နေပြီ ဖြစ်သော ဆူဆန် မော်ဂန်အား ကသောကမျော ကြည့်သည်။ သွေးတိုးနှုန်း သွေးခုန်နှုန်းပင် ရပ်လုနီးပါး ဖြစ်နေပေပြီ။ လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ပါမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ ဆူဆန်မှာ သွေးဆုတ်စပင် ပြုနေပြီ။ သူ ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း၊ သူ၏ နှလုံးမှာ ပြင်းထန်စွာ ခုန်လျက် ရှိသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ မဆယ်နိုင်အောင်ပင် မောပန်းဖိုလှိုက်လျက် ရှိလေ၏။

သူသည် ထိုးဆေးပုလင်း တစ်လုံးကို ယူလိုက်သည်။ ပုလင်းထိပ်ဖျားကို စနစ်တကျ ဓားနှင့် လှီးဖြတ်နေဖို့ အချိန်မရ၊ နီးရာ ပစ္စည်း တစ်ခုနှင့် ရိုက်၍ ဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆေးထိုးအပ်နှင့် ပြွန်ကို ဆွဲယူကာ ပျော့ခွေလျက် ရှိနေသော ဆူဆန်၏ အသားထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးနွေးထွေးထွေး ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ပေးရပြန်သည်။ မိနစ် အနည်းငယ်ကြာမှပင် ဆူဆန်၏ နှလုံးသည် ခုန်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိုးရိမ်စရာ အခြေအနေမှ ကျော်လာသည်။

အင်ဒရူး တစ်ကိုယ်လုံးသည် ချွေးများဖြင့် ရွှဲနစ်လျက် ရှိပေသည်။ သူ့ဆံပင်များမှာ ချွေးရွဲနေသော နဖူးထက်တွင် ဝဲပျံတွယ်ကပ်ကာ ငြိတွယ်လျက် ရှိကြလေ၏။

‘ကလေး ဘယ်မှာလဲဟင်၊ ကလေး’

သူ့ အသံကြောင့် သူ့နာပြုဆရာမသည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည်။ ပြီးမှ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြသည်။ သူမသည် အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်ကာ ကလေးကို လူနာ၏ ခုတင်အောက်တွင် ချထားခြင်းပေတည်း။

အင်ဒရူးသည် အမောတကောဖြင့် ခူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ခုတင်အောက်ရှိ စွတ်စိုနေသော သတင်းစား အဟောင်းများကြားတွင် ထွေးလုံး ရစ်ပတ်ဖြစ်နေရှာသော ကလေးကို မနည်း ဆွဲထုတ်ယူရလေ၏။

ကြည့်လိုက်တော့ ယောက်ျားလေး။

ခြေလက်အင်္ဂါ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့်။

တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့စိပျော့နဲ့ ဖြစ်နေသော်လည်း နွေးနွေးထွေးထွေးတော့ ရှိသေးသည်။ အသား အရောင်ကတော့ အမဲဆီသဖွယ် ဖြူဖျော့နေ၏။ ကတိုက်ကရိုက် ဖြတ်ထားရဟန်တူသော ချက်ကြိုးမှာ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ခုတ်ဖြတ်ထားသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်အငုတ်သဖွယ် မသေမသပ် မညီမညာ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ကလေး၏ အရေပြားမှာ ချောမွတ်လွန်းသဖြင့် ဝါဂွမ်းဖတ်ကို ထိကိုင်ရသကဲ့သို့ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေသည်။ ကလေး၏ ဦးခေါင်းမှာမူ လည်တိုင်ဆီသို့ အိတွဲကျကာ မှောက်ခုံ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးမပါသည့် ပုံမျိုးပေတည်း။

အင်ဒရူးသည် ဒူးထောက်လျက်သား ထိုင်နေရာမှ မထသေးဘဲ ကလေး တစ်ကိုယ်လုံးကိုသာ စေ့စပ် သေချာစွာ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးနေသည်။ သူ့ နဖူးကြောများမှာ ထောင်နေသည်။ ကလေး တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖွေးနေခြင်းသည် အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့်သာ ဖြစ်ရပေမည်။

ဘာကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရသနည်း။

အခြားဟာတော့ မဖြစ်နိုင်။ ကလေးငယ်သည် မြောသွားခြင်း ဖြစ်မည်။ ယခုလို မြောသွားလျှင် အသား အရောင်သည် ဖွေးဖွေးဖြူလာသည် အထိ ပြောင်းလဲသွားတတ်သည်။

သူ့စိတ်အစဉ်သည် လျင်မြန်လွန်းလှချေသည်။

ရုတ်တရက် ချက်ချင်း မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာပင် တစ်ချိန်က သူ့လေ့လာဖူးသည့် ဆာမာရီတန် လူနာတစ်ဦး၏ အဖြစ်ကို ပြေး၍ သတိရလိုက်လေ၏။ ဆာမာရီတန်တို့ အသုံးပြုခဲ့သည့် ကုထုံး ကုနည်းကိုလည်း မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်လာသည်။ သူသည် ထိုင်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထရပ် လိုက်လေ၏။

‘ရေပူနှင့် ရေအေး နှစ်မျိုးစလုံး သွားယူစမ်း၊ ဇလုံတွေလည်း ယူခဲ့၊ မြန်မြန်လုပ်၊ မြန်မြန် မြန်မြန်’

သူသည် သူ့နာပြုဆရာမဘက်သို့ လှည့်၍ အော်လိုက်လေ၏။

‘ဒေါက်တာ ကျွန်မ ထင် ....’

ဆရာမသည် ဆွံ့အနေသူ တစ်ဦးပမာ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများကမူ ပျော့အိနေပြီဖြစ်သော ကလေးအပေါ်တွင် ငေးစိုက်နေသည်။

အင်ဒရူးက နောက်တစ်ကြိမ် တစ်အားကျိုး၍ အော်ပြန်လေသည်။

‘ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်သွားလို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ မြန်မြန်သွား၊ မြန်မြန်ယူချေ’

သူသည် စောင်တစ်ထည်ကို ဒရော့သောပါး ဆွဲယူလိုက်ကာ ခင်းလိုက်ပြီး ကလေးငယ်ကို စောင်ပေါ်သို့ တင်သည်။ ပြီးတော့မှ အသက်ရှူလာစေရန် အကောင်းဆုံးသော နည်းကို အသုံးပြု၍ စတင်ကြိုးပမ်းလေတော့သည်။

သူ့အနီးသို့ ဇလုံများ ရောက်လာသည်။ ရေချိုင့်ကြီးများ ရောက်လာသည်။ ရေနွေးဘူးကြီးများ ရောက်လာသည်။

သူသည် ဇလုံတစ်လုံးထဲသို့ ရေအေး ထည့်၍ နောက်တစ်လုံးထဲသို့ သူ့လက်စိမ်းထားနိုင်လောက်သည့် အပူချိန်ရအောင် ရေနွေးနှင့် ရေအေးကို ရောစပ်သည်။ ထို့နောက် ကလေးအား ရေအေးဇလုံထဲသို့ ထည့်၍ နှစ်လိုက်၊ ရေနွေးနှင့် ရေအေး ရောစပ်ထားသည့် ဇလုံထဲနှစ်လိုက် လုပ်သည်။ သူ လုပ်ကိုင်နေပုံမှာ ခပ်ကြောင်ကြောင် မျက်လှည့်ဆရာတစ်ဦး မျက်လှည့်ပြနေပုံနှင့် တူနေလေသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ် ကုန်သွားလေပြီ။ အင်ဒရူး၏ နဖူးထက်ဆီမှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များသည် လိမ့်၍လိမ့်၍ ဆင်းကာ သူ့မျက်လုံးများ အတွင်းသို့ စီးဝင်ကြသည်။ သူသည် ဘာကိုမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ပေ။ သူ၏ အင်္ကျီလက်တစ်ဖက်သည် ပင့်တင်ထားရာမှ ပြန်၍ပြုတ်ကာ အောက်သို့ တွဲလောင်းကျပြီး ရေဇလုံထဲ နစ်နေသည်။ သူ၏ အသက်ရှူသံမှာ မမှန်၊ မောဟိုက်လွန်း၍ ပင်ပန်းကြီးစွာ ရှူနေရ၏။ သူ့လက်ထဲရှိ ပျော့အိ တွဲကျနေသော ကလေးငယ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းသို့ အသက်ဝင်လာခြင်းကား မရှိသေးချေ။

‘ငါရုံးပြီ’

ထို အသိစိတ်ကလေး ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ တဒဂံအတွင်းမှာပင် မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးသွားသည်စိတ်။

သူနာပြုဆရာမသည် အင်ဒရူး လုပ်ကိုင်နေသမျှကို ပြူးတိပြူးကြောင်ဖြင့် ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ဆရာမ၏ နှုတ်ဖျားမှ နည်းနည်းကလေးမှ အသံမထွက်လာချေ။ သူမသည် လက်တစ်ဖက်နှင့် သူ့လည်ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ နံရံကို ကျောဖြင့် ကပ်မိုကာ တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသည်။ ပြူးကြောင်လျက် ရှိသော မျက်လုံးများသည် အင်ဒရူး လုပ်သမျှတွင် ငေးစိုက်လျက် ရှိနေလေသည်။

ဆရာမနှင့် မနီးမဝေးမှာတော့ ဆူဆန် မော်ဂန်၏ အမေ။

ဤအတွင်းကြီးကား မြေးလိုချင်လွန်း၍ မြေးရူး ရူးနေရှာသူဖြစ်၏။ သူမ၏ သမီးနှင့် သမက် သားသမီးလိုချင်သည့် ဆန္ဒ အရှိန်အဟုန် ကြီးမားသလို သူမ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မြေး လိုချင်သည့် ဆန္ဒ ကြီးမားသူ ဖြစ်၏။

ဒါတွေအားလုံးကို သူသိထား၏။ သိထား၍လည်း သူ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ယခု အခြေအနေ အတိုင်းဆိုလျှင် သဲထဲရေသွန်သလို ဖြစ်ရပေတော့မည်။ သူ့အစွမ်းမှာ ကုန်သလောက် ဖြစ်နေပြီ။

ကြမ်းပြင် တစ်ခုလုံးမှာ ရေတွေစိုရွဲကာ ညစ်ပတ်ပေကျလျက် ရှိသည်။ အင်ဒရူးသည် အမှတ်တမဲ့နှင့် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ သူ့လက်ထဲမှ ရေရွဲစိုကာ ချော်ချွတ်ချွတ် ဖြစ်နေသော ထူးဆန်းသော ငါးအဖြူတစ်ကောင်နှင့် တူနေသည့် ကလေးကို ရေစိမ်ထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါပေါ်သို့ လွှတ်ချမိတော့မလို ဖြစ်သွားလေ၏။

သူနာပြုဆရာမကမူ ‘ဒေါက်တာရယ် ကလေးက မွေးလာကတည်းက အသေကလေးပဲဟာ’ ဟု လှမ်းပြောလေသည်။

အင်ဒရူးသည် ဆရာမ၏ စကားကို မကြားချေ။ နာရီဝက် နီးပါးခန့် ဆက်၍ လုပ်မြဲ လုပ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ကြိုးစားကြည့်သည့် အနေဖြင့် ကလေးငယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို မျက်နှာသုတ်ပဝါ အခြောက်ဖြင့် ပွတ်တိုက်ပေးသည်။ ကလေးငယ်၏ ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိပေးလိုက်၊ လွှတ်ပေးလိုက် လုပ်သည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ပေးလျှင် ကလေး အသက်ဝင်လာနိုင်ဖွယ်ရာ လမ်းစ ရှိသည်ဟု သူ ယုံကြည်ထားသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့နောက် သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကာ ကလေးငယ်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဖိနှိပ်ပြီး အပေါ်သို့ ပင့်၍ တွန်းတင်ပြန်သည်။ တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက်။ တစ်ချက်ပြီး တစ်ချက်။

အင်ဒရူး၏ ခေါင်းသည် မူးနေကန် ရီဝေလာသည်။ သို့သော် သူ၏ လက်ချောင်းများ အောက်ရှိ ကလေးသည် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာတော့မည့် အရိပ်အခြည်ရှိနေသည့် အဖြစ်ကို သိလိုက်ရသဖြင့် မူးမေ့လဲကျမတတ် ဖြစ်သွားလေ၏။

သူသည် သတိကြီးစွာထား၍ ယခင်ကထက် နှစ်ဆလောက် အားစိုက်ကာ လုပ်သည်။ ကလေးသည် အသက်ရှူစ ပြုလာလေပြီ။ နောက်တစ်ခဏတွင် ကလေး၏ အသက်ရှူသံမှာ မြန်၍မြန်၍ လာသည်။ သေးငယ်သော နှာခေါင်းပေါက်များဆီမှ နှာရည်သံကိုပင် ကြားလာရသည်။ နှာရည်များ ပလုံစီ ထွက်လာသည်။ ခြေလက် အင်္ဂါများမှာလည်း စောစောကလို မဟုတ်တော့ပေ။ အရိုးမဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာသဖွယ် ပျော့အိမနေတော့ပေ။ စောစောပိုင်းက ကျောရိုးမဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်လို တွဲလွဲဖြစ်နေသော ဦးခေါင်းသည် ထောင်လာပေပြီ။ ပန်းရောင်အသွေး ဝင်လာပေပြီ။ ထို့နောက်တွင် ဟစ်၍ ငိုလိုက်သည့် အသံ။

‘ဘုရား .... ဘုရား’

သူနာပြုဆရာမသည် ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်းတို့ ပေါင်းစပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုချလိုက်လေ၏။ နှုတ်မှလည်း ‘ကလေး အသက် ရှင်တယ်၊ ကလေး အသက် ရှင်တယ်’ ဟု တီးတိုး မြည်တမ်းလျက် ရှိလေ၏။

အင်ဒရူးသည် ကလေးကို ဆရာမလက်သို့ ပေးလိုက်သည်။ သူ့မှာ ရှိနေသမျှ အားအင် ကုန်ခမ်းသွားလေပြီ။ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ အရာဝတ္ထု ပစ္စည်းအားလုံး ဖရိုဖရဲ။ စောင်များ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါများ၊ ဇလုံများ၊ ဓာတ်ဘူးများ၊ အစွန်းအကွက်နှင့် ညစ်ပတ် ပေရေနေသည့် ဆေးပစ္စည်း ကိရိယာများ။

ဆေးထိုးအပ်သည် ကြမ်းပေါ်တွင် စိုက်ဝင်နေသည်။ ရေချိုင့် တစ်လုံးမှာ လဲကျလျက် ရှိ၏။ ရေနွေးဘူးမှာ ကြမ်းပေါ်ဝယ် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်ကာ ရေနွေးများ ထွက်ကျ စီးဆင်းနေသည်။ အိပ်ရာပေါ်တွင်မှာတော့ ကလေးအမေသည် မေ့ဆေးအရှိန်ဖြင့် သတိမေ့နေဆဲ။

အဘွားကြီးမှာ နံရံကို မှီ၍ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲပင်။ သူမသည် လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားသည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ တလှုပ်လှုပ် တရွရွနှင့်။ သူမသည် ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းနေခြင်းပေတည်း။

အင်ဒရူးသည် သူ့အကျီလက်များကို ပင့်လိပ်၍ တင်လိုက်ရင်းက အပေါ်အကျီကို ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

‘ဆေးအိတ်ကို နောက်မှပဲ လာယူတော့မယ် ဆရာမရေ’

သူသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပြီး မီးဖိုခန်းကို ဖြတ်ကာ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဆေးကြောသည့် ရေဘုံပိုင်ဆီသို့ သွားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများမှာ အဆမတန် ခြောက်သွေ့လျက် ရှိနေ၏။ သူသည် ရေငတ် မပြေမချင်း တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် တစ်ဝကြီး သောက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ဦးထုပ်နှင့် အနွေးထည် အကျီကို သွားယူလေ၏။

အပြင်ဘက် လမ်းဘေး စင်္ကြံပေါ်တွင်ကား စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း တစ်ဝက်၊ မျှော်လင့်ချက် တစ်ဝက်ဖြင့် စောင့်မျှော်နေရှာသည့် ဂျိုး မော်ဂန်။

‘အားလုံး အဆင်ပြေတယ် ဂျိုးရေ၊ ကလေးရော မအေပါ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံး အိုကေပဲ’

ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး လင်းနေပေပြီ။

နံနက် ငါးနာရီပင် ထိုးတော့မည်။ အလုပ်သမား တချို့သည် လမ်းမကြီးပေါ်၌ သွားလာ နေကြပေပြီ။ ညဆိုင်း ပထမ အလုပ်သမားများပင် အလုပ်ခွင် သိမ်း၍ အိမ်ပြန်လာနေကြပြီ။

နံနက်ခင်းသည် သာယာလှပနေပေသည်။ မိုးကောင်းကင်သည်လည်း ကြည်လင် သန့်စင်နေပေသည်။ အင်ဒရူးသည် လမ်းမပေါ်ရှိ လူအများနှင့် ရောနှော၍ လျှောက်လာရင်းက ဒရင်းဖီးမြို့၌ သူလုပ်ကိုင်ခဲ့သမျှကို ပြန်လည်ဆန်းစစ် စဉ်းစားနေမိလေ၏။

သူ ယနေ့မနက် လုပ်ခဲ့ရသော အလုပ်သည် ယခင်က လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ်များနှင့် မတူ။ အလွန် ထူးခြားသော အလုပ်ဖြစ်၏။ ခက်ခဲ ပင်ပန်းကြီးစွာ ကုတ်ကုတ်ကတ်ကတ်နှင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ရသော အလုပ်ဖြစ်၏။ တကယ်ဆိုတော့ အလွန် မွန်မြတ်သော အလုပ်။

သို့ဖြစ်ရာ သူ့စိတ်တွင်း သူ့ရင်တွင်း၌ အတွေးတစ်ခုသည် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ပေါ်လာလျက် ရှိလေ၏။

‘ငါဟာ အလွန် ထူးခြားတဲ့ အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ရပါပေကာလား၊ အို .... ဘုရားသခင်၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ တပည့်တော် တောင့်တနေတဲ့ ထူးခြား မွန်မြတ်လှတဲ့ အလုပ်ကို တပည့်တော် လုပ်ခဲ့ရပါပြီ ဘုရား’

(၁၁)

မှတ်ဆိတ်ရိတ်အပြီး၊ ရေချိုးအပြီးတွင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုများ ပျောက်သလောက် ဖြစ်သွားသည်။ အမြဲတစေ ရေချိုးကန် ကြော့ခွက်ထဲသို့ ရေနွေး အပြည့် ထည့်ပေးတတ်သော အင်နီအား ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံးအောင် ဖြစ်မိလေသည်။

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် ညက ခြေရာ လက်ရာ မပျက်သော အင်ဒရူး၏ အိပ်ရာကို မြင်ခဲ့ရပြီး ဖြစ်ရာ နံနက်စာ စားချိန် ထမင်းစားပွဲ၌ ဆုံမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သရော်သလို လှောင်သလိုနှင့် ထေ့ခြင်း၊ ငေါ့ခြင်း၊ ပြစ်တင်ခြင်းကို ပြုလေတော့သည်။ မစ္စ ပိတ်ချ်၏ စိတ်နေ သဘောထားကို နားလည်နေပြီဖြစ်သော အင်ဒရူးကမူ နှုတ်လှန် ထိုးမနေတော့ဘဲ သူမ ပြောသမျှကို အရေထူထူဖြင့် ငြိမ်ခံနေလေသည်။

‘ဟင်း ဟင်း၊ ကနေ့ မနက် မြင်ရတာဖြင့် ပုံပျက် ပန်းပျက်ပါကလား ဒေါက်တာ မေဆန်၊ မျက်ကွင်းတွေကလည်း ညိုမည်းနေတာပဲ၊ ညက ရှင် ကာဒစ်ဖ်က ပြန်မလာနိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်စ၊ အခု မနက်မှ ပြန်ရောက်လာတယ် ဆိုပါတော့၊ အင် ကျွန်မ မှာလိုက်တဲ့ မုန့်များကော သတိမှရဲ့လား၊ မဝယ်နိုင်ခဲ့ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ကောင်းပါတယ် သိပ်ကောင်း သိပ်ကောင်း၊ ရှင် ကျွန်မကို ဖြီးလို့ ဖြန်းလို့များ ရမယ် မထင်လေနှင့်၊ ဘယ်ရမလဲ၊ ကျွန်မကတော့ ရှင်ဟာ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောတတ်လုပ်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ပဲ အထင်ကြီးမလို့ ကြိုကာရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မ မှားတော့မလို့၊ ရှင်တို့ လက်ထောက်ဆရာဝန်တွေဟာ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲချည်းပါပဲ၊ ဘာမှ မထူးပါဘူး၊ မဟုတ်တရုတ် မလုပ်ဘဲနှင့် နေတဲ့ လက်ထောက် ဆရာဝန်ရယ်လို့ ကျွန်မဖြင့် တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူးသေးပေါင်’

အင်ဒရူးကတော့ အေးအေးဆေးဆေးနှင့်ပင် အိမ်မှ ထွက်လာသည်။ နေ့စဉ် လုပ်နေကျအတိုင်း မနက်ခင်း ဆေးခန်း၌ ထိုင်၍ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူ့ လူနာများကို လျှောက်ကြည့်သည်။ သူ ဘလေနာလမ်းသို့ ရောက်သည့်အခါ ဆယ်နာရီပင် ခွဲနေပြီ။

အိမ်တံခါးဝများတွင် ရပ်၍ စကားပြောနေကြသော အမျိုးသမီး တစ်စုသည် သူ့ကို မြင်သည့်အခါ စကားပြော ရပ်သွားသည်။ သူ့အား လေးစား ကြည်ညိုသောအကြည့်၊ ခင်မင် ဖော်ရွေသော အပြုံးများဖြင့် ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ကြသည်။

အမှတ် ၁၂ အိမ်နား အရောက်တွင် ပြတင်းပေါက်မှ ထွက်၍ မျှော်ကြည့်နေသော မျက်နှာ တစ်ခုကို မြင်ရ၏။ သူထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် အိမ်သားများက သူ့ကို တမျှော်မျှော် ဖြစ်နေကြလေသည်။ သူ အိမ်တံခါးဝတွင်

ခြေချမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးပွင့်လာပြီး ဆူဆန် မော်ဂန်၏ အမေသည် ကိုယ်တိုင် လာ၍ ကြိုလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

အဘွားကြီးသည် သူ့အား အလွန် လေးစား ကြည်ညိုခြင်း၊ ခင်မင်ခြင်း၊ အထင်ကြီးခြင်း ဖြစ်လျက်ရှိလေပြီ။ သူ့အပေါ် ကျေးဇူးတင်မဆုံးသည့် အမူအရာကိုလည်း ဖော်ပြလျက် ရှိပေသည်။ သူ့ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

‘အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ခဏထိုင်ပြီး အမောဖြေပါဦး’ ဟု ဆီးကြို၍ ပြောသည်။ သူက ငြင်းပယ်လိုက်သည့်အခါ အဘွားကြီးခမျာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိလောက်အောင်ပင် ပျာယာခတ်လျက် ရှိလေသည်။

‘ဟုတ်ပါပြီ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ ကြိုက်သလို လုပ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ တောင်းပန်ပါရစေ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ ပြန်ဆင်းလာရင် အောက်ထပ်မှာ သစ်သီးကိတ်ကလေးနှင့် ဝိုင်တစ်ခွက်လောက် စားသောက်သွားစေချင်ပါတယ်’

အဘွားကြီးသည် သူမ၏ လက်ဖြင့် အင်ဒရူး၏ ကျောက်ကို အသာအယာ ပုတ်၍ ပြောနေရှာသည်။

အင်ဒရူးသည် ဆူဆန်၏ အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ မနေ့ညက ဤအိပ်ခန်းသည် သားသတ်ရုံပမာ သွေးသံတရဲရဲနှင့် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းရှိခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ ဆေးကြော သုတ်သင်ထားပြီး ဖြစ်၍ သန့်ရှင်း တောက်ပြောင်နေပေသည်။ ပေါ်လစ် အရောင်ကြောင့် ကြမ်းခင်းများသည် ဝင်းလက် နေပေသည်။

အင်ဒရူး၏ ကိရိယာ တန်ဆာပလာ ပစ္စည်း အားလုံးကိုလည်း စားပွဲတစ်လုံးပေါ်၌ စနစ်တကျ တင်ထားသည်။ ပွတ်တိုက်ထားသဖြင့် ပစ္စည်းအားလုံး တောက်ပြောင်လျက် ရှိသည်။ ဆေးအိတ်ကိုလည်း စက်ဆီဖြင့် ပွတ်တိုက်ထားသည်။ ဆေးလွယ်အိတ်၏ လက်ကိုင်သည် ငွေရောင် ဝင်းနေပေသည်။

အိပ်ရာမှာလည်း အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေသည်။ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော အိပ်ရာခင်း အသစ်တစ်ခု လဲခင်းထားသည်။ အိပ်ရာခင်းသစ်ပေါ်တွင်မူ မိခင်ဖြစ်သူက လဲလျောင်းနေသည်။ အင်ဒရူးကို မြင်သည့်အခါ ဝမ်းသာလုံး ဆို့နေသဖြင့် ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ချေ။ ကလေးကတော့ ငြိမ်သက်စွာနှင့် နို့စို့လျက်ရှိသည်။ ခုတင်ဘေး၌ ထိုင်နေသည့် ဆရာမသည် အင်ဒရူးအား ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုလေသည်။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ ဒေါက်တာ၊ အခုတော့လည်း သူတို့ သားအမိက အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လောက် ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ သူတို့ မသိကြတော့ဘူး၊ ဂရုလည်း မစိုက်တော့ဘူး’

ဆူဆန် မော်ဂန်က နူးညံ့သိမ်မွေ့သော အပြုံးဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ နှုတ်မှလည်း တိုးတိုးသာသာဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုလေသည်။

‘ရှင် မေ့မသွားနှင့်ဦး ဆူဆန်၊ ရှင့် အသက်အရွယ်မျိုးမှာ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလို အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံမှာတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ ကြိုလာရင်လည်း အခုလို အဆင်ပြေဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ ဒေါက်တာ ကျေးဇူး သိပ်ကြီးတယ်နော်’

အဘွားကြီးက ဆရာမအား လှမ်းကြည့်သည်။

‘ကျွန်မ သိပါတယ် မစ္စက် ဂျိုးရယ်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဟာ ဟောဒီက ဒေါက်တာပါပဲ၊ ဒေါက်တာ ကျေးဇူးဟာ ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမားလှပါပေတယ်’

ဆူဆန်ကမူ ‘ကျွန်မတို့ အိမ်ကလူ ဂျိုးကော ဒေါက်တာနှင့် လာမတွေ့သေးဘူးလား၊ အခုအချိန်ထိ မရောက်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့၊ သူ လာပါလိမ့်မယ် ဒေါက်တာ၊ သူ သိပ်ပျော်နေတယ်၊ သိပ်ပြီးတော့လည်း ဝမ်းသာနေတယ်၊ ကျွန်မတို့ အာဖရိက ရောက်သွားရင် ဒေါက်တာနှင့် ဝေးသွားတော့မှာမို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီလို ဆရာဝန်မျိုးနှင့် တွေ့ဖို့ မလွယ်ဘူးလို့ ခဏခဏပြောနေတာပဲ၊ ငါတို့တော့ နေထိုင်မကောင်းရင်

ဒေါက်တာ မေဆန်နှင့်သာ ကုချင်တာ၊ ဟိုရောက်ရင် အဆင်မှ ပြေပါ့မလား မသိဘူးကွာလို့ တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ညည်းနေတယ်' ဟု ပြောနေလေသည်။

အင်ဒရူးသည် မပြန်ခင် ဆူဆန်အမေ ကျွေးသည့် ကိတ်မုန့်ကို စား၍ ဝိုင်ကို သောက်ခဲ့ရသေးသည်။ အကယ်၍ မစားမသောက်ဘဲ နေလိုက်ပါမူ အဘွားကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရှာတော့မည်။

ယနေ့အဖို့ လူနာအိမ်များသို့ တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက် သွားနေရသော်လည်း မောရပန်းရမှန်း မသိ။ အင်ဒရူး၏ စိတ်မှာ တက်ကြွ လန်းဆန်းလျက် ရှိလေသည်။

ဂျိုး မော်ဂန်တို့ မိသားစုကို မြင်ရပြန်သောအခါ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေသော အင်ဒရူး စိတ်သည် တစ်မျိုး ဖြစ်လာခဲ့ရပြန်၏။ ကာဒစ်စ် ဘူတာရုံ စင်္ကြံပေါ်၌ အမှတ်မထင် တွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းသည် သူ့စိတ်အား အဆိပ်သင့်သလို ဖြစ်စေခဲ့၏။ အိမ်ထောင်တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် အနိဋ္ဌာရုံများသာလျှင် သူ့စိတ်အာရုံ၌ ထင်ယောင် မြင်ယောင် ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ယခုလို သာယာ ချမ်းမြေ့သည့် ဂျိုး မော်ဂန်တို့လို မိသားစုကို တွေ့ရမြင်ရပြန်သော အခါတွင်မူ အိမ်ထောင်တစ်ခုတွင် အနိဋ္ဌာရုံများသာ ရှိသည်မဟုတ်၊ ကုဋ္ဌာရုံများလည်း ရှိနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်လာမိသည်။ အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အကောင်းမမြင် ဖြစ်ကာ သံသယစိတ် ဝင်နေရာမှ အတန်ငယ် စိတ်ပြေသလို ရှိလာခဲ့၏။ အထူးသဖြင့် လိုချင်တောင့်တနေသော ကလေးတစ်ယောက် ရလာခြင်းကြောင့် အတိုင်းအဆ မသိလောက်အောင် ပျော်ရွှင်မှု သုခကို ခံစားနေကြသည့် မော်ဂန်တို့ မိသားစုကို ကြည့်ပြီး အိမ်ထောင် တစ်ခု၏ သုခကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရရှိ ခံစားနေရသလို ဖြစ်နေသော သူ့စိတ် အခြေအနေကို သတိပြုမိခဲ့လေ၏။

၁၅ ရက်ခန့်အကြာတွင် မော်ဂန်တို့ အိမ်သို့ နောက်ဆုံး အခေါက် လူနာကြည့်ရန် ရောက်သွားခဲ့ရာ ထိုအခေါက်တွင်မူ ဂျိုး မော်ဂန်နှင့် တွေ့ရလေ၏။ ဂျိုး၏ မျက်နှာထားသည် တည်ငြိမ်လေးနက်လျက် ရှိ၏။

‘ဒေါက်တာ ကျေးဇူးကတော့ ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်အောင် ကြီးမားပါတယ်၊ ဒေါက်တာ ပြုခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးဟာ ငွေကြေးနှင့် တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ရော ကျွန်တော့် ဇနီးကပါ ဒေါက်တာကို အမှတ်တရ လက်ဆောင်လေး တစ်ခုတော့ ပေးပါရစေ’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အင်ဒရူး၏ လက်ထဲသို့ စာရွက်ကလေး တစ်ရွက် ထည့်လေသည်။ ငါးဂီနီတန် ချက်လက်မှတ် တစ်စောင်ပေတည်း။

အင်ဒရူးသည် သူ့လက်ထဲမှ ချက်လက်မှတ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။ မော်ဂန်တို့ မိသားစုသည် ဒရင်းဖီးမြို့ပေါ်၌ အထင်အမြင် ကြီးခံရသည့် မိသားစု ဖြစ်သော်လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ မဟုတ်ကြပေ။ တောင်အာဖရိကတိုက်သို့ ခရီးထွက်ခါနီးဆဲဆဲ အလွန် ငွေကြေး အကုန်အကျ များနေသည့် အချိန်မျိုးတွင် ငါးဂီနီ ပေးလာခြင်းမှာ အလွန် အနစ်နာခံ၍ စွန့်စားရသည့် အလုပ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု သူ တွေးမိပြီး စိတ်ထိခိုက်ခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။

‘ကျွန်တော် မယူပါရစေနင့် ဂျိုး၊ ကျွန်တော် မယူပါရစေနင့်’

ဂျိုးကလည်း ‘ယူပါ ဒေါက်တာ၊ မယူလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ မယူရင်လည်း ဇွတ်ပေးရမှာပဲ’ ဟု ဆိုကာ ချက်လက်မှတ်ကို အင်ဒရူး လက်တွင်းသို့ အတင်းပြန်ထည့်ပေးရင်းက ‘ဒေါက်တာ လက်မခံရင် ကျွန်တော်တို့ လင်မယား တစ်သက်လုံး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေရပါလိမ့်မယ်၊ ဒီငွေဟာ ဒေါက်တာ အတွက် လက်ဆောင်သဘောနှင့် သီးသန့် ပေးတာပါ၊ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်အတွက် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ကျွန်တော့်ဆီက ငွေယူလာတာ ကြာလှပါပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဘာဒုက္ခမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မပေးခဲ့ဖူးပါဘူး၊ အခု တစ်ကြိမ်ဟာ ပထမဆုံး ဖြစ်တာပါပဲ၊ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ဟာ ဝင်ငွေသိပ်ကောင်းတဲ့လူပါ ဒေါက်တာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ အခုပေးတာဟာ လက်ဆောင်အဖြစ်နှင့် ပေးတာပါဗျာ၊ အခကြေးငွေ အနေနှင့် ပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာအတွက် ပေးတာပါ၊ ကျွန်တော်ပြောတာ ဒေါက်တာ သဘောပေါက်ပါတယ်နော်’ ဟု ပြောလေသည်။

အင်ဒရူးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြီး ‘နားလည်ပါတယ် ဂျိုး’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

သူသည် ချက်လက်မှတ်ကို အသာအယာခေါက်၍ အပြင် အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဂျိုးပေးလိုက်သည့် ချက်လက်မှတ်ကို သတိမရတော့ဘဲ ရက်အတန်ကြာမျှပင် မေ့ပျောက်နေခဲ့လေ၏။

အင်္ဂါနေ့ တစ်ရက်တွင်မူ သူသည် အမှတ်တမဲ့ ‘အနောက်ပိုင်း ဒေသကောင်စီများ ဘဏ်ခွဲ’ ရှေ့မှ ဖြတ်သွားမိရာ ဂျိုးထံမှ ရခဲ့သည့် ချက်လက်မှတ်ကို သတိရလာမိလေသည်။ မစ္စ ပိတ်ချ်က လစာပေးရာ၌ ငွေစက္ကူများသာ ပေးလေ့ရှိရာ ထိုငွေများကို မှတ်ပုံတင် စာအိတ်တစ်လုံးနှင့် ထည့်၍ ပညာသင်ဆုအဖွဲ့သို့ ပို့ခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်၏။

လစဉ် လတိုင်း ပညာသင်ဆုအဖွဲ့သို့ အကြွေးဆပ်နေရသဖြင့် သူရသည့် လစာငွေမှာ ပိုသည်ဟု မရှိခဲ့ပေ။ အကြွေးဆပ်နေရသဖြင့် ငွေပိုငွေလျှံ မရှိခြင်းကြောင့်လည်း ဘဏ်တွင် ကိုယ်ပိုင် ငွေစာရင်း မဖွင့်နိုင်ခဲ့ပေ။

ယခုတော့လည်း ဂျိုးထံမှ ရခဲ့သည့် ဤချက်လက်မှတ် ငွေငါးဂီနီမှာ သူပိုင်ငွေဖြစ်ရာ သူပိုင်ငွေများ စုဆောင်းထားရန်အတွက် ဂျိုး၏ လက်ဆောင်ဖြစ်သော ဤငွေနှင့်ပင် စတင်၍ သူ့နာမည်နှင့် ငွေစာရင်း ဖွင့်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သူသည် ငွေစုဘဏ် ပုံစံများတွင် လိုအပ်သလို ဖြည့်သွင်းပြီး အသက် ခပ်ငယ်ငယ်သာ ရှိသေးသော ငွေကိုင်စာရေး၏ လက်ထဲသို့ ချက်လက်မှတ်နှင့် အတူ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း နှုတ်မှလည်း အမှတ်မထင် ပြောလိုက်မိ၏။

‘ငွေကတော့ မများဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ အစပေါ့’

ထိုအချိန်တွင် ဘဏ်မန်နေဂျာ အင်နူးရင်း ရိုးစ်သည် ငွေကိုင်စာရေး၏ နောက်တွင် ရပ်နေသည်။ သူသည် တရစ်ဝဲဝဲလုပ်ကာ အင်ဒရူး ဘာလုပ်နေသည်၊ ဘာပြောနေသည်ကို မသိမသာ ကြည့်ကာ နားစွင့်အကဲခတ်နေပုံ ရသော်လည်း အင်ဒရူးက သတိမပြုမိချေ။ ပြန်တော့မည်ဟု လှည့်လိုက်မှပင် ကောင်တာဆီ ခပ်သုတ်သုတ် ကပ်လာသော မန်နေဂျာကို မြင်မိ၏။ သူ့လက်ထဲတွင်လည်း အင်ဒရူး၏ ချက်လက်မှတ်ကို ကိုင်ထားလေသည်။ သူသည် ချက်လက်မှတ်ကို တဖျပ်ဖျပ် ခါရင်းမှပင် အင်ဒရူးအား မျက်မှန်အတွင်းမှ ကျော်၍ ကြည့်ပြီး နှုတ်ဆက်လေသည်။

‘နေကောင်းရဲ့နော် ဒေါက်တာ မေဆန်’

သူသည် အင်ဒရူးအား အကဲခတ်သည့်နှယ် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်လိုက်ကာ ‘ခင်ဗျား ရလာတဲ့ ဒီချက်လက်မှတ်ငွေနှင့် ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ငွေစာရင်း ဖွင့်ချင်တယ် ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’ ဟု မေးလေသည်။

သူ့ မေးခွန်းကြောင့် အင်ဒရူးမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရုံမျှမက အံ့သြခြင်းလည်း ဖြစ်မိ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ငွေနည်းရင် ကိုယ်ပိုင် ငွေစာရင်း ဖွင့်လို့ မရဘူးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငွေနည်းတာ များတာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဖွင့်လို့ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘဏ်မှာ စာရင်းလာဖွင့်တာ ကျေးဇူးလည်း တင် ဝမ်းလည်း သာပါတယ်’

ရိုးစ်သည် စကား ဆက်ပြောတော့ဦးမလိုလိုနှင့် ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေပြီး သူ့လက်တွင်းမှ ချက်လက်မှတ်ကို ပြန်၍ ကြည့်ပြန်သည်။ ထို့နောက် သင်္ကာယန မကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် အင်ဒရူးအား ကြည့်ပြန်လေ၏။

‘ဒီငွေကို ခင်ဗျားနာမည်နှင့် ထားမယ်ပေါ့နော် ဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော့် နာမည်နှင့် မထားရင် ဘယ်သူ့နာမည်နှင့် ထားရမှာလဲ။ ကျွန်တော့် နာမည်နှင့်ပဲ ထားမှာပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ၊ ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် အံ့ဩသွားလို့ သေချာအောင် ထပ်မေးမိတာပါ။ စိတ်မရှိပါနှင့်၊ ကနေ့ ရာသီဥတု သိပ်သာယာတယ်နော်၊ ကောင်းသောနေ့ပါ ဒေါက်တာ’

အင်ဒရူးသည် ဘဏ်ထဲမှ ထွက်လာရင်း ဘဏ်မန်နေဂျာ ထိပ်ပြောင်ကြီးသည် မည်သို့သော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောပါလိမ့်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးမိသည်။ ထိုမေးခွန်း၏ အဖြေကို ရက်အနည်းငယ် ကြာမှပင် တွေ့ရလေတော့၏။

(၁၂)

ခရစ္စတီသည် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် အနားယူခရီး ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။ အင်ဒရူးမှာ ဂျိုး မော်ဂန်၏ မိန်းမ မီးဖွားသည့် ကိစ္စနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် ခရစ္စတီမသွားမီ ကြားရက်များ၌ ခရစ္စတီနှင့် မတွေ့နိုင်ခဲ့ပေ။ ခရစ္စတီ ဘူတာဆင်းသည့်နေ့ကျမှပင် ဘူတာသို့ လိုက်ပို့ရင်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ရ၏။ ရထားမထွက်မီ အချိန်အနည်းငယ် ရသော်လည်း ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား စကားမပြောခဲ့ရပေ။ ယခု ခရစ္စတီ မရှိပြန်တော့လည်း ခရစ္စတီကိုသာ တသသ ဖြစ်ကာ အောက်မေ့ သတိရလျက် ရှိပြန်လေ၏။

ဒရင်းဖီးမြို့၏ နွေရာသီမှာ ခြောက်သွေ့ ပူပြင်းလွန်းလှသဖြင့် ပျင်းရိငြီးငွေ့စဖွယ် ကောင်းလှချေသည်။ နွေဦးပေါက်ကာလ၏ အမှတ်အသားများဖြစ်သော စိမ်းလန်းစိုပြည်သည့် သစ်ရွက်များမှာ ယခုအခါ အဝါရောင်သို့ ကူးပြောင်းကာ ညှိုးနွမ်းခြောက်သွေ့ ကုန်ကြလေပြီ။ တောင်တန်းများပေါ်မှ ဖြတ်သန်း၍ တိုက်ခတ်လာသော လေမှာ ယခင်ကလို သန့်ရှင်းလတ်ဆတ် အေးမြခြင်း မရှိတော့ပေ။ လေပူ လေနွေးများသာလျှင် ဖြစ်နေလေပြီ။

သတ္တုတွင်းများဆီမှ ပြန်လာကြသော အလုပ်သမားများကို မြင်ရသည်မှာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှချေသည်။ သူတို့ မျက်နှာများမှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်း၊ ချေးအထပ်ထပ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်ပတ် ပေကျဲလျက် ရှိ၏။ စိတ် မပါတပါဖြင့် ကစားနေကြသော ကလေးငယ်များကို မြင်ရသည်မှာလည်း ပျင်းစရာကောင်းလှပေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာရာတိုင်းသည် ခြောက်သွေ့လျက် ရှိပေရာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်ပင် ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းနေလေသည်။

မြင်းရထားသမားကြီး အဘိုးအို သောမတ်မှာ အသည်းရောင်ရောဂါကြောင့် အိပ်ရာမှ မထနိုင် ဖြစ်နေသဖြင့် အင်ဒရူး လူနာကြည့်သွားရာ၌ ခြေကျင်ချည်း သွားနေရလေ၏။

အလွန် ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော လမ်းမများပေါ်တွင် လျှောက်သွားနေစဉ် အတွင်းမှာပင် အင်ဒရူးသည် ခရစ္စတီအား သတိမရဘဲ မနေနိုင်ချေ။

ယခုအချိန်တွင် ခရစ္စတီ တစ်ယောက် ဘာများ လုပ်နေပါလိမ့်။

သူ့ကိုမှ သတိရပါလေစ။

နည်းနည်းတော့ သတိရတန် ကောင်းပါရဲ့။

သူတို့နှစ်ဦး၏ အနာဂတ်ခရီးလမ်းကကော သာယာဖြောင့်ဖြူးပါမည်လော၊ ဘယ်လိုများ ကြုံရ ခံရ ဦးမည်လဲ၊ နှစ်ဦးသား ရွှေလည်မှ တွဲနိုင်ကြပါမည်လော စသည် စသည်ဖြင့် တွေးကာ ခရစ္စတီအား တမ်းတနေမိလေ၏။

တစ်နေ့တွင် အင်ဒရူး မျှော်လင့်မထားဘဲနှင့် ကုမ္ပဏီ မန်နေဂျာ မစ္စတာ ဝပ်ကင်းထံမှ စာတစ်စောင် ရလေသည်။ သူ့အား ကုမ္ပဏီရုံးခန်းသို့ လာရောက်ရန် အကြောင်းကြားသည့်စာ ဖြစ်ပေသည်။

မန်နေဂျာ လုပ်သူက သူ့အား လှိုက်လှဲစွာ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်ပြီး ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ စီးကရက်ဘူးကို ချပေးပြီး ‘ဆေးလိပ် သောက်ပါ’ ဟု ဆိုသည်။ မစ္စတာ ဝပ်ကင်း၏ အမူအရာမှာ တကယ့်ရင်းနှီး ခင်မင်သည့် အသွင်ရှိ၏။ သူ့အား တလေးတစားကြည့်ကာ ‘ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ’ ဟု စကားစလေသည်။

‘ကျွန်တော် ဒေါက်တာနှင့် စကားပြောချင်နေတာ ကြာပြီ၊ အခုမှပဲ ပြောဖြစ်တော့တယ်၊ ကိစ္စကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ နှစ်ချုပ်စာရင်းတွေ မပြီးခင် ပြတ်သွားမှ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ့် ကိစ္စလို့ ထင်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့်မို့ပါ’

မစ္စတာ ဝပ်ကင်းသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ ပါးစပ်တွင် ခဲထားသည့် ဆေးလိပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

‘လူအတော်များများက ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး ပြောကြတယ်၊ အထူးသဖြင့်တော့ အင်မလီ ဟူးနှင့် အက်ဒီ ဝီလျံတို့က ဦးဆောင်ပြီး ပြောကြတယ် ဆိုပါတော့၊ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒေါက်တာကို ကုမ္ပဏီ စာရင်းထဲမှာ ထည့်ပေးဖို့ ကိစ္စပါ’

မစ္စတာ ဝပ်ကင်း၏ စကားကြောင့် အင်ဒရူးမှာ အံ့အားသင့်မိသည်နှင့်အမျှ ဝမ်းသာ အားတက်ခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ ကုလားထိုင်တွင် နေရာပြင်ထိုင်လိုက်ပြီး ‘မစ္စတာ ဝပ်ကင်း ဆိုလိုတာက ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့နေရာမှာ ထားဖို့ စီစဉ်ပေးတော့မယ်လို့ ဆိုလိုတာလား’ ဟုမေးမိလေ၏။ မစ္စတာ ဝပ်ကင်းကမူ ‘အဲသလိုလည်း အတိအကျ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု စဉ်းစဉ်းစားစား အမူအရာမျိုးဖြင့် ဖြေသည်။

‘ဒီလိုရှိတယ် ဒေါက်တာ၊ အခြေအနေကတော့ ခပ်ခက်ခက်ပဲ၊ ဒီမှာက အလုပ်သမား ပြဿနာရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုင်ရတွယ်ရတာ သိပ်မလွယ်လှပါဘူး၊ ဒီအခြေအနေကိုတော့ ဒေါက်တာလည်း သိပြီးသား ဖြစ်မှာပါ၊ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ကို ကုမ္ပဏီ ဆရာဝန်စာရင်းထဲက ပယ်ဖျက်ဖို့ ဆိုတာကလည်း လောလောဆယ် မလုပ်နိုင်သေးတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုဖြစ်နေတယ်၊ လုပ်ဖို့ကလည်း မလွယ်သေးဘူး၊ သူ့ကို လိုလားနေတဲ့ အုပ်စုကလည်း ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အခု ကျွန်တော် ဆိုလိုနေတာက ဒေါက်တာရဲ့ အကျိုးအတွက် ဒေါက်တာကို တင်ပေးဖို့ပါ၊ ဒေါက်တာကို ကုမ္ပဏီ ဆရာဝန်တစ်ဦးအဖြစ် စာရင်းထဲမှာ ထည့်ပေးမယ်၊ ဒေါက်တာက ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန် အလုပ်က နုတ်ထွက်လိုက်ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါဆိုရင် စီစဉ်ရတာ သိပ်လွယ်သွားမယ်’

စောစောက အင်ဒရူး၏ မျက်နှာပေါ်၌ ရှိသော စိတ်အားထက်သန်မှုသည် တစ်ခဏချင်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီး မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်လိုက်သည်။

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ တစ်ခက်ပဲ၊ ကျွန်တော့်အနေနှင့် အခု ခင်ဗျားပြောသလို လုပ်ဖို့က သိပ်မလွယ်ဘူး၊ လုပ်လည်း မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဒီကို ရောက်လာရတာဟာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ လက်ထောက်အနေနှင့် ရောက်လာတာပဲ၊ အကယ်၍ သူ့ဆီက ထွက်ပြီး ခင်ဗျားပြောသလို ကုမ္ပဏီဆရာဝန် စာရင်းထဲ အသွင်းခံလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သူ့ကို စင်ပြိုင်လုပ်ရာကျမယ်၊ သူ့လူနာတွေ အားလုံးလိုလို ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်လာကြတော့မယ်၊ အဲဒီကျရင် သူ့လူနာတွေကို ကျွန်တော် လူယူလိုက်သလို ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့၊ သိက္ခာရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် သိက္ခာရှိတဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက် အနေနှင့် ဒီလို အချိုးမျိုးတော့ မလုပ်သင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်’

‘တခြားနည်းလမ်းကလည်း မရှိဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားလို့ ရသလောက် ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိနေတယ်’

‘ကဲ ဒီလိုဆို ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ နေရာကို ကျွန်တော် ယူလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလား၊ ကျွန်တော့် အထင်တော့ ဖြစ်နိုင်မယ် ထင်တာပဲ။ အဲသလို လုပ်လိုက်ရင် ပိုပြီးရှင်း ပိုပြီးပြတ်သွားနိုင်တယ်။ ဘာကြောင့် အဲဒီနည်းကို မလုပ်ချင်တာလဲ။ အဲသလို လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း သိတတ်ရမှာပေါ့။ ဆိုပါတော့ ကျွန်တော် ရနေတဲ့ ဝင်ငွေထဲက ခွဲဝေပေးတဲ့သဘော ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ဒါကလည်း ခင်ဗျားတို့ လုပ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား’

ဝပ်ကင်းကမူ ခေါင်းကို သွက်သွက်ခါ ယမ်းနေလေသည်။

‘မစ္စ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်က လုံးဝ သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး ဒေါက်တာ မေဆန်၊ အလျင်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော် သူ့ကို ပြောခဲ့ဖူးပြီ၊ မရဘူး၊ သူကလည်း နောက်မှာ နောက်ခံ အင်အားကလေး ရှိမှန်းသိထားတယ်။ ဒီမှာ ရှိနေကြတဲ့ လူကြီးပိုင်းက လူတွေ အားလုံးလိုလိုဟာ ပိတ်ချ်ရဲ့ ဘက်တော်သားတွေ ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ ဥပမာဆိုပါတော့၊ အိန္ဒိယ ဒေးဗီးတို့ လူစု၊ သူတို့လူစုက ကနေ့အထိ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် အလုပ်ပြန်လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတုန်းပဲဗျ။ သူ့နာမည်ကို ကျွန်တော် ပယ်ဖျက်လိုက်ရင် သပိတ်မှောက်တာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဗျာ’

မစ္စတာ ဝပ်ကင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားနေပြန်လေသည်။

‘ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ပါလား ဒေါက်တာ၊ အခု မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးရင် မနက်ဖြန်အထိ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားပါဦးလား၊ ကျွန်တော် စောင့်နေပါ့မယ်။ ဒေါက်တာ စဉ်းစားပြီးမှ စာရင်းအသစ်လုပ်ပြီး ဆွမ်ဆီးရုံးချုပ်ကို ပို့မယ်လေ။ ဒေါက်တာ သိတဲ့အတိုင်းပဲ နှစ်ချုပ်စာရင်း ရုံးချုပ်ရောက်သွားပြီ ဆိုရင်တော့ နောက် ဆယ့်နှစ်လအတွင်းမှာ ပြင်လို့ ပြောင်းလို့ အသစ် ထပ်ထည့်လို့ မရတော့ဘူး’

အင်ဒရူးသည် ကြမ်းပြင်ကိုသာ ငေးငိုင်း၍ ကြည့်နေမိလေ၏။ သူ့အနေဖြင့် ဝပ်ကင်းပြောသလို လုပ်ရန်ကား ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ချေ။ လွန်ခဲ့သော တစ်မိနစ်ခန့် အတွင်းက သူ၏ မျှော်လင့်ချက်များသည် တစ်ရှိန်ထိုး မြင့်တက်သွားခဲ့သော်လည်း ယခုကား မြေကြီးအောက် ရောက်သည်အထိပင် တစ်ဟုန်ထိုး ပြန်ကျသွားခဲ့လေပြီ။

‘ဘာလုပ်ဖို့ အချိန်ကုန်ခံပြီး စဉ်းစားနေရဦးမှာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ အချိန်တွေ ရက်တွေ အများကြီးယူပြီး စဉ်းစားလည်း ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဒီအဖြေပဲ ထွက်မှာပဲ’

အင်ဒရူးအဖို့ ယင်းကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းအတွက် စိတ်ထဲဝယ် မခံချိ မခံသာ ဖြစ်လျက် ရှိရပေသည်။ နာကြည်းသော စိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။ မစ္စတာ ဝပ်ကင်းက သူ၏ အကျိုးကို ငဲ့ကွက် ထောက်ထား၍ တိုက်တွန်းနေခြင်း ဖြစ်စေကာမူ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ ပြင်၍ မဖြစ်ပေ။

အမှန်အားဖြင့် သူ ဒရင်းဖီးမြို့တွင် ဆေးဝါးကုသခွင့် ရရှိလာခဲ့ခြင်းမှာ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ ကျေးဇူးကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည်။ ပိတ်ချ်၏ လက်ထောက် ဆရာဝန် အဖြစ်နှင့် ထင်ရှားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ကို သူ ငြင်းကွယ်၍ မရနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်လောက်သော အကြောင်းအချက်နှင့် အခြေအနေများ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိနေသည့် တိုင်အောင် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်နှင့် စင်ပြိုင် လုပ်ရမည်ဟူသော ကိစ္စမှာမူ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဤကိစ္စမှာ သူ၏ သိက္ခာနှင့် မူကို ထိခိုက်မည့် ကိစ္စဖြစ်သဖြင့် လုပ်ဖို့ရန် မဆိုထားနှင့်၊ စဉ်းစား၍ပင် မဖြစ်ဟု အခိုင်အမာ ယုံကြည်ထားလေသည်။

ဆိုကြပါစို့။

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်တစ်ယောက် မတော်တဆ ကျန်းမာလာပြီး သူ့အလုပ်ကို ပြန်လုပ်လာပါက သူသည် အဘိုးကြီးနှင့် ပြိုင်၍ လူနာများများရအောင် လုပ်ရပေတော့မည်။ အဘိုးကြီးနှင့် ပြိုင်၍ လူနာ လုနေရမည့် ကိစ္စမှာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စ ဖြစ်ချေသည်။

အကျင့်သိက္ခာရှိသော ဆရာဝန် တစ်ဦးအနေဖြင့် အခြားဆရာဝန် တစ်ဦးနှင့် အပြိုင်အဆိုင် လူနာ လုနေရမည့် ကိစ္စမှာ ရှက်စရာကောင်းသည့် အလုပ် ဖြစ်ချေသည်။

သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူသည် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ နှမ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်၏ ပညာသားပါပါနှင့် နှိပ်စက်မှု၊ အနိုင်အထက် ပြုမှုများကိုမူ နည်းနည်းမှ သည်းမခံနိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘလောဝင်းနှင့် တွဲ၍ မလုပ်ချင်သော ဆန္ဒမှာ အမြဲတစေ ပြင်းပြစွာ ရှိနေ၏။ သူ့အခြေအနေမှာ ‘ရှေ့တိုး ထမ်းပိုး၊ နောက်ဆုတ် လှည်းတုတ်’ ဖြစ်ရာ မစွတာ ဝပ်ကင်းနှင့် တွေ့ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကို ခံရလေတော့၏။

ညရှစ်နာရီခန့်တွင် အင်ဒရူးသည် ဒင်နီထံသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူ ဒင်နီနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီ။ သူသည် ယခုလို အချိန်တွင် ဒင်နီနှင့် စကားစမြည် ပြောချင်နေ၏။ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကန်သည်ဟု ဒင်နီထံမှ ကြားလိုက်ရမည် ဆိုလျှင် သူစိတ်မှာ တစ်နည်းတစ်ဖုံ သက်သာရာ ရလိမ့်မည်ဟု ထင်မိသည်။

သူ ဒင်နီ၏ အခန်းသို့ရောက်တော့ ရှစ်နာရီခွဲပေပြီ။ ဝင်နေကျ ထွက်နေကျ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ တံခါးကို မခေါက်တော့ဘဲ အိမ်ထဲကို ဝင်ခဲ့၏။ ဒင်နီကတော့ ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာကြီးပေါ်တွင် စန့်စန့်ကြီး လဲလျက် ရှိလေသည်။

မီးရောင်က မှန်ဝါးဝါးမို့ ဒင်နီ ဘာဖြစ်နေသည်ကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရပေ။ တစ်နေ့တာ အလုပ်ပြီး၍ နားနားနေနေ သဘောဖြင့် လဲလျောင်းနေသည်ဟုပင် ထင်လိုက်မိ၏။ အသေအချာ ကြည့်လိုက်တော့မှ သူ ထင်သလို မဟုတ်ကြောင်း သိလာရသည်။ ဒင်နီသည် ဆိုဖာပေါ်တွင် အသေကောင် တစ်ကောင်ပမာ လဲနေခြင်းသာ ဖြစ်၍ အသက်ရှူကလည်း မမှန်ချေ။ လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း နဖူးပေါ်တွင် ကိုးရိုးကားရား တင်ထားလေသည်။ တကယ်တော့ ဒင်နီသည် လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင် အလွန်အကျွံ အရက်မူးနေခြင်းပေတည်း။

ခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မနီးမဝေးမှ ရပ်၍ မိမိအား တစေတစောင်း ကြည့်နေသော ဒင်နီ၏ အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့ရသည်။ သူမ၏ မျက်နှာသည် စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်းကို ဖော်ပြနေပေသည်။

‘ဒေါက်တာ ဝင်လာတာ ကျွန်မမြင်လိုက်လို့ လာတာပါ။ ဒေါက်တာ ဒင်နီကတော့ တစ်နေ့လုံး ဒီပုံစံအတိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ။ ဘာမှလည်း မစားဘူး၊ ကျွန်မလည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး’

အင်ဒရူးမှာ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိတော့သဖြင့် အသက် ကင်းမဲ့သလို ဖြစ်နေသော ဒင်နီ၏ မျက်နှာကိုသာ ကြည့်နေမိ၏။ သူ ဒရင်းဖီးမြို့သို့ ရောက်သည့်ညက ဒင်နီ ပြောခဲ့သည့် စကားများကိုလည်း သတိရနေမိလေ၏။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်လလောက်က နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆိုပြီး တစ်ကြိမ် သောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် အရက် မသောက်ဘဲ နေလာတာ ကြာပြီ။ လက်ဖျားနှင့်တောင်မှ မတို့တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြန်သောက်မိပြီ ဆိုရင်လည်း မရပ်တော့ဘူး။ သိပ်သောက်တယ်။ သူဟာ ဒေါက်တာ နီကို ခရီးသွားချိန်မှာ ပိုဆိုးတယ် ထင်တာပဲ။ အခုလည်း ဒေါက်တာ နီကိုက နားရက်မို့ ခရီးထွက်သွားတယ်။ ကျွန်မ သူ့ဆီကို ကြေးနန်းရိုက်ရရင် ကောင်းမယ်လို့တောင် စဉ်းစားမိတယ်’

အင်ဒရူးက စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ‘တွမ်ကို ခေါ်လိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အိပ်ရာထဲ ပို့မှ ကောင်းမယ်’ ဟု ပြောလိုက်၏။

အိမ်ရှင်မကြီး၏ သား တွမ်အဖို့တော့ ဒင်နီ၏ အဖြစ်မှာ ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေပေသည်။ အင်ဒရူးသည် တွမ်၏ အကူအညီဖြင့် ရှေးဦးစွာ ဒင်နီ၏ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ပေးကာ ညဝတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများ လဲလှယ်ပေးသည်။ ပြီးမှ ဒင်နီ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအား မနိုင်တနိုင် မ၍ အိပ်ရာဆီသို့ ပို့ပေးရလေသည်။

‘အရေးကြီးတာက သူ နောက်ထပ် မသောက်အောင် လုပ်ဖို့ပဲ။ ငါပြောတာ မင်းနားလည်တယ်နော် တွမ်။ တကယ်လို့ လိုအပ်လာရင် သူ့ အိပ်ခန်းတံခါးကို အပြင်ကနေ သေ့ခတ်ထားကွာ’

အင်ဒရူးက တွမ်ကိုရော သူ့အမေကိုပါ မှာစရာရှိတာ မှာသည်။

‘ပြီးတော့ အရေးကြီးတာ တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အခု လောလောဆယ် ကနေ့ သူ သွားကြည့်ရမယ့် လူနာစာရင်း ရဖို့လိုတယ်။ ဘယ်မှာ ထားမယ် ထင်သလဲ’

လူနာစာရင်း ရေးထားသည့် ကျောက်သင်ပုန်းလေး တစ်ချပ်ကို အိမ်ရှေ့ခန်းမ အတွင်းရှိ နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဒင်နီ ယနေ့သွားကြည့်ရမည့် လူနာစာရင်းကို အင်ဒရူးက သူ့ဘာသာသူ ကူးယူပြီး အမြန် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ အချိန် သိပ်မဖြုန်းတော့ဘဲ လူနာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကြည့်သွားရာ ဆယ့်တစ်နာရီ မထိုးမီ လူနာအားလုံး ကြည့်ပြီးသွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဆေးခန်းမှ အလုပ်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း ဒင်နီအခန်းသို့ သွားရာ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဆီးကြိုနေသော အိမ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးကို တွေ့ရသည်။

‘သူ အရက် ဘယ်ကရသွားမှန်း ကျွန်မတော့ မသိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မကတော့ လုံးလုံး မပေးဘူး။ ဒေါက်တာ မှာထားခဲ့တဲ့ အတိုင်း ကျွန်မ တတ်နိုင်သလောက် ထိန်းထားပါတယ်’

ဖီးလစ် ဒင်နီမှာ မနေ့ကထက် ယနေ့ တစ်ဆလောက် ပို၍ မူးနေလေသည်။ အလွန်အမင်း သောက်ထားခြင်း ဖြစ်၍ မနေ့ကလိုပင် လူမှန်းသူမှန်း မသိချေ။ သို့သော်လည်း အင်ဒရူး၏ လက်ကိုတော့ အကြာကြီး ဆွဲကာ လှုပ်ခါလျက် ရှိသည်။

အမူးပြေစေရန် ကော်ဖီခါးခါး တစ်ခွက် ဖျော်၍ တိုက်သော်လည်း မသောက်နိုင်ချေ။ တာရှု၍ မရနိုင်လောက်အောင် မူးနေသည် ဖြစ်ရာ ကော်ဖီပန်းကန် လက်ထဲမှ လွတ်ကျကာ အိပ်ရာတစ်ခုလုံး ရွဲရွဲစိုသွားခြင်းဖြင့်သာ အဆုံးသတ်သွားသဖြင့် လက်လျှော့ လိုက်ရလေတော့၏။

အင်ဒရူးမှာ မနေ့ကလိုပင် ဒင်နီ သွား၍ မကြည့်လျှင် မဖြစ်သည့် လူနာစာရင်းကို ကူးယူပြီး ဒင်နီကိုယ်စား ထွက်ခဲ့ပြန်လေ၏။ တစ်အိမ်တက်ဆင်း သွားလာနေရင်းမှပင် ပူပြင်းသော ရာသီဥတုကို လည်းကောင်း၊ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပေါများလှသည့် ယင်ကောင်များကို လည်းကောင်း၊ မြင်းရထားသမားကြီး သောမတ်၏ အသည်းရောင်ရောဂါကို လည်းကောင်း၊ အရက်တွေ အဆမတန် သောက်ပြီး ဖင်မှန်းခေါင်းမှန်း မသိလောက်အောင် မူးလဲနေသော ဒင်နီကို လည်းကောင်း ကျိန်ဆဲနေမိလေ၏။ ထိုနေ့အဖို့လည်း အင်ဒရူးမှာ အလုပ်ကို နှစ်ဆတိုး၍ လုပ်ခဲ့ရပြန်လေ၏။

သူ အလုပ်ပြီးချိန်တွင် နေအတော် စောင်းနေပေပြီ။ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် စိတ်တိုလျက် ရှိပြီဖြစ်ရာ ယနေ့တော့ဖြင့် ဒင်နီအား အရက်မသောက်ရန် အတင်းအကျပ် တားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လာခဲ့သည်။

ဒင်နီသည် ညဝတ်အင်္ကျီ အဝတ်အစားများနှင့်ပင် ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်၌ ခွ၍ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယခုအချိန်ထိ သူ့မှာ အမူးမပြေသေးပေ။ အိမ်ရှင်မကြီး မစွက် ဆီးရားဂါးနှင့် တွမ်တို့ သားအမိအား ရှည်လျားသော သြဝါဒ စကားများ ပြောကြားလျက် ရှိ၏။

အင်ဒရူးကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စကားပြော ရပ်လိုက်ပြီး လှောင်ပြောင် သရော်လိုသည့် မျက်နှာပေးဖြင့် ကြည့်ကာ ပြစ်တင်စကား ဆိုလေတော့၏။

‘ဪ ဖြင့်မြတ်လှစွာသော မဟာ ကရုဏာရှင် ဆရာဝန်ကြီး ပြန်လာပြီကိုး။ နေစမ်းပါဦး ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုယ်စား ကျုပ်ရဲ့ လူနာတွေကို လိုက်ကြည့်ပေးနေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်စ၊ ကျုပ် မေးစမ်းပါရစေ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ် လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကို ဘာကြောင့် ဝင်လုပ်ပေးနေရတာလဲ။ ဟိုအကောင် နီကိုနှင့် ကျုပ်နှင့် လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေပဲဟာ၊ ခင်ဗျားက မဆီမဆိုင် ဝင်ပြီးရှုပ်နေတယ်’

အင်ဒရူးမှာ သည်းမခံနိုင်သည့် အခြေသို့ ရောက်လာသည်။

‘ဒါတော့ ကျုပ် မပြောတတ်ဘူး၊ ကျုပ် နားလည်တာက ခင်ဗျား တာဝန်ကျေဖို့ အတွက် ကျုပ်က ကူညီတဲ့ အနေနှင့် ဝင်လုပ်ပေးနေတာပဲ’

‘ဒီမှာ ကျုပ်ဟာ ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်သက်သက်ပဲ၊ ကျုပ်ဟာ သမားတော် မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ၊ ဘာလဲ သမားတော်ဆိုတာ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ၊ ခင်ဗျားကော သိရဲ့လား၊ အဓိပ္ပာယ်ကို ခင်ဗျားလည်း နားမလည်ဘူးပေါ့ ဟုတ်စ၊ ကောင်းပြီ ကျုပ်ပြောပြမယ်၊ ဒီဟာကြီးက နောက်ဆုံးပေါ် ဖြစ်ပေမဲ့ ခေတ်နှင့် အံဝင်ခွင်ကျ မဖြစ်ဆုံး၊ သမားရိုးကျ အဖြစ်ဆုံး စနစ်အရ ပေါ်လာတဲ့ ဟာကြီးပါ၊ ဒီစနစ်ဟာ ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့ လူတွေလို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ထင်နေတဲ့ လူတစ်စုက တီထွင်လိုက်တဲ့ အဆိုးရွားဆုံးစနစ် အသုံးမကျဆုံးစနစ် တစ်ခုပဲလို့ ကျုပ်မြင်ထားတယ် သိလား၊ ဟင် .... အို .... ချစ်လှစွာသော သမားတော်ကြီးရယ်၊ အို .... ချစ်လှစွာသော ဗြိတိသျှ လုပ်သားပြည်သူများရယ် ဟဲ ဟဲ ဟဲ’

ပြောနေရင်းက လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်သေးသည်။

‘သူတို့က ဒီစနစ်ကို ထွင်တယ်၊ သူတို့ကပဲ ဒီစနစ်ကို ချစ်နေကြတယ်၊ မြတ်နိုးနေကြတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ပဲ ဒီစနစ်ကို ကြည့်ပြီး ငိုနေကြတယ်’

ဒင်နီသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်မနေချေ။ သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်ဖြစ်ကာ ယိမ်းထိုးလျက် ရှိသည်။ သူ၏ နီရဲနေသော မျက်လုံးအစုံသည် စက်ဆုပ်ရွံရှာခြင်း၊ နာကြည်းခြင်းတို့ကို ဖော်ပြနေပေသည်။ မူးမူးရှူးရှူးနှင့်ပင် သူ ပြောချင်သမျှကို ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

‘ဒီသမားတော် ဆိုတဲ့ မိစ္ဆာကောင်က ဘာများ လုပ်နိုင်မှာတဲ့လဲ၊ ကဲ .... ပြောစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျား သမားတော် .... ခင်ဗျား သမားတော်ဟာ ယောင်သုံးဆယ်သမား ဘဝက တက်မလာနိုင်ပါဘူးဗျ၊ သူ တကယ်နားလည် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ အနှစ်နှစ်ဆယ် လက်တွေ့လုပ်ကိုင်ရတယ် ထားဦးတော့၊ သူ့အသက်က ကြီးလာပြီ၊ အသက်ကြီးလာလို့ အဘိုးကြီး ဖြစ်လာတော့ သူ့အနေနှင့် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခေတ်မီဆေးဝါး အကြောင်း ကျွမ်းကျင်မတဲ့လဲ၊ သားဖွားပညာကျတော့ သူ သိမတဲ့လား၊ သူ ကျွမ်းကျင်မတဲ့လား၊ ရောဂါတွေနှင့် ဆိုင်တဲ့ အတတ်ပညာကျတော့ကော သူ ကျွမ်းကျင်မတဲ့လား၊ ခေတ်နှင့်အညီ သိပ္ပံနည်းကျကျ ဖြစ်ပေါ်လာနေတဲ့ ဆေးပညာရဲ့ တိုးတက်မှုတွေနှင့် ခွဲစိတ်ကုသမှုတွေကိုရော သူ ကျွမ်းကျင်စွာနှင့် သိမတဲ့လား၊ တတ်မတဲ့လား၊ အဲ .... အဲ .... ခွဲစိတ်ကုသမှုဆိုလို့ ပြောရဦးမယ်၊ တဲကုပ်သာသာလောက် ရှိတဲ့ ဆေးရုံမှာ မဖြစ်စလောက် ဟာလေးတွေကို မကြာခဏ ခွဲစိတ်ချင် ခွဲစိတ်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ .... ဟဲ’

ဒင်နီသည် ပြောရင်းက သူ့စကားကို သူ သဘောတွေ့ကာ ရယ်လိုက်ပြန်လေသည်။

‘ဆိုပါတော့၊ နို့နာကို စစ်ဆေးစမ်းသပ်လိုက်တာ နှစ်နာရီခွဲလောက် ကြာတယ်၊ အဲ .... သူ့အနေနှင့် ပြည်တည်နေတာ တွေ့ပြီဆိုရင်ပဲ လူသားတွေရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ကြီး ဖြစ်သွားရော၊ အဲ .... မတွေ့ဘူး ဆိုကြပါဖို့ရဲ့၊ သူ ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ သူကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပေါင်၊ လူနာကို မြေမြှုပ်လိုက်ရုံပေါ့၊ လွယ်လွယ်ကလေးရယ်’

ဒင်နီအသံသည် စောစောကထက် ကျယ်လောင်စူးရှလာပြီး ပြောရင်းပြောရင်းနှင့် ဒေါသကြီးလာသည်။ သူ့ဒေါသမှာ မူးမူးနှင့် ပေါက်ကွဲလာသည့် ဒေါသ။

‘အားလုံး အသုံးမကျဘူး မေဆန်၊ တစ်ခုမှ အသုံးမကျဘူး သိလား၊ ဒီပုံစံအတိုင်း ကျုပ်တို့ နေသွားခဲ့ကြတာ နှစ်ပေါင်းရာနှင့် ချီနေပြီ၊ ဒီစနစ် ဒီပုံစံကြီးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲဖို့များ ဒီကောင်တွေ မစဉ်းစားကြတော့ဘူးတဲ့လား၊ ဘာများ အသုံးမကျလို့လဲ ဟင်၊ ဘာများ အသုံးမကျတော့လို့တဲ့လဲ၊ ငါ့ကို ဝီစကီပေးစမ်း၊ ငါ ထပ်သောက်ဦးမယ်၊ ငါတို့ အားလုံးဟာ သောက်ရူး သောက်ပေါတွေပါကွာ၊ ငါ့ကျတော့ ရူးလည်းရူး မူးလည်းမူး’

အားလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ အတန်ကြာမှ အင်ဒရူးက သူ့ဒေါသကို ချုပ်တည်းထားရသည့် လေသံဖြင့် စကား စပြောလေသည်။

‘ခင်ဗျား အိပ်ရာထဲမှာပဲ လှဲနေရင် ကောင်းမယ်၊ ကဲ .... လာ၊ ကျွန်တော် တွဲပြီး လိုက်ပို့ပေးမယ်’

‘မလိုပါဘူးကွာ၊ ငါ့ဘာသာငါ အေးအေး နေစမ်းပါရစေ’

ဒင်နီ၏ လေသံမှာ မာကျောလှပေသည်။

‘ပိုက်ဆံ လိုချင်တာနှင့် လူနာကို မျက်နှာချို သွေးနေရတဲ့ အပေါစား ဆရာဝန် ချောလုံးမျိုးတွေနှင့် ငါ့ကို လာပြီး နေ့မနေစမ်းပါနှင့်၊ ဒါမျိုးတွေက ငါ့အဖို့ ရိုးနေပါပြီ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အချိုးတွေပါကွ’

ဒင်နီသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မစွက် ဆီးရားဂါး၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲကာ အားယူ၍ ထသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်သဖြင့် မစွက် ဆီးရားဂါးအား ဆောင့်၍ တွန်းလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေရာ မစွက် ဆီးရားဂါးမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့၏။

ဒင်နီသည် မတ်တတ်ရပ်မိပြီး ဖြစ်သော်လည်း တည့်တည့်မတ်မတ် ရပ်နိုင်သည် မဟုတ်ချေ။ ဒယ်ဒယ်နှင့် ယိမ်းထိုးလျက် ရှိသည်။ သူသည် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ပျူငှာသော ဟန်အမူအရာဖြင့် အလန့်တကြား ဖြစ်နေရှာသော မစွက် ဆီးရားဂါးအား မေးနေပြန်၏။

‘ဘယ်လို နေသေးလဲ၊ နေကောင်းသွားပြီလား ခင်ဗျာ၊ သွေးအားလည်း ကောင်းလာပြီ မဟုတ်လား၊ ကောင်းကောင်းလည်း အိပ်လို့ ပျော်ပြီမဟုတ်လား၊ ဟင်း .... ဟင်း၊ ပိုပြီး သက်သာသွားအောင် ကျွန်တော် ဆေးတစ်မျိုး ထပ်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ဆေးသောက်ရမှ ရောဂါ ပျောက်တယ်လို့ အထင်ရှိတဲ့ လူစားတွေပဲဟာ၊ သောက်ဆေး မပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဆေးပေးရဦးမှာပေါ့’

ဒင်နီ၏ ပုံပန်းနှင့် အမူအရာမှာ ကြောက်စရာလည်း ကောင်း၍ ရယ်စရာလည်း ကောင်းနေပေသည်။ သူ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်ပေ။ ခပ်တုတ်တုတ် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် ဖြစ်ရာ မရိတ်ဘဲ ထားသော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များနှင့် ပိုးရိုးဖားရား ဖြစ်နေသော ညဝတ်အင်္ကျီ ဘောင်းဘီများကြောင့် မျောက်လွဲကျော်ကြီး တစ်ကောင်နှင့် တူနေလေသည်။

လူတိုင်းကို ရိုသေတတ်သော၊ အထူးသဖြင့် ဖီးလစ် ဒင်နီလို လူအများက လေးစားရသည့် ဆရာဝန် တစ်ဦးပေါ်တွင် ကျိုးနွံစွာ ဆက်ဆံတတ်သော သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ ဇနီးသည် ရှေ့မှောက်တွင် မူးမူးရူးရူးနှင့် မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်နေခြင်းမှာ အလွန်မဖွယ်ရာသည့် ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။

တွမ်သည် ဒင်နီ၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ မအောင့်နိုင်တော့သဖြင့် ရယ်လိုက်မိလေ၏။ ဒင်နီသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် တွမ်အား ဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ နားရွက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ဆွဲထားသည်။ နှုတ်မှလည်း ကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းခြင်း ပြုလေ၏။

‘မင်းက ငါ့ကို ရယ်စရာကောင် အောက်မေ့တယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ ကဲ .... ရယ်ဦးကွာ၊ ရယ်ဦး၊ သေအောင် ရယ်လိုက်စမ်း’

ဒင်နီသည် တွမ်အား လွှတ်လိုက်ပြီး အင်ဒရူးတို့အား ဒေါသတကြီးဖြင့် ကြည့်နေပြန်သည်။ ပြီးသော် မီးခံကျောက်ပြားပေါ်၌ တင်ထားသည့် ပန်းအိုးကို ဆွဲယူကာ ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ နောက်တစ်ဖန် ပန်းအိုးကွဲ အစအနများကို သိမ်းကျုံး ကောက်ယူပြီး နံရံဆီသို့ ပစ်ပေါက်ပြန်လေ၏။

‘လုပ်ကြပါဦး၊ သူ့ကို ဆွဲထားကြပါဦး’

မစွက် ဆီးရားဂါးက တစ်ချက် အော်လိုက်သည်။

အင်ဒဂျူးနှင့် တွမ်တို့သည် ဒင်နီ၏ အပေါ်သို့ ခုန်အုပ်ကာ ဖမ်းချုပ်ကြသည်။ ဒင်နီကတော့ အမူးလွန်နေသူပီပီ အော်ဟစ်ရုန်းကန် ဆဲဆိုလျက်ရှိ၏။ အတန်ကြာမှ အမောလွန်ကာ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။ သူသည် အလွန်အမင်း ပင်ပန်းမောဟိုက် နေသဖြင့် အင်ဒဂျူး၏ လက်မောင်းကို မှီ၍ ငြိမ်သက်နေလေ၏။

‘မေဆန်’

ဒင်နီ၏ အသံမှာ ခပ်ယဲ့ယဲ့သာ ထွက်နိုင်သည်။

‘ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် သဘောကောင်းတဲ့ လူပါ။ သဘောထားလည်း ပြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ညီအစ်ကို အရင်းအချာမက ချစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော် စိတ်တူ သဘောတူ ပူးပေါင်းပြီး အလုပ်လုပ်သွားကြမယ် ဆိုရင် ဆေးပညာလောကရဲ့ ဆိုးရွားနေတဲ့ အခြေအနေတွေ၊ ဖြစ်ရပ်တွေကို ပြုပြင် ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်ဗျာ’

ဒင်နီသည် စကားပြောရင်းမှ အနည်းငယ် အားပြုကာ မတ်တတ်ရပ်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများမှာ ချာချာလည်လျက် ရှိသည်။ နောက် တစ်ခဏတွင် သူ့ ဦးခေါင်းသည် ငိုက်စိုက်ကျသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကွေးညွတ်ကာ လဲကျသွားလေ၏။

အင်ဒဂျူးသည် ဒင်နီအား တွဲ၍ အိပ်ရာဆီသို့ ပို့သည်။ ဒင်နီသည် သူ့ခေါင်းကို ခေါင်းအုံးပေါ်၌ ဘယ်ညာ လူးလိုမ့်ရင်းက အာလေးလျှာလေးဖြင့် စကားတစ်ခွန်း ပြောလေသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ကတိတစ်ခုပေးပါ မေဆန်၊ ခင်ဗျား မိန်းမ မယူပါနှင့်ဗျာ’

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ဒင်နီသည် ယခင်နေ့များကထက် တစ်ဆတိုး၍ သောက်ကာ ပို၍ မူးနေပြန်ရာ အင်ဒဂျူးမှာ လက်လျှော့ လိုက်ရလေတော့၏။ အရက်ကို မစွက် ဆီးရားဂါး၏သား တွမ်က တိတ်တိတ် ယူပေးနေသည်ဟု သံသယ ဖြစ်မိသဖြင့် ခေါ်၍ မေးသော်လည်း သူက ယူမပေးကြောင်း အမျိုးမျိုး ကျိန်တွယ်၍ ပြောလေသည်။

ထိုရက်သတ္တတစ်ပတ်လုံးလုံး အင်ဒဂျူးမှာ နားရသည်ဟု မရှိတော့ဘဲ သူ့အလုပ်များကို သာမက ဒင်နီ၏ လူနာများကိုပါ ကြည့်ပေးနေရသဖြင့် စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်း ဖြစ်နေရလေ၏။

တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ်စာ စားအပြီးတွင် ချက်ပဲလ်လမ်း အိမ်သို့ သွား၍ ကြည့်ပြန်သောအခါ ယခင်နေ့များကနှင့် မတူ တစ်မူထူးခြားနေသည့် ဒင်နီကို တွေ့ရလေသည်။

ဒင်နီသည် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်နေပေပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးကို ပြောင်စင်နေအောင် ရိတ်ထားပြီး အဝတ်အစားများကိုလည်း သပ်ရပ်ကျနစွာ ဝတ်ထားသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပြောင်လက်နေသော်လည်း လွန်ခဲ့သော ရက်များအတွင်းက ရက်ဆက်လိုလို သောက်စား မူးယစ် ပေတေနေခဲ့မှုကြောင့် ခွန်အားဆုတ်ယုတ်လျက် ရှိကာ ခပ်ယိုင်ယိုင် ခပ်ချည့်ချည့် ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်လူနာတွေကို လိုက်ကြည့်ပေးနေတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား’

ဒင်နီ၏ အသံမှာ မာကျောလွန်းလှ၏။ ယခု ရက်အနည်းငယ် အတွင်း သူတို့ နှစ်ဦးကြား တည်ရှိလာခဲ့သော ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသည် ပျောက်လုခမန်း ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ဒင်နီ၏ အမူအရာမှာ ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေရုံမျှမက ပြောဆို ဆက်ဆံပုံမှာလည်း မချေမငံ နိုင်လှချေသည်။

အင်ဒဂျူးကမူ ကြွေမပျက်ပင် ‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ကြည့်ပေးနေတယ်၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဖြစ်လောက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီလိုပဲ ကူညီရမှာပေါ့’ ဟု စကားပြော ပြောလေသည်။

‘ဘယ်နှယ် ကိစ္စ မရှိရမှာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားမှာ မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ခင်ဗျား အလုပ် ပိုလုပ်ရတော့ ဒုက္ခများတာပေါ့၊ ကျုပ်က သက်သက်မယ့် ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေတာပေါ့’

ဒင်နီ၏ လေသံမှာ မကျေနပ်ဟန်၊ မနှစ်မြို့ဟန် ပေါက်နေသဖြင့် အင်ဒရူးမှာ ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ဒင်နီ အနေဖြင့် ကျေးဇူးတင်စကားလေး တစ်ခွန်းလောက်တော့ဖြင့် ပြောဖို့ ကောင်းသည်။ ယခုတော့ ကျေးဇူးတင် စကားဆိုဖို့ နေနေသာသာ ပြောပုံဆိုပုံ ဟန်ပန်လေသံက မချေမငံ မပြေမပြစ်။

ကောင်းသည် .... သိပ်ကောင်း။

အင်ဒရူးသည် တွေးရင်း တွေးရင်းနှင့် ဒေါပွလာသည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုတော့ ကျုပ်ကလည်း အမှန် ပြောရတော့မှာပေါ့၊ ခင်ဗျား ပေးတဲ့ ဒုက္ခကတော့ မသေးဘူး၊ မသေးတာတော့ အမှန်ပဲ၊ နည်းနည်းနောနော ဒုက္ခမဟုတ်ဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျုပ်ဆီက လုပ်ခ ယူပေါ့ဗျာ၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုတော့ ယူပေါ့၊ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား ကျေနပ်ရောပေါ့’

‘ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘယ်လို အကောင်စား ထင်နေသလဲ ဒင်နီ’

အင်ဒရူး၏ အသံမှာ တင်းမာလှပေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ဒေါသအရှိန်ဖြင့် နီရဲနေလေသည်။

‘ခင်ဗျားဆီက အပိုကြေးလေး ဘောက်ဆူးလေး ရဖို့ ရလိုရငြား မျှော်လင့်နေတဲ့ မြင်းလှည်းသမား ထင်နေသလား၊ ခင်ဗျား အချိုးက ဘယ်လို အချိုးလဲ၊ ကျုပ်သာ မရှိရင် မစွက် ဆီးရားဂါးက ဒေါက်တာ နီကိုဆီ ကြေးနန်း ရိုက်လို့ အခုလောက်ဆို ခင်ဗျား ကန်အထုတ်ခံနေရလောက်ပြီ သိလား၊ ခင်ဗျားဟာ တကယ်လူပါပဲ၊ တော်တော် ဘဝင်မြင့်တဲ့လူ၊ ကျုပ်တော့ဖြင့် အံ့ရောဗျာ၊ တကယ်ပါ၊ ခင်ဗျားလို လူမျိုး မတွေ့ဖူးခဲ့ဘူး၊ အမှန်တော့ ခင်ဗျားဟာ ဖွတ်ကျားပါ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ပေးသင့်တာက ခင်ဗျားရဲ့ မေးစေ့ကို လက်သီး ပြင်းပြင်းနှင့် တစ်ချက်လောက် ထိုးပေးလိုက်ဖို့ပဲ’

ဒင်နီကတော့ မတုန်မလှုပ်။ ခပ်အေးအေးဆေးဆေးနှင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိုနေသည်။ လက်များ တုန်ယင် လှုပ်ရှားနေသဖြင့် မီးခြစ်ဆံကိုမှ မြဲမြဲ မကိုင်နိုင်ပေ။ ပြီးတော့ အင်ဒရူးကိုပင် မကြည့်ဘဲ နှာခေါင်းကို တစ်ချက် ရှုံ့လိုက်လေသည်။

‘ခင်ဗျားက လက်သီးချင်း ပြိုင်ဖို့ သဘောကျတယ်ပေါ့၊ ကျုပ်ကလည်း ကြိုက်ပါတယ်၊ စကော့သွေးပေါ့၊ အေးလေ၊ တစ်ချိန်မှာတော့ ခင်ဗျား စိန်ခေါ်တာကို ကျုပ်ကလည်း ဝမ်းပန်းတသာနှင့် လက်ခံမှာပါ၊ စိတ်ချနေပါ’

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ အသုံးမကျတဲ့ ခင်ဗျား ပါးစပ်ပုပ်ကြီးကို ပိတ်ထားစမ်းဗျာ၊ ရော့ .... ဟောဒီမှာ လူနာစာရင်း၊ တနင်္လာနေ့မှာ သွားကြည့်ရမယ့် လူနာတွေကို ကြက်ခြေခတ်ထားတယ်’

အင်ဒရူးသည် ဒေါသတကြီးနှင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ တစ်လမ်းလုံး ဒေါပွ၍ မဆုံး။ ဘယ်လို အကောင်စားမျိုးပါလိမ့်။ အလွန် အသုံးမကျသည့် အကောင်။ ဆက်ဆံပုံ ရိုင်းစိုင်းလွန်းလှသည်။ သူ့အလုပ်ကို မိမိက လူချင်း ခင်မင်၍ အသိစိတ်နှင့် ဝင်ကူညီခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် ယခုတော့ အသိအမှတ် မပြုရုံမျှမက အားအားယားယား မိမိက မနေနိုင်၍ ဝင်လုပ်နေသည့် ပုံမျိုး ပြောဆိုလွှတ်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း အင်ဒရူး၏ ဒေါသအရှိန်မှာ အိမ်မရောက်မီပင် ပြေသွားလေသည်။ စိတ်လည်း တည်ငြိမ်စ ပြုလာသည်။ သူသည် ဒင်နီကို နှစ်နှစ်ကာကာ ခင်မင် နေမိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဒင်နီ၏ မူမမှန်သော စိတ်နေစိတ်ထားကိုလည်း သူ နားလည်နေသည်မှာ ကြာပြီ။

တကယ်တော့ ဖီးလစ် ဒင်နီသည် ရှက်တတ်သူ ဖြစ်ပြီး သူများနှင့်မတူ ထူးထူးခြားခြား အကဲဆတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ နည်းနည်းကလေးမှ အရေထူသည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ချေ။ ခံနိုင်ရည် ရှိပုံလည်း မရပေ။ ဤ အားနည်းချက်များက ဒင်နီအား အခြားလူများနှင့် မတူသည့် အကျင့်စရိုက်ကို ရစေသည်။

ဒင်နီနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာ၌ သူ့အတွင်းသဘောကိုသာ မသိ နားမလည်ပါက အလွန် ပေါင်းရသင်းရ ခက်၍ ခွကျသည့် လူစားမျိုးပေတည်း။

မကြာသေးမီက လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့သည်များကို ကြည့်လျှင် သူ့ဘက်မှ ဒင်နီအား စိတ်ဆိုးစရာတွေ အများကြီး ရှိသလို ဒင်နီအပေါ်၌ တိုး၍ ခင်မင်ချင်စရာ၊ သနားစရာတွေလည်း အများကြီး ရှိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အင်ဒရူးသည် ဒင်နီအား တူးတူးခါးခါး မုန်း၍ မရချေ။ ဒင်နီအား သူ သဘောကျနေခြင်းမှာ ဒင်နီ၏ ရဲရင့် ပြတ်သားသော အတွေးအခေါ် အယူအဆများကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ဆရာဝန်တစ်ဦး အနေဖြင့်လည်း ဒင်နီသည် အခွဲအစိတ်ဘက်တွင် အလွန်ထူးချွန်သဖြင့် ပါရမီ ရှိသူဟုပင် ယူဆမိသည်။

တစ်ချိန်တွင် အင်ဒရူးက မေ့ဆေးပေး တာဝန်ယူရင်း ဒင်နီ ခွဲစိတ်နေသည်ကို အသေအချာ ကြည့်ခဲ့ရဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ဒင်နီသည် လူနာ၏ သည်းခြေအိတ်ကို အလုပ်သမားတစ်ဦး၏ နေအိမ် မီးဖိုခန်းထဲမှ စားပွဲပေါ်တွင် တင်၍ ညီနေအောင် လှီးဖြတ်နေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရဖူး၏။ ထိုစဉ်က မြင်ခဲ့ရသည့် ဒင်နီ၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံမှာ လျင်မြန်သွက်လက်လှပြီး တိကျလှပေသည်။ မြင်ရုံမျှဖြင့် ဒင်နီ၏ လက်များသည် အလွန်အမင်း ကျွမ်းကျင်သော လက်များ ဖြစ်ကြောင်း သိသာလှ၏။ ဤအလုပ်မျိုးတွင် တကယ်တမ်း ကျွမ်းကျင်သည့် လူမျိုးမှာ တကယ်ရှာတော့ တကယ်ရှားသည်။ အလုပ်တွင် တကယ်တော်၍ တကယ်ကျွမ်းကျင်သော၊ အလုပ်ပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားသော၊ စေတနာရှိသော ဒင်နီလို လူစားမျိုးကို အင်ဒရူး မခင်မင်ဘဲ မနေနိုင်ပေ။ ဤလိုလူမျိုး၌ အပြစ်ရှိနေပါကလည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်ရမည်ဟု သူ ခံယူထားလေသည်။

အင်ဒရူးသည် အိမ်ပြန်ရောက်သည် အထိ ဒင်နီနှင့် ဖြစ်ရသည့် ကိစ္စကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် တွေးကာ စိတ်ဂနာမငြိမ် ဖြစ်ဆဲပင်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖီးလစ် ဒင်နီ၏ ဆက်ဆံပုံကိုတော့ သူ မကျေနပ်ချေ။ စိတ်ထဲက နာကြည်းဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အိမ်ရှေ့ တံခါးမကြီးမှ ဝင်ခဲ့ပြီး ဦးထုပ်ကို လှမ်းချိတ်နေခိုက် မစွဲ ပိတ်ချိန်၏ မာကျောကျော အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

‘ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ရှင်ကို စကားပြောစရာ ရှိတယ်’

အင်ဒရူးက သည်အသံ သည်လေမျိုးကို လုံးဝ မကြိုက်ချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း မစွဲ ပိတ်ချိန် ခေါ်သည်ကို ဂရုမစိုက်ချေ။ သူ့အခန်းသို့ သွားရန် လှေကားလက်ရန်းကို ကိုင်၍ တစ်ထစ် နှစ်ထစ် တက်စတွင် မစွဲ ပိတ်ချိန်၏ ခေါ်သံကို ဒုတိယမိ ကြားရပြန်လေ၏။

မစွဲ ပိတ်ချိန်၏ အသံမှာ စောစောကထက် ပို၍ ကျယ်လောင်လာသည်။ ပို၍ မာလာသည်။ ပို၍ စူးရှလာသည်။

‘ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ခေါ်နေတယ်၊ ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား’

အင်ဒရူး လှေကားမှ ပြန်ဆင်းရန် အလှည့်လိုက်တွင် မစွဲ ပိတ်ချိန်သည် ဧည့်ခန်းတွင်းမှ ထွက်လာသည်။ သူမ၏ မျက်နှာထားမှာ တင်းမာလှပေ၏။ မျက်လုံးများကလည်း ဒေါသ အခိုးအငွေ့များကို လွှတ်ထားသည်။ သူမသည် အင်ဒရူး အနီးသို့ ရောက်အောင် တိုးကပ်လာလေသည်။

‘ရှင် နားပင်းနေသလား၊ ကျွန်မခေါ်နေတာ ရှင် မကြားဘူးလား’

ဒင်နီနှင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော ကိစ္စအတွက် ဒေါသအရှိန် မသေသေးသော အင်ဒရူးသည် မစ္စ ပိတ်ချ်၏ အမူအရာကိုကြည့်ကာ စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။ ‘ဘာလဲ၊ ဘာပြောမလို့လဲ ပြော’ ဟု ခပ်တိုတို တောင်းတောင်းနှင့် မာဆတ်ဆတ် မေးမိလေသည်။

‘အံ့မယ် .... ဘာလဲပြောတဲ့၊ ဟင်း .... ရှင်က မေးတယ်ပေါ့လေ၊ ကောင်းပြီ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ပြန်မေးရလိမ့်မယ် သိလား’

‘မေးစရာရှိလည်း မေး’

တိုတောင်းလွန်းလှသော အင်ဒရူး၏ အပြောသည် မစ္စ ပိတ်ချ်၏ ဒေါသကို ထိုးဆွပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

‘မေးရမယ် မေးရမယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဟောဒီကိစ္စကို ရှင်ကိုယ်တိုင် ရှင်းပြတာ ကျွန်မ ကြားစမ်းပါရစေ’

ပြောပြောဆိုဆို လက်ထဲမှ စာရွက်ငယ် တစ်ရွက်ကို အင်ဒရူး၏ ရှေ့သို့ ထိုးပြသည်။ ဂျိုး မော်ဂန်က သူ့အား ပေးခဲ့သည့် ချက်လက်မှတ်ပေတည်း။

ချက်လက်မှတ်ကို ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းကို မော့လိုက်သည့်အခါ မစ္စ ပိတ်ချ်နှင့် ကွယ်ကာ နောက်နားမှ ညှဉ်ခန်းတံခါးဝကို ပိတ်၍ ရပ်နေသော ဘဏ်မန်နေဂျာ ရီးစ်ကို မြင်ရလေ၏။

‘ကြည့်ပါ သေသေချာချာကြည့်၊ ရှင် ဒီချက်လက်မှတ်ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီငွေဟာ မစ္စတာ ပိတ်ချ်ရဲ့ငွေမှန်း သိလျက်သားနှင့် ရှင့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ငွေအဖြစ် ဘဏ်မှာ ငွေစာရင်းဖွင့်ခဲ့တယ်၊ ရှင် ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မြန်မြန် သိချင်တယ်၊ ရှင် အခုရှင်းပါ’

မစ္စ ပိတ်ချ်၏ မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲမှုကြောင့် အင်ဒရူး တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားသည်။

‘ဒါ ကျွန်တော့် ငွေပဲဗျ၊ ဂျိုး မော်ဂန်က လက်ဆောင်အနေနှင့် ပေးခဲ့တာပဲ၊ ဘာရှင်းစရာ ရှိလို့လဲ’

‘လက်ဆောင် အနေနှင့် ဟုတ်လား၊ တယ်လည်း ပီရိတာပဲ၊ ဂျိုး မော်ဂန်က ဒီမှာ မရှိတော့ဘူး၊ အာဖရိကတိုက် ရောက်နေပြီ ဆိုပြီးတော့ ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ဘူး၊ ငါ ပြောချင်သလို ပြောရင် ဖြစ်တာပဲဆိုတဲ့ သဘောပေါ့’

အင်ဒရူးသည် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို တင်းကျပ်စွာ ကိုက်ကာ ဒေါသကို အနိုင်နိုင် ထိန်းထားနေရသည့် လေသံဖြင့် ဖြေသည်။

‘ခင်ဗျား ကျွန်တော် ပြောတာကို မယုံရင် ဂျိုး မော်ဂန်ဆီ စာရေးမေးနိုင်တာပဲ၊ မေးပေါ့’

မစ္စ ပိတ်ချ်၏ အသံသည် တိုး၍ ကျယ်လောင် စူးရှလာသည်။

‘ရှင် ဘာတွေ ပြောနေနေ ကျွန်မ လုံးဝ မယုံကြည်ဘူး၊ ရှင်က ရှင့်ကိုယ်ရှင် လည်လှပြီ ထင်နေသလား၊ ဟင်း ဒရင်းဖီးကို ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ရဲ့ လက်ထောက်အဖြစ်နှင့် ရောက်လာပြီး ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် အပေါ်မှာ မစောင့်စည်းဘူး၊ တစ်နေ့မှာ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံး ငါ့လက်ထဲ ရောက်လာမှာပဲ ဆိုတဲ့ အတွေးနှင့် ထင်ရာ လျှောက်လုပ်နေတဲ့ လူစား၊ ဒီချက်လက်မှတ်က ရှင် ဘယ်လို လူစားလဲ ဆိုတာကို ဖော်ပြနေတာပဲ၊ ရှင်ဟာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အတွက်သာ စဉ်းစားတဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား၊ တခြားလူတွေအတွက် စဉ်းစားတတ်တဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး’

မစ္စ ပိတ်ချ်၏ နှုတ်ဖျားမှ ရင့်သီးသော စကားလုံးများသည် စက်သေနတ် ပစ်နေသည့်နယ် အဆက်မပြတ် ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် သူမ၏ နောက်မှ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ရပ်နေသော ရိုးစိကို လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ သူမတွင် သက်သေ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိနေပြီ ဟူသည့် သဘော။

ရိုးစိကမူ ဘာတစ်ခုခုမှ ဝင်မပြောဘဲ ချောင်းတစ်ချက် ဟန်ရုံမျှ ဟန်ပြီး ငြိမ်ကုပ်နေသည်။ အင်ဒရူးကလည်း ဤပြဿနာ၏ သေ့ချက်သည် ရိုးစိဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်း သိထားသည်။ ‘အင်ဒရူး ဘဏ်ကိုလာသည်၊ ဂျိုး မော်ဂန်ထံမှ ရသည့် ငွေ ငါးဂီနီနှင့် ကိုယ်ပိုင်ငွေ စာရင်းဖွင့်သွားသည်’ စသည် စသည်များကို ဇာတ်လမ်းပမာ နားဆင်စရာတစ်ခု လုပ်ကာ ချဲ့ကား၍ မစ္စ ပိတ်ချ်အား စိကာပတ်ကုံး ပြောပြလိမ့်မည်မှာ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ဖွယ်ရာ မရှိပေ။

အင်ဒရူးသည် လက်သီးများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကာ လှေကားမှ ပြန်ဆင်းလာပြီး မစ္စ ပိတ်ချ်နှင့် ရိုးစိတို့ ရှေ့တွင် သွားရပ်သည်။ သူ့မျက်လုံးများကို ရိုးစိအပေါ်၌ စူးစိုက်ထားပြီး အံ့ကို ကြိတ်ထားသည်။

‘ဒီမယ် မစ္စ ပိတ်ချ်၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မဟုတ်မမှန်ဘဲနှင့် မတရား စွပ်စွဲတယ်၊ ဒီ စွပ်စွဲချက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပြီး နှစ်မိနစ်အတွင်း ကျုပ်ကို တောင်းပန်ပါ။ မတောင်းပန်ရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ် အသေရေဖျက်မှုနှင့် တရားစွဲရလိမ့်မယ်။ တရားစွဲရင် ကျုပ် ဘဏ်မှာ ကျုပ်ကိုယ်ပိုင် ငွေစာရင်းဖွင့်တဲ့ သတင်းကို ခင်ဗျား ဘယ်က ရသလဲဆိုတဲ့ ပြဿနာဟာ ပေါ်လာမှာ သေချာတယ်။ ပေါ်လာရင် မစ္စတာ ရိုးစိရဲ့ ဘဏ်အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင် လူကြီးတွေက မပေါက်ကြားသင့်တဲ့ ရုံးကိစ္စတစ်ခုကို ဘယ်လို ပေါက်ကြားခဲ့သလဲ ဆိုတာ စိတ်ဝင်စားလာကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ....’

ရိုးစိက မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ကာ ‘ကျွန်တော် .... ကျွန်တော်ကတော့ တာဝန်အရ လုပ်တာပဲ’ ဟု အထစ်ထစ် အငဲ့ငဲ့ ဝင်ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာ တစ်ခုလုံးမှာ ညိုပုပ်လျက် ရှိလေသည်။

‘ကျုပ် စောင့်နေတယ် မစ္စ ပိတ်ချ်’

အင်ဒရူး၏ အသံသည် အေးစက်မာကျောလှပေသည်။

‘ခင်ဗျား အခုချက်ချင်း မတောင်းပန်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ ဘဏ်မန်နေဂျာကို သူ့ဘဝ တစ်သက်တာ အတွက် အကောင်းဆုံး သင်ခန်းစာ ရသွားအောင် အဆိုးဆုံးနည်းနှင့် ကျုပ်ဆုံးမရလိမ့်မယ်’

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် သူမ၏ ဘက်မှ လွန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လာသည်။ ပြောသင့် ဆိုသင့်တာထက် လွန်အောင် ပြောခဲ့မိပြီဟုလည်း သိလာသည်။ နှုတ်ကျံသွားပေပြီ။

အင်ဒရူး ကြိမ်းဝါးသံနှင့် တကယ် ထိထိရောက်ရောက် လုပ်တော့မည့် အမူအရာများကို ကြည့်ကာ စောစောက ရှိနေသည့် ဒေါသများ တစ်မဟုတ်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ကြောက်ရွံ့စိတ် ဝင်လာသည်။ ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အခြေအနေများကို တသိကြီး လျှောက်တွေးကာ ရင်ပူလာသည်။ ဤပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ရမည် ဆိုပါက ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများနှင့် ကြုံရပေတော့မည်။ ငွေကုန်လူပန်း ဖြစ်ရမည့် အခြေအနေများသာ ရှိတော့၏။

‘ကျွန်မ .... ကျွန်မ .... ကျွန်မရဲ့ စွပ်စွဲချက်ကို ပြန်ပြီးရုပ်သိမ်းပါတယ်၊ ကျွန်မ .... ကျွန်မ မှား .... မှားပါတယ်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်’

အခြေအနေမှာ ရုတ်ခြည်းပင် ပြောင်းသွားပေပြီ။

ပိန်ကပ်ကပ်နိုင်သလောက် ဒေါသကြီး၍ တစ်ဖက်သားအပေါ် အမြဲတစေ ကျောနေရမှ ကျေနပ်တတ်သော အမျိုးသမီးကြီးမှာ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းပင် မာန်မာန အစွယ် ကျိုးသွားလေပြီ။

အင်ဒဂူးကမူ မစ္စ ပိတ်ချ် အစွယ်ကျိုးသလို ဖြစ်သွားရခြင်း အတွက် ဝမ်းမသာနိုင်ချေ။ တကယ်တမ်း စေ့စေ့စပ်စပ် ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါက သူ့ အခြေအနေမှာ ခါးသီး ရွံရှာဖွယ် ကောင်းလှသည်ဟု ထင်၏။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဤအခြေအနေ အတိုင်း သည်းခံ၍ လုပ်ကိုင်သွားရန်မှာ ဖြစ်နိုင်စရာ လမ်းမရှိတော့ပြီ။ သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်လေ၏။

‘ဒီမယ် မစ္စ ပိတ်ချ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောစရာ တစ်ခုရှိတယ်။ ခင်ဗျားလည်း စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲမှာ လူတချို့က သတ္တုတွင်း မန်နေဂျာဆီ တင်ပြကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို ကုမ္ပဏီ ဆရာဝန် တစ်ဦးအဖြစ် စာရင်းသွင်းချင်တယ်လို့ မန်နေဂျာက ခေါ်ပြောခဲ့တယ်။ ခင်ဗျား သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ရတဲ့ အချက်အလက်ကိုလည်း ထပ်ပြောပါရစေ။ လူ့ဝတ္တရား ဆိုပါတော့ဗျာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် လူတွေ လိုက်နာ စောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားအရပေါ့။ အင်းလေ ပြောသာပြောရတယ်။ ဒီလူ့ဝတ္တရား ဘာညာဆိုတဲ့ စကားတွေကိုလည်း ခင်ဗျား နားလည်ချင်မှ နားလည်မှာပါလေ။ အဲဒီ လူ့ဝတ္တရားအရ ကျွန်တော်က မန်နေဂျာ ပြောတဲ့ ကိစ္စကို လက်မခံခဲ့ဘူး။ လုံးဝငြင်းခဲ့တယ်။ အခုတော့ဖြင့် ပြောင်ပြောင်ပဲ ပြောရတော့မှာပဲ မစ္စ ပိတ်ချ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အတော် စိတ်ပျက်သွားပြီ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သည်းခံပြီး ဆက်လုပ်နေဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားဟာ ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် သံသယ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကောင်းပုံက တစ်မျိုးပဲ။ တလွဲဆံပင် ကောင်းနေတယ်လို့ ထင်တယ်။ ခင်ဗျားနှင့် ကျုပ် အတူတွဲပြီး နှစ်ပေါင်းထောင်ချီ လုပ်နေလည်း ဘယ်တော့မှ အဆင်ပြေမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ပြောပါရစေ။ အခုပဲ တစ်လကြိုပြီး နို့တစ် ပေးပါတယ်။ ဒီမှာ အလုပ် ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး’

မစ္စ ပိတ်ချ်သည် ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်ကာ အင်ဒဂူးအား ငေးကြည့်နေသည်။ ပြူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ ကျွတ်ထွက်လာလေမလား ထင်ရ၏။

‘မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင်က နို့တစ် ပေးတာမျိုး မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မ လက်မခံဘူး၊ ရှင် .... ရှင်ပြောနေတာတွေဟာ အားလုံး လိမ်ညာပြောနေတာ၊ ရှင်လို လူစားမျိုးကို ဆရာဝန် စာရင်းထဲ ထည့်ဖို့မပြောနှင့်၊ အနားတောင် အကပ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား၊ ကျွန်မက ရှင်ကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်လက်ထောက်ဆရာဝန်ကမှ ကျွန်မကို နို့တစ်မပေးခဲ့ဘူး၊ သိရဲ့လား၊ ရှင်က ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် နို့တစ်တွေ ဘာတွေများပေးလို့၊ လူပါးဝလိုက်တာ၊ ဒီမှာ ကျွန်မ ရှင်ကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီ၊ ဒီကနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ရှင်ကို ကျွန်မ အလုပ်ဖြုတ်လိုက်တယ်၊ အလုပ်ဖြုတ်လိုက်တယ်၊ သိလား၊ ကျွန်မက ရှင်ကို အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီ’

ပေါက်ကွဲမှုမှာ ပြင်းထန်လှပေ၏။

မစ္စ ပိတ်ချ်၏ အသံမှာ တစ်အိမ်လုံးတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ တစ်အိမ်လုံးကို လှုပ်ရှားသွားစေသည်။ အပေါ်ထပ်ရှိ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ အခန်းတံခါး ဖြည်းဖြည်းစွာ ပွင့်လာသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ခဏမျှအကြာတွင် ချည်နဲ့စွာဖြင့် ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် ကိုယ်တိုင် ထွက်လာသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရောင်အသွေးဟူ၍ မရှိသလိုပင်။ ညဝတ်အင်္ကျီအောက်ရှိ အသုံးမပြုနိုင်တော့သည့် ခြေထောက်များကို အထင်အရှား မြင်နေရလေသည်။

ယခုကဲ့သို့ အိပ်ရာမှ သူ့ကိုယ်တိုင် ထ၍ ထွက်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသဖြင့် မစ္စ ပိတ်ချ်မှာ အံ့အားကြီးသင့်ကာ လှေကားထိပ်၌ ရပ်နေသော သူမ၏ အစ်ကိုအား ငေးမော ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ရိုးစံနှင့် အင်ဒဂူးတို့မှာလည်း လေဖြတ်ထားသော ခြေထောက်ကို တရွတ်ဆွဲ၍ ချည်နဲ့နွေးကွေးစွာဖြင့် ဆင်းလာနေသော ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ကို ကြည့်ကာ ကြက်သေ သေနေကြလေ၏။

‘ငါ စိတ်အေးအေး နားအေးအေး နေစမ်းပါရစေလား၊ မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ’

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ လေသံမှာ တောင်းပန်တိုးလျှိုးသံ ပါနေသော်လည်း ဩဇာ အပြည့်ရှိလေသည်။

ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်သည် တံတွေး တစ်ချက် မျိုလိုက်ပြီး အင်ဒရူးအား မျက်စောင်း တစ်ချက်ခဲလိုက်ကာ ‘ကျွန်မ သူ့ကို အလုပ်က ထွက်သွားဖို့ နို့တစ် ပေးလိုက်ပြီ’ ဟု ပြောလေသည်။

အင်ဒရူးကတော့ လူမမာရှေ့မို့ ဖက်ပြိုင်၍ ငြင်းမနေတော့ပေ။

‘မင်းပြောပုံက ဒေါက်တာ မေဆန်ဟာ ဒီအလုပ်က ထွက်သွားရမယ်လို့ ဆိုလိုတာလား’ ဟု ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်က ပြန်မေးသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေရာ မတ်မတ် ရပ်နေနိုင်ရန် အတော်ကြီး အားစိုက်၍ ကြိုးစားနေရရှာ၏။

‘ဟုတ်တယ် အက်ဒွပ်၊ ရှင့် အကျိုးအတွက် ကျွန်မ လုပ်လိုက်တာပါ။ ရှင်လည်း မကြာခင် အလုပ် ပြန်ဝင်နိုင်တော့မှာပဲ’

တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်ဆိတ်သွားလေ၏။

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်တွင် ပြောလိုသည့် စကားတွေ အများအပြား ရှိလေဟန် တူပေသည်။ သို့သော်လည်း ပြောနေ၍ အကြောင်း ထူးတော့မည် မဟုတ်၍ ဘာမှ မပြောတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန် ရှိ၏။ အကျယ်ကျယ် ပြောဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ အင်ဒရူး၏ မျက်နှာကိုသာ ညှိုးငယ်စွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် ရိုးစ်။ ထို့နောက် သူ့နှမ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်။

သူ၏ အကြည့်တွင် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေသည့် အရိပ် လက္ခဏာများ အထင်းသား ပေါ်လျက် ရှိသော်လည်း တစ်ဖက်က သူ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကြိုးစား၍ ထိန်းသိမ်းနေကြောင်း ပေါ်လွင်လျက် ရှိပေသည်။

‘မဟုတ်ဘူး ဘလောဝင်း၊ ငါ ဘယ်တော့မှ အလုပ်ပြန် မလုပ်နိုင်တော့ဘူးကွယ့်၊ အဲဒါကို မင်း သိပါတယ်၊ အိုကွာ .... မင်းတို့ အားလုံး သိကြပါတယ်’

ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်သည် ထိုမျှသာ ပြောပြီး ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်ကာ လေဖြတ်ထားသည့် ခြေတစ်ဖက်ကို တရွတ်ဆွဲ၍ တုန်ယင် ချည့်နဲ့စွာဖြင့် သူ့အခန်းသို့ ပြန်သည်။ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်၏ အခန်းတံခါးသည် ညင်သာစွာ ပိတ်သွားလေ၏။

(၁၃)

ဂျိုး မော်ဂန်၏ ဇနီးသားဖွားသည့် ကိစ္စတွင် သူ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစား လုပ်ကိုင် ပေးနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ခဲ့ရ၏။ အောင်မြင်မှု အတွက် ဂုဏ်လည်း ယူခဲ့ရ၏။ သို့သော်လည်း ယင်းကိစ္စကိုပင် အကြောင်းပြု၍ မစ္စ ပိတ်ချ်နှင့် စကားများခဲ့ရလေသည်။ သူ၏ အကျိုးပေးပုံကား ဆန်းကြယ်လှပါပေ၏။

မစ္စ ပိတ်ချ်နှင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော အဆင်မပြေမှုကို အကြောင်းပြု၍ သူသည် နိမ့်ကျသော စိတ်ထားကိုပင် မွေးမြူမိခဲ့၏။ ဂျိုး မော်ဂန်ထံ သူ့ကိုယ်တိုင် စာရေးကာ သက်သေခံ ရအောင် လုပ်ပြီးလျှင် မစ္စ ပိတ်ချ်ကို တရားစွဲ၍ ထိုက်သင့်သော လျော်ကြေးငွေ တောင်းရန်ပင် စိတ်ကူးမိခဲ့သေး၏။

အမှန်တော့ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးထူးစရာ မရှိပေ။ သူနှင့် မစ္စ ပိတ်ချ်တို့ ကြားတွင် အမုန်းသာလျှင် တိုး၍ပွားလာကြမည်မှာ သေချာနေသဖြင့် ယင်းစိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်လိုက်လေသည်။

ဂျိုး မော်ဂန်ထံမှ ရခဲ့သည့် ငွေ ငါးဂီနီကို ခရိုင်အတွင်း သင့်တော်သည့် လုပ်ငန်းတစ်ခုခုတွင် သုံးရန် လှူလိုက်၏။ ငွေ ငါးဂီနီကို စာတိုက်မှ ငွေပို့လွှာဖြင့် အတွင်းရေးမှူးထံသို့ ပို့လိုက်ပြီး ငွေလက်ခံ ရရှိကြောင်း ပြောစာကို ဘဏ်ခွဲမန်နေဂျာ အင်နူးရင်း ရီးစ်ထံ ပြန်လည်၍ ပို့ပေးလိုက်ရန် စာရေးလိုက်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ လုပ်လိုက်ခြင်း အတွက် သူ့စိတ်မှာ အတော်ကြီး ပေါ့သွားသော်လည်း အတွင်းရေးမှူးထံမှ ငွေရပြေစာကို ဖတ်နေသော ရီးစ်၏ မျက်နှာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ထိုင်၍ ကြည့်လိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကိုမူ ရုတ်တရက် ဖျောက်၍ မရချေ။

အင်ဒရူး၏ လုပ်ငန်းတာဝန်သည် လကုန်လျှင် ပြီးဆုံးတော့မည် ဖြစ်ရာ အရေးကြီးသည်ကား နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခု ရရန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ 'လန်ဆတ် သတင်းစာ' နောက်ဘက်ပါ ကြော်ငြာများကို ဂရုတစိုက် ရှာဖွေဖတ်ရှု၍ သူ့အတွက် သင့်တော်မည့် အလုပ်ဆိုလျှင် မည်သည့် အလုပ်မျိုးမဆို လျှောက်မည်ဟု စိတ်ကူးထားလေ၏။

'လက်ထောက်များ အလိုရှိသည်' ဟူသော ခေါင်းစီးကော်လံ အောက်မှ ကြော်ငြာများကို ဖတ်ပြီး သင့်တော်မည့် အလုပ်ဟူသမျှကို လျှောက်သည်။ လျှောက်လွှာ အကြိမ်ကြိမ်ရေး၍ ထောက်ခံစာများကို အထပ်ထပ် ကူးကာ ပို့ရသည့် အကြိမ်မှာ မနည်းတော့ပြီ။ တစ်ခါတစ်ရံ လျှောက်လွှာနှင့် အတူဓာတ်ပုံကိုပင် တွဲပို့၏။ သို့သော်လည်း ပထမပတ်နှင့် ဒုတိယပတ် ကုန်ဆုံးသွားချိန် အထိ မည်သည့် အလုပ်ရှင်ထံကမှ အကြောင်းပြန်ကြားချက် မရခဲ့ချေ။

ကြာလာတော့လည်း အင်ဒရူးမှာ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ညှိုးငယ်လာသည်။ အားငယ်လာသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက ဒင်နီ၏ ပြောင်မြောက်လှသော စကားတစ်ခုကို သတိရနေမိ၏။ ‘ခင်ဗျား အခု ဒရင်းဖီးကို ရောက်လာပြီ၊ ဒီတော့ကား ခင်ဗျားဘဝလည်း ဆုံးပြီလို့သာ မှတ်ထားလိုက်ပေတော့’ ဟူသော စကားပေတည်း။

အင်ဒရူးသည် စိတ်ပျက်စိတ်ညစ်စရာများနှင့် ကြုံရတိုင်း ထိုစကားကို သတိရမိသည်။ မြို့ကြီးပြကြီးများနှင့် ဝေးကွာ၍ ခေါင်လွန်းလှသော ဝေလပြည်နယ် သတ္တုတွင်း မြို့ကလေး၌ ချောင်ပိတ်မိနေသလို ဖြစ်နေရသော သူ့ဘဝအတွက် အားမလို အားမရ ဖြစ်နေမိလေ၏။

တကယ်ဆိုတော့လည်း ဒင်နီ၏ စကားမှာ အကြောင်းအချက် မခိုင်လုံဘဲနှင့် အဖျင်းအပြက် သဘော ပြောသည့်စကား မဟုတ်ပေ။ လက်တွေ့ဖြစ်ရပ်များကို အခြေခံ၍ အမှန်ပြောသည့် စကားဖြစ်ပေသည်။ တောင်ကြားဒေသ၌ အလုပ် လုပ်နေကြသော လက်ထောက် ဆရာဝန်များသည် အများအားဖြင့် နာမည်ပျက်ရှိကြ၏။ တောင်ကြားဒေသ၌ အလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် လူဆိုလျှင် သိပ်ပြီး လိုလိုလားလား မရှိကြသဖြင့် ရုတ်တရက် အလုပ်အကိုင်မရဘဲ တဝဲလည်လည် ဖြစ်တတ်၏။

မစ္စ ပိတ်ချ်အား သူ နို့တစ် ပေးခဲ့ပြီးသည့်နောက် ဆယ့်ငါးရက် ကျော်လာသည့်အခါ စိတ်ပူစ ပြုလာသည်။ ဂလင်း ပညာသင်ဆုအဖွဲ့သို့ ပေးစရာ အကြွေးကလည်း ပေါင်ငါးဆယ် ကျန်နေသေး၏။ သူ၏ လက်ရှိ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ဖော်ပြ၍ လျှောက်ထားလိုက်မည် ဆိုပါက အကြွေးကို ခေတ္တဆိုင်းငံ့ထားရန် အဖွဲ့မှ ခွင့်ပြုနိုင်စရာ ရှိ၏။ သို့ဖြစ်ရာ ပညာသင်ဆုအဖွဲ့မှ ကြွေးကျန်အတွက် သိပ်ပြီး ပူပင်ခြင်း မရှိလှပေ။

သို့သော် အရေးကြီးသည်ကား သူ နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခု မရသေးမီ ကာလအတွင်း သူ ဘယ်မှာ နေ၍ ဘယ်လို စားရသောက်ရပါမည်နည်း။ သူ့လက်ထဲတွင် ငွေသား နှစ်ပေါင် သုံးပေါင်မျှသာ ကျန်တော့သည်။ အပို စုငွေ ဆောင်းငွေ ဆို၍လည်း တစ်ပြားမှ မရှိပေ။ ပေါင်နှံရောင်းချ၍ သုံးစရာဆို၍လည်း ဘာပစ္စည်းမှ မရှိပေ။ အဝတ်အစားပင် လုံလောက်စွာ ရှိသည်မဟုတ်။

သူ ဒရင်းဖီးမြို့သို့ လာစဉ်က ဝတ်စုံသစ် တစ်ထည်ပင် မဝယ်ခဲ့ပေ။ ရှိပြီးသား အဟောင်းကို ဝတ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် ထိုဝတ်စုံမှာ ရှိနေပေပြီ။ အလုပ်လက်မဲ့ ဘဝဖြင့် အခြေအနေမဲ့ ဖြစ်ရတော့မည့် သူ့အဖြစ်ကို တွေး၍ ထင်ယောင်မြင်ယောင် ဖြစ်ကာ ထိတ်လန့် ချောက်ချားစပင် ပြုလာလေသည်။

ယခုလို မရေမရာဘဝဖြင့် အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်နေရချိန်တွင် ခရစ္စတီကို တမ်းတမိလာ၏။ ယခုအချိန်ထိ ခရစ္စတီထံ စာမရေးဖြစ်သေးပေ။ စာရေးချင်စိတ်လည်း မရှိပေ။ စာ ဆိုသည်မှာ သူ့အတွက် အသုံးမဝင်။ သူ၏ ခံစားချက်ကို စာရွက်ပေါ်၌ ပေါ်လွင်အောင် ရေးသားတတ်သော ပါရမီလည်း သူ့မှာ မရှိ။ သူ စာရေးလိုက်ပြီ ဆိုလျှင်လည်း အထင်အမြင် လွဲစရာတွေ၊ သံသယ ဖြစ်စရာတွေချည်းသာ ပါနေတတ်သဖြင့် ခရစ္စတီထံ သူစာမရေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စက်တင်ဘာလ ပထမပတ်သို့ တိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ခရစ္စတီကား ပြန်မရောက်လာသေးပေ။ သူသည် ကလေးတစ်ယောက်ပမာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပြက္ခဒိန်ကို ကြည့်၍ ခရစ္စတီ ပြန်လာမည့် ရက်ကို လက်ချိုး ရေတွက်နေမိသည်။ ခရစ္စတီ ပြောသွားသည့် အတိုင်းဆိုလျှင် ပြန်ရောက်ဖို့ ဆယ့်နှစ်ရက်တိတိ လိုသေး၏။

မစ္စ ပိတ်ချ်အား နို့တစ် ပေးခဲ့ပြီးနောက် ရက်သတ္တပတ် သုံးပတ် ကုန်ခါနီး ရက်တစ်ရက်တွင် အင်ဒရူးသည် ချက်ပဲလ်လမ်းအတိုင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လျှောက်သွားရင်းက ဘာအလုပ်မှ မရတော့သည့် အဆုံးတွင် ဆေးစပ်သမား အလုပ်ကို ရအောင် ကြိုးစားကြည့်လျှင် ကောင်းလေမလားဟု တွေးလာမိ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဖီးလစ် ဒင်နီနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိကြလေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေကြသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ရာ လူချင်း မတွေ့ကြသည်မှာလည်း ကြာခဲ့ပေပြီ။ ယခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိကြပြန်တော့လည်း ဒင်နီသည် သူ့အား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ နှုတ်ဆက်နေပြန်ရာ အင်ဒရူးမှာ အံ့အားသင့်နေမိလေ၏။

ဒင်နီသည် သူ့ဆေးတံကို ဖိနပ်သံခွာဖြင့် တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်၍ ဆေးချေး ခါထုတ်နေသည်။ သူ၏ စိတ်အာရုံသည် သူ့ဆေးတံပေါ်မှ လွဲ၍ တခြား မည်သည့် အရာဝတ္ထု၊ မည်သည့် ကိစ္စ အပေါ်တွင်မှ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျား သွားတော့မယ်လို့ ကြားရတာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး မေဆန်၊ ခင်ဗျား ဒီမှာပဲ ဆက်ရှိနေရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ခင်ဗျား ရောက်လာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဒရင်းဖီးမြို့ဟာ အလျင်ကနှင့် မတူတော့တာ အမှန်ပဲ’

ဒင်နီသည် စကားကို မဆက်သေးဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေပုံရသည်။

‘ကျွန်တော် နေ့ခင်းက သတင်းတစ်ခုရတယ်၊ အဘာရာလောမြို့ ဆေးဝါးပစ္စည်းများ ကူညီထောက်ပံ့ရေး အဖွဲ့မှာ လက်ထောက် ဆရာဝန်တစ်ယောက် လစ်လပ်သွားလို့ လူစား ရှာနေသတဲ့၊ အဘာရာလောမြို့ဟာ ဒီကနေ မိုင်သုံးဆယ်လောက်ပဲ ဝေးတယ်၊ မြို့သူမြို့သားတွေကလည်း အဆင့်အတန်း ခပ်မြင့်မြင့်ပါ၊ ရည်ရည်မွန်မွန်လည်း ရှိကြတယ်၊ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းကလည်း သဘော မဆိုးလှပါဘူး၊ မြို့ကလည်း တောင်ကြားမြို့၊ တောင်ကြားမြို့ဆိုတော့ တောင်ကြားဒေသမှာ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးတဲ့ ခင်ဗျားလို လူတစ်ယောက်ကို လက်မခံနိုင်စရာ မရှိဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ခင်ဗျား ကြိုးစားကြည့်ပါလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လျှောက်ကြည့်လိုက်ရင် မမှားဘူးလို့ ထင်တာပဲ’

အင်ဒရူးသည် သံသယစိတ်ဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။ သူ၏ မျှော်လင့်ချက်များမှာ မကြာသေးခင်က အလွန် မြင့်တက် နေခဲ့သော်လည်း ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်လာသော အခြေအနေများအရ ပြိုကွဲ ပျက်စီးသွားခဲ့ရသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူပင် ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒင်နီပြောသည့် အလုပ်ကို လျှောက်ရန် သင့် မသင့် ချိတုံချတုံ ဖြစ်နေမိ၏။ ‘ကောင်းသားပဲလေ၊ ကျွန်တော် လျှောက်ကြည့်မယ်’ ဟု စိတ်မပျံ့တပါးဖြင့် အဖြေ ပေးခဲ့လေ၏။

အင်ဒရူးသည် ဒင်နီနှင့် ခွဲပြီး သံသမဲမဲ ရွာနေသည့် မိုးရေကို ဖြတ်ကာ ဦးခေါင်း ငိုက်စိုက်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ရင်းက အဘာရာလောမြို့မှ လက်ထောက် ဆရာဝန် အလုပ်ကို လျှောက်ပါတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့တွင် အဘာရာလောမြို့ ဆေးဝါးပစ္စည်းများ ကူညီထောက်ပံ့ရေးအဖွဲ့၏ ကော်မတီ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်သည်။ မာလာယုနိုင်ငံ ရာဘာစိုက်ခင်းတစ်ခု၌ အလုပ်ရ၍ နုတ်ထွက်သွားသော ဒေါက်တာ လက်စလီ၏ နေရာတွင် လူစားခန့်ထားရန် လူရွေးသည့် အစည်းအဝေးဖြစ်သည်။ အင်ဒရူးအပါအဝင် လျှောက်ထားသူ ခုနစ်ဦး ရှိလေသည်။

ရလို့ရငြား ဟူသော သဘောဖြင့် ကံကိုပုံ၍ လျှောက်လွှာတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ သူ့ လျှောက်လွှာကို လက်ခံ စဉ်းစားခြင်း ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ဟုပင် ထင်ထားခဲ့၏။ သို့သော်လည်း သူ့ ထင်မြင်ချက်မှာ မှားနေလေသည်။ သူ့ လျှောက်လွှာကို အရေးတယူ လက်ခံ စဉ်းစား၍သာလျှင် ယခုလို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယခုလို ခေါ်၍ တွေ့သည် ဆိုပြန်တော့လည်း သူ့အနေဖြင့် ဤအလုပ်ပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိရုံမျှမက ရချင်စိတ်ကလည်း ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိလေ၏။

သူတွေ့မြင်ရသလောက် ဆိုလျှင် အဘာရာလောမြို့သည် နေချင့်စဖွယ်ကောင်းသည့် မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ပေသည်။ မြို့မှာ ဂက်သလေးတောင်ကြားအစွန်းတွင် တည်ရှိသည်။ မြို့၏ တည်နေရာမှာ တောင်ကြား၏ ထိပ်ဖက်တွင် ရှိနေသဖြင့် တောင်ကြားမြို့ဟု မဆိုသာချေ။ ဒရင်းဖီးမြို့ထက် ကြီး၍ လူဦးရေမှာ နှစ်သောင်းခန့် ရှိ၏။ လမ်းများကလည်း ဒရင်းဖီးမြို့ထက် ပိုများပြီး ပို၍စည်ကားသည်။ ရပ်ရှင်ရုံကလည်း နှစ်ရုံရှိသည်။ မြို့အစွန်တွင် ပြန်ပြူးကျယ်ဝန်း၍ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော မြက်ခင်းကွင်းပြင်ကြီး ရှိသည်။ အင်ဒရူးအဖို့တော့ အဘာရာလောမြို့သည် နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှတည်း။

‘အလုပ် ရလိုက်ရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်က လွယ်ပုံ မပေါ်ပါဘူး၊ ငါ ရမယ်လည်း မထင်ပါဘူး’

ထိုအတွေးဖြင့် အင်ဒရူးမှာ စိတ်အားငယ်လျက် ရှိသည်။ အလုပ်ရသည် အထိတော့ သူ ကံကောင်းလိမ့်မည်ဟု မထင်ပေ။ အခြားလျှောက်လွှာရှင်များနှင့် ယှဉ်ကြည့်လိုက်လျှင် သူပင် အရေးနိမ့်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။ သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ သူထက် အရည်အချင်း သာမည့်ပုံများ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါက်တာ အက်ဒဝပ်ဆိုသည့် ဆရာဝန်မှာ အလားအလာ အကောင်းဆုံးဟု သူ ထင်မိလေ၏။

အင်ဒရူးသည် ဒေါက်တာ အက်ဒဝပ်၏ ပုံပန်းကိုကြည့်၍ စိတ်ထဲက မနှစ်မြို့နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ လူပုံက ခပ်တုတ်တုတ် ခပ်ခန့်ခန့်၊ လူရတတ်ပုံမျိုးဖြစ်၍ အသက်ကလည်း သုံးဆယ်ကျော်မျှ ရှိသေး၏။ လူနေ ဟန်ထားကလည်း ခပ်ကြားကြား ခပ်မြင့်မြင့်။ စောစောက ရုံးတံခါးဝတွင် ရပ်၍ စကားစမြည်ပြောနေကြစဉ်က သူ၏ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို ရောင်းချပြီး ဤအလုပ်ကို လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောနေသံ ကြားခဲ့ရသည်။ ဤအလုပ်ရဖို့ မသေချာဘဲနှင့်တော့ ဝင်ငွေကောင်းသည့် သူ့လုပ်ငန်းကို ရောင်းပစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟုလည်း တွေးမိသည်။

အင်ဒရူးသည် လက်နှစ်ဖက်ကို အကျီအိတ်များထဲ ထိုးထည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်လျက်ရှိလေ၏။

အကယ်၍များ ဤအလုပ်ကို မရခဲ့သော် ခရစ္စတီက သူ့အပေါ်မည်သို့ ထင်လေမည်နည်း။ ခရစ္စတီသည် ယနေ့သို့မဟုတ် မနက်ဖြန်တွင် ဒရင်းဖီးမြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ပေတော့မည်။ သူမ၏ စာတွင် ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ပြန်ရောက်မည်ဟု အတိအကျ ဖော်ပြထားသော်လည်း ဘဏ်လမ်းကျောင်းမှာ လာမည့် တနင်္လာနေ့တွင် ဖွင့်တော့မည်ဖြစ်ရာ ဤတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ရောက်နိုင်ဖွယ် ရှိပေသည်။

ခရစ္စတီသည် သူ့အလုပ်ကိစ္စများ အကြောင်းကို မသိသေးပေ။ အကယ်၍သာ သူသည် ဤအလုပ်ကို မရခဲ့ပါက ခရစ္စတီအား ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ကြိုဆိုနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ စိတ်ပျက်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ဖြင့်သာ ကြိုဆိုရပေလိမ့်မည်။ သူ့အနေဖြင့်တော့ ခရစ္စတီကို အပြုံးဖြင့်သာ ဆီးကြိုလို၏။

လေးနာရီ ထိုးပေပြီ။

ရုံးခန်းဆီသို့ သွားရန် အလှည့်လိုက်တွင် ခန့်ညားသော ဆလွန်းကားတစ်စီးသည် ရုံးရှေ့တွင် ရပ်လာပြီး ကားနောက်ထဲမှ အရပ်ပုပုနှင့် သပ်ရပ်သားနားလှသော လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ သူသည် လျှောက်လွှာရှင်များဘက် လှည့်၍ ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူသည် ဒေါက်တာ အက်ဒဝပ်အား မှတ်မိသည့်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

‘နေကောင်းတယ်နော် အက်ဒဝပ်၊ အားလုံးအဆင်ပြေမှာပါ’ ဟု လှမ်းပြောလိုက်ပြီး ရုံးပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ အက်ဒဝပ်ကလည်း ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ လီဝီလင်း’ ဟု ပြန်နှုတ်ဆက်လေသည်။

‘ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ပါဘူး၊ သွားပါပြီ’

အင်ဒရူးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ တီးတိုးပြောမိလေ၏။

လျှောက်လွှာရှင်ခြောက်ဦးအား အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းတွင် နေရာချထားပေးသည်။ အခန်းမှာ ခပ်သေးသေးဖြစ်၍ စားပွဲ ကုလားထိုင် များများစားစား ခင်းကျင်းထားပေ။ အနံ့အသက်ကလည်း မကောင်းလှပေ။

လူတွေ့စစ်ဆေးရာ၌ အင်ဒရူးသည် နံပါတ်သုံးဖြစ်ရာ သူ့အလှည့်တွင် စိတ်ပျက် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကြီးကျယ်ထည်ဝါလှသော ကော်မတီရုံးခန်း အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ ဤအလုပ်ကို

တစ်စုံတစ်ယောက်အား ပေးရန် စီစဉ်ပြီးဖြစ်ပါက သူ့အား ခေါ်တွေ့နေဖို့ မလိုပေ။ ယခုလို ခေါ်၍တွေ့ခြင်းသည် သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက် မကုန်သေးကြောင်း ပြခြင်းဖြစ်သည် ဟူသော အတွေးဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အားပေးလေ၏။

ကော်မတီလူကြီး တစ်ဦးက ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြ၍ ‘ထိုင်ပါ’ ဟု ဆိုသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်မိသည့် အချိန်အထိတော့ သူ့စိတ်က လှုပ်ရှားဆဲပင်။

အခန်းထဲတွင် သတ္တုတွင်းအလုပ်သမား သုံးဆယ်ခန့် ထိုင်နေကြသည်။ အားလုံးလိုလိုပင် ဆေးလိပ်ကိုယ်စီ ဖွာနေကြရာမှ အင်ဒရူးအား ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ စားပွဲကြီး တစ်ဖက်တွင်ရှိ တသီးတခြား ချထားသော စားပွဲငယ်တစ်လုံးတွင် ဖျတ်လတ် သွက်လက် ပုံရသည့် လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။ ထိုလူ၏ အသွင်အပြင်မှာ တစ်ချိန်က သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။ ထိုသူကား အဖွဲ့၏ အတွင်းရေးမှူး အိုင်ဝင်ပေတည်း။ စားပွဲကြီး၏ တစ်ဖက်သော ထိပ်တွင် ပျင်းတိပျင်းတွဲပုံမျိုးဖြင့် ထိုင်နေရာမှ သူ့အား ပြုံး၍ ကြည့်နေသူကား ဒေါက်တာ လီဝီလင်း ပေတည်း။

အိုင်ဝင်က အေးဆေးတည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် လက်ထောက်ဆရာဝန် ရာထူး၏ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ရှင်းပြလေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အလုပ်သဘောက ဒီလို ရှိတယ် ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ကျွန်တော်တို့ အဘာရာလောမြို့မှာ ကျောက်မီးသွေးတွင်းနှင့် ဆက်စပ်နေတဲ့ သတ္တုတွင်း နှစ်တွင်းရှိတယ်။ တစ်ခုက သံမဏိထည်လုပ်ငန်း၊ တစ်ခုကတော့ ကျောက်မီးသွေးတွင်း သက်သက်ပဲ။ အဲဒီမှာ လုပ်နေကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေဟာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ လစဉ်ကြေးကို ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့မှာ ပေးသွင်းကြရတယ်။ သူတို့ဆီက ရလာတဲ့ လစဉ်ကြေးငွေနှင့် ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့က သူတို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးကုသရေးလုပ်ငန်းတွေ ချမှတ်ပြီးဆောင်ရွက်ပေးရပါတယ်။ အခုဆိုရင် အဖွဲ့ပိုင် ဆေးရုံတစ်ခု ရှိတယ်။ ဆေးပေးခန်းတွေရှိတယ်။ ဆေးဝါးပစ္စည်း ကိရိယာတွေရှိတယ်။ ပြီးတော့ ထိမိခိုက်မိလို့ ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်တဲ့ အလုပ်သမားတွေအတွက် အနာဆေးထည့်ခန်းတွေ ရှိတယ်။ အဖွဲ့က ခွဲစိတ်ကု ဆရာဝန်နှင့် သမားတော်ကြီး အဖြစ် ဒေါက်တာ လီဝီလင်းကို ခန့်ထားပြီး သူ့လက်အောက်မှာ လက်ထောက်ဆရာဝန် လေးယောက် ခန့်ထားသေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန်တစ်ဦးလည်း ခန့်ထားသေးတယ်။ သူတို့ကို အခကြေးငွေ ပေးပုံကတော့ သူတို့ဆီမှာ သွားပြီး အကုသခံတဲ့ လူနာဦးရေအလိုက် အချိုးကျပေးသွားတာပဲ။ ဒီတော့ကား လူနာအရေအတွက် များတဲ့လူက အခကြေးငွေ ပိုရတဲ့သဘော ရှိပါတယ်။ အခု အလုပ်က ထွက်သွားတဲ့ ဒေါက်တာ လက်စလီဆိုရင် တစ်နှစ်ကို ပေါင်ငါးရာလောက် ရပါတယ်’

အိုင်ဝင်သည် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး ကော်မတီလူကြီးများဘက်သို့ တစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်လိုက်ကာ ‘ယခု အချိန်ထိ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရတာကတော့ ကျွန်တော်တို့ စနစ်ဟာ အတော်ကလေး ကောင်းမွန် ထိရောက်တဲ့ စနစ် ဖြစ်နေပါတယ်’ ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ကော်မတီ လူကြီးများက အိုင်ဝင်စကားကို ထောက်ခံသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကြလေ၏။

အိုင်ဝင်ကပင် ကော်မတီ လူကြီးများဘက်သို့ လှည့်၍ ‘လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ မေးစရာရှိရင် မေးနိုင်ပါပြီ၊ မေးကြပါ’ ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ကော်မတီ လူကြီးများကလည်း အင်ဒရူးအား တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်း၍မေးကြသည်။ သူကလည်း သိသမျှ နားလည်သမျှကို အပိုချဲ့ထွင်ခြင်း၊ ဖြီးဖြန်းခြင်း မပြုဘဲ ဖြေသည်။

‘ဒေါက်တာ၊ ဝဲလ်ချ် စကား တတ်ပါလား’

ဤမေးခွန်းကို အလုပ်သမားတစ်ဦးဖြစ်သော အသက်ခပ်ငယ်ငယ် ချင်ကင်းဆိုသူက မေးသည်။

‘ကျွန်တော် မတတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကြီးလာခဲ့ရတဲ့ ဒေသက ဂေလစ်ဒေသမှာပါ။ ဝဲလ်ချ် စကားတတ်ဖို့ အခွင့်အလမ်း မသင့်ခဲ့ပါဘူး’

‘ဒီအရပ်မှာတော့ ဝဲလ်ချ်စကားတတ်ဖို့ လိုမယ် ထင်တယ်။ ဒီအရပ်မှာတော့ သိပ်သုံးကြတယ်’

‘ကျွန်တော်တွေ့တာကတော့ ဆရာဝန်တွေက လူနာတွေကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းတဲ့ နေရာနှင့် ကျိန်ဆဲတဲ့ နေရာတွေမှာပဲ ဝဲလ်ချ်စကားကို အသုံးပြုတာ တွေ့ရပါတယ်’

အင်ဒရူးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် သူ့ အတွေ့အကြုံမှ ရထားသည့် အသိအမြင်အတိုင်း ဖြေသည်။ ကျန်ကော်မတီ လူကြီးများက ချင်ကင်းအား ကြည့်ကာ ဝိုင်း၍ ရယ်ကြလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ မေဆန်’ ဟူသော နှုတ်ဆက်စကားဖြင့် အင်ဒရူး၏ လူတွေ့စစ်ဆေးခံရခြင်း ကိစ္စသည် ပြီးဆုံးသွားလေ၏။

အင်ဒရူးသည် စောစောက သူထိုင်စောင့်ခဲ့ရသော အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ရောက် လာခဲ့သည်။ သူသည် လက်ငှေ့ပွဲ တစ်ပွဲ ထိုးသတ်ခဲ့ရသူ တစ်ယောက်သဖွယ် စိတ်မောလူမော ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အမောဖြေနေရင်းမှ ကျန်လျှောက်လွှာရှင်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကော်မတီရှိရာ ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားနေကြသည်ကို ကြည့်နေမိလေ၏။

နောက်ဆုံး အခေါ်ခံရသူမှာ အက်ဒဝပ် ဖြစ်၍ ကော်မတီ ရုံးခန်းထဲမှာ အကြာဆုံး ထိုင်နေရသူ ဖြစ်ပေသည်။ အက်ဒဝပ် ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ သူ့မျက်နှာမှာ ကျေနပ်အားရဟန် ပေါ်နေပေသည်။ အင်ဒရူးတို့ဘက်သို့ ဝေ့၍ ကြည့်လိုက်သော အကြည့်မှာ ‘ဝမ်းနည်းပါတယ် သူငယ်ချင်းတို့၊ ဒီပွဲက ငါ့ပွဲပါကွာ’ ဟု ပြောနေသည့် အလား။

လျှောက်လွှာရှင်များသည် ကော်မတီ အပြီးသတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နာခံရန် စောင့်နေကြပြန်သည်။ ကော်မတီ ရုံးခန်းဆီသို့ တမျှော်မျှော် ကြည့်ကာ ရင်တမမ ဖြစ်နေကြရလေသည်။

မကြာခင်မှာပင် ရုံးခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး ဆေးလိပ်မီးခိုးများ ကြားမှတိုး၍ ထွက်လာသော အတွင်းရေးမှူး အိုင်ကို မြင်ရသည်။ အိုင်ကိုသည် စာရွက်ကလေး တစ်ရွက်ကို ကိုင်၍ တစ်စုံတစ်ဦးကို ရှာဖွေနေသည့်နယ် မျက်စိကစားနေရာမှ အင်ဒရူးအပေါ် စူးစိုက်သွားပြီး ဖော်ရွေသော အပြုံးဖြင့် ‘ရုံးခန်းထဲ ခဏလောက် ကြွပါဦး ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ကော်မတီက ဒေါက်တာ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ချင်နေပါတယ်’ ဟု ပြောလေ၏။

တုန်ယင် လှုပ်ရှားနေသော နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်၍ တထိတ်ထိတ် ခုန်နေသော ရင်ကို မကာ အတွင်းရေးမှူးနောက်မှ လိုက်သွားသည်။ မဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စ။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်။ သူတို့က သူ့အပေါ်၌ ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ချင်လောက်အောင် စိတ်ဝင်စားကြသည် ဆိုခြင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်မိသည့်အခါမှပင် သူ့အား ပြုံးရယ်၍ ကြည့်နေသော မျက်နှာများဖြင့် သူ့အား နှစ်သက်သဘောကျသည့် အရိပ်လက္ခဏာဖြင့် တဆတ်ဆတ် ညိတ်နေကြသော ဦးခေါင်းများကို သတိပြုမိသည်။ ဒေါက်တာ လီဝီလင်း တစ်ယောက်ကတော့ သူ့အား လှည့်၍ပင် ကြည့်ဖော် မရပေ။ ကော်မတီ၏ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူ အိုင်ကိုကပင် အခြေအနေကို ရှင်းပြလေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ကတော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောရမှာပဲ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ကော်မတီ အနေနှင့် အငြင်းပွားစရာလေး နည်းနည်းတော့ ရှိနေပါတယ်။ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းရဲ့ အကြံပြုချက်အရ ဆိုရင် ဂက်သလေး တောင်ကြားဘက်မှာ အတွေ့အကြုံရှိခဲ့တဲ့ လျှောက်လွှာရှင် ဆရာဝန် တစ်ဦးကို စဉ်းစားရမလို့ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ....’

အိုင်ကိုက မဆုံးသေးမီ နောက်ဘက်နားတွင် ထိုင်နေသည့် အသား မွဲခြောက်ခြောက်နှင့် ကော်မတီ လူကြီးတစ်ဦးက ‘ဟား မဖြစ်နိုင်တာကြီး၊ အဲဒီ အက်ဒဝပ်ဆိုတဲ့ ဝပြီပြီလူနှင့် ဒီအလုပ်နှင့် မဖြစ်ပါဘူးဗျ၊ မာဒီတောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်တွေဆီကို သူ ဘယ်လို တက်သွားမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့် မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်မိသေးတယ်’ ဟု ဝင်ပြောလေရာ အင်ဒရူးမှာ မရယ်မိအောင် မနည်းပင် ချုပ်တည်းထားရလေ၏။ သူသည် အိုင်ကို ဆက်ပြောမည့် စကားကိုသာ နားစွင့် ထားလေသည်။

‘ဒါပေမဲ့ ကော်မတီကတော့ ဒေါက်တာကိုပဲ သဘောကျနေပါတယ်။ စောစောက တွမ် ကတ်တဲလ် ပြောသလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်က ဒေါက်တာလို လူငယ်ငယ် သွက်လက် ပေါ့ပါးပြီး ဖျတ်လတ်မယ့် လူမျိုးနှင့်မှ ဖြစ်မှာမို့ ကော်မတီကတော့ ဒေါက်တာကိုပဲ လိုချင်ကြပါတယ်’

ကော်မတီ လူကြီးအချို့က တွမ် ကတ်တဲလ်အား ကြည့်၍ ရယ်နေကြလေသည်။

‘နောက်ပြီးတော့ ကော်မတီအနေနှင့် ဒေါက်တာအတွက် ရထားတဲ့ ထောက်ခံစာ နှစ်စောင်ကို အလေးအနက် ထားကြပါတယ်။ ဒေါက်တာ လျှောက်လွှာ တင်တုန်းက ပူးတွဲ တင်ပြထားတဲ့ ထောက်ခံစာတွေထက် အခု မနက်ပိုင်းကမှ စာတိုက်က ရောက်လာတဲ့ ထောက်ခံစာ နှစ်စောင်ကို ပိုပြီး တန်ဖိုးထားကြပါတယ်။ ထောက်ခံစာ နှစ်စောင်စလုံးဟာ ဒေါက်တာ အလုပ် လုပ်ခဲ့တဲ့ ဒရင်းဖီးမြို့က လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် နှစ်ဦးက ပို့လိုက်တာပါ။ တစ်စောင်က ဒေါက်တာ ဖီးလစ် ဒင်နီရဲ့ ထောက်ခံစာပါ။ သူဟာ ကျွန်တော်တို့ဆီက ဒေါက်တာ လီဝီလင်းလို အမြင့်ဆုံး ဆေးပညာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရထားသူ ဖြစ်တဲ့အတွက် ခင်ဗျားရဲ့ အရည်အချင်းကို အများကြီး သိနိုင် ထောက်ခံနိုင်မယ့် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။ နောက်တစ်စောင်ကတော့ ဒေါက်တာ ဖီးလစ် ဒင်နီရဲ့ ထောက်ခံစာနှင့်အတူ စာအိတ် တစ်လုံးတည်းမှာပဲ တွဲပြီး ထည့်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီ ထောက်ခံစာနှင့်အတူ ထည့်လိုက်တဲ့ ထောက်ခံစာကတော့ ဒေါက်တာ လက်ထောက် ဆရာဝန် လုပ်ခဲ့တဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ဆီက ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကော်မတီကလည်း ထောက်ခံစာတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ အတွေ့အကြုံ တော်တော်များများ ရှိခဲ့ဖူးလေတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတဲ့ အဲဒီထောက်ခံစာ နှစ်စောင်ကို အလေးအနက်ထားပြီး အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း ကော်မတီက ဒေါက်တာကို အများကြီး သဘောကျခဲ့ကြတာပါပဲ’

အင်ဒရူးသည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာ ကိုက်ကာ သူ့မျက်လုံးများကို စားပွဲပေါ်သို့ စူးစိုက်ထားသည်။ ဒင်နီသည် ပထမဆုံးအကြိမ် သူ့အား ကူညီခဲ့ စောင့်ရှောက်ခြင်း ပြုခဲ့ပေပြီ။

‘ကျွန်တော်တို့မှာ အခက်အခဲတစ်ခုတော့ ရှိနေပါတယ် ဒေါက်တာ မေဆန်’

အိုင်က အင်ဒရူး မေဆန်အား စူးစိုက်ကြည့်ရင်း စားပွဲပေါ်မှ ပေတံကို ဟိုရွေ့ သည်ရွေ့ လုပ်နေသည်။

‘ကော်မတီက ဒေါက်တာကို သဘောကျပေမဲ့ ကော်မတီအနေနှင့် မလိုက်နာရင် မဖြစ်တဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိနေပါတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကော်မတီအနေနှင့် အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ လူကိုသာ ဦးစားပေးပြီး ရွေးချယ်ခန့်ထားရမယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပါ။ အလုပ်သမားတွေရဲ့ မိသားစုကိုပါ ကုသပေးရတဲ့ အလုပ်ဖြစ်လေတော့ အိမ်ထောင်ရှိသူ ဆိုရင် ပိုပြီး ကောင်းတယ်လို့ အားလုံးက ယူဆကြပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း ဒီအလုပ်နေရာမှာ ခန့်ထားခံရတဲ့ ဆရာဝန်နေဖို့ အိမ်တစ်လုံးတောင်မှ အဆင်သင့် ရှိထားပါတယ်။ အိမ်ကလေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နှင့် အင်မတန် အထက်တန်းကျတဲ့ အိမ်ကလေးပါ။ လူပျိုလူလွတ် တစ်ယောက်နှင့်တော့ မသင့်ပါဘူး’

တစ်ခန်းလုံး အပ်ကျသံပင် ကြားရတော့မလောက် ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။

အင်ဒရူးသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက် ချလိုက်မိ၏။ သူ့စိတ်သည် ခရစ္စတီယံ ရောက်သွားသည်။ ခရစ္စတီယံ ရုပ်ပုံလွှာသည် သူ့ မျက်စိထဲဝယ် တရစ်ဝဲဝဲ ပေါ်လာလျက် ရှိလေ၏။

ကော်မတီလူကြီး အားလုံးသည် အင်ဒရူး၏ နှုတ်မှ ထွက်လာမည့် အဖြေကို စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် ငုံ့လင့်နေကြသည်။ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းပင်လျှင် သူ့အား စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေပေသည်။ သူသည် ဘာကိုမှ အလေးအနက်ထား၍ စဉ်းစားဆင်ခြင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာဖြင့် အဖြေပေးလိုက်မိလေ၏။

‘ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ ဒရင်းဖီးမြို့မှာ ကျွန်တော်နှင့် စေ့စပ်ထားသူ တစ်ဦး ရှိပါတယ် ဆိုတာ ဖွင့်ပြောပါရစေ၊ သူနှင့် လက်ထပ်ဖို့အတွက် သင့်တော်မယ့် အချိန်အခါကို ကျွန်တော် စောင့်နေပါတယ်’

အိုဝင်သည် အလွန် ကျေနပ်အားရစွာဖြင့် သူ့လက်တွင်းမှ ပေတံကို စားပွဲပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်သည်။ ကျန်ကော်မတီလူကြီးများကမူ သူတို့၏ ဖိနပ်ခွာများဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ဆောင့်ကာ ဝမ်းသာ ကျေနပ်မှုကို ဖော်ပြကြသည်။ တွမ် ကတ်တဲလ်ကမူ 'သိပ်ကောင်းတယ် ကိုယ့်ဆရာရေ၊ ကျုပ်တို့ အဘာရာလောမြို့ဟာ လက်ထပ်ပြီးစ စုံတွဲတွေ ပျားရည်ဆမ်းခရီး ထွက်လို့ အင်မတန် ကောင်းတဲ့နေရာဗျ' ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

'ဒီလိုဆိုရင် အားလုံး သဘောတူကြပြီလို့ ထင်ပါတယ် လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား' ဟု အိုဝင်က မေးလိုက်ပြီး .... 'ကော်မတီက ဒေါက်တာ အင်ဒရူး မေဆန်ကို ကန့်ကွက်သူ မရှိ ရွေးချယ်လိုက်ပါပြီ' ဟု ကြေငြာလိုက်လေ၏။

သဘောတူကြောင်း ထောက်ခံ ပြောဆိုနေသံများကို ကြားနေရ၏။ အင်ဒရူး၏ ရင်သည် အောင်မြင်မှုကြောင့် တသိမ့်သိမ့်ခါလျက် ရှိပေသည်။

'ဘယ်တော့လောက် အလုပ် ဝင်နိုင်မလဲ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ကျွန်တော်တို့ ကော်မတီကတော့ မြန်မြန် အလုပ်ဝင်လေ ကြိုက်လေပဲ'

'လာမယ့် အပတ်လောက်က စပြီး အလုပ်ဝင်နိုင်ပါလိမ့်မယ် ခင်ဗျာ'

အလိုက်သင့်သဘော ဖြေလိုက်ရသော်လည်း အင်ဒရူး၏ စိတ်မှာ သောက ပင်လယ်ဝေလျက် ရှိ၏။ 'တကယ်လို့များ ခရစ္စတီက ငါ့ကို လက်မခံရင် ငါဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲ၊ ငါ့သူ့ကို လက်လွှတ်လိုက်ရမယ် ဆိုရင် သူ့ကိုလည်း ဆုံးမယ်၊ ဒီအလုပ်ကိုလည်း ဆုံးမယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် ကိစ္စက ပြတ်သွားပါပြီ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ကျွန်တော်တို့ ကော်မတီက ဒေါက်တာ့ အတွက် ဩော် .... ဒေါက်တာ့ ဇနီးအတွက်ပါ အခုလုပ်ရမယ့် အလုပ်နှင့် အဆင်ပြေပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်'

လက်ခုပ်တီးသံများ ထွက်လာသည်။ အားလုံးကပင် သူ့အတွက် ဝမ်းသာစကား ဆိုကြသည်။ အားလုံး .... အားလုံး ....။

အားလုံးသော ကော်မတီလူကြီးများ။ ပြီးတော့ ဒေါက်တာ လီဝီလင်း၊ ပြီးတော့ စတွေ့ကတည်းက သူ့အား ခင်မင်ပုံရသော အိုဝင်။

အင်ဒရူးသည် မူလ အခန်းဆီသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး သူ၏ ဝမ်းသာမှုကို မပေါ်လွင်အောင် ထိန်းထားသည်။ အထူးသဖြင့် ဖြစ်လာသည့် အခြေအနေကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် ဖြစ်ဟန်ပေါ်နေသော အက်ဒဝပ်၏ မျက်နှာကို မကြည့်မိအောင် သတိထားသည်။ အက်ဒဝပ်ခမျာ စိတ်ထိခိုက်လွန်း၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် ရှိရှာလေ၏။

အင်ဒရူးသည် ဘူတာဆီသို့ လျှောက်အလာတွင် ဝမ်းသာမှု အရှိန်ဖြင့် သွက်လက် မြူးကြွနေသည်။ တောင်ကုန်းကလေး တစ်ခုပေါ်မှ အဆင်းတွင် သူ့ညာဘက်ဆီမှ စိမ်းလန်း စိုပြည်သော ပန်းခြံကို သတိပြုမိသည်။ ပန်းခြံထဲဝယ် လှပသော ရေပန်းတစ်ခုနှင့် သံစုံတီးဝိုင်း ဇာတ်စင်တစ်ခု ရှိလေသည်။

ဒရင်းဖီးတွင် ယခုလို သာယာလှပသည့် ရှုမျှော်ခင်းမျိုး မရှိပေ။ ကြည့်စရာဆို၍ ချော်တုံးချော်ခဲတွေ အစုလိုက် အပုံလိုက်သာ ရှိလေသည်။ ပန်းခြံ၏ တစ်ဖက်တွင် မြင်နေရသည်က ရုပ်ရှင်ရုံ။ ပြီးတော့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် ဆိုင်ကြီးများ။ နောက်ပြီး သူ့ ခြေထောက်များအောက်မှ ကျယ်ဝန်းသန့်ရှင်းသည့် လမ်းမကြီး။ နောက်ပြီးတော့ အိုဝင်ပြောလိုက်သည့် ဆေးရုံ။

ဆေးရုံ .... ဆေးရုံ ....။

ဟုတ်သည်။

ဆေးရုံသည် သူ့အလုပ်ကို များစွာ အထောက်အကူ ပြုပေလိမ့်မည်။

အင်ဒရူးသည် ပေါ့ပါး လန်းဆတ်သော စိတ်၊ မြူးထူး ရွှင်လန်းသောစိတ်ဖြင့် သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်သော လေကို အားပါးတရ ရှူသွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူသည် ရထားတွဲလွတ် တစ်ခုပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၏။

ဒရင်းဖီး အပြန်ခရီးတွင် အင်ဒရူးသည် အတိုင်းအဆ မသိလောက်အောင် ရွှင်မြူးတက်ကြွလျက် ရှိလေ၏။

(၁၄)

တောင်တန်းများပေါ်မှသာ တည့်တည့်မတ်မတ် ကျော်ဖြတ်သွားရမည် ဆိုလျှင် အဘာရာလောနှင့် ဒရင်းဖီး ခရီးမှာ များစွာ ဝေးကွာလှမည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း တောင်များကို ပတ်၍ ဖောက်လုပ်ထားရသော မီးရထားလမ်းမှာ အကွေ့အကောက် များလှသဖြင့် ခရီးက ရှည်လျားလှလေသည်။

အင်ဒရူး စီးလာသော အစုန်ရထားမှာ ဘူတာစဉ် လျှောက်ရပ်နေသဖြင့် ခရီးဖင့်ရသည့်အထဲ ကာဒစ်စ် ဘူတာ၌ ပြောင်း၍ စီးခဲ့ရသော ပင်နဲလီး တောင်ကြားသွား မီးရထားက နှေးကွေးလွန်းလှသဖြင့် အချိန်ပို၍ ကြာရလေ၏။

မီးရထားပေါ် ရောက်ကတည်းက အင်ဒရူး၏ စိတ်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလျက် ရှိပြန်၏။ တွဲထောင့်ရှိ ထိုင်ခုံ တစ်ခုပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ကုပ်၍ ထိုင်ပြီးလျှင် သူ့ ပြဿနာကို သူ ပြန်တွေးလျက် ရှိ၏။ သူ့အတွေးများသည် သူ့စိတ်အား ပြန်၍ ဖိစီးနှိပ်စက်လျက် ရှိပြန်လေပြီ။

ပထမဦးစွာ သူ၏ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်လွန်းသော စိတ်နေစိတ်ထားကို ပြန်၍ သိမြင် နားလည်ကာ စိတ်လက် မကြည့်မလင် ဖြစ်ရ၏။ လွန်ခဲ့သော လအနည်းငယ် အတွင်းက အဖြစ်များကို ပြန်လည် စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ သူသည် အရာရာတိုင်းတွင် သူ့ဘက်ကသာ တစ်ဖက်သတ် စဉ်းစားခဲ့ကြောင်း သတိပြုမိလေသည်။

အိမ်ထောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် သူ၏ သံသယစိတ်များနှင့် ယင်းသံသယများကြောင့် ခရစ္စတီအား ချစ်ရေးဆိုပါလျက်နှင့် နှောင့်နှေးခဲ့ရသည့် အဖြစ်။

ယင်းအဖြစ်များကို တွေးလိုက်မိတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်မိလေ၏။ တကယ်ဆိုလျှင် သူ့အဖြစ်ကို ခရစ္စတီ မရိပ်မိဘဲ နေမည် မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ ရိပ်မိခဲ့သည် ရှိသော် သူ့ အပြုအမူ၊ သူ့ စိတ်သဘောထား စသည်များကို ခရစ္စတီက မည်ကဲ့သို့ မြင်၍ မည်ကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်လေမည်နည်း။

သူ့အနေဖြင့် ခရစ္စတီ မနှစ်သက်မည့် အမှား တစ်ခုခုကိုများ ပြုလုပ်ခဲ့မိ လေပြီလား။ တကယ်လိုသော ခရစ္စတီက သူ့အချစ်ကို လက်မခံနိုင်ပါဟု ဆိုခဲ့ပါမူ ....။ အကယ်၍သာ ခရစ္စတီက ငြင်းဆန် လိုက်မည် ဆိုပါမူ ....။ သူ စီမံ၍ မရသော အခြေအနေများကြောင့် လူကြီးမင်းတို့ ခန့်ထားသော အလုပ်ကို လက်မခံတော့ပါဟု ကော်မတီထံသို့ ပြန်ကြားစာ ရေးသားနေရသည့် သူ့ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ကို သူ့စိတ်ကူး မျက်စိထဲတွင် ထင်ယောင်မြင်ယောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

ခရစ္စတီသည် အသိဉာဏ် ထက်မြက်၍ ပါးနပ်လိမ္မာသူ တစ်ဦးဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူ့အကြောင်းကို မသိဘဲတော့ နေမည် မဟုတ်ပေ။ သူ့ကို ကြည့်၍ ပြုံးခဲ့ရသော အပြုံးများသည် သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး နားလည် ရိပ်စားမိသော အပြုံးများ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ခရစ္စတီ၏ လှပသော၊ ညိုမောင်းသော မျက်လုံးများသည် စိတ်သဘောထား ဖြူစင်မှုနှင့် ရိုးသား ပွင့်လင်းမှုများကို အမြဲတစေ ဖော်ပြလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူ့အနေဖြင့် ခရစ္စတီအား လက်လွှတ်လိုက်ရမည့် အခြေအနေကို မတွေးရဲအောင် ဖြစ်လျက်ရှိရ၏။ တွေးလိုက်မိသည့် အခါတိုင်း သူ့အသည်းနှလုံးမှာ နာကျင်ရ၏။

အကယ်၍ ခရစ္စတီကို သူ လက်လွှတ် ရတော့မည် ဆိုပါက သူ့ဘဝတွင် ဘာတွေပဲ ဖြစ်လာဖြစ်လာ သူ ဂရုစိုက်စရာ အကြောင်း ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။

အင်ဒရူး စီးလာသော မီးရထားသည် ည ကိုးနာရီထိုးမှ ဒရင်းဖီးမြို့သို့ ဆိုက်၏။ သူသည် မီးရထားပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းကာ ဘူတာလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့၏။

‘ခရစ္စတီ တစ်ယောက် ပြန်ရောက်နေလေမလား၊ အကယ်၍ ပြန်ရောက်နေသည့်တိုင် ခရစ္စတီနှင့် ယနေ့ည တွေ့ဖို့မှာ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့သဖြင့် မနက်ဖြန်မှ သွားတွေ့တော့မည်’ ဟု ပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ သို့သော်လည်း ခရစ္စတီ ပြန်ရောက် မရောက်ကိုတော့ ယခုချက်ချင်းပင် သိချင်နေ၏။

သို့ဖြင့် သူသည် ချက်ပဲလ်လမ်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဘဏ်လမ်းထောင့်သို့ ရောက်သော် ခရစ္စတီ၏ ဧည့်ခန်းထဲမှ မီးရောင် လက်လက်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် တွေ့ချင် မြင်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြန်သည်။

ယနေ့ညတော့ဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မှ တွေ့ဖို့ မသင့်တော့ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ သတိပေးရင်းကပင် ခရစ္စတီ ပြန်ရောက်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ ခရစ္စတီ၏ အခန်းပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးများ အခန်းရှင်းနေခြင်း ဖြစ်လေမလားဟု တွေးမိပြန်ကာ အိမ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့မိလေသည်။ အိမ်နားရောက်သော် အသင့်ပွင့်နေသော တံခါးမှ ဧည့်ခန်း အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့မိလေ၏။

ခရစ္စတီ ကိုယ်တိုင်ပေတည်း။

ခရစ္စတီသည် ထောင့်တစ်ထောင့်ရှိ စာအုပ်စင်ဘေးဝယ် ခူးထောက်ထိုင်ကာ စာအုပ်များကို နေသားတကျ ဖြစ်အောင် စီလျက်ရှိသည်။ ပြီးသောအခါ ကြမ်းပေါ်၌ စုပုံထားသော စာရွက်စာတမ်း အတိုအစများကို ရှင်းလင်းနေပြန်သည်။ သူမ၏ ခရီးဆောင် လက်ဆွဲ သေတ္တာ၊ အပေါ်အကျိုနှင့် ဦးထုပ်တို့မှာ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် စုပြုံတင်ထားသည်။ ခရစ္စတီ ပြန်ရောက်သည်မှာ ကြာသေးဟန် မတူပေ။

‘ခရစ္စတီ’

သူမသည် ခူးထောက် ထိုင်နေရာမှ မထဘဲ အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဆံစများသည် အခွေလိုက် အလိပ်လိုက် နဖူးထက်ဝယ် ဝဲယုံလျက်ရှိ၏။ အင်ဒရူးကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဝမ်းသာခြင်းနှင့် အံ့အားသင့်ခြင်းတို့ ပေါင်းစပ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထလာလေသည်။

‘ကြည့်စမ်း .... ကြည့်စမ်း၊ အင်ဒရူး ရှင် လာတယ်နော်’

ခရစ္စတီက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လက်ကို ဆန့်တန်းပေးသည်။ အင်ဒရူးကမူ သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းကျုံး ဆွဲယူလိုက်ကာ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။

အင်ဒရူးသည် ခရစ္စတီ မျက်နှာကို ကြည့်မဝ ရှုမဝ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ဤအကျိုး ဤစကားတို့ကို ဝတ်ထားလျှင် ခရစ္စတီ၏ အလှသည် ပေါ်လွင် ထင်ရှားလှပေ၏။ သူ့အနေဖြင့်လည်း ပို၍ ချစ်မိ၏။

‘ခရစ္စတီ၊ ကိုယ် မင်းကို ပြောစရာ တစ်ခုရှိတယ်’

ခရစ္စတီက အင်ဒရူး၏ နှမ်းလျလျ ဖြစ်နေသော မျက်နှာကို ကြည့်၍ အကဲခတ်သည်။ စူးစမ်းသည်။

‘ဘာလဲ အင်ဒရူး၊ ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ၊ မစ္စ ပိတ်ချ်နှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်ကုန်ပြီလား၊ ရှင် ဒရင်းဖီးက ထွက်သွားတော့မလို့လား’

အင်ဒရူးက ခေါင်းခါသည်။ ခရစ္စတီ၏ သေးသွယ် ပျော့ပျောင်းသော လက်မောင်းကို တစ်ဆတိုး၍ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

‘ကိုယ် အလုပ်ရခဲ့ပြီ ခရစ္စတီ၊ အလုပ်ကတော့ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ အလုပ်ပဲ၊ အဘာရာလောမြို့မှာ လုပ်ရမှာ၊ ကနေ့ပဲ ကော်မတီက ခေါ်ပြီး လူတွေ့စစ်ဆေးတယ်၊ ကိုယ် အဲဒီက အခုပဲ ပြန်လာတာ၊ တစ်နှစ်ကို ပေါင်ငါးရာလောက် ရမယ်၊ အိမ်တစ်လုံးလည်း ရမယ် ခရစ္စတီ၊ အို .... အချစ်ရယ်၊ ခရစ္စတီရယ် ကိုယ့်ကို လက်ထပ်ပါလား’

ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသော်လည်း မျက်လုံးများကမူ ဝင်းလက် တောက်ပနေသည်။ သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှူလိုက်ရင်းက တိုးညှင်း သာယာသော အသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျွန်မ .... ကျွန်မ ထင်တာက ရှင် မကောင်းသတင်းများ ပြောမလားလို့’

‘မဟုတ်ဘူး ခရစ္စတီ၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ် ပြောမှာက အလွန်ထူးခြားတဲ့ သတင်း၊ ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတဲ့ သတင်းပါ အချစ်ရယ်၊ အဘာရာလောမြို့ကို အချစ် မြင်စေချင်တယ်၊ သိပ်သာယာတာပဲ၊ သိပ် သန့်ရှင်းတာပဲ၊ အနီးအနားမှာ စိမ်းလန်း စိုပြည်တဲ့ ကွင်းပြင်တွေလည်း ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဆိုင်ကြီးတွေနှင့် လမ်းမကြီးတွေကလည်း သိပ်လှ သိပ်ကျယ်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ပန်းခြံလေး တစ်ခုလည်း ရှိတယ်၊ ဆေးရုံလည်း ရှိတယ်၊ အချစ်သာ ကိုယ်နှင့် လက်ထပ်မယ် ဆိုရင်လေ၊ ကိုယ်တို့ဘဝဟာ အဘာရာလောမြို့မှာ အစပြုရမှာပဲ’

ခရစ္စတီ၏ နှုတ်ခမ်းများမှာ တုန်ယင်လှုပ်ရှားပြီး မျက်လုံးများကမူ ထူးထူးခြားခြား ရွန်းလဲ့ နေကြပေသည်။

‘အဘာရာလောမြို့က အလုပ်ကို လက်မလွှတ်ချင်လို့လား၊ ကျွန်မကို တကယ် ....’

‘ခရစ္စတီကို ချစ်လွန်းလို့ပါ ခရစ္စတီရယ် .... ယုံပါ၊ ကိုယ် မင်းကို တကယ်ချစ်တာပါ၊ မင်းကို ချစ်နေခဲ့မိတာ ကြာပါပြီ၊ ကိုယ်ချစ်နေတယ် ဆိုတာလည်း မင်းသိမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းက ကိုယ့်ကို ချစ်ချင်မှ ချစ်မှာမို့’

ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူး၏ ခါးကို သိမ်း၍ အားရပါးရ ဖက်လိုက်ပြီး သူမ၏ မျက်နှာကို အင်ဒရူး၏ ရင်ခွင်တွင် အပ်ထားလိုက်သည်။ အင်ဒရူးကလည်း ခရစ္စတီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပြန်လည် ထွေးပိုက်ကာ ခရစ္စတီ၏ ကျောပြင်ကို တယုတယ ပွတ်သပ်ပေးနေလေ၏။

ခရစ္စတီ၏ နှုတ်ဖျားမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချစ်တေးသီသံသည် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဝမ်းသာလွန်း၍ စီးကျလာနေသော မျက်ရည်များ ကြားမှပင် အပြုံးပန်းသည် ဖူးပွင့်လျက် ရှိလေ၏။

‘ခရစ္စတီလေ အချစ်ကို ဟို .... ဟို .... ပထမဆုံး တွေ့စကတည်းက စာသင်ခန်းထဲ ဝင်လာချိန် ကတည်းကိုက ချစ်နေမိခဲ့တာပါ’

အပိုင်း (၂)

(၁)

နှစ်ကလည်း ကြာ၍ အသုံးကလည်း များလွန်းသဖြင့် ဟောင်းနွမ်း အိုမင်းလှပြီဖြစ်သော ဂျီဝီလျံ ဂျွန်လော့စင်၏ ကုန်တင် မော်တော်ကားသည် ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် တောင်ပေါ်လမ်းကို တက်လျက် ရှိသည်။ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ စုတ်ပြတ်နေပြီ ဖြစ်သော တာပေါ်လင် ရွက်ထည် အမိုးသည် ယိုင်တိယိုင်နဲ့ ဖြစ်ကာ ယိမ်းထိုးလျက် ရှိသော မော်တော်ကား ဘော်ဒီကို တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်ခတ်လျက် ရှိလေ၏။

အရောင်အဆင်း ကင်းမဲ့နေပြီ ဖြစ်သော ကားနောက်ဘက်မှ နံပါတ်ပြားသည် တွဲလောင်းကျကာ လမ်းပေါ်တွင် တရွတ်တိုက် ဆွဲလျက် ဆူဆူညံညံ အသံပြုကာ လိုက်ပါလာလေသည်။ ကားလှုပ်တိုင်း ဟိုယိမ်းသည်နဲ့ ဖြစ်ကာ တကျည်ကျည် မြည်နေသော ကားဘော်ဒီ၏ အသံသည် ဖွတ်ချက် ဖွတ်ချက် မြည်နေသော မော်တော်ကား စက်သံနှင့် နင်လား ငါလား ပြိုင်လျက် ရှိလေ၏။ ကားရှေ့ခန်း ဒရိုင်ဘာ ထိုင်ခုံရှိ ဂျီဝီလျံ ဂျွန်လော့စင်၏ ဘေးတွင် ထိုင်နေသူ နှစ်ဦးကား ဒေါက်တာ မေဆန်နှင့် သူ့ဇနီး ခရစ္စတီ မေဆန်တို့ပေတည်း။

ဒေါက်တာ မေဆန်နှင့် ခရစ္စတီတို့သည် ယနေ့မနက် လက်ထပ်ခဲ့ကြပြီး ဤခရီးကို ထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ရာ ဤခရီးသည် သူတို့၏ မင်္ဂလာဦး ခရီးပေတည်း။

တာပေါ်လင် ရွက်ထည် အမိုးအောက်ဝယ် ခရစ္စတီ၏ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများ ရှိသည်။ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများဟု ဆိုရသော်လည်း များများစားစား ပါသည် မဟုတ်ပေ။ ဒရင်းဖီးမြို့မှ သျှိုလင် နှစ်ဆယ်ပေး၍ ဝယ်လာခဲ့သော မီးဖိုဟောင်း တစ်လုံး၊ အိုးသစ် ခွက်သစ် ပန်းကန်အသစ် အနည်းငယ်နှင့် သူတို့၏ အဝတ်အစား သေတ္တာများသာ ဖြစ်သည်။ ကြွားဝါတတ်သူများ မဟုတ်ကြသည့် အားလျော်စွာ သူတို့၏ ရှိစုမဲ့စု ပစ္စည်းများကို ဖြစ်သလို လွယ်သလို ထုပ်ပိုးကာ ဈေးအပေါ်ဆုံးဖြစ်သော ဂျီဝီလျံ ဂျွန်လော့စင်၏ ကားအိုကားဟောင်းကို ငှား၍ အေဘာရာလောမြို့သို့ ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

နေ့ကလည်း သာယာသောနေ့ တစ်နေ့ဖြစ်၏။ လေပြည်လေညင်းကလည်း ခပ်အေးအေး ခပ်သာသာ တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ ပြာသော ကောင်းကင်ပြင်ကလည်း မိုးသားတိမ်ရိပ်များ ကင်းစင်နေသဖြင့် ကြည်လင် ဝင်းပလျက် ရှိလေသည်။

နမော်နမဲ့ နိုင်လှသော ကားဆရာ ဂျွန်လော့စင်သည် သူ့နည်း သူ့ဟန်ဖြင့် အထူးတလည် စီမံ ပြုလုပ်ထားသော မော်တော်ကားဟွန်းကို မကြာခဏ တီးတတ်သည်။ ဒေါက်တာ မေဆန်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဂျီဝီလျံ၏ လုပ်ပုံကိုပုံကို ကြည့်ပြီး ပြောင်လိုက် နောက်လိုက် လုပ်ကာ တသောသော ရယ်မော၍ လိုက်ပါလာကြလေ၏။

သူတို့သည် တောင်တန်း၏ အမြင့်ဆုံးပိုင်းဖြစ်သော ရသင် တောင်ကြား အရောက်တွင် ခဏတဖြုတ် နားကြပြီး တစ်ဆိုင်တည်းသော ထမင်းဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်၍ စားသောက်ကြသည်။ ဂျီဝီလျံသည် ဘီယာသောက်ကာ မေဆန်တို့ လင်မယား ရာသက်ပန် ပေါင်းကြစေကြောင်း ဆုတောင်းသည်။ သတိ အလွန် မေ့တတ်သော ဂျီဝီလျံသည် မကြာခဏ ဘီယာခွက်ကို မြောက်၍ မြောက်၍ ဆုတောင်းတတ်သဖြင့် မေဆန်တို့က သဘောကျ၍ မဆုံးအောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ရသင်တောင်ကြားမှ ထွက်သော် တောင်ဆင်းလမ်း ဖြစ်၍ ကွေ့နှစ်ကွေ့ကို ကျော်ဖြတ်အပြီးတွင် ပေငါးရာခန့် ခပ်စောက်စောက် ဆင်းရသည်။ ထိုမှလွန်သော် တောင်တက်လမ်းနှင့် တွေ့ရပြန်လေ၏။ ယင်းအတက်ကား နောက်ဆုံး တက်ရသည့် အတက်လမ်း ဖြစ်ရာ ယင်းအတက်ကို ကျော်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဖက် အနိမ့်ပိုင်းတွင် တည်ရှိနေသော အဘာရာလောမြို့ကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နှစ်ဦးသား ရင်ထဲမှ သိမ့်ခနဲ လှုပ်ခါသွားသည် အထိ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်မိကြလေ၏။

မြို့မှာ တောင်ကြားတစ်လျှောက် အလျားလိုက် တည်ဆောက်ထားသော မြို့ဖြစ်သည်။ အိမ်များမှာ အနိမ့်ပိုင်းတွင် တချို့၊ အမြင့်ပိုင်းတွင် တချို့ ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု တည်ရှိနေကြသည်။ အိမ်အမိုးများသည် နိမ့်ချည်တစ်ခါ မြင့်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် လှိုင်းလုံးများသဖွယ် ဖြစ်နေပေသည်။ မြို့အစွန် တစ်ဖက်ရှိ မသိမသာကလေး မြင့်တက်နေသော အပိုင်းတွင် ဈေးဆိုင်များ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများနှင့် ရုံးများ တည်ရှိသည်။ ယင်းတို့အောက်ဘက်ရှိ အနိမ့်ပိုင်းတွင်မူ သတ္တုတွင်းများနှင့် သံမဏိစက်ရုံများ ရှိ၍ စက်ရုံ ခေါင်းတိုင်များမှ မီးခိုးလုံးကြီးများသည် ကောင်းကင်သို့ တလိပ်လိပ် ထိုးတက်လျက် ရှိလေသည်။

‘ကြည့်စမ်း ခရစ္စတီ၊ ကြည့်လိုက်စမ်း’

အင်ဒရူးက ခရစ္စတီ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

‘ဘယ်လောက် လှသလဲ ခရစ္စတီ၊ သိပ်လှတာပဲနော်၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ပန်းခြံ၊ ကိုတို့ အခု မြို့ရဲ့ နောက်ဘက်က ဝင်လာတာ၊ ဒီမြို့မှာ ရေနံဆီမီးအိမ် မသုံးဘူး ခရစ္စတီ သိလား၊ ဓာတ်ငွေ့ သုံးကြတယ်၊ ကိုတို့ နေရမယ့်အိမ်က ဘယ်နားဆီမှာပါလိမ့်’

အင်ဒရူး တတွတ်တွတ် ပြောရင်း ညွှန်ပြသမျှကို ခရစ္စတီက လိုက်၍ ကြည့်သည်။ သူတို့သည် လမ်းပေါ်မှ အလုပ်သမား တစ်ဦးကို တား၍ ‘ဒေါက်တာ လက်စလီ နေသွားတဲ့ အိမ် ဘယ်နားမှာလဲ’ ဟု မေးကြသည်။ သူတို့ ယခု ရောက်နေသည့် လမ်းမကြီးအတိုင်း တည့်တည့် လိုက်သွားပြီး ညာဘက်ကို ချိုးလိုက်လျှင် တွေ့လိမ့်မည်ဟု အလုပ်သမားက ညွှန်လေသည်။ သူတို့သည် မြို့အစွန် ကုန်းမြင့်ကလေးပေါ်တွင် တည်ရှိသည့် သာယာလှပသည့် အိမ်ကလေးဆီသို့ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့် အတွင်းမှာပင် ဆိုက်ရောက် သွားကြလေ၏။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာကြီး၊ အိမ်ကို သဘောကျရဲ့လား’

ခရစ္စတီက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြုံးရင်း မေးသည်။

‘သိပ်လှတယ် ခရစ္စတီ၊ သိပ်ပြီး ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်ကလေးပဲ’

ဂျီဝီလျံကလည်း ‘အိမ်ကတော့ တကယ့်ကို ကောင်းတဲ့ အိမ်ကလေးပဲ၊ ရမ် အရက် ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကလေးနှင့် တူတယ်နော်’ ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

အမှန်တကယ်လည်း ထူးခြားလှပသော အိမ်ကလေးဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ် မြင်လိုက်ရုံမျှနှင့် ခမ်းနား ထည်ဝါသော အိမ်ကလေးမှန်း သိသာပေသည်။ ဧကဝက်ခန့် ကျယ်သော မြေပေါ်တွင် မနိမ့်လွန်း မမြင့်လွန်း ကြည့်ကောင်းရုံမျှ အလောတော်ကလေး ဆောက်ထားသည့် အိမ်ဖြစ်ရာ ဆွစ်ဇာလန် တောင်ပေါ်သားတို့၏ အိမ်ပုံစံလိုလို စကော့တလန် တောင်ပေါ်သားတို့၏ အိမ်ပုံစံလိုလိုနှင့် ပုံသွက် ပုံဆန်းကလေး ဖြစ်၏။ အိမ်ဘေး ပတ်ပတ်လည်ကို ဥယျာဉ်

လုပ်ထားသည်။ အိမ်၏ တစ်ဖက်တွင် စမ်းချောင်းကလေး တစ်ခု ရှိ၍ စမ်းချောင်းကို ဖြတ်ကာ တံတားငယ်ကလေး တစ်ခု ဆောက်လုပ်ထားလေသည်။

ဤအိမ်ကလေးကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး၌ စီးပွားရေး ကောင်းသော ၁၉၁၉ ခုနှစ်က အသင်းကော်မတီက တာဝန်ယူ၍ ဆောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်နေချိန်ဖြစ်ရာ အသင်း၏ ရန်ပုံငွေမှာ ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ ဖြစ်နေသော ကာလဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကော်မတီက အမှတ်တရ အသင်းပိုင် အိမ်လှလှ တစ်လုံး ဆောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အကောင်းဆုံး၊ အလှဆုံး အိမ်ကလေး ဖြစ်လာရန် အတွက် ကော်မတီလူကြီး အားလုံး ဝိုင်း၍ အကြံပြုကြပါဟု ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ကော်မတီဝင် သုံးဆယ်က သူတို့ ကောင်းသည်ဟု ထင်မြင်သည့် အကြံဉာဏ်များကို ပေးခဲ့ကြသည်။ ဆောက်လုပ်သည့် အင်ဂျင်နီယာများကလည်း ကော်မတီဝင်လူကြီးများ ပေးသည့် အကြံဉာဏ်အတိုင်း မဖြစ်မနေ ဆောက်လုပ် ခဲ့ကြသဖြင့် ဤ အိမ်ကလေး၏ ပုံစံ၊ ဤ အိမ်ကလေး၏ အနေအထား၊ ဤ အိမ်ကလေး၏ အပြင်အဆင် အမွမ်းအမံ စသည်များမှာ ကော်မတီဝင် လူကြီး သုံးဆယ်၏ စိတ်ကူးတစ်ခုစီကို အကောင်အထည် ဖော်၍ ပြထားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းပေတည်း။

အင်ဒရူးနှင့် ခရစ္စတီတို့သည် အိမ်အတွင်းဘက်ကို လှည့်လည် ကြည့်ရှုရင်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြသည်။ အထူးသဖြင့် အခန်း အရေအတွက်ကြောင့် ပို၍ အံ့ဩနေမိကြခြင်း ဖြစ်၏။ ခရစ္စတီတွင် ပါလာသည့် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများမှာ အခန်း နှစ်ခန်းစာပင် မရှိပေ။

‘ကျွန်မတို့ ဒီလို လုပ်ရင် မကောင်းဘူးလား’

တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လှည့်လည် ကြည့်ရှုရင်း မောလာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား အိမ်ရှေ့ခန်းထဲတွင် ရပ်ကာ အမောဖြေကြသည်။ ခရစ္စတီက အခန်းများကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိုး၍ ရေတွက်နေရာမှ အင်ဒရူးအား မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ဘယ်လို သုံးရင် ကောင်းမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့ အချစ်ရယ်’ ဟုလည်း ဆိုသည်။

‘ကျွန်မတော့ ဟိုအခန်းကို ထမင်းစားခန်း လုပ်ချင်တယ်၊ ဟိုဘက်က အခန်းကိုတော့ ဧည့်ခန်း လုပ်ချင်တယ်၊ မကောင်းဘူးလားဟင်၊ ဒီဘက် အခန်းကိုတော့ စာကြည့်ခန်းလုပ်၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မနက်ခင်း အပန်းဖြေခန်းလုပ်ရင် ကောင်းမလား၊ အခုအတိုင်း ဆိုရင် အောက်ထပ်က အခန်းသုံးခန်းက သူ့ဟာနှင့်သူ ပြည့်သွားပြီ၊ အပေါ်ထပ် အိမ်ခန်း ငါးခန်းကိုတော့ အိပ်ခန်းအဖြစ်ပဲ သုံးမယ်လေ၊ မကောင်းဘူးလား’

‘ကောင်းသားပဲ’

အင်ဒရူး မေဆန်က ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေရင်းမှ အဖြေပေးသည်။ ‘ဒါ့ကြောင့်မို့လည်း ကော်မတီက သူတို့ ခန့်မယ့်လူဟာ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်စေချင်တယ်လို့ ဆိုတာ ထင်ပါရဲ့’ ဟု ဆက်ပြောသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားဟန်တူ၏။ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာ ညှိုးသွားလေသည်။

‘ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံရမယ် ဆိုရင်တော့ အခုကိစ္စမှာ ကိုဟာ တော်တော်ကို အသုံးမကျတဲ့ အကောင်ပဲ ခရစ္စတီ၊ ကိုလက်ထဲမှာ ငွေပိုငွေလျှံလည်း တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့ ကျတော့လည်း ကိုအနေနှင့် စောစောကတည်းက ပြောထားသင့်ပါလျက်နှင့် မပြောခဲ့ဘူး၊ လက်ထပ်ရင် မဖြစ်တော့ဘူး ဆိုတဲ့ အခြေအနေ ရောက်မှပဲ ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်၊ အချစ်ရဲ့နေရာမှာ လူစားရောက်လာတဲ့ အထိစောင့်မို့လည်း အချိန် မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ အခုလည်းကြည့်၊ ကိုအနေနှင့် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ အသစ် တစ်ခုမှ ဝယ်မပေးနိုင်ဘူး၊ အချစ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုပဲ သုံးရမယ်၊ စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင် ကိုဟာ အလွန် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်မနေဘူးလား ဟင်၊ ဖြစ်သင့်တာက ပထမဆုံး ကို တစ်ယောက်တည်းလာပြီး အိမ်ကို အစစ အရာရာ အဆင်သင့် ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင် လုပ်ကိုင်ပြီးမှ မင်းကို ခေါ်သင့်တယ် မဟုတ်လား၊ အခုတော့ အိုကွယ် .... ကိုဟာ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် လုပ်မိတာပဲ’

ခရစ္စတီကတော့ အပြုံးမပျက်ချေ။

‘ခရစ္စတီတော့ ကိုကို တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တယ်လို့ မထင်ပါဘူး’ ဟု ဆိုလေသည်။

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကိုအနေနှင့် တစ်ခုခုတော့ မလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ လုပ်ပေးမှ ဖြစ်မှာပဲ’ ဟု ပြောကာ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးမှ ‘ကို တစ်ခုပြောမယ် ခရစ္စတီ၊ နားထောင်’

အင်ဒရူးစကား မဆုံးမီ ခရစ္စတီက ပြုံးကာရယ်ကာ ကြားဖြတ် ပြောသည်။

‘ခရစ္စတီ ပြောဦးမယ်လေ၊ ခရစ္စတီ ပြောတာကို အလျင် နားထောင်၊ အခု လောလောဆယ် ကိုအတွက် ကြက်ဥ ကြော်ပေးမယ်၊ မေဒမ် ပေါလက်ရဲ့ နည်းအတိုင်း ကြော်ပေးမယ်၊ အနည်းဆုံး သူ့ချက်နည်းပြုတ်နည်း စာအုပ်ထဲမှာ ညွှန်းထားတဲ့ အတိုင်း ကြော်ထားတဲ့ ကြက်ဥကြော်ကိုတော့ စားရမယ်၊ ဟုတ်လား’

အင်ဒရူးမှာ သူ့စကားကို မဆက်နိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ခရစ္စတီအား ကြည့်နေသည်။ စောစောက ညှိုးငယ်နေသော မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းချင်းပျောက်သွားကာ ပြုံးဖော်ရယ်ဖော် ရလာလေသည်။

သူသည် ခရစ္စတီအား မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ချေ။ ခရစ္စတီသွားရာ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်လျက် ရှိသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ခြေသံများသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသော အိမ်တွင်းဝယ် ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိလေသည်။

နှစ်ယောက်သား မီးဖိုခန်းထဲမှ စားပွဲတွင် ထိုင်၍ ကြက်ဥကြော် စားကြသည်။ အင်ဒရူးကတော့ စကားကို အလျင်မပြတ်အောင် ပြောလျက် ရှိလေသည်။ ‘ကို မေ့သွားတယ် အချစ်ရယ် သိလား၊ ကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကို ဘဝပြောင်းနေပြီ ဆိုတာ သတိမရဘဲ ဖြစ်သွားမိတယ်၊ တကယ်တော့ ကိုဟာ လူလွတ်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကနေ့ကစပြီး အိမ်ထောင်သည် တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ အချစ်ကလည်း အချက်အပြုတ် ကောင်းကောင်းတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဟောဟို နံရံပေါ်က ပြက္ခဒိန်ဟာ မဆိုးဘူး၊ လှသားပဲ၊ အလျင်နေသွားတဲ့ လူတွေ ချိတ်ခွဲတဲ့ ပြက္ခဒိန်နှင့် တူပါရဲ့၊ ကြည့်လို့ကောင်းအောင် ပြန်ချိတ်နော်၊ အဲဒီပေါ်က ဓာတ်ပုံကို သိပ်ကြိုက်တယ်၊ နှင်းဆီပွင့်တွေကို ရိုက်ထားတာ၊ ဘယ်လောက် လှသလဲ၊ ကြက်ဥကြော် ရှိသေးလားဟင်၊ နည်းနည်း ထပ်လိုချင်တယ်၊ ရဦးမလား၊ ဪ ... ဒါနှင့် မေးရဦးမယ်၊ စောစောက အချစ်ပြောတဲ့ မေဒမ် ပေါလက် ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ နာမည် အသံထွက်ပုံက ကြက်တစ်ကောင် အသံထွက်ပုံနှင့် တူတယ်နော်၊ ကျေးဇူးပဲ ... ကျေးဇူးပဲ၊ စားလို့ ကောင်းလွန်းလို့ ထပ်တောင်းတာ၊ အင်း ... ဒီမြို့မှာ အလုပ် လုပ်ရတာ ကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ကို တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းအတွက် အခွင့်အလမ်းတော့ ပွင့်ကောင်းပါရဲ့’

သူသည်စကားပြောနေရင်း ထောင့်တစ်ထောင့်တွင်စုပုံထားသော သူတို့၏ပစ္စည်းများထဲမှ သေတ္တာတစ်လုံးကို သတိပြုလိုက်မိသဖြင့် ‘ခရစ္စတီ၊ ဟိုသေတ္တာကြီးထဲမှာ ဘာတွေများ ထည့်လာသလဲ’ ဟု မေးသည်။

‘ဪ ကျွန်မ မေ့နေတယ်၊ အဲဒါ ဒင်နီ ပေးလိုက်တဲ့ မင်္ဂလာဆောင် လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းလေ’

သူသည် တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။

ဖီးလစ် ဒင်နီသည် အလွန်ခေါင်းမာသော လူစားမျိုးဖြစ်၏။ သူ့စိတ်နေ သဘောထားကို လွယ်လွယ်နှင့် မှန်းဆ၍ ရနိုင်သည့် လူစားမျိုး မဟုတ်ပေ။ သူ့အား အလုပ်ရအောင် ကူညီ ထောက်ခံပေးသည့် အတွက် အင်ဒရူးက သတိတရပင် ကျေးဇူးတင် စကားပြောခဲ့၍ ခရစ္စတီနှင့် လက်ထပ်မည့် ကိစ္စကိုပါ အသိပေးခဲ့သည်။ ဒင်နီကတော့ မတုန်မလှုပ်။ ယနေ့မနက် လက်ထပ်ချိန် ကျတော့လည်း ပေါ်မလာပေ။

ဒရင်းဖီးမြို့မှ ထွက်ခွာတော့မည့်ကို သိပါလျက်နှင့် လာ၍ နှုတ်ဆက်ဖော်ပင် မရသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဒင်နီကား အလွန် အသိရခက်သော လူစားမျိုး ဖြစ်သဖြင့် မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက် အနေနှင့် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ပေါင်းသင်းရန်မှာ မဖြစ်နိုင်သည့် လူစားဟုပင် စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ ဖြစ်ပေါ် ခံစားခဲ့ရသည်။ ယခုလို ဆိုပြန်တော့လည်း တစ်မျိုး ဖြစ်နေပြန်လေသည်။

သူသည် စားပွဲတွင် ထိုင်နေရာမှ ထကာ သေတ္တာဆီသို့ သွားသည်။ ဒင်နီသည် ပြောင်တတ် နောက်တတ်သူ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဤသေတ္တာထဲ၌ ဖိနပ်ဟောင်း အစုတ်အပြတ် တစ်ဖက် ထည့်ထားကောင်း ထည့်ထားပေးလိမ့်မည် ဟူသော အတွေးဖြင့် သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သေတ္တာထဲရှိ ပစ္စည်းကား သူတွေးထင်ထားသည့် ပစ္စည်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ လုံးဝ မမျှော်လင့်မိသော ပစ္စည်း ဖြစ်နေသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်မိ၏။ သေတ္တာထဲရှိ ပစ္စည်းကား ဒင်နီ၏ ဇစ် အမျိုးအစား မိုက်ကရိုစကုပ်နှင့် စာရွက်တစ်ရွက် ပေတည်း။ စာရွက်ပေါ်တွင်မူ ....

‘ဒီပစ္စည်းမျိုးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အသုံးမဝင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဓားသမား လွှဲသမား တစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျား ကံကောင်းပါစေ’ ဟု ရေးထားလေသည်။

အင်ဒရူးသည် စကားပင် မပြောနိုင်တော့လောက်အောင်ပင် စိတ်ထိခိုက် သွားလေသည်။ စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်ကာ ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ကြက်ဥကြော်ကို ဝါးရင်းက မိုက်ကရိုစကုပ်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် ထား၍ စဉ်းစားနေမိလေ၏။

ထို့နောက် သူသည် မိုက်ကရိုစကုပ်ကို တယုတယ မ ယူလိုက်ပြီး ခရစ္စတီနှင့်အတူ ထမင်းစားခန်း နောက်ဘက်ရှိ အခန်းသို့ သွားသည်။ သူသည် လက်ထဲမှ မိုက်ကရိုစကုပ်ကို အခန်း၏ အလယ် တည့်တည့် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ချထားလိုက်လေ၏။

‘ဒီအခန်းဟာ စာကြည့်ခန်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မနက်ခင်း အပန်းဖြေခန်းလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုတို့ မိတ်ဆွေကြီး ဖီးလစ် ဒင်နီကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ် အဖြစ်နှင့် ဒီအခန်းကို ဓာတ်ခွဲခန်း လုပ်မယ် ခရစ္စတီ’

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို ခရစ္စတီအား အသာအယာဖက်ကာ သူ့ဘက်သို့ ဆွဲယူလိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို ငုံ့၍ နှမ်းလိုက်သည်။ ခရစ္စတီကလည်း သူ့ကျောပြင်ကို တအား သိမ်း၍ ဖက်ထားလေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့ခန်းမကြီးထဲမှ တယ်လီဖုန်း မြည်သံ စူးရှစွာ ထွက်လာသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မဝ ရှုမဝ ဖြစ်နေရာမှ လူချင်း ခွာလိုက်ကြရ၏။

‘လူနာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ခရစ္စတီ၊ အဘာရာလောမြို့မှာ ကို့ရဲ့ ပထမဆုံးလူနာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်’

သူသည် ခန်းမအတွင်းသို့ အပြေးအလွှား ဝင်သွားကာ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ သူ ထင်ထားသလို လူနာ မဟုတ်ပေ။ မြို့၏ တစ်ဖက်အစွန်းရှိ နေအိမ်မှ နေ၍ သူ့အား နှုတ်ဆက် စကားပြောနေသည့် ဒေါက်တာ လီဝီလင်း ဖြစ်လေသည်။ အင်ဒရူး၏ ပခုံးထက်တွင် ခေါင်းတင်၍ မှီနေသော ခရစ္စတီသည် တစ်ဖက်မှ ပြောနေသည့် စကားများကို ကောင်းစွာ ကြားနေရလေသည်။

‘ဟဲ့လို မေဆန် နေကောင်းပါရဲ့နော်၊ တယ်လီဖုန်းသံ ကြားလို့ စိတ်ပူမနေနှင့်ဦး၊ ဒီအချိန်ဟာ အလုပ်ချိန် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနှင့် ခင်ဗျားဇနီးကို နှုတ်ဆက်ချင်လို့ ဆက်တာပါ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ လီဝီလင်း၊ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်၊ အလုပ်ကိစ္စရှိလည်း ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အားမနာပါနှင့်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီမှာ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ကနေ့ည ခင်ဗျားတို့ ဇနီးမောင်နှံ ကျုပ်အိမ်မှာ ညစာစား ကြပါ၊ ထူးထူးခြားခြားလုပ်မယ့် ညစာစားပွဲမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ည ခုနစ်နာရီခွဲပါ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဆက်ဆက်လာပါ၊ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော်လည်း စကား ပြောစရာရှိတာ ပြောရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်တော် ပြောတာ သဘောပေါက်ပြီနော်၊ ဟုတ်ကဲ့ ဝှတ်ဘိုင်’

အင်ဒရူးက လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းကို ချလိုက်ပြီး ကျေနပ်အားရသော မျက်နှာဖြင့် ခရစ္စတီအား စိုက်ကြည့်သည်။

‘ကိုတို့ရဲ့ ဆရာကြီး ဒေါက်တာ လီဝီလင်း ဆက်တာ ခရစ္စတီ၊ အရည်အချင်း ပြည့်တဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပဲ။ တို့အနေနှင့် သူ့ကို အားကျရမယ်၊ အတုခိုးရမယ်၊ သူက လန်ဒန်ဆေးရုံမှာ လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဆေးပညာမဟာဝိဇ္ဇာရယ်၊ ပြီးတော့ အက်ဖ်အာစီအက်စ် ဘွဲ့နှင့် ဒီပီအိတ်ချ်ရယ် ရထားတယ်၊ ရထားတဲ့ ဘွဲ့တွေကတော့ တကယ့် ထိတ်ထိတ်ကြဲ ဘွဲ့တွေပေါ့ ခရစ္စတီ၊ သူ့ ကြည့်ရတာ သဘောလည်း ကောင်းပုံရပါတယ်၊ ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေတတ်ပုံလည်း ရတယ် သိလား၊ ကို ပြောတာကို ယုံပါ မစ္စက် မေဆန်ရယ်၊ ကိုတို့ ဒီမြို့မှာ လုပ်ရကိုင်ရတာ မုချ အဆင်ပြေမှာပါ’

အင်ဒရူးသည် သူ့စကား ဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရစ္စတီ၏ ခါးကို သိမ်းဖက်ကာ ခန်းမထဲတွင် လှည့်ပတ်၍ ကနေလေ၏။

(၂)

ထိုည ခုနစ်နာရီခွဲတွင် အင်ဒရူးနှင့် ခရစ္စတီတို့သည် ဒေါက်တာ လီဝီလင်း အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ လမ်းများမှာ ဒရင်းဖီးမြို့က လမ်းများလို တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့ခြင်း မရှိပေ။ အသွားအလာ များ၍ စည်ကားပေသည်။ အင်ဒရူးသည် မြို့သစ်မှ သူ့မိတ်ဆွေသစ်များကို ကျေနပ် နှစ်သိမ့်စွာဖြင့် ကြည့်ရှု အကဲခတ်လာလေသည်။ ဒေါက်တာ လီဝီလင်း၏ အိမ်မှာ အတော်ကလေး လှမ်းလေသည်။

‘ဟိုက လာနေတဲ့ လူကို ကြည့်စမ်း ခရစ္စတီ၊ ဟိုဘက်က လူလေ၊ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေတဲ့ လူဟာ’

ခရစ္စတီက အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

‘အဲဒီလူလား၊ အဲဒီလူ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်’

‘အို ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ၊ အဲဒီလူဟာ ကိုရဲ့ လူနာတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောမလို့ပါ’

ဒေါက်တာ လီဝီလင်း၏ အိမ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာစရာ မလိုပေ။ ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် တစ်ထပ်တိုက်ကလေး တစ်လုံးရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ဒေါက်တာ လီဝီလင်း၏ ဆလွန်းကားလေးကို မြင်ရုံမျှနှင့် ဒေါက်တာ လီဝီလင်း၏ အိမ်မှန်း သိနိုင်ပေသည်။

ခြံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဒေါက်တာ လီဝီလင်း၏ ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးများကို ဖော်ပြထားသော ပြောင်လက် တောက်ပနေသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် သူတို့မှာ တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်သွားမိကြသေး၏။

တံခါးဝရှိ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းကို ဆွဲလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေါက်တာ လီဝီလင်း ကိုယ်တိုင် ထွက်လာလေသည်။ သူ့ပုံပန်းမှာ အလွန် သွက်လက် ပေါ့ပါး၍ အမူအရာမှာ နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

‘ကြွပါ ခင်ဗျာ ကြွပါ၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စကန် မေဆန်၊ အေဘာရာလောမြို့ကို သဘောကျလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်၊ မြို့က သေးပေမဲ့ သိပ်ပြီး ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စည်စည်ကားကား ရှိပါတယ်၊ ဒီဘက်ကို လာပါ၊ မစ္စကန် လီဝီလင်းလည်း အခုပဲ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်’

ဒေါက်တာ လီဝီလင်း၏ စကား မဆုံးသေးမီ သူ့ဇနီး မစ္စကန် လီဝီလင်း ရောက်လာသည်။ သူ့ယောက်ျားလိုပင် ခပ်သွက်သွက် ဖြစ်၏။ ဆံပင် နီကြောင်ကြောင်နှင့် အသက် လေးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်တော့ ရှိပြီ။ ဖြူရော်ရော်

မျက်နှာတွင် မှည့်ခြောက်ကလေးများ အပြည့်နှင့် ဖြစ်သည်။ သူမသည် မေဆန်အား ဖက်လှဲတကင်း နှုတ်ဆက်နေရာမှ ခရစ္စတီအား ဖော်ရွေ ခင်မင်သော အပြုံးဖြင့် လှည့်ကြည့်လေသည်။

‘အိုး .... မစ္စက မေဆန်၊ ကြည့်စမ်း .... ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိပါသေးကလား၊ ချစ်စရာကလေး ဟယ်၊ ကျွန်မတော့ မစ္စက မေဆန်ကို ချစ်သွားပြီ၊ လာပါဦး .... လာပါဦး၊ ပါးကလေးကို မွေးမွေး ပေးပါရစေဦး၊ ကဲ .... မွေးရင် ကြိုက်ပါ့မလား မပြောတတ်ဘူး’

မစ္စက လီဝီလင်းသည် ခရစ္စတီ၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်ထားကာ ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေပြန်သည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ မောင်းသံကလေး တစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။ သူတို့ အားလုံး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ကြလေ၏။

ညစာကို အကောင်းဆုံး ဟင်းလျာများဖြင့် ပြင်ဆင်ထားသည်။ ခရမ်းချဉ်သီး ဟင်းချို၊ ကြက်သား ပြုတ်ကြော်၊ ဝက်အူချောင်း စသည်ဖြင့် ဟင်းအမည် စုံလှပေသည်။ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းတို့ လင်မယားသည် စားရင်းသောက်ရင်း စကားကို အမျှင်မပြတ်အောင် ပြောလျက် ရှိကြသည်။

ဒေါက်တာ လီဝီလင်းက ....

‘အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ မဟုတ်လား မေဆန်၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီဖို့လည်း အဆင်သင့်ပါပဲ။ လိုတာရှိရင် ပြောသာပြောပါ။ အားမနာပါနှင့်၊ အခုမှ စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်၊ ဟိုနေ့က ခင်ဗျား တွေ့လိုက်မှာပေါ့၊ အက်ဒဝပ် ဆိုတဲ့လူ၊ သူ မရတာ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာမိတယ်၊ သူ့ကို ရအောင် ပြောပေးပါ့မယ်လို့တော့ ကျွန်တော် ကတိပေးထားမိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ပြီး မရစေချင်ဘူး၊ သူနှင့် ဒီအလုပ်နှင့် သိပ်ပြီး အဆင်ပြေမယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူးဗျ၊ သိလား၊ ခင်ဗျား အနောက်ပိုင်း ဆေးခန်းမှာ တာဝန်ကျလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားနှင့် တွဲရမယ့် လူက ဒေါက်တာ အာကွတ်၊ သူလည်း လူတော် တစ်ယောက်ပါ။ ဆေးစပ်သမားကတော့ ဂေ့ချို၊ ကျွန်တော်တို့ အရှေ့ပိုင်း ဆေးခန်းမှာတော့ ဒေါက်တာ မက်ဒလေးနှင့် ဒေါက်တာ အော့စဘောရီးတို့ ရှိတယ်၊ အားလုံး လူတော် သဘောကောင်းတွေချည်းပါပဲ။ ခင်ဗျားနှင့် တွဲမိတော့ သိလာမှာပါ။ ဪ .... ဒါနှင့် မေးရဦးမယ်၊ ခင်ဗျား ဂေါက်သီး ရိုက်တတ်သလား၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါတလေ ဖန်းနလေး ဂေါက်ကွင်းကို သွားပြီး ကစားကြတယ်၊ ကွင်းက သိပ်မဝေးပါဘူး၊ ဒီကနေ သွားရင် ကိုးမိုင်လောက်ပဲ ရှိမယ်၊ ကျွန်တော့်မှာတော့ လုပ်စရာတွေက သိပ်များတယ် ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ကျွန်တော့်အဖို့ ဆေးဝါးကုသမှုနှင့် ခွဲရစ်တ်ရတဲ့ ကိစ္စတွေအတွက်က သိပ်အပန်းမကြီးလှပါဘူး၊ ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ဆေးရုံရှိနေတာပဲ၊ ခက်တာက ဗာဟီရ တာဝန်တွေဗျ၊ ကုမ္ပဏီအတွက် လျော်ကြေးကိစ္စတွေ ဖြစ်လာရင်လည်း ဝင်လုပ်ပေးရတယ်၊ တစ်ဖက်ကလည်း ဒီမြို့အတွက် မြို့နယ်ဆရာဝန် တာဝန်ကို ယူပေးရသေးတယ်၊ ဓာတ်ငွေနှင့် ပတ်သက်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာလည်း ကျွန်တော်က တာဝန်ခံ ကျန်းမာရေး အရာရှိ လုပ်ရသေးတယ်၊ အလုပ်ရုံတွေရဲ့ တာဝန်ခံ ဆရာဝန်အဖြစ်နှင့် မြို့နယ် စည်ပင်သာယာရေး အဖွဲ့ရဲ့ ကျန်းမာရေး အရာရှိ အဖြစ်လည်း လုပ်ပေးရသေးတယ်၊ ကောင်တီ တရားရုံးက လိုအပ်လို့ ပို့လိုက်တဲ့ အမှုကိစ္စတွေမှာလည်း ဆေးစစ်ပေးရသေးတယ်၊ အဲ .... ပြီးတော့ သေတမ်းစစ်ချက်ယူတဲ့ အရာရှိလည်း လုပ်ရသေးတယ်၊ ဒီလောက် များတဲ့ အလုပ်တွေ ကြားမှာပဲ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ပိုင် ဆေးကု အလုပ်ကလေး ထွက်လုပ်ရသေးတယ်’

‘ဒေါက်တာမှာ တာဝန်က သိပ်များတာပဲ’ ဟု မေဆန်က ဆိုသည်။

‘ဘယ့်နယ် လုပ်မလဲလေ၊ တာဝန် ရှိလာပြန်တော့လည်း လုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ အပြင်ဘက်မှာ ရပ်ထားတဲ့ ကျွန်တော့် ဆလွန်းကားလေး မြင်တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါလေးက ပေါင် ၁၂၀၀၀ လောက် ပေးရတာ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါက သိပ်အရေးမကြီးပါဘူးလေ၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဒီမြို့မှာ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ရင် ဝင်ငွေ ကောင်းကောင်း ရနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး ရှိပါတယ်၊ ဝင်ငွေကောင်းရင် အထက်တန်းကျကျ နေနိုင် သွားနိုင်တာပါပဲ၊ အလုပ်ကို နည်းနည်း အပင်ပန်းခံပြီး လုပ်လိုက်ရင် ဝင်ငွေကလည်း ရှိလာတာပါပဲ၊ ခင်ဗျား ကိုယ်ပိုင် ဆေးကုလုပ်ငန်းကို တစ်ဖက်က လုပ်ပြီး ပေါင်သုံးလေးရာလောက် ဝင်အောင် လုပ်လိုက်ရင် ဖြစ်တာပဲ၊ ဘာမှ ပူစရာ မရှိပါဘူး’

ဒေါက်တာ လီဝီလင်းက စကားကို မဆက်သေးဘဲ ခဏမျှ ဖြတ်ထားသည်။ ပြီးမှ တကယ့် ရင်းနှီးသော လေသံဖြင့် အသံကို နှိမ့်လိုက်ကာ လျှို့ဝှက်ကိစ္စ တစ်ခုကို ပြောပြသကဲ့သို့ နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုး လေသံဖြင့် ‘ခင်ဗျားကို အခုကတည်းက ပြောထားသင့်တဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုကိုတော့ ကြိုတင်ပြီး ပြောထားရဦးမယ်။ လက်ထောက် ဆရာဝန်တွေ အားလုံး သဘောတူထားတဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ရတဲ့ ဝင်ငွေရဲ့ ငါးပုံတစ်ပုံကိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ပေးကြတယ်’ ဟု ပြောလေ၏။

သူသည် အင်ဒရူး၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်သလို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမှ အရေးမကြီးသည့် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို ပြောနေသည့် အသွင်မျိုးဖြင့် စကားကို ဆက်ပြန်လေသည်။

‘ဒီလိုတော့ ရှိတယ်ဗျာ။ သူတို့ ပေးနေတာက တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ လူနာတွေကို လိုအပ်လာတဲ့ အခါမှာ လိုအပ်သလို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြည့်ပေးရတယ်။ သူတို့ လူနာ အခြေအနေ မကောင်းရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ကြတယ်။ ဒီလို နားလည်မှုမျိုးနှင့် အလုပ် လုပ်တော့ သူတို့အတွက် အများကြီး အကျိုးရှိတာပေါ့ဗျာ’

အင်ဒရူးအဖို့တော့ ကြားရသည့် စကားအတွက် အံ့အားသင့်၍ မဆုံးအောင် ဖြစ်ကာ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းကို တအံ့တဩ ကြည့်နေမိလေသည်။

‘ဒေါက်တာ့ကို သူတို့ပေးတဲ့ ငွေ ငါးပုံတစ်ပုံဟာ ဆေးဝါးကူညီထောက်ပံ့ရေး အစီအစဉ်အောက်က ရတဲ့ငွေ မဟုတ်ဘူးပေါ့’

‘ဒါပေါ့။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ရှာလိုရတဲ့ ဝင်ငွေထဲက ပေးတာပေါ့။ ဒါက အစဉ်အလာလို ဖြစ်နေပြီပဲ။ ဟိုအလျှင် အလျင်က ဆရာဝန်တွေ အားလုံး စိတ်တူ သဘောတူ ညှိနှိုင်းပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့ အစီအစဉ် တစ်ခုပေါ့’

‘အဲဒီလိုဆိုတော့ ....’

အင်ဒရူးက သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောမည့်ဟန် ပြင်လိုက်သေးသော်လည်း မစ္စက လီဝီလင်းက အလွန် ချိုသာသော အသံဖြင့် ‘ဒေါက်တာ မေဆန်’ ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သဖြင့် မပြောဖြစ်တော့ဘဲ မစ္စက လီဝီလင်း၏ စကားကို နားထောင်နေရရှာလေတော့၏။

‘ကျွန်မ အခုပဲ ရှင့်ဇနီးကို ပြောနေရတယ်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမချင်း စကား ခဏ လက်ဆုံ ကျရအောင်လို့ တစ်ခါတလေ အိမ်ဘက်လာပြီး လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေး သောက်တဲ့အခါ သောက်ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒေါက်တာကတော့ လွှတ်နိုင်ပါ့မလား။ တစ်ခါတလေ ကာဒ်ဖိဘက်ကို ကျွန်မနှင့်အတူ ကားနှင့် သွားလည်ကြမယ်လေ။ ဒါဆိုရင် သူလည်း မပျင်းတော့ဘူးပေါ့။ ကျွန်မပြောတာ မကောင်းဘူးလား ဒေါက်တာ’

အင်ဒရူးက အဖြေမပေးနိုင်မီ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းက ‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့’ ဟု ဝင်၍ ထောက်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် သူပြောချင်သည့် စကားများကို ဆက်ပြန်လေ၏။

‘ဒေါက်တာ လက်စလီကို သိတယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားနေရာမှာ အလျင်က လုပ်သွားတဲ့ လူလေ။ သူကတော့ တကယ့်လူပါပဲဗျာ။ အလွန် ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဆရာဝန် တစ်ဦးအနေနှင့်ဆိုရင်တော့ အတော့်ကို သုံးမရတဲ့ ဆရာဝန်မျိုးပဲ။ မေ့ဆေးတောင်မှ ကောင်းကောင်း မပေးတတ်ဘူး သိလား။ မေ့ဆေးဆိုမှ သတိရတယ်။ ဒေါက်တာကော မေ့ဆေးတော့ ကောင်းကောင်း ပေးတတ်တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်မှာ သေရေးရှင်ရေးလောက် အရေးကြီးတဲ့ လူနာမျိုးနှင့် တွေ့ရင် မေ့ဆေးကောင်းကောင်း ပေးတတ်တဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီ လိုနေတယ်။ ထားပါဦးလေ။ အခု လောလောဆယ် ဒါတွေကို မပြောသေးတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ အခုကတည်းက အလုပ်အကြောင်းတွေ လျှောက်ပြောနေရင် ခင်ဗျား စိတ်ရှုပ်သွားလိမ့်မယ်’

‘ဒီမှာ အိုင်းဒရစ်’

မစ္စက လီဝီလင်းက သူ့ယောက်ျားအား ခပ်မြူးမြူး လေသံဖြင့် ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

‘သူတို့ခမျာ ကနေ့ မနက်ကမှ လက်ထပ်လာတာတဲ့၊ အခုပဲ မစွက် မေဆန်က ကျွန်မကို ပြောပြတယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မနက်က ဆိုရင် သူဟာ သတို့သမီးလေးပေါ့၊ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူးနော်၊ သူတို့ခမျာ လောကကြီးအကြောင်း ဘာမှ မသိသေးတဲ့ အရိုင်းသက်သက်ကလေးတွေပါလား’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့’ ဟု ဒေါက်တာ လီဝီလင်းက ထောက်ခံသည်။ မစွက် လီဝီလင်းကမူ ခရစ္စတီ၏ လက်ကို အသာအယာ ပုတ်ရင်း ‘သနားစရာပဲ၊ အိမ်ထောင်ရှင်မ အနေနှင့် အခု ရောက်နေတဲ့ အိမ်သစ်မှာ လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ဖြစ်နေတော့မှာပဲ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မသွားပြီး မထောက်မအား ကူညီမှ ဖြစ်တော့မှာပါ’ ဟု ဆိုလေသည်။

အင်ဒရူး၏ မျက်နှာမှာ မသိမသာ နီမြန်းလာသည်။ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းတို့ လင်မယား နှစ်ယောက် ကြားတွင် သူ ဘာပြော၍ ဘာဆိုရမှန်း မသိလောက်အောင် ခေါင်းရှုပ်လာသည်။ သူနှင့် ခရစ္စတီသည် ဒေါက်တာ လီဝီလင်းတို့ လင်မယားက အလွန် လိမ္မာ ပါးနပ်စွာဖြင့် ရှေ့သို့ ကန်ပို့လိုက် နောက်သို့ ပြန်၍ ကုန်ထုတ်လိုက် အလုပ်ခံနေရသော အလွန် နူးညံ့သည့် ဘောလုံးကလေး တစ်လုံးနှင့် တူနေပြီဟု ထင်မိလေသည်။

သူသည် ဘာပြောရမှန်း မသိတော့သဖြင့် ပြောစရာ စကားကို မနည်းကြီးပင် စဉ်းစားနေရ၏။ ကံအားလျော်စွာပင် မစွက် လီဝီလင်း၏ နောက်ဆုံးပြောလိုက်သည့် စကားထဲမှ သူ့အတွက် ပြောစရာ အခွင့်အလမ်း တစ်ခုကို မြင်လိုက်မိသည်။

‘ဒေါက်တာ လီဝီလင်းကို ပြောရမှာတော့ သိပ်အားနာပါတယ်၊ စောစောက မစွက် လီဝီလင်း ပြောတာ သိပ်မှန်ပါတယ်၊ အိမ်မှာလည်း ဘာမှ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိဘူး ခင်ဗျ၊ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် ခွင့်ပေးစေချင်တာပဲ၊ ကျွန်တော့် မိန်းမကို လန်ဒန် ခေါ်သွားပြီး အိမ်ထောင် ပရိဘောဂလေး ဘာလေးရယ်၊ တခြား လိုမယ့် ပစ္စည်းလေး နည်းနည်းပါးပါးရယ် ဝယ်ချင်ပါတယ်’

ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာတွင် အံ့ဩသည့် အရိပ်အယောင် ထင်ဟပ်နေသည်ကို အင်ဒရူး သတိပြုမိသည်။ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းကမူ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေလေသည်။

‘ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ခင်ဗျား အလုပ် ဝင်လိုက်ရင် ခွင့်ရဖို့ သိပ်မလွယ်လှဘူး၊ အခုနေတုန်း ယူတော့ လွယ်တာပေါ့၊ မနက်ဖြန် တစ်ရက် သန်ဘက်ခါ တစ်ရက် နှစ်ရက် ယူလိုက်ပေါ့၊ ကိုင်း .... ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျား အတွက် အသုံးဝင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဟုတ် မဟုတ် ချက်ချင်း သိရပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် လက်ထောက် ဆရာဝန်တွေကို အကူအညီ အများကြီး ပေးနိုင်ပါတယ်၊ အခု ခင်ဗျား ခွင့်ကိစ္စကို ခင်ဗျား ကိုယ်စား ကျွန်တော်ပဲ ကော်မတီကို ပြောလိုက်မယ်၊ သွားစရာ ရှိတာ စိတ်ချလက်ချ သွား’

အမှန်တော့ အင်ဒရူး အနေဖြင့် သူ့ ခွင့်ကိစ္စ အတွက် သူကိုယ်တိုင် ကော်မတီကို ပြောရန် ဝန်မလေးပေ။ သူ့အား ခင်မင်ပုံရသော အတွင်းရေးမှူး အိုဝင်အား ပြောလိုက်လျှင် ပြေလည်နိုင်ကြောင်း သိ၏။ သို့သော်လည်း ယခု ခွင့်ကိစ္စကိုတော့ ရှိပစေတော့ဟုပင် သဘောထားလိုက်ရလေ၏။

သူတို့သည် ကော်ဖီကို ဧည့်ခန်းထဲမှာပင် သောက်ကြသည်။ မစွက် လီဝီလင်းက ကော်ဖီ ပန်းကန်များပေါ်မှ လက်ရေး ပန်းချီများကို ခရစ္စတီအား ပြနေစဉ် ဒေါက်တာ လီဝီလင်းက အင်ဒရူးအား ရွှေ စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက် တစ်လိပ် ထုတ်ယူ၍ တည်သည်။

‘ဒါ လူနာ တစ်ယောက်က ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပေါ့၊ ဘယ်လောက် လှသလဲ၊ ရွှေ စီးကရက်ဘူး အစစ်၊ ကျေးဇူး သိတတ်တဲ့ လူနာရဲ့ လက်ဆောင်ပဲ၊ ကိုင်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မလှဘူးလား၊ အနည်းဆုံး ပေါင်နှစ်ဆယ်လောက် တန်တယ်’

ဆယ်နာရီ ထိုးပေတော့မည်။

ဒေါက်တာ လီဝီလင်းသည် သူ့ လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက် မြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ နာရီက အကောင်းစား။ တန်ဖိုးသေးမည့် နာရီမျိုး မဟုတ်ပါ။

ဒေါက်တာ လီဝီလင်းသည် ပစ္စည်း အကောင်းစားမှ ကြိုက်ဟန်တူသည်။ ပြီးတော့ သူပိုင် ပစ္စည်းများကို အမြတ်တနိုး ထားပုံလည်း ရသည်။ သူပိုင် ပစ္စည်းများ အကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ပြောချင်သော ဝါသနာလည်း ရှိပုံရသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို သူ့လက်ပတ်နာရီ အကြောင်း နားထောင်ရဦးတော့မည်ဟု အင်ဒရူးက ထင်သည်။ သို့သော်လည်း ဒီတစ်ကြိမ်တွင်တော့ နာရီအကြောင်း မပြောပေ။

‘ကျွန်တော် ဆေးရုံဘက် သွားစရာ ရှိနေတယ်၊ ကနေ့ မနက် လူနာတစ်ယောက် ခွဲထားတာ ပြန်ကြည့်ရဦးမယ်၊ အစာအိမ်နှင့် အူသိမ် အူပိုင်းရောင်တဲ့ လူနာလေ၊ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ကြပေတော့၊ ဆေးရုံကိုလည်း မြင်ရတာပေါ့’

အင်ဒရူးက ဝမ်းသာအားရပင် ထိုင်ရာမှ ထသည်။

‘ဟန်ကျတာပဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဆေးရုံကို ကြည့်ချင်နေတာနှင့် အတော်ပဲ’

မစ္စက လီဝီလင်းက သူတို့အား တံခါးဝ အထိ လိုက်ပို့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကားပေါ် ရောက်သည်အထိ မစ္စက လီဝီလင်းက တံခါးဝမှ ရပ်ကာ လက်ပြု၍ နှုတ်ဆက်နေလေသည်။ ကားသည် လမ်းမကြီးအတိုင်း ညင်သာစွာ ပြေးသွားပြီး လက်ဝဲဘက် လမ်းကြား အတွင်းသို့ ချိုးဝင်ခဲ့လေ၏။

‘ကျွန်တော့်ကား ရှေ့မီးတွေ အားမကောင်းဘူးလား ဟင်’

ဒေါက်တာ လီဝီလင်းသည် ကားမီးခလုတ်များကို ဖွင့်ချည် ပိတ်ချည် လုပ်နေရာမှ လှမ်းမေးသည်။ အင်ဒရူးတို့ထံမှ စကားပြန်မရမီပင် ‘လက်ကဆိုင်က အမျိုးအစား မီးလုံးတွေ တပ်ထားတာလေ၊ အပို မီးလုံးတွေ အနေနှင့် ကျွန်တော့် ဘာသာ ကျွန်တော် စပါယ်ရှယ် တပ်ထားတာပေါ့’ ဟု ဆက်ပြန်သည်။

‘လက်ကဆိုင်က မီးလုံးတွေ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဈေးသိပ်ကြီးမှာပေါ့ ဒေါက်တာ’

ခရစ္စတီက အံ့ဩဟန်ပြု၍ လိုက်လိုက်လျောလျော သဘောဖြင့် ဝင်ပြောရာ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းမှာ အတော်ကြီး ကျေနပ်သွားလေသည်။

‘ဈေးကတော့ မပြောနှင့် မပြောနှင့်၊ သိပ်ကြီးတာပဲ၊ ပေါင် သုံးဆယ်က တစ်ပြားမှ မလျှော့ဘူး’ ဟု ဆိုလေသည်။

အင်ဒရူး အနေဖြင့် ဘယ်လို ထင်မြင်ချက်မှ ဝင်မပေးသော်လည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို ကြိုးစား၍ ထိန်းထား နေရသဖြင့် ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာကိုပင် မကြည့်ရဲပေ။

နှစ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် ဆေးရုံသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ‘ကျွန်တော်ရဲ့ ဘုံဗိမာန်ကလေးကို ရောက်ပြီ ခင်ဗျာ’ ဟု ဒေါက်တာ လီဝီလင်းက ပြောလိုက်လေသည်။

ဆေးရုံမှာ အုတ်တိုက်နီနီကလေး ဖြစ်၍ ဆောက်လုပ်ထားပုံမှာ စနစ်ကျသည်။ သေသပ်သည်။ အဝင်လမ်းကို ကျောက်စရစ် ခင်းထားပြီး လမ်း၏ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မညှိုးပန်းကလေးများ အစီအရီ တန်း၍ စိုက်ထားသဖြင့် လှပနေပေသည်။

ဆေးရုံ အတွင်းဘက် ရောက်လျှင်ပင် အင်ဒရူး၏ မျက်လုံးအစုံသည် သိသိသာသာကြီး ဝင်းလက် တောက်ပလာသည်။ ဆေးရုံကလေးမှာ ငယ်သော်လည်း ခေတ်မီလှပေသည်။ အပြင်အဆင် အထားအသိုမှလည်း စနစ်တကျ ရှိလှပေသည်။

ဒေါက်တာ လီဝီလင်းသည် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဆေးရုံ အတွင်းခန်းများကို တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လိုက်လံ ပြသသည်။ ခန်းမဆောင်၊ ဓာတ်မှန်ခန်း၊ ဆေးထည့်ခန်း၊ ပြီးတော့ လေကောင်း လေသန့် ရသည့် လူနာဆောင် နှစ်ဆောင်။

အင်ဒရူးသည် ဆေးရုံ အတွင်းခန်းများကို ကြည့်ကာ ဝမ်းသာ အားတက်လျက် ရှိသည်။ ဒရင်းဖီးမြို့နှင့် မည်မျှ ကွာခြားပါသနည်းဟု သူ မတွေးဘဲ မနေနိုင်ပေ။ ‘ငါ့ လူနာတွေ ဒီမှာ လာတင်ထားလို့ ရပြီ’ ဟုလည်း တွေးမိသေးသည်။

အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ခပ်တောင့်တောင့် သူနာပြု ဆရာမကြီးက သူတို့ သွားရာ နောက်မှ တကောက်ကောက် ပါလာလေသည်။ သူမသည် ခရစ္စတီအား လုံးဝ ဂရုမစိုက်ပေ။ အင်ဒရူးကို နှုတ်ဆက်ပုံမှာလည်း လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မရှိပေ။ ဒေါက်တာ လီဝီလင်း တစ်ဦးတည်းကိုသာ တရိုတသေ တလေးတစား ထား၍ အလွန် ကျိုးနွံစွာ ဆက်ဆံလေသည်။ သူမ၏ အပြုအမူမှာ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းမှတစ်ပါး အခြား မည်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်မည် မဟုတ် ဟူသော လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေပေသည်။

‘ဒီမှာတော့ဖြင့် ကျွန်တော် လိုသမျှ အကုန် ရနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ဆရာမ၊ လိုတာ ရှိရင် ကော်မတီကို ပြောလိုက်ရုံပဲ၊ ကော်မတီကလည်း မဆိုးပါဘူး၊ သူတို့ တတ်အားသမျှ လုပ်ပေးပါတယ်၊ အစာအိမ် ခွဲထားတဲ့ လူနာ အခြေအနေကော ဘယ်လို နေသလဲ ဆရာမ’

‘အခြေအနေ ကောင်းပါတယ် ဒေါက်တာ’ ဟု ဆရာမကြီးက ဖြေသည်။

‘ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို အခုပဲ ကြည့်မယ်’

ဒေါက်တာ လီဝီလင်းက ဆရာမကြီးအား လှည့်၍မှာပြီး အင်ဒရူးနှင့် ခရစ္စတီအား ဆေးရုံ ဆင်ဝင်အောက် အထိ လိုက်ပို့သည်။

‘ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ဝန်ခံရလိမ့်မယ် မေဆန်၊ ကျွန်တော့် ဒီဆေးရုံကလေး အတွက် ဂုဏ်ယူတယ်၊ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင် ဆေးရုံလိုပဲ သဘောထားတယ်၊ ဒီလို စိတ်ထားတဲ့ အတွက် ကျွန်တော့်ကိုတော့ အပြစ်တင်ကြမယ် မထင်ပါဘူးနော်၊ ကဲ .... သွားကြပေးဦးတော့၊ သွားတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဪ .... မေ့နေလို့ တစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ လန်ဒန်က ပြန်ရောက်ရင် ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့ မမေ့ပါနှင့်၊ မေ့ဆေးပေးဖို့ ခင်ဗျား အကူအညီ လိုကောင်း လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

နှစ်ယောက်သား လမ်းမကြီး အတိုင်း လျှောက်လာရင်း အတန်ကြာမျှ စကားပြောစရာ ရှာမရသလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူး၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လိုက်ပါလာသည်။

‘ကဲ ဘယ်လို ထင်သလဲ’

ခရစ္စတီကပင် စ၍ မေးသည်။ အမှောင်ရိပ်အောက် ရောက်နေသဖြင့် မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသော်လည်း ခရစ္စတီ ပြုံးနေမှန်း သူ သိလေသည်။

‘ကိုတော့ သူ့ကို သဘောကျပါတယ်၊ အင်း .... အတော့်ကို သဘောကျပါတယ်၊ သူနာပြု ဆရာမကြီးကို သတိထားမိရဲ့လား ခရစ္စတီ၊ ဒူးထောက်ပြီး ဒေါက်တာ လီဝီလင်းရဲ့ အကျီစကို နမ်းလိုက်မလားလို့ ထင်ရတယ်၊ ဒါမျိုးကတော့ .... အိုကွာ .... ဒါပေမဲ့ အေးလေ၊ ဒါကိုတော့ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ဆေးရုံကလေးကတော့ တကယ့်ကို ကျက်သရေရှိတဲ့ ဆေးရုံကလေးပဲ၊ ညစာကိုရော ခရစ္စတီ ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ ကိုတော့ စားရတာ

တော်တော် ခံတွင်း တွေ့ခဲ့သားပဲ။ သူတို့ စိတ်နေ သဘောထားကော ခရစ္စတီ ဘယ်လို ထင်လဲဟင်။ သဘောထားတော့ သိပ်ညံ့မယ် မထင်ပါဘူးနော်။ ကိုတို့ ကိုယ်ပိုင် ဝင်ငွေရဲ့ ငါးပုံ တစ်ပုံကို ဘာကြောင့် သူ့ကို ပေးရမှာတဲ့လဲ။ အဲဒီ တစ်ခုကတော့ သိပ် မဟန်ဘူး။ တရားမျှတတဲ့ သဘောလည်း မရှိဘူး။ ကျင့်ဝတ် သိက္ခာကိုထိခိုက်တဲ့ သဘောမျိုးလည်း ရှိတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အရိပ်အခြည် ကြည့်ပြီး လိမ်လိမ်မာမာ ပါးပါးနပ်နပ်နှင့် လုပ်ကိုင်သွားဖို့တော့လိုမယ်လို့ထင်ရတာပဲ။ ကိုစိတ်ထဲမှာ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းက ကိုကို ချောမော့ပြီး လူကောင်းကလေး ဖြစ်အောင်ကြိုးစားပါလို့ ပြောလွှတ်တာ ခံရသလို ဖြစ်နေတယ် ခရစ္စတီ’

‘ခွင့် နှစ်ရက် တောင်းလိုက် ကတည်းက ကိုဟာ လူတော်လူကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီလို့ ခရစ္စတီကတော့ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခရစ္စတီတို့ ဘယ်လို စီစဉ်ကြမှာလဲ အချစ်ရယ်။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ဝယ်ဖို့ ငွေမှ မရှိတာ။ ဘယ်လို လုပ်ပြီး ဘာနှင့် သွားဝယ်မှာလဲ’

‘မပူပါနှင့်လေ။ စောင့်ကြည့်ပါဦး။ ကို ကြိမှာပေါ့’

မြို့တွင်းမှ အလင်းရောင်များသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့ နောက်တွင် ဝေး၍ ဝေး၍ ကျန်ခဲ့လေ၏။ အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာချိန်တွင် သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကသာ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိလေသည်။ သူ့ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ခရစ္စတီ လက်မှ အထိအတွေ့ကြောင့် သူ့ စိတ်သည် သာယာ ကြည်နူးလျက် ရှိရုံမျှမက ထူးဆန်းသော အားမာန်သစ် တစ်ခုသည် ကိန်းအောင်းလျက် ရှိပေသည်။

သူ့အနေဖြင့် ခရစ္စတီ အကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း အတိုင်းအဆ မရှိနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားလှသော မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်တို့သည် ယိုဖိတ်လျက်ရှိရ၏။ မြို့ကြီးပြကြီးနှင့်လည်း မနီး၊ စည်စည်ကားကားလည်း မရှိ။ သတ္တုတွင်း လုပ်ငန်း တစ်ခုတည်းသာလျှင် မည်မည်ရရ ပြစရာရှိသော မြို့ငယ် မြို့သိမ်ကလေးတွင် ယနေ့ မနက် လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သော ကုန်တင်ကား အစုတ် တစ်စီးဖြင့် တောင်အထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ သူခေါ်ရာ ပါလာခဲ့ရ၏။ ရောက်ပြန်တော့လည်း အိမ်ထောင် ပရိဘောဂပစ္စည်း ဆို၍ ဘာမှ မရှိ။ အိမ်က ကောင်းပေမဲ့ ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသော အိမ်ထဲဝယ် မင်္ဂလာည နှစ်ဦး ယှဉ်တွဲ၍ အိပ်စရာ ဆို၍ ခရစ္စတီပိုင် တစ်ယောက်အိပ် ခုတင် အဟောင်း တစ်လုံးသာ ရှိ၏။ ဤကဲ့သို့သော အခက်အခဲများနှင့် ဆင်းရဲမှုများကို ရင်ဆိုင်နေရသော်လည်း ခရစ္စတီသည် အပြုံးမပျက် သတ္တိရှိရှိနှင့် ရင်ဆိုင်လျက် ရှိ၏။

ခရစ္စတီသည် သူ့အား ချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။ တွယ်တာသည်။ အားကိုး ယုံကြည်သည်။ သူမနှင့်အတူ သူသာ ရှိနေလျှင် ဘာကိုမျှ မကြောက်၊ ကြောက်စရာ မလို၊ လောကကြီးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်သွားမည် ဟူသော စိတ်ထားမျိုးနှင့် သူ့အား လက်တွဲလျက် ရှိပေသည်။ ဤကဲ့သို့သော ဇနီးမျိုး အတွက် သူသည် ကြီးမားသော ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချမှတ်လိုက်သည်။ ယနေ့မှ စ၍ ခရစ္စတီ အတွက် အလုပ်ကို ကြိုးစား၍ လုပ်မည်။ ခရစ္စတီကို ပျော်အောင် ထားမည်။ ခရစ္စတီကို ကြင်ကြင်နာနာနှင့် တယုတယ ပြုစုမည်။ သူ့အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးခြင်း၊ ယုံကြည် အားကိုးခြင်းသည် မှန်ကန်ပေသည် ဟူသော အသိတရားကို ခရစ္စတီ ရရှိသွားအောင် သူ ကြိုးစားမည် ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးတည်း။

နှစ်ဦးသား သစ်သားတံတားလေးပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်လာကြသည်။ တံတားအောက်ရှိ စမ်းချောင်းကလေးဆီမှ ရေစီးသံ သာသာကို သဲ့သဲ့ကလေး ကြားနေရပေသည်။

သူသည် အိတ်ထဲမှ သော့ကို ထုတ်ယူပြီး တံခါးကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။

ခန်းမထဲဝယ် အမှောင်ရိပ်က စိုးမိုးနေသည်။ သူသည် တံခါးကို ညင်သာစွာ ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ခရစ္စတီထံသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ သူ့အား အသင့် ဆီးကြိုလျက် ရှိသော ခရစ္စတီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို အသာအယာ ပွေဖက်ကာ သူ့ ရင်ခွင်ဆီသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ညင်သာ သိမ်မွေ့သော လေသံဖြင့် တိုးတိုးကလေး ကပ်၍ မေးသည်။

‘အချစ် .... နာမည် ဘယ်လို ခေါ်သလဲ’

ခရစ္စတီက အံ့ဩဟန် ပြသည်။

‘ခရစ္စတီလေ’

‘အဲဒီ ခရစ္စတီ ဆိုတဲ့ နာမည်နောက်က ....’

‘ခရစ္စတီ မေဆန်’

ခရစ္စတီ၏ အသက်ရှူသံသည် မြန်လာသည်။ သူမ၏ ပူနွေးသော နှုတ်ခမ်းများသည် အင်ဒရူး မေဆန်၏ နှုတ်ခမ်းများနှင့် ညင်ညင်သာသာကလေး လာ၍ ထိတွေ့ကြလေ၏။

(၃)

နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အင်ဒရူးနှင့် ခရစ္စတီတို့ လိုက်ပါလာသော မီးရထားသည် လန်ဒန်မြို့၏ ပက်ဒင်တန် ဘူတာ အတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။ နှစ်ဦးစလုံးမှာ မြို့ကြီး ပြကြီးနှင့် အထိအတွေ့ နည်းကြသဖြင့် အတွေ့အကြုံ နည်းလှသည် ဖြစ်ရာ စွန့်စားမှုကြီး တစ်ခုကို ပြုလုပ်နေရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ နှစ်ယောက်သား ဘူတာရုံ စင်္ကြံပေါ် ခြေချမိကြချိန် အထိ ကျိုးကြည့် ကြောင်ကြည့် ဖြစ်ဆဲပင်။

‘ကိုတို့ လူကို မြင်မိသလား ခရစ္စတီ’

အင်ဒရူးက ခပ်တိုးတိုး မေးသည်။ အင်ဒရူးသည် သူ တွေ့ရမည့် လူနှင့် မတွေ့ဘဲ လွဲသွားမည်ကို စိုးရိမ်လျက် ရှိ၏။ ‘စင်္ကြံ အထွက်နားက စောင့်မယ် ထင်တယ်’ ဟု ခရစ္စတီက ထင်မြင်ချက် ပေးသည်။ သူတို့သည် ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း ကြော်ငြာ စာရွက် ကိုင်ထားသည့် လူကို ရှာဖွေနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အင်ဒရူးသည် သူ့ အစီအစဉ်နှင့် သူ့ စိတ်ကူးများကို ခရစ္စတီ သဘောပေါက် နားလည်လာအောင် ရှင်းပြနေလေသည်။

အင်ဒရူး အနေနှင့် သူတို့ အိမ်ထောင်တွင် ပရိဘောဂများ မပြည့်စုံခြင်း၊ စုပြီး ဆောင်းပြီးသားငွေ မရှိခြင်းတို့ကြောင့် အခက်အခဲ ကြုံရလိမ့်မည်ကို နားလည်ထားပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒရင်းဖီးမြို့တွင် နေစဉ် ကတည်းက လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းရှိ ကုမ္ပဏီကြီး တစ်ခုမှ ဖွင့်ထားသော ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်နှင့် ဆက်သွယ်ထားခဲ့၏။ ယင်းဆိုင်သည် ပစ္စည်းမျိုးစုံ ရောင်းချသော ဆိုင်ဖြစ်သော်လည်း သာမန် ရိုးရိုး ကုန်စုံဆိုင်ကြီးမျိုး မဟုတ်ပေ။ ပစ္စည်းများစွာကို တဆင့် ဝယ်ယူပြီး ပြန်လည် ရောင်းချသော စနစ်ကို အဓိကထား၍ ပြုလုပ်သော ဆိုင်ဖြစ်သည်။ လက်ငင်း ငွေချေ စနစ်နှင့် သာမက အကြွေး စနစ်ဖြင့် ရောင်းချခြင်းလည်း ပြုလုပ်သည်။ ဆိုင်၏ ကြော်ငြာ အရ ဆိုလျှင် ယင်းဆိုင်သည် အရောင်း လုပ်ငန်းကို အလွန် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်သည့် သဘော ရှိသည်။ သူ စုံစမ်း မေးမြန်းခဲ့ရာ မကြာသေးမီကမှ ဆိုင်ပိုင်ရှင် ပြန်ကြားလိုက်သော စာသည် သူထံ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုစာ အရ ဆိုပါမူ သူ စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း အားလုံး အဆင် ချောသွားလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်မိသဖြင့် ဆိုင်ရှင်၏ ပြန်စာကိုပင် သူ့ အိတ်ထဲ ထည့်၍ ယူလာခဲ့ပေသည်။

သူတို့အား စောင့်ကြိုနေသည့် လူကို အင်ဒရူးကပင် စ၍ မြင်သည်။ ‘ဟော ဟိုမှာ ရပ်စောင့်နေတာ ကိုတို့ လူပဲ ခရစ္စတီ’ ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အပြာရောင် ဝတ်စုံကို အကျအန ဝတ်ကာ သက္ကလတ် ဦးထုပ် ဆောင်းထားသော မအီမလည် ဖြစ်နေပုံ ရသည့် လူ ခပ်ငယ်ငယ် တစ်ဦးသည် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံအား လှမ်းမျှော် ကြည့်နေသည်။ သူ့ လက်ထဲတွင် အစိမ်းရောင် ကြော်ငြာ စာရွက်ကြီး တစ်ရွက် ကိုင်ထားလေသည်။

ဘူတာ စင်္ကြံတစ်လျှောက်တွင် လူစုလူဝေး များလှသော်လည်း ထိုသူ၏ထူးခြားသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံ ဟန်အမူအရာကြောင့် ဆိုင်က လွတ်ထားသူမှန်း တစ်ချက် မြင်လိုက်ရုံမျှနှင့်ပင် ခွဲခြား၍ သိနိုင်ပေ၏။ သူကလည်း အင်ဒရူးတို့အား မြင်လျှင် မြင်ချင်း သူ ကြိုရမည့် လူများဟု သိပုံရသည်။ လူအုပ်ကြားမှ နေ၍ ဟိုရှောင် သည်ကွေ့ လုပ်ကာ ကသုတ်ကရက် လျှောက်လာသည်။

အင်ဒရူးတို့ ရှေ့ရောက်သည့် အခါ သူ့ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ဦးညွတ်၍ အရိအသေပြုကာ အလွန် ချိုသာ ကျိုးနွံစွာဖြင့် နှုတ်ဆက် စကား ဆိုလေသည်။

‘ဒေါက်တာ မေဆန်နှင့် မစ္စက် မေဆန်တို့ ထင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဆိုင်က လွတ်ပြီး အကြိုခိုင်းလိုက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ပါ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ ကနေ့ မနက်ပဲ ဒေါက်တာဆီက ကြေးနန်းကို ရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နှင့် အတူ မော်တော်ကား ပါလာပါတယ်၊ ဒီဘက်ကို ကြွပါ၊ ဪ ဒေါက်တာ ဆေးလိပ် သောက်ပါဦး ခင်ဗျာ’

မော်တော်ကားများ ဥဒဟို သွားနေသဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် ဖြစ်နေသော လမ်းမကြီး တစ်လျှောက် ပြေးသွားနေသည့် ကားပေါ် လိုက်ပါလာရင်း အင်ဒရူးက ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် ခိုး၍ ကြည့်သည်။ ဟန်ပါပါဖြင့် ကိုင်ထားသော သူ့ လက်ထဲမှ ဆေးပြင်းလိပ်မှာ ယခု အချိန်ထိ မညှိရသေးပေ။ သူက ခရစ္စတီအား နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် နှစ်သိမ့်စကား ပြောလေသည်။

‘ဒီခေတ်မှာတော့ ကားတွေကို ဒီလိုပဲ မောင်းနေကြတာပဲ၊ စီးလည်း စီးကြတာပဲ၊ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဆိုင်ကတော့ ကိုတို့ အတွက် အစစ အရာရာ တာဝန်ယူထားတာပဲ၊ ဘူတာနှင့် ဆိုင် အသွားအပြန် ခရီးကိုလည်း အခမဲ့ စီစဉ်ပေးမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ကိုတို့ရဲ့ မီးရထားခ အသွားအပြန် စရိတ်ကိုလည်း သူတို့ပဲ ပေးမယ်လို့ ဆိုတယ်၊ စိတ်ပူစရာ ဘာတစ်ခုမှ မလိုဘူး’

အင်ဒရူးက မည်မျှပင် နှစ်သိမ့်စကား ဆိုစေကာမူ ခရစ္စတီကတော့ စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချ၍ အေးအေး မနေနိုင်ချေ။ စိတ်တပူပူနှင့်ပင် နောက်ဆုံးတွင် ဆိုင်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။

ဆိုင်မှာ သူတို့ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ခမ်းနားထည်ဝါလှသော ဆိုင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆိုင်ရှေ့ ကားရပ်လိုက်သည့် အခါ သူတို့အား အကြိုထောက်လာသူ ကိုယ်တိုင် သူတို့ အလျင်ဦးအောင် ဆင်း၍ ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး ဦးခေါင်းကို အသာအယာကလေး ညွတ်ကာ ဆိုင်ဆီသို့ လမ်းညွှန်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ဆိုင်တွင်းမှ ဆီးကြိုနေသော အသက် ခပ်ကြီးကြီး အရောင်းသမားသည် အပေါ်အကျီရည် ဖားဖားကြီးကို အကျအန ဝတ်ထားလေသည်။ ထို အရောင်းသမား၏ ပြောပုံ ဆိုပုံ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံများမှာ နတ်ရွာစံ အဲလဘတ် မင်းသားကြီးနှင့် တူလှပေသည်ဟု အင်ဒရူးက စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ မှတ်ချက် ချနေမိလေ၏။

‘ဒီဘက်ကို ကြွပါ ခင်ဗျား၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဒီဘက်ကို ကြွပါ၊ ဆေးဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အခုလို လာရောက် ချီးမြှင့်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ အများကြီး ဂုဏ်ယူပါတယ် ဒေါက်တာ မေဆန် ခင်ဗျာ၊ ဟာလေလမ်းက ဆရာဝန် ပါရဂူကြီးတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်မှာ အမြဲ လာဝယ်ကြပါတယ်၊ တချို့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဖောက်သည်တွေ ဖြစ်နေပါပြီ ခင်ဗျာ၊ သူတို့ဆီက ရထားတဲ့ ထောက်ခံစာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အခု ဒေါက်တာ ဘယ်ပစ္စည်း အလိုရှိတယ် ဆိုတာ အမိန့်ရှိပါ ခင်ဗျာ၊ သိပါရစေ ခင်ဗျ’

အရောင်းသမားသည် ဆိုင်ထဲတွင် ခင်းကျင်း ပြသထားသည့် စားပွဲ ကုလားထိုင် စသည့် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြသလျက် ရှိပြီး အဖိုးသားနားကိုလည်း ပြောသည်။ ဈေးကတော့ အဆမတန်

ကြီးလှပေ၏။ သူ့ ပါးစပ်မှ ဈေးဆိုသံ ထွက်လာတိုင်း ခရစ္စတီခမျာ ဖျားချင် သလိုလို ရင်တုန် ပန်းတုန် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ခရစ္စတီသည် အလွန်အမင်း စိတ်ပူလျက် ရှိသည် ဖြစ်ရာ သူ့ နှုတ်ခမ်းကို တင်းစွာ ကိုက်၍ အားတင်းနေရသည်။ အရောင်းသမား ပြသနေသော ပစ္စည်းများကိုလည်း အင်ဒရူး မကြိုက်ပါစေနှင့်ဟု စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်၍ ဆုတောင်းနေမိသည်။ အင်ဒရူး အလိမ်မိကာ ဝယ်လိုက်မည် ဆိုပါက ဤမျှလောက် ဈေးကြီးသော ပစ္စည်းများကြောင့် သူတို့ အိမ်ထောင်မှာ ငွေကြေး ကျပ်တည်းမှု ဒဏ်ကို ခံရပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အရောင်းသမား မင်းသား အဲလဘတ် တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေရိုက်တွင် အင်ဒရူးအား တိုးတိုးကလေး ကပ်၍ ပြောလေသည်။

‘အချစ်ရယ်၊ ဒီပစ္စည်းတွေက မကောင်းပါဘူး၊ ခရစ္စတီတော့ဖြင့် မကြိုက်ဘူး’

အရောင်းသမား ပြသည့် ပစ္စည်း အချို့ကို ထပ်မံ ကြည့်ရှုနေရာမှ အင်ဒရူးက အရောင်းသမားအား လှည့်၍ ဟောက်လေတော့သည်။

‘ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ကျုပ်တို့ လာတာ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်း ဝယ်ဖို့ လာတာမျှနော် သိရဲ့လား၊ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်း ပြောတာနော်၊ အခုလို အသုံးမဝင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးတွေ လျှောက်ပြနေလို့ အလကားပဲ၊ အချိန် ကုန်တယ်’

အင်ဒရူး၏ စကားကြောင့် အရောင်းသမားမှာ ပက်လက်လန် လဲမတတ် ဖြစ်သွားလေ၏။ သူသည် သူ့နားအား မယုံကြည်သည့် ဟန်မျိုးဖြင့် အင်ဒရူးအား ငေးကြည့်နေလေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ဒေါက်တာတို့ ဇနီးမောင်နှံကို ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်မှာ ရှိတဲ့ အကောင်းဆုံး ပစ္စည်းတွေကို ပြနေတာပါ ခင်ဗျာ’

‘ကဲ .... ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို မကောင်းဆုံး ပစ္စည်းတွေပဲ ပြပေတော့၊ ကျုပ်တို့ ပစ္စည်း အဟောင်းတွေ ကြည့်ချင်တယ်၊ အညံ့စားထဲကတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တစ်ကြိမ် တစ်ခါလောက် သုံးပြီး ပြန်ပြုပြင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးတွေကို ပြောတာ’

ခေတ္တမျှ ငြိမ်ဆိတ်သွားလေ၏။

အရောင်းသမား၏ မျက်နှာသည် စူအောက်အောက် ဖြစ်လာသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် ဘာပစ္စည်းမှ မရောင်းတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်ရင် ကျုပ်ဆရာ ဆိုင်ရှင်က ဘယ်လို သဘောထားမလဲ မသိဘူး၊ သွားမေးလိုက်ဦးမယ်’ ဟု ဆိုကာ ဆိုင်အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားလေ၏။

မိနစ် အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ အရပ် ခပ်ပုပု မျက်နှာနီနီနှင့် လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး အင်ဒရူးတို့ ရှေ့တွင် လာရပ်လေသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ ဘာလိုချင်သလဲ’

‘အကောင်းစား ပစ္စည်း အဟောင်း လိုချင်တယ်၊ ဈေးပေါပေါနှင့် ရမယ့် ပစ္စည်းမျိုး’

လူပုသည် အင်ဒရူး၏ မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်း ကြည့်နေပြီးမှ စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ဆိုင်နောက်ဘက်ရှိ ဓာတ်လှေကားဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။ ခပ်သုန်သုန် ခပ်မှုန်မှုန်နှင့်ပင် မြေအောက်ထပ် အထိ ခေါ်သွားပြီး အခန်း တစ်ခန်းထဲ၌ စုပုံထားသော ပရိဘောဂ ပစ္စည်း အဟောင်းများကို ပြလေသည်။

ခရစ္စတီသည် ဖုန်တွေ အလိမ်းလိမ်း၊ ပင့်ကူအိမ်တွေ ဗရုပွနှင့် ညစ်ပတ် ပေရေလျက် ရှိသော ပစ္စည်းများထဲမှ သူမ စိတ်တိုင်းကျ ပစ္စည်းကို တစ်နာရီ နီးပါးကြာမျှ ရွေးချယ်သည်။ သေတ္တာကြီး တစ်လုံး၊ စားပွဲ တစ်လုံးနှင့် ပက်လက် ကုလားထိုင် တစ်လုံး ရလေသည်။ အင်ဒရူးကတော့ လူပုနှင့် မနီးမဝေးတွင် ရပ်ကာ ခရစ္စတီ ရွေးထားပြီးသမျှ ပစ္စည်းများ၏ တန်ဖိုးကို မေးမြန်း မှတ်သားလျက် ရှိလေ၏။

ခရစ္စတီသည် လိုချင်သော ပစ္စည်းများ ရသဖြင့် ဝမ်းသာလျက် ရှိ၏။ ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်လာသည့်အခါ ပျော်ရွှင် မြူးထူးစွာဖြင့် အင်ဒရူး၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ ‘ကျွန်မတို့ လိုချင်တာ အကုန် ရတယ်’ ဟု ပြောလေသည်။

မျက်နှာနီ လူပုသည် သူတို့အား ရုံးခန်းသို့ ခေါ်သွားသည်။

သူ့လက်ထဲမှ ပစ္စည်း အမှာစာ စာအုပ်ကို ဆိုင်ရှင်၏ စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးလိုက်ပြီး ‘ဝယ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက အများကြီးပါပဲ မစ္စတာ အစ်ဇော် ခင်ဗျား’ ဟု သရော်သံ အပြည့်ဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

မစ္စတာ အစ်ဇော်သည် သူ့နှာခေါင်းကို လက်နှင့် ပွတ်နေသည်။ ဝါကြန့်ကြန့်နိုင်လှသော သူ့ အသားအရေနှင့် လုံးဝ မလိုက်သော တောက်ပြောင်သည့် မျက်လုံး အစုံသည် ပစ္စည်း အမှာ စာအုပ်ကို ကြည့်ကာ အလွန်အမင်း စိတ်ပျက်သည့် အမူအရာကို ဖော်ပြနေပေသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် အခု ဝယ်မယ့် ပစ္စည်းတွေကို အရစ်ကျ စနစ်နှင့် မရောင်းနိုင်ဘူး ထင်တယ် ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ခင်ဗျား ဝယ်မယ့် ပစ္စည်းတွေက အဟောင်းတွေ ဖြစ်နေတယ်’

အင်ဒရူးဘက်သို့ လှည့်၍ ရှင်းပြနေရာမှ သူ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါ တွန့်လိုက်ပြီး ‘အမှန်တော့ ဒီလို အဟောင်း အမြင်း ရောင်းတာမျိုးကို ကျွန်တော်တို့ မလုပ်ဘူး’ ဟု ဆိုလေသည်။

ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသော်လည်း အင်ဒရူးကတော့ အလွယ်တကူနှင့် အလျှော့ပေးမည့် လက္ခဏာမျိုး မပြချေ။ မစ္စတာ အစ်ဇော် ရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တွင် ခပ်တင်းတင်းပင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ မစ္စတာ အစ်ဇော်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ဆီကို ရေးလိုက်တဲ့ စာရေးစက္ကူရဲ့ ထိပ်ဘက်မှာ သဲသဲကွဲကွဲကြီး ရေးထားတာ ခင်ဗျား မှတ်မိရဲ့လား၊ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ပစ္စည်း အဟောင်းနှင့် အသစ်များကို အဖိုးနှုန်း ချိုသာစွာနှင့် အရစ်ကျ စနစ်ဖြင့် ရောင်းချသည် ဆိုတဲ့ စာတန်းလေ’

မစ္စတာ အစ်ဇော်သည် မတုန်မလှုပ် လုပ်နေသည်။ မျက်နှာနီနှင့် လူပုက မစ္စတာ အစ်ဇော်အား နားတစ်ဖက်တွင် ကပ်၍ စကား တစ်ခွန်း ပြောလိုက်လေ၏။ သူ ပြောလိုက်သည့် စကားမှာ စကော့သွေး ပါသော အင်ဒရူးအား လူမျိုးနှင့် ချီ၍ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း စော်ကား ပြောဆိုလိုက်သော စကားဖြစ်မှန်း ခရစ္စတီ သိလိုက်ရ၏။

မစ္စတာ အစ်ဇော်သည် မျက်နှာထား မပျက်စေဘဲ ကြိုးစား၍ ပြုံးကာ ‘ကောင်းပါပြီ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ခင်ဗျား စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်စေရမယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မဆက်ဆံဘူးလို့တော့ မပြောစေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ဘယ်လောက် အထိ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ဆက်ဆံတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားရဲ့ လူနာ မိတ်ဆွေတွေကို ပြောပြဖို့ မမေ့ပါနှင့်၊ ဟေ့ စမစ်၊ အရစ်ကျ စနစ်နှင့် အရောင်းပြေစာ တစ်ခု လုပ်လိုက်၊ မိတ္တူ တစ်စောင်ကို မနက်ဖြန် မနက် ဒေါက်တာ မေဆန်ဆီကို ပို့လိုက်၊ ကြားလား’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ အစ်ဇော်’

ကိစ္စ ပြီးပြီဟူသော သဘောဖြင့် မစ္စတာ အစ်ဇော်က ‘ကဲ .... ခင်ဗျား လိုချင်တာ ရပြီ မဟုတ်လား ဒေါက်တာ၊ ကျေနပ်ရောပေါ့၊ ပစ္စည်းတွေလည်း ခင်ဗျားဆီကို သောကြာနေ့မှာ ရောက်လာလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောလေ၏။

ခရစ္စတီလည်း ရုံးခန်း အတွင်းမှ ခပ်သွက်သွက်ပင် ထွက်သွားရန် ပြင်သည်။ အင်ဒရူးကမူ ထိုင်ရာမှ မထသေးဘဲ ဆက်၍ ထိုင်နေရာမှ 'ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မီးရထားခကကော ဘယ်လိုလဲ မစ္စတာ အစ်ဇော်' ဟု မေးလိုက်သည်။

အင်ဒရူး၏ မေးခွန်းသည် ရုံးခန်းထဲ၌ ဖုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားသလို ဖြစ်သွားပုံရ၏။ မစ္စတာ အစ်ဇော်သာမက မျက်နှာနီနှင့် လူပုပါ အလန်တကြား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

'ဘုရား .... ဘုရား၊ ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ဒီလောက် လိုက်လျောတာကို မကျေနပ်သေးဘူးလား၊ မီးရထားခတော့ ကျွန်တော် မပေးနိုင်ဘူးဗျ၊ နှစ်ဦး နှစ်ဖက် မျှတအောင် လုပ်ထားပါတယ်၊ ပစ္စည်းဟောင်း ဝယ်တဲ့ လူကိုပါ မီးရထားခ စရိတ် ခံရမယ် ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး'

အင်ဒရူးသည် အစ်ဇော်၏ စကားကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့ အိတ်ထဲမှ မှတ်စု စာအုပ်ကို ထုတ်ယူ၍ အစ်ဇော်ရှေ့သို့ ထိုးပြပြီး တည်ငြိမ် အေးဆေးသော လေသံဖြင့် 'ကျွန်တော့်မှာ စာတစ်စောင် ရှိနေပါတယ် မစ္စတာ အစ်ဇော်၊ စာထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ အတိအလင်း ရေးထားတာက တန်ဖိုးငွေ ပေါင် ၅၀ ဖိုးထက် ပို၍ ဝယ်သော အင်္ဂလန်နှင့် ဝေလနယ်မှ ဖောက်သည်များအား အသွားအပြန် မီးရထား စရိတ် ပေးပါမယ်တဲ့' ဟု ပြောလေသည်။

'ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ'

ဒေါသ အရှိန်ကြောင့် မစ္စတာ အစ်ဇော်၏ အသံသည် ဖြောင့်တန်းစွာ ထွက်မလာနိုင်ဘဲ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

'ဒါကတော့ ဒီလိုလေဗျာ၊ ခင်ဗျား အခု ဝယ်တာက ငါးဆယ့် ငါးပေါင်ဖိုးပဲ ရှိတာပဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ဝယ်တာက ပစ္စည်း အသစ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဟောင်းတွေ ဝယ်တာပဲ'

'မဟုတ်သေးဘူး မစ္စတာ အစ်ဇော်၊ ခင်ဗျားရဲ့ စာထဲမှာက ....'

မစ္စတာ အစ်ဇော်သည် အင်ဒရူး၏ စကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်ချေ။ အလွန် စိတ်ပျက်သည့် ဟန်ဖြင့် သူ့ လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

'ကျုပ် စာက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိစ္စက ပြတ်နေပြီဗျာ၊ ကျုပ် တစ်သက်မှာ ခင်ဗျားလို ကကျိကကြောင်ကျတဲ့ ဈေးဝယ်မျိုး မတွေ့ဖူးတာ အမှန်ပဲ၊ ကြုံပဲ ကြုံဖူးပေါင်ဗျာ၊ ကျုပ်အနေနှင့် အင်မတန် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့တဲ့ ဇနီးမောင်နှံတွေနှင့်သာ စကားပြောလို့ ရတယ်၊ ခင်ဗျားဟာက ပထမဆုံး ကျွန်တော့် တပည့် မစ္စတာ ကလက်ကို စော်ကား မော်ကား ပြောခဲ့တယ်၊ နောက်တစ်ခါ မစ္စတာ စမစ်နှင့် ကျပြန်တော့လည်း ပြေပြေပြစ်ပြစ် မဖြစ်ဘူး၊ အခုတစ်ခါ ကျုပ်ဆီ လာပြီး မီးရထားခ တောင်းနေပြန်တယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားနှင့် ဆက်ပြီး အလုပ် လုပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ခင်ဗျား ဘာသာ ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့ နေရာက ကြိုက်ရာ ဆိုင်မှာ သွားဝယ်ချေတော့ဗျာ'

ခရစ္စတီသည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ကာ အင်ဒရူးကို မော့ကြည့်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် တစ်ထစ် လျှော့ပေးဖို့ တောင်းပန် တိုးလျှိုးသည့် သဘော ပါလေသည်။ အရစ်ကျ စနစ်နှင့် ဝယ်နိုင်အောင် မနည်းကြီး ပြောထားခဲ့ရမှန်း သိပါလျက်နှင့် ခေါင်းမာလွန်းလှသော အင်ဒရူးကြောင့် ဆုံးရှုံးရချေတော့မည်ဟု တွေးကာ စိတ်ပူလာသည်။

အင်ဒရူးကမူ ခရစ္စတီအား ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့ မှတ်စု စာအုပ်ကို အသာအယာ ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

'ဒီလိုဆိုရင်လည်း ကောင်းပါပြီ မစ္စတာ အစ်ဇော်၊ ခင်ဗျားကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောခဲ့ချင်တယ်၊ ကျွန်တော့် လူနာတွေ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေတွေ အားလုံး

ခင်ဗျားရဲ့ ဆိုင်နှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့် ပါးစပ်က အကောင်း တစ်လုံးမှ ကြားရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဆိုတာ စိတ်ချသာ နေပေတော့၊ ကျွန်တော့် ဆေးကု လုပ်ငန်းက သေးတဲ့ လုပ်ငန်း မဟုတ်ဘူး၊ လူနာ အများကြီး လက်ခံ ကုသပေးနေရတဲ့ လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို လန်ဒန် ရောက်အောင် ဘယ်လို ကြော်ငြာပြီး လိမ်ညှာခေါ်တယ်၊ မီးရထားခပါ ပေးပါ့မယ် ဘာညာနှင့် ခေါ်ပြီး ဒီရောက်တော့မှ ....’

‘တော်ပါတော့၊ တော်ပါတော့’

အစ်ဇော်သည် စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် ထ၍ အော်လေသည်။

‘ခင်ဗျား မီးရထားခ ဘယ်လောက်လဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပေးလိုက်စမ်းကွာ၊ မစ္စတာ စမစ် ပေးလိုက်စမ်း၊ ပေးလိုက်စမ်း၊ ဟေ့ ပေးလိုက်စမ်း၊ ကျုပ်တို့ ဆိုင်ဟာ ပေးထားတဲ့ ကတိအတိုင်း တည်တယ် ဆိုတာကိုတော့ ပြန်ပြောဖို့ မမေ့ပါနှင့်၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကဲ .... ခင်ဗျား ကျေနပ်ပြီလား’

‘ကျေးဇူးပဲ မစ္စတာ အစ်ဇော်၊ ကျွန်တော်တို့ အများကြီး ကျေနပ်ပါတယ်၊ ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျား ပြောထားတဲ့ အတိုင်း သောကြာနေ့ အရောက် ပို့ပေးပါ၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ် မစ္စတာ အစ်ဇော်’

အင်ဒရူးက အစ်ဇော် လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ခရစ္စတီ၏ လက်မောင်းကို ဆွဲကာ ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သည်။ အပြင်ဘက်တွင်မူ သူတို့ သွားလိုရာသို့ ပို့ပေးမည့် မော်တော်ကားသည် အဆင်သင့် စောင့်နေ၏။ အင်ဒရူးသည် ခပ်တည်တည်နှင့် ကားပေါ်သို့ တက်ထိုက်လိုက်ပြီး မစ္စတာ အစ်ဇော်တို့ ဆိုင်၏ သက်တမ်း တစ်လျှောက်တွင် ပစ္စည်း အများဆုံး ဝယ်ယူခဲ့သည့် ဖောက်သည်ကြီး တစ်ဦးသဖွယ် လေသံ ခပ်မြင့်မြင့် ခပ်မာမာ အမိန့် ပေးလိုက်လေသည်။

‘ဒရိုင်ဘာ .... တို့ ပြတိုက် ဟိုတယ်ကို သွားမယ်၊ အဲဒီကို ပို့ပေး’

မော်တော်ကားသည် ဘလွန်းစ် ဘာရီဘက်သို့ သွားရာ လမ်းအတိုင်း ထွက်လာသည်။ ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူး မေဆန်၏ လက်မောင်းကို အားရဝမ်းသာ ဆုပ်ကိုင်ကာ သူမ၏ ဦးခေါင်းဖြင့် အသာအယာ မှီတွယ်လိုက်ပြီး ‘အချစ်ရယ်၊ ရှင် လုပ်ပုံကဖြင့် တကယ့်ကို အံ့ဩစရာ ချီးကျူးစရာပါပဲ’ ဟု တိုးတိုးလေး ကပ်၍ ပြောလေ၏။

အင်ဒရူး၏ နှုတ်ခမ်းများမှာမူ ယခု အချိန်ထိ တင်းကျပ်စွာ စေ့ထားဆဲပင်။

‘သူတို့ အနေနှင့် မပြေမလည် ဖြစ်မှာကို သိပ်ကြောက်တယ်၊ လူအများ ရှေ့မှာသာ ဖြစ်ရင် သူတို့ပဲ နစ်နာမှာပေါ့၊ တို့လက်ထဲမှာက သူတို့ ကိုယ်တိုင် စာနှင့် ရေးပေးထားတဲ့ ကတိတွေ ရှိနေတာပဲ’

ပြောနေရင်းက သူ့ လက်မောင်းပေါ် မှေးမှီထားသော ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်သည်။ အင်ဒရူး၏ မျက်လုံးများမှာ ဒေါသ အခိုးအငွေ့များ ဖုံးလွှမ်း တောက်လောင်ဆဲ ဖြစ်၏။

‘ကို ပြောနေတာက ဘာမှ မဖြစ်လောက်တဲ့ မီးရထားခကို လိုချင်လွန်းလို့ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကို ခရစ္စတီ နားလည်မယ်လို့ ကို ထင်ပါတယ်၊ ကို ပြောနေတာက မူကို ပြောနေတာပါ၊ လူဆိုတာ ကိုယ် ပြောထားတဲ့ စကား တစ်ခွန်းကို တတ်နိုင်သမျှ တည်အောင် အစွမ်းကုန် ထိန်းရမှာပေါ့၊ ကတိဟာ ကတိပဲ၊ သူတို့ ဆက်ဆံပုံတွေကို ခရစ္စတီ မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား၊ တို့ကို စောင့်ကြည့်နေတာတွေ၊ ပြောဆို ဆက်ဆံပုံတွေ၊ ဒါတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် မနူးမနပ် ခပ်အအ စုံတွဲ တစ်တွဲတော့ တို့များရဲ့ အကွက်ထဲ ဝင်လာပြီ၊ လွယ်လွယ်နှင့် ငွေထွက်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အမဲဖျက်လိုက်မယ် ဆိုတဲ့ သဘောက အထင်ရှားကြီးပဲ၊ ဟင် .... ကိုကို ဆေးလိပ် တစ်လိပ် တည်တာကော မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား၊ ဒီလောက် ဧည့်ဝတ် ကျေနပ်တာတွေဟာ လိမ်မလို့ ညာမလို့ လုပ်နေကြတာတွေချည်းပဲ သိလား၊ တစ်ခုမှ စေတနာမှန် မပါဘူး’

‘ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ အချစ်ရယ်၊ ကျွန်မတို့ လိုချင်တာတော့ မရ ရအောင် လုပ်ယူနိုင်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား’

အင်ဒရူးက ခေါင်းညိတ်သည်။

ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ ရယ်စရာ ကောင်းသည့် အကွက်များကို မြင်လာသည်။ ဟိုတယ်ရှိ သူတို့ အခန်းထဲ ပြန်ရောက်သည့်အခါ သူတို့ အဖြစ်ကို ရယ်စရာ အဖြစ် ပို၍ မြင်လာသည်။ အင်ဒရူးသည် အိပ်ရာပေါ် လှဲကာ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ဖွာနေရင်းမှ ဆံပင်ဖြီးနေသော ခရစ္စတီကို ကြည့်ကာ တစ်မိမိမိ တွေး ရယ်ချင်လာလေ၏။

ရယ်ချင်စိတ်ကို မျိုသိပ်ပါသော်လည်း မရသဖြင့် အားရပါးရ အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်မိလေ၏။ အင်ဒရူး ရယ်နေသည်ကို ကြည့်ကာ ခရစ္စတီပါ မအောင့်နိုင် ဖြစ်လာသဖြင့် ရောနှော၍ ရယ်မိလေ၏။

‘အစ်ဇော် မျက်နှာကြီး ဖြစ်နေပုံက ဟား .... ဟား .... ဟား၊ ဘယ်လိုပုံမှန်းကို မသိဘူး’

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ အချစ်က မီးရထားခ တောင်းလိုက်တော့ ဖြစ်သွားတဲ့ ပုံကမှ ပိုပြီး ရယ်စရာ ကောင်းသေးတယ်’

‘သူက ပြောတာ ဘာတဲ့၊ ကျုပ်တို့ ဆက်ပြီး အလုပ် လုပ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူးတဲ့၊ ဟား .... ဟား .... ဟား၊ ကျုပ်ကို ကုလားအုတ် တစ်ကောင် ထင်နေသလားတဲ့၊ ဟား .... ဟား .... ဟား’

ခရစ္စတီသည် ဆံပင်ကို ဆက်ပြီး မဖြီးနိုင်တော့ပေ။ ဘီးကို ကိုင်ကာ ရယ်ရလွန်းသဖြင့် ထွက်လာသော မျက်ရည်များသည် သူမ၏ ပါးပြင်ထက်ဝယ် လိမ့်ဆင်းလျက် ရှိလေသည်။

‘ကျွန်မ အရယ်ချင်ဆုံးကလေး၊ တခြား မဟုတ်ဘူး သိလား၊ အချစ်က ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်တိုင် အဖြူ အမည်း သဲသဲကွဲကွဲ ရေးထားတဲ့စာ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိနေတယ် ဆိုပြီး မှတ်စု စာအုပ်ကို လှန်မယ် လုပ်နေတာကို အရယ်ချင်ဆုံးပဲ၊ မနည်းကို အောင့်ထားရတယ်၊ တကယ်တော့ စာက ရှင့် မှတ်စု စာအုပ်ထဲမှာ ပါမလာပဲ အိမ်က စားပွဲပေါ်မှာ ရှင် မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ကျွန်မ သိနေတာပဲဟာ’

အင်ဒရူးသည် ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲနေရာမှ ထထိုင်သည်။ ခရစ္စတီအား ကြည့်၍ အားရပါးရ ရယ်နေရာမှ ခုတင်ပေါ်သို့ ပြန်၍ လဲကျသွားလေသည်။ ခုတင်ပေါ်တွင် လူးလိုမိကာ အားရပါးရ အတော မသတ်အောင် ရယ်ဆဲပင်။

ခရစ္စတီသည် မှန်တင်ခုံကို မှီ၍ ရပ်နေရာမှ သူ့ဗိုက်သူ နှိပ်ရင်း အင်ဒရူးအား အရယ်ရပ်ရန် တောင်းပန်လျက် ရှိ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ရယ်ရလွန်း၍ မောဟိုက်လျက် ရှိကြလေ၏။

စောစောကတည်းက စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း ညနေပိုင်းတွင် ပြဇာတ် သွားကြည့်ကြသည်။ ခရစ္စတီသည် သူ အကြည့်ချင်ဆုံး ဖြစ်သည့် ဘားနတ်ရှော့၏ စိန်ဂျူး ပြဇာတ်ကို ကြည့်မည်ဟု ရွေးခဲ့၏။ သူမ၏ ဘဝ တစ်သက်တွင် ရှော့၏ ပြဇာတ် တစ်ခုကို ကြည့်လိုသော ဆန္ဒသည် အကြီးမားဆုံးနှင့် အတောင့်တဆုံးသော ဆန္ဒ ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုလေသည်။ အင်ဒရူးကလည်း ခရစ္စတီ ရွေးချယ်သည့် အတိုင်း လက်ခံခဲ့လေသည်။

ရိုးရိုးတန်းတွင် ပွဲကြည့် ပရိသတ်သည် ကျပ်တောက်လျက် ရှိလေသည်။ ခရစ္စတီ၏ ဘေးတွင် ကပ်၍ ထိုင်နေသော အင်ဒရူးသည် ပြဇာတ်ထဲတွင် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိလှပေ။ ပြဇာတ်မှာ သမိုင်းကြောင်း နွယ်လွန်းသဖြင့် သူ နားမလည်ချေ။ ‘ရှော့ ဆိုသည့် လူသည် ဘာတွေများ တွေးပြီး လျှောက်ရေးထား ပါလိမ့်’ဟုပင် သူ တွေးနေမိကြောင်း ပွဲပြီးခါမှ ခရစ္စတီအား ပြောပြလေသည်။

ပြဇာတ် ကြည့်နေစဉ် အတွင်း သူ စိတ်ဝင်စားနေသည်မှာ ဇာတ်ခုံပေါ်မှ ကပြနေသည့် ဇာတ်ကောင်များ မဟုတ်ပေ။ ပြဇာတ်ကို အလွန် စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် ကြည့်နေရာသော ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာကလေးပင် ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်တွဲ၍ ပြဇာတ် ကြည့်ခြင်းမှာ ယခု အကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်ပေသည်။ အင်ဒရူးသည် သူ၏ ရှေ့နောက် ဝဲယာတွင် အဆမတန် ပြည့်ကျပ်နေသော ပရိသတ်ကို ကြည့်နေရင်းကပင် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူနှင့် ခရစ္စတီတို့ ဤရုံသို့ လာ၍ ပြဇာတ် ကြည့်ဦးမည်၊ ထိုအချိန် လာကြည့်လျှင် ယခုလို ရိုးရိုးတန်းက

မကြည့်တော့၊ အထက်တန်းက ကြည့်မည်ဟု တွေးနေလေ၏။ ထိုအခါတွင် ခရစ္စတီကို အကောင်းဆုံးနှင့် အလှဆုံးဆိုသည့် ဝတ်စုံကို ဝတ်လာစေမည်။ လူတွေကလည်း သူ့ကို ကြည့်၍ အချင်းချင်း လက်ကုတ်ကာ 'ဟေ့ ဟိုမှာ အင်ဒရူး မေဆန် ဆိုတဲ့ လူပေါ့ကွ၊ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဆရာဝန်လေကွာ၊ အဆုတ်ရောဂါနှင့် ပတ်သက်လာရင် အလွန်တော်တဲ့ ဆရာဝန်ပေါ့' စသည်ဖြင့် တီးတိုး ပြောဆိုနေကြစေရမည် စသည်ဖြင့်လည်း တွေးနေမိလေ၏။

အင်ဒရူးသည် စိတ်ကူးယဉ် အိမ်မက်ထဲတွင် တစ်ဦးတည်း လျှောက်သွားမိသဖြင့် အိပ်ချင်လာသည်။ သို့သော် တော်ပါသေး၏။ အားလပ်ချိန် ပေးခိုက်နှင့် ကြိုသဖြင့် ချက်ချင်းပင် အိပ်ချင်ပြေသွား၏။ ခရစ္စတီအား ရေခဲချောင်း တစ်ချောင်း ဝယ်၍ ကျွေးလေသည်။

ပြဇာတ် ပြီး၍ ရုံပြင်သို့ ထွက်လာသည့်အခါ ထိန်ထိန်လင်းနေသော မီးရောင်များ အောက်ဝယ် အပြေးအလွှား လျှောက်သွားနေကြသော လူအုပ်ကြီးနှင့် ဘတ်စ်ကားကြီးများကို ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ ရုံထဲမှ လျှံ၍ ထွက်လာနေသော လူအုပ်ကြားဝယ် နှစ်ဦးသား လူချင်း ကွဲမသွားစေရန် တစ်ယောက်လက် တစ်ယောက် ဆွဲထားရသည်။ ကံကောင်း ထောက်မသဖြင့် တက္ကစီ တစ်စီးကို အလွယ်တကူနှင့် ငှား၍ ရလေသည်။

ဟိုတယ်ဆီသို့ သွားနေသော တက္ကစီပေါ်ဝယ် အင်ဒရူးနှင့် ခရစ္စတီတို့မှာ လန်ဒန်မြို့ကြီးပေါ်မှ အငှားကား တစ်စီးသည် ပုဂ္ဂလိက လွတ်လပ်ခွင့်ကို အပြည့်အဝ ပေးနိုင်ပါကလား ဟူသော အသိကို ပထမဆုံး သိမြင် နားလည်သူများ ဖြစ်သည်ဟု သူတို့ကိုယ် သူတို့ ထင်မှတ်နေမိကြလေ၏။

(၄)

လန်ဒန်မှ ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အင်ဒရူးသည် အလုပ် လက်ခံရန် စောစောစီးစီးပင် အိမ်မှ ထွက်လာသည်။ လတ်ဆတ် သန့်ရှင်း၍ အေးမြသော လေပြည် လေညင်းသည် အင်ဒရူး၏ စိတ်ကို ရွှင်လန်း တက်ကြွအောင် အားပေးလျက် ရှိလေ၏။

အလုပ်သည် သူ့အား စောင့်ကြိုလျက် ရှိလေပြီ။ မိမိ တစ်ဦးတည်း လွတ်လပ်စွာ လုပ်ကိုင်ရမည့် အလုပ် ဖြစ်သဖြင့် ထက်သန်သော စေတနာဖြင့် ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်ရတော့မည် ဖြစ်၏။ ဒရင်းဖီးမြို့တွင် လုပ်ကိုင်ခဲ့စဉ်က ထားရှိခဲ့သည့် မူအတိုင်း သိပ္ပံနည်းကျကျ စစ်ဆေး ကုသမှုကို လက်ကိုင်ပြု၍ လုပ်သွားတော့မည်ဟု ခံယူထားလေသည်။

အနောက်ပိုင်း ဆေးခန်းမှာ သူ့အိမ်နှင့် ကိုက် လေးရာထက် ပို၍ ဝေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ အဆောက်အအုံမှာ ခပ်မြင့်မြင့် ဖြစ်၍ အုတ်ကြွပ် မိုးထားပြီး လေကောင်းလေသန့် ရအောင် စနစ်တကျ ဆောက်ထားသည့် နှစ်ထပ် အဆောက်အအုံ ဖြစ်ပေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လျှင် ဝင်ချင်း တွေ့ရသည့် ခန်းမကြီးမှာ လူနာများ စောင့်ဆိုင်းသည့် အခန်း ဖြစ်၏။ လူနာများ စောင့်ဆိုင်းရာ ခန်းမကြီးနှင့် တစ်ဆက်တည်း ရှိနေသော တစ်ဖက် အစွန်ခန်းမှာ ဆေးပေးခန်း ဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ်တွင် အခန်းနှစ်ခန်း ရှိ၍ အခန်း တစ်ခန်း၏ အဝင်ဝတွင် ဒေါက်တာ အာကွတ်၏ ဆိုင်းဘုတ်ကလေး ချိတ်ဆွဲထားသည်။ မကြာသေးခင်ကမှ ဆေးပြန်သုတ်ထားသဖြင့် သစ်လွင် တောက်ပြောင်နေသော တစ်ဖက်ခန်း၏ အဝင်ဝတွင်မူ 'ဒေါက်တာ မေဆန်' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ် အသစ်ကလေးသည် ဝင့်ကြွားနေသယောင် ရှိပေသည်။

မိမိ၏ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါ အင်ဒရူးမှာ ပီတိ ဖြစ်လာမိလေ၏။ နာမည် တစ်လုံးဖြင့် လူရာဝင်လာသည့် သဘောမို့ ကျေနပ် ဝမ်းသာမိလေ၏။ အခန်းမှာ သိပ် မကျယ်လှသော်လည်း စားပွဲ တစ်လုံးနှင့် လူနာ အိပ်စင် ခုတင် တစ်လုံး ချထားသဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် သားသားနားနား ရှိလှပေသည်။

အပြင်မှ သူနှင့် တွေ့ရန် စောင့်နေသော လူနာ အစုအဝေးမှာလည်း မနည်းလှပေ။ သူသည် ဒေါက်တာ အာကွတ်နှင့် ဆေးစပ်သမား ဂေ့ချိတို့အား အလျင်ဆုံး သွားရောက် နှုတ်ဆက်မည်ဟု

စိတ်ကူးလိုက်မိသေးသော်လည်း လောလောဆယ် စောင့်နေကြသည့် လူနာများကို အားနာသဖြင့် အလုပ်ကို စ၍ လုပ်ခြင်းသာ အကောင်းဆုံးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သူသည် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လူနာ စလက်ခံသည်။ ပထမဆုံး ရောက်လာသည့် လူနာသည် ဆေးခွင့်ယူရန် အတွက် ဆေးလက်မှတ် ထောက်ခံစာ တောင်းသော လူနာ ဖြစ်နေ၏။ လူနာက သူ့မှာ ဒူးနာနေ၍ အလုပ် ကောင်းစွာ မလုပ်နိုင်ပါဟု အကြောင်းပြသည်။ စမ်းသပ် စစ်ဆေး ကြည့်သောအခါ လူနာ ပြောသည့် အတိုင်း မှန်ကန်နေသဖြင့် လူနာအား ရှော့ရှော့ရှူရှူပင် ဆေးခွင့် ထောက်ခံစာကို ရေးပေးလိုက်လေ၏။

ဒုတိယ လူနာ ဝင်လာသည်။ ဒီလူနာ ကျတော့လည်း ဆေးခွင့်ယူရန် ထောက်ခံစာ တောင်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူ့ ရောဂါမှာ မျက်ကြောဆွဲ ရောဂါဖြစ်သည်။ တတိယ လူနာ သူ့ရှေ့မှောက် ရောက်လာပြန်ရာ ထိုလူနာမှာလည်း ဆေးထောက်ခံစာ ရလိုသူပင် ဖြစ်နေပြန်၏။ သူ့ရောဂါက 'အဆုတ် လေပြန်ရောင်နာ' ဖြစ်လေသည်။ လေးယောက်မြောက် လူနာကျပြန်တော့လည်း လက်မောင်း ကိုက်၍ ဆေးထောက်ခံစာ ရလိုပါသည်ဟု ဆိုပြန်သည်။

အင်ဒရူးသည် သံသယစိတ်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ဆေးထောက်ခံစာ ယူသူမှာ များလွန်းလှချေသည်။ သူ့မှာ ဆေးထောက်ခံစာ ကိစ္စအတွက် အချိန်များစွာ အကုန်ခံနေရသည်။ သူသည် အခန်းဝမှ ရပ်ကာ 'ဆေးထောက်ခံစာ ယူဖို့ စောင့်နေတဲ့လူ ဘယ်လောက်များများ ကျန်သေးသလဲ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မတ်တတ်ရပ်ကြပါ' ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ခန်းမထဲရှိ ထိုင်ခံများပေါ်၌ ထိုင်နေကြသည့် လူဦးရေမှာ လေးဆယ်ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။ အားလုံး မတ်တတ် ရပ်လိုက်ကြသဖြင့် အင်ဒရူးမှာ မျက်လုံး ပြူးသွားလေ၏။ ဤလူစုကိုသာ ကျကျနန စစ်ဆေးနေမည် ဆိုပါက တန်ဖိုးရှိလှသော အချိန်များ အလဟဿ ဖြစ်ရပေတော့မည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ တစ်ဦးစီ အသေအချာ စစ်ဆေးနေ၍ မဖြစ်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း အသေအချာ စစ်ဆေးရန် လိုအပ်သည့် လူများကို ရက်ချိန်းပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ယင်းဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း လုပ်သော်လည်း နောက်ဆုံး လူနာကို သူ စစ်ဆေးပြီးချိန်တွင် ဆယ်နာရီခွဲနေပေပြီ။ ထိုစဉ်ခိုက်မှာပင် အလုံးအရပ် ခပ်သင့်သင့်၊ အသက် ခပ်ကြီးကြီး၊ မျက်နှာ နီစပ်စပ်၊ ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့် လူတစ်ယောက် ဝင်လာသဖြင့် မော်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ပုံပန်းကတော့ အချိုးအစား မကျလှပေ။ ဘောင်းဘီတို ဝတ်ထားသည်။ အင်္ကျီ ဘေးအိတ်များထဲမှ ဆေးတံတစ်ချောင်း၊ လက်ကိုင်ပဝါ တစ်ထည်၊ ပန်းသီးတစ်လုံးနှင့် ဆီးချူတ် တစ်ချောင်းသည် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်လျက်ရှိ၏။ သူ့ကိုယ်မှ ဆေးနံ့များ၊ ကာဘော်လစ် အဆီနံ့များနှင့် အလွန်ပြင်းသော ဆေးတံ သောက်ဆေး အနံ့များသည် လေနှင့်အတူ ပါလာပြီး အင်ဒရူး၏ နှာခေါင်းဝကို ကလိလျက် ရှိလေသည်။ ချက်ချင်းပင် ဒေါက်တာ အာကွတ်မှန်း သိလိုက်လေ၏။

‘ဘယ်လိုလဲဟ ငါ့လူရ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ဘယ်ပျောက်နေတာတုံး’

ဒေါက်တာ အာကွတ်သည် မိတ်ဆက် စကားလည်း မဆို၊ အင်ဒရူး၏ လက်ကိုပင် ဆွဲ၍ နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ သူ မေးချင်တာ မေးသည်။ ပြီးတော့ အင်ဒရူးထံမှ အဖြေကို မစောင့်။

‘ငါ မင်းအလုပ်တွေကိုပါ ကျုံးလုပ်လိုက်ရသေးတယ်ကွ၊ သိလား၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ဒါက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း ရောက်လာတာ ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ၊ မင်း ဆေးတံ သောက်တတ်သလား ဟင်’

‘သောက်တတ်ပါတယ်’

‘ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ အဲဒါလည်း ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ၊ မင်း တယောကော ထိုးတတ်သလား’

‘ဟင့်အင်း မထိုးတတ်ဘူး’

‘အေး၊ ငါလည်း မထိုးတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တယော လှလှလေးတွေတော့ လုပ်တတ်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ငါက ကြွေထည်ပစ္စည်း စုတာကို ဝါသနာပါတယ်၊ သူတို့ လူစုက စာအုပ် တစ်အုပ်ထဲမှာ ငါ့နာမည် ထည့်ထားကြသေးတယ်၊ မင်း ငါ့အိမ်ဘက်ကို အလည်လာတဲ့ အခါကျမှ ငါ စုထားတာတွေ ပြုရဦးမယ်၊ ကဲ လာကွာ၊ ဂေ့ချ်နှင့် တွေ့ရအောင်၊ သူကတော့ အလွန် အလုပ်များတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်ပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအကောင်က ဘယ်အရည်နှင့် ဘယ်အမှုန်ကို ရောရင် အဆိပ်ဖြစ်တယ် ဆိုတာတော့ သိတယ်ကွ’

အင်ဒရူးသည် ဒေါက်တာ အာကွတ်နှင့်အတူ လူနာစောင့်အခန်းကို ဖြတ်၍ ဆေးပေးခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ဂေ့ချ်က သူတို့အား ခေါင်း တစ်ချက် ဆတ်ကာ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် စိတ်ရှုပ်နေသည့်ဟန် ပေါက်နေလေသည်။

ဂေ့ချ်မှာ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် ခပ်ပါးပါးနှင့် ကိုယ်ထည် ခပ်လှီလှီ ဖြစ်သည်။ ထိပ်ပြောင်ပြောင်တွင် သပိတ်ရောင် ထနေသော ဆံပင်များက ကျိုးတိုးကျဲတဲနှင့်။ ပါးမုန်းမွေး ခပ်ထူထူ။ သူ့ ပုံပန်းသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ် ပေါက်လျက်ရှိသည်။ သူ ဝတ်ထားသည့် အလံပတ်ကား အပေါ်အကျိုမှာ ဆေးရည် ဆေးစက်များ စွန်းထင်းနေသည်။ သူ့ဟန်ပန် အမူအရာမှာ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်နေသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

အင်ဒရူးတို့ ဝင်သွားခိုက်တွင် လူနာ တစ်ဦးအား ဆေးပေးနေခိုက် ဖြစ်သည်။ ဂေ့ချ်သည် ဆေးပြားကလေးများ ထည့်ထားသော ပုလင်း တစ်လုံးကို ကြွက်သတ်ဆေး ပေးနေသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် အပေါက်မှ ထိုးပေးနေသည်။ သူ ဆေးပေးနေပုံမှာ ‘ယူချင်လည်း ယူသွား၊ မယူချင်လည်း ထားခဲ့၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား သေမှာက သေမှာပဲ’ ဟု မပြောသော်လည်း ပြောနေသကဲ့သို့ပင်။

ဒေါက်တာ အာကွတ်ကတော့ ဂေ့ချ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး အပြီးတွင် ‘ကဲ .... မင်း ဂေ့ချ်နှင့် တွေ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီတော့ကာ လောကကြီးမှာ မကောင်းဆိုးဆိုတဲ့ အရာတစ်ခုကို သိသွားပြီလို့ ဆိုရတော့မယ်၊ သူက ကြက်ဆူဆီက လွဲလို့ ဘာကိုမှ ယုံကြည်တဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဆိုရင် မင်း သဘောပေါက်ကရောပေါ့၊ ကဲ .... မင်း ဘာများ သိချင်သေးသလဲ၊ ငါ ပြောနိုင်တာထဲက ဆိုရင် မေးသာမေးကွ၊ အားမနာနှင့်’ ဟု ဆိုလေသည်။

‘ကျွန်တော်တော့ဖြင့် ဆေးထောက်ခံစာတွေ အတွက် စိတ်လေးနေမိတယ်၊ နည်းမှ မနည်းပဲ၊ ကနေ့မနက် လာတဲ့ လူတွေထဲမှာ တချို့ဟာ အလုပ် လုပ်နိုင်ကြသားနှင့် လိမ်ညာပြီး ခွင့်ယူဖို့ ဆေးလက်မှတ် လာယူကြတာပဲ၊ သိပ် သိသာလွန်းလှတယ်ဗျာ’

‘အဲ .... ဟုတ်ပြီ၊ ဒေါက်တာ လက်စလီက စုပြုထားခဲ့လေတော့ မင်းအပေါ် ပီပြီ ထင်ပါရဲ့၊ မင်း စိတ်ကူးကလည်း လူနာ တစ်ယောက်ကို စစ်ပြီ ဆိုရင် အတိအကျ စစ်ချင်ပုံပေါ်တယ်၊ သွေးချန်နှုန်း ဘယ်လောက် ရှိသလဲ ဆိုတာ စစ်ရင်တောင်မှ နာရီရှေ့မှာ ချပြီး ငါးမိနစ် အတိအကျ ကြည့်ပြီးမှ သွေးချန်နှုန်း ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ ရှိတယ်လို့ အတိအကျ ပြောချင်တဲ့ လူစားနှင့် တူပါရဲ့၊ ဟုတ်လား’

အင်ဒရူးက မဆိုင်းမတွပင် ပြန်ပြောသည်။

‘ဆရာဝန် တစ်ယောက် အနေနှင့် ဆေးထောက်ခံစာတွေကို စီးကရက်ကူပွန် ဝေသလို ပေးနေလို့ တော်ပါ့မလား ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တော့ မတော်ဘူး ထင်တာပဲ’

အာကွတ်က အင်ဒရူး မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး အခြေအနေမှန်ကို ခပ်ပြောင်ပြောင် ဖွင့်ဟလေသည်။

‘လုပ်တာ ကိုင်တာတော့ သတိထား လုပ်ပေါ့ကွာ၊ သူတို့ တောင်းတဲ့ ဆေးလက်မှတ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ မရရင် မင်းကို ကြိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူရေ’

ဂေ့ချ်ကလည်း သူ ထင်မြင်ချက်ကို ဝင်ပြောသည်။

‘သူတို့ထဲက ထက်ဝက်လောက်က မဆိုးပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုအကောင် သောက်ပျင်းတွေကြောင့် ခက်တယ်’

အင်ဒရူးအဖို့ ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး ဆေးလက်မှတ်ကိစ္စ ပြဿနာကို သူ့ခေါင်းထဲမှ ထုတ်၍ မရတော့ပေ။ လူနာအိမ်များသို့ လှည့်လည် သွားလာရင်းမှာပင် ဤပြဿနာကို စဉ်းစား ဆင်ခြင် တွေးတောနေမိလေသည်။

လူနာအိမ်များသို့ သွားလာရသည်မှာလည်း မလွယ်ကူလှပေ။ နေရာ မကျွမ်းသေးသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ လမ်းများကို မမှတ်မိသေးသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ မကြာခဏ အမှားမှား အယွင်းယွင်း ဖြစ်နေရ၏။ တစ်နေရာတည်းကို နှစ်ကြိမ် ပြန်ရောက်သည့် အခါရောက် ဖြစ်နေသဖြင့် အချိန်များစွာ ကုန်ရလေ၏။ ကော်မတီနှင့် လူတွေ့စစ်ဆေးစဉ်က တွမ် ကတ်တဲလ် ဆိုသူ ပြောခဲ့သည့် မာဒီတောင်ကုန်းပိုင်းမှ အိမ်အတော်များများသည် သူ့နယ်မြေထဲတွင် ပါလျက်ရှိရာ သွားလာရသည်မှာ အဆင်းလမ်းဟူ၍ သိပ်မရှိလှဘဲ အတက်လမ်းတွေသာ များလေသည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း ဆေးခန်း ပြန်မဖွင့်မီမှာပင် ဆေးထောက်ခံစာများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏ ဆင်ခြင်တုံတရားက သူ့အား စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းသော ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုကို ချမှတ်ဖြစ်အောင် အားပေးခဲ့သည်။ သူ့အနေဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ဆေးခွင့် ထောက်ခံစာ လက်မှတ်များကို အလွယ်တကူ မပေးနိုင်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ညနေပိုင်း ဆေးခန်းသို့ သွားချိန်တွင် သူ့စိတ်ထဲ၌ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု အနည်းငယ် ရှိသော်လည်း သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ဟူသော ပြတ်သားသည့် သန္နိဋ္ဌာန်ကတော့ ရင်ဝယ် ပိုက်ထားပြီး ဖြစ်၏။

လူနာများမှာ မနက်ပိုင်းကထက်ပင် များ၏။ ပထမဆုံး ဝင်လာသည့် လူနာမှာ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်နှင့် ဝဝပိုင်ပိုင် လူကြီးဖြစ်သည်။ အဆမတန် စူထွက်နေသော သူ့ ဗိုက်ကြီးကို မနည်းသယ်၍ လာနေရသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ သူ့ထံမှ ဘီယာနဲ့သည် တထောင်းထောင်း ထလျက် ရှိလေသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အလုပ်တစ်ခုကို တစ်နေ့ကုန်အောင် လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် လူစားမျိုး ဟုတ်ပုံ မရချေ။ အသက်မှာ ငါးဆယ်ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်၍ အင်ဒရူးအား စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများသည် ဝက်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများနှင့် တူနေပေသည်။

သူသည် ပမာမခန့် အမူအရာဖြင့် အင်ဒရူး စားပွဲရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ‘ဆေးခွင့် လက်မှတ်’ ဟု ပြောလေ၏။

အင်ဒရူးကလည်း သူ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် သူ ဖြစ်ရာ ဂရုမစိုက်ချေ။

‘ဘာအတွက်လဲ’

‘မျက်စိတွေ မကောင်းလို့၊ ကျုပ် နာမည်က ချင်ကင်း၊ ဘင် ချင်ကင်း’

ဘင် ချင်ကင်း၏ ပြောပေါက် ဆိုပေါက်မှာ မာကျယ်ကျယ် နိုင်လွန်းသဖြင့် သူ့ ဟန်အမူအရာကို ကြည့်၍ အော့နလုံး နာလျက် ရှိသော အင်ဒရူးသည် ချင်ကင်း၏ အထက်စီး နိုင်လှသော အသံကြောင့် တိုး၍ အော့နလုံး နာမိလေ၏။

ချင်ကင်းအား သာမန်မျက်စိဖြင့် မြင်ရုံမျှနှင့် မျက်စိရောဂါ မရှိနိုင်ကြောင်း အင်ဒရူး သိ၏။ မနက်က ဂေ့ချ် ပြောသည့် စကားအရ ဆိုလျှင် ချင်ကင်းလို လူပျင်းကြီးများသည် ဘာကိုမှ မည်မည်ရရ မလုပ်ဘဲ နည်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ခွင့်ယူကာ နောက်ဆုံးတွင် ကုမ္ပဏီမှ လျော်ကြေး တောင်းမည် ဖြစ်သည်။ ဤနည်းလမ်းမျိုးကိုတော့ သူ လက်မခံနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ချင်ကင်းလို လူစားအား ပညာပြတော့မှ ဖြစ်မည်ဟု သူ တွေးမိလေ၏။

ယခု ညနေပိုင်း ဆေးခန်းလာခါမှ သူသည် မျက်စိ အတွင်းပိုင်းကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုသည့် ကိရိယာကို ယူလာခဲ့မိသဖြင့် အဆင်သင့် သွားလေသည်။ ချင်ကင်းအား စစ်ဆေးကြည့်လိုက်လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

အင်ဒရူးသည် ထိုင်ရာမှ ထလေ၏။

‘ကဲ ခင်ဗျား အဝတ်အစားတွေ ချွတ်’

ရုတ်တရက်သော် ချင်ကင်းသည် အံ့အားကြီး သင့်ကာ ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ အင်ဒရူးအား တစ်ချက် ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စစ်ဆေးကြည့်ရဦးမယ်လေ’

ဘင် ချင်ကင်းသည် အတော်ကြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။ ခုနစ်နှစ်ကြာမျှ ဤနေရာတွင် လုပ်သွားခဲ့သော ဒေါက်တာ လက်စလီသည် ဆေးခွင့်လက်မှတ် အတွက် ထောက်ခံစာ လာတောင်းတိုင်း ရှော့ရှော့ရှူရှူ ပေးလိုက်သည်သာ ဖြစ်၏။ ဘယ်တုန်းကမှ သူ့အား စစ်ဆေးခြင်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည် မရှိပေ။

သူသည် အောင့်သက်သက် မျက်နှာထားဖြင့် လည်ပင်းမှ မာဖလာကို ဖြုတ်၍ အပေါ်အကျိုကို ချွတ်သည်။ ပြီးမှ အနီနှင့် အပြာကွက်ကျား ရှုပ်အကျိုကို ချွတ်သည်။ ရင်ဘတ် တစ်ခုလုံးမှာ အမွှေးအမှင် ဗရုနှင့် ဖြစ်၍ အဆီပြင် အဆီခဲ ဖုံးအုပ်နေသော ဗိုက်သားကြီးသည် ရှေ့သို့ စုထွက်လျက် ရှိလေသည်။

အင်ဒရူးသည် ချင်ကင်းအား အသေအချာ ဂရုစိုက်၍ စစ်ဆေးလေသည်။ မျက်စိစစ် ကိရိယာဖြင့် ချင်ကင်း၏ မျက်လုံး အတွင်းပိုင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ထိုး၍ ကြည့်သည်။ အကြာကြီး စစ်ဆေးပြီး၍ ကျေနပ်ခါမှပင် ‘အဝတ် ပြန်ဝတ်တော့’ ဟု ပြောလေ၏။

အင်ဒရူးသည် စားပွဲတွင် ပြန်ထိုင်ကာ ဆေးစာ တစ်စောင် ရေးနေသည်။ ဘင် ချင်ကင်း၏ ပါးစပ်သည် အငြိမ်မနေဘဲ ‘ဟား .... ဟား .... ရမယ်လို့ တွက်ထားပြီးသားပါ’ ဟု ရေရွတ်လိုက်သေး၏။

‘နောက်တစ်ယောက်’

အင်ဒရူးသည် အပြင်သို့ လှမ်း၍ အသံပြုရင်း လက်မှတ်ကို ချင်ကင်းအား ပေးသည်။ ချင်ကင်းသည် ဆေးလက်မှတ်ကို အင်ဒရူး လက်ထဲမှ အငမ်းမရ လှမ်းယူလိုက်ပြီး အောင်မြင်သော ခြေလှမ်းမျိုးဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

ငါးမိနစ်ခန့်သာ ကြာပေလိမ့်မည်။

ချင်ကင်း တစ်ယောက် ဆေးခန်းထဲသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဒေါသကြီးနေသော နွားရိုင်းကြီး တစ်ကောင်သဖွယ် တရှူးရှူး တရဲ့ရဲ့ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ မျက်နှာကြီးမှာ ညိုပုပ်လျက် ရှိ၏။ ခုံရည်များပေါ်တွင် ထိုင်နေကြသော လူအများကို အတင်း တိုးဝှေ့ ကျော်ဖြတ်ကာ ဝင်လာသည်။ သူ့နှုတ်မှလည်း ‘လုပ်ပုံကို ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ဆိုးသလဲ’ စသည်ဖြင့် အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ပြောလာသည်။

‘ဒါက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ’

ချင်ကင်းသည် သူ့ လက်ထဲမှ ဆေးစာကို အင်ဒရူး၏ မျက်နှာဆီသို့ ထိုး၍ ပြသည်။ အင်ဒရူးက ယူ၍ ဖတ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေးပေးလိုက်သည့် ဆေးစာ။ သူ ရေးထားသည်မှာ ....

ဘင် ချင်ကင်းသည် အရက်သောက်ခြင်းတွင် အာရုံခံစားမှုများလွန်းသော ရောဂါ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် အလုပ်ကို ကောင်းစွာ လုပ်ကိုင်နိုင်သည့် အခြေအနေ ရှိပါသည်။

လက်မှတ်
အင်ဒရူး မေဆန်
ဆရာဝန်

အင်ဒရူးသည် စာကို ဖတ်ပြီး ချင်ကင်းအား မော့ကြည့်ကာ ခပ်အေးအေးပင် မေးလေသည်။

‘ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

‘ကျုပ်တောင်းတာ ဆေးခွင့်ယူဖို့ ဆေးလက်မှတ် တောင်းတာ၊ ကျုပ်မှာ မျက်စိရောဂါ ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ၊ ကျုပ်ကို အရူးလုပ်လို့ ရမယ် ထင်နေသလား၊ မရဘူး ကိုယ့်လူ သိလား၊ မျက်စိရောဂါ ဖြစ်နေတာ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိနေပြီ၊ ကျုပ်ကို ဒီအပေါက်မျိုး မချိုးနှင့်’

ချင်ကင်းက ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောဆိုလျက် ရှိသော်လည်း အင်ဒရူးက ဂရုမစိုက်ချေ။

‘အခု ကျွန်တော် စစ်ကြည့်တော့ ခင်ဗျားဆီမှာ ဒီရောဂါမှ မရှိဘဲ’

အပြင်မှ လူနာများသည် ဆေးခန်း တံခါးဝတွင် စုပြုံ၍ ရပ်ကာ အခြေအနေကို အကဲခတ် နေကြလေပြီ။ ဒေါက်တာ အာကွတ် တစ်ယောက်တော့ဖြင့် သူ့အခန်းထဲမှ ထွက်၍ မိမိ၏ အခန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့် နေလိမ့်မည်ဟု အင်ဒရူး တွေးနေမိသည်။ ဂေ့ချ် တစ်ယောက်သည်လည်း သူ့ ဆေးပေးခန်း အပေါက်ဝမှ ထွက်ကာ လှမ်း၍ ကြည့်နေမည်မှာ သေချာသည်ဟု သူ တွက်သည်။

‘နောက်ဆုံး အကြိမ် အနေနှင့် ကျုပ်ပြောမယ်၊ ကျုပ် မျက်စိရောဂါအတွက် ဆေးခွင့်ယူဖို့ ထောက်ခံစာ ပေးမလား မပေးဘူးလား’

ဘင် ချင်ကင်းသည် တအားကျိုး၍ အော်လေသည်။ အင်ဒရူးသည် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ဖြစ်သွားလေ၏။

‘မပေးဘူး၊ ကျုပ် မပေးဘူး၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဆွဲထုတ်မိလိမ့်မယ်၊ သွား .... ကျုပ် အခန်းထဲက အခုချက်ချင်း ထွက်သွား’

ဘင် ချင်ကင်း၏ ဝမ်းဗိုက်ကြီးမှာ ဒေါသအရှိန်ဖြင့် ပိန်ချည် တစ်လှည့် ဖောင်းချည် တစ်ခါ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့ မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ အင်ဒရူးအား မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကြေအောင် ခြေမွှပစ်ချင်ဟန် တူသည်။ ထို့နောက် အင်ဒရူးအား ယုတ်ယုတ်မာမာ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ဆဲရေး တိုင်းထွာ ကြိမ်းမောင်းကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ဘင် ချင်ကင်း ထွက်သွားလျှင် သွားချင်း ဂေ့ချ်သည် သူ့ ဆေးခန်းထဲမှ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ထွက်လာပြီး အင်ဒရူးထံ ရောက်လာသည်။ သူသည် အလွန် ကျေနပ်အားရသော အသွင်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်ခြေလျက် ရှိသည်။ သူသည် အလွန် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်လျက်လည်း ရှိ၏။

‘ဒီမှာ ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျား အခု ကန်ထုတ်လိုက်တဲ့ လူကြီးဟာ ဘယ်သူလဲ သိလားဟင်၊ အဲဒါ ဘင် ချင်ကင်း ဆိုတဲ့ ငနဲကြီးပေါ့ဗျ၊ သူ့သားက ကော်မတီမှာ အလွန် ဩဇာရှိတဲ့ အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ပေါ့’

(၅)

အင်ဒရူးနှင့် ချင်ကင်းတို့ အဆင်မပြေ ဖြစ်ကြသည့် သတင်းသည် တစ်မဟုတ်ချင်းပင် အင်ဒရူး၏ နယ်မြေ အတွင်း၌ တောမီး လောင်သည့်ပမာ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ အချို့က 'ဒီလို လုပ်လိုက်တာ ကောင်းတယ်' ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် မှတ်ချက် ချကြသည်။ 'ဒီလို လုပ်လိုက်တာ သိပ်ကောင်းတယ်' ဟု အားရပါးရ ဆိုသူများမှာ လူနည်းစုမျှသာ ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဘင် ချင်ကင်း၏ လိမ်လည် လှည့်ဖြားမှုကို ထုတ်ဖော်ပြီး အလုပ်ဆင်းနိုင်သည့် အခြေအနေ ရှိကြောင်း အတိအကျ ရေးလိုက်ခြင်းသည် အလွန်ကောင်းသည်ဟု ယူဆပြီး သဘောကျ ထောက်ခံသူများမှာ လူများစု မဟုတ်ဘဲ လူနည်းစုသာ ဖြစ်ပေသည်။

လူများစုသည် ဘင် ချင်ကင်းဘက်မှ ရပ်ကြလေသည်။ မကျန်းမာမှုကို အကြောင်းပြု၍ ကရုဏာကြေး ထုတ်ယူနိုင်ရန် အတွက် ဆရာဝန်နှင့် လူနာ နှစ်ဦး နှစ်ဖက် ပေါင်း၍ သဘောတူ ပြုလုပ်နေကြသော 'နားလည်မှု ကိစ္စ' များသည် အခြား ဆရာဝန်များအဖို့ အထူးအဆန်း မဟုတ်သော်လည်း မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရောက်လာသော မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်လိုသည့် ဆရာဝန် အသစ်အတွက်တော့ ရွံရှာ စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းသည့် လုပ်ရပ် တစ်ခု ဖြစ်နေလေ၏။

အင်ဒရူးသည် ဤကိစ္စ အတွက် သူ့အား အလုပ်သမား အများစုက မနှစ်သက်ကြကြောင်း ကောင်းစွာ သိနေ၏။ သူ လူနာအိမ်များသို့ လူနာကြည့် သွားသည့် အခါများတွင် လူအများက သူ့အား ဆက်ဆံပုံနှင့် ကြည့်ပုံများမှာ မနှစ်မြို့သည့် လက္ခဏာ အပြည့်အဝ ပါရှိကြောင်း ကောင်းစွာပင် သတိထားမိ၏။ အဆိုးဆုံးကား ညပိုင်း ဆေးခန်းဖွင့်ချိန်တွင် လူနာ အလုပ်သမား အများစုက သူ့အား သဘောမကျကြောင်းကို သိသာ ထင်ရှားစွာ ပြနေကြခြင်းပင်တည်း။

လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အရ လက်ထောက် ဆရာဝန် တစ်ဦးအား နယ်မြေ အတိအကျ ပိုင်းခြား ပေးပြီးလျှင် ယင်းနယ်မြေ၏ တာဝန်ခံ ဆရာဝန် အဖြစ် တာဝန် ချထားပေးသော်လည်း နယ်မြေ အတွင်းရှိ အလုပ်သမားများကိုမူ သူတို့ ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဆရာဝန်ကို ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ပေးထားသည်။ အလုပ်သမား တစ်ဦးစီအတွက် လူနာ မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြား တစ်ခုစီ ပေးထားသည် ဖြစ်ရာ အကယ်၍ အလုပ်သမား တစ်ယောက်သည် ဆရာဝန်ကို မနှစ်သက်ပါက ယင်း ကတ်ပြားကို ဆရာဝန်ထံမှ ပြန်လည် တောင်းယူပြီး သူ နှစ်သက်ရာ ဆရာဝန်အား ပေးနိုင်၏။ ဤနည်းဖြင့် ဆရာဝန် ပြောင်းပြီးသား ဖြစ်သွားရလေသည်။

အင်ဒရူးမှာ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ဤပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေ၏။ ဘင် ချင်ကင်းနှင့် မပြေမလည် ဖြစ်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် တစ်ပတ် အတွင်းမှာပင် အလုပ်သမား အတော်များများက သူတို့ မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားများကို ပြန်လည် တောင်းယူကြလေသည်။ အချို့ အလုပ်သမားများသည် သူတို့ ကိုယ်တိုင် လာမတောင်းကြဘဲ သူတို့၏ ဇနီးများကို စေလွှတ်၍ တောင်းယူကြသည်။ သူတို့ ဇနီးများကလည်း မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြား ပြန်တောင်းရသည့် အတွက် အားနာဟန်တူ၏။ အင်ဒရူး၏ မျက်နှာကိုပင် စေ့စေ့ မကြည့်ဘဲ ‘ဒေါက်တာ အနေနှင့် ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ဘူး ဆိုရင် ကျွန်မတို့ မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားကလေး ပြန်ယူပါရစေ’ ဟု ပြောတတ်ကြလေသည်။

လူနာ မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားများ ထည့်သည့် သေတ္တာကလေးမှာ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ လျော့၍ လျော့၍ လာခဲ့ရာ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းသည့် အခြေသို့ပင် ဆိုက်လာခဲ့လေ၏။ မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြား တစ်ပြား လျော့ခြင်းသည် သူ့လစာငွေထဲမှ ဆယ်သျှီလင် နုတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ရာ သူ့ဝင်ငွေကို များစွာ ထိခိုက်လျက် ရှိလေသည်။

စနေနေ့ညတွင်မူ အင်ဒရူးသည် ဒေါက်တာ အာကွတ်၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်အရ သူ့အိမ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ အဘိုးကြီးက သူ့ လုပ်သက် နှစ်လေးဆယ် အတွင်း သူ စုဆောင်းထားသမျှကို ပြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ထားသည့် တယောများမှာ နံရံ၌ အစီအရီ ချိတ်ဆွဲထား၏။ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးနှင့် အံ့ဩဖွယ် အကောင်းဆုံး စုဆောင်းမှုကား အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ထုတ်လုပ်သော ရှေးဟောင်း ပန်းကန် ခွက်ယောက်များ စုဆောင်းထားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

စုဆောင်းထားသည့် ပစ္စည်းများမှာ အံ့မခန်း ဖြစ်လောက်ပေ၏။ စမတ်၊ ဝက်ဒဂျ၊ ကရောင်း၊ ဒါဘီ စသော ကုမ္ပဏီများမှ ထုတ်လုပ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းဟောင်းများသာမက ဆွမ်ဆီးနယ်မှ ထုတ်လုပ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းဟောင်းများပါ စုဆောင်း ရရှိထားလေသည်။ သူ စုဆောင်းထားသည့် ပန်းကန်ပြားများ၊ ပန်းကန်လုံးများ၊ ဟင်းပန်းကန် အပက်များ၊ အချို့ ပန်းကန်လုံး အစုံများနှင့် ရေချိုင့်များမှာ အခန်းတိုင်း၌ ရှိလေသည်။ ပစ္စည်းက များပြားသဖြင့် အခန်းတိုင်း ပြည့်နေရုံမျှမက ရေချိုးခန်းထဲမှာပင် ခင်းကျင်းထားရသေး၏။ သူ ရေချိုးနေခိုက် အိမ်သာတက်နေခိုက်မှာပင် သူ စုဆောင်းထားသည့် ပစ္စည်းများကို တစ်မိမိမိမိ ကြည့်၍ ပီတိ ဖြစ်နိုင် ဂုဏ်ယူနိုင်ပေသည်။ အမှန်တော့လည်း ရှေးဟောင်း ပန်းကန် ခွက်ယောက်များသည် အဘိုးကြီး အာကွတ်၏ ဘဝပင် ဖြစ်ပေသည်။ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေ စုဆောင်းရာ၌လည်း အလွန် လိမ္မာ ပါးနပ် ကျွမ်းကျင်၏။ သူ ကြိုက်သည့် ပန်းကန်ကို သူ့ လူနာ အိမ်၌ တွေ့ပါက ထိုအိမ်သို့ ရောက်တိုင်း ကောက်၍ ကြည့်တတ်သည်။ ကြည့်ရာ၌လည်း ရိုးရိုးတန်းတန်း ကြည့်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ပေ။ စုံစုံမက်မက် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ကြည့်ကြောင်း အိမ်ရှင်များ ရိပ်မိ သိသာအောင် ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းကဲ့သို့ လုပ်ဖန် များလာသော အခါ အိမ်ရှင်မများ ကိုယ်တိုင်က အားနာ လေတော့သည်။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်မများ ကိုယ်တိုင်ကပင် ‘ဒေါက်တာ ဒီပန်းကန်ကို သိပ်ကြိုက်နေပြီ ထင်တယ်၊ ဒီလောက် ကြိုက်နေရင်လည်း ယူသွားပါတော့ရှင်’ ဟု ဆိုကာ အပိုင် ပေးလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် ဒေါက်တာ အာကွတ်၏ နှုတ်မှ ကျေးဇူးတင်စကား အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ထွက်လာတတ်သည်။ ပေးသည့် ပစ္စည်းကို ကျေနပ်သိ ကောက်၍ သတင်းစာ စက္ကူနှင့် ထုပ်ကာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာပြီး စင်တစ်စင်ပေါ်တွင် တမြတ်တနိုး တယုတယဖြင့် အသာအယာ တင်ထားလိုက်ကာ ပီတိ ဖြစ်နေတတ်လေ၏။

ဤအဘိုးကြီးကား အေဘာရာလောမြို့၏ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီး လူကောင်း တစ်ယောက် အဖြစ် ထင်ရှားသူ ဖြစ်၏။ သူ့အသက်မှာ ခြောက်ဆယ်ရှိပြီဟု ပြောသော်လည်း ခုနစ်ဆယ်ကျော် ရှစ်ဆယ်နီးပါးတော့ ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရပေသည်။ ကျန်းမာရေးတော့ အလွန် ကောင်း၏။ မျက်စိပင် မမှန်သေးပေ။ သူ့လူနာများကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းတတ်သော်လည်း စိတ်သဘောထားကတော့ အလွန် နူးညံ့ သိမ်မွေ့လေသည်။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်တစ်နှစ်လောက်က သူ့ဇနီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာ ထိုအချိန်မှ စ၍ တစ်ယောက်တည်း နေလာခဲ့၏။ သူ့အတွက် ထမင်းချက်ပင် မထားတော့ဘဲ စည်သွတ်ဘူး အစားအစာများနှင့်သာ နေလာခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဒေါက်တာ အာကွတ်သည် သူ စုဆောင်းထားသည့် ပစ္စည်းများကို ပြသနေရင်းမှ အင်ဒရူးအား ‘ကိုယ့်လူရေ၊ ကျုပ်ကတော့ မင့်ဆီက လူနာတွေ မလိုချင်ပါဘူး၊ ကျုပ်လူနာနှင့် ကျုပ် လုံလောက်နေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သူတို့က ကျုပ်ဆီ အမြီးနုနုပြီး လာရင်တော့လည်း ကျုပ် မတတ်နိုင်ပေဘူး၊

လက်ခံရမှာပဲ။ သူတို့အနေနှင့် အရှေ့ပိုင်း ဆေးခန်းကိုလည်း ဘယ်သွားနိုင်မှာလဲ။ အရှေ့ပိုင်း ဆေးခန်းက သိပ်ဝေးတယ် မဟုတ်လား’ ဟု ပြောလေ၏။

သူ့စကားကြောင့် အင်ဒရူး၏ မျက်နှာသည် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိချေ။

‘မင်းအနေနှင့် သတိကလေးထားပြီး လုပ်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်ကွ။ သတိ ဆိုတာ ပိုတယ်လို့ မရှိဘူး၊ ငါ သိပါတယ်လေ။ မင်း ဘောဘီလုံမြို့ရဲ့ တံတိုင်းကြီးကို ဖြိုချချင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အေးပေါ့ကွာ၊ ငါ ကိုယ်တိုင်လည်း ငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ကြိမ် ကြိုခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက အတူတူပါပဲကွာ။ သိပ် မထူးပါဘူး။ ကိုယ် ဖြစ်ချင်တာကို ဝန်းရံခိုင်းခိုင်းနှင့် ထလုပ်လို့တော့ မရဘူး ကိုယ့်လူရေ၊ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပဲ လုပ်သွားမှ ဖြစ်မယ်။ မလုပ်ခင် သတိထားဖို့လည်း လိုလိမ့်မယ်။ ကဲ ... ကောင်းသော ညပါ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ မင်းဇနီးကိုလည်း ငါ နှုတ်ဆက်တယ်လို့ ပြောလိုက်ပါကွာ’

ဒေါက်တာ အာကွတ်၏ စကားများသည် သူ့နားထဲမှ မထွက်တော့ချေ။ သူ့အနေဖြင့် မည်သည့် ကိစ္စတွင်မဆို ရှေ့လောတကြီး မလုပ်မိရန် သတိထားခဲ့၏။ လိုက်လျောနိုင်သည့် ကိစ္စများတွင် သူ တတ်နိုင်သမျှ လိုက်လိုက်လျောလျော လုပ်မည်ဟုလည်း စိတ်ကူးထားခဲ့၏။ သို့သော်လည်း အခြေအနေမှာ ထိန်းသိမ်း၍ မရနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးသို့ ဆိုက်ရောက်လျက် ရှိပြီ ဖြစ်၏။ သူ့အား အထင်မှား အမြင်မှား ဖြစ်ကာ သဘောမကျသည့် အလုပ်သမားဦးရေမှာ တစ်နေ့တခြား တိုးတက် များပြား လာနေလေပြီ။

ယင်း အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ပေါ်နေခိုက် ထိုအပတ် တနင်္လာနေ့တွင် အင်ဒရူးသည် စီဖန် ရပ်ကွက်မှ သောမတ် အိမ်နံနံ၏ အိမ်သို့ လူနာကြည့် ရောက်သွားလေ၏။ သောမတ် အိမ်နံနံမှာ အေဘာရား ကျောက်မီးသွေးတွင်းမှ ကျောက်မီးသွေးတုံးကြီးများကို ခွဲစိတ် ဖြတ်တောက်ပေးရသည့် အလုပ်သမား တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ရေခဲပူများ ထည့်ထားသော သတ္တုပုံးကြီး မှောက်၍ ဘယ်ဘက်လက် တစ်ခုလုံး ရေခဲပူလောင်သော ဒဏ်ရာ ရထားသဖြင့် လာ၍ ကြည့်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အိမ်နံနံ၏ ဒဏ်ရာသည် အတော်ကြီး ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာ ဖြစ်၏။ လက်မောင်း တစ်ခုလုံးမှာ ရစရာ မရှိအောင် အပူလောင်ထားသဖြင့် အဆီနှင့် ရဲရဲ ဖြစ်လျက် ရှိပေသည်။ အဆိုးဆုံး နေရာမှာ တံတောင်ဆစ် တစ်ဝိုက်တွင် ဖြစ်သည်။ အင်ဒရူး ရောက်သွားသည့်အခါ အိမ်နံနံအား ရေခဲပူလောင်စဉ်က အိမ်နံနံတို့ ရပ်ကွက်ထဲသို့ ရောက်နေနှင့်သော နယ်မြေ တာဝန်ခံ သူနာပြု ဆရာမက လာရောက် ကြည့်ရှုပြီး ကေရွန်ဆီ ထည့်ပေးကာ ပတ်တီး စည်းပေးထားခဲ့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အင်ဒရူးသည် လက်တစ်ခုလုံးကို အသေအချာ ဂရုစိုက်၍ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုသည်။ ပတ်တီး စည်းထားပုံမှာ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း မဟုတ်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။ ကေရွန်ဆီ ထည့်ထားသည့် ပုလင်းမှာလည်း စနစ်တကျ ထားသည် မဟုတ်ပေ။ အဖုံးပိတ်ပင် မရှိ။ စက္ကူဟောင်းကို လုံးလိပ်၍ ပိတ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဆေးရည်မှာလည်း သန့်စင်မည့် လက္ခဏာ မရှိချေ။ ပုလင်းထဲရှိ လက်ကျန် ဆေးရည်များထဲတွင် ဘက်တီးရီးယား ပိုးများ ကူးခတ် သွားလာနေမည်မှာ သေချာသည်ဟုပင် သူ ထင်နေမိလေ၏။

‘ဆရာမ လွှိုက်က ဂရုစိုက် လုပ်ပေးသွားပါတယ် ဒေါက်တာ’

အိမ်နံနံက အင်ဒရူး စစ်ဆေးနေပုံကို ကြည့်ပြီး စိုးရိမ် မကင်းသော အသံဖြင့် ပြောသည်။ အိမ်နံနံသည် လူငယ် တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ့မိန်းမသည် အနီးတွင် ရပ်နေရာမှ အင်ဒရူး လုပ်ကိုင်နေသမျှကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာကမူ အင်ဒရူးအား မနှစ်သက်သည့် အမူအရာကို သိသိသာသာ ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

‘ကောင်းပါတယ်၊ ပတ်တီး စည်းထားတာလည်း မဆိုးပါဘူး’

အင်ဒရူးက အဆင်ပြေအောင် လိုက်လိုက်လျောလျော ပြောသည်။

‘ဒဏ်ရာ ရပြီးပြီးချင်း စည်းထားတဲ့ ပတ်တီးပဲ၊ ဒီလောက် စနစ်ကျရင် ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် အဆိပ်မဖြစ်အောင် ပတ်တီး တစ်မျိုး ထပ်စည်းပေးခဲ့ဦးမယ်၊ ပိုပြီး စိတ်ချရတာပေါ့’

လူချင်း ဆက်ဆံမှုတွင် အဆင်ပြေရန် အလိုက်သင့် ပြောနေရသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲကမူ အိမ်နီး၏ လက်အတွက် သောက ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ အဆိပ်နိုင်သော ဆေးသာ ထည့်မပေးနိုင်လျှင် အိမ်နီး၏ လက်တစ်ခုလုံး ဒုက္ခ ဖြစ်ချေတော့မည်။ အထူးသဖြင့် တံတောင်ဆစ် အတွက် စိုးရိမ်နေမိ၏။ ကံကောင်းထောက်မ၍ ‘ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနင့်’ ဟုပင် ဆုတောင်းရပေတော့မည်။

အိမ်နီးတို့ လင်မယားသည် အင်ဒရူး လုပ်ကိုင်နေသမျှကို မကျေမနပ်နှင့်ပင် ကြည့်နေကြသည်။ အင်ဒရူးကတော့ အိမ်နီး၏ လက်မောင်းကို စနစ်တကျ ဆေးကြော သုတ်သင်ပေးပြီး အဆိပ် မဖြစ်အောင် တားဆီး ကာကွယ် ပေးနိုင်သည့်ဆေး ထည့်ပေးကာ ပတ်တီး အသစ် စည်းပေးလေသည်။

‘ဘယ်လိုနေသလဲ အိမ်နီး၊ အခု ပတ်တီးအသစ် စည်းပြီးမှ ပိုပြီး သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်မလာဘူးလား’

‘ကျွန်တော်တော့ မသိပါဘူး၊ ဘာမှ သိပ်မထူးသလိုပါပဲ၊ ပတ်တီးအသစ် စည်းပေးလိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ် ဆိုတာကော သေချာရဲ့လား ဒေါက်တာ’

‘သေချာပါတယ် အိမ်နီး၊ ပတ်တီး အသစ် ပြင်စည်း ပေးထားတာကို စိတ်မပူပါနှင့်၊ ပိုပြီး ကောင်းအောင်လို့ပါ၊ တကယ်လို့ ဆရာမက ပြောရင်လည်း ကျွန်တော် ရှင်းပြပေးပါ့မယ်’

အင်ဒရူးသည် သူနာပြုဆရာမကို ပေးရန် စာတိုလေး တစ်စောင် ရေးပေးခဲ့သည်။ သူနာပြု ဆရာမ လျှို့ဝှက် အနေဖြင့် သူ့အပေါ်တွင် အထင်အမြင် မလွဲစေရန် ဟူသော စေတနာဖြင့် ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ စာတွင် အိမ်နီး၏ ဒဏ်ရာကို ပြုစုပေးသည့် အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ အနာတွင် အဆိပ် မဝင်စေရန်အတွက် သူ အသစ်ပြင်၍ စည်းထားခဲ့သည့် ပတ်တီးစည်းနည်း အတိုင်း ဆက်၍ စည်းစေလိုကြောင်း စသည်ဖြင့် တစ်ဖက်သား နားခံသာအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစား၍ သာယာ ညင်းပျောင်းစွာ ရေးထားသည်။ စာကိုလည်း အိတ်တစ်လုံးနှင့် ထည့်၍ အသေအချာ ပိတ်ပြီးမှ ပေးခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက် အိမ်နီး၏ အိမ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ အကြီးအကျယ် အံ့ဩခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း ဖြစ်ရလေ၏။ သူ မနေ့က စည်းပေးထားခဲ့သည့် ပတ်တီးမှာ အနီးရှိ မီးဖိုထဲ၌ စွန့်ပစ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အိမ်နီး၏ လက်မောင်းတွင် ပတ်တီး အသစ်တစ်ခု စည်းထားရာ မနေ့က သူ့မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် ပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ သူနာပြု ဆရာမ လျှို့ဝှက်ကလည်း သူ့အား ရန်ထောင်ရန် အသင့် စောင့်ကြိုလျက် ရှိပေသည်။

‘ဒါက ဘာသဘောလဲ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ကျွန်မ သိပါရစေ’

ဆရာမ လျှို့ဝှက်၏ အသံမှာ မာကျောလှပေသည်။

ဆရာမက အသက် လေးဆယ်ကျော်လောက် ရှိပြီဖြစ်၍ ဆံပင်ဖြူ ကွက်တိကွက်ကျား ပွယောင်းယောင်းနှင့် ဖရိုဖရဲ နိုင်လှသည်။ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပြုပြင် ခြယ်သထားသော မျက်နှာမှာ အကျည်းတန်လှပေသည်။

အင်ဒရူးမှာ မဖြစ်ချင်ဘဲနှင့် ဖြစ်လာရတော့မည့် ပဋိပက္ခ အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသော်လည်း ယခု ကိစ္စမှာ မှုကို ဦးစားပေးရမည့် ကိစ္စဖြစ်ရာ သူ့ဘက်ကတော့ အလျှော့ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ သူသည် ကြိုးစား၍ ပြောလိုက်လေ၏။

‘မဟုတ်သေးဘူး ဆရာမ၊ ဒီလောက် စိတ်ဆိုးဖို့ အကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့် အပေါ် အထင်မလွဲပါနှင့်၊ ကိုင်း လာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောရအောင်၊ ကျွန်တော် ဆရာမ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြပါ့မယ်’

အင်ဒရူးက ချိုသာ ပျော့ပျောင်းစွာ အောက်ကျခံ၍ ပြောခါမှပင် ဆရာမ လွှဲကြဲ၏ ခေါင်းသည် ပို၍ မော်လာသည်။ မနီးမဝေးတွင် ရှိနေကြသော အိဗန်တို့ လင်မယားဆီသို့ တစ်ချက် ဝှေ့၍ ကြည့်လိုက်သေး၏။ အိဗန်တို့၏ သုံးနှစ်အရွယ် သမီးငယ်လေးသည် မိခင်၏ အကျီစကို ဆွဲကာ လှည့်ပတ်၍ ကပ်နေသည်။ အိဗန်တို့ လင်မယားသည် အင်ဒရူးကို တစ်လှည့် ဆရာမကို တစ်လှည့် ကြည့်ကာ ထိတ်လန့်နေကြလေသည်။

‘အိမ်ရှေ့ခန်းထဲ သွားဖို့ မလိုပါဘူး၊ ပြောစရာ ရှိရင် ဒီမှာပဲ ပြောပါ။ ကျွန်မမှာ လူမသိ သူမသိအောင် ပြောစရာ ဆိုလို့ ဘာမှ မရှိဘူး။ ကျွန်မ စိတ်က သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပဲ။ အဘာရာလောမြို့မှာ မွေးတယ်၊ အဘာရာလောမြို့မှာ ကြီးတယ်၊ ဒီမှာပဲ ကျောင်းနေတယ်၊ ဒီမှာပဲ အိမ်ထောင်ကျတယ်၊ ဒီမှာပဲ ကလေးတွေ မွေးလာတယ်၊ ဒီမှာပဲ ယောက်ျား ဆုံးခဲ့တယ်၊ ဒီမှာပဲ သူနာပြု ဆရာမ လုပ်နေတယ်၊ အခုဆိုရင် အနှစ် နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ ဘယ်ဆရာဝန်မှ ရေနှေးပူလောင်တဲ့ ဒဏ်ရာ၊ မီးလောင်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို ဆီမလိမ်းရဘူးလို့ မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး၊ အခုမှပဲ တကတည်း တော်၊ ကြိုဖူးပါဘူး’

‘နားထောင်ပါဦး ဆရာမ လွှဲကြဲ’

အင်ဒရူးက တောင်းပန်သည်။

‘ကေရွန်ဆီကို မသုံးရဘူးလို့ ကျွန်တော် မပြောခဲ့ပါဘူး၊ ဒီဆီဟာ အင်မတန် ကောင်းတဲ့ ဆေးပါ၊ ကျွန်တော် ပြောမိတာက ဆေးပုလင်းထဲမှာ ရောက်နေတဲ့ အန္တရာယ်ကို ပြောနေတာပါ။ ဆေးပုလင်းထဲမှာ အနာကို အများကြီး ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့ ပိုးတွေ ရှိနေမှာကို တွေးမိပြီး ပြောခဲ့တာပါ။ ဒီအန္တရာယ်ကြောင့်လည်း ပတ်တီးစည်းတာကို ကျွန်တော် စည်းသလို စည်းဖို့ ပြောတာပါ’

‘ဒီလို ပတ်တီးစည်းပုံမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ဖူး မမြင်ခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဒေါက်တာ အာကွတ်တို့လည်း မသုံးပါဘူး၊ ဒီအကြောင်းကို အခုလေးတင်ပဲ မစွက် အိဗန်ကို ပြောပြနေရသေးတယ်၊ ဟင်း ဟင်း၊ ဒီအရပ်ကို ရောက်တာ တစ်ပတ်တောင်မှ မပြည့်သေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီက စိတ်ကူးသစ်တွေ နည်းသစ်တွေကို ကျွန်မ မသုံးနိုင်ဘူးရှင်’

အင်ဒရူး၏ နှုတ်ခမ်းများသည် ခြောက်သွေ့လာသည်။ အခြေအနေသည် ဆိုးသည်ထက်သာ ဆိုးလာလျက် ရှိချေပြီ။

အကယ်၍ သူ ဒေါပွလိုက်ပါမူ ပြဿနာသည် ပို၍ ကြီးထွားလာပေတော့မည်။ ပြဿနာ ပိုကြီးလာလျှင် ဤဆရာမသည် ဖြစ်ပျက်သမျှကို တစ်ဆိတ်တစ်အိတ် လုပ်၍ တစ်အိမ်ဝင် တစ်အိမ်ထွက်ကာ အတင်းအဖျင်း ပြောပေတော့မည်။ အတင်းအဖျင်း ပြောမှာကို ကြောက်နေရုံမျှဖြင့် ဤဆရာမ လုပ်ချင်သလို လုပ်ပေစေတော့ဟု မျက်စိမှိတ် နေရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စ ဖြစ်၏။ အလွန် ခေတ်မမီတော့သည့် ကုသနည်းကြောင့် သူ လူနာ ဒုက္ခ အဖြစ်မခံနိုင်ပေ။ သူသည် စိတ်ကို ပိုင်းဖြတ်လိုက်လေ၏။

‘ဆရာမ အနေနှင့် ကျွန်တော် ပြောတဲ့အတိုင်း မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့် လူနာကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲ နေ့စဉ် မနက် တစ်ကြိမ် ညနေ တစ်ကြိမ် လာပြီး ကြည့်ရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆေးထည့် ပေးရလိမ့်မယ်’

‘ဒါကတော့ ရှင့်သဘောပေါ့၊ ရှင် ကြိုက်သလို လုပ်ပေါ့’

ဆရာမ လွှဲကြဲ၏ တုံ့ပြန်ပုံမှာ ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာပင်။ သူမ၏ မျက်လုံးများတွင်မူ မျက်ရည်စတွေ အပြည့်။

‘တွမ် အိဗန်တို့ကလည်း ရှင်လုပ်သမျှ ခံနိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်ပါတယ်’

ဆရာမ လွှဲကြဲသည် ခြေကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ခပ်ပြင်းပြင်း နင်းကာ အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

အင်ဒရူးသည် စိတ်လက် မချမ်းမသာနှင့် အိမ်နီး၏ လက်မှတ်ပတ်တီးကို ပြန်ဖြေကာ နာရီဝက်ခန့် ကြာမျှ အနာကို ဆေးကြော သုတ်သင်ပေးသည်။ ပြီးမှ ဆေးထည့်၍ ပတ်တီးအသစ် ပြန်စည်းပေး၏။ သူ အိမ်နီးတို့ အိမ်မှ ပြန်ခါနီးတွင် ညကိုးနာရီတိတိတွင် တစ်ခေါက် လာကြည့်ဦးမည်ဟု မှာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်း ဆေးခန်း ရောက်သည့်အခါ သူ့ အခန်းထဲသို့ ပထမဆုံး ဝင်လာသူမှာ မစ္စက် အိမ်နီး ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများကလည်း အင်ဒရူးနှင့် ရင်မဆိုင်ရဲချေ။ ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် အားတုံ့အားနာ ဖြစ်ခြင်းများကို ဖော်ပြနေပေသည်။

‘ကျွန်မ အားနာပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ ဒေါက်တာ့ကို ဒုက္ခပေးချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ယောက်ျား တွမ် အိမ်နီးရဲ့ မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားလေး ပြန်လိုချင်လို့ပါ’

သူ မည်မျှပင် စေတနာ ထားခဲ့ပါသော်လည်း အချည်းအနှီးပင်။ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးပြီး ဟူသော အသိသည် အင်ဒရူး၏ နှလုံးသားကို ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ်လေသည်။ သူသည် ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ အသာအယာ ထကာ တွမ် အိမ်နီး၏ ကတ်ပြားကို ရှာ၍ ပေးလိုက်လေ၏။

‘ဒေါက်တာ ကျွန်မတို့ အိမ်ကို လာဖို့ မလိုတော့ပါဘူး၊ ကတ်ပြား ပြန်ယူရင် ဒေါက်တာ သိမယ် ထင်ပါတယ်နော်’

‘ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် မစ္စက် အိမ်နီး၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး’

မစ္စက် အိမ်နီး တံခါးနား အရောက်တွင် မမေးဘဲ မနေနိုင်သဖြင့် စိုးရိမ် ပူပန်စိတ်ဖြင့် မေးမိပြန်သည်။

‘အနာကို ကေရွန်ဆီပဲ ထည့်ပေးတာပဲလား’

မစ္စက် အိမ်နီးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ဆေးခန်း ပိတ်ချိန်တွင် အင်ဒရူးသည် စိတ်လက် လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းစွာဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ သူသည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှမ်းနယ်လျက် ရှိလေသည်။ သိပ္ပံနည်းကျကျ စစ်ဆေး ကုသမှု လုပ်ငန်း အတွက် အောင်မြင်နိုင်မည့် အလားအလာသည် အဘယ်မှာနည်း။ ဤအရပ် ဤဒေသတွင် ရှိကော ရှိနိုင်ပါမည်လား။

‘ငါ တတ်နိုင်သမျှ မှန်မှန်ကန်ကန် ရိုးရိုးသားသား လုပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မရပါကလား၊ ငါပဲ ညံ့လို့ ဖျင်းလို့လား၊ ငါဟာ လူဖျင်း လူညံ့ တစ်ယောက်များ ဖြစ်နေသလား’

သူသည် တွေးမိတွေးရာ တွေးနေမိလေ၏။

ညစာ စားချိန်တွင် တစ်ချိန်လုံး စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောချေ။ သူ့ အတွေးနှင့် သူ ငြိမ်သက်စွာ စားနေသည်။ စားသောက်ပြီး၍ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်မိကြသည့် အခါတွင်မူ သူသည် သူ၏ ဦးခေါင်းကို ခရစ္စတီ၏ သေးငယ်လှပ၍ နူးညံ့လှသော ရင်သားများ အပေါ် မှေးမှိုကာ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးလျက် ရှိလေ၏။

‘အချစ်ရယ်’

အင်ဒရူး၏ အသံမှာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှု အပြည့်အဝ ပါလျက်ရှိ၏။

‘အချစ်ရယ်၊ ကိုလေ .... ကို .... အစ မှားပြန်ပြီ၊ ကို စေတနာ ထားပြီး လုပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မှားပြန်ပြီ’

ခရစ္စတီက အင်ဒရူး၏ နက်မှောင် သွယ်တန်း၍ ထူထဲ လှပသော မျက်ခုံးများကို အသာအယာကလေး ပွတ်သပ်ကာ နှစ်သိမ့်လျက် ရှိနေစဉ် အတွင်းမှာပင် သူ၏ မျက်လုံးများ၌ မျက်ရည်များ စို့လာနေသည်ကို သူ သတိပြုမိလေ၏။

(၆)

ဆောင်းရာသီသည် စောစောစီးစီး ဝင်လာလေသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဆီးနှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျလာခြင်းဖြင့် ဆောင်းရာသီ၏ သရုပ်ကို ပီပြင်အောင် ဖော်ထုတ်ပေးလျက် ရှိပေ၏။ အောက်တိုဘာ လလယ်မျှသာ ရှိသေးသော်လည်း အမြင့်ပိုင်းကျလွန်းနေသော အဘာရာလောမြို့သည် သစ်ရွက်များ မကြွေသေးမီမှာပင် အဆက်မပြတ် ကျဆင်းလာနေသော ဆီးနှင်းခဲများ အောက်တွင် မြုပ်လျက် ရှိလေပြီ။

ညပိုင်းရောက်ပြီ ဆိုလျှင် ဆီးနှင်းများသည် တစ်ညလုံးလိုလို အဆက်မပြတ် ကျဆင်းပြီး အလွှာလိုက် အထပ်လိုက် စုပုံနေတတ်သည် ဖြစ်ရာ မနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး ဆီးနှင်းပြင်ကြီးဖြင့် ဖွေးဖွေး လှုပ်နေလေတော့၏။ ခရစ္စတီနှင့် အင်ဒရူးတို့သည် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပကာ ကြည့်မျှော်၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေသော ရေခဲပြင် ဖြူဖြူလွလွကို ကြည့်၍ စိတ်ကြည်နူးခြင်း တည်းဟူသော အရသာကို ခံစားကြရလေ၏။

ယခုလို ဆောင်းဝင်စ အချိန်တွင် တောင်ပေါ် မြင်းပုကလေးများသည် အုပ်လိုက် သင်းလိုက် ဆင်းလာကြပြီး အင်ဒရူးတို့၏ အိမ်ဝင်းခြံ ဘေးရှိ ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးနေသော ဝင်းတိုင်များ ကြားမှ တိုးရေ့ ဝင်ရောက်ကာ အိမ်နောက်ဖေး တံခါး အနီးတွင် စုပြုံ၍ ရပ်နေတတ်ကြလေသည်။

အဘာရာလောမြို့ ပတ်ပတ်လည်ရှိ တောင်ကုန်းများပေါ်တွင် ပေါက်ရောက်လျက် ရှိသော အလွန် ကြမ်းတမ်းသည့် မြက်ရိုင်းများသည် ဤ မြင်းပုအရိုင်းကလေးများ၏ အစာဖြစ်၏။ ဤ မြင်းနက်ကလေးများသည် မြက်ရိုင်းပင်များ အကြားတွင် အုပ်လိုက် သင်းလိုက် လှည့်လည် ကျက်စား တတ်ကြပြီး လူလာလျှင် လန့်ဖျပ်ကာ ထွက်ပြေးတတ်ကြသော်လည်း ဆီးနှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျရောက်လာသည့် ယခုလို ဆောင်းဥတုတွင်မူ သူတို့ အတွက် အစာရေစာ မရှိတော့သဖြင့် မြို့ ဆင်ခြေဖုံးရှိ အိမ်များဆီသို့ မှီခို ကပ်ရပ် နေတတ်ကြလေသည်။

အင်ဒရူးတို့ အိမ်သို့ ခိုနားလာကြသော မြင်းပုကလေးများသည် ခရစ္စတီ၏ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာကြလေ၏။ ခရစ္စတီသည် တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး မြင်းကလေးများကို အစာရေစာ ပေးကျွေးထား၏။ ပထမတွင် ခရစ္စတီအား သူတို့နား အကပ်မခံသော်လည်း အနေကြာလာတော့ ခရစ္စတီ၏ လက်ထဲမှ အစာကိုပင် ယူ၍ စားလာကြလေသည်။ သူတို့ အုပ်စုထဲမှ အငယ်ဆုံး မြင်းကလေး တစ်ကောင်သည် ခရစ္စတီ၏ အချစ်ဆုံး မိတ်ဆွေ ဖြစ်လာ၏။ ထိုမြင်းကလေးအား အင်ဒရူးတို့ လင်မယားက ချစ်စနိုးဖြင့် ‘မဲလုံး’ ဟု ခေါ်ကြလေသည်။

မြင်းကလေးများသည် အစာ မရွေးပေ။ ကျွေးသမျှ အကုန် စားကြလေသည်။ ပေါင်မုန့် အစအနများ၊ အာလူးခွံများ၊ ပန်းသီးခွံများ၊ လိမ္မော်ခွံများ၊ အားလုံး ကျွေးသမျှ အငမ်းမရ စားကြသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် အင်ဒရူးက 'မဲလုံး' အား မီးခြစ်ခွံ တစ်လုံးကို ပေးကြည့်ရာ တချွတ်ချွတ် မြည်အောင် ဝါးစားပစ်လိုက်လေ၏။

အင်ဒရူးတို့မှာလည်း အလွန် ဆင်းရဲကြလေသည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်တွင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ လုံလုံလောက်လောက်နှင့် နေရသည်ဟု မရှိပေ။ များလှစွာသော အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးနှင့် အမြဲတစေ ရင်ဆိုင် နေကြရလေ၏။

သို့သော်လည်း ခရစ္စတီနှင့် အင်ဒရူးတို့သည် သာယာပျော်ရွှင်မှု၏ သဘောသဘာဝကို နားလည်ကြသဖြင့် အခက်အခဲ ဟူသမျှကို ရင်ဆိုင်ကာ တတ်နိုင်သမျှ ပျော်အောင် နေကြလေသည်။

အင်ဒရူးမှာ ဘယ်ကို သွားသွား ငွေ များများစားစား ထည့်နိုင်သည်ဟု မရှိပေ။ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ သဘောမျိုးဖြင့် သူ့ အိတ်ထဲ ပိုက်ဆံပါသည်ဟု ပြောနိုင်ရုံလောက်မျှသာ ထည့်နိုင်၏။ အမှန်တော့ သူ့အင်္ကျီ အိတ်ထဲတွင် ပဲနီပြား နှစ်ပြား သုံးပြားထက် ပိုသည် မရှိပေ။

မည်သို့ဖြစ်စေ အင်ဒရူးကတော့ စိတ်မညစ်ပေ။ ကျောင်းသား ဘဝက သူ ရေးယူခဲ့ရသည့် ပညာသင် ရေးငွေမှာလည်း ကျေလှပြီ။ လန်ဒန်မှ ဝယ်လာသည့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းဖိုး အကြွေးငွေကိုလည်း အရစ်ကျ မှန်မှန် ပေးဆပ်နေနိုင်သည်။ ဤမျှဆိုလျှင် သူတို့ အခြေအနေသည် မဆိုးသေးဟု အင်ဒရူးက တွက်လေသည်။

အပေါ်ယံ ကြည့်မည်ဆိုပါက ခရစ္စတီသည် သေးသေး သွယ်သွယ်နှင့် အလွန် နုနယ်၍ ပျော့ပျောင်းလှသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ အတွေ့အကြုံအားဖြင့်လည်း များသေးသူ မဟုတ်ဟု ထင်ရ၏။ သို့သော်လည်း ရော့ရှိုင်းယားနယ်မှ အမျိုးသမီးများ၌ ရှိတတ်သည့် ဂုဏ်အင်္ဂါ အရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသော အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

အိမ်တွင် ကုဖော်လောင်ဖက် ဆို၍ သူတို့ အိမ်နောက်၌ နေထိုင်လျက်ရှိသော အလုပ်သမား တစ်ဦး၏ သမီး ဂျင်နီဆိုသော ကလေးမလေး တစ်ဦးသာ ရှိသည်။ အမှန်တော့ ဂျင်နီကို လစားအဖြစ်နှင့် အမြဲ ငှားထားနိုင်သည် မဟုတ်ပေ။ တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် သျှိုလင် အနည်းငယ်မျှ ရလျှင် ကျေနပ်သည် ဟူသော သဘောဖြင့် နေ့စဉ် မှန်မှန် လာနေခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဂျင်နီတို့ မိသားစု အပေါ်တွင် သနား ခင်မင်မိခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ထိုအကြောင်းများကြောင့်သာလျှင် လက်တို့ လက်တောင်း ရစေတော့ ဟူသော သဘောဖြင့် အဖော်အဖြစ် ထားခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တော့လည်း ဂျင်နီကို အိမ်မှုကိစ္စ များများစားစား မခိုင်းပေ။ အိမ် အမှိုက်လှဲ၊ ဖုန်သုတ်၊ ကြမ်းတိုက်လောက်သာ ခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ခရစ္စတီတို့ အနေဖြင့် အခန်း လေးခန်းကို အသုံး မပြုနိုင်သေးသဖြင့် သေ့ပိတ်ထားရသော်လည်း အသုံးပြုနေသည့် အခန်းများကိုမူကား ရှိသမျှ ပစ္စည်းများနှင့်ပင် လှပအောင်၊ ကျက်သရေရှိအောင် ပြင်ဆင် ခင်းကျင်းထားလေသည်။ ခရစ္စတီသည် အိမ်ကို အိမ်နှင့် တူအောင် တတ်နိုင်သမျှ ပြင်ဆင် မွမ်းမံ ထားလေသည်။ အင်ဒရူးတစ်ယောက် အလုပ်ခွင်မှ မောမောပန်းပန်းနှင့် ပြန်ရောက်လာပြီ ဆိုလျှင် တတ်နိုင်သမျှ စဉ်းစား ကြံဆ၍ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဖြစ်အောင် ချက်ပြုတ်ထားသည့် အစားအစာများကို ပူပူနွေးနွေး ပြင်ဆင် ကျွေးမွေးခြင်းဖြင့် အင်ဒရူးကို အမောပြေစေ၏။

အင်ဒရူး၏ အလုပ်မှာကား စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ခက်ခဲ ပင်ပန်းလှချေသည်။ တကယ်တော့ သူ့တွင် လူနာများစွာ ရှိနေ၍ အလုပ်များပြီး ပင်ပန်းနေခြင်း မဟုတ်ပေ။ အဆမတန် ကျနေသော ဆီးနှင်းများကြောင့်သာ ခက်ခဲ ပင်ပန်းနေခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ နယ်မြေထဲရှိ အမြင့်ဆုံးသော တောင်ကုန်းပိုင်းမှ အိမ်များဆီသို့ သွားရသည်မှာ မသက်သာလှပေ။ ခရီးက ကွာလှမ်းရသည့် အထဲ အလွှာလိုက် အထပ်လိုက် ဖြစ်နေသော ဆီးနှင်းပြင်ပေါ် လျှောက်ရသည်မှာ ခက်ခဲ၍ ကြမ်းတမ်း ပင်ပန်းလှ၏။ နေ့ခင်းပိုင်း ဆီးနှင်းခဲများ အရည်ပျော်သွားသည့် အချိန်တွင်လည်း လမ်းများမှာ ရွံ့စေး ရွံ့ပျော့များဖြင့် ပြည့်နေသဖြင့် လမ်းလျှောက်၍ မလွယ်တော့ပေ။ ညပိုင်းရောက်၍ ဆီးနှင်းများ တစ်ဖန် ပြန်၍ ခဲလာပြန်သောအခါ ချော၍ ပြောင်နေသော လမ်းမပေါ် လျှောက်ရသည်မှာ ခက်ခဲလာပြန်လေတော့သည်။

အင်ဒရူး လူနာအိမ်များမှ ပြန်လာလျှင် ဘောင်းဘီ အောက်ပိုင်းများမှာ ရစရာ မရှိအောင် ပေကျံလျက် ရှိပြီး ခြေပတ်များမှာလည်း ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိရ၏။ ညပိုင်း လူနာကြည့် ထွက်ရသော အခါများတွင် အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း နီးရာ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ ခြေပတ်လက်ပစ် ဖြစ်နေတတ်ပေသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူး၏ အနီး ကြမ်းပေါ်၌ ကျုံ့ကျုံ့ယုံယုံ ထိုင်ကာ ခြေပတ်များ၊ ဖိနပ်များကို ချွတ်ပေးပြီး ခြေညှပ် ဖိနပ်ကို အသင့် ချပေးသည်။ ဤကဲ့သို့ ကြင်ကြင်နာနာဖြင့် တယုတယ ပြုခြင်းကား တာဝန်အရ လုပ်နေခြင်း မဟုတ်ပေ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှ ပေါက်ဖွားလာသည့် ကရုဏာနှင့် စေတနာများအရ လုပ်ပေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူအများနှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး အခြေအနေမှာလည်း တိုးတက် ကောင်းမွန်လာခြင်း မရှိသေးပေ။ အလုပ်သမား အများစုက အင်ဒရူးအပေါ် သံသယနှင့် ဆက်ဆံဆဲပင် ဖြစ်၏။ ဘင် ချင်ကင်းတို့ ဆွေမျိုး တစ်သိုက်ကား အဆိုးရွားဆုံး ဖြစ်၏။ သူတို့ ဆွေမျိုးစု အင်အားကလည်း သေးလှသည် မဟုတ်ပေ။ ဆွေမျိုးနီးသူချင်း အိမ်ထောင်ပြုကြသည့် အလေ့အထ ခေတ်စားသော ဒေသ ဖြစ်သဖြင့် ချင်ကင်းတို့မှာ အသိုင်းအဝိုင်း ကောင်းလှပေသည်။ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းသည် အင်ဒရူးအား ရန်အလိုဆုံးသော အုပ်စု အဖြစ် ရပ်တည်လျက် ရှိလေ၏။

သူနာပြု ဆရာမ လွှဲကြက်ကလည်း အင်ဒရူးအား သူမ၏ အကြီးဆုံးသော ရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားပုံရ၏။ သိသိသာသာ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ရန်လုပ်လျက် ရှိသည်။ သူမသည် ရောက်သမျှ အိမ်တိုင်းတွင် ထိုင်၍ အင်ဒရူး သိက္ခာ မကျ ကျအောင် ကြိဖန် ပြောဆိုလေ့ရှိ၍ ဝိုင်းဖွဲ့ နားထောင်သော အမျိုးသား အမျိုးသမီးများကလည်း အသိဉာဏ် နည်းသူများ ဖြစ်ကြသည့် အားလျော်စွာ ဆရာမ လွှဲကြက် ပြောသမျှကို လက်ခံ ယုံကြည်ကြ၏။ ဤသို့ဖြင့် အင်ဒရူး၏ နာမည်သည် ကျပြီးရင်း ကျရင်း ဖြစ်နေရလေသည်။

ဤကဲ့သို့ တစ်ဖက်တွင် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေရသဖြင့် စိတ်ပျက် စိတ်ညစ် ဖြစ်နေရသည့် အထဲတွင် သည်းမခံနိုင်လောက်စရာ ကောင်းသည့် ကိစ္စ တစ်ရပ်နှင့် တစ်ဖက်တွင် ရင်ဆိုင် နေရပြန်လေသည်။ ယင်းကိစ္စမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းက သူ့အား အမြဲ ခေါ်၍ မေ့ဆေး ဆရာဝန် အဖြစ် အသုံးချနေခြင်းပေတည်း။

ဒေါက်တာ လီဝီလင်း ခေါ်သည်မှာ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လည်း မဟုတ်ပေ။ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ခေါ်၍ ခိုင်းနေခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ကြာတော့ စိတ်ရှုပ်လာပြီး သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။

အင်ဒရူးသည် မေ့ဆေး ပေးရသော အလုပ်ကို အလွန် မုန်းသည်။ မေ့ဆေး ပေးရသည့် အလုပ်မှာ စိတ် အလွန် ရှည်ရပြီး အလွန် သည်းခံရသည်။ အလွန်လည်း စနစ်ကျရသည်။ အလွန် သတိထားရသည်။ အတိုင်းအဆ မမှားအောင် ကြီးစွာသော သတိဖြင့် ထိန်းသိမ်းရ၏။ အမှန်ဆိုလျှင် သူ့တွင် ဤ အရည်အချင်းမျိုး မရှိပေ။ သို့ဖြစ်၍လည်း သူ့လူနာကိုပင် သူ ကိုယ်တိုင် မေ့ဆေးပေးရန် ဝန်လေးခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင်မူကား သူ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ဖူး၊ မစစ်ဆေးခဲ့ဖူးသော လူနာများကို တစ်ပတ်လျှင် သုံးရက်မျှ သွား၍ မေ့ဆေး ပေးနေရလေရာ အခြား လူတစ်ဦး၏ တာဝန်ကို မိမိက ဝင်၍ တာဝန်ခံပေး နေရသလို ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း သူ မလုပ်ချင်သည့် အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ပါဟု မငြင်းရဲချေ။ ရထားသည့် အလုပ်ကလေးမှ ပြုတ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်နေရသဖြင့် သူ မလုပ်လိုကြောင်း အရိပ်အငွေ့မျှပင် မဖော်ပြရဲချေ။

နီဝင်ဘာလ ရက်တစ်ရက် အတွင်း အလုပ်မှ ပြန်လာသော အင်ဒရူး၏ မျက်နှာမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်လျက် ရှိသည်ကို ခရစ္စတီ သတိပြုမိသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော စိတ်ပျက်စရာနှင့် ကြုံလာကြောင်းကို သူ့ မျက်နှာ ကြည့်ရုံမျှဖြင့် သိသာနေ၏။ ထိုနေ့ ညနေက ပြန်လာပုံမှာ ခါတိုင်းလို မဟုတ်ပေ။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် စိတ်ပျက် စိတ်ညစ်စရာ တစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့ရသည့် တိုင်အောင် ဟန်လုပ်၍ ပြုံးဖော် ရယ်ဖော် ရသေး၏။ ဟန်လုပ်၍မှ ပြုံးရယ်ခြင်း မပြုသည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် အလွန် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရဟန် တူပေသည်။ ခရစ္စတီကတော့ ဘာတစ်ခုခုမှ မမေးဘဲ အင်ဒရူး၏ အရိပ်အခြည်ကိုသာ အကဲခတ်လျက် ရှိလေသည်။

ညစာ စားချိန်တွင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းခြင်း မပြုပေ။ စားသောက်ပြီးကြသည့် အခါတွင်လည်း ခရစ္စတီ မီးဖိုဘေး၌ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်၍ အဝတ် တစ်ထည် ချုပ်နေသည်။ အင်ဒရူးကမူ သူမ ဘေးတွင် ထိုင်ကာ ဆေးတံကို ခဲ၍ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးတော နေပုံရ၏။ အတန်ကြာမှ မအောင့်အည်းနိုင်တော့၍ ဖွင့်ဟ ပြောပြရသည့် အသံမျိုးဖြင့် စကား စပြောလေသည်။

‘ညည်းတာ ညူတာများဆိုရင် ကို သိပ်မှန်းတယ်၊ ဘယ်လို ပြဿနာမျိုးနှင့် ကြုံရ ကြုံရ မညည်းချင်ဘူး၊ မင်းကိုလည်း ဒုက္ခ မပေးချင်ဘူး သိလား၊ ဘာကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖြစ် မင့်ကို မပြောချင်ဘူး၊ စိတ်ပျက်စရာ စိတ်ညစ်စရာ မှန်သမျှကို ဝမ်းထဲမှာပဲ မျိုသိပ် ထားချင်တယ်၊ မျိုသိပ်ထားတတ်တယ် ဆိုတာလည်း ဘုရား သိပါတယ်လေ’

ခရစ္စတီက သူ ပြောနေသမျှကို မရယ်မပြုံးဘဲ ငြိမ်၍ နားထောင်သည်။

‘ဆေးရုံကို ခရစ္စတီ သိတယ်နော်၊ ကိုတို့ ဒီကို စရောက်တဲ့နေ့က ညဘက်မှာ ရောက်ခဲ့ကြတယ်လေ၊ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုအနေနှင့် ဆေးရုံကလေးကို သိပ် သဘောကျခဲ့မိတယ်၊ ကိုလူနာတွေထဲက ဆေးရုံ တင်သင့်တဲ့ လူနာကို ဆေးရုံတင်ပြီး ကုမယ်လို့လည်း စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိသေးတယ်၊ မင်းကိုတောင်မှ ကို ဖွင့်ပြောမိခဲ့ပါသေးတယ်၊ မှတ်မိမှာပေါ့၊ ဆေးရုံကလေးကို အားကိုးပြုပြီး ဆေးသုတေသန လုပ်ငန်းကို ဘယ်လို လုပ်မယ် ကိုင်မယ် ဆိုတာတောင်မှ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိသေးတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ခရစ္စတီ အားလုံး မှတ်မိပါတယ်’

‘ကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သမျှတွေဟာ အလကားပဲ ခရစ္စတီ၊ ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဆိုတာမျိုးပါပဲ၊ တကယ်တော့ ဆေးရုံက အဘာရာလောမြို့ရဲ့ ဆေးရုံမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လီဝီလင်းရဲ့ ဆေးရုံပဲ ခရစ္စတီ’

ခရစ္စတီကတော့ ယခုအချိန်ထိ တစ်စုံတစ်ရာ ထင်မြင်ချက် မပေးသေးဘဲ အင်ဒရူးထံမှ ဆက်ပြောလာမည့် စကားများကိုသာ စိုးရိမ်သောက မကင်းသော မျက်နှာဖြင့် စောင့်စားနေလေသည်။

‘ကနေ့ မနက် လူနာ တစ်ယောက်ကို ဆေးရုံ တင်ရမယ့် အခြေအနေ ဖြစ်လာတယ် ခရစ္စတီ၊ တော်ရုံ တန်ရုံ ဖြစ်တာမျိုး ဆိုရင် ကို ဆေးရုံတင်ဖို့အထိ စိတ်မကူးပါဘူး၊ အခုဟာက အလွန် တွေ့ရခဲ့တဲ့ ရောဂါမျိုး ဖြစ်နေတဲ့ လူနာမို့ပါ၊ ရောဂါက အဆုတ် ထိပ်ဖျားပိုင်းမှာ အအေးမိသလို ဖြစ်တဲ့ ရောဂါမျိုး၊ လူနာကလည်း ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူး လုပ်သား တစ်ယောက်၊ ကို အလျင်က ခရစ္စတီကို ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကျောက်မီးသွေးတူး လုပ်သားတွေရဲ့ အဆုတ် အခြေအနေကို ကို အင်မတန် လေ့လာချင်တယ်လို့၊ သူတို့ရဲ့ အဆုတ် အခြေအနေကို သုတေသန လုပ်မယ်ဆိုရင် အသစ်အဆန်းတွေ အများကြီး တွေ့နိုင်တယ် ဆိုတာကို သိနေတော့ အခုလို ရှားရှားပါးပါး ရောဂါမျိုး ဖြစ်လာတဲ့ လူနာကို တွေ့ဖို့ အမြဲ မျှော်လင့်နေခဲ့တာပဲ၊ အခုလို တွေ့လာတော့လည်း သိပ် ဝမ်းသာမိတယ်၊ ဆေးရုံ တင်ထားပြီး ကျကျနန ကုပေးရင်းနှင့် သုတေသန လုပ်နိုင်မယ့် လူနာမျိုးမို့ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ လူနာရဲ့ အခြေအနေကို နေ့စဉ် လေ့လာပြီး သိပ္ပံနည်းကျကျ မှတ်တမ်း တင်သွားနိုင်ရင် အင်မတန် အဖိုးတန်တဲ့ အချက်အလက်တွေ ရလာမှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကို ဒေါက်တာ လီဝီလင်းဆီ ဖုန်းဆက်ခဲ့တယ်၊ လူနာကို ကိုနှင့် အတူတူ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုပြီး ဆေးရုံ တင်ခွင့် ပေးပါလို့ ပြောမိတယ်’

အင်ဒရူးသည် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

‘ကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြီးရော လီဝီလင်း ချက်ချင်း ရောက်လာပါတယ်၊ အင်မတန်မှ သဘောမနော ကောင်းတဲ့ ပုံမျိုးပါပဲ၊ လူနာကိုလည်း အသေအချာ မေးတယ်၊ စမ်းသပ် စစ်ဆေးကြည့်တယ်၊ ကို တွေ့ထားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ မလွဲဘူး၊ အဆုတ်ရောဂါ သေချာတယ်လို့ အတည်ပြုတယ်၊ ကို စစ်ဆေးတုန်းက မတွေ့မိခဲ့တဲ့ အချက် တစ်ချက် နှစ်ချက်ကိုတောင်မှ သူတွေ့လို့ ပြောပြသေးတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ လူနာကို ဆေးရုံမှာ ထားပြီး ကုသပေးဖို့ သဘောတူ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်၊ ကိုကလည်း ကျေးဇူး သိပ်တင်သွားမိတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကို ကျေးဇူးတင် စကားပြောပြီး လူနာဆီကို မကြာခဏ လာရောက် ကုသခွင့် ပေးဖို့နှင့် ကိုယ်ဖိ ရင်ဖိ ကြည့်ရှု မှတ်သားခွင့် ပြုပါလို့ ပြောပြတယ်၊ လီဝီလင်းက ဘာပြန်ပြောတယ် မှတ်သလဲ ခရစ္စတီ’

သူသည် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြန်သည်။ အံ့ကိုလည်း တစ်ချက် ကြိတ်လိုက်သည်။

‘လီဝီလင်းက အင်မတန်မှ သဘောထား ပြည့်တဲ့ အမှုအရာမျိုးနှင့် သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ကလေး ပြန်ပြောတယ်။ လူနာအတွက် ဆေးရုံကို ခင်ဗျား လာဖို့ မလိုပါဘူးတဲ့။ လူနာက ကျွန်တော့် လက်ထဲ ရောက်နေပြီမို့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပဲ ကြည့်သွားမှာပါတဲ့။ ဒီဆေးရုံက လူနာဆောင်တွေထဲမှာ လက်ထောက် ဆရာဝန်တွေ ဝင်ပြီး ဟိုသွား ဒီသွား ဟိုပြော သည်ပြော လုပ်နေတာမျိုးကို ကျွန်တော် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ သူက ကိုရဲ့ ခြေထောက်က ခြေပတ်တွေကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ခင်ဗျား ဖိနပ်လို ညစ်ပတ် ပေရေနေတဲ့ ဖိနပ်မျိုးတွေနှင့် လူနာဆောင်တွေထဲ သွားလာနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲတဲ့’

ပြောရင်းကပင် အင်ဒရူး၏ အသံသည် တိမ်ဝင် သွားလေသည်။

‘အိုကွယ် .... သူ ပြောပုံ ဆိုပုံက မကောင်းပါဘူး။ အားလုံး အသုံးမကျ ဖြစ်ကုန်တာပဲ။ ကိုအနေနှင့် မိုးကာအင်္ကျီကြီး ဝတ်၊ ညစ်ပတ် ပေရေနေတဲ့ ဖိနပ်ကြီးတွေ စီးပြီး မိုးရေ တရွဲရွဲ ရွံ့တပေပေနှင့် အလုပ်သမား အိမ်တွေကို သွား၊ မီးဖိုခန်းထဲက မီးရောင် မှန်မွှားမွှား အောက်မှာ လူနာကို စမ်းသပ် စစ်ဆေးပြီး ကုပေး၊ အဲ .... ဆေးရုံလည်း တင်ရော ကို လူနာ မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့လူနာ ဖြစ်သွားရော၊ သူ့အနေနှင့် ကိုကို အသုံးချချင်တာက မေ့ဆေးပေးဖို့လောက်သာ သုံးချင်တာကိုး၊ ဘယ်လောက်များ ရင်နာဖို့ ကောင်းသလဲ’

စကားလက်စ မပြတ်သေးမီမှာပင် တယ်လီဖုန်း မြည်လာသဖြင့် ရပ်လိုက်ရသည်။ ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူးအား ကိုယ်ချင်းစာနာသော အကြည့်၊ ကြင်နာသော အကြည့်ဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရာမှ ကပျာကယာ ထကာ တယ်လီဖုန်းဆီ သွားသည်။ ခရစ္စတီ ပြောနေသမျှကို အင်ဒရူး ကြားနေရ၏။ ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူးထံသို့ နှေးကွေး လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်လာလေ၏။

‘ဖုန်းဆက်တာ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းပဲ။ သူ ဖုန်းမချသေးဘူး၊ စောင့်နေတယ်။ ခရစ္စတီ စိတ်မကောင်းပါဘူး အချစ်ရယ်။ သူက မနက်ဖြန် ဆယ့်တစ်နာရီမှာ မေ့ဆေးပေးဖို့ လာပါဦးတဲ့’

အင်ဒရူးကတော့ အဖြေ မပေးသေးဘဲ သူ့ခေါင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ ငုံ့ထားလေသည်။

‘ကျွန်မ ဘာပြောလိုက်ရမလဲဟင်’

‘ငရဲပြည်ကို သွားတော့လို့ ပြောလိုက်ကွာ’

အင်ဒရူးက ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တစ်ဖန် ‘မပြောနှင့် မပြောနှင့်၊ ကို မနက်ဖြန် ဆယ့်တစ်နာရီ အရောက် လာမယ်လို့သာ ပြောလိုက်တော့’ ဟု မချိပြုံး ပြုံး၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ခရစ္စတီ ပြန်လာသောအခါ လက်ထဲတွင် ကော်ဖီ တစ်ခွက် ပါလာသည်။ စိတ်ရှုပ် စိတ်တိုနေချိန်တွင် ကော်ဖီ ပူပူလေး တစ်ခွက် သောက်လိုက်ရပါက စိတ်ပြေသွားတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အင်ဒရူးသည် ကော်ဖီ သောက်ရင်းက ခရစ္စတီအား ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ကို အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီမြို့ကလေးမှာ ခရစ္စတီနှင့် အတူတူ နေရတာ သိပ်ပျော်တယ်။ အလုပ် လုပ်ရတာသာ အဆင်ပြေရင် ပိုပြီး ပျော်မှာပဲ။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ။ လီဝီလင်း အနေနှင့် ကိုကို လူနာဆောင်ထဲ ဝင်ခွင့် မပြုတာဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အရတော့ ဟုတ်ဟန် မတူပါဘူး။ လန်ဒန်မြို့ပေါ်က ဆေးရုံတွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ။ နေရာတိုင်းမှာပဲ ဆိုပါတော့လေ။ ဆေးရုံ ခပ်ကြီးကြီး ဆိုရင် ဒီ ပုံစံမျိုးချည်းပါပဲ။ ဒါက စနစ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခရစ္စတီရယ် ဘာ့ကြောင့်များ ဒီစနစ်ကို လက်ခံပြီး လုပ်နေကြသလဲ ဆိုတာကို စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဟာ သူ့လူနာ ဆေးရုံပေါ် ရောက်သွားတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆက်ပြီး ကြည့်ရှု ကုသခွင့် မရတော့ဘူး ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ။ ဘာ့ကြောင့်လဲ။ ဒီလို လုပ်လိုက်လို့ ဘာအကျိုးထူးများ ရလာသလဲ။ လူနာကို အစကတည်းက ကြည့်ရှု ကုသပြီး မှတ်တမ်း တင်ထားခဲ့သမျှ အားလုံး ဆုံးရှုံးတာပဲ မဟုတ်လား။ အကျိုးကတော့

မထူးပါဘူး၊ ဒါဟာ ကိုတို့ရဲ့ အသုံးမကျတဲ့ အထူးကု စနစ်ကြောင့် ဖြစ်ရတာပဲ ထင်ပါရဲ့၊ တကယ်တော့ အားလုံး မှားနေတာပဲ၊ မှားသမှ သိပ်မှားတဲ့ စနစ်လို့ ကိုတော့ ထင်တာပဲ၊ အိုကွာ .... ဘာကြောင့်များ ခရစ္စတီကို တရားဟောနေမိပါလိမ့်၊ ကိုတို့မှာ တခြား ပူစရာတွေ ဘာမှ မရှိတော့သလို ဖြစ်နေပါပကောလား၊ ကို ဘာဆက်လုပ်ရင် ကောင်းမလဲ၊ အင်း .... ကို ဒီမှာ အလုပ် စဝင်ချိန်က စပြီး လုပ်ခဲ့သမျှတွေ ပြန်တွေးလိုက်ပြန်တော့လည်း အားရစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိသေးဘူး၊ အားလုံး အလွဲချည်းပဲ၊ အိုကွယ် .... ကို လုပ်သမျှတွေဟာ အလွဲချည်း ဖြစ်နေတာပါပဲ’

သို့သော်လည်း ထိုရက်သတ္တပတ် ကုန်ခါနီး တစ်ရက်တွင် အင်ဒရူးထံသို့ မမျှော်လင့်သော ဧည့်သည် တစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ဧည့်သည်မှာ ညပိုင်း အချိန် အတော်နောက်ကျမှ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုညက အိပ်ချိန် တန်ပြီ ဖြစ်၍ အင်ဒရူးနှင့် ခရစ္စတီတို့ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းသို့ တက်တော့မည့်ဆဲဆဲ တံခါးဝမှ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ကော်မတီ အတွင်းရေးမှူး အိုင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

အိုင် မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည့်အခါ အင်ဒရူးမှာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားမိသည်။ အတွင်းရေးမှူး လာခြင်းသည် ကောင်းသော လာခြင်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်ပေမည်။ အလုပ်ခွင်တွင် အဆင်မပြေမှုများ ထပ်တလဲလဲ ကြုံတွေ့နေရခြင်း၏ အဆိုးဆုံးသော အခြေအနေကို ပေးဖို့များ လာလေသလား၊ ကော်မတီက သူ့အား အလုပ်မှ နုတ်ထွက်စာ တင်ရန် ပြောခိုင်းလိုက်လေသလား၊ သူတို့နှင့် ခရစ္စတီတို့အား လမ်းပေါ်ရောက်အောင် လုပ်ဖို့များ လာလေသလား။

အင်ဒရူးသည် အတွင်းရေးမှူး၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်ကာ ရင်ခုန်လျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း အိုင်က သူ၏ မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြား အဝါကလေး ထုတ်လိုက်သောအခါ ချက်ချင်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားပြီး ဝမ်းသာသွားလေသည်။

‘ကျွန်တော် လာတာ အချိန် သိပ်နောက်ကျသွားတယ် ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ရုံးမှာ အလုပ် များလွန်းလို့ နောက်ကျသွားတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ဆေးခန်း လာတွေ့ဖို့ အချိန်ကလည်း မရဘူး၊ ဒေါက်တာ အနေနှင့် ကျွန်တော့် ကတ်ပြားကို လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ အသင်းရဲ့ အတွင်းရေးမှူး တစ်ယောက် ဆိုတော့ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံးအကြိမ် ကျွန်တော် ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ခဲ့တာ ကာဒစ်ဖ် ရောက်တုန်းကပဲ၊ ဒေါက်တာ လက်ခံနိုင်မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို ဒေါက်တာရဲ့ လူနာ စာရင်းထဲမှာ သွင်းပေးစေချင်ပါတယ်’

အင်ဒရူးမှာ စကားပြောစရာ ရှာမရနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ဤကတ်ပြားမျိုး အများအပြားကို လူနာများအား ပြန်ပေးခဲ့ရ၏။ ပေးရသည့် အခါတိုင်း တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နှင့် မပေးချင် ပေးချင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ယခု သူ ကတ်ပြား တစ်ခု ရလာသည်။ ကတ်ပြားရှင်မှာ တော်ရုံတန်ရုံ လူထဲမှ မဟုတ်ပေ။ အသင်း၏ အတွင်းရေးမှူးထံမှ ဖြစ်သဖြင့် များစွာမှပင် ဝမ်းသာ အားတက်မိလေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ အိုင်၊ ကျွန် .... ကျွန်တော် ဝမ်းသာစွာနှင့် လက်ခံပါတယ်’

ခန်းမထဲမှ ရပ်ကြည့်နေသော ခရစ္စတီသည် သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

‘အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်ပါဦး မစ္စတာ အိုင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အထဲ ဝင်ပါဦး’

ခရစ္စတီတို့အား ညအချိန်မတော်မှ လာပြီး နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေသည်ဟု ပြောရင်းနှင့်ပင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အမှန်တော့ အိုင်သည် အိမ်ထဲဝင်၍ ထိုင်လိုသော ဆန္ဒ စောစောကတည်းက ရှိနေပုံရ၏။ ခရစ္စတီက ဖိတ်ခေါ်လျှင် ဖိတ်ခေါ်ချင်းပင် မငြင်းဆန်တော့ဘဲ စိတ်ပါလက်ပါ ဝင်လာလေသည်။

ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်မိသည့် အခါ ရုတ်တရက် စကား မပြောသေးဘဲ ဆောင်းမီးဖိုကိုသာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေသည်။ သူ့ အမူအရာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောရန် သင့် မသင့် ချိန်ဆနေပုံရ၏။ သူ၏ ဝတ်ပုံ စားပုံနှင့်

ပြောပုံ ဆိုပုံများမှာ အဆင့်အတန်း မြင့်သော်လည်း သူ၏ ပုံပန်းမှာမူ သာမန် အလုပ်သမား တစ်ယောက်နှင့် ခြားနားခြင်း မရှိလှချေ။ ခပ်ရိုးရိုး နေတတ် ပြောတတ်သည့် အသွင်အပြင်သည် အထင်းသား ပေါ်လျက် ရှိသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောရန် အတွက် စဉ်းစား စိတ်ကူး စီစဉ်နေဟန် တူပေသည်။

‘ကျွန်တော်တော့ ဒေါက်တာနှင့် အခုလို စကားပြောဖို့ အခါအခွင့် သင့်လာတာကို သိပ် ဝမ်းသာတယ်။ ဒေါက်တာ လောလောဆယ် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အနှောင့်အယှက်တွေ အတွက် စိတ်မပျက်စေချင်ဘူး၊ ဝမ်းလည်း မနည်းစေချင်ဘူး၊ ဒီမြို့က လူတွေက သည်လိုပဲ၊ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရတာ နည်းနည်း ခွကျတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ စိတ်သဘောထားကတော့ ရိုးသားကြပါတယ်၊ မကြာခင် ဒေါက်တာ့ဆီ ပြန်ရောက် လာကြမှာပါ၊ စိတ်ချနေပါ’

အင်ဒရူးက ကြားဖြတ်၍ မပြောခင် အိုင်က သူ့စကားကို ဆက်သည်။

‘တွမ် အီဗန်ရဲ့ အကြောင်း ဒေါက်တာ မကြားမိသေးဘူး ထင်တယ်၊ အီဗန်ရဲ့ လက်က အနာဟာ အခြေအနေ အတော် ဆိုးသွားတယ်၊ ဒေါက်တာက အဆိပ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ မထည့်စေချင်တဲ့ ဆေးကိုပဲ သူတို့ ဆက်ထည့်ကြတယ်၊ အခုတော့ သူ တံတောင်ဆစ်ဟာ ကွေးကောက်ပြီး အကြောတွေ သေသွားတဲ့ သဘောမျိုး ဖြစ်သွားတယ်၊ လက်က သုံးလို့ကို မရတော့ဘူး၊ အလုပ်လည်း ပြုတ်သွားရှာတယ်၊ အိမ်မှာ ကုရင်းနှင့် ဖြစ်တာ ဆိုတော့လည်း အလုပ်ခွင်နှင့် မဆိုင်သလို ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ခမျာ လျော်ကြေးတောင် တစ်ပြားမှ မရရှာဘူး’

အင်ဒရူးမှာ ကြားရသည့် သတင်းအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသဖြင့် စုတ်သပ်လိုက်မိလေ၏။ သူ့အနေဖြင့် အီဗန်တို့ အပေါ်တွင် နည်းနည်းကလေးမှ စေတနာ မပျက်ခဲ့ပေ။ အနာကို သူ စိတ်တိုင်းကျ ကုသခွင့် မရသည့် အတွက်သာ ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်ခဲ့မိသည်။ မမှားသင့်သော အမှားကြောင့် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်မည်ကိုသာ တွေး၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

အိုင်သည် အတန်ကြာမျှ စကားမပြောဘဲ ငြိမ်ဆိတ်နေပြန်သည်။ ပြီးမှ အေးဆေး တည်ငြိမ်သော အသံဖြင့် သူ့ဘဝ အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ဘဝ၏ အစပိုင်းတွင် သူ ရုန်းကန် လှုပ်ရှားခဲ့ရပုံများ။

အိုင်သည် အသက် ဆယ့်လေးနှစ်သား အရွယ်ကတည်းက မြေအောက် ကျောက်စီးသွေးတွင်းထဲ၌ ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ် လုပ်ခဲ့ရ၏။ အလုပ် တစ်ဖက်နှင့်ပင် ကျောင်းတက်၍ သူ့ဘဝ၏ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်းကို ရှာခဲ့ရသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း လက်နှိပ်စက် လက်ရေးတို ပညာကို သင်ကြားခဲ့ရ၏။ နောက်ဆုံး ရုန်းရင်း ကန်ရင်း လှုပ်ရှားရင်းနှင့်ပင် အသင်း၏ အတွင်းရေးမှူး အဖြစ် ရောက်လာခဲ့ရလေသည်။

အိုင်၏ ဘဝ တစ်ခုလုံးသည် လူအများ၏ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာဖြစ်ရေးကို ရှေးရှုလျက် ရှိသည်ဟု အင်ဒရူးက ထင်သည်။ အိုင်သည် သူ၏ စိတ်ကူး၊ သူ၏ အကြံဉာဏ်များကို အကောင်အထည် ဖော်ပေးနေသည့် သူ၏ အလုပ်ကို အလွန် ချစ်မြတ်နိုးပြီး တန်ဖိုးထားသူ ဖြစ်လေသည်။

အိုင်၏ ဆန္ဒသည် ဆေးဝါးကုသမှု လုပ်ငန်း တစ်ခုတည်းကိုသာ လုပ်ချင်သည် မဟုတ်ပေ။ အလုပ်သမားများ အတွက် ယခုထက် ပိုမို ကောင်းမွန်သည့် အိမ်ရာများ ဆောက်ပေးလိုသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် သန့်ရှင်းရေးကို စနစ်တကျ လုပ်ပေးချင်သည်။ ကောင်းမွန် သာယာ၍ လူမှုရေးအရ လုံခြုံသော အလုပ်ခွင် အခြေအနေများကို ဖန်တီးပေးလိုသည်။ အလုပ်သမားများ အတွက်သာမဟုတ်၊ သူတို့အား မှီခိုနေသည့် ဇနီး သားသမီးများ အတွက်ပါ အစစ အရာရာ အဆင်ပြေအောင်၊ တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုသော ဆန္ဒနှင့် စေတနာ ပြင်းပြသည်။

အိုင်သည် အင်ဒရူးအား အလုပ်သမားများ၏ ဇနီး ကိုယ်ဝန်သည် မိခင်လောင်းများ၏ သေနှုန်းကို လည်းကောင်း၊ မွေးစ ကလေးငယ်များ၏ သေနှုန်းကို လည်းကောင်း အတိအကျ ပြောပြသည်။ အလုပ်သမားများနှင့် စပ်ဆိုင်သည့် အချက်အလက် စာရင်းဇယားများကို သူ့နှုတ်မှ အလွတ်ရလေသည်။

အိုင်သည် သူကသာ ပြောသည် မဟုတ်ပေ။ အင်ဒရူး ပြောသမျှကိုလည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် ထားထောင်သည်။ ဒရင်းဖီးမြို့တွင် ကြုံခဲ့ရသည့် တိုက်ဖျက်ရောဂါ ပြဿနာ၊ ယင်းပြဿနာနှင့် ဆက်စပ်ပြီး

မိလ္လာပြန်များကို တိတ်တဆိတ် ဒိုင်းနမိုက်နှင့် ဖျက်ဆီးရခြင်း စသည့် အကြောင်းများကို ပြောပြသည့် အခါ ပြုံးလေသည်။ အခြားသော မြေအောက် အလုပ်သမားများထက် မြေအောက် ကျောက်မီးသွေးတွင်းတူး အလုပ်သမားများတွင် အဆုတ်ဝေဒနာ ပို၍ အဖြစ်များနိုင်သည် ဟူသော အင်ဒရူး၏ အထင်အမြင် အယူအဆများကို ပြောပြသည့်အခါ အလွန် စိတ်ဝင်စားသည့် အရိပ်လက္ခဏာ ပြလေသည်။

အင်ဒရူးအဖို့ အိုင်က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသဖြင့် သူ့ အယူအဆများကို ပြောပြနေရသည်မှာ အားရှိလှပေသည်။ အင်ဒရူး၏ အယူအဆသည် သာမန် အယူအဆမျိုး မဟုတ်ပေ။ ဒရင်းဖီးမြို့မှ ရခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများအပေါ် အခြေခံ၍ ပြောခြင်းဖြစ်၏။ သူ စစ်ဆေး တွေ့ရှိခဲ့ရသမျှ ဆိုလျှင် ကျောက်မီးသွေးတွင်းတူး အလုပ်သမားများသည် မြို့နေသည့် အဆုတ်ရောဂါမျိုး အဖြစ်များသည်။ သူ ဒရင်းဖီးမြို့တွင် နေစဉ်က သူ့ထံ ရောက်လာကြသည့် အလုပ်သမား တော်တော်များများသည် ချောင်းဆိုးသည်ဟု လည်းကောင်း၊ ရင်ကျပ်လွန်း၍ အသက်ရှူမဝ ဖြစ်နေပါသည်ဟု လည်းကောင်း ပြောကြသည်။ သူ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည့်အခါ ‘အဆုတ် တီဘီရောဂါ’ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ယခု အေဘာရာလောမြို့တွင်လည်း ဤပုံစံအတိုင်းပင် တွေ့လျက် ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အလုပ်နှင့် ရောဂါသည် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်မှု ရှိ မရှိ သူ စဉ်းစားနေမိပါသည်ဟု အင်ဒရူးက ပြောပြသည့်အခါ အိုင်ကသည် တိုး၍ တိုး၍ စိတ်ဝင်စားလာလေ၏။

‘ကျွန်တော် ဘာဆိုလိုတယ် ဆိုတာ မစွတာ အိုင်က သဘောပေါက်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ အလုပ်သမားတွေ အနေနှင့် တစ်နေ့လုံး ကျောက်မှုန့်၊ ဖုန်မှုန့်တွေနှင့် ထွေးလားလုံးလား အလုပ် လုပ်နေရတာပဲ။ သဲစ သဲန ဖုန်မှုန့် အမှုန့်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ အဆုတ်ထဲ မရောက်ဘဲ မနေပါဘူး။ ရောက်မှာ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော် သံသယ ဖြစ်နေတာက အဲဒီ အစအနတွေဟာ သူတို့ရဲ့ အဆုတ်တွေကို ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်အောင် လုပ် မလုပ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဥပမာ ကျောက်မီးသွေးတွင်းတူး အလုပ်သမားတွေဟာ ကျောက်မီးသွေးသယ် လုပ်သားတွေထက် အဆုတ်ရောဂါ အဖြစ်များတယ်။ ကျွန်တော့် အယူအဆဟာလည်း လွဲချင် လွဲမယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လက်တွေ့ လေ့လာထားရသလောက်တော့ လွဲဖို့ရာ အကြောင်း သိပ်မရှိဘူးလို့ ပြောရဲတယ်။ ခက်နေတာ တစ်ခုက အခုအချိန် အထိ စနစ်တကျ ဆန်းစစ် လေ့လာမှု မရှိသေးတဲ့ အချက်ပဲ။ ပြည်ထဲရေးဌာန အနေနှင့်လည်း စက်မှု လုပ်ငန်းခွင်မှာ ဖြစ်တတ်တဲ့ ရောဂါ စာရင်းထဲမှာ ကနေ့အထိ ထည့်မပြသေးဘူး။ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတာက ဒီရောဂါ ဖြစ်တဲ့ အလုပ်သမားတွေ ဗုန်းဗုန်းလဲပြီ ဆိုရင် လျော်ကြေးတို့ ကရဏာကြေးတို့ တစ်ပြားမှ မရတဲ့ ကိစ္စပဲ’

အိုင်ကသည် အင်ဒရူး ရှင်းလင်း ပြောပြသမျှကို စိတ်အား ထက်သန်စွာ နားထောင်နေရာမှ ‘တကယ်ပဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ဒီလို အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းအရာမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မကြားခဲ့ရဘူး။ ဒေါက်တာရဲ့ တွေ့ရှိချက်ဟာ လွဲနိုင်စရာ ရှိမယ် မထင်ပါဘူး’ ဟု ပြောလေသည်။

နှစ်ဦးသား ထိုကိစ္စကို စိတ်ပါလက်ပါ ဆွေးနွေး ပြောဆိုကြသည်။ အိုင်က ပြန်တော့မည်ဟု ထလိုက်သည့်အခါ အတော် ညဉ့်နက်နေပေပြီ။ ညဉ့်နက်အောင် စကားကောင်းနေမိသည့် အတွက် သူ့အား ခွင့်လွှတ်ပါဟု ခရစ္စတီအား တောင်းပန်စကား ဆိုလေသည်။ အင်ဒရူးကိုလည်း စောစောက ပြောပြခဲ့သည့် အဆုတ်ရောဂါ ကိစ္စကို တတ်အားသရွေ့ ဆက်လက် လုပ်စေလိုကြောင်း၊ သူ ကူညီနိုင်သမျှ ကူညီမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလေသည်။

အိုင်က ထွက်သွားသော အခါ ရိုးသား ဖြူစင်သော အိုင်၏ စိတ်စေတနာသည် အင်ဒရူး၏ နှလုံးသားတွင် စွဲထင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ကော်မတီ အစည်းအဝေးတွင် လူတွေ့ စစ်ဆေးစဉ် ကတည်းက အိုင်ကို သူ ခင်မင်ခဲ့၏။ အိုင်သည် တစ်နေ့သောအခါတွင် သူ၏ မိတ်ဆွေကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူ တွေးထင်ခဲ့၏။ သူ၏ အတွေးအထင်သည် မမှားကြောင်း ယနေ့ည ကြုံရသည့် အဖြစ်က သက်သေခံလျက် ရှိပေ၏။

(၇)

အသင်း၏ အတွင်းရေးမှူး၊ မစ္စတာ အိုင်ဝင် တစ်ယောက် ဒေါက်တာ အင်ဒရူး မေဆန်၏ လူနာ အဖြစ် စာရင်း သွင်းလိုက်သည် ဟူသော သတင်းသည် တမူဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ ထိုသတင်းကြောင့် ဆရာဝန် အသစ်အပေါ် မတော်မတရား ပြောဆိုနေမှုသည် အရှိန် တန်သွားလေသည်။ ဆရာဝန် အသစ်ကို လူကြိုက် မများသလို ဖြစ်နေခြင်းကိုလည်း တန်သွားအောင် ထိန်းချုပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

အိုင်ဝင် အိမ်လည် ရောက်လာခြင်းကြောင့် ရရှိသည့် အကျိုးအမြတ်မှာ ဤမျှသာ မဟုတ်သေးပေ။ ခရစ္စတီနှင့် အင်ဒရူးတို့ နှစ်ဦးစလုံး အတော်ကလေး စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိလာကြသည်။ ယခင်ကထက် စိတ်အားလည်း တက်လာကြသည်။

သို့သော်လည်း မြို့၏ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်တွင်မူ သူတို့ မပါဝင်နိုင်ကြသေးပေ။ ခရစ္စတီ အနေဖြင့် အပေါင်းအသင်း နည်းနေသေးသည့် ကိစ္စအတွက် ဘာမျှ မပြောသော်လည်း အင်ဒရူး အလုပ် သွားနေချိန်များနှင့် လူနာအိမ် သွားချိန်များတွင်မူ အိမ်တွင် အဖော်ကင်းမဲ့စွာဖြင့် တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရသဖြင့် သူမခမျာ အထီးကျန် နိုင်လွန်းလှပေသည်။

ကုမ္ပဏီမှ အထက်တန်း အရာရှိများ၏ ဇနီးများမှာ သူတို့ အဆင့်ကို သူတို့ အထင်အမြင် ကြီးလွန်းလှသူများ ဖြစ်ပေရာ လက်ထောက် ဆရာဝန်များ၏ ဇနီးများနှင့် တူသည် တန်သည်ဟု မထင်ကြသဖြင့် ရောနှော ဆက်ဆံခြင်း မပြုကြချေ။

အဘာရာလောမြို့သို့ ရောက်သည့် ညက ညစာ ခေါ်ကျွေးပြီး ခရစ္စတီကို အလွမ်းသယ်ခဲ့သော ဒေါက်တာ လီဝီလင်း၏ ဇနီးမှာလည်း ခရစ္စတီထံ လာလည်ဖို့ နေနေသာသာ အသံကလေးမျှပင် ပေးဖော် မရတော့ချေ။ အိမ်ကို လာ၍ ကူညီရဦးမည်၊ စောင့်ရှောက်ရဦးမည် စသည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အပျင်းပြေ ကာဒစ်ဖ်မြို့ဘက်သို့ ကားနှင့် သွားတိုင်း အလည် ခေါ်ရဦးမည်ဟု လည်းကောင်း တွတ်တီးတွတ်တာ ပြောခဲ့သော မစ္စ လီဝီလင်းသည် သူ့စကားကို မေ့သွားဟန် တူပေသည်။

အရှေ့ပိုင်း ဆေးခန်းမှ ဒေါက်တာ မက်ဒလေးနှင့် အော့စဘောရီးတို့၏ ဇနီးများမှာလည်း ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ၍ ကောင်းမည့် အခြေအနေ မရှိချေ။ ဒေါက်တာ မက်ဒလေး၏ ဇနီးမှာ အမြဲတစေ သုန်သုန်မှုန်မှုန် နေတတ်သူ ဖြစ်၍ ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းသော အမူအကျင့် မရှိပေ။ အော့စဘောရီး၏ ဇနီးမှာမူ အလွန် စကားများသူ ဖြစ်ရာ စကား တစ်ခွန်း စလိုက်သည်နှင့် သူ့ စကားသူ အဆုံးသတ်နိုင်သူ မဟုတ်ပေ။ သူမသည်

အနောက် အာဖရိက သာသနာပြု အသင်းများ အကြောင်းကို အမြဲ ပြောလေ့ရှိရာ ပြောမိပြီ ဆိုပါကလည်း နားထောင်နေရသူ ငြီးငွေ့မည်ကို သတိမထားတော့ဘဲ တစ်နာရီ နီးပါးခန့်မျှ မရပ်မနား ပြောတတ်လေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ လက်ထောက် ဆရာဝန်များနှင့် သူတို့ ဇနီးများသည် စည်းစည်းလုံးလုံး မရှိကြချေ။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကူးလူး ဆက်ဆံမှုလည်း မရှိသလောက် နည်းကြသည်။ သူတို့သည် ဘာသာလဝါ နေထိုင်ကြသည်။ မည်သူ့ကိုမျှ ဘက်ပြိုင်ဝံ့သော စိတ်ဓာတ်လည်း မရှိကြပေ။ အမှန်တော့ သူတို့ အစုသည် ဤမြို့၏ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်တွင် မဝင်ဆံ့နိုင် ဖြစ်ကာ အနိမ့်ခံ ဘဝတွင် ရောက်နေရသူများ ဖြစ်ပေသည်။

ဒီဇင်ဘာလ၏ တစ်ရက်သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အင်ဒရူးသည် အလုပ်မှ ပြန်လာသည်။ ပြန်ရိုး ပြန်စဉ်အတိုင်း အိမ်ရှေ့ဘက်မှ မပြန်ဘဲ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ဦးတည်နေသည့် လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့စဉ် တောင်ထိပ်ဘက်မှ ဆင်းလာနေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ လူရွယ်သည် သူနှင့် သက်တူ ရွယ်တူလောက်သာ ရှိသေး၍ ကိုယ်နေ ဟန်ထားမှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဖြစ်သော်လည်း သန်မာ တောင့်တင်း ကျစ်လျစ်၍ ဖျတ်လတ်သော ဟန်ပန်ရှိ၏။ လူချင်း ခပ်လှမ်းလှမ်း ဖြစ်နေသော်လည်း အင်ဒရူး အနေနှင့် ထိုသူအား ရစ်ချတ် ဗောက်ဟန်မှန်း ချက်ချင်း သိလိုက်လေသည်။

အင်ဒရူးသည် ရစ်ချတ် ဗောက်ဟန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မတွေ့လိုသဖြင့် တစ်ဖက်လမ်းဆီသို့ ဖြတ်ကူး၍ ရှောင်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် အတွေးတစ်ခု ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။ ဘာကြောင့် သူ့ကို ရှောင်ရမည်နည်း၊ သူ ဘာကောင်ပဲ ဖြစ်နေ ဖြစ်နေ ဂရုစိုက်စရာ မလို ဟူသော အတွေး ဖြစ်သည်။

အင်ဒရူးသည် သူ လာရင်း လမ်းအတိုင်း တည့်တည့်ပင် ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့၏။ လူချင်း နီးကပ်လာသည့်အခါ ရစ်ချတ် ဗောက်ဟန်ဘက်သို့ လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ရုတ်တရက်သော် သူ့နားကိုပင် သူ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားမိ၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ရစ်ချတ် ဗောက်ဟန်က သူ့အား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်နေခြင်း ကြောင့်ပေတည်း။

‘ဟဲ့လို၊ ဘင် ချင်ကင်းကို အလုပ်ပြန်ဆင်းအောင် လုပ်လိုက်တာ ခင်ဗျားလား’

အင်ဒရူးသည် ရပ်လိုက်ပြီး ရစ်ချတ် ဗောက်ဟန်အား ကြည့်သည်။ သူ့ အမူအရာမှာ ရစ်ချတ် ဗောက်ဟန်၏ စကားကို ဂရုစိုက် ပမာမခန့်သည့် ဟန်မျိုးဖြစ်၏။ လူကြီး လူကောင်း တစ်ယောက် အနေဖြင့် ရစ်ချတ် ဗောက်ဟန်၏ အမေးကို ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ဖြေနေသော်လည်း စိတ်ထဲကမူ သတ္တုတွင်းများ ပိုင်ရှင် အက်ဒဝပ် ဗောက်ဟန်၏ သား မကလို့ ဘာကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဂရုစိုက်စရာ မလိုဟု တွေးထားလေသည်။

ဗောက်ဟန်တို့ မိသားစုသည် အေဘာရာလော ကျောက်မီးသွေးကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ပေသည်။ မြို့အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကျောက်မီးသွေးတွင်းများမှ ရသမျှ အမြတ်ငွေနှင့် အလွန် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာသူများ ဖြစ်ရာ သီးသန့် လူတန်းစား တစ်ရပ် အဖြစ် ရပ်တည်နေကြသူများ ဖြစ်လေသည်။ သူတို့နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးခွင့် ရဖို့ ဆိုသည်မှာ အလွန် မလွယ်ကူသော ကိစ္စ ဖြစ်၏။ ယခုအခါတွင် အသက်အရွယ် အိုမင်းလှပြီ ဖြစ်သော အက်ဒဝပ် ဗောက်ဟန်သည် ဘရီကွန်း အနီးရှိ မြေပေါ်တွင် အိမ်တစ်လုံး ဆောက်၍ အေးချမ်းစွာ အနားယူလျက် ရှိပြီ ဖြစ်ရာ သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော သား ရစ်ချတ် ဗောက်ဟန်က ကုမ္ပဏီ၏ အထွေထွေ အုပ်ချုပ်မှု ဆိုင်ရာ ညွှန်ကြားရေးမှူး အလုပ်ကို ဆက်ခံထားလေသည်။

ရစ်ချတ်သည် မကြာသေးခင်ကမှ လက်ထပ်ပြီး မြို့ကို အပေါ်မှ စီး၍ မြင်နိုင်သည့် အမြင့်ဆုံးသော တောင်ကုန်းပေါ်၌ အလွန် လှပ၍ ခေတ်မီသော အိမ်ကြီး တစ်လုံးကို စိတ်တိုင်းကျ ဆောက်ကာ နေထိုင်လျက် ရှိ၏။

‘ခင်ဗျား အဲသလို လုပ်လိုက်တော့ ဘင် ချင်ကင်းရဲ့ မျက်နှာ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာ ကြည့်ချင်လိုက်တာဗျာ’

ရစ်ချတ်သည် အင်ဒရူးအား ပြုံး၍ ကြည့်ကာ ပြောနေလေသည်။

‘ကျွန်တော်ကတော့ ဘင် ချင်ကင်းရဲ့ အဖြစ်မှာ ထူးထူးခြားခြား ရယ်စရာ ကောင်းတာ မတွေ့ပါဘူး’

အင်ဒရူး၏ အမူအရာ ပြောပုံ ဆိုပုံ လေသံကို ရစ်ချတ်က ကောင်းစွာ နားလည်သည်။ အင်ဒရူးသည် စကော့ လူမျိုးတို့၏ ပြင်းထန်သော မာန်မာနကို ပြနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ရစ်ချတ်က ကောင်းစွာပင် သိသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့နှင့် အနီးဆုံး အိမ်နီးနားချင်းတွေပဲ။ ကျွန်တော့် မိန်းမကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ အပတ်ထဲက ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ သွားနေလို့၊ အခုတော့ ပြန်ရောက်ပါပြီ။ သူ ခင်ဗျားတို့ဆီ လာလည်ပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့ကော နေရထိုင်ရတာ အသားကျသွားပြီလား’

‘ကျေးဇူး အများကြီး တင်ပါတယ်’

အင်ဒရူးက ခပ်တိုတိုပင် ပြောကာ သူ့လမ်း သူ ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုည အိပ်ရာ မဝင်မီ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြသောအခါ အင်ဒရူးက ဗောက်ဟန်နှင့် ဆုံမိခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ကို ခရစ္စတီအား ပြောပြလေသည်။ ပြောရာ၌လည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောပြခြင်းမျိုး မဟုတ်ပေ။ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချလိုသည့် သဘော၊ အထင်အမြင် လွဲနေသည့် သဘောမျိုးဖြင့် ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

‘ဒီလူက ဘာသဘောလဲ မသိဘူး၊ ကိုကို လာပြီး တရင်းတနီး နှုတ်ဆက်နေတယ်။ တစ်ခါတုန်းက ကိုနှင့် လီဝီလင်းတို့ အတူတူ လျှောက်လာတော့ သူနှင့် ဆုံဖူးတယ်။ သူက လီဝီလင်းကို ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ သူ့ မျက်လုံးကတော့ လူကို ကြည့်ဖော်တောင် မရဘူး။ ဘာသဘောလဲ၊ အခု နှုတ်ဆက်တာကလည်း သူ့ သတ္တိတွင်းက အလုပ်သမားတွေကို ခွင့်မပေးဘဲ အလုပ်များများ ဆင်းခိုင်းဖို့ အတွက် ကိုကို လူမိုက် မွေးချင်လို့ ထင်ပါရဲ့’

ခရစ္စတီမှာ အင်ဒရူး စကားကြောင့် စိတ်ညစ်သွားလေ၏။

‘မဟုတ်သေးဘူး အင်ဒရူး၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဒီအချက်ဟာ ရှင့်ရဲ့ အားနည်းချက်ကြီး တစ်ခုပဲ။ ရှင်ဟာ လူတွေကို နည်းနည်းလေးမှ မယုံဘူး၊ သိပ်ပြီး သံသယ ရှိတယ်။ ရှင့် သံသယက ကြီးလည်း အင်မတန် ကြီးတယ်နော်’

‘ဪ ကိုက ရစ်ချတ် ဗောက်ဟန်အပေါ်မှာ သံသယ ရှိနေတယ်လို့ မင်းက ဆိုတာပေါ့။ ဟုတ်လားဟင်၊ ပိုက်ဆံ ချမ်းသာတာနှင့် စိတ်ကြီးဝင်ပြီး ဘဝင်မြင့်နေတဲ့ ကောင်၊ ကျွန်တော့် မိန်းမ ဆွစ်ဇာလန် သွားနေလို့ လာမလည်နိုင်တာပါ တဲ့။ သက်သက် စကားမရှိ စကားရှာပြီး ကြွားတာ၊ မင့် မိန်းမ မာဒီး တောင်ကုန်းပေါ် လေးဖက်ထောက် တက်နေတုန်းမှာ ငါ့ မိန်းမက ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံက အက်လ်ပ် တောင်တန်းတွေရဲ့ အလှကို အရသာခံ နေတယ်ကွလို့ ပြောတာနှင့် အတူတူပဲ။ သူ့မိန်းမက မင်းဆီ အလည်လာပါ လိမ့်ဦးမယ်တဲ့။ ဟူး သူ့မိန်းမလည်း ကို တွေ့ဖူးပါတယ်။ မဟန်ပါဘူး၊ တကယ်လို့များ လာလည်ရင် မင်း သတိထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ ခင်သလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ခြေထောက်အောက် ချနင်းတာမျိုးတော့ အဖြစ်မခံလေနှင့် သိလား’

‘ကျွန်မ ဘယ်လို နေရမယ် ဆိုတာ ရှင် သင်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ ကျွန်မ သိပါတယ်’

ခရစ္စတီ ဖြေပုံမှာ မာကျော တိုတောင်းလွန်းလှသည်။ အင်ဒရူးနှင့် စတွေ့ကတည်းက ယခုလို အပြောမျိုး၊ ယခုလို လေသံမျိုး သူမထံမှ မကြားခဲ့ဖူးပေ။ ယခု ကြားရခြင်းသည် ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်လေသည်။

အင်ဒရူး ကြိုတင် ခန့်မှန်းထားသည့် အတိုင်းပင် ရစ်ချတ် ဗောက်ဟန်၏ ဇနီးသည် ခရစ္စတီထံ လာလည်သည်။ လာရာ၌လည်း ခဏတဖြုတ် ဝတ်ကျေ တန်းကျေ သဘောမျိုး မဟုတ်ပေ။ ခရစ္စတီနှင့် အကြာကြီး ထိုင်၍ စကားပြောသွားသည်။

ညနေပိုင်း အင်ဒရူး ပြန်လာချိန်တွင် တခြား နေ့များထက် ပို၍ စိတ်ချမ်းသာ ရွှင်မြူးနေပုံ ရသော ခရစ္စတီကို တွေ့ရသဖြင့် အနည်းငယ် ထူးခြားသလို ဖြစ်မိသည်။ ခရစ္စတီသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် မလုံမလဲ ဖြစ်နေပုံလည်း ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရစ်ချတ် ဗောက်ဟန်၏ မိန်းမ လာလည်သွားကြောင်း ပြောပြလေ၏။

အင်ဒရူးကတော့ သရော်သည်။

‘ကောင်းတာပေါ့၊ အိမ်သုံးစရိတ် ထားတဲ့ ပိုက်ဆံထုပ်ကလေး အတော် လျော့သွားမှာပေါ့နော်၊ သူဌေးတွေ ကြိုက်တတ်တဲ့ အကောင်းဆုံး အစာတွေနှင့် ဧည့်ခံလိုက်ရပြီ ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’

‘ဟင့်အင်း .... မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်မှာ ရှိတာနှင့်ပဲ ဧည့်ခံတာပါ၊ သူနှင့် ကျွန်မ ပေါင်မုန့်နှင့် ထောပတ်ပဲ စားကြတယ်၊ လက်ဖက်ရည် တစ်အိုးလည်း ကုန်ရော’

အင်ဒရူးက အံ့ဩဟန်ဖြင့် မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို ပင့်လိုက်သည်။

‘သူကကော ကြိုက်ပုံရရဲ့လား’

‘ကျွန်မတော့ ကြိုက်တယ် ထင်တာပဲ’

အင်ဒရူးသည် ဗောက်ဟန်တို့ လင်မယားနှင့် ပတ်သက်၍ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့စိတ်ကတော့ ဗောက်ဟန်တို့ အပေါ် မကျေနပ်သလိုလို၊ စိတ်နာသလိုနှင့် ဝေခွဲ၍ မရပေ။ သူ့စိတ်သူ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ဆယ်ရက်ခန့် အကြာတွင် မစ္စက ဗောက်ဟန်က ဖုန်းဆက်၍ အင်ဒရူးနှင့် ခရစ္စတီတို့အား ညစာစား ဖိတ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ခရစ္စတီမှာ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲ၌ မရှိပေ။ နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ကိတ်မုန့် ဖုတ်နေသဖြင့် အင်ဒရူးနှင့် စကားပြောရလေသည်။

‘ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ် မစ္စက ဗောက်ဟန်၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အလုပ် သိပ်များလို့ပါ၊ ညတိုင်း ဆေးခန်းက ကိုးနာရီထိုးမှ ပြန်ရပါတယ်’

‘အို .... တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် ဆေးခန်း ပိတ်တာပဲ ဒေါက်တာ၊ လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ ညမှာ ညစာ လာစားပါ၊ ကျွန်မ ဖိတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ စောင့်နေမယ်နော်’

မစ္စက ဗောက်ဟန်၏ အသံသည် ချိုသာ အေးမြ၍ နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းသည် ဖြစ်ရာ ငြင်းပယ်ခြင်းငှာ မတတ်သာချေ။ သို့သော် အင်ဒရူးကတော့ ခရစ္စတီကို ဒေါသဖြစ်သည်။

‘ဒီမှာ ခရစ္စတီ၊ မင်းရဲ့ မိတ်ဆွေ အကောင်းစားကြီးတွေက ညစာစား ကြွပါတဲ့၊ ဖိတ်နေပြီ သိလား၊ အဲဒါ ငါတော့ မသွားနိုင်ဘူး၊ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မသွားဘူး၊ လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့ ညမှာ လူနာ ကြည့်စရာတွေ ရှိနေတယ်’

ခရစ္စတီကမူ ခပ်အေးအေးပင်။

သူမ၏ မျက်လုံး အစုံသည် ထူးထူးခြားခြား ဝင်းလဲ့နေသည်။ သူမသည် သူမ၏ အထင်အမြင် အယူအဆကို ရဲရဲတင်းတင်းပင် ရင်ဖွင့်လေတော့သည်။

‘ကျွန်မ ပြောတာကို ရှင် နားထောင်ပါဦး .... အင်ဒရူး မေဆန်၊ ဒီလို ကလေးကလားဆန်တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေကို ရှင် ရပ်တန်းက ရပ်သင့်ပြီလို့ ထင်တယ်၊ ကျွန်မတို့ဟာ ဆင်းရဲတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဆင်းရဲတာ မပြည့်စုံတာကို လူတိုင်း သိတယ်၊ ရှင် အလုပ်သွားရင် ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင် သစ်သစ်လွင်လွင် မဝတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်မမှာလည်း အိမ်မှာ

ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ် လုပ်ကိုင်နေရတော့ အားတယ်လို့ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ဘယ်သူမှလည်း ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး။ ကိုယ့် အခြေအနေနှင့် ကိုယ် နေကြတာပဲ။ ရှင် နားလည်ထားဖို့ သိထားဖို့က ရှင်ဟာ ဆရာဝန် တစ်ယောက်၊ ဆရာဝန်မှ ဆရာဝန်ကောင်း တစ်ယောက်၊ ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ မိန်းမ .... ဆရာဝန်ကတော်’

ပြောစက တင်းမာလျက် ရှိသော ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာသည် အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာသည်။

‘ရှင် ကျွန်မ ပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်စေချင်တယ် အင်ဒရူး၊ ကျွန်မလေ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကတည်းက ကိုယ့်ဘဝကို အိမ်မှု ကိစ္စတွေထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံထားခဲ့တယ်။ ဗောက်ဟန်တို့ လင်မယားဟာ သိပ် ချမ်းသာတယ်။ ပိုက်ဆံ ချမ်းသာလို့များ ကျွန်မက အရေးတယူ လုပ်နေတယ်လို့ ရှင် ထင်နေသလား။ မထင်လိုက်ပါနှင့်။ ရှင် အဲသလို ထင်ရင် ရှင် မှားမှာပဲ။ ကျွန်မမှာ အဲဒီလို စိတ်မျိုး အဲဒီလို သဘောထားမျိုး လုံးဝ မရှိဘူး ဆိုတာ ရှင် သိဖို့ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မ သူတို့ကို ခင်မင်တာဟာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ လင်မယားဟာ စိတ်ရင်း စေတနာ ကောင်းတယ်။ ခင်မင်စရာ ကောင်းတယ်။ အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်း မနိမ့်ဘူး။ စဉ်းစားပါ အချစ်ရယ်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် အတူတူ နေကြရတာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာ ကောင်းသလဲ။ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးမှာ အမြဲတမ်း ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်းချည်း နေလို့ ဖြစ်မတဲ့လား၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မတို့မှာ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ရှိရမယ်။ တစ်ဖက်က ခင်ခင်မင်မင်နှင့် မိတ်ဆွေ ဖွဲ့လာရင် ကျွန်မတို့က ပြန်ပြီး လက်မကမ်းသင့်ဘူးလားဟင်။ ရှင့် အနေနှင့် မပြည့်စုံတာ ဆင်းရဲတာကို ရှက်စရာလို့ ထင်နေတယ် ဟုတ်စ။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး အင်ဒရူးရယ်။ ငွေအကြောင်းကို မေ့ထားလိုက်စမ်းပါ။ အဆင့်အတန်း ဆိုတာကိုလည်း ခေါင်းထဲ မထည့်ပါနှင့်။ လူတွေရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကိုသာ စဉ်းစားပါ။ လူတွေ ဘယ်လို နေကြသလဲ၊ သူတို့ နေကြသလို ကိုယ်ကလည်း အလိုက်သင့် နေသွားဖို့သာ စဉ်းစားပါ’

အင်ဒရူးကတော့ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ငှူငှူကြီး ရပ်နေသည်။ ‘အိုကွာ .... ဒါတော့’ ဟု စကား စလိုက်ပြီးမှ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ငြိမ်နေလေ၏။

တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အင်ဒရူးသည် ခရစ္စတီနှင့် အတူ ဗောက်ဟန်တို့ အိမ်သို့ မငြင်းဆန်ဘဲ လိုက်လာသော်လည်း တစ်လမ်းလုံး နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။ တင်းနစ် ရိုက်ကွင်းဘေးမှ ကပ်၍ တက်သွားသည့် လမ်းပေါ် ရောက်မှပင် စကားတစ်ခွန်း ပြောလေသည်။

‘ကို ဝတ်စားထားပုံမျိုးနှင့် ဆိုရင် အိမ်ထဲမှ အဝင်ခံပါ့မလား မပြောတတ်ပါဘူး’

တကယ်တော့ အင်ဒရူး တွေးထင်နေသလို မဟုတ်ပေ။ သူတို့ လင်မယားအား ဟန်ဆောင်မှု လုံးဝ မပါသော ခင်မင်မှုမျိုးဖြင့် ဆီးကြိုလျက် ရှိကြသည့် ဗောက်ဟန်တို့အား တွေ့ရလေသည်။ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှသော ဗောက်ဟန်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဟန်ဆောင်မှု အရိပ်အသွင် ဟူ၍ မမြင်ရချေ။ အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် အင်ဒရူး အပေါ် အတော်ကြီး ခင်မင်မှု ရှိနေကြောင်းကို အင်ဒရူး၏ လက်အား ဆွဲဆုပ်၍ နှုတ်ဆက်နေသော ဗောက်ဟန်၏ လက်နှစ်ဖက်က သက်သေ ပြနေပေသည်။ မစ္စက ဗောက်ဟန်၏ အပြုံးမှာလည်း တမင် ကြိုးစား အားထုတ်၍ လုပ်ယူထားရသည့် အပြုံးမျိုး မဟုတ်ပေ။ ရိုးသားဖြူစင်သည့် အပြုံး ဖြစ်ချေသည်။ ညစာစားပွဲတွင် သူတို့အပြင် ဧည့်သည် နှစ်ဦး ရှိနေသေးရာ ယင်းတို့မှာ စနေ တနင်္ဂနွေ အလုပ်နားရက်များတွင် ဗောက်ဟန်တို့ထံ လာ၍ အပန်းဖြေနေကြသည့် ပါမောက္ခ ချယ်လစ်နှင့် ချယ်လစ်၏ ဇနီးတို့ ဖြစ်လေသည်။

အင်ဒရူး အဖို့ ကော့တေး အရက်ကို သောက်ဖို့ ကြိုလာသည်မှာ ယခု အကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ် ဖြစ်သည်။ သူသည် အရက် ဖန်ခွက်ကို ကိုင်၍ တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားသော ဧည့်ခန်းကို ကြည့်နေမိ၏။ ခရစ္စတီကတော့ ရောက်ကတည်းက ဗောက်ဟန်တို့ လင်မယားနှင့် လည်းကောင်း၊ ပါမောက္ခ ချယ်လစ်၏ ဇနီးနှင့် လည်းကောင်း စကားလက်ဆုံ ကျလျက် ရှိလေပြီ။

ပါမောက္ခ၏ ဇနီး မစ္စက ချယ်လစ်သည် အသက်ကြီးလှပြီ ဖြစ်၍ မျက်လုံးများ တစ်ဝိုက်ရှိ တွန့်လိပ်နေသော အရေးအကြောင်းများကြောင့် သူမ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ ရယ်စရာ ကောင်းနေပေသည်။ ခရစ္စတီ အဖို့

ဣန္ဒြေမပျက် စကားလက်ဆုံ ကျနေနိုင်သော်လည်း အင်ဒရူး အဖို့တော့ ယခုအချိန်ထိ တစ်ယောက်တည်းလို အထီးကျန် ဖြစ်ဆဲပင်။

သူသည် မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူကြီးနှင့် ခင်မင်စရာ ကောင်းလှသည့် ပါမောက္ခ ချယ်လစ်နှင့် ရောမိရန် ကြိုးစားလေသည်။ ပါမောက္ခ ချယ်လစ်မှာ အရက် နှစ်ခွက် ကုန်ပြီ ဖြစ်၍ တတိယခွက် ထည့်နေပေပြီ။

ပါမောက္ခ ချယ်လစ်က အင်ဒရူးအား ပြုံး၍ ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဒေါက်တာကလေးက အရက်ကို သုတေသန လုပ်ပေးရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်ဗျ။ တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး ရောစပ်ထားတဲ့ အရက်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ သံလွင်သီးရဲ့ တန်ခိုး အာနိသင်ဟာ ဘယ်လောက် ရှိသလဲ ဆိုတာ စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့ လိုမယ်။ ဘယ်နှယ် သဘောရသလဲ ဒေါက်တာ’

‘ဘာကြောင့်လဲ၊ ကျွန်တော် .... ကျွန်တော်တော့ သိပ်ပြီး .... မသိ .... မသိပါဘူး၊ ဟို ....’

အလိုက်သင့် စကား မပြောတတ်သော အင်ဒရူးသည် ကြောင်တက်တက်နှင့် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ချယ်လစ်က အင်ဒရူး၏ အရိပ်အခြည်ကို နားလည်သဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာသည်။ အလိုက်သင့် ဖြစ်သွားအောင် သူ့စကားကို ဆက်ပေးသည်။

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ သဘောတရားကို ပြောရဦးမယ်။ အရက်စပ်တဲ့လူ သစ္စာဖောက်ရင် အရက်ဟာ ပျက်တာပဲဗျ။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဧည့်ဝတ်မကျေတဲ့ အိမ်ရှင် မိတ်ဆွေကြီး ဗောက်ဟန် သစ္စာဖောက်ပြီထင်တယ်။ သိလား၊ အာခေးမီးဒီးရဲ့ ဥပဒေသကို သူ ဖောက်ဖျက်ပြီနှင့် တူတယ်။ သူက ဂျင်ကို နှမြောတာနှင့် လျှော့ထည့်ပုံ ရတယ်’

ပြောနေရင်းမှ ချယ်လစ်က သူ့အား မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြလေသည်။

အင်ဒရူးသည် အလိုက်သင့် နေတတ် ထိုင်တတ် ပြောဆိုတတ်သော ဆက်ဆံမှု ပညာ၌ မကျွမ်းကျင်သော သူ၏ အားနည်းချက်ကို တွေးနေမိသဖြင့် ချယ်လစ်အား ပြန်၍ ပြုံးပြရန်ပင် မေ့နေလေ၏။

အမှန်တော့လည်း အင်ဒရူးသည် လူမှုဆက်ဆံရေးတွင် ကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်ပေ။ သူ့ဘဝ တစ်သက်တာတွင် ဤမျှလောက် ထည်ဝါ ခမ်းနားလှသော အိမ်မျိုးကိုလည်း မရောက်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ပို၍ အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေသည်။ ကုန်နေပြီ ဖြစ်သော အရက်ခွက်ကို ကိုင်ကာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ အရက် ထပ်ဖြည့်ရန်လည်း သတိမရ။ ကံအားလျော်စွာပင် ထမင်းစားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်ကြသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သို့သော်လည်း ဤနေရာ ရောက်ပြန်တော့လည်း တစ်မျိုး အနေရ ခက်လျက် ရှိပြန်လေ၏။

ချက်ပြုတ်ထားသည့် အစားအစာမှာ ရိုးရိုးကလေး ဖြစ်သော်လည်း လှပအောင် ခင်းကျင်း ပြင်ဆင်ထားသဖြင့် စားချင့်စဖွယ် ဖြစ်သည်။ ဟင်းချိုပူပူ တစ်ခွက်၊ ကြက်သား ရင်အုပ်ကြော်၊ ဆလတ် မုန့်လာ စသော အရသာ ရှိလှသည့် အစားအစာများ ဖြစ်သည်။

အင်ဒရူးသည် မစွက် ဗောက်ဟန်၏ ဘေးတွင် ထိုင်ရလေသည်။

‘ရှင့် ဇနီးဟာ အင်မတန်မှ ခင်စရာ ကောင်းပါတယ် မစွတာ မေဆန်’

မစွက် ဗောက်ဟန်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလေသည်။ မစွက် ဗောက်ဟန်သည် အရပ်ရှည်၍ သွယ်လျလျ ဖြစ်သော်လည်း ခံ့ညားသည်။ အမူအရာမှာ အလွန် နူးညံ့ သိမ်မွေ့သည်။ သိပ်အလှကြီးဟု မဆိုသာသော်လည်း မျက်နှာက ကျက်သရေ ရှိလှပေသည်။ မျက်လုံးများသည် ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေး ထက်မြက်သည့် အသွင်ကို ဖော်ပြနေပေသည်။

မစ္စက် ဗောက်ဟန်က အင်ဒရူး၏ အလုပ်အကြောင်းကို စပြောသည်။ အင်ဒရူး လူနာ စမ်းသပ် စစ်ဆေးရာ၌ တခြား ဆရာဝန်များလို မဟုတ်ဘဲ အလွန် စေ့စပ် သေချာသည် ဟူသော သတင်းကို ကြားရသည်ဟု သူမ၏ ယောက်ျားက သူမအား မကြာခဏ ပြောပြလေ့ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

မစ္စက် ဗောက်ဟန်သည် လိမ္မာ ပါးနပ်စွာဖြင့် အင်ဒရူး စကားပြောလာအောင် ကြိုးစားသည်။ ဤမြို့၌ ဆေးဝါးကုသမှု အခြေအနေ တိုးတက်အောင် ဘယ်လို လုပ်လျှင် ကောင်းမည် ထင်ပါသနည်းဟု မေးသည်။

‘အဲဒီကိစ္စ ဒီလို ရှိပါတယ်၊ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် သိပ် မသိသေးဘူး ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော့် စိတ်အထင် ပြောရရင် စမ်းသပ် စစ်ဆေးမှုနှင့် ကုသမှုကို သိပ္ပံနည်းကျကျ လုပ်သွားရင် ပိုပြီး ကောင်းမယ်လို့ ထင်တာပါပဲ’

အင်ဒရူးမှာ သူ စိတ်အဝင်စားဆုံး အကြောင်းအရာကို ပြောရာ၌ပင် သူ့လျှာက ချော်နေ ကပ်နေလိုက်သေးသည်။ ခရစ္စတီအား ပြောပြစဉ်တုန်းကများတော့ သွက်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ အခုတော့ဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မှ သွက်သွက်လက်လက် ပြော၍ မရချေ။ သူသည် သူ့ရှေ့မှ ပန်းကန်ကိုသာ စိုက်ကြည့်ရင်း စိတ်သက်သာရာ ရအောင် လုပ်နေရလေသည်။

တော်ပါသေး၏။ အလိုက်သိသော မစ္စက် ဗောက်ဟန်က သူမ၏ ဘေးတစ်ဖက်တွင် ရှိနေသော မစ္စက် ချယ်လစ်နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျသွားလေသည်။

ချယ်လစ်သည် ကာဒစ်ဖ်မှ သတ္တုဗေဒ ပါမောက္ခ ဖြစ်၍ လန်ဒန် တက္ကသိုလ်တွင်လည်း ယင်း ဘာသာရပ် ဆိုင်ရာ ကထိက ဖြစ်သည်။

ချယ်လစ်ကား စကားပြော ကောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ပြောလျှင် စိတ်ပါ လက်ပါနှင့် အားရပါးရ ပြောတတ်သည်။ စကားလုံး အသုံးအနှုန်းကလည်း ကြွယ်ဝသည်။ ကိုယ်ရော လက်ရော ဟန်အမူအရာ အပြည့် ပါသည်။ အသံကို တိုးလိုက် ကျယ်လိုက် နိမ့်လိုက် မြင့်လိုက် လုပ်၍လည်း ပြောသည်။ ပြီးလိုက် ရယ်လိုက် ဒေါသဖြစ်ပြလိုက် လုပ်၍လည်း ပြောသည်။ စကားပြောရင်းက ပါးစပ်နှင့် လက်ကို အအားမထားပေ။ စားစရာ ရှိသည်များကို မပြတ်ယူ၍ စားကာ အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ယူ၍ သောက်သည်။ ထမင်းစားပွဲရှိ လူအားလုံးသည် သူ ပြောသမျှတွင် စိတ်ဝင်စားနေကြသည်ဖြစ်ရာ တစ်စားပွဲလုံး သူ ပရိသတ် ဖြစ်နေသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

အင်ဒရူးကတော့ စကားပြောခြင်း၏ တန်ဖိုးကို နားမလည်ချေ။ စကားပြောခြင်း၏ အရသာကိုလည်း မခံစားတတ်ချေ။ ပါမောက္ခ ချယ်လစ်သည် ဂီတ အကြောင်း ပြောနေရာမှ ရှုစာပေ အကြောင်း ပြောင်း၍ ပြောသွားပြန်ရာ တော်လ်စတိုင်း၊ ချက်ကော့၊ တာဂျီနေ့၊ ပွတ်ရှကင်း စသော အမည်များကို ကြားနေရလေ၏။

ဒီအဘိုးကြီး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေပါလိမ့်။ အကျယ်ဖွဲ့စရာ မဟုတ်သည်များကို တခမ်းတနား တန်ဆာဆင်၍ ပြောနေသည်။ နားထောင်သူများကလည်း မပျင်းမရိ နားထောင်နိုင်ကြပါပေ။

အင်ဒရူး တစ်ယောက်တည်း မည်သို့ပင် ဖြစ်နေစေကာမူ ခရစ္စတီကတော့ ပြီးကာ ရယ်ကာဖြင့် ပါမောက္ခ ချယ်လစ်နှင့် စကား ကောင်းလျက်ရှိလေသည်။ စကားဝိုင်းတွင် စိတ်ပါလက်ပါ အကျအနုပင် ပါဝင်လျက် ရှိလေသည်။

ခရစ္စတီသည် ဟန်ဆောင်မှု အလျှင်း မရှိဘဲ သူမ၏ ပင်ကို သဘာဝအတိုင်း နေထိုင် ပြောဆိုလျက် ရှိ၏။ မည်မျှ သဘာဝကျပါသနည်း။ ဒရင်းဖီးမြို့မှ သူမ၏ ဘဏ်လမ်း ကျောင်းကလေး၏ အကြောင်း တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ထည့်သွင်း ပြောဆိုသွားသည်ကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ပါမောက္ခကြီးနှင့် ယှဉ်၍ ချက်ကျကျ ပြောဆိုနေပုံကို ကြည့်ကာ အင်ဒရူးမှာ အံ့ဩလျက်ရှိရ၏။ ပထမဆုံး အကြိမ် သူ့ဇနီးကို ကျေနပ် အားရသော စိတ်၊ ဂုဏ်ယူသောစိတ်ဖြင့် ကြည့်နေမိလေ၏။

‘ခရစ္စတီသည် ဘယ်အချိန်ကများ ရှုစာရေးဆရာကြီးတွေ အကြောင်းကို သိနေပါလိမ့်၊ ငါ့ကိုတော့ဖြင့် ဒီငနဲကြီးတွေ အကြောင်း ပြောမပြခဲ့ဖူးပါလား’

ခရစ္စတီ ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသော ချယ်လစ်သည် ဘာတွေများ သဘောကျမိသည် မသိ၊ ခရစ္စတီ၏ လက်ကို အသာအယာ လှမ်းပုတ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘အံ့မာ .... အဘိုးကြီးက ဘာသဘောလဲဟ၊ သူ့မှာ မိန်းမ ရှိနေတာ မေ့များ သွားပြီလား’

အင်ဒရူး စိတ်ထဲမှ ထင်ရာ မြင်ရာ လျှောက်တွေးရင်း သူ့နည်းနှင့်သူ အချိန်ဖြုန်းနေလေ၏။

ခရစ္စတီက တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှ သူ့အား လှမ်းကြည့်ပြီး စကား ဝင်ပြောပါလားဟု မျက်ရိပ် မျက်ခြည်ပြသည်။ အင်ဒရူး စကား ပြောလာစေရန် စကားဦး သန်းပေးသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်။

‘ကျွန်မ ယောက်ျားက မြေအောက် ကျောက်မီးသွေးတွင်း တူးတဲ့ အလုပ်သမားတွေကို သိပ် စိတ်ဝင်စားတယ် မစ္စတာ ချယ်လစ်၊ အခုဆိုရင် သုတေသန စလုပ်နေပြီ၊ ဖုန်မှုန့် သဲမှုန့်တွေ ရှူမိတာဟာ အဆုတ်ကို ဘယ်လောက် အထိ ထိခိုက်မှု ရှိတယ် ဆိုတာ အတိအကျ သိရအောင်လို့’

‘ကောင်းတာပေါ့၊ ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်’

ပါမောက္ခ ချယ်လစ်က စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အင်ဒရူးအား လှမ်းကြည့်သည်။

‘ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား အင်ဒရူး၊ ရှင် သုတေသန စလုပ်နေပြီဆို၊ ဟိုညက ရှင် ကျွန်မကို ပြောပြနေသေးတယ်လေ’

ခရစ္စတီက ရေလာမြောင်းပေး လုပ်သည်။

‘အို .... ကို မပြောတတ်သေးပါဘူး၊ ကို့မှာ စာရင်းဇယား အတိအကျ ရထားသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကို ထင်နေတာမျိုးဟာ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့၊ အဆုတ်ရောဂါဟာ ဖုန်မှုန့် သဲမှုန့်တွေကြောင့် ဖြစ်တာလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ’

အင်ဒရူးသည် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါပွလျက် ရှိသည်။ ခရစ္စတီက စကား ပြောလာအောင် လုပ်ပေးခြင်းသည် သူ့အတွက် အခွင့်ကောင်း တစ်ရပ် ရချင် ရနိုင်သည်။ ပါမောက္ခ ချယ်လစ်သည် ‘သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားများ ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ ဘုတ်အဖွဲ့’ တွင် အဖွဲ့ဝင် လူကြီး တစ်ဦး ဖြစ်ပေရာ သူ လုပ်လိုသော ဆေးသုတေသန လုပ်ငန်းအတွက် အကူအညီ ပေးနိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။ သူသည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို တွေးရင်းက အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာကာ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ခရစ္စတီအပေါ် ဒေါပွနေမိလေ၏။

ဗောက်ဟန်တို့ အိမ်မှ အပြန်တွင် သူ့ရင်ထဲ၌ တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော မနာလို ဝန်တိုစိတ်ကြောင့် တစ်လမ်းလုံး စကား မပြောဘဲ ငြိမ်ဆိတ်လာသည်။ အိမ်ရောက်ချိန် အထိ ဝန်တိုစိတ်က ပျောက်မသွားသေးသဖြင့် ခရစ္စတီအား စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ရှေ့မှနေ၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်နှင့်လေ၏။

အဝတ်အစား လဲနေချိန်တွင်လည်း ခါတိုင်းလို စကားပြောဖော် မရချေ။ ခရစ္စတီအား ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေသည်။ မျက်နှာချင်း မဆိုင်မိအောင် ရှောင်တိမ်းနေသည်။ အင်ဒရူး၏ အဖြစ်ကို ရိပ်မိသော ခရစ္စတီကမူ တောင်းပန် စကား ဆိုလေသည်။ ထိုအခါ ကျပြန်တော့လည်း ‘ကနေ့ည ထမင်းစားပွဲက ပျော်စရာ ကောင်းပါတယ်’ ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် ပြန်ဖြေသည်။ အိပ်ရာပေါ် ရောက်သည့်အခါတွင်မူကား ခရစ္စတီနှင့် ခွာ၍ အိပ်ပြန်သည်။ ခရစ္စတီဘက်သို့ မလှည့်ချေ။ ခရစ္စတီကတော့ မောမောနှင့် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်လည်း နှစ်ဦးသား စကားပြောခွင့် မရပေ။ အင်ဒရူးက ရှောင်နေသဖြင့် မျက်နှာချင်းပင် ဆိုင်ခွင့် မရပေ။ အင်ဒရူးသည် မျက်နှာထား သုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် အလုပ်ခွင်သို့ ထွက်သွား၏။ ညနေ ငါးနာရီခန့် အင်ဒရူး ပြန်ရောက်လာချိန်ကျမှသာ လက်ဖက်ရည် စားပွဲ၌ ဆုံမိကြလေ၏။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကားမပြောကြဘဲ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် လက်ဖက်ရည် သောက်နေခိုက် အိမ်ရှေ့ တံခါးမှ လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရလေ၏။ ဧည့်သည်မှာ ဗောက်ဟန်တို့ အိမ်မှ အမျိုးသား အိမ်စေ ဖြစ်၏။ သူ့လက်ထဲတွင် စာအုပ်တွေ တစ်ထပ်ကြီးနှင့် ပန်းတွေ ပွေ့လာလေသည်။

‘မစ္စက် ဗောက်ဟန်က ပို့ခိုင်းလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

စာအုပ်များကို ဧည့်ခန်း စားပွဲပေါ်တွင် တင်ပေးပြီး ခရစ္စတီအား တရိတသေ နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားသည်။ ခရစ္စတီမှာ ဝမ်းသာ ရွှင်မြူးလျက် ရှိသည့် အားလျော်စွာ စောစောက ဖြစ်ရပ်များကို မေ့သွားလေ၏။

‘ကြည့်ပါဦး အချစ်ရယ်၊ သဘော ဘယ်လောက် ကောင်းသလဲ၊ မစ္စက် ဗောက်ဟန်က ငှားလိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေလေ၊ ထရီပိုလီရဲ့ စာအုပ်တွေ၊ အတွဲလိုက်ပဲ၊ ကျွန်မလေ ထရီပိုလီရဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ဖူးချင်နေတာ ကြာလှပြီ၊ ဟန်ကျတာပဲ၊ လက်ဆောင်ပေးလိုက်တဲ့ ဂမုန်းပင်တွေကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သိပ်လှတာပဲနော်’

အင်ဒရူးက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး ခရစ္စတီအား မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘သိပ်လှတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သိပ်လှတယ်၊ သိပ်လှ .... သိပ်ကောင်း၊ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးကြီးဆီက ပို့လိုက်တဲ့ စာအုပ်တွေ ပန်းတွေ၊ အေးပေါ့လေ၊ မင်းအတွက် ဒါတွေ မရှိရင် မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါတွေရှိမှ ဖြစ်မှာ၊ ငါနှင့် နေရတာ အင်မတန်မှ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းနေတော့ ဒါတွေ မရှိလို့ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့၊ ငါဟာ မင်းအတွက် ငြီးငွေ့စရာ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ၊ ငါကတော့ မနေ့ညက မင်း သဘောကျခဲ့တဲ့ လူလို စကားပြော မကောင်းဘူး၊ ငါ့ အနေနှင့် ရှုရှု စာရေးဆရာတွေ အကြောင်းလည်း မသိဘူး၊ ငါက ရိုးရိုး အောက်တန်းစား လက်ထောက် ဆရာဝန် ပေါက်စ တစ်ကောင် မဟုတ်လား’

ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားသည်။ အံ့ဩ ထိတ်လန့်စွာဖြင့် အင်ဒရူးအား ကြည့်နေရာမှ ‘အင်ဒရူး .... ရှင် ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ’ ဟု အော်လေသည်။

‘ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ မှန်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ထမင်းစားကြတုန်းက အားလုံး ငါတွေ့မြင်ခဲ့ပါတယ်ကွ၊ မင်းက ငါ့အပေါ် တော်တော် စိတ်ပျက်နေပုံရတယ်၊ ဒါပေါ့လေ၊ ငါက ရွံ့ထဲ ရေထဲ သွား၊ စောင်စုတ်တွေ လှန်လှောပြီး သန်းရှာဖို့ အလုပ်မှာသာ တော်တဲ့ အကောင်ပဲ၊ မင်း မျက်စိထဲမှာ ငါဟာ တောသား အရိုင်းအစိုင်း လူနဲ့လူအ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား’

ခရစ္စတီသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေရာမှ ချိုးပွဲချ၍ ငိုတော့မည့်ဟန် ပေါက်လာသော်လည်း မငိုမိစေရန် ထိန်းချုပ်ထားလေသည်။

‘ရှင် ဘယ်လို စကားတွေ ပြောနေတာလဲ အင်ဒရူး၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ် ဆိုတာ ရှင် မသိသေးဘူးလား၊ ရှင်ကလွဲလို့ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်တဲ့ ခင်တဲ့စိတ် မပေါ်ခဲ့ဖူးသေးပါဘူး’

‘အပြောကလေးကဖြင့် လွမ်းလောက်ပါ့ဗျာ’

အင်ဒရူးသည် ပြောပြောဆိုဆို တံခါးကို တအားဆောင့်၍ ပိတ်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

သူသည် ငါးမိနစ်ခန့်မျှ မီးဖိုခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ ဒေါသအရှိန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းများကို ဖိကိုက်ထားသည်။ ထို့နောက် ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်သွားလေသည်။

ခရစ္စတီသည် ယခုအချိန်ထိ မထိုင်သေးချေ။ မတ်တတ်ရပ်ကာ မီးဖိုဆီသို့ ငေးမော တွေဝေလျက် ရှိ၏။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် အလွန် စိတ်ထိခိုက်နေသည့် အရိပ်အသွင် ထင်ဟပ်လျက် ရှိလေ၏။

အင်ဒရူးသည် ယူကျုံးမရ နောင်တရသော စိတ်ဖြင့် ခရစ္စတီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးအား သိမ်းကျုံး ပွေ့ဖက်လိုက်လေသည်။

‘ခရစ္စတီရယ်၊ ကို မှားပါတယ်ကွယ်၊ ကို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ စောစောက ပြောတာတွေဟာ ကို့စိတ်ထဲက ပါလို့ မဟုတ်ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ ခရစ္စတီကို ချစ်လွန်းလို့ မနာလို ဖြစ်ပြီး အရူးထမိတာပါ’

နှစ်ဦးသား တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားမိကြသည်။ ဂမုန်းပန်း ရနံ့သည် တသင်းသင်း ပျံ့လျက် ရှိပေသည်။

ခရစ္စတီသည် သူမ၏ မျက်နှာကို အင်ဒရူး၏ ရင်ခွင်တွင် မြှုပ်နှံကာ တသိမ့်သိမ့် ငိုကြွေးလျက် ရှိလေ၏။

‘ရှင် မသိသေးဘူးနော်၊ ကျွန်မဟာ ရှင်ကြောင့် အသက်ရှင်နေရတဲ့ သူပါ။ ကျွန်မဟာ ရှင် မရှိရင် သေမှာပါ’

အင်ဒရူးသည် ခရစ္စတီအား တယုတယ ပိုက်ထွေးရင်း ထိုင်လိုက်သည်။ သူသည် စားပွဲပေါ်မှ စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး အိပ်ချင်မူးတူး အသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ထရီပိုလီ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်၊ ကို့ကို ပြောစမ်းပါဦး၊ ကိုဟာ ဘာမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မသိသေးတဲ့လူ၊ နားမလည်သေးတဲ့ လူ တစ်ယောက်ပါကွယ်’

(၈)

ဆောင်းရာသီ ကုန်ဆုံးခဲ့လေပြီ။

အင်ဒရူးမှာ လုပ်စရာ အလုပ်သစ် တစ်ခု တိုးလာသဖြင့် လူသစ် စိတ်သစ် ဖြစ်ကာ အားတက်လျက် ရှိလေ၏။ သူသည် အစီအစဉ်သစ် တစ်ခု ချမှတ်ကာ ဖုန်မှုန့် သဲမှုန့်များ ရှူမိ၍ ဖြစ်ပေါ်တတ်သည့် ရောဂါ အမျိုးအစားကို သုတေသန လုပ်လျက် ရှိပြီ ဖြစ်၏။ သူ၏ လူနာစာရင်းထဲတွင် ပါသည့် မြေအောက် ကျောက်မီးသွေးတွင်း လုပ်သားများကို ရွေးထုတ်ပြီး တစ်ဦးချင်းစီအား စနစ်တကျ စမ်းသပ် စစ်ဆေးခြင်း၊ မှတ်တမ်းတင်ခြင်း အလုပ်ကို စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အချိန်ယူ၍ လုပ်လျက် ရှိလေသည်။

အင်ဒရူးနှင့် ခရစ္စတီတို့ နှစ်ဦးအတွက် ညနေခင်းများသည် ယခင်ကလိုပင် သာယာ ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းသည့် အချိန်များ ဖြစ်လာသည်။ ခရစ္စတီကလည်း အင်ဒရူး၏ ဆေးသုတေသန လုပ်ငန်းတွင် တတ်နိုင်သည့်ဘက်မှ တတ်နိုင်သရွေ့ ပါဝင် ကူညီလျက် ရှိသည်။ ညပိုင်းဆိုလျှင် ခရစ္စတီသည် ကျောက်မီးသွေး မီးဖိုဘေးတွင် ထိုင်လျက် အင်ဒရူး၏ ဆေးသုတေသန လုပ်ငန်း အတွက် လိုအပ်နေသော အချက်အလက်များကို ရှာဖွေ ထုတ်နုတ်ပေးလေ့ ရှိပေသည်။ သူတို့အဖို့ အဘာရာလောမြို့ ရောက်ခါမှ ကျောက်မီးသွေးကို ပေါပေါများများ သုံးနိုင်သဖြင့် စိတ်ချမ်းသာမှု ရနေကြလေသည်။

နှစ်ဦးသား မကြာခဏ စကားလက်ဆုံ ကျကြသဖြင့် ခရစ္စတီ၏ ဗဟုသုတ အခြေအနေကိုလည်း အင်ဒရူး သိလာရသည်။ ခရစ္စတီသည် စာဖတ် ဝါသနာပါသူ ဖြစ်၍ စာပေနှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိလှပေသည်။ အခြား အခြားသော အကြောင်းအရာ များတွင်လည်း အတော်ကလေး နှံ့စပ်၍ တီးမိ ခေါက်မိ ရှိသည်ကို တွေ့ရပြန်သောအခါ အင်ဒရူးမှာ ပို၍ အံ့သြခြင်း ဖြစ်ရပြန်၏။ ခရစ္စတီ၏ စာပေနှင့် ဂီတအပေါ် ဝေဖန် သုံးသပ်မှုများသည် အဆင့်အတန်း မြင့်လှသကဲ့သို့ အတွေးအခေါ် အယူအဆ များကလည်း ထက်မြက်လှ ပေသည်။ အထူးသဖြင့် လူကဲ့ခတ်ရာ၌ ခရစ္စတီသည် သူ့ထက် တော်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူတစ်ဦး အပေါ်တွင် ခရစ္စတီ၏ အက်ဖြတ်မှုသည် သူ့ထက် မှန်ကန်သည်က များလေသည်။

စကားပြောကြပြီ ဆိုလျှင် ‘အခုမှပဲ ကိုမိန်းမ အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိရတော့တယ်၊ ကိုမိန်းမဟာ တကယ် တော်တဲ့ မိန်းမပါကလား’ ဟု အင်ဒရူးက ပြောတတ်သည်။ စကားများများ ပြောရ၍ ခရစ္စတီ မောလောက်ပြီဟု ထင်လျှင်လည်း ‘တော်တော့ .... တော်တော့၊ နာရီဝက်လောက် နားလိုက်ဦး၊ ခေါင်းသုံးရ လွန်းလို့ တော်တော်ကြာ ခေါင်းကြီး ရောင်လာမယ်၊ ဒီပွဲမှာတော့ဖြင့် မင်းကို ကို မနိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဖဲကစားမှပဲ ကိုက

အနိုင်ယူတော့မယ်' စသည်ဖြင့် စတတ်လေသည်။ သူတို့သည် မစ္စတာ ဗောက်ဟန်တို့ လင်မယားထံမှ ဖဲကစားနည်း တစ်မျိုး တတ်ထားသဖြင့် အပျင်းပြေ မကြာခဏ ကစားလေ့ ရှိကြ၏။

ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူးအား အသိမပေးဘဲ သူမဘာသာ သူမ တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်၍ ပန်းဥယျာဉ်ကို ပြန်လည် ပြုပြင် မွမ်းမံလျက် ရှိ၏။ သူမ၏ အိမ်ဖော် ဂျင်နီ၏ ဦးလေး တစ်ယောက်မှာ အသက်အရွယ် ကြီး၍ မသန်မစွမ်း ဖြစ်ပြီး အနား ယူလာရသော သတ္တုတွင်း အလုပ်သမား တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဂျင်နီမှ တစ်ဆင့် သိကျွမ်း ခင်မင်လာရသော ထို အဘိုးကြီးအား တစ်နာရီလျှင် ဆယ်ပဲနီနှုန်း လုပ်ခ ပေးပြီး သူမ၏ ပန်းဥယျာဉ် ပြန်လည် ပြုပြင်ရေး အလုပ်တွင် ဝင်ရောက် ကူညီ လုပ်ကိုင်စေခဲ့၏။ ခရစ္စတီသည် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် သိကျွမ်း ခင်မင်လာခဲ့ရသော ထို အဘိုးကြီးအား သနားနေရုံမျှမက သံယောဇဉ်လည်း ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

မတ်လ၏ တစ်ရက်သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အင်ဒရူးသည် တံတားကလေး အပေါ်မှ ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် တံတား အောက်ရှိ စမ်းချောင်းထဲ၌ အမှိုက်သရိုက် ဆယ်နေကြသော ခရစ္စတီတို့ လူစုအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်နေမိလေ၏။

'ဟေး .... အောက်ဆင်းပြီး ဘာလုပ် နေကြတာလဲ၊ ကျုပ် ငါးမျှားနေကျ ငါးစားကျက်ကို ဖျက်ဆီး နေကြတာလား' ဟု အင်ဒရူးက အော်သည်။ ခရစ္စတီကလည်း 'ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာ အခု ပြောမပြနိုင်သေးဘူး၊ ရှင် စောင့်ကြည့်ပေါ့၊ နောက်တော့ သိလာမှာပေါ့' ဟု ပြန်အော်လေသည်။

ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ခရစ္စတီသည် အဘိုးကြီး၏ အကူအညီဖြင့် စမ်းချောင်းကလေး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပေါင်းမြက်များကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းပစ်သည်။ မသုံးဘဲ စွန့်ပစ်ထားသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်၍ မြက်ပင် ချုံနွယ်များ အောက်၌ ပျောက်လုမတတ် ဖြစ်နေသော လမ်းများကို ပြန်ဖော်သည်။ စမ်းချောင်း ရေမှာလည်း ယခင်ကလို နောက်ကျိ မနေတော့ပေ။ ခရစ္စတီတို့ အမှိုက်သရိုက် ဆယ်ပြီးကတည်းက ကြည်လင် သန့်စင်လာသည်။ ဟိုတစ်လုံး သည်တစ်လုံး ပြန့်ကျဲနေသော ကျောက်ခဲများကို ပြန်စုကာ စမ်းချောင်း အနီးရှိ လျှိုကလေး၏ ခြေရင်းတွင် လှပနေအောင် ပုံထားသည်။ ခရစ္စတီသည် သူမ စိတ်ကူးရသလို ဥယျာဉ်ကို ပြန်လည် ပြုစု ပျိုးထောင်လျက် ရှိလေ၏။

ဗောက်ဟန်တို့ အိမ်မှ ဥယျာဉ်မှူး ဂျွန် ရောဘတ်သည် ခရစ္စတီထံသို့ မကြာခဏ လာလည်သည်။ သူ လာလျှင် လက်ချည်း သက်သက် မဟုတ်ပေ။ ပန်းမျိုးဥကလေးများ၊ ကိုင်းဆက်၍ ကူးထားသော ပန်းပင်များ၊ အပင်ပေါက် ပန်းပင်ကလေးများ ယူလာတတ်လေသည်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်အပင်ကို စိုက်ပါ၊ ဘယ်လို စိုက်ရင် ကောင်းမယ် စသည်ဖြင့်လည်း အကြံ ပေးတတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ခရစ္စတီ ပြုပြင် နေသော ပန်းဥယျာဉ်သည် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း စိုစိုပြည်ပြည်နှင့် ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်လာလေ၏။

ဒယ်ဖိုဒယ် ခေါ် နှင်းပန်းကလေးများ စတင် ပွင့်သည့် နေ့တွင် ခရစ္စတီသည် ဝမ်းသာအားရဖြင့် အင်ဒရူး၏ လက်ကို ဆွဲခေါ်လာပြီး ပြလေသည်။ ခရစ္စတီသည် သူမ၏ လုပ်အားမှ ပေါ်ထွက်လာသော အောင်မြင်မှု အတွက် ဂုဏ်ယူ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

မတ်လ ကုန်ခါနီး တနင်္ဂနွေ တစ်နေ့တွင် ကြိုတင် အကြောင်းကြားခြင်း မပြုဘဲနှင့် ဖီးလစ် ဒင်နီ တစ်ယောက် ဘွားခနဲ အလည် ရောက်လာသဖြင့် အင်ဒရူးတို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာ ဝမ်းသာ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ကြရပြန်လေ၏။ ခရစ္စတီရော အင်ဒရူးပါ ဒင်နီအား အလှအယက် ပိုင်း၍ ဆွဲကြ ဖက်ကြသည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်က တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ မျက်နှာက နီရဲရဲနှင့် ဒင်နီ၏ ပုံပန်းမှာ များစွာ မပြောင်းလဲပေ။ ဒင်နီ၏ မျက်နှာမှာ အင်ဒရူးအား အတိုင်းအဆ မသိ နိုင်လောက်အောင်ပင် ဝမ်းသာ ကြည်နူးမှုကို ဖြစ်စေ၏။

ဒင်နီအား အိမ်ဝင်း ခြံထဲ လှည့်လည် ပြကြသည်။ အကောင်းဆုံး အစားအစာများ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးကြသည်။ စားသောက်ပြီးသည့် အခါမှာပင် ဧည့်ခန်းထဲရှိ အကောင်းဆုံး ကုလားထိုင်၌ ထိုင်စေပြီး ဒရင်းဖီးမြို့မှ သတင်းများကို အငမ်းမရ မေးကြလေတော့၏။

'ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် တစ်ယောက်တော့ ဆုံးရှာပြီ'

ဖီးလစ် ဒင်နီက ဝမ်းနည်းစရာ သတင်းကို စပြောလေသည်။

‘သူ ဆုံးတာ တစ်လ ရှိသွားပြီ။ သွေးကြောပြတ်ရောဂါ ဒုတိယ အကြိမ် ထတာပဲ။ အခုလို ဖြစ်သွားတာလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့အတွက် ကောင်းတာပါပဲလေ’

ဒင်နီသည် ပါးစပ်မှ ဆေးတံကို ချွတ်၍ ခါနေရင်းက မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြိုတ်လိုက်သည်။

‘သူ့နှမ ဘလောဝင်း ပိတ်ချ်နှင့် ခင်ဗျားရဲ့ အချစ်တော်ကြီး ဘဏ်မန်နေဂျာ ရီးစ်တို့တော့ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်နေကြပုံ ပေါ်တယ်’

‘အင်းပေါ့၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့’

အင်ဒရူးက ကြားလိုက်ရသည့် သတင်း အတွက် မထူးဆန်းသလို ပြောလိုက်ပြီးမှ ‘ဒေါက်တာ ပိတ်ချ် ခမျာကတော့ သနားစရာပါဗျာ’ ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

‘ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ဟာ လူတော်ကြီး တစ်ယောက်ပါ။ အတွေ့အကြုံများတဲ့ ဆရာဝန်ကောင်းကြီး တစ်ယောက်ပါ။ ဂျီပီ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက် မုန်းတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား အသိဆုံးပါ။ ဒီ စာလုံး တပ်ထားတဲ့လူ ဆိုရင် ကျွန်တော် အထင်ကြီးလို့ကို မရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပိတ်ချ်ရဲ့ လုပ်ရည် ကိုင်ရည် ကိုတော့ ကျွန်တော် အသိအမှတ်ပြုလို့ နည်းနည်း ရပါသေးတယ်’

သူတို့သည် အက်ဒွပ် ပိတ်ချ်၏ အဖြစ်ကို တွေးပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိကြသဖြင့် ခေတ္တမျှ စကား ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက် နေကြသည်။ ဒေါက်တာ ပိတ်ချ်ခမျာ အသက်ကလေး ရလာသည့် အခါ နားနားနေနေ နေချင်ရှာသည်။ ငှက်ကလေးတွေ ဘေးမဲ့ပေးရာ၊ တစ်နှစ်ပတ်လုံး နေရောင်ခြည်ရရာ ဒေသ ဖြစ်သော ကက်ပရီကျွန်းသို့ သွားရောက် နေထိုင်လိုသော ဆန္ဒ အလွန် ပြင်းပြခဲ့ရှာ၏။

‘ဒါနှင့် မေးရဦးမယ်၊ ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုလဲ၊ လုပ်ရ ကိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား’ ဟု အင်ဒရူးက မေးသည်။

‘အိုဗျာ .... မပြောတတ်အောင်ပါပဲ။ အားရ နားရတယ်လို့ကို မရှိပါဘူး။ ဒရင်းဖီးမှာ နေရတဲ့ လူတွေက ခင်ဗျားတို့လို ငြိမ်းငြိမ်းအေးအေး နေရတယ်လို့ မရှိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ဖြင့် တစ်နေရာကို ပြောင်းပြီး အလုပ် လုပ်ရရင် ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးနေတယ်။ သဘော ဆရာဝန် လုပ်ရရင် ကောင်းမယ် ထင်ပါရဲ့။ တကယ်လို့များ ကုန်တင် သဘော တစ်စီးစီးမှာ လုပ်ရမယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ’

အင်ဒရူးသည် ဒင်နီ၏ မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်ဆိတ် နေမိပြန်လေ၏။ သူ့ အနေဖြင့် ဤစကားကို ကြားရသည့်အခါ စိတ်ထိခိုက်မိလေသည်။

ဒင်နီသည် စိတ်စေတနာကောင်း ရှိသော ဆရာဝန် တစ်ဦး ဖြစ်၏။ အလုပ် အလွန် တော်၍ ပါရမီခံ ရှိသော ဆရာဝန် တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက်နှင့် မိမိကိုယ်ကို ဒဏ်ခတ်သည့် သဘောမျိုးဖြင့် မြို့ကြီးပြကြီးနှင့် အလွန် ဝေးလံသော ဤအရပ် ဤဒေသသို့ လာရောက် ဇာတ်မြုပ်ကာ သူ့ဘဝသူ ဖျက်ဆီးလျက် ရှိလေသည်။

မိမိကတော့ ဒင်နီသည် သူ့ဘဝ သူ ဖျက်ဆီးအောင် လုပ်နေသည်ဟုပင် ထင်၏။ သူ ထင်သလို တကယ်ပင် သူ့ဘဝ သူ ဖျက်ဆီးနေခြင်း ဟုတ် မဟုတ် ကိုမူကား ဒင်နီမှ တစ်ပါး ဘုရားသခင်သာ သိပေလိမ့်မည်။

အင်ဒရူးနှင့် ခရစ္စတီသည် ဒင်နီ အကြောင်းကို စကားစပ်မိတိုင်း ဝေဖန် ပြောဆိုမိခဲ့ကြသည်။ သူတို့ အနေဖြင့် ဒင်နီ အကြောင်းကို အတွင်းကျကျ သိသူများ မဟုတ်ပေ။ ဒင်နီ ဘဝကို အပေါ်ယံ ရှုပ်တိုက်၍သာ သိထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့ သိရသလောက် ဆိုလျှင် ဒင်နီသည် တစ်ချိန်သော အခါက အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူး၍ သူ လက်ထပ်ခဲ့သည့် အမျိုးသမီးမှာ လူမှုရေးအရ သူထက် အဆင့်အတန်း မြင့်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့မိန်းမသည် သူ့အား လိုချင်သော ပုံစံမျိုး ဖြစ်လာအောင် ပုံသွင်း၍ သူကလည်း သူ့မိန်းမ ဩဇာကို ခံပြီး သူ့မိန်းမ အကြိုက် လိုက်လုပ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့မိန်းမ၏ ဆန္ဒအရ ကောင်တီနယ်မြေ တစ်ခု အတွင်း၌ အလုပ် လုပ်ခဲ့ရသည်။ အလုပ်ကလည်း အလွန် များ၏။ ဒင်နီသည် အလုပ် မည်မျှပင် များစေကာမူ ညည်းညူခြင်း မပြုဘဲ သူ့မိန်းမ စိတ်တိုင်းကျ ငွေများများ ရဖို့သာ အဓိက ထားခဲ့သည်။ အလုပ် များလေ ကြိုက်လေဟူသော သဘောထားမျိုးနှင့် အလုပ်ကိုသာ ဖိ၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏။ သို့သော်လည်း သူ ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်လာခဲ့ပြီး ငါးနှစ်ခန့် အကြာတွင် သူ့မိန်းမသည် သူ့အား စွန့်ပစ်၍ တခြား ယောက်ျားတစ်ယောက် နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပြေးသွားလေတော့၏။

ဤအဖြစ်ကြောင့် ဒင်နီမှာ အရှက်လည်း ရခဲ့၏။ စိတ်လည်း ထိခိုက်ခဲ့ရ၏။ လောကကြီးကို မုန်းတီး ရွံရှာသော စိတ်လည်း ကိန်းအောင်း လာခဲ့ရလေ၏။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ဒင်နီသည် လူနှင့် သူနှင့် နေချင်သည့် စိတ်လည်း မရှိ။ မည်သူနှင့်မှ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံလိုစိတ်လည်း မရှိ။ တတ်နိုင်သမျှ လူအများနှင့် ခပ်ကင်းကင်း ခပ်ခွာခွာ နေခဲ့၏။ ဤသို့ဖြင့် ဒင်နီသည် လူများစုက လက်ခံထားသော မိရိုးဖလာ ဓလေ့ထုံးစံများ၊ ယုံကြည်ချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်သူ တစ်ဦး ဘဝသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာ ခဲ့ရလေ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင်တော့ ဒင်နီ တစ်ယောက် အမြင်မှန်ရကာ လူအများနှင့် သာဓာတ ဖြစ်အောင် နေထိုင်လာလိမ့်မည်ဟု အင်ဒရူး ယုံကြည်မိလေသည်။

သူတို့ သုံးဦးသည် မဆုံမကြသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ တစ်နေ့လုံး စကားပြော၍ မဝနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ဒင်နီအား ဘူတာသို့ လိုက်ပို့ရာတွင်လည်း တစ်လမ်းလုံး စကား ပြောသွားကြသည်။ ရထား စောင့်နေခိုက် တွင်လည်း ပြောစရာ စကားများက မကုန်သေးပေ။

အဘာရာလောမြို့ ရောက်ခါမှ ရလာသည့် အင်ဒရူး၏ ဝင်ငွေ အခြေအနေကို ဒင်နီက စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိသည်။ လက်ထောက် ဆရာဝန်များ၏ ဝင်ငွေထဲမှ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းအား ရာနှုန်းနှင့် ပေးနေရသည့် ငွေကိစ္စကို ကြားရသည့်အခါ တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်ပြီး 'ဒီကိစ္စမျိုးကတော့ အလွန် မခံချင်စရာ ကောင်းတာပဲဗျ။ ဒီပြဿနာကို ခင်ဗျား ကြာကြာ ထိုင်နေ ကြည့်နေလို့တော့ မတော်ဘူး ထင်တယ်' ဟု ပြောလေ၏။

ဖီးလစ် ဒင်နီ ရထားနှင့် ပါသွားချိန်တွင် အင်ဒရူး၏ ရင်ထဲမှာ ဟာ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ သူ့ အလုပ်ခွင်တွင် တရင်းတနီး တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် မရှိသည့် သူ၏ လက်ရှိ အခြေအနေကိုလည်း မြင်လာသည်။ ဒရင်းဖီးတွင် နေခဲ့စဉ်ကတော့ သူ့အနီးတွင် ဒင်နီ တစ်ယောက်လုံး ရှိခဲ့၏။ တစ်ဦး သဘောကို တစ်ဦးက နားလည်နေသဖြင့် ဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ်သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်သည်က များလေရာ လုပ်စရာ ကိစ္စ တစ်ခု ပေါ်လာလျှင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဆွေးနွေး ပြောဆို နေစရာ မလိုဘဲ နှစ်ဦးသဘောတူ ထ၍ လုပ်ကိုင်ကြသည်က များ၏။ အဘာရာလောမြို့မှာတော့ ဒင်နီလို ရင်းနှီးသူ မရှိပေ။ ဤမြို့ရှိ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လက်ထောက် ဆရာဝန်များထဲတွင်လည်း ဒင်နီလို စိတ်တူ သဘောတူ ဖြစ်လာမည့် လူမျိုး ယနေ့အထိ ရှာမတွေ့သေးပေ။

သူနှင့်အတူ အနောက်ပိုင်း ဆေးခန်း၌ တွဲ၍ တာဝန် ကျနေသော ဒေါက်တာ အာကွတ်သည် ခင်မင်စရာ ကောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ စာနာ ထောက်ထားတတ်သော သဘောလည်း ရှိပါ၏။ သို့သော်လည်း အသက်အရွယ်က ကြီးပြီမို့ လှေကြီးထိုး ရိုးရိုးသမား ဖြစ်နေပေရာ အစဉ်အလာ လုပ်ရိုး လုပ်စဉ် အတိုင်း လုပ်ကိုင် နေထိုင်သွားဖို့လောက်က လွဲ၍ တခြား ဘာကိုမှ စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်ပေ။

ဒေါက်တာ အာကွတ်သည် အတွေ့အကြုံများသူ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ဖျားနေသူ တစ်ဦးကို အနည်းငယ် စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် အဆုတ်ရောင်နေလျှင် အဆုတ် ရောင်နေပြီဟု ဒက်ခန့် မှန်ကန်အောင် ပြောနိုင်ပါ၏။ ဒေါက်တာ အာကွတ်သည် အနာ တစ်ခုကို ဆေးထည့်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ ပတ်တီးစည်းရာ၌ လည်းကောင်း ကျွမ်းကျင်ရုံမျှမက အပူလောင်နာများကို ကုသရာ၌ လည်းကောင်း၊ အသေးအဖွဲ့ အနာများကို ခွဲစိတ်ရာ၌ လည်းကောင်း ကျွမ်းကျင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း အင်ဒရူး၏ အမြင်တွင် မိသားစု ဆရာဝန် အဖြစ်လောက်သာ အသုံးပြုသင့်သည့် ဆရာဝန်အိုကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေပေသည်။

‘သမားဆို အိုမှ’ ဟူသော ရှေးစကားအရ အထင်အမြင် ကြီးစရာ ကောင်းသော်လည်း လက်တွေ့တွင် မူကား ဆေးစာအုပ်များကို လုံးဝ မဖတ်တော့ဘဲ စွန့်ပစ် ထားသည်မှာ အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်၍ ခေတ်မမီတော့သည့် အခြေအနေတွင် ရောက်နေပြီဟုပင် ထင်မိလေ၏။

အင်ဒရူးက လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်လိုသော စိတ် ရှိပါသော်လည်း ဒေါက်တာ အာကွတ်က အချိန် မပေးနိုင်ပေ။ ဆေးခန်းမှ အလုပ်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း ကပျာကသီး အိမ်သို့ ပြန်ပြေးကာ ဟင်းချို တစ်ဘူး ဖောက်သောက်၍ သူ့ တယောအသစ်ကို ကော်ပတ်စားသည်။ သူ စုဆောင်းထားသည့် ပန်းကန် ခွက်ယောက်များကို တစ်မုံစီမုံ ပြန်၍ ကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်သည်။ ယင်းပစ္စည်းများကိုပင် ဟိုပြောင်း သည်ရွှေ့ လုပ်ကာ အချိန်ဖြုန်းသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မက်ဘိုးနစ် ကလပ်သို့ သွား၍ ကျားကစားသည်။ ဤ အလုပ်များသည်သာလျှင် သူ့ဘဝအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ ရှိတော့သည့် လူတစ်ယောက်သဖွယ် နေထိုင်လျက် ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

အရှေ့ပိုင်း ဆေးခန်းမှ လက်ထောက် ဆရာဝန် နှစ်ဦးမှာလည်း ဒေါက်တာ အာကွတ်နှင့် ထူးမခြားနားပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနှစ်ဦးအနက် မက်ဒလေးသည် အသက် ငါးဆယ်နီးပါး ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လျှင် လိမ္မာ ပါးနပ်သည့် အသွင် ရှိကြောင်း သိသာနိုင်သော်လည်း သူ့ခမျာ အလွန် နားလေးရှာ၏။ ဤ ချွတ်ယွင်းချက်ကြောင့် သူ့ခမျာ အချို့လူများ၏ အပြောင်အလှောင်ကို မကြာခဏ ခံရရှာလေသည်။

ဒေါက်တာ ချားလ်စ် မက်ဒလေးသည် အင်ဒရူးလိုပင် သမားတော် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် လူနာ စမ်းသပ် စစ်ဆေးရာ၌ အလွန် စနစ်တကျ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူ့လူနာက သူ့အား စကားပြောသည့် အခါတွင်မူ တစ်လုံးမှ သူ မကြားတော့ပေ။ အမှန်တော့ သူသည် တစ်ဖက်လူ၏ နှုတ်ခမ်း လှုပ်ပုံကို ကြည့်၍သာ တစ်ဖက်လူ ဘာပြောသည်ကို နားလည်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ ဤချွတ်ယွင်းချက်ကြောင့် သူ့ခမျာ အလွန် ရှက်တတ် ကြောက်တတ်ရှာသည်။ မကြာခဏ နားကြားလွဲပြီး ရယ်စရာ ကောင်းသည့် အမှားများကိုလည်း လုပ်တတ်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အား စကားပြောနေပြီ ဆိုလျှင် ထိုသူ၏ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ပုံကို မမှိတ်မသန် ကြည့်နေတတ်သည့် သူ့မျက်လုံးများမှာ သနားစရာ ကောင်းလှပေသည်။

မက်ဒလေးသည် ဆေးစာ ရေးရမည်ကိုလည်း ကြောက်ရှာ၏။ အကယ်၍ နားကြားလွဲပြီး အမှား ရေးပေးလိုက်မိပါက လူနာရော သူပါ ဒုက္ခဖြစ်ကုန်မည်ကို အလွန် စိုးရိမ်ရှာ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘယ်သောအခါမှ ဆေးစာ ရေးမပေးချေ။ အလွန် အလွန် မရှောင်နိုင် မလွဲနိုင် ဖြစ်မှသာလျှင် ဆေးစာ ရေးပေးတတ်၍ ရေးပေးပြန်လျှင်လည်း အန္တရာယ် မဖြစ်မည့် ဆေးမျိုးကို အနည်းငယ်မျှ သောက်ရန်သာ ရေးပေးလေ့ ရှိပေသည်။

မက်ဒလေးသည် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝသူ မဟုတ်ပေ။ ရသည့် လစာနှင့်ပင် မလုံမလောက်ဖြစ်ကာ ကျပ်တည်း ဆင်းရဲရှာသူ ဖြစ်၏။ မိသားစု များသော သူ့အိမ်ထောင်မှာ ငွေကြေး အကုန်အကျလည်း များရှာ၏။ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဒဏ်ကို ခံရလွန်းသဖြင့် အိုစာကျလှသော သူ့ဇနီး ကဲ့သို့ပင် သူ့ခမျာမှာလည်း အိုမင်း ရင့်ရော်လှပေသည်။

အသေအချာ စဉ်းစားလိုက်ပါက ဒေါက်တာ မက်ဒလေးသည် အလွန် သနားစရာ ကောင်းသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် ဒေါက်တာ လီဝီလင်းကိုရော ကော်မတီကိုပါ အလွန် ကြောက်ရှာ၏။ သူ့ အလုပ်ကလေး ပြုတ်သွားမည်ကို အမြဲတစေ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေရသူ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူ့အား အလုပ်မှ ဖြုတ်ပစ်နိုင်သည့် အာဏာ ရှိနေသူများအား ကြောက်ရှာသည်မှာ သဘာဝကျလေသည်။

ဒေါက်တာ မက်ဒလေးနှင့် တွဲ၍ တာဝန်ကျသော ဒေါက်တာ အော့စဘောရီးသည် မက်ဒလေးထက် အသက်ငယ်၍ အမူအကျင့်မှာ မက်ဒလေးနှင့် လုံးဝ မတူပေ။ အင်ဒရူးအဖို့တော့ အော့စဘောရီးအား တွေ့မြင်စ ကတည်းက ခင်မင် ရင်းနှီးလိုစိတ် မပေါ်ခဲ့ချေ။

အော့စဘောရီး၏ မျက်နှာသည် လူသေ မျက်နှာလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်နိုင်လှပြီး လက်ချောင်းများက ပုတိုတိုနှင့် အလွန် ရုပ်ဆိုးသည်။ စိတ်သဘောထားကလည်း မမှန်ချေ။ စနေနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းများတွင် အော့စဘောရီးသည် သူ့မိန်းမကို ခေါ်၍ သူ့ကိုယ်တိုင် တီးတတ်သည့် လက်ဆွဲ ဘာဂျာကလေးကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြီး အေဘာရာလောမြို့ အနီးရှိ ဖန်နလေးမြို့သို့ သွားကာ ဈေးထဲ၌ ကော်စော တစ်ချပ် ခင်းပြီး ဘာသာရေး တရားပွဲ ပြုလုပ်လေ့ ရှိ၏။

အော့စဘောရီးကား ဘာသာရေး အယူဝါဒ ပြင်းထန်သည့် အီဗန်ဂျီလစ် ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းဝင် တစ်ဦး ဖြစ်ချေသည်။ သူ့ အလုပ်အကိုင်နှင့် အဆင့်အတန်းအရ ဤတရားပွဲမျိုးကို အဘာရာလောမြို့၌ မလုပ်ဝံ့ချေ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ ယုံကြည်သော ဘာသာ အယူဝါဒ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း အတွက် လူစည်ကားရာ ဈေးလယ်ကောင်၌ မျက်နှာပြောင်တိုက်၍ ဟောရဲ ပြောရဲသည့် သတ္တိကိုကား အင်ဒရူး မချိုးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်ချေ။

သို့သော်လည်း အော့စဘောရီးသည် စိတ်ဓာတ် တည်ကြည် ခိုင်ခံ့မှု လုံးဝ မရှိပေ။ စိတ်ထိခိုက်စရာနှင့် ကြုံလာလျှင် ချက်ချင်း စိတ်ထိခိုက်ပြီး ငိုကြွေးကာ စိတ်မနှံ့သူ တစ်ဦးသဖွယ် ဘုရားရှိခိုးနေတတ်လေသည်။

တစ်ကြိမ်သော အခါက အော့စဘောရီးသည် မွေးလူနာ တစ်ဦးနှင့် ကြုံရာ လွယ်လင့်တကူ မမွေးဖွား နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ သူ တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ပါသော်လည်း မမွေးနိုင် ဖြစ်နေသဖြင့် လက်လျှော့ရတော့မည့် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။ ထိုအခါ သူသည် လူနာ အမျိုးသမီး၏ ခုတင်ဘေးတွင် ခူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဘုရားရှိခိုး လေတော့၏။ မွေးလူနာ အမျိုးသမီးအား သနားသောအားဖြင့် ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက် ကယ်မပါမည့် အကြောင်း ဆုတောင်း ပတ္တနာ ပြုလေတော့၏။

ထိုအချိန်က ဒေါက်တာ အာကွတ်သာ အချိန်မီ ရောက်မသွားခဲ့ပါမူ မွေးလူနာမှာ သေဖို့သာ ရှိတော့၏။ ဒေါက်တာ အာကွတ်သည် ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဖိနပ် မချွတ်နိုင်တော့ဘဲ မွေးလူနာ၏ ခုတင်ပေါ် တက်ကာ ညှပ်ဆွဲ၍ မွေးပေးရလေ၏။ ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးပေးရသော်လည်း ချောချောမောမောဖြစ်၍ မိခင်ရော ကလေးပါ အသက် ချမ်းသာရာ ရခဲ့လေသည်။

ဒေါက်တာ အာကွတ်သည် အော့စဘောရီးအား အလွန် စက်ဆုပ်သော အော့နလုံးနာသူ ဖြစ်ရာ ယင်းဖြစ်ရပ်ကို အင်ဒရူးအား ခရေစတိုင်းကျ ပြောပြခဲ့သဖြင့် တစ်လုံးမကျန် သိရှိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အင်ဒရူးသည် သူ၏ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် လက်ထောက် ဆရာဝန်များ အကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း ဘဝတူချင်း စည်းလုံး ညီညွတ်စေချင်သော ဆန္ဒ ပြင်းပြမိလေ၏။

လက်ရှိ အခြေအနေရ ဆိုလျှင် သူတို့၌ စည်းလုံး ညီညွတ်မှု လုံးဝ မရှိပေ။ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှု ဆိုသည်မှာလည်း ဝေလာဝေး ဖြစ်၏။ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရာ၌လည်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး လူချင်း သိသည်ဟု ဆိုနိုင်သော အဆင့်၌သာ ရှိ၏။ အမှန်အားဖြင့် သူတို့ အားလုံးသည် တစ်တော တစ်ကြက်ဖ ပုံစံမျိုးဖြင့် အပြိုင် လုပ်နေကြသည့် သဘောရှိ၏။ မိမိ အတွက် လူနာ ပိုမို ရရှိရေးကိုသာလျှင် အဓိကထား၍ လုပ်နေရသော စနစ် ဖြစ်သဖြင့် အခြေခံကိုက အပြိုင်သဘော ရှိနေပြီ ဖြစ်ရာ အချင်းချင်း မနာလိုမှု၊ ပြိုင်ဆိုင်မှု၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးသိက္ခာချမှု စသော မလိုလားအပ်သည့် ကိစ္စများသည် လက်ထောက် ဆရာဝန်များ ကြားတွင် အမြဲတစေ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိရလေ၏။

တစ်ကြိမ်က အင်ဒရူး ရှေ့တွင် အော့စဘောရီး၏ လူနာ တစ်ယောက်သည် ဒေါက်တာ အာကွတ်ထံ ရောက်လာပြီး ဆေးမှတ်ပုံတင် ကတ်ပြား ပြောင်းလေသည်။ ဒေါက်တာ အာကွတ်သည် လူနာ၏ လက်ထဲမှ ဆေးရည်အကျန်နှင့် ပါလာသော ဆေးပုလင်းကို ဆွဲယူ၍ အဖုံးဖွင့်ကာ နမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာ တစ်ချက် ရှုံ့လိုက်သည်။ နှုတ်မှလည်း 'အော့စဘောရီးက မင့်ကို ပေးနေတာ ဒီဆေးလား၊ ဟား .... မင့်ကို အဆိပ်ကျွေးပြီး သတ်နေတာကွ၊ မင်းကတော့ ဘယ်သိမှာလဲ' ဟု ပြောချလိုက်သည်ကို ကြားခဲ့ဖူးလေသည်။

လက်ထောက် ဆရာဝန်ချင်း မသင့်မတင့်မှုကြောင့် ကြားမှ အကျိုးရှိနေသူကား ဒေါက်တာ လီဝီလင်း ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းသည် လက်ထောက် ဆရာဝန်များ၏ ဝင်ငွေထဲမှ သူ လိုချင်သလောက် သတ်မှတ်၍ ဖြတ်တောက် ယူနေခြင်း ဖြစ်ရာ မတရားမှန်း သိပါလျက်နှင့် မည်သူမှ မပြောရဲကြချေ။

အင်ဒရူးအနေဖြင့် ထိုကိစ္စပေါ်တွင် လုံးဝ မကျေနပ်ချေ။ သူ ကိုယ်တိုင် လက်ထောက် ဆရာဝန် တစ်ဦးစီနှင့် ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်း၍ နားလည်မှုရအောင် လုပ်ချင်၏။ အားလုံး ညှိနှိုင်းပြီး ညီညီညွတ်ညွတ် ပူးပေါင်း

တိုက်ခိုက်လို၏။ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းအား ဆက်ကြေး သဘောမျိုး ပေးနေရသည့် လုပ်ရပ်ကို ရပ်တန်းက ရပ်သွားအောင် ကြိုးစားချင်၏။

သို့သော်လည်း သူသည် ဤဒေသ ဤအသိုင်းအဝိုင်းတွင် လူသစ် လူစိမ်း ဖြစ်နေပေသည်။ ယခုမှ ရောက်စဖြစ်၍ မည်သူနှင့်မှလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိသေးပေ။ မည်သူ့ အကြောင်းကိုမှလည်း ဂဃနဏ မသိသေးပေ။ ယင်းအခြေအနေမျိုးတွင် ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း ဆိုသလို မဖြစ်ချင်ပေ။။ မမှန်မကန် ပြုနေကြသည့် ဆေးခွင့် ပြဿနာတွင် သူ့ဘက်က မှန်ကန်ပါလျက်နှင့် သူ ရှေ့လောတကြီး ပြောမိ လုပ်မိခဲ့သဖြင့် ခြေလှမ်းမှားခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ရပြီးပြီ ဖြစ်၏။ ဤအမှားကြောင့် လက်ထောက် ဆရာဝန်ချင်း စည်းလုံး ညီညွတ်ရေးနှင့် လီဝီလင်းအား ပေးနေရသည့် ငွေကိစ္စများကို ရုတ်တရက် မလုပ်ဝံ့သေးဘဲ သတိကြီးစွာထား၍ ချိန်ဆနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အင်ဒရူး အနေဖြင့် အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေကို စောင့်စားနေခိုက်မှာပင် ကွန် ဘိုလန်နှင့် တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကွန် ဘိုလန်နှင့် တွေ့လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိ လုပ်ရန် ရည်ရွယ်ထားသည့် ကိစ္စကို မဖြစ်မနေ လုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

(၉)

ဧပြီလ လဆန်းပိုင်း ရက်တစ်ရက်တွင် အင်ဒရူးသည် ပိုးစားထားသဖြင့် အခေါင်းပေါက် ဖြစ်နေသော သွားတစ်ချောင်းကို ပြရန် အသင်းမှ ခန့်ထားသည့် သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆရာဝန် ထံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ အဘာရာလောမြို့သို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာ လအတန် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သွားဆရာဝန် ကွန် ဘိုလန်နှင့် မတွေ့ဖူးသေးပေ။ ဘိုလန်၏ လူနာကြည့်ချိန်ကိုလည်း အတိအကျ မသိသဖြင့် တွေ့နိုင်မည့် အချိန်လောက်ကို မှန်း၍ မွန်းလွဲပိုင်း ဆေးခန်း ပိတ်ချိန်တွင် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြို့လယ် ပန်းခြံ အနီးရှိ ဘိုလန်၏ ဆေးခန်းသို့ ရောက်သောအခါ တံခါး ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တံခါးပေါ်ဝယ် မင်နီဖြင့် ရေးထားသော စာရွက်ကလေး တစ်ရွက် ကပ်ထား၍ စာရွက်ပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးထားလေသည်။

သွားနုတ်ပေးစရာ ရှိ၍ အပြင် သွားသည်။
အရေးကြီးလျှင် အိမ်လိုက်ခဲ့ပါ။

အင်ဒရူးသည် ဘိုလန်၏ အိမ်အထိ လိုက်သွားရန် သင့် မသင့် စဉ်းစားသည်။ ဤနေရာအထိ ရောက်မှတော့ မထူးတော့ဟု သဘောရသဖြင့် လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အကယ်၍ လိုက်သွားလျှင် ဘိုလန် အနေဖြင့် ချက်ချင်း စစ်ဆေး ကြည့်ရှုပြီး လိုအပ်သည်များကို လုပ်ပေးနိုင်စရာ ရှိ၏။ ချက်ချင်း လုပ်မပေးနိုင်ပါကလည်း ရက်ချိန်းတော့ ပေးလိုက်နိုင်မည်မှာ သေချာသည်ဟု တွေးမိလေသည်။

သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သော်လည်း ဘိုလန်အိမ် ဘယ်နားမှာ ရှိသည်ကို သူ မသိချေ။ ကံအားလျော်စွာပင် ရေခဲမုန့်ဆိုင် ရှေ့၌ စုဝေး ရောက်ရှိနေကြသော လူငယ် တစ်စုအား မေးလိုက်ရာ ကောင်းစွာ ပြောနိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

လူငယ်များ ညွှန်လိုက်သည့် အတိုင်း လာခဲ့ရာ မြို့အရှေ့ဖျား ဆင်ခြေပုံးတွင် တည်ရှိသော ဘိုလန်၏ အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ရောက်သွားသည်။ ဘိုလန်၏ အိမ်မှာ ခပ်သေးသေး ဖြစ်၍ အိမ်၏ ဘေးတစ်ဖက်တွင် သစ်သား အဖိတ် တစ်ခု ချထားသည်။ အဖိတ်သည် ဖရိုဖရဲနှင့် ခနော်နီ ခနော်နဲ့ ဖြစ်လျက် ရှိပေသည်။

အင်ဒရူး အိမ်ရှေ့ အရောက်တွင် အိမ်ထဲမှ ထုသံ နှက်သံ တဂျွန်းဂျွန်း တဂျိုင်းဂျိုင်းကို ကြားရသည်။ မလုံမခြုံ ဖြစ်နေသော ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဆံပင်နီနီနှင့် အကျီလက်တို ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် ပိန်သည့် နေရာက ပိန်၍ ခွက်သည့် နေရာက ခွက်ကာ ချိုင့်သည့် နေရာက ချိုင့်နေသည့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသော မော်တော်ကား ဘော်ဒီကို တူတစ်ချောင်းနှင့် တအားကုန် ထုနှက်နေသည်ကို မြင်ရလေသည်။

တိုက်ဆိုင်သည်ဟု ဆိုရမည်လား မသိပေ။ အင်ဒရူးက လှမ်း၍ အကြည့်တွင် ထိုသူကလည်း သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သဖြင့် နှစ်ဦးသား မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိကြလေ၏။ မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် ထိုလူက 'ဟယ်လို ....' ဟု အသံပြုသဖြင့် အင်ဒရူးကလည်း 'ဟယ်လို ....' ဟု ပြန်၍ အသံပေးလိုက်လေ၏။

'ဘာကိစ္စ ရှိလို့လဲ'

'ကျွန်တော် သွားဆရာဝန်နှင့် တွေ့ပြီး ရက်ချိန်း တောင်းချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် ဒေါက်တာ မေဆန်ပါ'

'အထဲဝင်ပါ'

ထိုသူက လက်ထဲမှ တူကြီးကို မြှောက်၍ ရှေ့ယမ်းပြကာ ဖိတ်ခေါ်သည်။ ထိုသူကား သွားဆရာဝန် ဒေါက်တာ ကွန် ဘိုလန်ပေတည်း။

အလွန် ဟောင်းနွမ်း အိုမင်းလှပြီ ဖြစ်သော မော်တော်ကား အစိတ်အပိုင်းများ ချထားသဖြင့် အဖိတ်၏ တစ်ဝက်ခန့်မှာ ခြေချစရာ မရှိလောက်အောင်ပင် ရှုပ်ပွနေလေသည်။ အဖိတ်၏ အလယ်တွင် မော်တော်ကား အောက်ခံပေါင်ကို သစ်သား ဒေါက်များဖြင့် ကျားကန်၍ ချထားသည်။ ထိုပေါင် နှစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် လွှနှင့်ပိုင်းဖြတ်ထားကြောင်း သိသာ၏။ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေသော ကားပစ္စည်းများကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိရာမှ အင်ဒရူးသည် ဘိုလန်ကို မော့ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်မိလေ၏။

'ဒါလည်း သွားနုတ်တာ တစ်မျိုးပဲ ထင်ပါရဲ့'

'ဟုတ်တယ် .... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ဆေးခန်းထဲမှာ အလုပ်များလို့ ပျင်းလာရင် ဒီ မော်တော်ကား ရုံထဲ ဝင်ပြီး ကျွန်တော့်ကား ကျွန်တော် စစ်လိုက် ဆေးလိုက် ထုလိုက် ရိုက်လိုက် လုပ်တာပဲ'

ဘိုလန်၏ အသံမှာ ဝဲတဲတဲ။

ဘိုလန်က ပြိုလဲလှမတတ် ဖြစ်နေသော သူ၏ အဖီဆွဲကို 'မော်တော်ကားရုံ' ဟု ခေါ်၍ တစ်စစီ ပြန့်ကျဲနေသော ပစ္စည်းများကို 'ကျွန်တော့် ကား' ဟု ပြောနေလေသည်။ သူ ပြောနေပုံမှာ နောက်ပြောင်ပြီး ပြောနေခြင်း မဟုတ်ပေ။ တကယ် စိတ်ပါလက်ပါနှင့် ဂုဏ်တင်၍ ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

'ကျွန်တော် အခု ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိရင် ယုံမှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်လို စက်ပြင် ဝါသနာပါတဲ့ လူမျိုးဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားလည်း နားလည်လာမှာပါ။ ဒီကား ကျွန်တော့် လက်ထဲ ရောက်တာ ငါးနှစ် ရှိသွားပြီ သိလား၊ ကျွန်တော် ဝယ်တော့ သူက သုံးနှစ်လောက် အသုံးတော်ခံ ထားရပြီးပြီ။ အခု ဖြစ်နေတဲ့ ပုံကို ကြည့်ရင်တော့ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ စကား ခင်ဗျား ဘယ်နည်းနှင့်မှ ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကို ပြေးတဲ့ ကားမျိုး မောင်းလိုက်ပြီ ဆိုရင် ယုန်ကလေး တစ်ကောင် ပြေးသလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကားက သိပ်ငယ်နေတယ် မေဆန်၊ ကျွန်တော့် မိသားစုနှင့် မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကြီးလာအောင် လုပ်ရမယ်။ ခင်ဗျား မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော် အခု သူ့ကို နှစ်ပိုင်း ဖြတ်ထားလိုက်ပြီ။ အလယ်တည့်တည့်က နေပြီး အကျယ် နှစ်ပေလောက် ထပ်ဆက်မယ်။ အားလုံး လုပ်ပြီးသွားရင် ဘယ်လို ပုံစံ ထွက်လာမလဲ ဆိုတာ ကြည့်ဦးပေါ့'

ပြောပြောဆိုဆို တိုင်တွင် ချိတ်ထားသော အပေါ် အကျီကို ယူ၍ ဝတ်ကာ 'ကဲ .... လာ၊ ဆေးခန်းထဲ သွားကြစို့၊ ခင်ဗျား သွား ဘာဖြစ်တာလဲ ကြည့်ရအောင်' ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ဘိုလန်၏ ဆေးခန်းမှာလည်း သူ၏ ကားရုံလိုပင် ရှုပ်ပွနေလေသည်။ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လည်း မရှိပေ။ ကွန်ဘိုလန်ကတော့ အင်ဒရူး၏ သွားကို ဖာပေးနေရင်းက စကားကို အမျှင်မပြတ် ပြောလျက် ရှိ၏။ စကားကလည်း များ၍ စကားများသလောက်လည်း အားပါးတရ ပြောတတ်ပေရာ သူ့ ပါးစပ်မှ မကြာခဏ စဉ်၍ ထွက်လာသော တံတွေးများသည် သူ၏ မသေမသပ်နိုင်လွန်းလှသော မုတ်ဆိတ်မွေးများပေါ်တွင် ကပ်လျက် ရှိသည်။ ဘိုလန် ခေါင်းငုံ့လိုက်တိုင်း သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးများသည် အင်ဒရူး၏ မျက်စိကို ယားကျိကျိ ဖြစ်အောင် ထိုးဆွလျက် ရှိလေ၏။ သူသည် ဆီချေးများ ပေကျဲနေသော လက်များဖြင့် အင်ဒရူး၏ ပါးစပ်ကို ဖြန့်ကာ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကိုင်တွယ်၍ သွားအပေါက်ကို ဖာလျက် ရှိလေသည်။

ဘိုလန်သည် သူ့ကိုယ်သူ သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်သူ မဟုတ်ပေ။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နှင့် နမော်နမဲ့ ပစ်စလက်ခတ် နေတတ်သူ ဖြစ်၏။ လုပ်စရာ ရှိလျှင် တုံးတိုက်တိုက် ကမ်းတိုက်တိုက် လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သော်လည်း စိတ်နေ သဘောထား အလွန် ကောင်း၍ တစ်ဖက်သား အပေါ် စေတနာ သန့်သန့်ဖြင့် လိုက်လျော ကူညီတတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။

အင်ဒရူးသည် ကွန် ဘိုလန်၏ စိတ်နေသဘောထားကို နားလည်လာလေလေ တိုး၍ တိုး၍ သဘောကျလေ ဖြစ်လျက် ရှိရ၏။ ကွန် ဘိုလန်၏ အဖျင်းအပြက် ပြောတတ်သော ဝါသနာ၊ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်သော စိတ်နေ စိတ်ထား၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်တေတေ နေတတ်သော စရိုက်နှင့် ရှေ့ရေးကို တွေးပြီး ပူပန် သောက မထားတတ်သော အကျင့်များသည် အင်ဒရူးအား ဆွဲဆောင်လျက် ရှိလေသည်။

ကွန် ဘိုလန်သည် အဘာရာလောမြို့တွင် အလုပ် လုပ်လာခဲ့သည်မှာ ခြောက်နှစ် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ငွေကြေး စုမိ ဆောင်းမိ မရှိသေးသော်လည်း သွားရောဂါ ကုသမှုနှင့် ပတ်သက်၍ကား အတွေ့အကြုံများစွာ ရခဲ့လေပြီ။

ကွန် ဘိုလန်သည် စက်ပြင် အလုပ်တွင် ဝါသနာကြီးသူ တစ်ဦး ဖြစ်ရာ စက်ကိရိယာ ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ် လုပ်ချင်သည်။ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြင်ဆင်တတ်သူကား မဟုတ်ပေ။ သူ့ဝါသနာကို အမြဲတစေ ပါရမီ ဖြည့်နေရသည့် ပစ္စည်းမှာ သူ၏ မော်တော်ကား အစုတ်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အမှန်တော့လည်း ကွန် ဘိုလန်လို ငွေကြေး မချောင်လည်သူ တစ်ဦး မော်တော်ကား ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေခြင်းသည် ဘေးလူများ အတွက် အလွန် ရယ်စရာ ကောင်းသည့် ပြက်လုံး တစ်ခု ဖြစ်နေ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကွန် ဘိုလန်ကတော့ ဂရုမစိုက်ချေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင်လျှင် ပျော်ပျော်နေ သေခဲ ဝါဒီသမား ဖြစ်၍ ရယ်စရာ မောစရာ ပြက်လုံးများကို နှစ်သက်သူ ဖြစ်ရာ သူ့ မော်တော်ကားကို ကြည့်၍ လူတွေက သရော်ကြ၊ ပြောင်ကြ၊ ရယ်မောကြသည့် တိုင်အောင် သူ စိတ်မဆိုးပေ။ သရော် ပြောင်လှောင်နေကြသူများနှင့် အတူ ရောနှော၍ ရယ်မော နေတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

ကွန် ဘိုလန်က ရယ်စရာ ကောင်းလှသည့် သူ၏ အဖြစ်တစ်ခုကို အင်ဒရူးအား ဖောက်သည်ချသည်။ တစ်ကြိမ်က ကော်မတီ လူကြီး တစ်ယောက် သွားကိုက်၍ စစ်ဆေးကြည့်ရာ သွားမှာ နုတ်ပေးရမည့် အခြေအနေ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရက်ချိန်း ပေးလိုက်သည်။ ချိန်းထားသည့် နေ့တွင် သူ့ အပေါ်အကျီ ဘေးအိတ်ထဲ၌ သွားနုတ် ကိရိယာများ ထည့်၍ လူနာအိမ်သို့ သွားသည်။ လူနာအား ကျကျနန ပါးစပ် ဟခိုင်းထားပြီး သွားကို နုတ်တော့မည်ဟု အိတ်ထဲမှ ညှပ်ကို ယူလိုက်သည့်အခါ ခြောက်လက်မ ခွကြီး ဖြစ်နေသဖြင့် ငိုအားထက် ရယ်အား သန်ခဲ့ရလေသည်။

စကား တပြောပြောနှင့်ပင် အင်ဒရူး၏ သွားကို ဖာပြီးသွားသည်။ ပြီးလျှင် ပြီးချင်းပင် ကွန် ဘိုလန်သည် သူ့ လက်ထဲမှ သွားဖာ ကိရိယာများကို လိုင်စော ထည့်ထားသော ဂျယ်လီခွက်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်ကာ အင်ဒရူးအား သူ့အိမ်ကို အလည်လိုက်ရန် ဇွတ် အဓမ္မ မရမက ခေါ်လေတော့၏။

‘လိုက်ခဲ့ဗျာ၊ မထူးပါဘူး၊ ကျွန်တော့် မိန်းမနှင့် ကလေးတွေပါ တွေ့ရအောင်၊ အချိန်လည်း စောပါသေးတယ်၊ အခုမှ ငါးနာရီပဲ ရှိသေးတယ်’

သူတို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ကွန် ဘိုလန်၏ မိန်းမနှင့် ကလေးများ လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြသည်။ အိမ်မှ လူများအား ကြိုတင် အသိမပေးဘဲ ဧည့်သည် ခေါ်လာတတ်သည့် ကွန် ဘိုလန်၏ အကျင့်သည် သူတို့ မိသားစု အတွက် ရိုးနေပြီ ဖြစ်ဟန်တူ၏။ အင်ဒရူး ပါလာခြင်းကြောင့် သူတို့မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပုံ မရပေ။

ရှုပ်ပွနေသော အခန်းထဲဝယ် မစ္စက ဘိုလန်သည် ကလေးငယ်ကို ရင်ခွင်ထက်တွင် ပွေ့ပိုက်၍ နို့တိုက်ရင်း စားပွဲထိပ်၌ နေရာ ယူထားလေသည်။ သူမ၏ ဘေးတွင် သမီးအကြီး မေရီက ထိုင်နေသည်။ မေရီမှာ အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် အပျိုဘော်ဝင်စပို့ ရှက်တတ် ကြောက်တတ်ပုံရသည်။ နက်မှောင်သော ဆံပင်နှင့် ချစ်စရာ ကောင်းသည်။ ဖခင် ကွန် ဘိုလန်၏ အချစ်ဆုံး သမီးပင် ဖြစ်လေသည်။ မြို့ထဲမှာ စာအုပ်ချုပ် လုပ်ငန်း ပိုင်ရှင် ဂျိုး လတ်ကင်းထံတွင် စာရေးမ လုပ်နေသဖြင့် သင့်တင့်သော လစာ ရနေပြီဟု ကွန် ဘိုလန်က မိတ်ဆက်ပေးရင်း ပြောပြလေသည်။

မေရီ၏ ဘေးမှ ထိုင်နေသူမှာ အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော တဲရင့်စ်၊ တဲရင့်စ်၏ ဘေး၌ ကြီးစဉ် ငယ်လိုက် ထိုင်နေကြသည့် ကလေး သုံးယောက်သည် ဖခင် ဘိုလန်အား ဆူညံစွာ အော်ဟစ် နှုတ်ဆက်နေကြလေ၏။

ရှက်တတ်သော မေရီမှ တစ်ပါး ကျန်မိသားစုသည် ဘိုလန်လိုပင် ခပ်ပျော်ပျော် နေတတ်သူများ ဖြစ်ပုံရသည်။ အင်ဒရူးအား ဖော်ရွေသော အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုကြသည်။ အော်၍ ဟစ်၍ ဖက်လဲတကင်း ဝိုင်း၍ နှုတ်ဆက်ကြသဖြင့် အခန်း တစ်ခန်းလုံး ကျွက်ကျက် ညံ့သွားလေသည်။

မီးဖို အထက်နားတွင် ဒသမမြောက် ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး ဝီးဟပ်စ်၏ ဆေးရောင်စုံပုံကြီး ချိတ်ဆွဲထား၍ ထိုင်ပုံကြီး၏ အောက်ရှိ ကြိုးတန်းတွင် ကလေးအနီးများ လှန်းထားသည်။ တစ်ဖက်နံရံတွင် ကပ်ထားသော ပန်းကန်စင်ပေါ်၌ မစ္စက ဘိုလန်၏ အတွင်းခံ အင်္ကျီများ စုပုံတင်ထားသည်။ ထိုအင်္ကျီများ၏ ဘေးတွင် ညစ်ပတ်နေသော လှောင်ချိုင့် တစ်ခု တင်ထား၍ ထိုလှောင်ချိုင့်ထဲရှိ စာဝါကလေးများသည် သာယာစွာ တွန်ကျူးလျက် ရှိကြပေသည်။

မစ္စက ဘိုလန်၏ အတွင်းခံ အင်္ကျီများ ဘေးတွင် တိရစ္ဆာန် ကျွေးသည့် ဘီစကွတ် မုန့် တစ်ထုပ် ချထားရာ ပေါက်ပြဲနေပြီ ဖြစ်သော အိတ်အတွင်းမှ မုန့် အစအနများသည် ထွက်ကျလျက် ရှိ၏။ မကြာသေးခင်ကမှ ဝယ်လာခဲ့ဟန် တူသော ဘီယာပုလင်း ခြောက်လုံးသည် မနီးမဝေးရှိ ဗီရို တစ်လုံးပေါ်တွင် တဲရင့်စ်၏ ပလွေနှင့် အတူ ပြန်ကျလျက် ရှိ၏။ တစ်ဖက်သော ထောင့်တွင်မူ ကလေး ကစားစရာ အရုပ် အကျိုးအပွဲများ၊ ဘက်မညီသော ဖိနပ် တစ်ရန်၊ မိန်းမဆောင်း ဂျာမန် ဖဲထီး တစ်ချောင်း၊ အနည်းငယ် စုတ်ပြဲနေပြီ ဖြစ်သော ဘုရားရှိခိုး စာအုပ် နှစ်အုပ်နှင့် ဆုတ်ဖြိုထားသော ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံ၏ အစအနများသည် ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ပြန်ကျလျက် ရှိကြလေ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ မစ္စက ဘိုလန်သည် အင်ဒရူး အတွက်တော့ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့် ရှိသူ ဖြစ်နေပေသည်။ သူသည် မစ္စက ဘိုလန်အား စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ မျက်လုံးများကို မစ္စက ဘိုလန်ထံမှ အတန်ကြာမျှပင် ခွာမရအောင် ဖြစ်နေမိလေသည်။

မစ္စက ဘိုလန်၏ မျက်နှာသည် ဘာကိုမျှ ဂရုမထားသည့် မျက်နှာမျိုး ဖြစ်၏။ အလွန် တည်ငြိမ် အေးဆေးလှသော မျက်နှာပေတည်း။ သူမသည် သူမ၏ ရှေ့မှောက်၌ စကားများကြ၊ ငြင်းခုံကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြနှင့် ဆူပွက်နေသော သားသမီးများ အနီးတွင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကာ နွားနို့ မပါသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ထည့်၍ သောက်ရင်း ရင်ခွင်ထက်မှ ကလေးငယ်ကို ရင်ဘတ် ဟောင်းလောင်း ဖွင့်၍ နို့တိုက်လျက် ရှိပေသည်။

အင်ဒရူး ဝင်လာခိုက်တွင် ဆီးကြို၍ ပြုံးလိုက်သော အပြုံးသည် ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းလှပေ၏။ ကလေးများ အတွက် ပေါင်မုန့် လှီးပေးနေရာမှ အင်ဒရူးအား ခေါင်း တစ်ချက် ဆတ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ ပန်းကန်ထဲသို့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ထပ်ဖြည့်ကာ သောက်ရင်းကပင် ကလေးငယ်ကို နို့တိုက်သည်။ မျက်နှာကသာ တည်ငြိမ် အေးဆေးသည် မဟုတ်ပေ။ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံ နေပုံ ထိုင်ပုံများကလည်း အေးဆေး

တည်ငြိမ်လှပေသည်။ သူမ၏ အမူအရာမှာ ဆူညံညံ့ညံ့ အသံများကို ကြားရဖန် များ၍ ရိုးနေဟန် တူ၏။ ကွန်ဘိုလန်လို လူနှင့် နေလာခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်၍ သူမ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း လောကကြီးတွင် ဘာကိုမှ တွေး၍ ပူပန် သောက ရောက်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ခပ်အေးအေး နေထိုင်တတ်လာဟန် တူပေသည်။

မစ္စက် ဘိုလန်၏ မျက်နှာကို ငေးမော ကြည့်ရှုရင်း ရောက်တတ်ရာရာ တွေးနေမိသော အင်ဒရူးသည် မစ္စက် ဘိုလန်က သူ့အား လှမ်း၍ စကားပြောလိုက်သည့်အခါ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ လက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ပင် လွတ်ကျတော့မလို ဖြစ်သွားရ၏။ သူမ၏ အသံမှာလည်း အေးဆေး တည်ငြိမ်ရုံမျှမက နူးညံ့ သိမ်မွေ့လှပေသည်။

‘ကျွန်မ မစ္စက် မေဆန်ဆီ လာလည်မလို့ စိတ်ကူးနေတာ ကြာပြီ၊ အလုပ် မအားလို့’

သူမ၏ စကားမဆုံးမီ ကွန် ဘိုလန်က ကြားဖြတ်၍ ‘ဘုရားရေ’ ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်လေသည်။

‘ဟား .... ဟား .... ဟား၊ အလုပ် မအားလို့တဲ့၊ အမှန်က အလုပ်များလို့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သူ့မှာ အဝတ်အစားသစ် မရှိလို့ ဘယ်မှ မသွားနိုင် မလာနိုင် ဖြစ်နေတာ ကြာပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ပိုက်ဆံကတော့ ရပါရဲ့၊ ရသလောက် ကုန်တာပဲ၊ လောက်တယ်လို့ကို မရှိဘူး၊ တဲရင့်စ်ကလည်း ဖိနပ်သစ် ဝတ်ချင်လို့ ပူဆာနေတာ ကြာပါပြီ၊ အခုအထိ ဝယ်မပေးနိုင်သေးဘူး၊ ကိစ္စ မရှိဘူး .... မအေးကြီးရေ၊ ဘာမှ ပူမနေနှင့်၊ ငါ့ မော်တော်ကားကို နှစ်ခြမ်း ခွဲပြီး ပြန်ဆက်နေတာ၊ ပြီးတော့မှ စတိုင်လ်နှင့် သွားလည်ကြတာပေါ့’

သူ့ မိန်းမအား ပြောင်ပြက် ပြောနေရင်းမှ အင်ဒရူးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလည်း နေရ ထိုင်ရတာ ခပ်ကျပ်ကျပ်ပဲ မေဆန်၊ အိမ်မှာက စားမယ့် ဝါးမယ့် ပါးစပ်ပေါက်တွေ များတော့ အစားနှင့်ပဲ ကုန်နေတာပဲ၊ အဝတ်အစားသစ် မဝယ်နိုင်တာများ ကြာလှပြီ၊ ရှိတဲ့ အဝတ်အစား အဟောင်းအမြင်းနှင့်ချည်း လမ်းထွက်ရလွန်းလို့ ကြာလာတော့လည်း မြင်လို့ မကောင်းတော့ဘူးပေါ့၊ ကော်မတီဝင်တွေကလည်း လူကပ်စေးတွေ များတယ်ဗျာ၊ ဒီကြားထဲ ကျွန်တော်တို့ ဆရာကြီးကလည်း သူ့ဝေစု ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ရနေတာလေးထဲက လိုက်ပြီး ခေါင်းပုံဖြတ် နေသေးတယ်’

‘ဆရာကြီး ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ’ ဟု အင်ဒရူးက မေးသည်။

‘ဘယ်သူ ရှိမှာလဲ .... လီဝီလင်းပေါ့ဗျာ၊ သူက ခင်ဗျားဆီကရော ကျွန်တော့်ဆီကပါ လစဉ် တွယ်နေတာပဲဟာ’

‘ဘာကြောင့် သူက ယူတာလဲဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် နားမလည်ပါဘူး’

‘ဒီလိုလေဗျာ၊ သူက ကျွန်တော်တို့ လူနာ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစကို ကြည့်ပေးတယ်၊ ကျွန်တော့် လူနာ ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်အတွင်းမှာ သူ ကြည့်ပေးတာ နှစ်ဦး ရှိတယ်၊ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ အရည်အိတ်တွေကို ကြည့်ပေးတာ၊ နောက်ပြီး သူက ဓာတ်မှန် ပါရဂူဗျာ၊ လိုအပ်လာရင် သူပဲ ကပ်ရတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ .... အိုဗျာ .... ပြောရရင် မကောင်းပါဘူး၊ အမှန်ကတော့ ယောက်ျားချင်း ပေါင်တင်နေတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့ဗျာ’

သူ့မိန်းမနှင့် ကလေးများ အပြင်သို့ ရောက်သွားကြပြီ ဖြစ်၍ ကွန် ဘိုလန်က ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ပြောချလိုက်လေသည်။

‘သူ့ ဆေးခန်းများ ပြင်ဆင်ထားလိုက်တာ အံ့မခန်းပါပဲဗျာ၊ ဆေးတွေ သုတ်ထားလိုက်တာဗျာ၊ ဝင်းလက်နေတာပဲ၊ စပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်၊ တစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကားနှင့် မာဒီး တောင်ကုန်းပေါ် အတက် သူနှင့် ဆုံမိကြတယ်၊ သူကားက ရှေ့က ကျွန်တော့် ကားက နောက်က၊ ကျွန်တော်က သူ့ကားကို ကျော်တက်တာ ရွံ့လေး နည်းနည်း စင်သွားတယ်၊ သူ့ ကားကို ရွံ့စင်ရပါ့မလား ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို

လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်နှာထားဟာ တကယ်ပါပဲဗျာ။ မတူသလို မတန်သလို အောက်တန်းစား လူ တစ်ယောက်ကို ကြည့်သလိုပါပဲ။ ခင်ဗျားကို ပြစမ်းချင်တယ်’

‘ဒီမှာ ဘိုလန်၊ ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောချင်တယ်။ လီဝီလင်း လုပ်နေတာဟာ သက်သက်မဲ့ မတရား လုပ်နေတာပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ငြိမ်ခံနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းတိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား’

အင်ဒရူးက စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် ငြိမ်ခံနေရမှာလဲ၊ တိုက်ရမှာပေါ့။ ဒီကိစ္စဟာ တရားမျှတမှု ရှိတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့မှာတော့ ရသမျှလေးနှင့် အဆင်းရဲခံပြီး ကျုပ်ကျပ်တည်းတည်း နေရတယ်။ သူ့မှာတော့ ဇိမ်နှင့် တခမ်းတနား၊ ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ရတာလေးထဲက ထပ်နှိုက်ချင်သေးတယ်။ ဒီမှာ ဘိုလန်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားလို လူမျိုးနှင့် တွေ့ချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော်နှင့် လက်တွဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် ပေါင်းပြီး ကျန်တဲ့ လက်ထောက် ဆရာဝန်တွေပါ ပါလာအောင် စည်းရုံးယူမယ်။ အားလုံး ညီညီညွတ်ညွတ်နှင့် ပေါင်းပြီး လုပ်လိုက်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ’

ဘိုလန်၏ မျက်လုံးများတွင် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်များ သန်းလာလေသည်။

‘ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက လီဝီလင်းကို ခင်ဗျား ချမယ် ဆိုပါတော့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ချမယ်’

ဘိုလန်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် သူ့လက်ကို အင်ဒရူးထံ ဆန့်တန်းပေးသည်။ ‘ရဲဘော် မေဆန်၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် လက်တွဲပြီး ချကြတာပေါ့’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အင်ဒရူးသည် သူ ဦးဆောင်ရမည့် တိုက်ပွဲ အတွက် စိတ်အား တက်ကြွမှု အပြည့်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ‘ကိုတော့ စိတ်တူ သဘောတူ ဖြစ်မယ့် ဒင်နီလို လူမျိုး တစ်ယောက် တွေ့လာခဲ့ပြီ ခရစ္စတီ၊ ကိုလိုပဲ မဟုတ်တာ လုပ်ရင် မခံတတ်တဲ့ လူစားမျိုးပဲ။ သွားဆရာဝန် ကွန် ဘိုလန် ဆိုတာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ အဲ .... သူပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုတို့ အနေနှင့် တော်လှန်မှု တစ်ခုတော့ လုပ်ရတော့မယ်။ လီဝီလင်းသာ သိရင် ဘယ်လိုများ နေမလဲ မပြောတတ်ဘူး’ ဟု ခရစ္စတီအား ပြောပြလေသည်။ သူသည် ဝမ်းသာခြင်း၊ အားတက်ခြင်းတို့ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေ၏။

ခရစ္စတီက သတိထား၍ လုပ်ဖို့ ပြောသော်လည်း သူ ဂရုမစိုက်ချေ။ သူ ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း အမြန်ဆုံး အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ရန်သာ စိတ်စောလျက် ရှိလေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အင်ဒရူးသည် အသင်း ကော်မတီ၏ အတွင်းရေးမှူး အိုင်ဝင်နှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံပြီး သူ့ အစီအစဉ်ကို ဖွင့်ဟပြောကြားလေရာ အိုင်ဝင်ကလည်း သူ့ အစီအစဉ်တွင် စိတ်ဝင်စားရုံမျှမက အလေးအနက် ထား၍ စဉ်းစား ဝေဖန်သည်။ ဆရာဝန်ချုပ် လီဝီလင်းနှင့် သူ့ လက်အောက်ရှိ လက်ထောက် ဆရာဝန်များ ကြားတွင် နှစ်ဦး နှစ်ဖက် သဘောတူ လုပ်ထားသော နားလည်မှု ကိစ္စ တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် အသင်းနှင့် ဆိုင်သည့် ပြဿနာ မဟုတ်ကြောင်း၊ ဤကိစ္စ တစ်ခုလုံးမှာ ကော်မတီ လုပ်ပိုင်ခွင့် အပြင်ဘက်တွင် ရောက်နေကြောင်း အိုင်ဝင်က ရှင်းပြလေသည်။

‘ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းဟာ အင်မတန် ပါးနပ် လိမ္မာတယ်။ အရည်အချင်းကလည်း ပြည့်ဝတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သူ့လို ဆရာဝန်ကောင်း တစ်ယောက်ကို ရထားတာ ကံကောင်းတယ်လို့ တွက်ထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ ကော်မတီက သူ့ကို အသင်းဝင် ဆရာဝန် အဖြစ်နှင့် လစာ ကောင်းကောင်းကြီး ပေးထားသားပဲ။ အသင်းက ပေးတဲ့ လစာအပြင် သူ ပိုပြီး ရသင့်တယ်လို့ ထင်ပြီး ပေးနေကြတာက ခင်ဗျားတို့ လက်ထောက် ဆရာဝန်တွေပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ကား ဒီကိစ္စဟာ ခင်ဗျားတို့ အချင်းချင်း ရှင်းမှ ဖြစ်မယ့် ကိစ္စ ဆိုတာ ထင်ရှားနေတာပဲ ဒေါက်တာ’

အိုဝင်တို့ဘက်က သဘောထားမှာ ရှင်း၏။ ပြတ်သား၏။

အင်ဒရူးသည် ကျေနပ် အားရစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ပြီး အိမ်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် အော့စဘောရီးနှင့် မက်ဒလေးတို့ထံ ဖုန်းဆက်၍ ယနေ့ညနေ သူ့အိမ်သို့ ခေတ္တ ခဏမျှ အလည် လာကြရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ သူတို့ကလည်း လာမည်ဟု ကတိပေးကြသည်။ ဒေါက်တာ အာကွတ်နှင့် ဘိုလန်တို့ကိုမူ စောစော ကတည်းက အကြောင်းကြားထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

လွန်ခဲ့သော အချိန်များက သူတို့ လူစုနှင့် သွားရင်း လာရင်း တစ်ဦးချင်း ဆုံမိကြ၍ စကား စပ်မိကြသည့် အခါတိုင်း ဝင်ငွေ၏ ငါးပုံ တစ်ပုံကို လီဝီလင်းအား ပေးရခြင်း အတွက် သိပ်ပြီး မကျေနပ်ကြဟု အင်ဒရူး နားလည်ထားသည်။ ယခုလို အားလုံး ဆုံမိကြလျှင် ယင်း မကျေနပ်မှုသည် တစ်သံတည်း ထွက်လာပြီးလျှင် ကိစ္စ ပြတ်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု အင်ဒရူးက တွက်ထားလေသည်။

သူ၏ ဒုတိယ ခြေလှမ်းကား ဤကိစ္စကို လီဝီလင်းအား ကြိုတင် ဖွင့်ပြောထားရန် ဖြစ်သည်။ သူ၏ စိတ်ကူး သူ၏ အစီအစဉ်ကို ကြိုတင်၍ ထုတ်ဖော် ပြောထားခြင်းအားဖြင့် အကျိုးမဲ့စရာ မရှိဟု သူထင်သည်။ လျှို့ဝှက်ပြီး လုပ်လျှင်သာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လာစရာ ရှိသည်ဟု သူ ယူဆလေသည်။

ထိုမွန်းလွဲပိုင်းတွင် အင်ဒရူးသည် ဆေးရုံ ခွဲစိတ်ခန်းထဲ၌ လီဝီလင်းအား ကူညီရပြန်သည်။ လူနာအား မေ့ဆေး ပေးရသည့် တာဝန်ကို လုပ်နေရင်းက ဒေါက်တာ လီဝီလင်း ခွဲစိတ်နေသည်ကို ကြည့်နေမိလေ၏။

လူနာမှာ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ဆိုင်သော ရောဂါသည် တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဝမ်းဗိုက်ကို ခွဲရခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အတော်ကလေး အချိန်ယူ ခွဲရသည်။ အင်ဒရူးသည် လီဝီလင်း၏ ကျွမ်းကျင်မှုကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်ချေ။ အိုဝင် ပြောလိုက်သည့် စကားများမှာ မှန်ပေသည်။ လီဝီလင်းသည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် ကျွမ်းကျင်သော ဆရာဝန် တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ အမှန်တော့ လီဝီလင်းသည် ကျွမ်းကျင်ရုံမျှမက အလွန် ဉာဏ်များသူ၊ ပရိယာယ် များသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

လီဝီလင်းသည် ထူးခြားသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟုလည်း ဆိုရမည် ထင်၏။ သူ့အတွက် အဆင်မပြေသော ကိစ္စ ဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်အောင် ဆက်ဆံ နေထိုင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ မသိတာ ဟူ၍လည်း မရှိသလောက်ပင်။

ဆိုပါတော့၊ ပြည်သူ့ ကျန်းမာရေး ဆိုင်ရာ အုပ်ချုပ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြဋ္ဌာန်းထားသော ဥပဒေ အချက်အလက် ဟူသမျှကို သူ အလွတ်ရသည်။ ဓာတ်မှန်ပညာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်လည်း အသစ် အသစ် ပေါ်လာသည့် နည်းများကို သူ အကုန် နှံ့စပ်အောင် တတ်သိ နားလည်သည်။ သူ တာဝန်ယူ ထားရသည့် အလုပ်အားလုံးကို ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်နိုင်သည် သာမက နောက်ထပ် ဘယ် အလုပ်မျိုး လာလာ ကျွမ်းကျင် နိုင်နင်းစွာ လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေတတ်ပေရာ ထူးခြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဟုပင် ခေါ်လောက်ပေသည်။

လူနာကို ခွဲစိတ်ပြီး၍ လီဝီလင်း လက်ဆေးနေခိုက်တွင် အင်ဒရူးက ‘ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ၊ တစ်ခုလောက် ပြောပါရစေ၊ စောစောက ခွဲစိတ်ပြီး အထဲက အနာကို ကိုင်တွယ်သွားတာ သိပ်ကျွမ်းကျင်တာပဲ၊ ကျွန်တော် အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး’ ဟု ပြောလေ၏။

လီဝီလင်း၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် လန်းဆန်းသွားသည်။ ဂုဏ်ယူ ကြွားဝင့်သော အသံဖြင့် ‘ကျေးဇူးတင်တယ် မေဆန်၊ ခင်ဗျားလည်း မေ့ဆေးပေးတာ အတော့်ကို ကျွမ်းကျင်ပါတယ်’ ဟု ဆိုလေသည်။

‘မဟုတ်သေးဘူး ဒေါက်တာ လီဝီလင်း၊ ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မေ့ဆေး ဆရာဝန်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သိတယ်’

လီဝီလင်းက စကား ပြန်မပြောချေ။ သူ့ လက်များကိုသာ ဆပ်ပြာတိုက်နေသည်။ အင်ဒရူးမှာလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။ သူပြောချင်သည့် စကားများမှာ လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့နေသည်။ မပြော၍လည်း မဖြစ်သဖြင့် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်ကာ လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်လေသည်။

‘ဒီမှာ ဒေါက်တာ လီဝီလင်း၊ ကျွန်တော် အခုပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်တာ ကောင်းတယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ထောက် ဆရာဝန်တွေ အနေနှင့် ခင်ဗျားကို ပေးနေရတဲ့ ငါးပုံ တစ်ပုံ ကိစ္စဟာ မတရားဘူးလို့ ထင်ကြတယ်၊ ပြောရတာလည်း ခက်တယ်၊ မတရားတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော့် အိမ်မှာ ကနေည အစည်းအဝေး လုပ်မယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဆွေးနွေးပြီး ခင်ဗျားကို အရေးဆိုဖို့ စီစဉ်ထားတယ်၊ လုပ်ကိုင်ပြီးမှ အသိပေးရင် မရိုးသားရာ ကျမယ်၊ ကျွန်တော် အဲသလို မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ရိုးရိုးသားသား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကြိုပြီး အသိပေးတာ ကောင်းမယ် ထင်လို့ ဖွင့်ပြောထားတာပဲ’

အင်ဒရူးသည် သူ ပြောရန် ရှိသမျှကို ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လီဝီလင်း၏ စကား ပြန်အပြောကိုလည်း မစောင့်၊ လီဝီလင်း၏ မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်တော့ဘဲ တစ်ကြိုးတည်း လစ်လာခဲ့သည်။

သူ ပြောခဲ့ပုံမှာ မြောင်ကျလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြောစရာ ရှိတာကိုတော့ ပြောခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်ရာ သူတို့က ရာဇသံပေးသည့်အခါ လီဝီလင်း အနေဖြင့် သူ့အား နောက်ကျော ဓားနှင့် ထိုးပါသည်ဟု စွပ်စွဲစရာ မလိုတော့ပေ။

ထိုနေ့ည အစည်းအဝေးကို ကိုးနာရီတွင် လုပ်မည်ဟု ချိန်းထားသဖြင့် ခပ်စောစော ကတည်းက ကြို၍ အင်ဒရူး ကိုယ်တိုင် ဘီယာပုလင်းများ ထုတ်ကာ ပြင်ဆင်ထားသည်။ သူတို့ စားဖို့ အသားညှပ် ပေါင်မုန့်များ လုပ်ပေးခဲ့ရန်လည်း ခရစ္စတီအား ခိုင်းသည်။ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်ပေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရစ္စတီက အနွေးထည်လေး ယူဝတ်ကာ ဗောက်ဟန်တို့ အိမ်ဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ အင်ဒရူးကတော့ ဧည့်သည်များ အလာကို စောင့်မျှော်ရင်း ဧည့်ခန်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်ကာ ပြောသင့် ပြောထိုက်သည့် အချက်အလက်များကို စဉ်းစားလျက် ရှိလေသည်။

မကြာခင် သူ့လူများ ရောက်လာကြလေ၏။

ပထမဆုံး ရောက်လာသူမှာ ကွန် ဘိုလန်။ သူ ပြီးတော့ အာကွတ်။ နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာသူများမှာ အော့စဘောရီးနှင့် မက်ဒလေးတို့ ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦးက အတူတူ တွဲ၍ လာကြသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ ထိုင်မိကြသည့်အခါ အင်ဒရူးက ဘီယာနှင့် မုန့်များကို ချပေးပြီး ဧည့်ဝတ်ကျေရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း သူ ပထမဆုံး ဘီယာပုလင်း ပေးမိသည့်သူမှာ တကယ် ဘာသာရေးသမား အော့စဘောရီး ဖြစ်နေသဖြင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်သွားလေရာ သူ့ကိုယ်သူ ကျိတ်၍ ကျိန်ဆဲနေမိလေ၏။

‘သောက်ဗျာ အော့စဘောရီး၊ ဘီယာတွေ အများကြီး ရှိတယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲ မေဆန်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မသောက်တတ်ဘူး၊ အရက်ဆိုရင် သောက်ဖို့ မဆိုထားနှင့် တို့တောင်မှ မတို့ပါဘူး၊ အရက်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ မှုနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပါ’

အော့စဘောရီး၏ စကားကြောင့် အင်ဒရူးမှာ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။ ဘိုလန်ကမူ ‘ဘုရားရေ’ ဟု တစ်ချက် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

အစည်းအဝေးမှာ စကတည်းက ဟန့်ကျမည့်ပုံ မပေါ်ချေ။ အသားညှပ် ပေါင်မုန့်များကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ကောက်၍ စားနေသော မက်ဒလေးသည် သံသယ မျက်လုံး အစုံဖြင့် ဟိုလူ ကြည့်လိုက် သည်လူ ကြည့်လိုက် လုပ်လျက် ရှိ၏။ သူ့ခမျာမှာ နားလေးသူ ဖြစ်ပေရာ ကျန်လူများ ဘာပြောနေကြသည်ကို ဂဃနဏ မသိရလေလေ သံသယက ကြီးလေ ဖြစ်နေပုံရ၏။ ရောက်ကတည်းက ဘီယာ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ချနေသော အာကွတ်သည် ရေချိန်ကိုက်စ ပြုလာပြီ ဖြစ်ရာ ပူညံပူညံ လုပ်စ ပြုလာသည်။ သူသည် အော့စဘောရီးအား စက်ဆုပ်သည့် အမူအရာဖြင့် ကြည့်နေရာမှ ထ၍ ‘ကော’ လေတော့သည်။

‘ကျုပ်တို့ လာပြီး ဆုံမိကြပြန်ပြီ၊ ဆုံမိမှတော့ မထူးပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ မေးရဦးမယ်၊ ဒီမှာ ဒေါက်တာ အော့စဘောရီး၊ ကျုပ်ရဲ့ လူနာ တွမ် အီဗန်နှင့် စတီဗင် ဂလိုင်းရေ့စ်တို့ နှစ်ယောက် ကျုပ်ဆီကနေပြီး ခင်ဗျားတို့ဆီ ပြောင်းသွားတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ရှင်းပြစမ်းပါဦး’

‘ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး’

အော့စဘောရီး၏ အဖြေက ချေချေငံ ခင်ဗျားဖြင့် အာကွတ်သည် ဒေါသ ပို၍ ကြီးလာသည်။

‘ခင်ဗျား မမှတ်မိပေမဲ့ ကျုပ် မှတ်မိနေတယ် သိလား၊ အဲဒီ လူနာတွေကို ကျုပ်ဆီက ခင်ဗျား ခိုးသွားတာပဲဟာ၊ ဘယ်မှာ မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလဲ၊ ဒီလိုလုပ်တာဟာ ဆရာဝန် တစ်ယောက် အနေနှင့် အင်မတန် သိက္ခာမဲ့တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တာပဲဗျ’

အင်ဒရူးမှာ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

‘နေကြပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးနှင့် စကားများနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း အခုလို ရန်ဖြစ်နေရင် ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကနေ့ည ဘာကြောင့် ဆုံရတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ မေ့ပစ်ဖို့ မကောင်းပါဘူး’

အော့စဘောရီးက အင်ဒရူးအား လှမ်းကြည့်ပြီး ‘ဘာကြောင့် ဆုံကြတာလဲ ပြောပါဦး’ ဟု မိန်းမလို မိန်းမရသံဖြင့် မေးလေသည်။

အင်ဒရူးက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး အခြေအနေကို ထိန်းနိုင်ရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သူ့မျက်နှာထားကို တမင်တကာ တင်းထားသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ကနေ့ည ဆုံကြရတဲ့ ကိစ္စကို ပြောပြပါမယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားတို့ထဲမှာ အသက် အငယ်ဆုံး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒီမြို့ကို ရောက်လာတာလည်း မကြာသေးတော့ လုပ်သက်လည်း အနုဆုံး ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်က လူသစ် ဆိုတော့ ဒီမှာ ရှိနေတဲ့ အခြေအနေတွေကို ကြည့်တဲ့အခါမှာလည်း အမြင်သစ်နှင့် ကြည့်မိတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကတော့ အနေကြာလာပြီမို့ ခင်ဗျားတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတဲ့ အခြေအနေတွေဟာ အဆန်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော့် အမြင်ကတော့ အခု ဒီမှာ ကျင့်သုံးနေတဲ့ စနစ်ဟာ အားလုံး လွဲနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ စနစ်က ရှုပ်လည်းရှုပ် အလုပ်လည်း မဖြစ်တဲ့ စနစ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ စနစ် လုပ်ထားပုံကိုက ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း အဆင်မပြေအောင် ရန်တိုက်ပေးထားသလို ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်၊ ဆရာဝန် အချင်းချင်း ရိုင်းပင်း ကူညီပြီး တိုင်တိုင်ပင်ပင်နှင့် ညှိနှိုင်း လုပ်ရမယ့်အစား ရန်ဖြစ်ဖို့သာ ဦးတည်ပေးထားတယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ အခုဆိုရင် ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆရာဝန်တိုင်း လိုလိုက ဆရာဝန်ဘဝဟာ ခွေးဘဝနှင့် အတူတူပဲလို့ ပြောကြပါတယ်၊ ဒီလို ဘာကြောင့် ပြောရသလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်ဟာ အလွန် ပင်ပန်းပါတယ်၊ ခဏတဖြုတ်ကလေးမှ နားချိန် မရပါဘူး၊ အမြဲတမ်း သူ့ ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို သုံးပြီး သွားလာ လှုပ်ရှားနေရပါတယ်၊ စားချိန်တောင်မှ အနိုင်နိုင်ပါ၊ အမြဲတမ်း လူနာတွေနှင့် နပန်းလုံးပြီး နေရတဲ့ ဘဝမျိုးပါ၊ ဒီလို ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတာလဲ၊ အဖြေက ရှင်းရှင်းကလေးပါ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ စည်းလုံး ညီညွတ်စွာနှင့် လုပ်ကိုင် သွားနိုင်အောင် စုစည်းပေးတဲ့ အသင်းအဖွဲ့ မရှိလို့ပါပဲ၊ ကျွန်တော် ကြုံခဲ့ရဖူးတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ အများကြီးထဲက လက်တွေ့ ဥပမာ တစ်ခု ပြောပါရစေ၊ ဥပမာ ညပိုင်း အရေးပေါ် လူနာ ကြည့်ရတဲ့ ကိစ္စ ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ည အိပ်ရာဝင်ရင် ဘယ်လို အိပ်ကြရတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး အသိပါ၊ ဘယ်အချိန်မှာများ အရေးပေါ် လူနာများ အတွက် အိပ်ရာက ထရမလဲ၊ ကနေ့ညလည်း အရေးပေါ် ခေါ်ဦးမှာပဲ ထင်ပါရဲ့ စသည်ဖြင့် တွေးပြီး သောကတွေ အပြည့်နှင့် အိပ်ရတာပါ၊ အိပ်ရတာတောင် မဖြောင့်မတန်းနှင့် ကြက်အိပ် ကြက်နိုး ဘဝမျိုးပါ၊ တကယ် ကနေ့ညတော့ဖြင့် အရေးပေါ် လူနာ အတွက် ခေါ်ဖို့ရာ အကြောင်း မရှိဘူးလို့ သေချာပေါက် သိထားရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ၊ ဆုံကြပါဖို့ရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး စုပေါင်းပြီး အရေးပေါ် ညလူနာ အတွက် အလှည့်ကျ စနစ်နှင့် တာဝန်ယူထားမယ် ဆိုရင် အဆင်မပြေနိုင်ဘူးလား၊ ဆရာဝန် တစ်ဦးက ဒီတစ်ပတ် အတွက် တာဝန်ယူ နောက်တစ်ပတ်မှာ နောက်တစ်ဦးက

တာဝန်ယူသွားရတဲ့ စနစ်မျိုးနှင့်သာ လုပ်သွားကြမယ် ဆိုရင် အားလုံးဟာ အလှည့်ကျ နားနားနေနေ နေသွားလို့ ရနိုင်တာပဲ။ အဲသလို လုပ်သွားနိုင်ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ။ ဒီလိုသာ ဆိုရင် နေ့ခင်းပိုင်း ဆေးခန်းမှာ အလုပ် လုပ်ရတာ ဘယ်လောက် စိတ်အား ကိုယ်အား တက်ကြွ လိုက်မလဲ’

အင်ဒရူးက ခဏမျှ စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး သူ့လူများ၏ မျက်နှာများကို အကဲခတ်သည်။ အာကွတ်က ‘ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလကားပါ’ ဟု ဝင်ပြောလာသဖြင့် ကပျာကယာ သူ့စကားကို ဆက်ရလေ၏။

‘ဒီလိုဆိုလည်း အဲဒီကိစ္စကို အသာထားလိုက်ပါဦး၊ နောက်တစ်ကြိမ် အစည်းအဝေးကျမှ စဉ်းစားကြတာပေါ့။ အခု လောလောဆယ် ဒီကိစ္စကို သဘောမတူကြဘူး ဆိုရင်လည်း ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ အခု အစည်းအဝေးမှာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သဘောတူနိုင်မယ့် အချက် တစ်ချက်တော့ ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခုည အစည်းအဝေး လုပ်တာဟာ အခု ကျွန်တော် ပြောမယ့် အချက်ကို အဓိကထားပြီး လုပ်တာပါ။ အဲဒါ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က ဒေါက်တာ လီဝီလင်းကို လစဉ် မှန်မှန် ပေးနေရတဲ့ ငါးပုံ တစ်ပုံ ငွေကိစ္စပါ’

အားလုံးကပင် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် သူ့အား ဝိုင်း၍ ကြည့်နေကြသည်။

‘ဒီကိစ္စဟာ မတရားဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သဘောမတူကြမယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း အိုဝင်ကို ပြောပြခဲ့ပြီးပြီ။ အိုဝင်ကလည်း ဒီကိစ္စဟာ ကော်မတီနှင့် ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူးတဲ့။ ဆရာဝန် အချင်းချင်း နားလည်မှုယူပြီး လုပ်နေတဲ့ ကိစ္စပါလို့ အတိအလင်းပဲ ပြောလိုက်ပါတယ်’

အာကွတ်က ကြားဖြတ်၍ ....

‘ဟုတ်တယ်လေ။ အိုဝင်ပြောတာ အမှန်ပဲ။ ကျုပ် အခုထက်ထိ ဘယ်လို စခဲ့တယ် ဆိုတာ မှတ်မိနေသေးပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးနှစ်လောက်က စခဲ့တဲ့ ကိစ္စပဲ။ အဲဒီတုန်းက ခပ်ချာချာ လက်ထောက် ဆရာဝန် နှစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်က အရှေ့ပိုင်းဆေးခန်းမှာ၊ တစ်ယောက်က အနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် အတူတူ တွဲကျတယ်။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဘာမှ သိပ်ပြီး သိတာ တတ်တာ မရှိဘူး။ လီဝီလင်းကို တော်တော် ဒုက္ခပေးခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ လူနာတွေကို လီဝီလင်းပဲ ကြည့်ပေးနေရတာပဲ။ ဒါနှင့်ပဲ တစ်နေ့မှာ လီဝီလင်းက ကျုပ်တို့ အားလုံးကို ခေါ်ပြီး ဆွေးနွေးတယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး ငါးပုံ တစ်ပုံ ပေးဖို့ ကိစ္စဟာ ဖြစ်လာတာပဲ။ အခုအချိန်ထိ ဆက်ပေးနေကြတာပဲ’

‘ဒါပေမဲ့ ကော်မတီက သူ့ကို လစာ အများကြီး ပေးထားတာပဲ။ တခြား အလုပ်တွေကလည်း သူ့မှာ ဝင်ငွေ ရနေတာပဲ။ သူ့ ဝင်ငွေဟာ နည်းတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီ ငါးပုံ တစ်ပုံကို မယူသင့်ပါဘူး’

‘ကျုပ် သိပါတယ်။ ကျုပ် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက သတိထားဖို့ လိုမယ် မေဆန်။ သူဟာ ကျုပ်တို့ အတွက် အသုံးဝင်နေတာကိုလည်း ထည့်တွက်ရမယ်။ တကယ်လို့ ကျုပ်တို့ အခက်အခဲကို သူ ဝင်မကူရင် ဘယ်လို ဖြစ်မလဲ။ ဒါကို ထည့်စဉ်းစားရမယ်နော်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ဘာကြောင့် ပေးနေရမှာလဲ’

အင်ဒရူးက သူ့ အယူအဆကို လျှော့မပေးချေ။ ဘိုလန်က သူ့ ဖန်ခွက်ထဲ ဘီယာ ထပ်ဖြည့်နေရာမှ ‘နားထောင်ကြစမ်းပါဦး’ ဟု ထအော်သည်။ အော့စဘောရီးက သွားဆရာဝန်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် လှမ်း၍ ကြည့်လေသည်။

‘ကျွန်တော့်ကို စကား ပြောခွင့် ပြုမယ် ဆိုရင် စကား နည်းနည်းလောက် ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်တို့ လစာထဲက ဒေါက်တာ လီဝီလင်း ဖြတ်ယူနေတဲ့ ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါက်တာ မေဆန်နှင့် တစ်သဘောတည်းပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း မတရားဘူးလို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ထက် အဆင့်မြင့်တဲ့ အထက်လူကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာရယ်။ အင်မတန် အရည်အချင်း ပြည့်ဝနေတဲ့ အတွက် အသင်းက တလေးတစား ဖြစ်နေတာရယ်။ နောက်ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ

ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြစ်နေတဲ့ လူနာတွေ ရှိလာရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲ၊ သူက တာဝန်ယူပြီး ကြည့်မပေးဘူး ဆိုရင် ဘယ်နှယ် လုပ်ကြမလဲ’

အင်ဒရူးက အားလုံးကို ဝေ့၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ‘အခြေအနေ ဆိုးတဲ့ လူနာ ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့က ဆက်မကတော့ဘဲ လက်လွတ်ခံမယ် ဆိုပါတော့’ ဟု မေးလိုက်သည်။

‘ဒါပေါ့ဗျာ၊ ဒီလိုပဲ လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဘယ်သူက ဆက်ကုနေမှာလဲ’ ဟု အော့စဘောရီးက မလိုတမာသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

‘ကျုပ်ကတော့ ကိုယ့်လူနာကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဆက်ကုမှာပဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဆက်ကုပေးဖို့ မအပ်ဘူး’ ဟု အင်ဒရူးက ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

မက်ဒလေးက အော့စဘောရီးဘက်မှ ထောက်ခံစကား ဆိုသည်။

‘အော့စဘောရီး ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဆေးကုတဲ့ လုပ်ငန်းမှာ ဒါဟာ ပထမဆုံး လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းချက် တစ်ခုပဲ မေဆန်၊ ခင်ဗျား အသက်ကြီးလာတဲ့ အခါကျမှ ဒီအချက်ဟာ လိုက်နာဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်လာမှာ၊ ရောဂါ အခြေအနေ ဆိုးတဲ့ လူနာ ဆိုရင်တော့ အတွေ့အကြုံ နုသေးရင် ဆက်မကုတာ အကောင်းဆုံးပဲ’

‘ဒီ အယူအဆတွေဟာ သောက်သုံးမကျတဲ့ အယူအဆတွေပါဗျာ’ ဟု အင်ဒရူးက ဒေါပွပွနှင့် ပြောသည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆက်၍ ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်မျှ အချိန်ကုန် သွားသော်လည်း အဖြေ မထွက်ချေ။ နောက်ဆုံးတွင် စိတ်တို စိတ်ကုန်စ ပြုလာသော အင်ဒရူးက အခြေအနေကို မြှောင်ဖွင့်ချသည်။

‘ဒီမယ် ကိုယ့်လူတို့၊ ဒီကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မလုပ်ရင် မဖြစ်တော့ဘူး၊ လုပ်ရတော့မှာပဲ၊ ဒီကိစ္စ အတွက် ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ချလိမ့်မယ် ဆိုတာ ဒေါက်တာ လီဝီလင်း ကိုယ်တိုင် သိနေပြီ၊ ကနေ့ နေ့ခင်းကပဲ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လီဝီလင်းကို ဖွင့်ပြောခဲ့ပြီးပြီ’

‘ဘာဗျ’ ဟူသော ရေရွတ်သံသည် အော့စဘောရီးထံမှသာ ထွက်ပေါ်လာသည် မဟုတ်ပေ။ အာကွတ်နှင့် မက်ဒလေးတို့ထံမှလည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘ဒီမှာ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားက ဒေါက်တာ လီဝီလင်းဆီမှာ သွားပြောခဲ့ပြီးပြီ ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား’ ဟု အော့စဘောရီးက မေးလေသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ နောက်ကျရင်လည်း သူ သိမယ့် အတူတူ မထူးဘူး ဆိုပြီး ပြောခဲ့တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ချင်း ညီညီညွတ်ညွတ် စုစည်းပြီး စည်းလုံးကြောင်း ပြဖို့သာ လိုတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်က နိုင်မှာ သေချာနေတဲ့ ကိစ္စပဲ’

‘ဟာ .... ခင်ဗျား လုပ်ပုံ မဟုတ်သေးပါဘူး’

ဒေါက်တာ အာကွတ်က စိတ်မရှည်သံဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက သိပ် ရှေ့လောကြီးတာပဲကိုးဗျာ၊ လီဝီလင်းရဲ့ ဩဇာဟာ ဘယ်လောက်အထိ ကြီးတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိသေးဘူးနော်၊ နေရာတိုင်း သူ သိတယ်၊ ကျုပ်တို့ အားလုံး အဆော်မခံရရင် ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်ရတော့မှာပဲ၊ ကျုပ်အနေနှင့် ဒီအသက်အရွယ်ကျခါမှ တခြား အလုပ်သစ် တစ်ခု ရှာလို့ ဖြစ်နိုင်မလားဗျာ၊ စဉ်းစားကြည့်ပါ’

အာကွတ်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုင်ရာမှ ထ၍ တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ တံခါးဝ ရောက်မှ နောက်သို့ တစ်ချက် ငဲ့၍ ကြည့်လေသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ လူတော် လူကောင်း တစ်ယောက် ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ် မေဆန်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ အများကြီး နုပါသေးတယ်၊ ကောင်းသော ညပါ မေဆန်’

မက်ဒလေးကလည်း ထိုင်နေရာမှ ကပျာကသီ ထသည်။ သူသည် ဒေါက်တာ လီဝီလင်းထံ ဖုန်းဆက်၍ သူ ကြိုခဲ့သမျှ၊ ကြားခဲ့သမျှကို ပြောပြကာ သူ့ကိုတော့ဖြင့် အထင် မလွဲပါနှင့်ဟု တောင်းပန်စကား ဆိုတော့မည်မှာ သေချာ၏။

အော့စဘောရီးကလည်း ပြန်ရန် ဟန်ပြင်နေလေပြီ။

နှစ်မိနစ်ခန့် အတွင်းမှာပင် တစ်ခန်းလုံး ရှင်းသွားသည်။ အခန်းထဲတွင် ကွန် ဘိုလန်၊ အင်ဒရူးနှင့် ဘီယာပုလင်း အခွံများသာ ကျန်ခဲ့လေ၏။

ကွန် ဘိုလန်နှင့် အင်ဒရူးတို့သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ကာ စကားပင် မပြောနိုင်ကြပေ။ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ဖန်ခွက်ထဲမှ ဘီယာ လက်ကျန်ကို ရှင်းကြသည်။ အင်ဒရူးသည် ဘီယာ ခြောက်ပုလင်းတိတိ ကျန်နေသေးသည်ကို သတိရလာ၏။ နှစ်ဦးသား ထိုပုလင်း ခြောက်လုံးစလုံး ကုန်အောင် သောက်ကြလေသည်။

သောက်ရင်းမှာပင် နှစ်ယောက်သား စကားပြောကြပြန်သည်။ သူတို့သည် အော့စဘောရီး၊ မက်ဒလေးနှင့် အာကွတ်တို့၏ ဗီဇ၊ မိဘ မျိုးရိုးနှင့် အကျင့် စာရိတ္တ စိတ်နေ သဘောထားများ အကြောင်းကို ဆွေးနွေး ဝေဖန်နေမိကြသည်။ သူတို့ အနေဖြင့် အော့စဘောရီး၏ အကြောင်းကို ပို၍ ပြောမိကြရာ အထူးသဖြင့် အော့စဘောရီး၏ လက်ဆွဲ ဘာဂျာ အကြောင်းကို အလေးအနက် ထား၍ ပြောမိကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား စကား ကောင်းနေကြသဖြင့် ခရစ္စတီ ပြန်ရောက်လာသည်ကိုလည်း မသိလိုက်။ ခရစ္စတီ တိတ်တိတ်ကလေး အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်ကိုပင် သတိ မပြုမိလိုက်ကြပေ။ ငယ်ပေါင်းကြီးဖက် ညီရင်း အစ်ကိုများပမာ ရင်ထဲ ရှိသမျှကို ပွင့်လင်း ရင်းနှီးစွာပင် ပြောဆို နေမိကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက် အိပ်ရာမှ ထသည့်အခါ အင်ဒရူး၏ ခေါင်း တစ်ခေါင်းလုံးမှာ မထူချင် လောက်အောင်ပင် ကိုက်ခဲလျက် ရှိပေသည်။ သို့သော်လည်း လူနာအိမ်များသို့ မသွားလျှင် မဖြစ်သဖြင့် အိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ရလေ၏။

လွန်ခဲ့သော ညက အဆင်မပြေမှုကြောင့် သူ့စိတ်သည် လေးလံ ထိုင်းမှိုင်းကာ နောက်ကျိ ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိသည်။ ပန်းခြံဘက်မှ အဖြတ်တွင် ကားနှင့် လာနေသော လီဝီလင်းနှင့် ဆုံမိကြ၏။ အင်ဒရူးက ရှက်ရှက်နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လီဝီလင်းက သူ့အား ယခင်ကလိုပင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြုံးရယ်၍ နှုတ်ဆက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

(၁၀)

တစ်ပတ်လုံးလုံး အင်ဒရူးမှာ စိတ်လက် မကြည်မလင် ဖြစ်လျက် ရှိရလေ၏။ သူ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာဘဲ အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် အားငယ်ခြင်းတို့က သူ့အား စိုးမိုးလျက် ရှိလေသည်။ ရှက်သော စိတ်ကြောင့်လည်း ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် ဖြစ်လျက် ရှိရ၏။

တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်တွင် စိတ်ပြေစ ပြုလာပြီ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူ့ရင်ထဲ၌ ခံစားနေရသမျှကို ခရစ္စတီအား ဖွင့်ဟ၍ ပြောပြလေတော့၏။

‘ကို လုပ်တာဟာ ပိုက်ဆံ ပေးရတာ မြော်မြင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ခရစ္စတီရယ်၊ မူအရ မတရားဘူး ထင်လို့ ထပြီး လုပ်မိတာပါ။ ဒီကိစ္စကို တွေးမိလိုက်တိုင်း စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီး မခံချင် ဖြစ်မိတယ်။ ဒါကြောင့် လုပ်မိတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူများတွေလည်း မညည်းမညူ ပေးနေကြတာပဲ။ ကိုက ဘာကြောင့် သူများလို ငြိမ်မနေနိုင်ရတာလဲ။ ကိုအနေနှင့် ဘာကြောင့်များ လီဝီလင်းကို မုန်းနေရတာလဲ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကိုအနေနှင့် လီဝီလင်းကို အခု သဘောကျမိပေမဲ့ နောက် တစ်မိနစ်လောက် ကြာတော့ မုန်းလာပြန်ရော။ ကိုကို ပြောပြစမ်းပါဦး အချစ်ရယ်။ ကိုလေ သူ့အောက်မှာ ခေါင်းလျှိုပြီး မဝင်ချင်ဘူး။ ဘာကြောင့် အဲသလို ဖြစ်ရတာလဲ။ ကိုစိတ်က သူ့ကိုများ မနာလို ဖြစ်နေလေသလား။ ကိုကို အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြစမ်းပါ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မထင်တာတော့ ရှင်ဟာ လီဝီလင်း အပေါ်မှာ မနာလို ဖြစ်နေတယ်’

ခရစ္စတီ၏ အဖြေကြောင့် အင်ဒရူးမှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ အနာပေါ် တုတ်ကျသလို ဖြစ်သွားသဖြင့် ချက်ချင်းပင် ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

‘ဘာကွ၊ ဘာပြောတယ်’

‘မအော်ပါနှင့် အချစ်ရယ်၊ ဒေါသကြီးစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်က အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ ဆိုလို့ ကျွန်မက ပြောရတာပါ။ ရှင် သူ့ကို မနာလို ဖြစ်နေတာကတော့ အမှန်ပါ။ အကြီးအကျယ် မနာလို ဖြစ်နေတယ်လို့ပဲ ကျွန်မကတော့ မြင်တယ်။ ကဲ .... ထားပါတော့၊ ရှင် မနာလို ဖြစ်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ။ ရှင့်အနေနှင့် ရှင့်ထက်သာတဲ့ လူကို မနာလို မဖြစ်သင့်တော့ဘူးတဲ့လား။ ကျွန်မ ရဟန္တာကို လက်ထပ်ထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရှင်ဟာ သာမန် ပုထုဇဉ် လူတစ်ယောက်ပဲဟာ။ သာမန် လူတွေမှာ ရှိတတ်တဲ့ အကောင်းနှင့် အဆိုးဟာ ရှိနေရမှာပေါ့။ ဒါမှလည်း သဘာဝ ကျတော့မှာပေါ့’

‘ကဲ .... ကဲ .... ဆက်စမ်းပါဦး၊ မင်း မြင်သမျှ ကို အပြစ်တွေကို ပြောသာပြောပါ၊ ချန်မထားပါနှင့်၊ ကိုဟာ တစ်ဖက်သား အပေါ်မှာ သံသယစိတ် အားကြီးတယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံဘူး၊ စိတ်မချဘူး၊ ပြီးတော့ မနာလို ဝန်တိုစိတ် များတယ်၊ ဒါတွေဟာ မင်း မြင်သမျှ အကုန်ပဲလား၊ ကိုဟာ အသက် ငယ်သေးတော့ အတွေ့အကြုံ သိပ်နည်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ကိုလည်း နားလည်ပါတယ်၊ အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးကြီး ဒေါက်တာ အာကွတ်ကတော့ ကိုဟာ နုပါသေးတယ်လို့ ပြောသွားတာပဲ’

အင်ဒရူးက ခရစ္စတီ၏ နှုတ်မှ ထွက်လာမည့် စကားကို စောင့်သည်။ ခရစ္စတီက ရုတ်တရက် အဖြေ မပေးသဖြင့် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ‘ကဲ .... ဘယ်လိုလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ကိုက ဘာကြောင့် လီဝီလင်း အပေါ်မှာ မနာလို ဖြစ်နေတာလဲ’ ဟု မေးလေသည်။

‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူက သူ့ အလုပ်မှာ သိပ်လည်း ကျွမ်းကျင်တယ်၊ သိပ်လည်း တော်တယ်၊ ဘာမဆို အကုန်သိ အကုန်တတ် ဖြစ်နေတယ်၊ ဗဟုသုတကလည်း ကြွယ်ဝတယ်၊ အတိုချုပ် ပြောရရင် သူ့မှာ ပထမတန်းစား အရည်အချင်းတွေ အားလုံး ရှိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင် မနာလို ဖြစ်တာပါပဲ’

‘ကို စကော့ တက္ကသိုလ်က ရခဲ့တဲ့ အမ်ဘီဆိုတဲ့ ဆေးပညာ ဘွဲ့ကလေးဟာ အင်မတန် သေးနပ်တဲ့ ဘွဲ့ကလေးပါ၊ ဘာမှ ကြီးကျယ်စရာ ဘဝင်မြင့်စရာ ကောင်းတဲ့ ဘွဲ့မျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်းပေါ့လေ၊ အခုတော့ ကို နားလည်ပါပြီ၊ မင်း ကိုအပေါ်မှာ ဘယ်လို မြင်တယ် ဆိုတာ ကို သိပါပြီ’

သူသည် ပြောရင်း ပြောရင်းနှင့် ဒေါသတကြီး ဖြစ်လာပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်၍ ထလာသည်။ ညဝတ်အင်္ကျီ ဖိုးရိုးဖားဖားဖြင့် အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း သူ့စိတ်ထဲ ရှိသမျှကို မခြင်းမချန် ရင်ဖွင့်ပြန်လေသည်။

‘အရည်အချင်းတဲ့၊ ဘာ အရည်အချင်းလဲ၊ အရည်အချင်းက ဘယ်လောက် အထိ အရေးပါသလဲ၊ အရည်အချင်း ဆိုတာကကော ဘာလဲ၊ တကယ် လိုအပ်တာက လက်တွေ့ကျကျ လုပ်နိုင်တဲ့ နည်းသိဖို့၊ ဆေးခန်း ပညာမှာ ကျွမ်းကျင်ဖို့၊ ဒါပဲ လိုတယ်၊ ငါကတော့ အဲသလိုပဲ ယုံကြည်ထားတယ်၊ ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ စာအုပ်တွေထဲက အချက်အလက်တွေကို အလွတ်ရအောင် ကျက်မှတ်ပြီး အာဂုံပြန်ပြန်နိုင်တာက လွဲလို့ လက်တွေ့ ဘာမှ မလုပ်နိုင်တာမျိုးဆိုရင် အရည်အချင်း ပြည့်ဝတယ်လို့ ခေါ်ရမလား၊ အဲဒါမျိုးကို အရည်အချင်း ပြည့်ဝတယ်လို့ ငါကတော့ ဘယ်တော့မှ အသိအမှတ်မပြုဘူး၊ ဒီမှာ ခရစ္စတီ၊ ငါကတော့ နားကြပ်ထဲက ကြားလာရတဲ့ အသံကိုပဲ ယုံကြည်တယ်ကွ၊ အခု ငါဘာလုပ်နေလဲ၊ အဆုတ်ရောဂါနှင့် ပတ်သက်ပြီး သုတေသန လုပ်နေတယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် မင်း အံ့ဩသွားစေရမယ် အမျိုးသမီးရေ၊ သိလား၊ တကယ့်ကို အံ့ဩစေရမယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်ကွာ၊ ဟင်း .... သိပ်ကောင်း၊ တနင်္ဂနွေနေ့ မနက် စောစောစီးစီး အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို သူ့မိန်းမက ဘာမှ သိတဲ့ တတ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ နားလည်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးလို့ အဝေဖန်ခံရတာဟာ သိပ်ပြီး အသည်းနာဖို့ ကောင်းတယ်ကွာ .... ဟင်း’

ခရစ္စတီသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ မှန်တင်ခုံပေါ်ရှိ လက်သည်းပြင် ကိရိယာဘူးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ လက်သည်းများကို စိမ်ပြေနေပြေ ညှိနေရင်းမှ အင်ဒရူး၏ စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်သည်။ ပြီးမှ အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

‘အခု ရှင် ပြောနေတဲ့ စကားမျိုးတွေကို ကျွန်မ မပြောခဲ့ပါဘူး၊ ရှင် သေသေချာချာ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး’

ထိုအခါကျမှ အင်ဒရူး၏ ဒေါသသည် ပို၍ ကြီးလာသည်။ သို့သော်လည်း ခရစ္စတီ၏ စကား မဆုံးသေးသဖြင့် ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ နားထောင်နေလေ၏။

‘ကျွန်မ ပြောတာက အို .... ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ရှင့် အပေါ်မှာ ကျွန်မ နားလည်ထားသလောက် ပြောပြချင်ပါတယ်၊ ရှင်ဟာ တစ်သက်လုံး လက်ထောက် ဆရာဝန် ဘဝနှင့် နေလို့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ရှင်က ရှင်ပြောသမျှကို လူအများ နားထောင်စေချင်တယ်၊ လိုက်နာစေချင်တယ်၊ ရှင်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကို လူတွေက အလေးအနက်ပြုမှ ကြိုက်တယ်၊ ရှင့် အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေကိုလည်း .... ၊ အို ကျွန်မ ဘာပြောချင်တယ်

ဆိုတာ ရှင် နားလည်မှာပါ။ တကယ်လို့သာ ရှင့်မှာ အင်မတန် အထက်တန်းကျပါတယ် ဆိုတဲ့ ဆေးပညာ မဟာသိပ္ပံဘွဲ့လို့ ခေါ်တဲ့ အမ်၊ ဒီ ဘွဲ့မျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် အမ်၊ အာ၊ စီ၊ ပီ ဆိုတဲ့ ဘွဲ့မျိုးသာ ရှိနေရင် ရှင့် စိတ်တိုင်းကျလည်း ဖြစ်မယ်၊ ရှင် လုပ်ချင်တာတွေလည်း လုပ်လို့ ရမယ်’

‘အမ်၊ အာ၊ စီ၊ ပီ .... ဟုတ်လား’

အင်ဒရူး တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။

‘ဒီမိန်းမ အရူးထပြီး ဘာတွေများ လျှောက်တွေးနေပါလိမ့်’ သူ့ကို အမ်၊ အာ၊ စီ၊ ပီ ဘွဲ့ ရဖို့ အထိ တွေးနေပုံပေါ်သည်။ အခုလို တောခေါင်ခေါင် သတ္တုတွင်းသာ လက်ညှိုးထိုးပြစရာ ရှိသည့် ဒေသမျိုးမှ လက်ထောက် ဆရာဝန် တစ်ယောက်က အမ်၊ အာ၊ စီ၊ ပီ ဘွဲ့ ရဖို့ ဆိုသည်မှာ အလွန် ရယ်စရာကောင်းသည့် စိတ်ကူးမျိုး ဖြစ်ချေသည်။ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ၊ ခရစ္စတီမို့ ကြံကြံဖန်ဖန် စိတ်ကူးရလေခြင်း။

အင်ဒရူးက သူ့အတွေးနှင့်သူ ခရစ္စတီအား ပြီး၍ ကြည့်သည်။ သူ့ အပြုံးက သရော်ပြုံး၊ လှောင်ပြောင်သည့် အပြုံး၊ မလိုတမာ အပြုံး၊ မဖြစ်နိုင်တာကို ပြောသည် ဟူသော သဘောဖြင့် ပြစ်တင် ရှုတ်ချလိုသည့် အပြုံး ဖြစ်လေသည်။

‘အမ်၊ အာ၊ စီ၊ ပီ ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကို ဥရောပတိုက်က တကယ့် ထိတ်ထိတ်ကြံဆိုတဲ့ လူတော်တွေကိုမှ ပေးတယ် ဆိုတာ မင်းနားလည်ရဲ့လား’

သူသည် ခပ်ငေါ့ငေါ့ ခပ်ငေါက်ငေါက် ပြောကာ တံခါးကို ဆောင့်၍ ပိတ်လိုက်ပြီး မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရန် ရေချိုးခန်းဆီသို့ ထွက်သွားလေသည်။ ငါးမိနစ်ခန့် အကြာတွင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီးစ တစ်ပိုင်း တန်းလန်းနှင့် ခရစ္စတီထံ ပြန်ရောက်လာပြန်လေ၏။ မုတ်ဆိတ်မှာ တစ်ခြမ်းသာ ရိတ်ထားရသဖြင့် ကျန်ပါးတစ်ခြမ်းမှာ ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေ ဗရပုနှင့် မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

‘ခရစ္စတီ၊ ကို ကြိုးစားရင် အမ်၊ အာ၊ စီ၊ ပီ၊ ဘွဲ့ကို ရနိုင်မယ်လို့ မင်း ထင်သလား၊ မင်း ပြောတာ မှန်တယ်၊ ကိုနာမည် နောက်မှာ စာလုံးကလေးတွေ အသင့်အတင့်တော့ အမြီးတပ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ကွာ အမ်၊ အာ၊ စီ၊ ပီ ဘွဲ့ စာမေးပွဲ ဆိုတာက အခက်ဆုံး စာမေးပွဲ တစ်ခုကွာ၊ သေလုအောင် ကြိုးစားတာတောင်မှ အောင်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကို ယုံကြည်နေတာ တစ်ခုလေ၊ ဘာလဲ ဆိုတော့ကော နေပါဦးလေ၊ နေဦး၊ အဲဒီ စာမေးပွဲနှင့် ဆိုင်တဲ့ သတ်မှတ် ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေ စည်းကမ်းချက်တွေ ရှာကြည့်ဦးမယ်’

အင်ဒရူးသည် အိမ်အောက်ထပ်သို့ အပြေးအလွှား ဆင်းသွားကာ ဆေးပညာဆိုင်ရာ လမ်းညွှန် စာအုပ်ကြီးကို လှန်လှော ရှာဖွေသည်။ ပြီးတော့ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်ရောက်လာပြန်၏။ သူ့မျက်နှာသည် စောစောကလို ရွှင်လန်း တက်ကြွမှု မရှိတော့ပေ။ စိတ်ပျက် အားလျော့သွားသည့် ပုံစံမျိုးနှင့် ဖြစ်လာသည်။

‘အလကားပါပဲ’

သူသည် စိတ်ပျက် အားလျော့သံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

‘ငါ ပြေသားပဲ၊ အလွန် ခက်တဲ့ စာမေးပွဲပါလို့၊ ဘယ်လို နည်းနှင့်မှ ဖြေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာမေးပွဲ ဝင်ခွင့်ရဖို့ ဖြေရမယ့် ဝင်ခွင့် စာမေးပွဲ မေးခွန်းလွှာကိုက ဘာသာရပ် လေးခု ရှိတယ်၊ ဘာသာစကား လေးဘာသာတိတိ ဖြေရမှာ၊ အဲဒီ လေးဘာသာကို ငါ တတ်မှ ဖြစ်မှာ၊ လက်တင် ဘာသာ၊ ပြင်သစ် ဘာသာ၊ ဂရိ ဘာသာနှင့် ဂျာမန် ဘာသာတဲ့၊ ကဲ .... ကောင်းရော၊ နည်းတဲ့ ဘာသာတွေလား၊ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး၊ အဲဒီ လေးခုထဲမှာ ဘာသာရပ် နှစ်ခုက အဓိက ဘာသာရပ်တွေ၊ မဖြေရင် မရ မအောင်ရင် မဖြစ် ဆိုတဲ့ ဘာသာတွေ၊ ငါ ဒီ ဘာသာတွေကို တတ်မှ မတတ်တာ၊ လက်တင် ဘာသာနှင့် ပတ်သက်လို့ ငါ တတ်တာက တစ်လုံး နှစ်လုံးရယ်၊ ပြင်သစ် စကား ကျတော့ကော ဘာထူးသလဲ’

ခရစ္စတီသည့် နှုတ်ဆိုတ်နေသည်။

အင်ဒရူးသည် ပြတင်းပေါက်နားတွင် ရပ်ကာ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် အပြင်သို့ ငေးမျှော် ကြည့်နေရာမှ အနည်းငယ် အားတက်လာသည့် အသံဖြင့် 'ကိုအနေနှင့် ကြိုးစားကြည့်သင့်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘာကြောင့် မကြိုးစားရမှာလဲ။ ကြိုးစားရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီ ဘာသာတွေကို သင်လိုက်ရင် ဖြစ်မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား' ဟု ပြောလေ၏။

ခရစ္စတီက ထိုင်နေရာမှ ဝမ်းသာအားရ ခုန်၍ ထလိုက်ကာ အင်ဒရူးကို လှမ်း၍ ဖက်လိုက်သည်။ သူမ၏ ရင်ခွင် ထဲမှ လက်သည်းပြင် ကိရိယာများသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ကစဉ့်ကလျား ကျသွားကြလေ၏။

'ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောမလို့ပဲ သိလား။ အဲဒီ ဘာသာတွေကို ရှင် သင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ကူညီနိုင်မှာပေါ့။ ရှင် မေ့မသွားနှင့်လေ။ ရှင် မိန်းမဟာ တစ်ချိန်က ကျောင်းဆရာမ တစ်ယောက် မဟုတ်လား'

သူတို့ လင်မယားသည် တစ်နေ့လုံး မအားကြတော့ပေ။ စာသင်ဖို့ ကိစ္စ အတွက် အားတက်သရော စီစဉ် လုပ်ကိုင်နေကြရသဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိကြလေသည်။ ထရီပိုလီ၊ ချက်ကော့နှင့် ဒေါစတိုယက်စကီးတို့၏ စာအုပ်များကို စု၍ အခန်းလွတ် တစ်ခုထဲသို့ ပို့လိုက်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲတွင် စာသင်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။ အင်ဒရူးသည် တစ်ညနေလုံး အပြင်မထွက်ဖြစ်တော့ပေ။ ခရစ္စတီနှင့် စာသင်လျက် ရှိ၏။ နောက်တစ်နေ့ ညနေတွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။ နောက်တစ်ရက်တွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင်။

ဤကဲ့သို့ ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်နေသည့် ကြားမှပင် အင်ဒရူးမှာ မကြာခဏ အားပျက်ချင်သည့် စိတ်က ပေါ်လာတတ်ပေသေးသည်။ သူ လုပ်နေတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ ဟူသော သံသယစိတ် ဝင်လာတတ်ပေသေးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လူသာမန်တို့ မမြင်နိုင်စွမ်းသော ဝိညာဉ်ပိုင်း ဆိုင်ရာ အထက် ပုဂ္ဂိုလ်များက သူ လုပ်ကိုင်နေသမျှကို ကြည့်၍ ပြက်ရယ် ပြုနေကြလိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။ အမှန်တော့ စားပွဲ တစ်လုံးတွင် ဇနီးနှင့်အတူ တွဲထိုင်ကာ လက်တင် စာလုံးများ၊ ပြင်သစ် စာလုံးများကို အသံထွက်၍ ကျက်မှတ်နေရသည့် သူ့အဖြစ်မှာ ရယ်စရာ ကောင်းလှသည်ဟုပင် ထင်မိလေ၏။

'တကယ်လို့များ ကိုတို့ လုပ်နေတာကို လီဝီလင်းသာ မြင်ရရင် ရယ်မှာပဲနော်၊ အမှန်ကတော့ အခု လုပ်နေတာဟာ ကို့ဘဝ အတွက် အစပဲ ထင်ပါရဲ့'

နောက်တစ်လ ကုန်ခါနီးတွင် လန်ဒန်မြို့ရှိ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဆေးပညာ စာစောင်များ ထုတ်ဝေရေး ဌာနခွဲမှ စာအုပ်များ အတွဲလိုက် ပါဆယ် တစ်ထုပ်စီ ခွဲ၍ ရောက်စ ပြုလာသည်။ အင်ဒရူးသည် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝတုန်းကလိုပင် စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြန်ပေပြီ။

စာအုပ်များကို ဖတ်သည့်အခါမှပင် သူ့အမှား သူ မြင်လာရလေ၏။ တကယ်တော့ သူသည် အလုပ်ထဲ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဆေးပညာ ဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများကို ဖတ်ရှု လေ့လာခြင်း မပြုတော့ဘဲ စွန့်ပစ်ခဲ့မိသည်ဖြစ်ရာ ယင်းကဲ့သို့ စွန့်ပစ်ခဲ့ခြင်းသည် အလွန်ကြီးသော အမှား တစ်ရပ်ကို ပြုမိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု နားလည်လာရလေသည်။

လန်ဒန်မှ ရောက်လာသည့် စာအုပ်များကို ဖတ်ရင်း 'ဇီဝ ဓာတုဗေဒ ပညာ၏ ကုသမှုဆိုင်ရာ ကုထုံးများ တိုးတက်မှု' ကို သိလာရ၏။ ကျောက်ကပ်၏ ထိန်းနိုင်စွမ်းရည်များ အကြောင်း၊ သွေးယူရီးယား အကြောင်း၊ အခြေခံ ဇီဝတွင် ဖြစ်ပျက်မှုများ အကြောင်းနှင့် အယ်လ်ဘူမင် စမ်းသပ်နည်း၏ မမှန်မကန် ဖြစ်တတ်သော အားနည်းချက်များ အကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာ သိမြင် နားလည်လာရ၏။ ကျောင်းသားဘဝက မသင်ခဲ့ရ၊ မသိခဲ့ရသည့် အသစ်အဆန်းများကို ဖတ်မိသည့် အခါတိုင်း 'ခရစ္စတီရယ်၊ တကယ်တော့ ကိုဟာ ဘာမှ မသိသေး မတတ်သေးပါလားကွယ်' ဟု ညည်းတတ်လေသည်။

အင်ဒရူးသည် သူ့ အလုပ်ကိုလည်း အပျက်မခံပေ။ အလုပ်ကို လျှော့၍လည်း မရပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း နေ့ခင်း နေ့လယ်ဘက်တွင် စာကျက်ချိန် လုံးဝ မရဘဲ ညပိုင်းရောက်မှသာ စာကို ဖိ၍ ကျက်ရ၏။ စာကျက်ရင်း

အိပ်ချင်လာပြီ ဆိုလျှင် ခရစ္စတီ ဖျော်ပေးထားသော ဘလက် ကော်ဖီ ကျကျခါးခါးကို သောက်ရသည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်ကိုလည်း ရေဆွတ်၍ အသင့်ထားရ၏။ ဘလက် ကော်ဖီ သောက်၍မှ အိပ်ချင်မပြေသေးလျှင် ရေစို မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် တစ်မျက်နှာလုံးကို ပွတ်တိုက်ပစ်လေသည်။ မနက်ကျတော့လည်း အစောကြီး ထ၍ စာကျက်ရပြန်သေး၏။ ဤသို့ဖြင့် အင်ဒရူးသည် စိတ်ရော ကိုယ်ပါ အနားမယူဘဲ အားစိုက် ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်း အားထုတ်လျက် ရှိလေ၏။

သူ အိပ်ရာဝင်ချိန်တွင် အဆမတန် ပင်ပန်းထားသည့် စိတ်ကြောင့် အရပ်ကြိုးပြတ် ဖြစ်လျက် ရှိသည်က များပေသည်။ အများအားဖြင့် အိပ်မရတော့ဘဲ မျက်စိ ကြောင်နေတတ်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်ပျော်သွားပြန်တော့လည်း အိပ်မက်တွေ ကယောင်ချောက်ချား မက်ကာ ရွေးတွေ အဆမတန်ထွက်ပြီး အိပ်ရာမှ နိုးလာတတ်၏။ အချိန်ရှိသမျှ သူ့ခေါင်းထဲဝယ် သူ ကျက်မှတ်ထားခဲ့ရသည့် စာတွေသာ ပေါ်နေလေ၏။

ဆေးလိပ်ကိုလည်း ယခင်ကထက် ပို၍ အသောက် များလာသည်။ အအိပ်ပျက် အစားပျက် ဖြစ်လွန်းသဖြင့် ပေါင်ချိန်ကလည်း သိသိသာသာကြီး ကျလာ၏။ မျက်နှာမှာလည်း ယခင်ကလို ပြည့်ပြည့်ဖိုးဖိုး လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိတော့ပေ။ တစ်နေ့တခြား ပိန်ချိုး လာလေသည်။

ခရစ္စတီကတော့ သူ့အနားမှ တစ်ဖဝါး မခွာပေ။ သူ့အနားတွင် ထိုင်၍ သူ လုပ်သမျှ ကိုင်သမျှကို စောင့်ကြည့်နေတတ်ပေသည်။ သူ စာကျက်လျှင်လည်း အနီးမှာ။ သူ ပုံတွေဆွဲ မှတ်စုတွေထုတ် လုပ်နေလျှင်လည်း အနီးမှာ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျက်မှတ်ထားသည့် အချက်အလက်တွေကို ပြန်၍ ရှင်းပြနေလျှင်လည်း အနီးမှာ ထိုင်၍ စိတ်ဝင်တစား နားထောင် နေတတ်လေ၏။

ပင်ပန်းလွန်းသည့် ဒဏ်ကြောင့် အင်ဒရူး၏ စိတ်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလျက် ရှိသည်။ ယခင်ကထက် စိတ်မြန်ပြီး ယခင်ကထက် စိတ်တိုကာ ယခင်ကထက် ဒေါသကြီးသည်။ ဘာမဟုတ်သည့် အကြောင်းကလေးနှင့် ထ၍ ဆူဆူပူပူ လုပ်တတ်ရုံမျှမက ဒေါသတကြီး အော်တတ် ဟစ်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် ဖြစ်ကာ ဆဲဆိုတတ်လေသည်။

အင်ဒရူး အနေဖြင့် ဆူချင် ဆူပါစေ၊ ဆဲချင် ဆဲပါစေ၊ ပြောချင်တာ ပြောပါစေ။ ခရစ္စတီကတော့ အပြုံးမပျက်ပေ။ ယခု အချိန်သည် သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ရမည့် အချိန်ဟု ခရစ္စတီ နားလည်ထားလေသည်။

ည ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးလျှင် ဘလက် ကော်ဖီ တစ်ခွက် ဖျော်ကာ ခရစ္စတီ ရောက်လာတတ်သည်။ စိတ်အခန့် မသင့်ချိန်နှင့် ကြုံကြိုက်လျှင် အင်ဒရူးသည် အကြောင်းမဲ့ ဆီး၍ ဆူတတ်လေ၏။

‘မင်း ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လာလာပြီး နှောင့်ယှက်နေတာလဲ၊ ငါ့ ဘာသာ ငါ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ယောက်တည်း နေစမ်းပါရစေ၊ အမြဲတမ်း ကော်ဖီတွေပဲ ဖျော်ပြီး လာပေးနေတာပဲ၊ ကာဖင်းဟာ ဘာမှ အသုံးကျတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်း နားလည်ရဲ့လား၊ အင်း ငါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှဉ်းဆဲပြီး သတ်နေတာပါပဲ၊ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိပါဘူး၊ ငါ အခုလို ပင်ပန်းနေတာ ဘယ်သူ့ အတွက်လဲ၊ မင့် အတွက်ပါ၊ မင့်ကြောင့် ငါ ဒုက္ခခံနေရတာ၊ မင်းဟာ မင်းဖို့သာ နားလည်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းလည်း သိပါတယ်၊ တကယ်တော့ မင်းဟာ ကြက်ဆင်မနှင့် သိပ်တူတဲ့ မိန်းမပါကလား၊ ဒီ အရည်မည်းမည်းတွေ ယူပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာလိုက် ပြန်ထွက်သွားလိုက်နှင့် မျက်စိနောက်အောင် လုပ်နေတာပဲ၊ ဟေ့ ဒီမှာ ငါပြောလိုက်မယ်၊ လန်ဒန် အနောက်ပိုင်း ရပ်ကွက်ထဲက ဆရာဝန်တွေ၊ မြို့ကြီးပြကြီးပေါ်က ဆေးရုံကြီးတွေမှာ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ ဆရာဝန်တွေ အားလုံး ဒီဘွဲ့ကို လိုချင်ကြလွန်းလို့ ကြိုးစားနေကြတာ ရာနှင့်ချီပြီး ရှိတယ် သိလား၊ ငါကတော့ အဘာရာလောမြို့က၊ ဟား .... ဟား .... ဟား .... မြို့သိမ်မြို့များမှာ ရှိနေတဲ့ ဆေးဝါး ကူညီ ထောက်ပံ့ရေး အသင်းက လက်ထောက် ဆရာဝန် အစုတ်အပြတ် ဖွတ်ကျားကလေး၊ ငါ့လို အကောင်က အမ်၊ အာ၊ စီ၊ ပီ ဘွဲ့ကို ယူမလို့တဲ့၊ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် အားကြီး ဖြစ်မှာပေါ့၊ အို .... ဘုရား .... ဘုရား .... ပင်ပန်းလိုက်တာ အလွန်ပါပဲ၊ အင်း .... ကနေ့ည စီဖန် ရပ်ကွက်မှာ မွေးလူနာ တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ ကနေ့ည မွေးမှာ သေချာပါတယ်၊ ဩော် .... ငါ သွားရဦးမှာပါကလား’

လောကခံ တရား၏ ရိုက်ပုတ်မှု ဒဏ်ကို ရင်ဆိုင်ရာ၌ ခရစ္စတီက အင်ဒရူးထက် ပို၍ ကြံ့ကြံ့ ခံနိုင်သည်။ ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူးထက် အဘက်ဘက်က သာလွန်သည့် စစ်သားကောင်း တစ်ယောက်နှင့် တူနေပေသည်။

သူမသည် မည်သည့် ကိစ္စမျိုးကိုမဆို မျှမျှတတ ဖြစ်အောင် စဉ်းစား ချင့်ချိန်သည်။ မည်မျှလောက် ကြီးမားသည့် အခက်အခဲများနှင့် တွေ့ကြုံရစေကာမူ တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်ပေ။ အမြဲတစေ ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်း၍ စိတ်ကို ထိန်းသည်။

ယခုကဲ့သို့ အင်ဒရူး တစ်ယောက် အဆမတန် ပင်ပန်းနေချိန်တွင် သူမက သာယာမှု ရှာနေ၍ မဖြစ်ဟု သဘောပေါက် လက်ခံထားသည် ဖြစ်ရာ ဗောက်ဟန်တို့ အိမ်မှ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ဖိတ်သည်ကိုပင် မသွားချေ။ ယခင်က သွားနေကျ ဖြစ်သော ဂီတ ဆည်းဆာပွဲကိုလည်း မသွားတော့ပေ။ သူမအနေဖြင့် အဘက်ဘက်တွင် အစွမ်းကုန် သည်းခံ၍ အစွမ်းကုန် လိုက်လျောကာ အစွမ်းကုန်ပင် အနစ်နာခံရှာ၏။ အင်ဒရူး မအိပ်မချင်း သူမကလည်း မအိပ်ပေ။ မနက်ခင်းကျပြန်တော့လည်း အင်ဒရူး မနိုးခင် အိပ်ရာမှ ထ၍ ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲကာ အင်ဒရူးအတွက် အရာရာ အသင့်ဖြစ်အောင် စီစဉ် လုပ်ကိုင်ထားသည်။ အင်ဒရူးကတော့ မျက်နှာမသစ်သေးမီ၊ ကိုယ်လက် မသုတ်သင်သေးမီ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို အားရပါးရ ဖွာကာ ခြေတရွတ်တိုက်ဆွဲ၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် ခရစ္စတီက အင်ဒရူးအား ကြင်နာသော အပြုံးဖြင့် ဆီးကြို နှုတ်ဆက်တတ်လေသည်။

အင်ဒရူး တစ်ယောက် ယင်းကဲ့သို့ ကြိုးစားလာခဲ့၍ ခြောက်လခန့် အချိန်ရလာသည့်အခါ ဘရစ်လင်တန်မြို့ရှိ ခရစ္စတီ၏ အဒေါ်ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ခရစ္စတီ၏ အဒေါ်မှာ သွေးကြောရောင် ရောဂါ ဖြစ်နေသဖြင့် အမြန် လိုက်လာရန် အကြောင်းကြားသည့်စာ ဖြစ်လေသည်။

ခရစ္စတီသည် စာကို အင်ဒရူးအား ပေး၍ ဖတ်သည်။ သူမ အနေဖြင့် အင်ဒရူးအား တစ်ယောက်တည်း ထား၍ မသွားနိုင်ကြောင်း ပြောသည်။ အင်ဒရူးကလည်း သွားသင့်သော ကိစ္စဟု ယူဆသဖြင့် သွားဖို့ အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်းလေသည်။

‘ကိုကတော့ သွားစေချင်တယ် ခရစ္စတီ၊ ကိုအနေနှင့် အခုလို လုပ်ကိုင်နေရပုံမျိုး ဆိုရင် မင်း ရှိနေလို့လည်း သိပ် အကြောင်း မထူးဘူး ထင်တယ်၊ မင်း မရှိရင်တောင်မှ ကို ပိုပြီး စာကျက်နိုင်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒီလို ပြောရတာ စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနည်းက ကိုအတွက် ပိုကောင်းမယ် ထင်လို့ပါ’

ခရစ္စတီသည် သွားချင်စိတ် မရှိသော်လည်း အင်ဒရူး၏ စကားကို နားထောင်ကာ ဘရစ်လင်တန်မြို့သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့လေ၏။ ခရစ္စတီ ထွက်ခွာ၍ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီမှ မပြည့်မီ အင်ဒရူးမှာ မနေတတ် မထိုင်တတ် ‘အိမ်မြှောင် အမြီးပြတ်’ ဖြစ်လာလေသည်။ ‘လွတ်မိတာ မှားလေခြင်း’ ဟု တွေးကာ နောင်တရလျက် ရှိလေသည်။ သူ့ အနားမှ တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘဲ တယုတယ ပြုစုနေတတ်သော ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာကို ထင်ယောင် မြင်ယောင် ဖြစ်ကာ လွမ်းတသသ ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

ခရစ္စတီသည် အိမ်ဖော်ကလေး ဂျင်နီအား အချိန်ဇယား တစ်ခု ဆွဲပေးခဲ့၏။ ယင်းဇယားတွင် ဘယ်အချိန် မနက်စာ ပြင်၊ ဘယ်အချိန် ဘလက် ကော်ဖီ ဖျော်ပေး စသည် .... စသည်ဖြင့် စနစ်တကျ ညွှန်ကြားချက်များ ပါရှိလေရာ အင်ဒရူး အတွက် စားမှု သောက်မှု နေမှု ထိုင်မှုမှ အစ အားလုံး အဆင်ပြေပါ၏။ သို့သော်လည်း စိတ်တိုင်းမကျသလို ဖြစ်နေရလေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ ဂျင်နီ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးနေသော အစပ် အဟပ် မတည့်သည့် အစားအသောက်များကို စားနေရ၍လည်း မဟုတ်၊ ခါးသည့်အခါ အလွန် ခါး၍ ချိုသည့်အခါ အလွန်အမင်း ချိုနေတတ်သည့် ဘလက် ကော်ဖီကို သောက်နေရ၍လည်း မဟုတ်၊ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပြင်ဆင် ခင်းကျင်းထားသော အိပ်ရာပေါ်တွင် သက်တောင့်သက်သာ မအိပ်ရ၍လည်း မဟုတ်၊ သူ စိတ်တိုင်းမကျသလို ဖြစ်နေခြင်းမှာ ခရစ္စတီ အနီးတွင် မရှိသောလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ခရစ္စတီ အိမ်တွင် မရှိ ဟူသော အသိသည် သူ့စိတ်အား ဖိစီး နှိပ်စက်လျက် ရှိရာ ဘာကိုမှ အာရုံ စူးစိုက်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိနေရလေ၏။ သူ့ ရှေ့မှောက်ရှိ စာအုပ်ပုံကြီးကို ငေးမော ကြည့်ရှုရင်း သနားစရာ ကောင်းလှသည့် ခရစ္စတီ၏ ဘဝ အကြောင်းကိုသာ ထပ်တလဲလဲ တွေးနေမိလေ၏။ နူးညံ့ သိမ်မွေ့လှသည့် ခရစ္စတီ၏ ပြောသံ ဆိုသံများကိုသာ ကြားယောင်နေမိလေ၏။ ချစ်စရာ ကောင်းသည့် ခရစ္စတီ၏

လှုပ်ရှားဟန်များကိုသာ ထင်ယောင် မြင်ယောင် ဖြစ်နေမိလေ၏။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်ရှိသမျှ ခရစ္စတီကိုသာ သတိတရ ဖြစ်နေသဖြင့် စာကျက်ဖြစ်သည်ဟု မရှိတော့ဘဲ အချိန်တွေ အလဟဿ ဖြစ်လျက် ရှိရလေတော့၏။

ဆယ့်ငါးရက် အကြာတွင် ခရစ္စတီထံမှ သူ ပြန်လာတော့မည် ဟူသော ကြေးနန်း ရောက်လာသဖြင့် အင်ဒရူးမှာ ဝမ်းသာလုံး ဆို့ကာ ဘာမှ မလုပ်နိုင် မကိုင်နိုင် ဖြစ်ရပြန်လေ၏။ သူ့ စိတ်တွင် ခရစ္စတီ ပြန်မရောက်မီ သူ ကိုယ်တိုင် အိမ်ကို လှပအောင် ပြင်ဆင်ဖို့ တစ်ခုတည်းသာ စွဲလျက် ရှိလေသည်။

ပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်ကလည်း များများ မရသဖြင့် ကသုတ်ကရက် စဉ်းစား စီစဉ်ရသည်။ မြို့ထဲသို့ သွား၍ ခရစ္စတီ ကြိုက်တတ်သည့် နှင်းဆီပန်း လှလှ တစ်စည်း ဝယ်သည်။ ငါးသည် ကင်းဒရစ်ထံ ဝင်ရာ ကံအားလျော်စွာပင် ထိုနေ့ မနက်ကမှ ရောက်လာသည့် ပုစွန်တုပ် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များ ရောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မစွက် ဗောက်ဟန်တို့ထံ မပို့မီ ဦးဦးဖျားဖျား ဝယ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေခဲ အနည်းငယ် ဝယ်ပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရောင်းသည့် ဆိုင်ဘက် လှည့်ဝင်ကာ ဆလတ်ရွက် ဝယ်သည်။ ထို့နောက် လန်ပတ်၏ ကုန်စုံဆိုင်သို့ ဝင်၍ စပျစ်ရည် တစ်ပုလင်း ဝယ်သည်။ ဆိုင်ရှင် လန်ပတ်ကတော့ သူ့ စပျစ်ရည်သည် ဂျာမနီပြည်လုပ် အကောင်းစား စပျစ်ရည် ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုလေသည်။

နေ့ခင်း လက်ဖက်ရည် သောက်အပြီးတွင် ဂျင်နီအား အိမ်ပြန်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဂျင်နီ ပြန်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ စိတ်ကူး စီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း လုပ်ရန် ရှိသမျှကို သူ ကိုယ်တိုင် လျှောက်လုပ်လေ၏။

ပုစွန်တုပ်နှင့် ဆလတ်ရွက်ကို ရော၍ ဟင်းအမည် တစ်မျိုး ဖြစ်အောင် ချက်လိုက်သည်။ စပျစ်ရည်နှင့် ရေခဲကို ရော၍ အကောင်းဆုံး ဝိုင် ဖြစ်အောင် စပ်လိုက်သည်။ နှင်းဆီပန်းများကို ပန်းအိုး တစ်လုံးနှင့် ထည့်၍ လှပအောင် ပြင်တော့မည်ဟု ကြံခါမှပင် ပန်းအိုးများ ထည့်သည့် ဗီရို သော့ပိတ်သွားသဖြင့် အခက် ကြုံနေရလေ၏။

ဂျင်နီကတော့ သော့ကို ယူသွားလိမ့်မည် မထင်။ တစ်နေရာရာတွင် ဝှက်ခွဲလိမ့်မည်ဟု တွေးကာ အပင်ပန်းခံ၍ ရှာပါသော်လည်း မတွေ့ရချေ။ နောက်ဆုံးတွင် ကြိရာမရတော့သဖြင့် နှင်းဆီပန်း အချို့ကို ရေဖန်ချိုင့်ထဲ ထည့်၍ အချို့ကို သွားတိုက် သွားပွတ်တံများ ထည့်သည့် ဘူးတစ်ခုထဲသို့ ထည့်ကာ အလှဆုံး ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လေ၏။

အားလုံး ပြီးစီးသောအခါ ရှေးဦးစွာ သူ့ စိတ်တိုင်းကျ ပြင်၍ တင်ထားသည့် နှင်းဆီပန်းများကို ကြည့်သည်။ နောက်ပြီးတော့ သူ ချက်ပြုတ်ထားသည့် အစားအစာများ။ နောက်ပြီးတော့မှ သူ့ စပ်ထားသည့် ဝိုင်အရက်။

သူ လုပ်ထားသမျှတွင် အပြစ် အနာအဆာ ဟူ၍ ဘာမှ မရှိ။ သူ့ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ပြီ။ ထိုအခါမှပင် ဆေးခန်းသို့ သွားသည်။ ည ကိုးနာရီခွဲ တိတိတွင် ဆေးခန်း အလုပ်ကို သိမ်းပြီး ဘူတာသို့ အပြေးအလွှား ထွက်လာခဲ့လေ၏။

အင်ဒရူး၏ ရင်ဝယ် ချစ်စ ခင်စ ကြင်နာစတုန်း သာယာ ကြည်နူးမှုမျိုး ပြန်လည် မွေးဖွားလာသည်။ သူသည် ခရစ္စတီအား တယုတယ ကြို၍ အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

ညသည် ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိလှပေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မသိမသာကလေး အပူဓာတ် လွှမ်းခြုံထားလျက် ရှိသော်လည်း အေးမြသော လရောင်က သက်တောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးထားပေသည်။

အင်ဒရူးသည် ကျက်ရ မှတ်ရ ခက်သော ဆဲလ်ဗေဒ ဘာသာရပ် အကြောင်းကို မေ့နေလေပြီ။ ခရစ္စတီမှတစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ မသိနိုင်၊ မမြင်နိုင်၊ သတိမရနိုင်တော့ပြီ။

ဆယ့်ငါးရက်တာမျှ ခွဲခွာနေရသည့် အတွက် သူကချည်း အတိုးချ၍ စကားပြောသည်။ အလွန် သာယာ လှပသည့် ရေကန်ကလေး တစ်ကန် ဘေး၌ တည်ဆောက်ထားသော ခုံညား လှပသည့် ရဲတိုက်ကြီး ရှိရာ ဒေသ တစ်ခုသို့ သူတို့ နှစ်ယောက် သွားလည်ကြမယ်ဟု ပြောသည်။ ခရစ္စတီသည် ထူးထူးခြားခြား ချစ်စရာ

ကောင်းသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။ သူသည် ခရစ္စတီ အပေါ်၌ ကြင်နာမှု ကင်းမဲ့ခဲ့မိပါသည်ဟုလည်း ဝန်ခံသည်။ နောင်သောအခါတွင် ဘယ်တော့မှ အကြင်နာ ကင်းမဲ့သော စိတ်နေ စိတ်ဓာတ်မျိုး မမွေးတော့ပါဟုလည်း ကတိပြုသည်။ ဘယ်သောအခါမှ ရိုင်းရိုင်းပျူ ပြောဆို ဆက်ဆံခြင်းမျိုးကိုလည်း မပြုတော့ပါဟု တာဝန်ယူသည်။

သို့သော်လည်း ခရစ္စတီ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး၍ ရက်သတ္တတစ်ပတ် ကုန်လွန်သွားသည့် အခါ ခရစ္စတီအား သူ၏ ညှပ်ဖိနပ် ယူပေးရန် ခိုင်းလေသည်။

ရှုလိုင်လ ကုန်၍ ဩဂုတ်လ အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေပြီ။ ရာသီဥတုသည် တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ပူပြင်း ခြောက်သွေ့လာသည်နှင့် အမျှ ဖုန်ကလည်း ထူသည်ထက် ထူလာလေသည်။

အင်ဒရူးအဖို့ ကျက်စရာ မှတ်စရာများ ကုန်သလောက် ရှိသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း လက်တွေ့ လုပ်ငန်းပိုင်းတွင် ပိုမို၍ ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့လာ သင်ကြားဖို့ လိုနေပြန်၏။ အထူးသဖြင့် ရောဂါဗေဒ ဘာသာရပ်တွင် လက်တွေ့ လေ့လာမှု များများ ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်နေ၏။ သို့သော်လည်း အဘာရာလောမြို့တွင် ထို ဘာသာရပ်ကို သင်ကြား ပြသပေးနိုင်မည့်သူ မရှိသဖြင့် အခက်အခဲ ဖြစ်နေရလေ၏။

ကံအားလျော်စွာပင် ခရစ္စတီသည် ပါမောက္ခ ချယ်လစ်ကို သတိရသည်။ ချယ်လစ်သည် ကာဒစ်ဖ် တက္ကသိုလ်တွင် ဩဇာ ရှိသူ နံ့စပ်သူ ဖြစ်ပေရာ သူ့ထံ လှမ်း၍ အကူအညီ တောင်းလိုက်လျှင် အဆင်ပြေဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟု ခရစ္စတီက ယုံကြည်သဖြင့် အင်ဒရူးအား စာရေး၍ စုံစမ်းရန် တိုက်တွန်းလေ၏။

အင်ဒရူးက စာရေးလိုက်သော အခါ ပါမောက္ခ ချယ်လစ်ထံမှ ပြန်စာကို ချက်ချင်း ရသည်။ စကားပြောလျှင် ခပ်ရွှင်ရွှင် ခပ်သောသော ပြောတတ်သော ချယ်လစ်သည် စာရေးသည့် အခါတွင်လည်း သောလုံး ရွှင်လုံးကလေးများ ထည့်ရေးသည်။ ကာဒစ်ဖ် တက္ကသိုလ်ရှိ ရောဂါဗေဒ ဌာနမှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် သူနှင့် ရင်းနှီးကြသဖြင့် သူ ပြောလျှင် ရနိုင်ကြောင်း၊ မေဆန် အနေဖြင့် ယင်းဌာနမှ ဒေါက်တာ ဂလင်း ဂျိုးထံ သွားတွေ့စေလိုကြောင်း၊ ဂလင်း ဂျိုးသည် ရောဂါဗေဒ ပညာရပ်တွင် အလွန်တော်ကြောင်း သူ့စာတွင် ရေးထားပြီး စာ ဆုံးခါနီးတွင်မှ 'ငါကတော့ ခရစ္စတီကို အမြဲ သတိရနေတယ်၊ ဟိုတစ်ညက ဗောက်ဟန်တို့ အိမ်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ချယ်လစ် ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးဟာ အလွန် စွဲမက်စရာ ကောင်းတဲ့ အဘိုးကြီးပဲလို့များတော့ မပြောစေချင်ဘူး၊ အမှန်ကတော့ အဲဒီ အဘိုးကြီးဟာ အလွန် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့တဲ့ လူကြွားကြီး တစ်ယောက်ပါ။ ခရစ္စတီ ကျန်းမာပါစေလို့ ငါ အမြဲ ဆုတောင်း မေတ္တာ ပို့သပါတယ်ကွာ' ဟု ရေးထားလေသည်။

လလယ်ခန့်တွင် အင်ဒရူးအတွက် မော်တော်ဆိုင်ကယ် အဟောင်း တစ်စီးကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိဖန်၍ ဝယ်လိုက်သည်။ မူလ ပိုင်ရှင်က သူ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် စက်သည် အလွန် ကောင်းပါသေးသည်ဟု ဆိုသော်လည်း သူ ပြောသလောက် မဟုတ်ပေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ အင်ဒရူး အတွက်ကတော့ အသုံးတည့်သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

အင်ဒရူးမှာ မနက်ပိုင်း ဆေးခန်းမှ အလုပ်ပြီးလျှင် သုံးနာရီခန့် အားလပ်ချိန် ရသည် ဖြစ်ရာ ထို သုံးနာရီကိုပင် လက်တွေ့ လေ့လာ သင်ကြားမှု အတွက် အသုံးချရမည် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း နေ့လယ်စာ စားပြီးလျှင် ပြီးချင်း အဘာရာလောမြို့မှ မိုင်သုံးဆယ်ခန့် ဝေးသော ကာဒစ်ဖ်သို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဖြင့် သွားရပြီး ညနေ ငါးနာရီ ထိုးခါနီးလောက်တွင်မှ ကာဒစ်ဖ်မှ အဘာရာလောသို့ အပြေးအလွှား ပြန်လာရသည်။

ပူပြင်း ခြောက်သွေ့လှသော ဤရာသီတွင် အသွားအပြန် တစ်နေ့လျှင် မိုင်ခြောက်ဆယ်ခန့်မျှ နေ့တိုင်း မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးရသည်မှာ မသက်သာလှပေ။ ပင်ပန်းလွန်းလှသည်။ သို့တစေ ဂလင်း ဂျိုးထံ၌ တစ်နာရီခန့်မျှ လေ့လာ သင်ကြားလိုက်ရသည့်အခါ ပင်ပန်းသမျှကို မေ့ပျောက်သွားရပြန်၏။

ခရစ္စတီ အဖို့တော့ အင်ဒရူး အတွက် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ စိတ်မောရရှာလေသည်။ အကွေ့အကောက် အဆင်းအတက် များလှသော ဤခရီးလမ်းတွင် မော်တော်ဆိုင်ကယ် အဟောင်းနှင့် သွားလာနေရသည်မှာ ဘေးအန္တရာယ် များလှချေသည်။ လမ်းတွင် တစ်စုံတစ်ခုများ ဖြစ်မှဖြင့် ဟူသော ပူပန် ကြောင့်ကြမှုဖြင့် အိမ်မှ နေ၍ ရင်တမမ ဖြစ်ရရှာသည်။ ညနေခင်း အင်ဒရူး မျက်နှာကို မြင်ရမှပင် သက်ပြင်း ချနိုင်ရှာလေသည်။

အင်ဒရူးခမျာမှာလည်း စိတ်မော လူမောပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့မှ နားနားနေနေ နေရသည်ဟု မရှိဘဲ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သုတ်သုတ်စား၊ သုတ်သုတ်သွား၊ သုတ်သုတ် လုပ်ကိုင်နေရသဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေကုန် လက်ပန်းကျကာ ခြေပစ် လက်ပစ် ဖြစ်ရလေတော့၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ အစရှိလျှင် အဆုံးသည် ရှိစမြဲ ဖြစ်ရာ အင်ဒရူး၏ အလုပ်များသည် နောက်ဆုံးတွင် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။ သူ့အဖို့ ကျက်စရာ မှတ်စရာများလည်း ကုန်ပြီ။ လက်တွေ့ လေ့လာစရာများလည်း ကုန်ပြီ။ ဂလင်း ဂျိုးကလည်း အင်ဒရူးအား ထပ်မံ သင်ပြစရာ မရှိတော့ပြီ။ ဘယ်ပုံစံ ဘယ်နမူနာကို ပြုပြင် အင်ဒရူးက ဒိုးခနဲ ဒက်ခနဲ ပြောပြနိုင်လောက်အောင် အလွတ်ရပြီ။

အင်ဒရူးအဖို့ လုပ်စရာ ဆို၍ စာမေးပွဲဝင်ခွင့် လျှောက်လွှာ တင်သွင်းရန်နှင့် အဆမတန် များပြားလှသော စာမေးပွဲ ဝင်ကြေး ပေးသွင်းရန်သာ ကျန်တော့၏။ ထိုကိစ္စ နှစ်ခု ပြီးဆုံးသည့် အခါတွင်မူကား သူ့အဖို့ စာမေးပွဲ ဖြေဆိုရမည့် ကိစ္စ တစ်ခုသာလျှင် လုပ်စရာ ကျန်တော့သည်။

အောက်တိုဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် အင်ဒရူးသည် တစ်ယောက်တည်း လန်ဒန်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ခရစ္စတီက ဘူတာ အထိ လိုက်ပို့လေသည်။ စာမေးပွဲနှင့် နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် အချိန် နီးကပ်လာသည့် အခါတွင်မူကား အင်ဒရူး၏ စိတ်သည် ထူးထူးခြားခြား တည်ငြိမ်သွားလေ၏။ စာမေးပွဲ အတွက် ပြင်ဆင် နေရစဉ်က အပူအပင် ကြီးခဲ့ရသလောက် ယခုအခါတွင် ထို ပူပန်ကြောင့်ကြမှုများသည် ဘယ်ဆီ ရောက်သွားလေသည် မသိ။ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်လေ၏။

မနားမနေ ဖတ်ရ မှတ်ရ ကျက်ခဲ့ခြင်းများကြောင့် လည်းကောင်း၊ စာမေးပွဲနတ်၏ ဖမ်းစားခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း မအိပ်နိုင် မစားနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်များကိုလည်း သတိမရတော့ပေ။ သူ့ ဦးနှောက်မှာလည်း သွက်သွက်လက်လက် မရှိတော့ဘဲ ထုံထုံထိုင်းထိုင်းနှင့် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူ ကျက်မှတ် လေ့လာခဲ့ရသည့် အချက်အလက် အကြောင်းအရာများသည်လည်း သူ့ခေါင်းထဲတွင် လုံးဝ မရှိတော့သလို ခံစားနေရလေ၏။

လန်ဒန်သို့ ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သမားတော်များ ကောလိပ်၌ ကျင်းပသော ရေးဖြေ စာမေးပွဲ ဖြေရလေသည်။ စာမေးပွဲခန်းထဲ ထိုင်မိ၍ မေးခွန်းလွှာများကို ဖတ်လိုက်လျှင်ပင် သူ လိုချင်သည့် အချက်အလက်များသည် သူ့ ဦးနှောက်ထဲဝယ် အလိုအလျောက် အစီအရီ ပေါ်လာနေလေ၏။ သူသည် နာရီကိုမှ ပြန်၍ မကြည့်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြေ၍ ကောင်းနေသည်။ စာရွက်တွေ တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် ရေးသည်။ တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် ထပ်တောင်းသည်။ သူ့ခေါင်း တစ်ခုလုံး မူးဝေ နောက်ကျိလာသည်အထိ အားရပါးရ ရေးချလိုက်လေ၏။

အခု တစ်ခေါက်တွင်လည်း သူ ပထမဆုံးအကြိမ် ခရစ္စတီနှင့်အတူ လန်ဒန်သို့ ရောက်စဉ်က တည်းခိုခွဲဖူးသော ပြတိုက် ဟိုတယ်၌ပင် တည်းသည်။ ဤဟိုတယ်မှာ အခန်းခ ဈေးချိုသော်လည်း အစားအသောက်ကျတော့ ညံ့လှ၏။ အအိပ်အစားပျက် ဖြစ်ခဲ့ရသော ရက်တွေက များသဖြင့် သူ့ အစာအိမ်မှာ သိပ်မကောင်းလှပေ။ မကြာခဏ နာချင်သည်။ မတည့်သော အစားအသောက်များ စားမိလျှင် အစာအိမ်ရောဂါ ဖြစ်လာမည်ကိုလည်း စိုးရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း နေ့လယ်စာကို အစားအသောက် ကောင်းကောင်း ရနိုင်သော စထရင်း ဟိုတယ်၌ စားလေသည်။

ရေးဖြေ စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုနေရသည့် ရက်များ အတွင်းတွင် သူသည် မှင်တက်မိသူပမာ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ တွေတွေငေးငေး ဖြစ်ကာ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်နေလေ၏။ ရုပ်ရှင် ပြဇာတ် ဂီတ စသည့် ပွဲများသို့ သွား၍ စိတ်အပန်းဖြေရန်လည်း စိတ်ကူးမတည့်ချေ။ လမ်းပင် ထွက်မလျှောက်သဖြင့် လူသူ လေးပါးနှင့် ကင်းကွာလျက် ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဦးနှောက် အလွန် ခြောက်လာသည့် အခါများတွင် အပြင်ထွက်၍ နှစ်ထပ် ဘတ်စကား လျှောက်စီးလေ့ ရှိသော်လည်း ကျန်အချိန်များတွင်မူ အခန်းအောင်း၍သာ နေလေ၏။

ရေးဖြေ စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးသည့်အခါ လက်တွေ့နှင့် နှုတ်ဖြေ စာမေးပွဲများ စလေသည်။ အင်ဒရူးသည် ရေးဖြေ စာမေးပွဲ ဖြေစဉ်က အကြောက်အလန့် ကင်းမဲ့သော်လည်း နှုတ်ဖြေ စာမေးပွဲ ဖြေရမည့် အချိန်တွင်မူ

ကြောက်စိတ်ဝင်လျက် ရှိသည်။ သူနှင့် အတူ ဖြေရမည့် လူများမှာ နှစ်ဆယ်ခန့် ရှိ၍ အားလုံးလိုလိုပင် သူ့ထက် အသက်ကြီးကြသူများ ဖြစ်ရာ သူ့ထက် အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်မည့် လက္ခဏာ ရှိမည်ဟု သူ ထင်လေသည်။ ထိုလူစု၏ ပုံပန်းမှာ အဘက်ဘက်တွင် သူ့ထက် သာမည့် ပုံပေါ်နေသဖြင့် သူ့ထက် အလားအလာ ကောင်းသူများ ဖြစ်ဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟုပင် သူ ထင်မိလေ၏။

သူ့ဘေးတွင် ထိုင်နေသော ဟယ်ရစ်ဆန် ဆိုသူနှင့် စကား တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ပြောခဲ့ဖူးရာ ဟယ်ရစ်ဆန်မှာ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှ ဘီ၊ စီ၊ အိပ်ချ် ဘွဲ့ ရထားသူ ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ဟယ်ရစ်ဆန်သည် လန်ဒန်မြို့ပေါ်ရှိ စိန့်ဂျွန်း ဆေးရုံကြီး၏ အပြင် လူနာဌာန၌ လုပ်ကိုင်နေပြီး ဘရွတ်လမ်းတွင် ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်း ဖွင့်ထားသူ ဖြစ်သည်။ လူနေဟန်ထားနှင့် ပြောပုံ ဆိုပုံ နေထိုင်ပုံများကလည်း အလွန် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်း၏။ သူနှင့် ဟယ်ရစ်ဆန် နှစ်ယောက် ယှဉ်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် နှုတ်ဖြေ စာမေးပွဲ စစ်သူများအဖို့ ဟယ်ရစ်ဆန်၏ ဥပမိရုပ်ကိုသာ ပို၍ သဘောကျ နှစ်သက်ကြမည်မှာ မလွဲပေ။ ဤအတွေး ဤအထင်သည် သူ့စိတ်အား ခြောက်လှန့်လျက် ရှိလေ၏။

အင်ဒရူးသည် လက်တွေ့ စာမေးပွဲ ကို တောင်ပိုင်း လန်ဒန် ဆေးရုံ၌ ဖြေဆိုရ၏။ သူ၏ လက်တွေ့ စာမေးပွဲ ဖြေပုံကို စာစစ်သူများ ကျေနပ်ကြလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။ သူ့အား လက်တွေ့ စမ်းသပ် စစ်ဆေးရန် ပေးထားသည့် လူနာမှာလည်း လည်ချောင်းနာ ဖြစ်နေသော အသက် ၁၄ နှစ်အရွယ် သူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ အဆုတ်နှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါများအပေါ် စိတ်ဝင်တစား လေ့လာခဲ့ဖူးသော အင်ဒရူးအဖို့ လည်ချောင်းအနာ ရောဂါသည်ကို လက်တွေ့ စမ်းသပ် စစ်ဆေးရန် ပေးအပ်ခြင်း ခံရသည်မှာ ကံလိုက်ခြင်း တစ်မျိုးဟုပင် ထင်မြင်မိသည်။ သူသည် လူနာနှင့် ပတ်သက်၍ တွေ့ရှိချက် ဆေး အစီရင်ခံစာကို ကောင်းစွာ ရေးသားနိုင်ခဲ့သဖြင့် သူ့ အစီရင်ခံစာကို စာစစ်သူများ ကြိုက်ကြလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိလေ၏။

နှုတ်ဖြေ စာမေးပွဲနှင့် ပတ်သက်၍မူ သူ့ကံကြမ္မာက ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်ပြီဟု တွေးကာ စိတ်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်ရပြန်သည်။ သမားတော် ကောလိပ်၌ ပြုလုပ်သည့် နှုတ်ဖြေ စာမေးပွဲများ၏ လုပ်နည်း လုပ်ဟန်တွင် ထူးခြားချက်ကလေးများ ရှိနေ၏။

နှုတ်ဖြေ စာမေးပွဲတွင် ဖြေဆိုသူ တစ်ဦးသည် စာစစ်ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးထံတွင် နှစ်ရက် ဆက်တိုက် အစစ်ဆေးခံရသည်။ စာစစ်ရာ၌ ပထမအကြိမ်တွင် စာစစ်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးက စစ်ဆေး၍ နောက်တစ်ချိန်တွင် အခြား ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးက စစ်ဆေးသည်။ နှစ်ဦးစလုံးနှင့် အဆင်ပြေဖို့ လိုအပ်သော်လည်း ပထမဆုံး စစ်ဆေးသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အဆင်ပြေဖို့က ပို၍ လိုအပ်သည်။ အကယ်၍ ပထမဆုံး စစ်ဆေးသော ပုဂ္ဂိုလ်က ဖြေသူ၏ အရည်အချင်း မမီဟု ယူဆ၍ ကျေနပ်မှု မရှိပါက 'မနက်ဖြန် ချိန်းဆိုထားသော နှုတ်ဖြေ စာမေးပွဲ အတွက် လူကြီးမင်း လာရန် မလိုတော့ပါ' ဟု ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ ရေးထားသည့် စာတိုကလေး တစ်စောင်ကို ဖြေသူ၏ လက်သို့ ပေးတတ်လေသည်။

ကြောက်စိတ်နှင့် အားငယ်စပြုနေသော အင်ဒရူးသည် သူ ပထမနေ့ ပထမအချိန်၌ တွေ့ရမည့် နှုတ်ဖြေ စာမေးပွဲ စစ်ဆေးမည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဒေါက်တာ ပေါရစ် ဂက်စဘီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အခါ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ကာ စိတ်ပျက်သွားမိလေ၏။ ဟယ်ရစ်ဆန်၏ ပြောပြချက် အရ ဆိုလျှင် ဒေါက်တာ ပေါရစ် ဂက်စဘီ ဆိုသူသည် အလွန် တင်းကျပ် တိကျ၍ အညာအတာ ကင်းမဲ့သည့် စာစစ်တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

ဂက်စဘီသည် မုတ်ဆိတ်မွေး မည်းနက်နက် တိုနဲ့နဲ့နှင့် အရပ်အမောင်းက ပုပျပ်ပျပ်၊ မျက်စိပေါက်က ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း၊ မကြာသေးမီကမှ စာစစ်အဖွဲ့ဝင် ဖြစ်လာသူ တစ်ဦးပေတည်း။ ယခင် စာစစ်သမားဟောင်းကြီးများ၌ ရှိတတ်သည့် သည်းခံမှုမျိုးနှင့် စိတ်ရှည်မှုမျိုး မရှိသော်လည်း သူ့ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာသမျှ စာဖြေသူများအား အစဉ်းစား အဆင်ခြင် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ချပစ်တတ်သည့် သဘောထားမျိုးက မရှိပေ။

အင်ဒရူး ဝင်သွားသည့် အခါ ဂက်စဘီသည် မထိတထိဖြင့် မျက်ခုံး နှစ်ဖက်ကို တစ်ချက် ပင့်လိုက်ပြီး အင်ဒရူး၏ ရှေ့မှောက်သို့ မှန်ချပ်ကလေး ခြောက်ချပ် ချပေးသည်။ အင်ဒရူးသည် မှန်ချပ်ကလေး ငါးချပ်အတွက် အဖြေမှန် ပေးနိုင်သော်လည်း ဆဋ္ဌမမြောက် မှန်ချပ်အတွက်မူ အဖြေရှာ မရတော့ချေ။ ကံဆိုးချင်၍လား မသိ။

အင်ဒရူး အဖြေရှာမရသည့် မှန်ချပ်သည် ဂက်စဘီ အာရုံ အထားဆုံးသော မှန်ချပ် ဖြစ်နေသည်။ အင်ဒရူးသည် ငါးမိနစ်တိတိမျှ ဤမှန်ချပ် အတွက် ချွေးဒီးဒီး ကျရလေ၏။

အင်ဒရူး အနေဖြင့် ဤမှန်ချပ်ပေါ်မှ အရာသည် အနောက် အာဖရိကတိုက်မှ တိရစ္ဆာန် အမ တစ်ကောင်ကောင်၏ သားမျိုးစေ့ ဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။ မြင်နေရသည့် ပုံသဏ္ဍာန်ကလည်း မထင်မရှား ပိုးတဝါး ဖြစ်လွန်းသဖြင့် အတိအကျကား မပြောနိုင်တော့ပေ။ အထင်အမြင် စိတ်ကူးနှင့်သာ မှန်း၍ ပြောလိုက်ရလေတော့၏။ ဂက်စဘီကတော့ စိတ်မပျံ့တပါ အမူအရာမျိုးဖြင့် သူ့အား ဒုတိယ စာစစ် ပုဂ္ဂိုလ် ဆာ ရောဘတ် အက်ဘီးထံ သွားရန် ညွှန်လိုက်လေ၏။

အင်ဒရူးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထ၍ တစ်ဖက်ခန်းသို့ ကူးခဲ့သည်။ မျက်နှာကလည်း ညှိုးငယ်ကာ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေရုံမျှမက ခြေလက်များ မသယ်ချင်လောက်အောင်ပင် နှလုံးခုန်လျက် ရှိလေသည်။

ရေးဖြေ အားလုံးတွင် သူကိုယ်တိုင် အံ့ဩယူရလောက်အောင်ပင် ဖြေနိုင်၍ လက်တွေ့ ဖြေဆိုရာ၌လည်း အောင်မည်ဟု သေချာပေါက် ပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် အဆင်ပြေခဲ့သဖြင့် မျှော်လင့်ချက် များစွာ ထားခဲ့မိ၏။ ယခုသော် သူ့ မျှော်လင့်ချက်များသည် ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ရပေတော့မည်။

သူ မည်မျှလောက် အပင်ပန်း ခံထားရသည်ကို လည်းကောင်း၊ သူ မည်မျှလောက်အောင် ကြိုးစားထားရသည်ကို လည်းကောင်း သူ တစ်ဦးသာလျှင် သိ၏။ ဤစာမေးပွဲကိုတော့ အောင်ချင်လှ၏။ အောင်လိုက်ပါက မည်မျှ ကောင်းလေမည်နည်း။

သို့သော် သူ အောင်ဖို့ အတွက် မျှော်လင့်ချက် နည်းသွားပြီ ထင်၏။ ဂက်စဘီက မည်သည့်နည်းနှင့်မှ အအောင်ပေးလိမ့်မည် မထင်ပေ။ သူသည် ရောက်တတ်ရာရာ တွေးရင်း စိတ်ပူလွန်းအားကြီးသဖြင့် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လျက် ရှိလေသည်။

အင်ဒရူး၏ အဖြစ်ကို ရုတ်တရက် မရိပ်မိသေးသော ရောဘတ် အက်ဘီးသည် အင်ဒရူးအား ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းသော အပြုံးဖြင့် ဆီးကြိုလျက် ရှိလေသည်။ အင်ဒရူး သူ့ရှေ့မှောက် ရောက်ခါမှပင် အင်ဒရူး၏ အခြေပျက်နေပုံကို မြင်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားပြီး 'ဘာဖြစ်လို့လဲ' ဟုလည်း ဆီး၍ မေးလေသည်။

အင်ဒရူးသည် ရောဘတ် အက်ဘီး၏ အမေးကို ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ဘဲ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသေးသည်။ အတန်ကြာမှ 'ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒေါက်တာ ဂက်စဘီဆီမှာ အားရလောက်အောင် မဖြေနိုင်ခဲ့ဘူး ထင်လို့ပါ' ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

'ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ပြီးခဲ့တာအတွက် ပူမနေနှင့်၊ ဟောဒီမှာ ငါ ပြတဲ့ ပုံစံတွေကို ကြည့်စမ်း၊ ပြီးတော့ မင်း ထင်တာပြော'

အက်ဘီးက သူ့အား ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။ သူ့ အပြုံးတွင် အားပေးမှု အပြည့်ပါလေသည်။

အက်ဘီးသည် မုတ်ဆိတ်မွေး နှုတ်ခမ်းမွေးများကို စင်ကြယ်အောင် ရိတ်ထားသည်။ အသားရောင်က နီရဲရဲနှင့် အသက် ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်ခန့် ရှိပြီ။ ယခုအခါတွင် ရောဘတ် အက်ဘီးသည် ဥရောပ တစ်ခွင်၌ အထင်ရှားဆုံးသော သမားတော်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ဤမျှလောက် အထိ ကြီးကျယ် ထင်ရှား နေသော်လည်း အက်ဘီးသည် သူ၏ အတိတ် ဘဝကို မေ့သွားသူ မဟုတ်ပေ။ သူ ဆရာဝန် ပေါက်စ ဘဝက ရုန်းကန် လှုပ်ရှားခဲ့ရသည့် အခြေအနေများ၊ သူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် အခက်အခဲများနှင့် တွေ့ကြုံ ခံစားခဲ့ရသည့် ဆင်းရဲ ပင်ပန်းမှုများကို အမြဲတစေ သတိရနေသူ ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့လည်း အက်ဘီးသည် ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန်သမား ဖြစ်ရာ သူ့မွေးရပ် ဇာတိ ဖြစ်သော လိစ်နယ်မှ လန်ဒန်မြို့သို့ တစ်ဦးတည်း တက်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် အားကိုးစရာ ကျောထောက် နောက်ခံ မရှိသဖြင့် လန်ဒန် ရောက်သည့်အခါ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားမှု၊ အတိုက်အခံ ပြုမှု စသည်များနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း သူသည် အရှုံးမပေးဘဲ ဇွတ်တိုး၍ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ပြီးမှ အောင်မြင် ကျော်ကြားမှု လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်လာခဲ့ရသူ ဖြစ်ပေသည်။

အက်ဘီးသည် အင်ဒရူးအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသဖြင့် ပုံမကျ ပန်းမကျ ချုပ်ထားသော အင်ဒရူး၏ အပေါ်ဝတ်စုံ၊ သိပ်ကြီး သစ်သစ်လွင်လွင် မရှိတော့သည့် အင်ဒရူး၏ ရုပ်အင်္ကျီ၊ မသေမသပ် တပ်ထားသည့် အင်ဒရူး၏ နက္ကတိုင်နှင့် အလုပ် တစ်ခုခု လုပ်တော့မည် ဆိုလျှင် ထိုအလုပ် အပေါ်၌ စွဲစွဲလမ်းလမ်းနှင့် အလေးအနက် ထားတတ်သည့် အင်ဒရူး၏ မျက်နှာသွင်ပြင်များကို သတိမပြုဘဲ မနေနိုင်ချေ။ အထူးသဖြင့် ဆင်းရဲ အပင်ပန်း ခံထားရသည့် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တို့သည် အင်ဒရူး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အရိပ်ထင်လျက် ရှိပေရာ အက်ဘီးသည် သူ ငယ်စဉ်က သူ့ဒေသမှ လန်ဒန်မြို့ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ရသည့် ဘဝကို ပြေး၍ သတိရနေမိလေ၏။

ဘာကြောင့်ရယ်တော့ မသိ၊ ရောဘတ် အက်ဘီးသည် အင်ဒရူးအား သနား ကြင်နာသောစိတ် ယိုဖိတ်လျက် ရှိသည်။ ဤစာမေးပွဲကို လာရောက် ဖြေဆိုနေကြသော အခြား လူများထက် နွမ်းပါးပုံ ရသော်လည်း ထိုလူစုထက် ပို၍ ကြိုးစားပုံ ရသော ဤသူငယ်သည် ထူးခြား ထက်မြက်ပုံ ပေါ်သည်ဟု သူ ထင်မိလေ၏။

အက်ဘီးသည် သူ့ရှေ့၌ ချထားသည့် အမှတ်စာရင်းကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ အင်ဒရူး ရရှိထားသည့် အမှတ်များမှာ အောင်မှတ်များကို ကျော်လွန်နေပေသည်။ အထူးသဖြင့် မကြာသေးမီက ဖြေဆို ပြီးစီးခဲ့သော လက်တွေ့ စာမေးပွဲတွင် ရရှိထားသည့် အမှတ်မှာ အလွန် ကောင်းနေပေသည်။ သူသည် အင်ဒရူးအတွက် အလွန် ကျေနပ် အားရခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။

အင်ဒရူးကတော့ သူ့ရှေ့၌ ရောက်နေသည့် နမူနာ ပုံစံ မှန်ဘူးများကို အသေအချာ ကြည့်ကာ ဖြေဆိုလျက် ရှိ၏။ ဖြေသာ ဖြေနေရသော်လည်း သူ့ စိတ်ကတော့ အလျင် ရက်များကလို ရွှင်လန်း တက်ကြွခြင်း မရှိလှချေ။

‘ဟုတ်ပြီ’

အက်ဘီးက နှုတ်မှ တစ်ချက် ရေရွတ်လိုက်ပြီး နမူနာပုံစံ ဖန်ဘူး တစ်ဘူးကို ကောက်ယူ၍ အင်ဒရူးအား ပြရင်း မေးခွန်းများ စမေးလေသည်။ ပြထားသည့် နမူနာ ပုံစံကား နှလုံး သွေးလွှတ်ကြောမကြီး ပိုလွန် ကြီးမားနေခြင်းကို ပြထားသည့် ပုံစံ ဖြစ်ပေသည်။

ပထမတော့ အခြေခံ အကြောင်းအရာများလောက်ကိုသာ မေးသည့် မေးခွန်းများ ဖြစ်သဖြင့် ဖြေဆိုရသည်မှာ လွယ်ကူလှသော်လည်း နောက်ပိုင်းကျတော့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခက်ခဲ နက်နဲသော မေးခွန်းများ ဖြစ်လာသည်။ မေးပုံများက နက်နဲသည်နှင့်အမျှ ကျယ်ပြန့်လာသည်။ ဖြေရသည်မှာ အတော်ကြီး ချိန်ဆ၍ ဖြေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မကြာသေးမီကမှ ရှာဖွေ တွေ့ရှိထားသော ငှက်ဖျားရောဂါ ကုထုံး တစ်ခု အကြောင်း ရောက်လာလေသည်။

ယခုအချိန်ထိတော့ ရောဘတ် အက်ဘီး မေးသမျှကို အင်ဒရူး ဖြေနိုင်သည်။ မေးပုံကလည်း အစီအစဉ်နှင့် စနစ်တကျ ရှိသဖြင့် ဖြေရသည်မှာ အဆင်ပြေလှပေသည်။

အက်ဘီးသည် သူ့ လက်ထဲမှ နမူနာ ပုံစံ ဖန်ဘူးကို စားပွဲပေါ်သို့ ပြန်ချထားလိုက်ပြီး မေးခွန်း တစ်ခု ကောက်မေးသည်။

‘မင်း နှလုံးသွေးလွှတ်ကြောမကြီးရဲ့ သမိုင်းကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိသလောက် ပြောပြစမ်းပါ’

အင်ဒရူးက ‘အမ်ဘရီစီ ပိုရီလာ ....’ ဟု စလိုက်သည်။ အက်ဘီးက မှန်ကန်ကြောင်း သဘောတူသည့် အနေဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။ အင်ဒရူးက အားတက်သရောဖြင့် သူ့ အဖြေကို ဆက်သည်။

‘အမ်ဘရီစီ ပိုရီလာ နှလုံးသွေးလွှတ်ကြောမကြီးရဲ့ အခြေအနေကို စတင် တွေ့ရှိခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးလို့ ကျွန်တော်တို့ ယူဆရပါတယ်’

အက်ဘီး၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် အလွန် အံ့အားသင့်သွားသည့် အရိပ်အငွေ့ ထင်ဟပ်လာသည်။ ‘ဘာကြောင့် ယူဆတယ် ဆိုတဲ့ စကားကို သုံးသလဲ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ ပိုရီဟာ နှလုံးသွေးလွှတ်ကြောမကြီး အကြောင်းကို စပြီး တွေ့ခဲ့တဲ့လူပဲ မဟုတ်လားကွယ့်’

အင်ဒရူး၏ မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ‘တစ်ခုတော့ဖြင့် လွဲပြန်ပြီ’ ဟု တွေးကာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရပြန်သည်။ အားမရှိတော့သည့် လေသံဖြင့် သူ့ အယူအဆကို ရှင်းပြလေသည်။

‘ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်တာက ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ပါတဲ့ အတိုင်း ပြောလိုက်မိတာပါ။ ဒေါက်တာ ရှာကြည့်ရင် စာအုပ်တိုင်းလိုလိုမှာ ဒီအချက်တွေကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီအချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အတော် ဒုက္ခ ရောက်ခဲ့ရပါတယ်။ ပထမ သိထားတာက အမ်ဘရီစီ ပိုရီဟာ ပထမဆုံး တွေ့ရှိသူလို့ သိထားရပါတယ်။ အဲသလို သိထားပြီးခါမှ စာအုပ် တစ်အုပ်ထဲမှာ အမ်ဘရီစီ ပိုရီထက် စောပြီး တွေ့ခဲ့သူ ရှိတယ်လို့ ဆိုထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဒီအချက် သေချာအောင် ဆိုပြီး စာအုပ် ခြောက်အုပ်တိတိ ရှာပြီး ဖတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းနှင့် ဖတ်တာကလည်း ကျွန်တော် သင်ယူနေရတဲ့ လက်တင် ဘာသာဘက်မှာ တိုးတက်အောင် ဆိုပြီး ဖတ်တာပါ။ လက်တင် ဘာသာ တတ်မြောက်ဖို့ကလည်း လက်တင် စာအုပ်တွေ ဖတ်မှ ဖြစ်တာမို့ ကြိုးစားပြီး ဖတ်ခဲ့မိတာပါ။ အဲသလို ဖတ်ရင်းနှင့်ပဲ ဆဲလ်ဆပ်စ် ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အကြောင်းကို တွေ့လာရပါတယ်။ အဲဒီမှာတင်ပဲ နှလုံးသွေးလွှတ်ကြောမကြီး ဆိုတဲ့ စကားလုံး တစ်လုံးကိုပါ တွေ့လာရပါတယ်။ ဆဲလ်ဆပ်စ်ဟာ နှလုံးသွေးလွှတ်ကြောမကြီးကို ဦးစွာ တွေ့ရှိခဲ့ပြီး သူက အသေးစိတ် ရေးထားခဲ့ပါတယ်။ ပိုရီ မပေါ်ခင် ဆယ်သုံးရာစုလောက် ကတည်းက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ပိုရီဟာ နှလုံးသွေးလွှတ်ကြောမကြီး အကြောင်းကို ပထမဆုံး တွေ့ရှိသူလို့ ပြောဖို့ စိတ်မရဲတာနှင့် ယူဆတယ် ဆိုတဲ့ စကားကို သုံးလိုက်မိတာပါ’

အခန်းထဲဝယ် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

အင်ဒရူးသည် ရောဘတ် အက်ဘီး၏ မျက်နှာကို မဝံ့မရဲဖြင့် တစ်ချက် ခိုးကြည့်သည်။ သူကတော့ သူ့အသိကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အောင်မြင်မှု လမ်းမပေါ် ရောက်နေသော အက်ဘီးလို စာစစ် တစ်ဦးက သဘောထား သေးသိမ်ပါမူ အင်ဒရူးအား လူလည် လုပ်သည်ဟု ယူဆကာ အထင်အမြင် လွဲမှားသွားနိုင်၏။ သို့သော်လည်း ရောဘတ် အက်ဘီးသည် အင်ဒရူးအား ထူးဆန်းသော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။

‘ဒေါက်တာ မေဆန်’

ရောဘတ် အက်ဘီးသည် အလွန် ကျေနပ် အားရသည့် အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

‘မင်း အင်မတန် တော်ပါတယ်။ တို့များက နှလုံးသွေးလွှတ်ကြောမကြီး အကြောင်းကို ပထမဦးဆုံး တွေ့ရှိသူဟာ အမ်ဘရီစီ ပိုရီလို့ အမှတ် မှားနေကြတယ်။ ဒီအမှားကို မြင်အောင် ပြောပြနိုင်တဲ့ သူဟာ စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေကြသူတွေထဲမှာ မင်းဟာ ပထမဆုံး လူပဲ။ ဒီအချက်နှင့် ပတ်သက်လို့ ကိုယ် တွေ့ထားတဲ့အတိုင်း မှန်မှန်ကန်ကန် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောပြတဲ့ အတွက် မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒီအချက်ကို ငါတောင် မသိသေးဘူး၊ ငါ မင့်ကို ချီးကျူးပါတယ်’

အင်ဒရူးသည် ရောဘတ် အက်ဘီးလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ ချီးကျူးမှုကြောင့် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်ကာ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး နီရဲလျက် ရှိလေသည်။

‘ငါ မင့်ကို မေးစရာ တစ်ခုပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ဒီမေးခွန်ကလည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ဆိုင်ရာ စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် မေးတာပဲ ဆိုပါတော့၊ မင်းအနေနှင့် ဘယ်လို အခြေခံ မူပေါ်မှာ ရပ်ပါသလဲ။ ငါ ဆိုလိုတာက မင်းရဲ့ အတတ်ပညာကို အသုံးပြုပြီး ဆေးဝါး ကုသမှု လုပ်ငန်းကို လုပ်တဲ့ အခါမှာ မင်း အနေနှင့် လိုက်နာဖို့ အတွက် မင်းဘာသာ မင်း ချမှတ်ထားတဲ့ အခြေခံမူ အခြေခံ အတွေးအခေါ်ဟာ ဘာလဲ’

အင်ဒရူးသည် ထိုမေးခွန်း အတွက် အဖြေပေးရန် ဝန်လေးလျက် ရှိသဖြင့် ဖြေသင့် မဖြေသင့် ချီတုံချတုံ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ စောစောက သူ့အပေါ် အထင်အမြင် ကြီးထားသမျှ ပျက်ချင်လည်း ပျက်စေတော့ဟု သဘောထားကာ သူ့ ယုံကြည်ချက် အတိုင်း မျက်စိမှိတ်၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟလိုက်လေ၏။

‘ကျွန်တော် ခံယူတာကတော့ .... ကျွန်တော့် ခံယူချက် ဆိုပါတော့၊ ကျွန်တော့် ခံယူချက်က အလုပ်ကို လုပ်တဲ့အခါမှာ အလုပ်ပေါ်ကနေပြီး ဘယ်တော့မှ အခွင့်အရေး တစ်ရပ်အနေနှင့် မယူဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲ သတိပေးနေမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်’

‘ကျေးဇူးပဲ ဒေါက်တာ မေဆန်’

အင်ဒရူး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလျှင် ထွက်သွားချင်းပင် အက်ဘီးသည် ကလောင်တံကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ငယ်ရွယ်စဉ်က ရှိခဲ့သည့် နုပျို လန်းဆတ်သော စိတ်နှင့် တက်ကြွသော စိတ်တို့သည် ပြန်လည် ဝင်ရောက် လာသည့်နှယ် ခံစားနေရလေသည်။ ‘တကယ်လို့များ အင်ဒရူးက လူတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်မယ်၊ ဆင်းရဲ ဒုက္ခ ရောက်နေတဲ့ လူသားတွေကို ကူညီ စောင့်ရှောက် ကယ်တင်မယ် ဆိုတဲ့ မူတွေ ချမှတ်ထားပါတယ် ဆိုတဲ့ မဟုတ်က ဟုတ်က အဖြေမျိုးသာ ပေးခဲ့ရင် သူ့နာမည်ကို ဒီ စာရင်းထဲက ငါ ဖျက်ပစ်မိမှာ သေချာတယ်’ ဟုလည်း တွေးနေလေ၏။

ရောဘတ် အက်ဘီးသည် အင်ဒရူး မေဆန် ဟူသော အမည်၏ ဘေးရှိ ရရှိမှတ် ကွက်လပ်ထဲတွင် ‘၁၀၀’ ဟူသော ဂဏန်းကို ရေးချလိုက်လေသည်။ အကယ်၍ အမှတ် တစ်ရာထက် ပို၍ ပေးနိုင်သော အခြေအနေနှင့် အခွင့်အရေးသာ သူ့တွင် ရှိပါမူ သူ ယခု ပေးထားသည့် အမှတ်၏ နှစ်ဆအထိ တိုးပေးမိမည် ဖြစ်၏။

မိနစ် အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် အင်ဒရူးသည် အခြား စာမေးပွဲ ဝင်သူများနှင့် အတူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လှေကား ခြေရင်းတွင် စာအိတ် တစ်ထပ် ကိုင်ထားသော အမှုထမ်း တစ်ဦးသည် သူတို့ လူစု ဆင်းအလာကို စောင့်မျှော်လျက် ရှိပေသည်။ သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော စာမေးပွဲ ဖြေသူတိုင်းအား စာအိတ် တစ်လုံးစီ ဆီး၍ ပေးနေလေသည်။

အင်ဒရူး၏ နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်လာသော ဟယ်ရစ်ဆန်သည် သူ့ လက်ထဲ ရောက်လာသည့် စာအိတ်ကို အလျင်အမြန် ဖောက်ဖတ်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် မှုန်မှိုင်းသွားလေသည်။ သူသည် အင်ဒရူးအား မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ကျွန်တော့်ကိုတော့ မနက်ဖြန် လာဖို့ မလိုတော့ဘူးလို့ ရေးထားတယ်’ ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။ ပြီးမှ တစ်ချက် အားတင်း၍ ပြုံးလိုက်ကာ ‘ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုလဲ’ ဟု မေးလေ၏။

စာအိတ်ကို ဖွင့်နေသော အင်ဒရူး၏ လက်များသည် တုန်ယင်လျက် ရှိသည်။ စာကို မနည်းကြီး အားတင်း၍ ဖတ်နေရသည်။ သူ့ မျက်စိများကိုပင် သူ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ဟယ်ရစ်ဆန်က သူ့အား ချီးကျူးစကား ပြောနေသည်ကိုမူ သူ ကြားနေရသည်။

သူ့အတွက် မျှော်လင့်ချက်များသည် ပြန်လည် ရှင်သန်၍ လာပြန်ချေပြီ။ သူသည် စထရင်း ဟိုတယ်သို့ ပြန်၍ နွားနို့ တစ်ခွက် သောက်ရင်း ‘တကယ်လို့သာ ငါ စာမေးပွဲ အောင်ရင် ဘတ်စကား ရှေ့ တည့်တည့်ကနေပြီး လမ်းလျှောက်မယ်’ ဟု စိတ်ကူးနေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မနက် နှုတ်ဖြေ စာမေးပွဲ ဖြေရန် ရောက်သွားသည့်အခါ စာမေးပွဲဝင်သူ အားလုံး အနက် တစ်ဝက်ခန့် ပြုတ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျန်တစ်ဝက်ထဲမှ တစ်ဝက်လောက် ထပ်၍ ပြုတ်လိမ့်ဦးမည် ဟူသော ကောလာဟလ သတင်းကို တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောလျက် ရှိကြလေသည်။

ယနေ့ အဖို့တော့ အင်ဒရူးသည် သူ ဖြေနိုင် မဖြေနိုင်ကို အတိအကျ ခွဲခြား၍ မသိတော့ပေ။ သူ သိနေသည်မှာ သူ့ ဦးခေါင်း တစ်ခုလုံး အဆမတန် အံ့၍ ကိုက်ခဲလျက် ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ ခြေထောက်များမှာလည်း ရေခဲတုံးပမာ အေးစက်လျက် ရှိကာ သူ့ရင် တစ်ခုလုံးမှာလည်း ဟာလျက် ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုခြင်းကိစ္စသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ မွန်းလွဲပိုင်း လေးနာရီခန့်တွင် အင်ဒရူးသည် အပေါ်ဝတ် အင်္ကျီရှည်ကြီးများ ထားရာ အခန်းထဲမှ မရွှင်မလန်းသော မျက်နှာဖြင့် လေးကန် ချည့်နဲ့စွာ ထွက်လာသည်။ သူ၏ အပေါ်ဝတ် အင်္ကျီကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲယူလာသည်။ သူသည် ခန်းမကြီးထဲမှ ဖြတ်၍ လျှောက်လာစဉ် ဆောင်းမီးဖိုကြီး တစ်ခု၏ ရှေ့၌ ရပ်နေသော ရောဘတ် အက်ဘီးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ သူသည် အက်ဘီးအား နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ထွက်သွားတော့မည်ဟု စိတ်ကူးခိုက်မှာပင် အက်ဘီးက သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးသည်။ မျက်နှာကလည်း ဝမ်းသာ လှိုက်လှဲသော အမူအရာဖြင့် ရွှင်ပြုံးလျက် ရှိသည်။ ပြီးမှ အင်ဒရူး စာမေးပွဲ အောင်သွားပြီ ဟူသော မင်္ဂလာ သတင်းကို ပြောကြားလိုက်လေ၏။

အင်ဒရူးမှာ ဝမ်းသာလုံး ဆို့ကာ ကြက်သေသေလျက် ရှိလေ၏။

သူ၏ အပင်ပန်း ခံရကျိုး၊ ကြိုးစားရကျိုး၊ အဆင်းရဲ ခံရကျိုး နှပ်ခဲ့လေပြီ။ သူ့ဘဝသည် ပြန်လည် ရှင်သန် လာခဲ့ရလေပြီ။ စောစောက ကွဲလွဲမတတ် ကိုက်ခဲ နာကျင်နေသည့် ခေါင်းကိုက် ဝေဒနာသည် ချက်ချင်းပင် ဘယ်ဆီလွင့်၍ ဘယ်ဆီ ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ပေ။ ဝမ်းနည်း အားငယ်သလို ဖြစ်နေသော စိတ်၏ ခံစားမှုနှင့် မလှုပ်ရှားချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသော ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှုတို့ကိုလည်း သူ မေ့သွားလေသည်။ သူသည် ခရစ္စတီထံ ကြေးနန်း ရိုက်ရန် အတွက် အနီးဆုံးသော စာတိုက်ဆီသို့ အပြေးအလွှား သွားနေစဉ် သူ၏ နှလုံးသားသည် ကွဲထွက် သွားတော့မလားဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခုန်လျက် ရှိလေ၏။

သူသည် အခက်ခဲဆုံးသော စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့လေပြီ။ အောင်မြင်ရာ၌လည်း လန်ဒန်မြို့ပေါ်ရှိ နာမည်ကြီး ဆရာဝန်များ ကျက်စားရာ အနောက်ပိုင်း နယ်မြေတွင် နေထိုင်ပြီး အောင်မြင်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ လန်ဒန်မြို့ကြီးနှင့် အလွန် ဝေးကွာသည့် သာမည တောမြို့ကလေး တစ်မြို့တွင် သာမန် လက်ထောက် ဆရာဝန် လုပ်ရင်းနှင့် အောင်မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအောင်မြင်မှု အတွက် သူသည် ဝမ်းသာ၍ မဆုံး။ ဂုဏ်ယူ၍ မဆုံး။

အင်ဒရူး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပေါ့ပါးလျက် ရှိပြီး သူ့ ခြေထောက်များသည် မြေကြီးနှင့် ထိသည်ဟုပင် မထင်မိတော့ပေ။ အခုလို စာမေးပွဲ အောင်သွားပြီ ဆိုတော့လည်း ဘာမှ မဟုတ်သလို ဘာမှ မထူးခြားသလို ဖြစ်နေပြန်လေ၏။ စာမေးပွဲ မဖြေခင်တုန်းက မအိပ်ခဲ့ရသည့် ညများ၊ ကာဒစ်ဖ်သို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် အစုတ်ကလေးနှင့် တပင်တပန်း သွားခဲ့ရသည့် နေ့ရက်များ၊ မစားနိုင် မအိပ်နိုင်နှင့် ကျက်လိုက် မှတ်လိုက် လုပ်ခဲ့ရသည့် အချိန်နာရီများ၊ ဤအရာများသည် မပြောလောက်သည့် သာမည အသေးအဖွဲ ကိစ္စများလို ဖြစ်သွားလေသည်။

အင်ဒရူးသည် အရူး တစ်ယောက်ပမာ ရွှင်လန်း မြူးထူးသော စိတ်ဖြင့် လူအများကြားတွင် ဖြတ်လျှောက် သွားနေသည်။ တက္ကစီများကိုလည်း မမြင်။ နှစ်ထပ် ဘတ်စကားကြီးများ၏ အသံဗလံများကိုလည်း မကြား။ သူ ရိုက်လိုက်သည့် ကြေးနန်းကိုသာ ရလျှင် ခရစ္စတီ မည်မျှ ဝမ်းသာလေမည်နည်း ဟူသော အတွေး ရေလျှင်ကြောတွင် နစ်မျောကာ မိုးမမြင် လေမမြင် လျှောက်သွားလျက် ရှိလေ၏။

(၁၁)

မီးရထားသည် အဘာရာလောမြို့သို့ ဆိုက်နေကျ အချိန်ထက် နာရီဝက်ခန့် နောက်ကျ၍ ဆိုက်လေသည်။ မီးရထား ဆိုက်ချိန်တွင် သန်းခေါင် နီးနေပေပြီ။ လေမုန်တိုင်း ကျနေသဖြင့် မီးရထားမှာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် မခုတ်နိုင်ခဲ့ပေ။ တစ်လမ်းလုံး ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ ခုတ်မောင်းခဲ့ရ၏။

မီးရထားပေါ်မှ ဆင်း၍ ပလက်ဖောင်းပေါ် ခြေချမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အင်ဒရူးသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက် ရှိသော ဟာရီကိန်း လေမုန်တိုင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေတော့၏။ အဘာရာလောမြို့မှာလည်း လေမုန်တိုင်းအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

အင်ဒရူးသည် တိုက်ခတ်နေသော လေအရှိန် ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲ ပါမသွားစေရန် အလွန် သတိကြီးစွာ ထား၍ လျှောက်နေရလေသည်။ ဘူတာရုံ တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့လျက် ရှိ၏။ ဘူတာရုံ အဝင်ဝဠံ တန်းစီ၍ စိုက်ထားသော ထင်းရှူးပင်ပေါက်များသည် လေဒဏ်ကြောင့် တစ်ဖက်သို့ ကွေးညွတ်ကာ တရွှီးရွှီး တရှဲရှဲ အော်မြည်ပြီး ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြပေသည်။ မည်းမှောင်နေသော ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် ကြယ်ကလေးများသည် ကိုယ့် အစုလေးနှင့် ကိုယ် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ရပ်တည်ကာ တလက်လက် တောက်ပနေကြလေ၏။

အင်ဒရူးသည် လေဒဏ်ကို ကြုံကြုံခံ၍ ဘူတာလမ်း အတိုင်း လျှောက်လာသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက် ဆောင့်၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်း ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လာသော လေသံကို နားထောင်ရင်းကပင် အင်ဒရူး၏ စိတ်မှာ ရွှင်မြူးလျက် ရှိလေသည်။ သူသည် ကြီးမားသော အောင်မြင်မှုကို ရင်ဝယ် ပိုက်၍ ပြန်လာနိုင်ခဲ့ပေပြီ။ သူသည် ယခုအချိန်မှ စ၍ အလွန် ကျယ်ဝန်းပြီး နက်နဲ ခက်ခဲလှသော ဆေးပညာ လောက အတွင်းသို့ ခုံညား ထည်ဝါစွာနှင့် ချင်းနင်း ဝင်ရောက်နိုင်ပေတော့မည်။ ဆာ ရောဘတ် အက်ဘီး၏ စကားများကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိတိုင်း စိတ်နှလုံး အေးမြခြင်းကို ခံစားရလေသည်။

ခရစ္စတီအား အမြန်ဆုံး တွေ့လို မြင်လိုသော စိတ်ကလည်း ပြင်းပြလျက် ရှိသည်။ ခရစ္စတီနှင့် တွေ့ပြီး သူ့ အတွေ့အကြုံများကို အားရပါးရ ပြောပြချင်၏။ ဖြစ်ခဲ့သမျှ ကြုံခဲ့သမျှ အရာရာတိုင်းကို အသေးစိတ် ခြယ်မှုန်း၍ စီကာပတ်ကုံး ပြောပြချင်၏။ သူ့ လန်ဒန်မှ ရိုက်လိုက်သည့် ကြေးနန်းကတော့ ခရစ္စတီအား သတင်းကောင်း ပါးပြီးလောက်ပေပြီ။ သို့သော်လည်း ထိုကြေးနန်းစာသည် သူ့ လန်ဒန်မြို့၌ စာမေးပွဲ ဖြေဆိုနေရသည့် အချိန်ကာလ အတွင်းက ကြုံခဲ့ရသည့် အံ့စရာ၊ ထိတ်စရာ၊ စိတ်ညစ်စရာ၊ ဝမ်းသာစရာ၊ ရွှင်စရာ၊ မြူးစရာများကို အသေးစိတ် ဖော်ပြနိုင်စွမ်း ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သူ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှကို အသေးစိတ် မဖော်ပြနိုင်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ခရစ္စတီအတွက် ပြီးပြည့်စုံခြင်းသို့ မရောက်သေးဟုပင် သူ ယူဆလေ၏။

သူသည် ဘူတာလမ်းမှ နေ၍ တဲလဂတ်လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ လူတစ်ယောက် ပြေးလာနေသည်ကို စိတ်ထဲက အလိုလို သိလိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ လူတစ်ယောက် အမောတကော ပြေးလာနေခြင်းပေတည်း။

ကဆုန်ချ၍ ပြေးလာနေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေသော လေသံက အရာရာကို စိုးမိုးထားသဖြင့် ထိုလူ၏ ဖိနပ်သံကို အင်ဒရူး မကြားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုသူ သူ့အနား ရောက်မှပင် ကျောက်မီးသွေးတွင်း အမှတ်သုံးမှ အရေးပေါ် လူနာတင်ယာဉ် အလုပ်သမား ဖရန့် ဒေးဗီးမှန်း သိရလေ၏။

ဖရန့် ဒေးဗီးသည် နွေဦးပေါက်က သူ ဖွင့်လှစ် ပို့ချပေးခဲ့သော ကြက်ခြေနီ ရှေးဦး သူ့နာပြု သင်တန်း တစ်ခုတွင် တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့ဖူးသော သင်တန်းသား တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။ အင်ဒရူးက သူ့ကို မြင်လိုက်သည့် ခဏမှပင် ဖရန့် ဒေးဗီးကလည်း သူ့အား အင်ဒရူးမှန်း သိသွားလေသည်။

‘ကျွန်တော် ဒေါက်တာအိမ်ကို လာတာပါ။ လေက သိပ်ပြင်းတော့ တယ်လီဖုန်းကြိုးတွေလည်း အားလုံး ပြတ်နေတယ်’

ဖရန့် ဒေးဗီး၏ အသံသည် လေသံဖြင့် ထွေးလုံး ရစ်ပတ် ဖြစ်ကာ ပျောက်သွားလေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီ လာတာလဲ’

အင်ဒရူးက အော်၍ မေးလေသည်။

ဒေးဗီးက အင်ဒရူး၏ နားအနီးသို့ ကပ်၍ ပြန်အော်လေသည်။

‘ကောင်လေး တစ်ယောက် မြေပိနေတယ် ဒေါက်တာ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ပိတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆွဲထုတ်လို့ မရဘူး၊ သူ့နာမည်က ဆင်ဘီဗန်တဲ့၊ ဆရာ လူနာ စာရင်းထဲက လူပဲ၊ ဒေါက်တာ အမြန်လိုက်ပြီး ကြည့်ပေးမှ ထင်တယ်’

‘ငါ့မှာ ဆေးအိတ် မပါလာဘူးကွာ၊ မင်း ငါ့ အိမ်ကို သွားပြီး ဆေးအိတ် ယူခဲ့၊ ငါ တွင်းအမှတ်သုံးကို သွားနှင့်မယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အင်ဒရူးသည် တွင်းအမှတ်သုံးဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်သည်။ ပြီးမှ သတိရသဖြင့် ‘ဟေး ဒေးဗီး၊ ငါ တွင်းအမှတ်သုံးဘက် သွားတယ်ဆိုတာ ငါ့မိန်းမကို ပြောခဲ့ဦးနော်’ ဟု အော်၍ မှာလိုက်လေ၏။

အင်ဒရူးသည် လေးမိနစ်ခန့်မျှ အတွင်းမှာပင် မြေပြိုရာ တွင်းအမှတ်သုံးသို့ ရောက်သွားသည်။ အဆမတန် ပြင်းထန်သော လေဒဏ်ကြောင့် တွင်းအမှတ်သုံးသည် ရုတ်သံ လမ်းမကြီးနှင့် မီးရထား လမ်းခွဲပေါ် ဖြတ်၍ ပြိုကျသွားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အသက်ကယ် အခန်းတွင် အလုပ်သင် မန်နေဂျာနှင့် အလုပ်သမား သုံးဦးသည် စိုးရိမ် ပူပန်စွာဖြင့် သူ့အား စောင့်မျှော်နေကြသည်ကို တွေ့ရပေ၏။ သူ့ကို မြင်လိုက်သောအခါ သောက အတော်ကလေး လျော့သွားပုံ ရလေသည်။

‘ဆရာ လိုက်လာလို့ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ တွင်းပြိုတာကတော့ မုန်တိုင်း ကျကျချင်း ပြိုတာပဲ ဒေါက်တာ၊ အသေအပျောက်တော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် တပည့် တစ်ယောက်တော့ မြေပိနေတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆွဲထုတ်နေကြတာ ကြာပြီ၊ မရဘူး၊ တစ်လက်မတောင် မရွေ့ဘူး’

အင်ဒရူးနှင့် အလုပ်သင် မန်နေဂျာတို့သည် မြေအောက် ဥမင် အတွင်းသို့ ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်သည်။ အလုပ်သမား နှစ်ဦးက လူနာတင် ထမ်းစင်ကို မ၍ နောက်မှ လိုက်သည်။ ထမ်းစင်သမားများ နောက်မှ အလုပ်သမား တစ်ဦးသည်

ဆေးသေတ္တာကို ပိုက်၍ လိုက်လေသည်။ သူတို့ လူစု တွင်းထဲသို့ ဆင်းချိန်တွင် နောက်မှ လူတစ်ဦး လိုက်လာလေသည်။ ထိုသူကား ဖရန့် ဒေးဗီးပေတည်း။

‘မင်း အမြန်သားပဲ ဒေးဗီး’

အင်ဒရူးက ဆီးကြို၍ ချီးကျူးစကား ဆိုသည်။ ဒေးဗီးသည် အင်ဒရူး ဘေးနား ရောက်အောင် တိုးလာပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ့ခမျာ အပြေးအလွှား လာခဲ့ရသဖြင့် အမောတကော ဖြစ်ကာ စကား မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝုန်းခနဲ မြည်ဟည်းသံ တစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး ချိုင့်၏ တစ်ဖက်စွန်းမှ မြေများသည် ပြိုကျလာပြန်လေ၏။ သူတို့ အားလုံး ကသောကမျော ပြန်၍ ထွက်ကြပြန်သည်။ အရေးတကြီး ထွက်ရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အစုလိုက် အပြုံလိုက် ထွက်နိုင်ကြသည် မဟုတ်ပေ။ မြေအောက် ဥမင် လိုဏ်ခေါင်းသည် လူတစ်ယောက် သွားသာ ရပ်သာရုံမျှသာ ကျယ်ဝန်းသည် ဖြစ်ရာ အလုပ်သင် မန်နေဂျာက ရှေ့ဆုံး၊ သူ့နောက်မှ အင်ဒရူး၊ အင်ဒရူးနောက်မှ ဒေးဗီးနှင့် ထိုနောက်မှ အလုပ်သမား သုံးဦး အစဉ်လိုက် တန်းစီ၍ ထွက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အင်ဒရူးသည် မြေအောက် ကျောက်မီးသွေးတွင်းထဲသို့ မကြာခဏ ဆင်းခဲ့ဖူး၏။ ဒရင်းဖီးမြို့တွင် နေစဉ်က သူ ဆင်းခဲ့ဖူးသည့် တွင်းများမှာ နက်လည်း နက်၍ ကျယ်လည်း ကျယ်သည်။ ခိုင်မာ တောင့်တင်း၍ ကျစ်လျစ် သိပ်သည်းမှုလည်း ရှိသည်။ ယခု တွင်းအမှတ်သုံးမှာမူ တွင်းဟောင်းကြီး ဖြစ်သဖြင့် မြေအောက် ဥမင်လမ်းများ၏ အခြေအနေမှာလည်း နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်မချရပေ။ အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး ပြိုကျနိုင်သည်က များသဖြင့် အသက်ကိုမှ ရဲရဲ မရှူရဲဘဲ သတိကြီးစွာ ထား၍ လျှောက်သွားရလေသည်။

ဥမင်လမ်းများသည် အကွေ့အကောက်က များရသည့်အထဲ ကျဉ်းလည်း ကျဉ်း၍ နိမ့်လည်း နိမ့်၏။ မတ်တတ်ရပ် သွားနိုင်သော နေရာ အလွန်နည်းသည်။ အများအားဖြင့် လေးဖက်ထောက်၍ တဖြည်းဖြည်းချင်း တွားသွားရသည်။ အချို့နေရာများတွင် မိုင်ဝက်ခန့်မျှ လေးဖက်ထောက် တွားသွားရလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ သွားနေသော အလုပ်သင် မန်နေဂျာသည် ရုတ်တရက် ရှေ့ဆက် မသွားသေးဘဲ ခဏမျှ ရပ်လိုက်သည်။ အင်ဒရူးကလည်း မန်နေဂျာ၏ အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်ကာ သူ သွားသည့် ပုံစံအတိုင်း သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် မြေပိထားသည့် လူအနီးသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

မြေပြိုသော နေရာတွင် အလုပ်သမား သုံးဦး ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့ သုံးဦးသည် ဆင်ဘီဗန်အား မြေအောက်မှ ဆွဲထုတ်ရန် နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားနေကြသူများပေတည်း။

မြေကြီးနှင့် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ အောက်တွင် ရောက်နေသော ဆင်ဘီဗန်၏ အနေအထားသည် ခပ်ကွေးကွေး ဖြစ်၏။ စန့်စန့်ရန်ရန် အပိခံရခြင်း မဟုတ်ပေ။ သူ့ကိုယ်မှာ ဘေးစောင်း ဖြစ်နေပြီး တစ်ဖက်သော လက်မှာ နောက်ဘက်သို့ ရောက်နေသည်။ နောက်ဘက်သို့ ရောက်နေသော ထိုလက်သည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ အောက်တွင် ပျောက်ကွယ်လျက် ရှိလေသည်။

ဆင်ဘီဗန်အား ဆွဲထုတ်ရန် ကြိုးပမ်းနေကြသည့် အလုပ်သမား သုံးဦးသည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေကြလေသည်။ သူတို့၏ နောက်ဘက်တွင် သူတို့ သုံးထားသည့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာတို့သည် ဟိုတစ်ခု သည်တစ်ခု ပြန်ကျနေလေသည်။

‘အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ၊ မရသေးဘူးလား’ ဟု မန်နေဂျာက တီးတိုးလေသဖြင့် မေးသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့တော့ လုပ်လို့ကို မရသေးဘူး ဆရာ၊ နည်းမျိုးစုံနေပြီ၊ နေရာက နည်းနည်းကလေးမှ မရွေ့ဘူး၊ စိတ်ပျက်စရာပဲ’ ဟု တစ်ဦးက ဖြေလေသည်။

မန်နေဂျာက သူ့ခေါင်းအထက်မှ အမိုးကို တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ခင်ဗျားတို့ မလုပ်ကြနှင့်တော့၊ ဒီမှာ ဆရာဝန် ပါလာတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ဖယ်ပေးကြဦး၊ နောက်ကို နည်းနည်း ရွှေ့ပေး၊ အဲ .... အဲ .... ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဖြည်းဖြည်းလုပ်၊ ဖြည်းဖြည်း .... ဖြည်းဖြည်း၊ ဟုတ်ပြီ’

အလုပ်သမား သုံးဦးက နောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖင်ရွှေ့ ဖင်ရွှေ့၍ ဆုတ်ပေးကြသည်။ အင်ဒရူးသည် ဖြည်းဖြည်း သာသာကလေး တွား၍ ရှေ့သို့ တိုးလာနေရင်းမှ မကြာသေးမီက သူ ဖြေဆို ပြီးစီးခဲ့သည့် စာမေးပွဲကို သတိရနေမိလေသည်။

စာမေးပွဲတွင် ‘ဇီဝဓာတုဗေဒ’ ဘာသာရပ်ကို သူ ဖြေခဲ့ရသည်။ ယင်း ဘာသာရပ်သည် ခက်လည်း ခက်၏။ သုံးစွဲထားသည့် ဝေါဟာရ စကားလုံးများကလည်း အလွန် အဆင့်အတန်း မြင့်သဖြင့် ကျက်ရ မှတ်ရသည်မှာ မလွယ်ကူလှပေ။ သိပ္ပံ ဝေါဟာရ အသုံးအနှုန်းများကြောင့် အတော်ကြီး အပင်ပန်းခံ၍ ဖတ်ပါမှ နားလည်နိုင်သည်။ သို့သော်လည်း ယင်း ဘာသာရပ် ဆိုင်ရာ စာအုပ်များထဲတွင် ယခုလို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ မတော်တဆ ဖြစ်လာတတ်သည့် အရေးပေါ် ဖြစ်ရပ်မျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတစ်လုံးမှ ရေးမထားချေ။ မည်မျှလောက်ပင် ကြီးကျယ် ခုံညား၍ ထည့်ဝါသော စကားလုံး အသုံးအနှုန်းများဖြင့် ရေးထားစေကာမူ တကယ့် လက်တွေ့ ဘဝတွင် ကြုံလာရတတ်သည့် ဖြစ်ရပ်များ အတွက် အသုံးတည့်ချင်မှ တည့်တတ်သည့် သဘောကို သူ သတိ မထားမိဘဲ မနေနိုင်ပေ။

ဆင်ဘီဗန်ကား သတ္တိကောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်ချေသည်။ ခံနိုင်ရည်နှင့် သတ္တိရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ယခု အချိန်အထိ သတိလစ်မသွားသေးပေ။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကျောက်မှုန့် ဖုန်မှုန့်များ အောက်တွင် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်လျက် ရှိပေသည်။

ဆင်ဘီဗန်သည် အင်ဒရူးကို မြင်သည့်အခါ ကြိုးစား အားတင်း၍ ပြုံးသည်။ ‘ဒဏ်ရာ ရထားတဲ့ လူနာ တစ်ယောက်ကို တွေ့ရင် ဘယ်လို ပြုစု ကုသပေးရမယ် ဆိုတာ ဒေါက်တာနှင့် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ သရုပ်ပြဖို့ ဖြစ်လာတာပဲ’ ဟုလည်း ပြောလေသည်။ ဆင်ဘီဗန်သည်လည်း အင်ဒရူး ကြီးကြပ်၍ လုပ်ခဲ့သည့် ကြက်ခြေနီ ရှေးဦး သူနာပြု သင်တန်းတွင် ဒေးဗီးနှင့် အတူ သင်တန်း တက်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ဘီဗန်သည် ပတ်တီးစည်းနည်း လက်တွေ့ သင်တိုင်း မကြာခဏ လွဲမှားတတ်သဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ပြန်၍ သင်ကြား ပြသပေးခဲ့ရဖူးလေသည်။

အင်ဒရူးသည် အလုပ်သင် မန်နေဂျာ၏ လက်ထဲမှ မှန်အိမ်မီးရောင်ဖြင့် ဘီဗန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ သူ၏ ဘယ်ဘက် လက်မောင်း တစ်ခုမှ လွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဘယ်ဘက် လက်မောင်းမှာမူ မြေဆိုင် မြေခဲ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ အောက်၌ ရောက်နေလေသည်။ ပိနေသော ထုထည်က ကြီးမားလွန်းသဖြင့် နည်းနည်းကလေးမှ လှုပ်မရ ရွှေ့မရနိုင်တော့သည့် အခြေအနေ ဖြစ်၏။

ဤမျှ များပြားလေးလံလှသော ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ အောက်မှ ဘီဗန် လွတ်မြောက်ရေး အတွက် လုပ်နိုင်တော့မည့် နည်းလမ်းမှာ တစ်လမ်းသာလျှင် ရှိပေတော့သည်။ ထိုနည်းလမ်းက အခြား မဟုတ်ပေ။ ဘီဗန်၏ လက်ကို ဖြတ်ပစ်ရန်သာ ဖြစ်၏။ အင်ဒရူးသည် ဘီဗန်၏ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသည့် အခြေအနေကို ကြည့်ကာ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်နေမိလေ၏။

လက်မောင်းဆီမှ အဆမတန် နာကျင် ကိုက်ခဲမှု ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသော ဆင်ဘီဗန်သည် အင်ဒရူး၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်၍ သူ့ အခြေအနေကို ရိပ်မိဟန် တူ၏။ ‘ကောင်းသလိုသာ လုပ်ပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့် ကံပေါ့၊ အရေးကြီးတာက ဒီနေရာက ကျွန်တော် မြန်မြန် ထွက်နိုင်ဖို့ပါပဲ’ ဟု ညင်ညင်သာသာ ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။

‘စိတ်မပူပါနှင့် ဘီဗန်၊ မင်း ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ငါ အခုပဲ မင်းကို အိပ်ပျော်သွားအောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ မင်း နိုးလာရင် အိပ်ရာထဲ ရောက်နေတာ တွေ့ရမှာပေါ့ကွာ’

အင်ဒရူးသည် ရောက်နေသည့် နေရာ၏ အထက်ရှိ အမိုးသည် နှစ်ပေခန့်မျှသာ မြင့်သည် ဖြစ်ရာ ဤမျှလောက် နိမ့်၍ ဤမျှလောက် ကျဉ်းကျပ်သော နေရာတွင် လုပ်ရ ကိုင်ရမည့် ကိစ္စမှာ မလွယ်ကူလှပေ။ အင်ဒရူးသည် ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာဖြင့် အပေါ်အကျိုကို ချွတ်၍ ခေါက်လိုက်ပြီး ဘီဗန်၏ ခေါင်းအောက်တွင် ခုပေးလိုက်သည်။ အကျိုလက်များကို ခေါက်၍ ပင့်တင်လိုက်ပြီးလျှင် ဆေးအိတ်ကို လှမ်းတောင်းသည်။ အလုပ်သင် မန်နေဂျာက ဖရန့် ဒေးဗီး လက်ထဲမှ ဆေးအိတ်ကို ယူ၍ အင်ဒရူး လက်ထဲ ထည့်ပေးရင်းက အင်ဒရူး၏ နားဝသို့ ကပ်ကာ လေသံဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။

‘မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်မှ ဖြစ်မယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်က အမိုးက မခိုင်ဘူး၊ အချိန်မရွေး ပြိုကျနိုင်တယ်၊ ပြိုလိုက်ရင်လည်း ဒေါက်တာ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အားလုံး ကြွမှာပဲ’

အင်ဒရူးသည် ဆေးအိတ်ကို ကပျာကယာ ဖွင့်သည်။ ဆေးအိတ်ထဲမှ ပြင်းထန် စူးရှသော ကရိုလိုဖောင်း အနံ့သည် ထွက်ပေါ်လာသည်။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ လျှောက်စမ်းလိုက်သည့် အခါ သူ တွေးထင်ထားသည့် အတိုင်း ပုလင်းကွဲ အစအနများကို တွေ့ရလေ၏။ အရေးတကြီး အပြေးအလွှား လာခဲ့ရသော ဒေးဗီးသည် လမ်းတွင် ဆေးအိတ် လွတ်ကျခဲ့သဖြင့် ကရိုလိုဖောင်း ပုလင်းများ ကွဲကုန်လေပြီ။

အင်ဒရူးသည် ဘာဆက်၍ လုပ်ရမုန်း မသိနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေ၏။ စိုးရိမ် ထိတ်လန့်စိတ်ကလည်း သူ့အား လွှမ်းမိုး ဖိစီးလာသည်။ သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်ကို မြေပေါ်သို့ ပြန်လွှတ်ကာ မေ့ဆေး အယူခိုင်းရလျှင် ကောင်းလေမည်လား။

တကယ်ဆိုတော့ ယင်းကဲ့သို့ လုပ်ရန်မှာ လုံးဝ ဖြစ်နိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပေ။ လက်ရှိ အခြေအနေမှာ အချိန်ကို လှူ၍ လုပ်ရမည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ရာ မေ့ဆေး ရောက်လာချိန် အထိ စောင့်ဆိုင်းနေ၍ မဖြစ်ချေ။ နောက်ပြီး သူ့တွင် မေ့ဆေးပေး ကိရိယာ တန်ဆာပလာများလည်း ပါမလာ။

အင်ဒရူးသည် စက္ကန့် သုံးဆယ်ခန့် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမုန်း မသိဖြစ်ကာ ကြောင်နေသည်။ ထို့နောက် ယောင်တိယောင်ကန်းနှင့်ပင် ဘီဗန်၏ အသားထဲသို့ မော်ဖင်း တစ်လုံး ထိုးပေးလိုက်လေ၏။ သူသည် အချိန်ဖြုန်း မနေတော့ဘဲ ဆေးအိတ်ကို သူ လိုချင်သည့် အချိန်တွင် ရနိုင်ရန် ဘေးနားတွင် ကပ်၍ ချထားလိုက်ပြီး ဘီဗန်အား ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ဘီဗန်၏ လက်မောင်းရင်းဆီမှ သွေး အဆမတန် ထွက်လျက်ရှိ၏။ သူသည် သွေးတိတ်အောင် လုပ်ရင်းက ‘မင်း မျက်စိတွေ မှိတ်ထားကွာ’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မှန်အိမ် မီးရောင် မှုန်ဝါးဝါး အောက်ဝယ် အင်ဒရူး၏ အရိပ်သည် ရှုပ်ယှက်ခတ် လှုပ်ရှားလျက် ရှိပေသည်။ ပထမဆုံး ကျသွားသော ဓားချက်၏ အရှိန်ကြောင့် ဘီဗန် တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ညည်းသံ တစ်ချက် ထွက်လာလေသည်။ ဘီဗန်သည် နောက်ထပ် ကျလာသမျှ ဓားချက်ကို အံ့ကြိတ်၍ တင်းခံလေ၏။ သူ့နှုတ်မှ ညည်းသံ တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ခံရချက် ပြင်းထန် နာကျင်လွန်း၍ ထွက်ပေါ်လာသည့် ညည်းသံမျိုး။ အင်ဒရူး၏ လက်ထဲမှ ဓားက အရိုးကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည့် အခါတွင်မူကား ဘီဗန် သတိလစ်သွားလေတော့၏။

သွေးကြောပိတ် ဇာဂနာဖြင့် သွေးလွှတ်ကြောကို ညှပ်နေချိန်တွင် အင်ဒရူး၏ နဖူးပြင်ဝယ် ချွေးသီး ချွေးပေါက်များ သီးနေသည်။ မီးရောင်က အားမကောင်းသဖြင့် သူ လုပ်ကိုင်နေသမျှ ပြန်၍ မမြင်နိုင် မကြည့်နိုင်သည့် အခြေအနေ ဖြစ်လေသည်။

ကြွက်တွင်းနှင့် တူသော မြေအောက် ရွံ့ဗွက်များထဲ၌ ထိုင်၍ လုပ်ကိုင်နေရသည်မှာ အသက်ပင် ၀၀ မရှူရချေ။ မေ့ဆေး ကိရိယာလည်း မရှိ၊ ခွဲစိတ်ခန်းထဲတွင်လည်း မဟုတ်။ သူ လိုသမျှ ခွဲစိတ် ကိရိယာများကို ပေးရန် အသင့် စောင့်နေသည့် သူနာပြု ဆရာမများလည်း အနီးတွင် မရှိ။ သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခွဲစိတ်ပါရဂူ တစ်ဦး မဟုတ်။ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေကား ရှုပ်ထွေး ခက်ခဲလှချေသည်။

ဤမျှ ရှုပ်ထွေးလှသော ကြားထဲတွင် လုပ်ကိုင်နေရသည်မှာ အေးအေးဆေးဆေး မဟုတ်ပေ။ အန္တရာယ်များမှာ သူ့ အနီး၌ ကပ်နေသည်။ သူ့ ခေါင်းပေါ်မှ အမိုးသည် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ပြိုကျလာနိုင်၏။ သူ့နောက်ဘက်မှ ထိုင်နေသော လက်ထောက် မန်နေဂျာ၏ အသက်ရှူသံမှာ ပြင်းထန်လွန်းလှ၏။ သူ့ လည်ပင်းပေါ်သို့ တစ်စက်ချင်း

ကျနေသော ရေပေါက်များကြောင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အေးခဲနဲ့ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်ရသေးသည်။ မမြင်မကန်းနှင့် လျင်မြန် သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနေသော သူ့ လက်ချောင်းများသည် သွေးတို့ဖြင့် စိုရွှံ ပူနွေးလျက် ရှိလေ၏။

ထို့နောက် အရိုးကို လွှဲနှင့် တိုက်၍ ဖြတ်ပြန်၏။ ဆာ ရောဘတ်၏ အသံသည် သူ့နားထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်မျှ မြည်ဟည်းလျက် ရှိသည်။

‘သိပ္ပံနည်းကျကျ ဆေးဝါး ကုသမှု လုပ်ငန်းကို ထိထိရောက်ရောက် လုပ်နိုင်အောင် အခွင့်အရေး ရဖို့ လိုတယ်ကွ’

‘ဘုရား .... ဘုရား၊ ဘုရားတပည့်တော် ဒီလူရဲ့ အသက်ကို ချောချောမောမော ကယ်တင်နိုင်ပါ့မလား’

နောက်ဆုံး အချိန် နောက်ဆုံး အဆင့်သို့ နီးကပ်လာသည်။

ဘီဗန်၏ လက်မောင်းရိုးသည် ပြတ်သွားသည်။ လွှဲနှင့် တိုက်ဖြတ်ထားသဖြင့် သွေးများ တစ်စိမ့်စိမ့် ယိုထွက်နေသော လက်မောင်း ဒဏ်ရာ ငုတ်တို အတွင်းသို့ ဆေးပတ်တီးစများကို ထိုးသွင်းလိုက်ပြီး ကပျာကယာ ခူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်ကာ ‘သူ့ကို သယ်ထုတ်ကြတော့’ ဟု လှမ်းပြောလိုက်၏။

ဘီဗန်အား ဝိုင်း၍ မကာ ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် အကွာအထိ သယ်ယူခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာမှာ စိတ်ချရသော နေရာ ဖြစ်သည့်အပြင် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း ရှိသဖြင့် လူတစ်ယောက်တော့ ကောင်းစွာ မတ်တတ် ရပ်နိုင်လေသည်။ အင်ဒရူးသည် ဘီဗန်၏ ဒဏ်ရာကို ပြန်ကြည့်ပြီး သန့်စင်သွားအောင် ဆေးကြော သုတ်သင်ပေးပြီး ပတ်တီးကို စနစ်တကျ စည်းပေးလိုက်သည်။ အနာ အဆိပ် မဖြစ်စေရန်လည်း ဆေးထည့်ပေးလေသည်။

ဆင်ဘီဗန်ကတော့ သတိလစ်နေဆဲပင်။ သူ၏ သွေးခုန်နှုန်းမှာ နှေးကွေးနေသေးသော်လည်း ပုံမှန် အနေအထားမှာ ရှိသည်။ အခြေအနေက စိတ်ချရပြီ။

အင်ဒရူးသည် သူ့ နဖူးတွင် တွဲလွဲခိုနေသော ချွေးသီး ချွေးပေါက်ကြီးများကို လက်ခုံနှင့် သုတ်လိုက်သည်။

အလုပ်ကတော့ ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

‘သူ့ကို လူနာစင်ပေါ် တင်ပြီး အပြင် ထုတ်လိုက်တော့၊ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး လုံသွားအောင် ဒီစောင်တွေနှင့် ပတ်ပေး၊ အပြင် ရောက်ရင် သူ့ အတွက် ရေနွေးပုလင်း များများရဖို့ လိုလိမ့်မယ်’

သူတို့ အားလုံး ရှေ့နောက် တန်းစီ၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်းပင် ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တချို့ နိမ့်သော နေရာများတွင် ငုံ့လျှိုး၍ လျှောက်ရသည်။ သူတို့ ထွက်လာပြီး ခြေလှမ်း ခြောက်ဆယ်ခန့် အရောက်တွင် သူတို့၏ နောက်ဘက် မြေအောက် အနိမ့်ပိုင်းဆီမှ တော်လည်းသံလိုလို အသံမျိုးကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရ၏။ အသံမှာ ဥမင်လိုက်ခေါင်း အတွင်းသို့ မီးရထား တစ်စီး ခုတ်မောင်း၍ ဝင်လာသည့်အခါ ထွက်လာတတ်သည့် အသံမျိုးပေတည်း။

အလုပ်သင် မန်နေဂျာသည် နောက်ဘက်သို့ လုံးဝ လှည့်မကြည့်ပေ။ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်ကာ အလွန် စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားသည့် အသံမျိုးဖြင့် အင်ဒရူးအား လှမ်းပြောလေသည်။

‘သွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့တဲ့ နေရာက အမိုး ပြိုကျသွားပြီ’

မြေအောက်တွင်းဆီမှ အပြင်သို့ ထွက်ရသည့် ခရီးမှာ တစ်နာရီနီးပါးမျှ ကြာလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ အချို့သော ထောင့်ချိုးများနှင့် အကွေ့များတွင် လူနာတင်စင်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ထုတ်နေရသဖြင့် အချိန်များစွာ ကုန်ရလေ၏။ အင်ဒရူး အနေဖြင့် သူတို့ လူစု မြေအောက်၌ အချိန်မည့်မျှ ကြာခဲ့သည်ကို အတိအကျ မပြောနိုင်ချေ။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် မြေပေါ်နှင့် မြေအောက် ဆက်သွယ်ရာ လှေကားဆီသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

မြေပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လာကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အေးမြသော လေက ဆီးကြို နှုတ်ဆက်သည်။ အင်ဒရူးသည် သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်သော လေကို အားရပါးရ တဝကြီး ရှူပစ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့စိတ်သည် ကြည်လင် ပေါ့ပါးသွားသည်။ သူသည် လှေကား လက်ရန်းကို ကိုင်၍ ရပ်နေမိသည်။ ယခုအချိန်ထိ အမှောင်ထုက စိုးမိုးဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ကျောက်မီးသွေးတွင်း၏ နယ်နိမိတ် အတွင်း၌မူ ကတ္တရာစေး မီးဖိုကြီး တစ်ခုမှ ထွက်ပေါ်နေသော မီးတောက် မီးလျှံများကြောင့် လင်းထိန်နေပေသည်။ မီးဖို၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင်မူ သူတို့ ထွက်အလာကို ရင်တမမဖြင့် စောင့်မျှော်နေကြသော လူတစ်စု ရပ်နေကြသည်။ ထိုလူစုထဲတွင် တဘက်ကလေးများ ခေါင်းပေါ် တင်ထားသည့် အမျိုးသမီးများလည်း ပါလေသည်။

အင်ဒရူး၏ ရှေ့မှ လူနာတင်စင် ဖြတ်သွားခိုက်တွင် သူ့နာမည်ကို အမောတကောနှင့် ခေါ်သံ ကြားလိုက်ရပြီး တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် ခရစ္စတီ၏ လက်များသည် သူ၏ လည်ပင်းအား သိမ်းကျုံး ဖက်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ခရစ္စတီသည် သူ့အား တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားရင်းက ကလေးငယ် တစ်ယောက်ပမာ ရှိုက်ကြီးတင် ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ငိုကြွေးလျက် ရှိရှာသည်။ ခရစ္စတီတွင် ခေါင်းဆောင်းလည်း မပါ။ ခြေအိတ်လည်း မပါ။ ညဝတ်အင်္ကျီပေါ်တွင် အနွေးထည် အင်္ကျီရှည်ကြီး ထပ်ဝတ်ထားသည်။ သူမ၏ ပုံပန်းသည် မုန်တိုင်းထန်လှသော ညအမှောင် အောက်ဝယ် အိမ်ခြေယာမဲ့ ဖြစ်နေသည့် မိဘမဲ့ ကလေး တစ်ယောက်နှင့် တူလှပေသည်။

အင်ဒရူးမှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။ ခရစ္စတီ၏ လက်များကို အသာအယာ ဆွဲဖယ်ပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ကာ 'ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ငိုနေရတာလဲ အချစ်ရယ်' ဟု မေးလေသည်။ ခရစ္စတီက သူမ၏ လက်များကို အဖယ်မခံဘဲ ဇွတ်ထိုး၍ တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်ထားလေသည်။

‘သူတို့က ပြောကြတယ်၊ မြေပြိုကျလို့ ရင် အပြင်ကို မထွက်နိုင်တော့ဘူးတဲ့’

ခရစ္စတီ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အအေးဒဏ်ကြောင့် ပြာနုမ်းနေရုံမျှမက ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိ၏။ အင်ဒရူးသည် ခရစ္စတီအား အသက်ကယ် အခန်းအတွင်းရှိ မီးဖိုဘေးသို့ ခေါ်သွားသည်။ နှစ်ဦးသာ ကိုကိုးပူပူကို ထွေးထွေးနွေးနွေး ဖြစ်သွားအောင် သောက်ကြသည်။ ဖန်ခွက် အပို မရှိသဖြင့် ဖန်ခွက် တစ်ခွက်တွင် ထည့်ကာ တစ်လှည့်စီ သောက်ကြရခြင်း ဖြစ်၏။ အချိန် အတော်ကြီး ကြာမှပင် ရတောင့်ရခဲ ရရှိလာခဲ့သည့် အထက်တန်းကျလှသော အင်ဒရူး၏ ဘွဲ့သစ် အကြောင်းကို မေးဖို့ မြန်းဖို့ ပြောဖို့ ဆိုဖို့ သတိရလာကြလေ၏။

(၁၂)

ဆင်ဘီဗန်အား ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ကယ်ဆယ်ခဲ့သော သတင်းသည် မြို့သူ မြို့သားများ၏ နှုတ်ဖျားဝယ် ရေပန်းစားလျက် ရှိလေ၏။ ယခု တွင်းအမှတ်သုံး ပြိုင်ခြင်းသည် ယခင်က ဖြစ်ခဲ့သည့် အဆိုးဆုံးသော တွင်းပြိုမှုများတွင် တစ်ခု အပါအဝင်ဖြစ်သည်ဟု ပြောစမှတ် ပြုကြသည်။ ဆင်ဘီဗန်အား ကယ်ဆယ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် အင်ဒရူးမှာလည်း နာမည်ကြီးလာလေသည်။

လန်ဒန်မြို့ကြီးမှ ဘွဲ့သစ် တစ်ခု ရလာခြင်းအတွက် အင်ဒရူးမှာ နာမည်ကြီးစရာ အကြောင်း မရှိပေ။ ရိုးသား၍ ဗဟုသုတ နည်းပါးကြရှာသော မြို့သူ မြို့သား အလုပ်သမားများအဖို့ ဘွဲ့ဆိုသည်မှာ အထင်အမြင် ကြီးလောက်အောင် ကြီးကျယ်သည့် အရာတစ်ခု မဟုတ်ပေ။ လူတစ်ယောက်၏ အမည်နောက်မှာ တန်းစီ၍ ထည့်ထားသော ဘွဲ့စာလုံးများ အပေါ်တွင် စိတ်လည်း မဝင်စားကြချေ။ အထင်အမြင်လည်း မကြီးကြချေ။ ဘွဲ့သစ်တစ်ခု ရလာသော ဆရာဝန်ဟု ဆိုရုံမျှဖြင့် အင်ဒရူးအပေါ်၌ ထားရှိသော သူတို့၏ သဘောထားများသည် ပြောင်းလဲလာစရာ အကြောင်း မရှိပေ။ အဆင်မသင့်လျှင် ဘွဲ့သစ်တစ်ခု တိုးလာသော အင်ဒရူးအား ဝိုင်း၍ သရော်ကြ၊ လှောင်ကြ၊ နှာခေါင်းပင် ရှုံ့ကြပေလိမ့်ဦးမည်။

ယခု အင်ဒရူးနှင့် ပတ်သက်၍ ကောင်းသတင်း ပျံ့နှံ့လာခြင်းမှာ အလွန် ဘေးအန္တရာယ် များလှသော မြေအောက် ကျောက်မီးသွေးတွင်းထဲသို့ ဆင်း၍ သာမန် အလုပ်သမား တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သော ဆင်ဘီဗန်အား ကယ်ဆယ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည်။ အမှန်တော့လည်း ဤဖြစ်ရပ်သည် အင်ဒရူး၏ စေတနာမှန်ကို ထုတ်ဖော်ပြသရာ ရောက်၏။ လူအများကလည်း ထိုစေတနာကို ကောင်းစွာ အသိအမှတ် ပြုကြသည်ဖြစ်ရာ ယခင်က အင်ဒရူးအပေါ် ထားခဲ့သည့် သူတို့၏ အမြင်နှင့် သဘောထားများပါ ပြောင်းလဲလာလေ၏။

ယခင်က အင်ဒရူးအား တွေ့လျှင် ယောင်၍မျှ လှည့်မကြည့်ခဲ့သော လူများကပင်လျှင် ယခု သူ့အား ခေါင်းညိတ်၍ ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ဖော် ရလာသည်။ ယခင်က သူ့လာနေသည်ကို မြင်လျှင် တံခါး ပိတ်ထားကြသူ များသည် ယခုအခါ သူ့အား တံခါးဖွင့်၍ ဆီးကြိုကြသည်။ အလုပ်ခွင်မှ ပြန်လာကြသော အလုပ်သမားများသည် သူ့အားတွေ့လျှင် ယခင်ကလို ရှောင်မသွားတော့ဘဲ စကားစမြည် ပြောလာကြသည်။ အိမ်ရှင်မများကလည်း သူတို့ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော အင်ဒရူးကို မြင်လျှင် ယခင်ကလို ပုန်းမနေတော့ဘဲ အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကာ 'အိမ်ထဲ ဝင်ပါဦး ဒေါက်တာ' ဟု ဖိတ်မန္တက ပြုလာကြသည်။ လမ်းမများပေါ်၌ ကစားနေကြသော ကလေးများကပင်လျှင် သူ့နာမည်ကို ခေါ်ကာ ပြုံး၍ ရယ်၍ နှုတ်ဆက်လာကြလေသည်။

အနောက်ပိုင်း နယ်မြေ အတွင်းရှိ အလုပ်သမား ရပ်ကွက်များတွင် ဩဇာညောင်း၍ ခေါင်းဆောင်သဖွယ် ဖြစ်နေသော ကျောက်မီးသွေးတွင်း အမှတ်နှစ်မှ တွင်းတူးခေါင်းဆောင် ဂတ်စ်ပါရေးက ဆိုလျှင် အင်ဒရူးအား သူ့လူများ၏ ရှေ့မှောက်မှာပင် ချီးမွမ်းစကား ဆိုလေ့ရှိသည်။

အင်ဒရူးတစ်ယောက် မလှမ်းမကမ်းမှ လျှောက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ပါက ‘ဟေ့ .... ဟေ့ .... မြင်လား၊ ဟိုမှာ ဒီဆရာဝန်က စာအုပ်ကြီးသမားကွ၊ သီလား၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကျတော့ တကယ်လုပ်တဲ့ ငနဲ့ပဲ၊ လုပ်လည်း လုပ်နိုင်တယ်၊ စေတနာလည်း တကယ် ကောင်းတယ်ကွ’ ဟု သူ့ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်များအား ပြောတတ်လေသည်။

ယခင်က အင်ဒရူးထံမှ ပြန်ယူသွားခဲ့ကြသော လူနာ မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားများသည် သူ့ထံသို့ တဖွဲဖွဲချင်း ပြန်၍ ရောက်စ ပြုလာသည်။ ပထမတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်ဦးစီ နှစ်ဦးစီ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ပြန်ဝင်လာသည့် အလုပ်သမားများအား အင်ဒရူးက ကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ ဆူပူခြင်း၊ ဆဲဆိုခြင်း မပြုဘဲ ကောင်းမွန်စွာ ဆက်ဆံကြောင်း သိလာသည့်အခါ လူနာ မှတ်ပုံတင် ကတ်ပြားများသည် အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပြန်ရောက်လာကြလေ၏။

အင်ဒရူးထံတွင် လူနာဦးရေ တိုးလာသဖြင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ ဝမ်းအသာကြီး သာနေသူကား ကော်မတီ အတွင်းရေးမှူး အိုင်ပေတည်း။ တစ်နေ့တွင် အင်ဒရူးနှင့် ဆုံမိကြရာ အိုင်ပေက ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်၍ ‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အခု ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ မမှန်ဘူးလား’ ဟု မေးလေသည်။

ဒေါက်တာ လီဝီလင်းကမူ အင်ဒရူး စာမေးပွဲအောင်သည့်အတွက် များစွာ ဝမ်းသာသည်။ သူ့အိမ်မှနေ၍ တယ်လီဖုန်းဖြင့် အင်ဒရူးအတွက် ဝမ်းသာဂုဏ်ယူကြောင်း ပြောသည်။ ချီးကျူးစကားကိုလည်း ထပ်မန်းပြောသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ ခွဲစိတ်ခန်း၌ အလုပ်သိပ်များကြောင်း ပြောကာ သူ့အား ယခင်ကထက် နှစ်ဆခန့်တိုး၍ ကူညီစေလိုကြောင်း ချိုသာ ပျော့ပျောင်းစွာ မေတ္တာရပ်ခံသည်။ အင်ဒရူးမှာ လီဝီလင်း၏ လိမ္မာပါးနပ်မှုကို မရှောင်မတိမ်းနိုင်တော့ဘဲ ကူညီပါမည်ဟု အဖြေပေးလိုက်ရလေ၏။

‘ဒါနှင့် မေးရဦးမယ်၊ စာစစ်တဲ့လူတွေကို ခင်ဗျားဟာ ဆေးဝါး ကူညီထောက်ပံ့ရေး အသင်းက လက်ထောက် ဆရာဝန် တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောပြခဲ့သေးသလား’

လီဝီလင်း၏ မေးခွန်းကို အင်ဒရူးက လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖြေသည်။

‘ကျွန်တော် စာစစ်တဲ့ လူတွေကို ခင်ဗျား နာမည် ပြောပြသေးတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း ပိုပြီး အဆင် ပြေသွားတယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

အင်ဒရူး၏ အောင်မြင်မှုအတွက် အရှေ့ပိုင်း ဆေးခန်းမှ ဆရာဝန်များ ဖြစ်ကြသော အော့စဘောရီးနှင့် မက်ဒလေး တို့ကတော့ အသိအမှတ်မပြုချေ။ ဒေါက်တာ အာကွတ် တစ်ယောက်ကတော့ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူကြောင်း ဖော်ပြသည်။ သူ့ အပြောအဆိုကတော့ သူ့ ဝသီအတိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင်။

‘မေဆန်ရေ၊ လုပ်လိုက်ဟ၊ မင်း ဘာတွေများ လုပ်နေတာလဲ၊ မင်း ဘာတွေ လုပ်နေတယ် ဆိုတာကော မင်းသိရဲ့လား၊ မင်း ငါ့ကိုများ သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေရောသလားကွာ’

အာကွတ်သည် အင်ဒရူးအား လေးစား ဂုဏ်ပြုသည့် အနေဖြင့် သူ ကုသပေးရဆဲ ဖြစ်သော အမျိုးသမီး လူနာ တစ်ယောက် ကိစ္စကို ညှိနှိုင်း တိုင်ပင်သည်။ လူနာ ရောဂါမှာ အဆုတ်ရောင်ရောဂါဖြစ်ရာ လူနာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ စစ်ဆေး တွေ့ရှိရသည့် အချက်အလက်များကို ပြောပြီး အင်ဒရူး၏ ထင်မြင် ယူဆချက်ကို တောင်းခံလေသည်။

အင်ဒရူးကလည်း သိပ္ပံနည်းကျကျ ဆန်းစစ်ကြည့်သည်။ ‘ဒီအမျိုးသမီးဟာ မကြာခင် သက်သာလာမှာပါ’ ဟုလည်း ထင်မြင်ချက် ပေးသည်။ သူပေးသည့် ထင်မြင် ယူဆချက် အတွက် သိပ္ပံနည်းကျသော အကြောင်းပြချက် များကို ပေးလေသည်။

အာက္ခတ်ကတော့ အင်ဒရူး၏ အဆိုကို လက်မခံချေ။ သူ့ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။

‘ငါကတော့ မင်းပြောပြသွားတဲ့ စကားလုံးတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ မကြားခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့လူနာ အမျိုးသမီးဟာ သူ့ အိမ်ထောင်မကျခင်က ပါဝဲလ် အမျိုးအဆွေ အဆက်အနွယ်ကွ၊ သူတို့ ပါဝဲလ် အမျိုးတွေ အကြောင်း ငါ ကောင်းကောင်း သိတယ်။ အဆုတ်ရောင်ရောဂါ ဖြစ်နေတုန်း ဗိုက်ရောင်လာပြီဆိုရင် ရှစ်ရက်မတိုင်မီ ကြွတာပဲ။ ငါက သူတို့ရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို ကောင်းကောင်း သိထားတယ်။ အခုဆို ဒီအမျိုးသမီးဟာ ဗိုက်ရောင်နေပြီကွ။ မင်း သတိထားမိရဲ့လား။ ငါတော့ဖြင့် မင်းပြောသလို သက်သာလာဖို့ တယ်ပြီး မလွယ်ကူဘူး ထင်တာပါပဲကွ’

အဘိုးကြီး ဒေါက်တာ အာက္ခတ်၏ လူနာသည် ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် သေလေရာ သူ၏ ယူဆချက်သည် အင်ဒရူး၏ သိပ္ပံနည်းကျကျ စစ်ဆေး အဖြေရှာသည့် နည်းနိဿယအပေါ် အနိုင်ရသည်ဟု အာက္ခတ်က ကျေနပ်အားရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော ဖီးလစ် ဒင်နီကတော့ အင်ဒရူး ဘွဲ့သစ် တစ်ခု ရခြင်းကို သိရှာဦးမည် မဟုတ်ပေ။ အင်ဒရူး၏ ကျောင်းနေဖက် ဖရက်ဒီ ဟင်မဆန်ထံကတော့ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ အင်ဒရူး စာမေးပွဲ အောင်စာရင်းကို လန်ဆတ် သတင်းစာထဲတွင် တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာကြောင်း၊ လန်ဒန်သို့ တက်လာပြီး ဆေးခန်း ဖွင့်သင့်ပြီဟု ထင်ကြောင်း၊ သူကတော့ ကာဒ်ဖ်၌ ဆုံမိခဲ့ကြစဉ်က ပြောပြခဲ့သည့် အတိုင်း ကြိုးစားခဲ့သဖြင့် ယခုအခါ လန်ဒန်မြို့၏ ဘုရင်မ အင်နာလမ်း၌ ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်း ဖွင့်ထားနိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ရေးထားလေသည်။

‘ကိုတို့ ဖရက်ဒီနှင့် အဆက်ပြတ်နေတာ မကောင်းဘူး’ ဟု အင်ဒရူးက ဆိုသည်။ ‘သူ့ဆီတော့ မကြာ မကြာ စာရေးမှ ဖြစ်မယ်။ ကိုတော့ဖြင့် ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ဆီကို တစ်ခေါက်လောက်တောင် သွားလည်ချင်တယ်။ သူ့စာဖတ်ရတော့ ဖတ်လို့ ကောင်းတယ်နော်’ ဟုလည်း ပြောသည်။

‘ဖတ်လို့တော့ ကောင်းပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ စာ တစ်စောင်လုံးမှာ သူ့ အကြောင်းချည်းပါပဲ’ ဟု ခရစ္စတီက အေးတိအေးစက် ဖြေသည်။ ခရစ္စတီ၏ ပြောပုံမှာ ခြောက်သွေ့သွေ့ နိုင်လှပေသည်။

ခရစ္စမတ် ပွဲတော် နီးလာလေလေ အအေးဓာတ်က လွန်ကဲလေလေ ဖြစ်လာသည်။ ဆီးနှင်း မခဲသော နေ့ဟူ၍လည်း မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်လာသည်။ အင်ဒရူးမှာလည်း ယခင်ကလိုပင် ဆီးနှင်းခဲသော လမ်းများပေါ်၌ တပင်တပန်း သွားလာ လှုပ်ရှား ရုန်းကန်နေရဆဲပင်။

အင်ဒရူးသည် သူ့လုပ်လက်စ ရှိခဲ့ဖူးသော ဖုန်မှုန့် သဲမှုန့်များကို ရှူရှိုက်မိ၍ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် ရောဂါလက္ခဏာများ ဆိုင်ရာ သုတေသန လုပ်ငန်းကို ဆက်၍ လုပ်ရန် ကြံစည် စိတ်ကူးလျက် ရှိသည်။ သူပိုင်လူနာများအား သုတေသန လုပ်ကြည့်၍ ရလာသည့် အဖြေများကတော့ သူ၏ သုတေသန လုပ်ငန်းအတွက် အားတက်ဖွယ်ရာ ကောင်းနေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ သုတေသန အလုပ်ကို ဆက်၍ လုပ်သွားရန် စိတ်အား ထက်သန်လျက် ရှိလေ၏။

မစ္စတာ ဗောက်ဟန်ကလည်း အင်ဒရူး၏ သုတေသန လုပ်ငန်းပေါ်တွင် စိတ်ပါဝင်စားနေသည် ဖြစ်ရာ သူပိုင် ကျောက်မီးသွေးတွင်း သုံးတွင်းမှ မြေအောက် အလုပ်သမား အားလုံးကို လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို လက်တွေ့ ကွင်းဆင်း၍ သုတေသန လုပ်ရန် ခွင့်ပြုထားပေသည်။

မစ္စတာ ဗောက်ဟန်က ပေးထားသည့် အခွင့်အရေးမှာ အင်ဒရူးအတွက် အလွန် ကောင်းသော အခွင့်အရေး ဖြစ်သဖြင့် ယင်း အခွင့်အရေးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စနစ်တကျ သုံးသွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။ သူသည် တွင်းတူး လုပ်သားများနှင့် မြေပေါ် လုပ်သားများကိုပါ အရန်အဖြစ် စမ်းသပ် စစ်ဆေးပြီးမှ မြေအောက် လုပ်သားများ၏ အခြေအနေနှင့် နှိုင်းယှဉ် သုံးသပ်၍ စစ်တမ်း ထုတ်ရန်လည်း စိတ်ကူးထားပေသည်။ သူ၏ သုတေသန လုပ်ငန်းကို ယခုနှစ် နှစ်သစ် ကူးလျှင် ကူးချင်း စ၍ လုပ်တော့မည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားလေ၏။

ခရစ္စမတ် အကြိုရက် ညနေပိုင်းတွင် အင်ဒရူးသည် ထုံးစံအတိုင်း ဆေးခန်းမှ ပြန်လာသည်။ ယခုတလော လုပ်ရကိုင်ရသည်မှာ အဘက်ဘက်တွင် အဆင်ပြေသလိုဖြစ်နေသဖြင့် သူ့စိတ်သည် ထူးထူးခြားခြားပင် ရွှင်လန်း ချမ်းမြေ့လျက် ရှိ၏။ သူ့လျှောက်လာနေစဉ် အတွင်း အိမ်တိုင်းလိုလို ခရစ္စမတ်ပွဲတော် အတွက် တပျော်တပါး ပြင်ဆင်နေကြသည်ကို သတိပြုလာမိလေသည်။

ဤမြို့ကလေးမှ အလုပ်သမားများသည် ခရစ္စမတ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ အတွက် အလွန် အားခဲထားကြဟန် တူ၏။ လွန်ခဲ့သော အပတ်မှ စ၍ အိမ်တိုင်းလိုလို ပြင်ဆင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်တိုင်းသည် အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းကို စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင် မွမ်းမံပြီး ကလေးများ မဝင်နိုင်အောင် သေ့ခတ်ထားကြသည်။ ထိုအခန်းကို ရောင်စုံ စက္ကူ ကတ်ပြားဖြင့် လှပ ဝေဆာနေအောင် ပြင်ဆင် မွမ်းမံပြီး အလုပ်သမား အသင်းမှ ထုတ်ပေးသည့် ငွေဖြင့် ကလေးများအတွက် ဝယ်ယူထားသော အရုပ်၊ ကိတ်မုန့်၊ လိမ္မော်သီး၊ သကြားလုံး၊ ဘီစကွတ် စသောစားစရာများကို စားပွဲတစ်လုံးနှင့် တသီးတခြား ကျကျနန ပြင်ဆင်ထားတတ်ကြလေသည်။

ခရစ္စတီမှာလည်း ခရစ္စမတ်ပွဲတော် အတွက် စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်လျက် ရှိရာ ယနေ့ ညနေ အင်ဒရူး ပြန်ရောက်သွားချိန်တွင် ခရစ္စတီမှာ ခါတိုင်းနေ့များထက် တစ်မူ ထူးခြား၍ ပျော်ရွှင်နေပုံ ပေါ်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာတွင် တစ်စုံတစ်ခုသော ဝမ်းသာမှုကို မျိုသိပ်ထားနေရသည့် အသွင် ရှိနေ၏။ အင်ဒရူး ဝင်လာသည့်အခါ လက်ကို ဆီး၍ ဆွဲလိုက်ပြီး 'ရှင် ဘာမှ မမေးနှင့်နော်၊ စကား တစ်ခွန်းမှလည်း မပြောနှင့်၊ ရှင့်မျက်စိတွေကိုလည်း ပိတ်ထား၊ လာ ကျွန်မနှင့်လိုက်ခဲ' ဟု ဆိုသည်။ အင်ဒရူးသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ ခရစ္စတီ ခေါ်ရာသို့ လိုက်သွားလေ၏။

မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်၍ မျက်လုံးကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါ စားပွဲပေါ်၌ အထုပ် တော်တော်များများ တင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အချို့ အထုပ်များမှာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ထုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၍ အချို့မှာ သတင်းစာ စက္ကူဟောင်းများနှင့် ပတ်ရုံမျှသာ ပတ်ထားလေသည်။ သို့သော်လည်း အထုပ်တိုင်းတွင် စာရွက်ကလေးတွေတော့ ကပ်ထားသည်။ ဤအထုပ်များကား သူ၏ လူနာများက ပေးပို့သည့် ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်များ ပေတည်း။ အချို့သော လက်ဆောင်များမှာ ဘာနှင့်မှ ထုပ်၍ မရသည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်သဖြင့် ထုပ်မထားပေ။

'ကြည့်စမ်းပါဦး အင်ဒရူးရယ်၊ ငန်းက တစ်ကောင်၊ ဘဲက နှစ်ကောင်၊ ကိတ်မုန့်က တစ်လုံး၊ ဝိုင်အရက်က တစ်ပုလင်းတဲ့၊ သူတို့ ပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေက ချစ်စရာ မကောင်းဘူးလားဟင်၊ သူတို့တစ်တွေ ရှင့်ကို ဘယ်လောက် ချစ်ကြ ခင်ကြတယ်ဆိုတာ သူတို့ လက်ဆောင်တွေက ပြနေတာပဲ'

အင်ဒရူးမှာ စကားပင် မပြောနိုင်တော့ဘဲ လက်ဆောင်များကို တစ်ခုချင်း ကောက်၍ ကြည့်ကာ စိတ်ထိခိုက်လျက် ရှိလေ၏။

လက်ဆောင်များထဲတွင် အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် ပါသည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း သူ့နယ်မြေ အတွင်းမှ သူ့လူနာများက သူ့အား လေးစား ကြည်ညိုကြကြောင်း အပြည့်အဝ ဖော်ပြလျက် ရှိပေသည်။ လက်ဆောင် အထုပ်များတွင် ကပ်ထားသည့် စာရွက်ကလေးများကို ခရစ္စတီနှင့်အတူ ဂရုတစိုက် ကြည့်နေမိ၏။ သုံးထားသည့် စာရွက်များက အဟောင်း၊ ရေးထားသည့် လက်ရေးများက မညီညာ၊ မသေမသပ်၊ သတ်ပုံများက အမှားမှား အယွင်းယွင်း။ သူတို့ နားလည်သလောက် တတ်ကျွမ်းသလောက်နှင့် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ထားကြခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏ ရိုးသားမှု၊ ဖြူစင်မှုကို အပြည့်အဝပင် ဖော်ပြနေကြပေသည်။

'အမှတ် သုံး စီဖန်ရပ်မှ လူနာ၏ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်'

'မစ္စက် ဝီလျံမှ ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်'

'မြေအောက်မှ အသက်ကယ်ခဲ့သော ဒေါက်တာ အတွက် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်'

လက်ဆောင်ထုပ်များပေါ်မှ စာတန်းကလေးများကို ဖတ်၍ ကြည့်ရှုခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားနေရသဖြင့် အချိန်တန်ကြာမျှပင် စကားကို မပြောနိုင် ဖြစ်ရလေ၏။

ခရစ္စတီသည် ငန်းသားကို ချက်ရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိသည်။ အင်ဒရူးကတော့ ခရစ္စတီ လုပ်ထားသော ဝိုင်တစ်ခွက်ကို သောက်၍ မီးဖိုထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေရင်းက သူ့ဘဝသူ ကျေနပ် အားရသော စိတ်အဟုန်ဖြင့် စိတ်ကူးပေါက်ရာများကို ပြောနေလေ၏။

‘ဆေးကုခ အလွယ်တကူ ပေးနိုင်တဲ့ စနစ်ကောင်း တစ်ခုတော့ ကိုတွေ့ပြီ ခရစ္စတီ၊ အခုလို ပစ္စည်းပေးတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီမယ် ခရစ္စတီ၊ ဆေးကုခကို ဒီလို ပုံမျိုးပဲ ပေးသင့်တယ်လို့ ကိုတော့ ထင်တယ်။ ငွေလည်း မလိုဘူး၊ ပြေစာတွေ ဘာတွေလည်း မလိုဘူး၊ အခွန်အခ စည်းကြပ်တာတွေ ဘာတွေလည်း လုံးဝ မလိုတော့ဘူး၊ ပစ္စည်းပဲ ပေးရမယ်၊ ကိုပြောတာ သဘော ပေါက်ရဲ့လား ဟင်၊ သဘော ပေါက်တယ် မဟုတ်လား ဟင်၊ မင်းက နေမကောင်းဘူး ဆိုပါတော့၊ ဆရာဝန်ဆီ လာတယ်၊ ပြတယ်၊ ဆေးကုခတယ်၊ ဒီအတွက် မင်းက မင်းထုတ်လုပ်တဲ့ ပစ္စည်းကို အခကြေးငွေအဖြစ် ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဆိုပါတော့ မင်းထုတ်လုပ်တဲ့ ပစ္စည်းက ကျောက်မီးသွေး ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ မင်းစိုက်ပျိုးထားတဲ့ မင်းရဲ့ ခြံထွက် ပစ္စည်းက အာလူးတစ်ခြင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ မင်းမှာ ကြက်တွေ မွေးထားရင် ကြက်ဥတွေ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ ကို ပြောတာ နားလည်တယ် မဟုတ်လား ခရစ္စတီ၊ ဒီလိုဆိုတော့ကာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ထောက်ထား စာနာမှုဆိုတဲ့ အသိတရားလည်း ရှိလာမှာပဲ၊ အထူး ပြောဟောနေဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ အခုပဲ ကြည့်စမ်း၊ မစ္စက် ဝီလျံက ဘဲနှစ်ကောင် လက်ဆောင် ပေးတယ် မဟုတ်လား၊ တကယ်လို့ ဆရာဝန်တိုင်းက အကျိုးအမြတ် ဆိုတာကို မကြည့်တော့ဘဲ စွန့်လွှတ်နိုင်ကြမယ် ဆိုရင် စနစ် တစ်ခုလုံးဟာ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သွားမှာ သေချာတယ်’

‘ဟုတ်တာပေါ့ .... ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်မကို စပျစ်ခြောက် နည်းနည်းလောက် ယူပေးစမ်းပါ အင်ဒရူးရယ်၊ ဟိုဘက် ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာ တင်ထားတယ်’

‘ဟာ .... ဒီမိန်းမကလည်း ပြောနေတာကို ဘာပြုလို့ နားမထောင်ရတာလဲကွ၊ စပျစ်သီးခြောက်နှင့် ဆိုရင် ငန်းသားက ပိုပြီး အရသာ ရှိမယ် ထင်တယ်နော်’

နောက်တစ်ရက် ခရစ္စမတ်နေ့တွင် ရာသီဥတု ကြည်လင် သာယာနေသည်။ ဆီးနှင်း မြူတိမ်များလည်း ကင်းစင်နေသည်။ မနက်ပိုင်း ဆေးခန်း ဖွင့်ချိန်တွင် လူနာ နည်းနည်းသာ ရှိ၍ ညနေပိုင်းတွင် လူနာ များများစားစား လာမည့် လက္ခဏာ မရှိချေ။ အင်ဒရူးတွင် အိမ်တိုင်ရာရောက် သွား၍ ကြည့်ပေးရမည့် လူနာကလည်း အနည်းငယ်မျှသာ ရှိရာ ရှိနေသမျှကို မြန်မြန် ပြီးစီးသွားလိုသော စိတ်ဖြင့် ခပ်သုတ်သုတ်ပင် လှည့်သွားလေ၏။

အိမ်တိုင်းပင် ညစာ ချက်ပြုတ် နေကြလေပြီ။ သူ့အိမ်တွင်လည်း ခရစ္စတီ တစ်ယောက် မမောနိုင် မပန်းနိုင် ချက်ပြုတ်နေပေရောမည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဟိုက သည်က နှုတ်ဆက်နေကြသဖြင့် ပါးစပ် မအားအောင် ပြန်၍ ဖြေနေရလေ၏။ နှစ်သစ်ကူး၏ မင်္ဂလာရှိသော နှုတ်ဆက်ခြင်းများကို တုန့်ပြန် နှုတ်ဆက် နေရင်းမှပင် လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်က ဤလမ်းများပေါ်၌ နှုတ်ဆက်မည့်သူ မရှိဘဲ လျှောက်သွားနေခဲ့ရသော မိမိ၏ ဘဝနှင့် ယခု လက်ရှိ ဘဝ အခြေအနေကို နှိုင်းယှဉ် ကြည့်နေမိလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ နှိုင်းယှဉ် စဉ်းစားမိသောကြောင့် ထင်၏။ အိမ်အမှတ် ၁၈ စီဖန်လမ်း အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် အီဗန်ကို သတိရကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာမိသည်။ သူနှင့် အကြီးအကျယ် အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့သော ဘင် ချင်ကင်းမှ တစ်ပါး သူထံမှ ပြောင်းသွားခဲ့ကြသော လူနာ အားလုံးလိုလိုသည် သူထံ ပြန်လာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ ဘင် ချင်ကင်း တစ်ယောက်ကတော့ သူထံသို့ ခြေဦးပင် မလှည့်တော့ပေ။ သူကလည်း ချင်ကင်းလို လူမျိုး ပြန်လာမည်ကို ကြောက်ခဲ့၏။ ချင်ကင်း တစ်ယောက် သူထံ ပြန်ရောက် မလာသည့် အတွက်တော့ဖြင့် သူဝမ်းမနည်းချေ။

သို့သော်လည်း ယနေ့အထိ သူထံ ပြန်ရောက်မလာသေးသည့် လူနာဟောင်း တစ်ယောက် အတွက်မူ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။ ထိုလူနာဟောင်းကား အခြားသူ မဟုတ်၊ တွမ် အီဗန်ပေတည်း။

ယခုလို နှစ်သစ်ကူး အချိန်တွင် သူ၏ စိတ်သည် အခြား အချိန်တွေထက် ပို၍ နူးညံ့ သိမ်မွေ့နေလေသလား မသိ။ တွမ် အီဗန်အား သတိတရ ဖြစ်မိသည်နှင့်အမျှ တွမ် အီဗန်၏ အဖြစ်ကို ပြန်၍ တွေးမိကာ သနား

ကရုဏာစိတ် ယိုဖိတ် လာလေရာ ယခုလို အိပ်ခန်းတို့ အိမ်ရှေ့ ရောက်ခိုက်တွင် အိမ်ထဲ ဝင်၍ တွမ် အိပ်ခန်းအား နှုတ်ဆက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိလေ၏။

အင်ဒရူးသည် တွမ် အိပ်ခန်းတို့၏ အိမ်တံခါးကို တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ပြီး အသာအယာ တွန်းဖွင့်ကာ ဝင်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် အိမ်သူ အိမ်သား တစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ ခရစ္စမတ်ပွဲတော် အတွက် ပြင်ဆင် ထားခြင်းလည်း မရှိချေ။ အင်ဒရူးသည် မီးဖိုခန်းဘက်ဆီသို့ လျှောက်သွားမိလေ၏။

တစ်အိမ်လုံးသည် ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိလေသည်။

မီးဖိုခန်းထဲ ရောက်သည့်အခါ အင်ဒရူးမှာ ပို၍ အံ့ဩ ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်ရသည်။ မီးဖိုခန်းထဲတွင် ဘာတစ်ခုမှ ပြင်ဆင်ထားခြင်း မရှိပေ။ မီးဖိုပေါ်တွင်လည်း ဘာအိုးမှ တည်ထားသည်ကို မတွေ့ရပေ။ တစ်အိမ်လုံး မီးခိုးတိတ်လျက် ရှိ၏။ မီးဖို ရှေ့ရှိ လက်တန်း ကျိုးနေသော ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင်မူ သိမ်လှီနေပြီ ဖြစ်သော လက်တစ်ဖက်ကို တွဲလောင်းချကာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေရှာသော တွမ် အိပ်ခန်းကို မြင်ရလေ၏။

တွမ် အိပ်ခန်း ထိုင်နေပုံမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့သည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ၏ လေးနှစ်ရွယ် သမီးငယ်သည် သူ့ပေါင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေရှာသည်။ သူတို့ သားအဖသည် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သူတို့ ရှေ့မှောက်ရှိ ကြမ်းပြင်ကို ငေးမော ကြည့်ရှုနေကြလေသည်။ သူတို့ သားအဖ နှစ်ယောက် ရှေ့တွင် မသေမသပ်နှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပြုလုပ်ထားသော ခရစ္စမတ် သစ်ပင် ရှိ၍ ထို သစ်ပင်ပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင် စိုက်ထားလေသည်။ ခရစ္စမတ် သစ်ပင်၏ အောက်တွင်မူကား သူတို့မိသားစု ခရစ္စမတ်ပွဲတော် အထိမ်းအမှတ် စားသောက်ပွဲ ပြုလုပ်ရန် အလို့ငှာ ရည်ရွယ်၍ ပြင်ဆင်ထားဟန် တူသည့် လိမ္မော်သီး သုံးလုံးရှိလေသည်။

တွမ် အိပ်ခန်းသည် အင်ဒရူးကို မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားပုံ ရသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ရှက်ကြောက်စိတ်များ ပေါ်လာသေးသော်လည်း ချက်ချင်းပင် အင်ဒရူးအား မလိုလားသည့် လက္ခဏာနှင့် စက်ဆုပ် မုန်းတီးသည့် အရိပ်အသွင်များ ထင်းခနဲ ပေါ်လာသည်။ အင်ဒရူး ပြောခဲ့သည့် စကားများကို မယုံကြည်ခဲ့၍ မလိုက်နာခဲ့၍ လက်တစ်ဖက် မသန်မစွမ်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ယင်း မသန်စွမ်းမှုကြောင့် အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ရပြီး စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ အိမ်တွင်းရှိ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းများမှ အစ ရှိရှိသမျှကို ရောင်းချ စားသောက် နေခဲ့ရ၏။ ယင်းကဲ့သို့ အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသော သူ့ဘဝ အတွက် ရှက်ခြင်း၊ စိတ်နာခြင်းတို့ဖြင့် သူ့အပေါ် မလိုလားခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု အင်ဒရူးက ယူဆလေသည်။

အင်ဒရူးသည် တွမ် အိပ်ခန်း၏ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသည့် အဖြစ်ကို တစ်ဆင့်စကား ကြားခဲ့ရပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဤမျှလောက် သနားစဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် အခြေအနေ ဆိုးရွားလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့မိပေ။ ယခုလို အခြေအနေမျိုးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် စကားစမြည်ပင် မပြောတော့ဘဲ လှည့်ပြန်တော့မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်မိလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မစ္စက အိပ်ခန်းသည် စက္ကူထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကို ချိုင်းတွင် ညှပ်ကာ နောက်ဖေး တံခါးမှ ဝင်လာသည်။ အင်ဒရူးကို တွေ့လိုက်သည့်အခါ တစ္ဆေသရဲကို မြင်လိုက်ရသည့်နယ် အံ့အားကြီး သင့်လျက်ရှိရာမှ ထိတ်လန့်တကြား အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်ကာ ချိုင်းကြားမှ စက္ကူထုပ်သည် ထွက်ကျသွားသည်။ သမံတလင်းပေါ် ရောက်သွားသည့် စက္ကူထုပ်ထဲမှ အဘာရာလောမြို့၌ ဈေးအပေါဆုံး ဖြစ်သော အမဲရိုး နှစ်ချောင်းသည် ထွက်အန်ကျလာလေ၏။ တွမ် အိပ်ခန်း၏ ပေါင်ပေါ်မှ ကလေးငယ်သည် မိခင်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက် မော့ကြည့်ကာ အလန့်တကြား ထ၍ ငိုလေတော့၏။

‘ဘာကိစ္စရှိပါသလဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ ယောက်ျားဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက် နစ်နာအောင် မလုပ်ပါဘူး၊ သူ ဘာများ လုပ်တယ်လို့ ကြားပါသလဲ’

မစ္စက အိပ်ခန်း၏ အသံသည် တုန်ယင် လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ အင်ဒရူးမှာ မြင်ရ ကြားရသမျှ အားလုံး အတွက် စိတ်ထိခိုက်လွန်းသဖြင့် ရင်ထဲတွင် တလိုက်လိုက် ဖြစ်လာသည်။ အံ့ကို ကြိတ်၍ စိတ်ကို တင်းနိုင်သမျှ တင်းကာ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည့် အတိုင်း ပြောမိလေ၏။

‘မစ္စက် အီဗန်၊ ကျွန်တော်နှင့် ခင်ဗျားရဲ့ ယောက်ျား တွမ်တို့ ကြားမှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အထင်အမြင် မှားစရာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို နှစ်သစ်ကူးချိန်ခရစ္စမတ်မှာတော့ .... အိုဗျာ .... ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ....’

သူသည် ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားသဖြင့် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပြီးမှ ‘ကျွန်တော် ပြောချင်တာက တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားတို့ မိသားစု သုံးယောက် ကနေ့ည ခရစ္စမတ် နှစ်သစ်ကူး ညစာစားပွဲမှာ ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူတူ ညစာ စားကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သိပ် ဝမ်းသာမိမှာပဲ’ ဟု ဆက်ပြောလေ၏။

‘ဒါပေမဲ့ ဒေါက်တာရယ် .... ကျုပ်’

မစ္စက် အီဗန်စကား မဆုံးသေးမီ သူ့ယောက်ျား တွမ် အီဗန်က ‘မင်းလျှာမရှည်နှင့်၊ တိတ်တိတ်နေစမ်း’ ဟု ဒေါသတကြီးနှင့် ဝင်၍ ဟန့်လေသည်။

‘ကျုပ်တို့ ဘယ်အိမ်ကိုမှ သွားပြီး ညစာမစားဘူး၊ ကျုပ်တို့မှာ စားစရာ အရိုးရှိရင် အရိုးပဲ ကိုက်နေမယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီမှ သွားပြီး စားဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်တို့က သူတစ်ပါး ပေးစာ ကမ်းစာတွေ စားနေတဲ့ သူတောင်းစားတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ ကျွေးတာမှလည်း မစားဘူး၊ ဘယ်သူ ပေးတာမှလည်း မယူဘူး’

‘ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ အီဗန်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မိတ်ဆွေရင်းချာ တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဖိတ်တာပါဗျာ’

အင်ဒရူးက တောင်းပန်စကား ဆိုသော်လည်း တွမ် အီဗန်ကမူ အင်ဒရူးအား စက်ဆုပ် ရွံရှာသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေလေသည်။

‘ဟား အလကား၊ ခင်ဗျားတို့ လူစုအားလုံး အတူတူနှင့် အနုနုချည်းပဲ၊ လူတစ်ယောက် နိမ့်ကျသွားပြီဆိုရင် ဝိုင်းပြီး နင်းကြတယ်၊ သိက္ခာ မကျကျအောင် ချကြတယ်၊ ဒုက္ခ ပိုရောက်အောင် ချောက်တွန်းကြတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ သောက်ဖိုး မတန်တဲ့ ညစာအကြောင်းကို ထပ်မပြောနှင့်၊ ကျုပ်တို့ မစားဘူး’

‘ဒီမှာ အီဗန်’

မစ္စက် အီဗန်က အသံသဲ့သဲ့ဖြင့် သူမ ယောက်ျားအား ဟန့်သည်။ အင်ဒရူးကမူ မစ္စက် အီဗန်၏ မျက်နှာကို ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ကြည့်နေမိလေ၏။

‘မစ္စက် အီဗန်ကို ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါရစေ၊ ခင်ဗျား ယောက်ျားကို နားလည်လာအောင် ခင်ဗျားကပဲ ပြောပြစေချင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မိသားစု ကနေ့ည မလာရင် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်၊ တစ်နာရီခွဲလောက်မှာ ဆက်ဆက် လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေပါမယ်’

အင်ဒရူးသည် အီဗန်တို့ လင်မယား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မပြောနိုင်မီ သူပြောချင်သည့် လိုရင်းအချက်ကို ပြောပြီး ကပျာကယာပင် ထွက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် သူကြုံရသည့်အဖြစ်ကို ခရစ္စတီအား ပြောပြသည်။ အီဗန်တို့ မိသားစုအား ညစာစားရန် ဖိတ်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း အသိပေးသည်။ ခရစ္စတီကတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန်ခြင်းမပြုချေ။ ယနေ့ည ဗောက်ဟန်တို့ လင်မယားလည်း ရောက်လာကောင်း ရောက်လာနိုင်စရာ ရှိနေ၏။ သေချာပေါက် လာလိမ့်မည် ဟူ၍ကား မပြောနိုင်ပေ။ သူတို့လင်မယား ဆွစ်ဇာလန်မှ အချိန်မီ ပြန်ရောက်မှသာ လာကြမည် ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူကတော့ အလုပ်လက်မဲ့ ဘဝဖြင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေရှာသော အလုပ်သမား မိသားစုအား ဖိတ်လာခဲ့လေပြီ။ သူသည် သူလုပ်ခဲ့သည့် ကိစ္စကို ပြန်တွေးပြီး တိုးလာသည့် ဧည့်သည်များ အတွက် နေရာထိုင်ခင်းများ ထပ်မံ ပြင်ဆင်နေရသော ခရစ္စတီအား ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိပြန်လေသည်။

‘ကို့ကြောင့် မင်းစိတ်ရှုပ်ရပြန်ပြီ’ ဟု ညည်းလိုက်သဖြင့် ခရစ္စတီက ခပ်ငေါ့ငေါ့ လေသံဖြင့် ‘ကျွန်မ လက်ထပ်ခဲ့တာက ဒေါက်တာ မေဆန်ပဲ ရှင်ရယ်၊ ဒေါက်တာ ဘနားဒိုင်းမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့’ ဟု ဆိုလိုက်ပြီးမှ ‘အင်ဒရူးရယ်၊ ရှင်ဟာလေ တကယ့်ကို နားလည်ရခက်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ်သမား တစ်ယောက်ပါလား’ ဟု ညည်းလိုက်လေ၏။

ထိုညတွင် တွမ် အီဗန်တို့ မိသားစုသည် ဖိတ်ထားသည့် အချိန်တွင် ရောက်လာကြလေသည်။ သူတို့တွင် ရှိသမျှ အဝတ်အစားများနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင် ဝတ်စားလာကြသော်လည်း အမူအရာကတော့ ရှိုးတိုးရှုန်တန် ဖြစ်ကာ အနေရ အထိုင်ရ ခက်နေကြ၏။ အင်ဒရူးက အစွမ်းကုန် ပျူပျူငှာငှာ လုပ်လေလေ သူတို့မှာ အနေရခက်လေ ဖြစ်နေကြ၏။ ခရစ္စတီ ကြိုတင် တွက်ဆထားသည့် အတိုင်းပင် တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားသော အစားအသောက်များကို မစားတတ် မသောက်တတ်သဖြင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်ကြရလေသည်။

စားပွဲ၌ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရှာသော တွမ် အီဗန်သည် သူ၏ မသန်သော လက်ကို တွဲလောင်းချကာ အင်ဒရူးအား ခပ်ကြောင်ကြောင် ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေသည်။ သူ့ဇနီးသည်က သူ့အတွက် ပေါင်မုန့်တစ်ချပ် ထောပတ် သုတ်ပေးသည်။ အင်ဒရူးသည် အီဗန်တို့ လင်မယား အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်နေသမျှကို ကြည့်ရင်း ငရုတ်ကောင်းပုလင်းကို ယူ၍ သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်သည်။ ဘယ်အချိန်က ဖွင့်ထားမှန်း မသိသော ငရုတ်ကောင်းမှုန့်ဘူး အဖုံး ပွင့်ကာ ငရုတ်ကောင်းမှုန့် တစ်ဝက်ခန့်သည် သူ့ ဟင်းချို ပန်းကန်ထဲသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ညစာစားပွဲမှာ အသက်မရှိသကဲ့သို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် နိုင်လွန်းလှသည်။ ထိုစဉ် အခိုက်အတွင်း အီဗန်တို့၏ သမီးငယ် အက်ဂနစ်က ကလေးတို့ဘာဝ ပျော်ရွှင် မြူးထူးစွာဖြင့် တစ်ချက် ထ၍ အော်လိုက်သဖြင့် စားပွဲပိုင်းတွင် အသက်ဝင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ကလေးအား ဟန့်တားရန် ပြင်နေသော မစ္စက အီဗန်သည် အင်ဒရူး လှမ်းကြည့်နေသဖြင့် မဝံ့မရဲ ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ပိုင်း ကျတော့လည်း သူတို့အားလုံး ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်လာသဖြင့် ထမင်းစားပွဲမှာ စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်လာလေတော့၏။

အင်ဒရူးနှင့် ခရစ္စတီတို့ တန်းတူရည်တူ ထား၍ တလေးတစား ဆက်ဆံလာသောအခါ တွမ် အီဗန်သည် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဖြစ်လာကာ သွက်သွက်လက်လက် စကားပြောဖော် ရလာသည်။ သူသည် သူလို ငါလို လူထဲက လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကို ပေါ်လွင် ထင်ရှားအောင် ပြလာလေသည်။

တွမ် အီဗန်သည် ဘောလုံး ဝါသနာအိုး ဖြစ်၍ ဂီတ အနုပညာတွင်လည်း အလွန် ဝါသနာကြီးသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကာစီဂင်သို့ သုံးနှစ်တိတိ သွားရောက် နေထိုင်ပြီး သီချင်း ဆိုခဲ့ဖူး၏။ သူသည် ခရစ္စတီနှင့် အယ်လဂါ၏ ဓမ္မတေး သီချင်းများ အကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ဝေဖန် ဆွေးနွေးလျက် ရှိသည်။ အင်ဒရူးကတော့ အီဗန်၏ သမီးငယ် အက်ဂနစ်နှင့် ကစားနေလေသည်။

ညစာစားအပြီးတွင် ခရစ္စတီက မစ္စက အီဗန်တို့ သားအမိအား တစ်ဖက်ခန်းသို့ ခေါ်သွားသဖြင့် ထမင်းစား စားပွဲတွင် အီဗန်နှင့် အင်ဒရူးတို့ နှစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့လေ၏။ ရုတ်တရက်သော် နှစ်ယောက်သား စကား မပြောမိကြပေ။ အမှန်တော့ နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ထဲဝယ် ပြောစရာတွေ ပြောချင်တာတွေ အများကြီး ရှိပါလျက်နှင့် ဘာကစ၍ ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်ကာ ငြိမ်ဆိတ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတွင် တွမ် အီဗန်အတွက် တကယ် စိတ်ထိခိုက်နေရသော အင်ဒရူးကပင် စ၍ ပြောလေသည်။

‘ခင်ဗျား လက်အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာ အမှန်ပါ၊ ခင်ဗျား အလုပ် ပြုတ်သွားတယ်လို့ ကြားရတော့လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့မိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား နားထောင်ကောင်းအောင် ဝတ်ကျတမ်းကျ ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး အီဗန်၊ ယုံပါ၊ ကျွန်တော် အတော့်ကို ဝမ်းနည်းမိပါတယ်’

‘ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းရသလောက်တော့ ဘယ်သူမှ ဝမ်းနည်းနိုင်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ’

အီဗန်၏ အသံမှာ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ရှိလှပေသည်။

ပြန်၍ ငြိမ်ဆိတ် သွားကြပြန်လေ၏။

ခဏကြာမှ အင်ဒရူးက စ၍ စကားပြောပြန်လေသည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်ခုလောက် ကူညီချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ခွင့်ပြုနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် မစ္စတာ ဗောက်ဟန်ကို ခင်ဗျားအကြောင်း ပြောပြပါရစေလား။ ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စမှာ ဝင်ရှုပ်တယ်လို့တော့ မထင်စေချင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား သဘောမတူဘူး ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် မပြောပါဘူး။ မစ္စတာ ဗောက်ဟန်ဟာ ကျွန်တော့်ကို အတော် ခင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကသာ ပြောရင် သူ လက်ခံမှာ သေချာသလောက်ပါပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ပြဿနာကို သူနားလည်သွားအောင် ပြောပြရင် မြေပေါ်မှာ လုပ်ရတဲ့ အလုပ် တစ်ခုခုတော့ ရနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ဥပမာ ဆိုပါတော့၊ တစ်နေရာမှာ ထိုင်ပြီး အချိန်မှတ်ရတဲ့ အလုပ်တို့ ဘာတို့ပေါ့။ ခင်ဗျားနှင့် သင့်တော်မယ့် အလုပ်မျိုး ဆိုပါတော့ဗျာ’

အင်ဒရူးသည် တွမ် အီဗန်က သူ့အပေါ် တစ်မျိုး တစ်မည် ထင်ကာ အယူအဆ လွဲသွားမည်ကို စိုးရိမ်နေမိသဖြင့် အီဗန်၏ မျက်နှာကို မကြည့်ရဲပေ။ အီဗန်ကမူ အင်ဒရူး ပြောသမျှကို နားထောင်နေသော်လည်း လုံးဝ စကားပြန်မပြောချေ။

အင်ဒရူးက မျက်လွှာကို အသာပင့်၍ အီဗန်၏ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်သည်။ အီဗန်၏ ပါးပြင်ပေါ်ဝယ် မျက်ရည်များ စီးကျလျက်ရှိ၏။ ကျိတ်၍ ငိုကြွေးခြင်း ဖြစ်ရာ အီဗန်၏ တစ်ကိုယ်လုံး တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခါလျက် ရှိလေသည်။ သူသည် ငိုကြွေးနေရင်းမှပင် သူ့ကိုယ်သူ တတ်အားသရွေ့ ကြိုးစား ထိန်းချုပ်လျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ သူ၏ ကောင်းနေသေးသော လက်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို မှောက်ချလိုက်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးရှာနေတော့၏။

အင်ဒရူးသည် ထိုင်နေရာမှ ဖြည်းညင်းစွာ ထ၍ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ သွားကာ ရပ်နေသည်။ အီဗန် တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်သွားနိုင်သည့် အချိန် အထိတော့ စောင့်ဦးမှ ဖြစ်ပေမည်။ အတန်ကြာသော် အီဗန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်သွားသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ အောင့်အည်း မျိုသိပ် ထားခဲ့ရသမျှသည် မျက်ရည်များနှင့် အတူ ပါသွားဟန် တူပေ၏။

အီဗန်သည် နောက်ထပ် စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများကို အင်ဒရူး မျက်လုံးများနှင့် မဆိုင်မိစေရန် သတိထားနေလေသည်။

သုံးနာရီခွဲသော် အီဗန်တို့ မိသားစု ပြန်ကြသည်။ အလာတုန်းကလို စိတ်လက် မကြည်မလင် မဟုတ်တော့ဘဲ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနှင့် ပြန်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ပြန်မှပင် ခရစ္စတီနှင့် အင်ဒရူးတို့မှာ စိတ်အေးလက်အေး ဧည့်ခန်းထဲ ထိုင်နိုင်ကြတော့၏။

အင်ဒရူးကတော့ အီဗန်၏အဖြစ်ကို သနား၍ မဆုံးအောင် ဖြစ်လျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။ သူ့ဝါသနာအတိုင်း အဘိဓမ္မာ တစ်ရပ်ကိုလည်း ထုတ်ပြနေလေသည်။

‘ခရစ္စတီ သိတဲ့ မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ။ အီဗန်ရဲ့ ဒုက္ခတွေဟာ နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်ဘဲ။ တကယ်တော့ သူ့လက် မစွမ်းမသန် ဖြစ်သွားရတာဟာ သူ့အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုက လူသစ် မျက်နှာစိမ်း ဆိုတော့ ကိုပြောတာ သူ မယုံဘူးပေါ့။ ဗဟုသုတကလည်း နည်းတာကိုး။ သူ့ကို လိမ်းပေးနေတဲ့ ကေရွန်ဆီဟာ ဘယ်လောက်ထိ ဒုက္ခပေးနိုင်တယ် ဆိုတာလည်း သူမသိဘူး။ ဒုက္ခ ပေးလိမ့်မယ်လို့လည်း မမျှော်လင့်ဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုတို့ မိတ်ဆွေကြီး ဒေါက်တာ အော့စဘောရီးမှာ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အပြစ် အများကြီး ရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ကိုဆီက ကတ်ပြား ပြန်ယူပြီး အီဗန်ဟာ အော့စဘောရီးဆီ သွားတာပဲ။ လက်ရဲ့ အခြေအနေကို အော့စဘောရီး

သိရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ မသိခဲ့ပါဘူး။ ဒါလည်းပဲ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ ဆရာဝန် တစ်ဦးရဲ့ ပေါ့ဆမှုနှင့် မသိ နားမလည်မှုဟာ အဓိက အားနည်းချက်ပဲ။ အိဗန် တစ်ယောက်သာ မသိ နားမလည်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကို လက်ခံပြီး ကုသပေးတဲ့ ဆရာဝန်ကလည်း မသိဘူး။ နားမလည်ဘူး။ အဲဒီတော့ အခြေအနေ ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဆရာဝန်တိုင်းကို ခေတ်မီနေအောင် အမြဲတမ်း တိုးတက် ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဆေးပညာနှင့် အမီ လိုက်နေနိုင်အောင် လုပ်ပေးဖို့အတွက် ဥပဒေ တစ်ရပ်တော့ ရှိသင့်ပြီလို့ ကို ထင်တယ်။ အားလုံး အဆင်မပြေ ဖြစ်နေတာက တစ်ခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး ခရစ္စတီ၊ ကိုတို့ရဲ့ လက်ရှိ ကျင့်သုံးနေတဲ့ စနစ်ရဲ့ အပြစ်ပဲ။ ဆရာဝန်တွေ အတွက် မသင်မနေရ မတက်မနေရ စနစ်မျိုးနှင့် ဘွဲ့လွန် သင်တန်းတွေ ဖွင့်ပေးသင့်ပြီလို့ ထင်တာပဲ။ ဆိုပါတော့၊ လုပ်သက် ငါးနှစ်ပြည့်ရင် တစ်ခါ သင်တန်း တက်ရမယ့် စနစ်မျိုးဆိုရင် ....’

ဆိုဖာပေါ်တွင် အေးအေးသာသာ ထိုင်၍ အင်ဒရူးအား စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသော ခရစ္စတီက ပြုံးလေသည်။

‘တော်ပါတော့လား အချစ်ရယ်၊ တစ်နေ့လုံး လူသားချင်း ချစ်ခင် ကြင်နာရေး တရား ဟောရတာ မမောသေးဘူးလား၊ ခရစ္စတီကတော့ တရားနာရတာ ငြီးငွေ့လှပါပြီ။ ကျွန်မမှာ ရှင်ရဲ့ အတောင်ပံအောက် ဝင်ပြီး ခိုလှုံချင်လွန်းလို့ ရှင်အတောင်ပံ အဖြစ်ကို မျှော်လင့် စောင့်စားနေရတာ ကြာပါပြီရှင်။ လာစမ်းပါဦး၊ ကျွန်မ အနားများ ထိုင်လှည့်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်မမှာ ရှင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း နေချင်လို့ စောင့်နေပါတယ်။ နှစ်ယောက်တည်း နေချင်တာလည်း အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာ ရှိနေလို့ပါတဲ့ရှင်’

‘အခုဟာ မင်း ကိုကို အပြစ်မြင်ပြီး ပြောနေတာတော့ မဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့နော်’ ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ ‘ကို ဒီနေ့ မင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံခဲ့တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ဒီကနေ့ဟာ ခရစ္စမတ်နေ့ မဟုတ်လား၊ ကို ကောင်းကောင်း ဆက်ဆံရမှာပေါ့’ ဟု ပြောလေ၏။

ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူး၏ အပြောကို သဘောကျလွန်း၍ အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်၍ ရယ်မောနေလေသည်။

‘ရှင်ဟာလေ သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။ အင်း .... နောက် တစ်မိနစ်လောက် ကြာလို့ နှင်းမုန်တိုင်း ကျလာရင် မာဖလာလေး လည်ပင်းမှာ ပတ်ပြီး လူသား တစ်ဦးကို ကယ်တင်ဖို့ ရှင် အပြင် ထွက်ရဦးတော့မယ်’

ခရစ္စတီက အင်ဒရူးအား စသဖြင့် အင်ဒရူးကလည်း အားကျမခံ ခရစ္စတီအား ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်၍ လှောင်သည်။

‘ညကြီး မင်းကြီး အချိန်မတော်မှ တွင်းအမှတ် သုံးဘက်ကို ဆင်းလာတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေတယ်။ သူ့ခမျာ အပူကြီးရှာလွန်းလို့ လည်ပင်းမှာ မာဖလာလေး တစ်ထည်တောင်မှ စည်းမလာနိုင်ရှာဘူးနော်’

ခရစ္စတီက သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အင်ဒရူးဆီသို့ ဆန့်တန်း ပေးလိုက်ပြီး ‘ဒီမှာ လာထိုင်ပါဦး အချစ်ရာ၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောစရာ တစ်ခု ရှိနေလို့ပါ’ ဟု ထပ်၍ ပြောပြန်သဖြင့် အင်ဒရူးက သူမ၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရန် ပြင်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မြည်းတစ်ကောင်၏ အော်သံနှင့် တူသော ခပ်ဆန်းဆန်း အသံ တစ်သံ ကျယ်လောင် စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

‘ဒုက္ခပါပဲနော်’

ခရစ္စတီက စိတ်ပျက်သံဖြင့် ညည်းသည်။

အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာနေသည့် အသံမှာ မော်တော်ကား ဟွန်းသံ ဖြစ်၍ ဤအသံမျိုး ထွက်နိုင်သည့် မော်တော်ကားမှာ အေဘာရာလောမြို့တွင် တစ်စီးသာရှိ၏။ တခြားလူ၏ မော်တော်ကားတော့ မဟုတ်ပေ။ အင်ဒရူး၏ မိတ်ဆွေကြီး ကွန် ဘိုလန်၏ မော်တော်ကား ဖြစ်ပေသည်။

အင်ဒရူးက ခရစ္စတီအား အံ့ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်သည်။

‘သူတို့ လာတာ မကြိုက်ဘူးလား ဟင်၊ ကွန် ဘိုလန်က လက်ဖက်ရည်သောက် လာခဲ့မယ်လို့ ကြံပြီး ပြောထားတာ မင်းအသိသားနှင့်’

‘အိုကွယ် .... မကြိုက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး’

နှစ်ယောက်သား အိမ်ရှေ့ ဝင်းဝ အထိ ထွက်၍ ဘိုလန်တို့ မိသားစုအား ကြိုကြသည်။ ဘိုလန်တို့ မိသားစုသည် ပုံမကျ ပန်းမကျ ဖြစ်နေသော မော်တော်ကားထဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ကွန် ဘိုလန်က ကားရှေ့ခန်းထဲတွင် အကျအနစ် သူ့ဘေးတွင် မေရီနှင့် တဲရင့်စ်။

ဘိုလန်သည် သက္ကလတ် ဦးထုပ်ကို အကျအနစ် ဆောင်းထားပြီး လက်နှစ်ဖက်တွင် လက်အိတ်အသစ်များ စွပ်ထားသည်။ ကျန် ကလေးသုံးဦးမှာ ကားနောက်ခန်းထဲရှိ မိခင်ဖြစ်သူ မစ္စက ဘိုလန်၏ ဘေးတွင် အစီအရီ ထိုင်နေကြသည်။ မစ္စက ဘိုလန်ကတော့ သူမ၏ သဘာဝအတိုင်း ကလေးငယ်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ကာ အေးတိ အေးစက် ပုံမျိုးပင်။ သူတို့ မိသားစု မော်တော်ကားထဲ၌ ထိုင်နေကြပုံမှာ ငါးသေတ္တာဘူးထဲ သွတ်ထားသည့် ငါးတွေနှင့် တူလှပေသည်။

ရုတ်တရက် ကားဟွန်းသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ အသံက ခပ်ကပ်ကပ်။ ခပ်အအ။

ကွန် ဘိုလန်သည် သူ့ဝင်္ဂါအတိုင်း နမော်နမဲ့ဖြင့် ဟွန်းကို ထပ်နှိပ်သည်။ ဟွန်းက ကပ်သွားသဖြင့် ဟွန်းသံမှာ မရပ်တော့ဘဲ အသံဆိုး အသံကြောင်ဖြင့် မရပ်မနား တရစပ် မြည်လျက် ရှိလေရာ တစ်ရပ်လုံး ဆူညံလျက် ရှိလေတော့သည်။

ဘိုလန်သည် ပါးစပ်မှ ဆဲဆို ရေရွတ်ရင်း အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် ဟိုနှိပ် သည်နှိပ် လုပ်ပါသော်လည်း ဟွန်းသံက မရပ်ချေ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်ရှိ အိမ်များရှိ ပြတင်းပေါက် တံခါးများသည် ပွင့်လာကြပြီး ဦးခေါင်းများ အလျှိုလျှို ထွက်လာကြ၏။ ဘိုလန် တစ်ယောက် ပျာယာခတ်ကာ အလုပ်ရှုပ်နေသော်လည်း သူမ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမှ မဖြစ်သလို ဣန္ဒြေမပျက် ထိုင်နေနိုင်သူကား သူ့ဇနီး မစ္စက ဘိုလန်ပေတည်း။

‘ဒီ သောက်ဟွန်းကလည်းဗျာ၊ ဘာများ ဖြစ်ပြန်ပါလိမ့်’ ဟု ဘိုလန်က ရေရွတ်သည်။ သူ့သမီး မေရီက ‘ခလုတ် ကပ်နေတာ အဖေရဲ့’ ဟု လှမ်းပြောပြီး ကပ်နေသော ခလုတ်ကို သူမ၏ ချွန်ထက်သော လက်သည်းဖြင့် ကော်၍ ထုတ်လိုက်ရာ ဟွန်းသံသည် ချက်ချင်း ရပ်သွားလေ၏။

‘အဲ .... ဟ၊ ဒီလိုတော့လည်း အဟုတ်သားပဲ၊ ဟယ်လို မေဆန်၊ ရဲဘော်ကြီး နေကောင်းတယ်နော်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ကျွန်တော့် ကားကို သဘောမကျဘူးလား၊ ကျွန်တော် ပြင်လိုက်တာက အလယ်က နှစ်ပေ ရှည်ထွက်လာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဂီယာဘောက်ကတော့ မဟန်သေးဘူး၊ နေကောင်းရဲ့လား မစ္စက မေဆန်၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး ခင်ဗျားတို့နှင့် နှစ်သစ်ကူးနေ့မှာ အထူး နှုတ်ဆက်ဖို့ လာကြတာလေ၊ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည် တဝတစ်ပြဲ သောက်ကြမယ်’

‘လာပါ ကွန် ဘိုလန်၊ အိမ်ထဲဝင်ပါ၊ ကျွန်မကတော့ ရှင့်လက်က လက်အိတ်တွေကို သိပ်သဘောကျနေပြီ’

‘ကျွန်တော့် မိန်းမက ပေးတဲ့ ခရစ္စမတ် လက်ဆောင်ပေါ့ဗျာ၊ စစ်တပ်က ပိုလို့ ထုတ်ရောင်းတဲ့ ပစ္စည်းပေါ့၊ အာ .... ဒီတံခါးက ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲဟ’

နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစား၍ ဖွင့်ပါသော်လည်း ကားတံခါးက ပွင့်မလာဘဲ တင်းခံနေသည်။ စိတ်မရှည်တော့သည့် ကွန် ဘိုလန်သည် ကားတံခါးကို ခွကျော်၍ ထွက်လာပြီး ကားထဲမှ သူ့ဇနီးနှင့် ကလေးများကို အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ရလေသည်။ ကိစ္စပြီးသောအခါ သူ့ကားကို တစ်ပတ် ပတ်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

သူတို့၏ လက်ဖက်ရည်ခိုင်းသည် စိုစိုပြည်ပြည် ရှိရုံမျှမက ပျော်စရာလည်း ကောင်းသည်။ ကွန်ဘိုလန်ကတော့ ကားရူးပီပီ သူ့ကားအတွက် စိတ်ကူးယဉ်၍ မဆုံးနိုင်ပေ။ ‘ဆေးသာ သုတ်လိုက်ရင် ဒီကားကို ဘယ်သူမှ မှတ်မိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’ ဟု ဆိုသည်။ မစ္စက ဘိုလန်က တော့ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘဲ နို့မပါသည့် လက်ဖက်ရည်ကျကျကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ထည့်ကာ ခြောက်ခွက်တိတိ သောက်သည်။ ကလေးတွေကတော့ ချောကလက်နှင့် ဘီစကွတ်များကို ဝိုင်း၍ လှကြ ယက်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပေါင်မုန့် အကြွင်းအကျန်များ အတွက် ဆူညံငြင်းခုံ ရန်ဖြစ်ကြပြီးမှ လက်စသတ်ကြ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် ချထားသမျှ ပန်းကန် အားလုံးတွင် အစအနမျှ မကျန်အောင် တက်တက်ပြောင်ခါမှပင် အားလုံး ငြိမ်သက် သွားကြလေ၏။

လက်ဖက်ရည်ပွဲ အပြီးတွင် ခရစ္စတီ ပင်ပန်းနေပြီဟု ဆိုကာ မေရီက ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ကူညီ၍ သိမ်းပေးသည်။ အင်ဒရူးက ဘိုလန်၏ ကလေးငယ်ကို ဆောင်းမီးဖို အရှေ့ ကော်ဇော်ပေါ်၌ ချကာ အတူတူ ထိုင်၍ ကစားသည်။ သူတွေ့ဖူးသမျှ ကလေးများထဲတွင် အဆုံး ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ကလေးငယ်သည် အင်ဒရူး၏ မျက်လုံးများကို နှိုက်ရန် ကြိုးစားလျက်ရှိ၍ အင်ဒရူးက သူ့မျက်နှာကို ကလေး လက်လှမ်းမီအောင် ရှေ့တိုးပေးလိုက် နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက် လုပ်နေသည်။ ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူး ကလေးငယ်နှင့် ကစားနေသည်ကို စိတ်အေး နားအေးဖြင့် ထိုင်၍ ကြည့်နေလေ၏။

ကွန် ဘိုလန်၏ မိသားစုသည် ကြာကြာ မနေနိုင်ကြပေ။ ကွန် ဘိုလန်က သူ့ကားသူ သိပ်ပြီး စိတ်မချ။ လမ်းတွင် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လျှင် ကလေးတစ်အုပ်နှင့် ဒုက္ခရောက်မည်ကို စိုးရိမ်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ကား၏ မီးလုံးများမှာ စိတ်ချရသည် မဟုတ်။ အဆင်မသင့်လျှင် လင်းချင်မှ လင်းသည်။ သူတို့ ပြန်ကြတော့မည်ဟု အထဲတွင် ကွန် ဘိုလန်က ‘ကျွန်တော်တို့ဆီ တစ်လှည့် လာလည်ပါဦး’ ဟု ဖိတ်မန္တက ပြုပေသည်။

ကွန် ဘိုလန်တို့ အပြန်တွင်လည်း ခရစ္စတီနှင့် အင်ဒရူးတို့က အိမ်ဝင်းဝမှ ရပ်၍ စောင့်ကြည့် နေကြသည်။ ကွန် ဘိုလန်၏ မော်တော်ကားသည် စက်နှိုး၍ မရချေ။ ဂေါက်တံနှင့် အတော်ကြာကြာ လှည့်မှပင် မနိုးချင် နိုးချင်နှင့် နိုးလာသည်။ စက်နှိုးသွားသောအခါ ကွန် ဘိုလန်သည် အတော် စိတ်ချမ်းမြေ့သွားဟန် တူ၏။ အင်ဒရူးတို့ဘက် လှည့်၍ အောင်မြင် ဝင့်ကြွားသော အပြုံးဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြလိုက်ပြီး ဒရိုင်ဘာ ထိုင်ခုံတွင် ဟန်ပါပါနှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

ထိုခဏမှာပင် ကွန် ဘိုလန် ထိုင်ခုံ အောက်ဘက်မှ အသံတစ်ချက် ထွက်လာပြီး ဘိုလန်မိသားစု တစ်စုလုံး တက်၍ ထိုင်လာခဲ့သည့် အလေးဒဏ်ကို ခံလာခဲ့ရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ အားအင် ကုန်ခန်းသည့် လက္ခဏာဖြင့် မြေပေါ်သို့ တုံးလုံးပက်လက် ပစ်လှဲချလိုက်သည့် တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်သဖွယ် မော်တော်ကား တစ်စီးလုံးသည် မြေပေါ်တွင် ဖရီဖရဲ လဲပြိုလျက် ရှိလေတော့၏။

အင်ဒရူးနှင့် ခရစ္စတီတို့ မျက်စိအောက်မှာပင် ကားဘီးများသည် ပြုတ်ထွက်ကာ ဦးတည့်ရာသို့ လိမ့်ထွက်သွားကြလေ၏။ ကား၏ ကိုယ်ထည်မှ သံတိုသံစ ပစ္စည်းကိရိယာများလည်း ဆူဆူညံညံ အသံများ ပြုကာ ပြုတ်ထွက်လာကြပြီး ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ လွင့်စဉ် ကျလာကြသည်။ ကား၏ ကိုယ်ထည်ကတော့ ‘ပပထူမှ ထမယ်’ ဟူသော ပုံစံမျိုးဖြင့် မြေကြီးနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်ကာ ပြာပြားဝပ်လျက် ရှိလေ၏။ စောစောက ထုနှင့် ထည်နှင့် မြင်တွေ့နေရသော မော်တော်ကားသည် တစ်မိနစ်ခန့်မျှအတွင်း ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါ ပျက်သွားပြီး ကလေးများ ကစားရန် ပြုလုပ်ထားသည့် နမူနာ လှေတစ်စီးနှင့်သာ တူနေတော့သည်။

ကားရှေ့ခန်းထဲ၌ အကျအန ထိုင်နေသော ကွန် ဘိုလန်သည် ခြေထောက် ကလပ်ချိုကို နင်းရင်း လက်က စတီရာခွေကို ကိုင်ရင်းနှင့်ပင် မြေပြင်ပေါ်၌ ဖင်ထိုင်လျက် ပစ်ကျလေသည်။ နောက်ခန်းထဲမှ မစ္စက ဘိုလန်သည် မျက်လုံး အပြူးသားနှင့် ပါးစပ် ဟောင်းလောင်း ပွင့်ကာ ကလေးငယ်ကို ပွေ့ထားရင်းက မြေကြီးပေါ်၌ ဖင်ထိုင်လျက် ဖြစ်နေလေ၏။

အင်ဒရူးနှင့် ခရစ္စတီတို့သည် ကွန် ဘိုလန်တို့၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ အတောမသတ်နိုင်အောင် ရယ်မိကြလေသည်။ ရယ်ရလွန်း၍ နှစ်ဦးစလုံးပင် မောဟိုက် နေကြလေ၏။

ကွန် ဘိုလန်သည် သူ့ကားကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပြီး သူ့မော်တော်ကား လုပ်ကြံခံရသည်ဟု ဆို၏။ ထို့နောက် အင်ဒရူး၏ လက်မောင်းကို ဆွဲခေါ်သွားပြီး ယခုအချိန်အထိ လည်နေဆဲ ဖြစ်သော ကားအင်ဂျင်ကို ပြကာ ကြည့်စမ်း မေဆန်၊ အခုထိ စက်က လည်နေတုန်းပဲ၊ ဘယ်လောက်ထိ ကောင်းတဲ့ ကားလဲ’ ဟု ပြောလေ၏။

ဘိုလန်တို့ မိသားစုသည် မော်တော်ကားပျက် အစအန အတိုအထွာများ သယ်ယူ၍ အင်ဒရူးတို့ အိမ်နောက်ဖေး၌ စုပုံထားခဲ့ကြပြီးသော် တပျော်တပါးပင် အိမ်သို့ ခြေကျင် ပြန်သွားကြပေတော့သည်။

‘မပျော်ဘူးလား ခရစ္စတီ၊ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေ့လဲဟင်၊ ကိုတော့ ကားပေါ်မှာ ထိုင်လျက်ကြီးနှင့် ပစ်ကျသွားတဲ့ ဘိုလန်ရဲ့ မျက်နှာကို တစ်သက်လုံး ဘယ်တော့မှ မေ့မယ် မထင်တော့ဘူး’

နှစ်ဦးသား တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ကာ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်ဆိတ်နေရာမှ အင်ဒရူးက စ၍ ‘ပျော်ရဲ့လား ခရစ္စတီ၊ ဒီနှစ် ခရစ္စမတ်နေ့မှာ ထူးထူးခြားခြား ပျော်စရာနှင့် ကြုံရပြီ မဟုတ်လား’ ဟု မေးသည်။

ခရစ္စတီ ပေးသော အဖြေမှာ အင်ဒရူး အတွက် ထူးဆန်းနေပေသည်။

‘ကျွန်မလေ ရှင် ဘိုလန်ရဲ့ ကလေးလေးနှင့် ကစားနေတာ ကြည့်ပြီး သိပ်ပျော်တာပဲ’

အင်ဒရူး အံ့ဩသော မျက်နှာဖြင့် ခရစ္စတီအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိလေသည်။

‘ဘာပြုလို့ ....’

ခရစ္စတီလည်း အင်ဒရူးအား မကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

‘ကျွန်မလေ ရှင်ကို ပြောပြချင်လွန်းလို့ တစ်နေ့လုံး ကြိုးစားနေတာပဲ၊ အခါအခွင့်ကို မရခဲ့ဘူး သိလား၊ ဒီလောက် ပြောနေတာတောင်မှ ကျွန်မ ဘာပြောမယ် ဆိုတာ ရှင် မရိပ်မိသေးဘူးလား ဟင်၊ ရှင်ဟာလေ တကယ်တော့ ကျွမ်းကျင် ပါးနပ်တဲ့ ဆရာဝန်ကောင်း တစ်ယောက် မဟုတ်သေးပါကလား အချစ်ရယ်’

(၁၃)

နေ့မှ ရက်၊ ရက်မှ လ၊ လမှသည် နှစ်သို့ တရွေ့ရွေ့ ကူးပြောင်းကာ နှစ်တစ်ပတ် လည်လာပြန်သည်။ နွေဦး၏ အကြိုကာလသို့ တစ်ကျော့ တစ်ကြိမ် ရောက်ခဲ့ပြန်လေပြီ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နွေရာသီ၏ သရုပ်သကန်သည် ပီပြင်စ ပြုလာသည်။

ခရစ္စတီ ပြုပြင်ခဲ့သော ပန်းဥယျာဉ်သည် အသက်ဝင် နိုးထလာသည်။ သူ စိုက်ပျိုးထားခဲ့သော ပန်းများသည် အဖူးအပွင့်တို့ဖြင့် ခေါင်းထူကာ ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်လာကြသည်။ လေယူရာ တိမ်း၍ ယိမ်းနွဲ့ လှုပ်ရှား ကစား မြူးထူးလာကြသည်။

ခရစ္စတီတို့ အိမ်အနီးမှ လျှောက်သွားကြသော အလုပ်သမားတိုင်းသည် ခရစ္စတီ၏ ပန်းဥယျာဉ်ကို တစ်ခဏမျှ ရပ်တန့်၍ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြချေ။ စိုစိုပြည်ပြည် ဝေဝေဆာဆာနှင့် တခမ်းတနား ဖြစ်၍လာသော ပန်းဥယျာဉ်ကို မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်ကြချေ။

တကယ်တော့လည်း ဥယျာဉ် အတွင်းရှိ ဤပန်းမျိုးစုံကို ခရစ္စတီ ကိုယ်တိုင် လွန်ခဲ့သောနှစ် နွေအကုန် ဆောင်းအကူး ကြားကာလ ရာသီကတည်းက တပင်တပန်းနှင့် တယုတယ စိုက်ပျိုးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ ယခုလို စိုစိုပြည်ပြည် ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်လာပြန်တော့လည်း ပင်ပန်းရကျိုးနပ်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ခရစ္စတီ၏ ပန်းဥယျာဉ်သည် မြင်သူတို့၏ စိတ်နှလုံးကို သာယာ ချမ်းမြေ့အောင် ဖန်တီးပေးလျက် ရှိနေပေပြီ။

ခရစ္စတီသည် သူမ၏ ပန်းဥယျာဉ်ကို ဆက်လက်၍ ပြုပြင် မွမ်းမံလိုသေးသော်လည်း အင်ဒရူးက ခွင့်မပြုတော့ပေ။ ယခုလိုအချိန်မျိုး တွင် တူးဟယ် ဆွဟယ်၊ ခုတ်ဟယ် ထစ်ဟယ် လုပ်ရသော အလုပ်မျိုးကို မလုပ်သင့်တော့ဟု အင်ဒရူး ယူဆသည်။

‘အင်မတန် လှပတဲ့ ကမ္ဘာလေးဖြစ်အောင် အချစ်ဖန်တီးထားပြီးပြီပဲ၊ ဆက်လုပ်စရာ ဘာလိုတော့လဲ၊ ပန်းတွေရဲ့ အလှတွေကို ကြည့်ပြီး နားနားနေနေ အပန်းဖြေပေါ့’

ယခုလို အချိန်တွင် ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူး၏ စကားကို နားထောင်ရပေမည်။

ဥယျာဉ်ထဲဝယ် ခရစ္စတီ အနှစ်သက်ဆုံး နေရာကလေး တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုနေရာကလေးမှာ လျှိုမြောင်လေး တစ်ခု၏ အစွန်ရှိ မိုးမခပင် အောက်တွင် တည်ရှိလေသည်။ ထိုနေရာကလေး၌ ထိုင်နေပါက လျှိုမြောင်၏ အောက်ဘက်ဆီတွင် ရှိနေသည့် စမ်းချောင်းကလေး၏ သာယာသော ရေစီးသံကို သဲ့သဲ့ကလေး ကြားနေနိုင်သည်။ တောင်စောင်းပေါ်ရှိ အိမ်များမှ မမြင်နိုင်အောင်လည်း ဤ မိုးမခပင်ကြီး၏ အကိုင်းအခက် အရွက်အလက်များက ဖုံးကွယ်ပေးထားသည် ဖြစ်ရာ အေးချမ်း လုံခြုံ၍ စိတ်ချလက်ချ နားနေနိုင်သော နေရာကလေး ဖြစ်ပေသည်။

ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဆင်း၍ ထိုင်ကြသည့် အခါတိုင်း ခရစ္စတီတို့ ကြိုနေရသည့် အခက်အခဲ တစ်ခုမှာ မလုံခြုံမှုပင် ဖြစ်သည်။ တောင်စောင်းဘက်ရှိ အိမ်များဆီမှ လူများသည် သူတို့ အိမ်ပြတင်းများမှ နေ၍ ပန်းဥယျာဉ်ကို လှမ်းမျှော် ကြည့်တတ်ကြသည် ဖြစ်ရာ ယခုလို ပန်းမျိုးစုံဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ လှပနေသော အခါတွင် ပို၍ပင် ကြည့်တတ်ကြလေသည်။

‘ဟေ့ .... ဟေ့ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ဟန်ကျသလဲ၊ ဆရာဝန်နှင့် သူ့မိန်းမ နေဆာလှုံနေကြတယ်’ ဟူသော စကားသံသည် တောင်စောင်းပေါ်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်ဆီမှ ဆင်းလာပြီး အင်ဒရူးနှင့် ခရစ္စတီတို့ နှစ်ဦးသား၏ နားထဲသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဝင်လာဖူးသဖြင့် လွတ်လပ်စွာ နေ၍ မရသော အခြေအနေကို ရိပ်မိခဲ့ကြ၏။ တစ်ကြိမ်က ဆိုလျှင် အင်ဒရူးက ခရစ္စတီ၏ ခါးကို ဖက်၍ စမ်းချောင်းလေး အတိုင်း လျှောက်နေခိုက် နေရောင်နှင့် ဝင်းခနဲ လက်သွားသည့် အလင်းရောင် တစ်ခုကို မြင်လိုက်မိကြသည်။ တောင်စောင်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဂလင်း ဂျိုးဇက်၏ အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ထွက်လာသည့် မှန်ပြောင်း တစ်ခု၏ အရောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

‘တဏှာရူးကြီး’

အင်ဒရူးက ဒေါသတကြီး ရေရွတ်လိုက်ပြီး ‘အဘိုးကြီးက ကိုတို့ နှစ်ယောက်ကို အဝေးကြည့် မှန်ပြောင်းနှင့် ချောင်းနေတယ် ခရစ္စတီ’ ဟု ပြောလေသည်။

မိုးမခပင်ကြီး အောက်မှာတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် ဘယ်လောက်ပင် ကြာကြာ ထိုင်နေစေကာမူ တောင်စောင်းပေါ်မှ မမြင်နိုင်ပေ။ ဘယ်လိုကြည့်၍မှလည်း မတွေ့နိုင်ပေ။ ဤ မိုးမခပင်ကြီး အောက်တွင် ထိုင်ရင်း နားရင်းမှာပင် အင်ဒရူးက သူ၏ မူဝါဒတွေ၊ သဘောတရားတွေကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြတတ်လေသည်။

‘ဒီမှာ မြင်လား ခရစ္စတီ’

အင်ဒရူးက သူ့လက်ထဲမှ ပြဒါးတိုင်ကို လှုပ်ခါပြသည်။ ယင်း ပြဒါးတိုင်ကလေးမှာ အရေးပေါ် လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို ခရစ္စတီ၏ အပူချိန်ကို တိုင်းထွာရန် သွားလေရာ အမြဲဆောင်သည့် ပြဒါးတိုင် ဖြစ်လေသည်။

‘ကိုတို့ အနေနှင့် စိတ်အေး နားအေး နေသွားဖို့တော့ လိုတယ် ခရစ္စတီ၊ ဒါပေမဲ့ သာမန် လက်လုပ် လက်စားတွေ နေသလို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်းဟာ ဆရာဝန် တစ်ယောက်ရဲ့ မိန်းမ၊ ဆရာဝန်ကတော်၊ ကိုက ဆရာဝန် တစ်ယောက်၊ အခုလို အချိန်မှာ ဘာမှ မဖြစ်အောင်တော့ နေရမှာပေါ့၊ ဒီကိစ္စမျိုးတွေက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေပါ၊ ကိုလည်း မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူးသားပဲ၊ သာမန် ကိစ္စတွေပါ၊ သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စမျိုး၊ လူသားတွေ အတွက် မျိုးဆက် ပြန့်ပွားရေးအတွက် ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စမျိုးပဲ၊ အခုလို ပြောတဲ့ အတွက် ဒီကိစ္စ အပေါ်မှာ ကိုက အလေးအနက် မထားဘူးလို့ အထင်တော့ မလွဲစေချင်ဘူး၊ ဒီလို ဖြစ်လာတာဟာ ကိုတို့ အတွက် အင်မတန် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းတယ်၊ ကိုတော့ ဝမ်းသာတာ အမှန်ပဲ၊ တကယ့်ကို ဝမ်းသာတာ သိလား၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို အကြောင်းပြုပြီး စိတ်ကူးနှင့် ရူးနေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဘာကိုမှလည်း ဆင်ခြင် တွေးတောပြီး မပူပင်နှင့်၊ ဘာကလေးပဲ မွေးလာလာ ကိုသားသမီးပဲ’

အင်ဒရူးသည် သူ့စကားကို ရုတ်တရက် ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားသလို လုပ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာသည် တည်နေရာမှ ပြူးလာသည်။

‘တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ခရစ္စတီ သိလား၊ တကယ်လို့များပေါ့လေ၊ မွေးလာတဲ့ ကလေးဟာ မိန်းကလေး ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ကို သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ’

ခရစ္စတီက ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်သည်။ မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာသည် အထိ အားရပါးရ ရယ်လေသည်။ တော်တော်နှင့် အရယ် မရပ်သဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်ဖြင့် အင်ဒရူးက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။

‘တော်တော့ ခရစ္စတီ၊ ရပ်တော့၊ သိပ်မရယ်နှင့်၊ တော်တော်ကြာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် မခက်ပေဘူးလား’

‘အမယ်လေးဟဲ့’

ခရစ္စတီသည် မျက်ရည်စများကို သုတ်ရင်းက တစ်ချက် ရေရွတ်သည်။ ‘စိတ်ကူးယဉ်သမား တစ်ယောက် အနေနှင့်တော့ ရှင့်ကို အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်ပါတယ်၊ အကြင်နာတရားနှင့် ကိုယ်ချင်းစာတရား ခေါင်းပါးပြီး တစ်ဖက်သား အပေါ် အပြစ် မြင်လွယ်သူ တစ်ဦး အဖြစ်နှင့်တော့ ကျွန်မ ရှင့်ကို အိမ်မှာ လက်မခံချင်ဘူး’ ဟု ပြောလေ၏။

ခရစ္စတီ ဘာကို ရည်ရွယ်၍ ပြောမှန်း အင်ဒရူး နားမလည်ချေ။ သို့သော်လည်း ခရစ္စတီအား စနစ်တကျ ပြုစု စောင့်ရှောက်ပေးမှ ဖြစ်မည် ဟူသော အချက်ကိုမူ သူနားလည်သည်။ ခရစ္စတီအား ပြောဆို ဆက်ဆံရာ၌လည်း ယခင်ကလို စိတ်လိုက်မာန်ပါ မပြောမိ မဆိုမိ မပြုမိစေရန် အထူးသတိထားလေသည်။

ခရစ္စတီ လမ်းလျှောက်ဖို့ လိုသည်ဟု သူထင်သည့်အခါ ညနေပိုင်းများတွင် သူကိုယ်တိုင် ဂရုတစိုက် ခရစ္စတီကို ခေါ်၍ ပန်းခြံဘက်သို့ လမ်းလျှောက် ထွက်သည်။ အညောင်းပြေ အညာပြေ သဘောဖြင့် ပန်းခြံထဲ လှည့်ပတ် လျှောက်ရင်းက သံစုံတီးဝိုင်းမှ တီးမှုတ်နေသမျှကို ခဏတဖြုတ် ရပ်၍ နားထောင်စေသည်။ ပျော်ပွဲစား ထွက်လာကြသော ကလေးသူငယ်များ စားကြ သောက်ကြ၊ ပြေးလွှား ကစားနေကြသည်ကိုလည်း ရပ်နား၍ ကြည့်ရှုစေသည်။

မေလ၏ တစ်ရက်သော မနက်တွင် အင်ဒရူးသည် အိပ်ရာထဲ လှဲနေခိုက် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ဖြင့် ခရစ္စတီ၏ ဗိုက်ကို ထိမိရာမှ ဗိုက်ထဲမှ အလွန် နူးညံ့ သိမ်မွေ့လှသည့် လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုကို သတိပြုမိသည်။ လှုပ်ရှားပုံမှာ ညင်ညင်သာသာကလေး ဖြစ်၏။ ခရစ္စတီ၏ ဗိုက်ထဲမှ ကလေး၏ ပထမဆုံး အကြိမ် လှုပ်ရှားမှုပေတည်း။

အင်ဒရူးမှာ ဝမ်းသာခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ခြင်းစသော ခံစားမှုများဖြင့် အသက်ရှူပင် မှားသွားသည်။ ကလေး အသက်ဝင်နေပြီ ဟူသော အသိကြောင့် သူ့ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော ပီတိအဟုန်မှာ ပြင်းထန်လွန်းလှချေ၏။ ဗိုက်ထဲမှ ကလေးငယ်၏ လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့ထိရုံမျှဖြင့် သူ့မှာ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားရလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်သည့် သဘာဝကြောင့်ပင်လျှင် ဆရာဝန် တစ်ဦးသည် သူ့မိန်းမအား ဆေးဝါး ကုသခြင်း မပြုရဟူသော စည်းကမ်းချက်ကို ချမှတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟုလည်း တွေးမိလေ၏။

ခရစ္စတီ၏ ကိုယ်ဝန်ကို ဒေါက်တာ လီဝီလင်းထံ အပ်မည်ဟု နှစ်ဦး သဘောတူထားခဲ့ကြသည် ဖြစ်ရာ အပ်ရန် အချိန်တော်ပြီဟု ယူဆသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အင်ဒရူး ကိုယ်တိုင် လီဝီလင်းထံ ဖုန်းဆက်၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည်။ လီဝီလင်းကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြင့် လက်ခံလေသည်။

အင်ဒရူး ဖုန်းဆက်ပြီးနောက် ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် လီဝီလင်း ရောက်လာပြီး ခရစ္စတီအား ပဏာမ စမ်းသပ် စစ်ဆေးခြင်း ပြုသည်။ ထို့နောက် ဧည့်ခန်းထဲ၌ ခဏ ဝင်ထိုင်ကာ အင်ဒရူးနှင့် စကား ပြောလေသည်။ သူသည် အင်ဒရူး လှမ်းပေးသော စီးကရက်ကို ယူ၍ မီးညှိရင်းက ‘ခင်ဗျားကို ကူညီဖို့ ဖြစ်လာရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် သိပ်ဝမ်းသာတယ် မေဆန်၊ အမှန်ပြောရရင် ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့်ကို သိပ်ပြီး သဘောကျပုံ မပေါ်ဘူး၊ ဒါ့ကြောင့်မို့ ခင်ဗျား ဇနီးရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို ကျွန်တော့်ဆီ အပ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ပါ မေဆန်၊ ကျွန်တော် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာက အခုလို အချိန် ရာသီမှာ အဘာရာလောမြို့ဟာ နေလို့ ထိုင်လို့ သိပ်မကောင်းဘူး၊ လေကောင်း လေသန့်

သိပ်မရဘူး၊ အလွန် အသက်ရှူ ကျပ်တဲ့ အချိန်ပဲ။ ခင်ဗျား ဇနီး သွားချင်စိတ်ရှိရင် တစ်နေရာရာ သွားနေဖို့ ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်’

လီဝီလင်း ပြန်သွားသည့်အခါ အင်ဒရူး ‘ငါဘယ်လို ဖြစ်နေတာပါလိမ့်’ ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ မေးနေမိလေ၏။

‘ငါ ဒီငါ့ကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး သဘောကျနေမိတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီငါ့ဟာ ယဉ်ကျေးတယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်၊ ကိုယ်ချင်းစာတရားလည်း ရှိတယ်၊ ဆက်ဆံရေး ကျတော့လည်း လိမ္မာ ပါးနပ်တယ်၊ သူ့အလုပ် ကျတော့လည်း သိပ်တော်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော် လောက်က ငါ သူ့လည်ပင်းကို လှိုင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ငါဟာ လူ့ခန္ဓာ တစ်ယောက်ပါလား၊ ဆက်ဆံရေး ကျတော့လည်း မပြေပြစ်၊ မနာလိုစိတ်ကလည်းများ၊ စိတ်နေ သဘောထား ကျတော့လည်း သေးသိမ်’ စသည်ဖြင့်လည်း တွေးနေမိလေ၏။

တစ်နေရာရာ သွားရောက် နေထိုင်ဖို့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍မူ ခရစ္စတီက မသွားလိုသဖြင့် အင်ဒရူးက ချောမော တိုက်တွန်း နေရလေသည်။

‘ကိုနှင့် ခွဲပြီး မသွားချင်ဘူး ဆိုတာ ကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပျော်ခရီးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျန်းမာရေး အတွက် သွားရတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ပင်လယ် ကမ်းခြေဘက် သွားမလား၊ မင့်အဒေါ်ဆီ သွားမလား၊ မင်းကြိုက်တဲ့ နေရာ ရွေးပြီး သွားပါ။ ငွေရေး ကြေးရေးလည်း ပူစရာ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အခုဆို ကိုတို့မှာ အလျင်ကလို ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ မင်းလည်း အသိသားနှင့်’

ယခင်ကနှင့်စာလျှင် သူတို့၏ ငွေကြေး အခြေအနေ သိသိသာသာ တိုးတက်လာသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ အင်ဒရူး ကျောင်းသားဘဝက တင်ရှိလာခဲ့သည့် ပညာသင် စရိတ် ချေးငွေ ကျေးသွားသည်မှာလည်း ကြာပေပြီ။ လန်ဒန်မှ ဝယ်လာသည့် အိမ်ထောင် ပရိဘောဂ ကြွေးမှာလည်း ကျေခဲ့ပြီ။ ယခုဆိုလျှင် ဘဏ်၌ စုငွေ ပေါင်တစ်ရာ နီးပါးခန့်ပင် ရှိနေပြီ။

တကယ်တော့ ခရစ္စတီ ခရီး မသွားချင်သည်မှာ ငွေကြေးကြောင့် မဟုတ်ပေ။ ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် အင်ဒရူးနှင့် ခွဲခွာ မနေလို၍သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်ဒရူးက ငွေကြေး အတွက် မပူပင်ဖို့ ပြောလာသည့်အခါ ‘ကျွန်မတို့မှာ ငွေကြေးနှင့် ပတ်သက်လို့ စုမိ ဆောင်းမိ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်မ သိသားပဲ’ ဟု ခရစ္စတီက ပြန်ပြောလေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သွားသင့် သွားထိုက်သည့် ခရီးမို့ သွားရမည် ဖြစ်ရာ ဘရစ်လင်တန်မြို့ရှိ သူမ၏ အဒေါ်ထံသို့ပင် သွားမည်ဟု ခရစ္စတီက ဆုံးဖြတ်လေသည်။ တစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် ခရစ္စတီသည် ခရီး ထွက်သွားလေ၏။ ဘူတာသို့ လိုက်ပို့သော အင်ဒရူးသည် မီးရထား ထွက်သွားသည့်အခါ ရင်ထဲတွင် ဟာ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေ၏။

အင်ဒရူးမှာ ခရစ္စတီ မရှိသဖြင့် အိမ်မြှောင် အမြီးပြတ်သည့်နှယ် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လျက် ရှိရပြန်၏။ ဤမျှလောက်အထိ လွမ်းတသသ ဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟု သူမထင်မိခဲ့ချေ။ ယခုလို တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှပင် အချိန်ရှိသမျှ စက္ကန့်ပိုင်း မိနစ်ပိုင်းနှင့် အမျှ ခရစ္စတီကိုသာ အောက်မေ့တသ သတိရနေမိလေ၏။

အမှန်ဆိုတော့လည်း သူနှင့် ခရစ္စတီတို့သည် သာမန် အကြင်လင်မယားမျိုး မဟုတ်ပေ။ ဘဝတိုက်ပွဲ တစ်ခုတွင် အတူ လက်တွဲ၍ တိုက်ပွဲဝင်နေသည့် ရဲဘော် ရဲဘက်များ အဖြစ် ရပ်တည်လာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ လောက မှန်တိုင်း၏ အရိုက်အပုတ် အထုအထောင်း ဒဏ်များကို ကြုံကြုံခံခဲ့ကြသူများ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ ခရစ္စတီသည် သူ့ဘဝတွင် မရှိမဖြစ်တော့သည့် ကြင်ဖော် တစ်ဦး ဖြစ်နေပေပြီ။

အင်ဒရူးသည် သူနှင့် ခရစ္စတီတို့ ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့ကြသည်များကို လည်းကောင်း၊ တိုင်ပင် ဆွေးနွေး ငြင်းခုံခဲ့ကြသည်များကို လည်းကောင်း သတိတရ ဖြစ်နေမိသည်။ နှစ်ဦးသား စကားမပြောဘဲ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိခဲ့ကြသည့် အဖြစ်များကို ပြန်လည် မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူ့အလုပ်မှ ပြန်လာချိန် ဆီးကြိုတတ်သည့် ခရစ္စတီ၏ ဟန်အမူအရာ၊ ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည့် ခရစ္စတီ၏ ခေါ်သံ ပြောသံများသည် သူ၏ မျက်စိအာရုံ၊

နားအာရုံတို့တွင် ပြန်လည် မြင်ယောင် ကြားယောင်လျက် ရှိ၏။ ဪ... တကယ်ဆိုတော့ ခရစ္စတီသာ မရှိလျှင် သူ့ဘဝသည် ပြည့်စုံတော့မည့် အခြေအနေ မဟုတ်ပါဘဲကား။

ခရစ္စတီ မရှိသဖြင့် သူတို့ အိပ်ခန်းမှာ ဟိုတယ် တစ်ခု၏ အိပ်ခန်းနှင့် တူလာပြီး ဂျင်နီ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးနေသည့် အစားအစာများမှာလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပေါ့ပျက်ပျက် ခြောက်တောက်တောက်နှင့် အရသာမတွေ့ ဖြစ်လာသည်။

ဥယျာဉ်ထဲ ဆင်း၍ လမ်းလျှောက်ပြန်တော့လည်း ခရစ္စတီ၏ လက်ရာ ခြေရာများက ခရစ္စတီအား ပို၍ သတိရအောင် ဖန်တီးပေးနေပြန်သည်။ သူတို့ လျှောက်နေကျ တံတားကလေးမှာ အတော်ကလေး ပျက်စီးနေသည်ကို ယခုမှပင် သတိပြုမိတော့သည်။ အခင်းများကလည်း ပေါက်သည့် နေရာက ပေါက်၍ ကျိုးသည့် နေရာက ကျိုးနေပေပြီ။ တံတား၏ လက်ရန်း အချို့မှာလည်း ပြုတ်နေပေပြီ။

ဤတံတားကို ပြင်ဆင်ပေးပါရန် အသင်း ကော်မတီသို့ သူကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့သည့် အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်တော့ပြီ။ အချိန်မီ မပြင်ပေးပါက ဘာမှမကျန်အောင် ပြိုကျသွားလိမ့်မည်ဟုပင် ပြောခဲ့ဖူး၏။ သို့သော်လည်း ယခုအချိန် အထိ လာ၍ ပြင်မပေးသေးပေ။ လက်ထောက် ဆရာဝန်များအတွက် လုပ်ကိုင် ပေးစရာ ရှိလာလျှင် အမြဲလိုလို နေ့နှင့်နေ့ ကြန့်ကြာတတ်သည်မှာ အစဉ်အလာ တစ်ခုလို ဖြစ်နေပေသည်။

တံတား၏ အခြေအနေကို ကြည့်ကာ အင်ဒရူးမှာ ဒေါပွလာသည်။ ချက်ချင်းပင် အသင်း ကော်မတီရုံးသို့ ဖုန်းဆက်ကာ တံတားကို အမြန်ဆုံး လာရောက်ပြင်ပေးမှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ဇွတ်ပြောလေတော့၏။ သို့သော်လည်း သူ ဖုန်းဆက်ချိန်တွင် အတွင်းရေးမှူး အိုင်မှာ ရုံးတွင် မရှိချေ။ ခွင့်ဖြင့် ခရီးထွက်နေခိုက် ဖြစ်၍ ရုံးမှ စာရေးက တံတားကို အမြန်ဆုံး ပြင်ပေးရန် ကော်မတီမှ သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် လိုအပ်သလို အရေးယူ ဆောင်ရွက်ပေးရန် ဆောက်လုပ်ရေး တာဝန်ခံ ရစ်ချက်ထံ အကြောင်း ကြားထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း အတိအကျ ပြောလေသည်။ ဆက်လက် စုံစမ်းကြည့်သည့်အခါ ရစ်ချက်တို့ အဖွဲ့သည် အခြား တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်း တစ်ခုနှင့် အလုပ်များနေသဖြင့် တံတားကို လာရောက် ပြင်ဆင်မပေးနိုင်သေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

ခရစ္စတီ မရှိခိုက်တွင် အင်ဒရူး အရောက် အများဆုံးအိမ်မှာ ဘိုလန်တို့ အိမ်ဖြစ်သည်။ ညနေတိုင်း လိုလိုပင် ဘိုလန်တို့ အိမ်သို့ ရောက်၏။ ဗောက်ဟန်တို့ အိမ်ဘက်ကိုမူ နှစ်ခေါက်သာ ရောက်သည်။ ရောက်တိုင်း ဗောက်ဟန်နှင့် စစ်တုရင် ကစားမိသဖြင့် နှစ်ခေါက်စလုံး အချိန် တော်တော် ကြာခဲ့လေသည်။ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းနှင့်လည်း ဂေါက်သီး ရိုက်မိခဲ့သဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြခြင်းပင် ဖြစ်နေမိသေး၏။

ဖရက်ဒီ ဟင်မဆန်နှင့် ဒင်နီတို့ ထံကိုလည်း စာများ ရေးဖြစ်ခဲ့၏။ ဒင်နီသည် ဒရင်းဖီးမြို့မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားပြီးသည့် နောက်တွင် ဓာတ်ဆီ သင်္ဘောတစ်စီး၌ သင်္ဘော ဆရာဝန် လုပ်လျက်ရှိရာ ယခုအခါ ဓာတ်ဆီတင် သင်္ဘောနှင့် တင်ပို့ကိစ္စဘက်သို့ ခရီးထွက်လျက် ရှိလေသည်။

အင်ဒရူးသည် ခရစ္စတီထံကိုတော့ မကြာခဏ စာမရေးပေ။ သူ့အား သတိရပြီး ပြန်လာမည် စိုးသဖြင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်သလို လုပ်ထားလိုက်၏။ ခရစ္စတီကို အောက်မေ့တသသည့် စိတ်ကတော့ ပျောက်မသွားဘဲ အမြဲတစေ ပေါ်လာလျက်ပင် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ အလွမ်းစိတ်ကို အလုပ်နှင့် ဖြေဖျောက်ရန် ကြိုးပမ်းလာလေတော့၏။ သူသည် အားလပ်ချိန်ဟူ၍ သိပ်မထားတော့ဘဲ အချိန်ရှိသမျှ အလုပ်ကို ဖိ၍ လုပ်လေတော့၏။

ခရစ္စတီ မရှိခိုက်မှာပင် မြေအောက် ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူး လုပ်သားများအား သုတေသန ပြုသည့် ဆေးစစ် လုပ်ငန်းကို စတင်လေသည်။ အလုပ်သမားများ အလုပ်မှ အားလပ်ချိန်တွင် ဝင်၍ စစ်ဆေးရခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အချိန်ကို များစွာ လု၍ လုပ်ကိုင်ရ၏။ အလုပ်သမားများသည် အလုပ်ဆိုင် ပြောင်းသည့်အခါ ရေမိုးချိုးကြသည် ဖြစ်ရာ ထိုအချိန်တွင် ဝင်၍ စမ်းသပ် စစ်ဆေးခြင်း ပြုရသည်။ အလုပ်သမားများသည် ရေမိုးချိုးပြီးလျှင် ပြီးချင်း ညစာအမီ အိမ်သို့ ပြန်တတ်ကြသဖြင့် သူတို့အား အချိန်ကြာကြာ စောင့်ခိုင်းထား၍လည်း မဖြစ်ပေ။ ရသမျှ အချိန်ကလေးနှင့် အမြန် ပြီးစီးအောင် စီမံရ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်ဒရူးသည် တစ်နေ့လျှင် အလုပ်သမား နှစ်ဦးသာ စစ်ဆေးနိုင်လေ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ စစ်ဆေးပြီးသမျှထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အဖြေကတော့ သူ မျှော်လင့်ထားသည်များနှင့် ကိုက်ညီလျက် ရှိသဖြင့် များစွာ စိတ်အား တက်ကြွလျက် ရှိသည်။ ယခုအတိုင်း ဆိုပါက မြေအောက် ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူး လုပ်သားများသည် ကျောက်မီးသွေးတွင်း၌ လုပ်ကိုင် နေကြသည့် အခြား သာမန် မြေအောက် လုပ်သားများထက် ပို၍ အဆုတ်ကို ထိခိုက်သော ရောဂါ အဖြစ်များနိုင်ကြောင်း ခိုင်လုံသော အထောက်အထား သဲလွန်စများ တွေ့စပြုပေပြီ။

အင်ဒရူးသည် တက္ကသိုလ်မှ ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် စာအုပ်များ အပေါ်တွင် သိပ်ပြီး အယုံအကြည် မရှိသော်လည်း အကိုးအကား အထောက်အထား အဖြစ်တော့ အချက်အလက် အချို့ကို အသုံးပြုသည်။ သုံးရာ၌လည်း အောက်ခြေ မှတ်စု အဖြစ်သာ သုံး၏။ အခြားသူ တစ်ဦး ရေးထားသည့် အချက်များကို တိုက်ရိုက် ကူးယူ၍ သူ့ စာတမ်းထဲ၌ ကိုးကားခြင်း ဖော်ပြခြင်း လုံးဝ မပြုချေ။ သူ လုပ်နေသည့် သုတေသန ဘာသာရပ် လုပ်ငန်း အတွက် အမှန်တကယ် ဖတ်ရှုရမည့် စာအုပ်များကိုမူ ကြေညက်အောင် ဖတ်ထားလေသည်။

သူ သုတေသန ပြုနေသည့် ဘာသာရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရေးသားထားသော စာအုပ် စာတမ်းများ ရှားပါးလွန်းသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩနေမိလေ၏။ သူ ယခု ဖတ်ရှု လေ့လာမိသလောက် ဆိုပါက သုတေသီ အနည်းငယ်ကသာလျှင် အလုပ်ခွင်မှ ရလာတတ်သည့် အဆုတ် ရောဂါများ အကြောင်း လေ့လာခဲ့ကြပေသည်။ ဤရောဂါမျိုးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပထမဦးစွာ ရောဂါ အမျိုးအမည် တပ်ပေးခဲ့သူမှာ ဇင်ကာဆိုသူ ဖြစ်၍ ဇင်ကာကပင် ဤရောဂါ အမျိုးအစားများကို ‘နယူမိုနိုကိုနိုယိုဆစ်’ ဟု အမည်ပေးခဲ့ပြီး ဖုန်မှုန့် သဲမှုန့်များကို အမြဲတစေ ရှူရှိုက်နေခြင်းကြောင့် အဆုတ်၌ ဆန်ခါပေါက်တွေလို ဖြစ်လာရသည့် ရောဂါ သုံးမျိုး သုံးစား ရှိကြောင်း ခွဲခြား ပြခဲ့လေသည်။

အန်သရာကော်ဆစ် ခေါ် အဆုတ်၌ ကျောက်မီးသွေး အမှုန့်များ စိမ့်ဝင်ခံရ၍ ဖြစ်လာသော အဆုတ်နာမျိုးသည် ကျောက်မီးသွေးတွင်း လုပ်သားများ၌ အများဆုံး ဖြစ်ပွားတတ်သည်ကို သိခဲ့ကြသည်မှာ ကြာပေပြီ။ ယင်း အဆုတ်နာ ရောဂါမျိုးသည် ဘေးအန္တရာယ် မဖြစ်စေတတ် ဟူ၍လည်း သုတေသီ ပညာရှင် နှစ်ဦးက အခိုင်အမာ ပြောထားလေသည်။ ယင်းပညာရှင် နှစ်ဦးမှာ ဂျာမနီနိုင်ငံမှ ဂိုလ်မင်ဆိုသူနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ထရော့တားဆိုသူတို့ ဖြစ်ပေသည်။

ကျောက်ဆုံများ ပြုလုပ်သည့် အလုပ်သမားများ၊ အထူးသဖြင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ကျောက်ဆုံ လုပ်သားများ၊ ဓား၊ ပုဆိန် စသော လက်နက်များကို သုံး၍ ကျောက်ခွဲရသည့် အလုပ်သမားများနှင့် ကျောက်ခွဲ ကျောက်ထု အလုပ်သမားများ ကြားတွင် ဖြစ်ပွားတတ်သည့် အဆုတ်ရောဂါ ဖြစ်ပွားမှု အခြေအနေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည့် စာအုပ် စာတမ်းများမှာလည်း အနည်းငယ်မျှသာ ရှိ၏။ တောင်အာဖရိကတိုက်ဘက်ရှိ ရွှေတွင်းတူး လုပ်သားများ၌ ဖြစ်တတ်သည့် သွေးသား ခန်းခြောက်သည့် ရောဂါ (သို့မဟုတ်) မြစ်ခြောက်နာ ရောဂါမှာလည်း ဖုန်မှုန့် သဲမှုန့်များကို အမြဲတစေ ရှူရှိုက် နေခြင်းကြောင့် ရရှိလာသည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိပေ။ ဂုန်လျှော် ကြိုးကျစ် လုပ်သားများ၊ ဝါဂွမ်း လုပ်သားများနှင့် ဆန်စပါး ကြိတ်ခွဲ လုပ်သားများ၏ အဆုတ် အခြေအနေမှာလည်း အပြောင်းအလဲ ရှိတတ်ကြောင်း မှတ်တမ်း တင်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချက်များထက် ပို၍ ရှာဖွေ တွေ့ရှိခြင်းမျိုးနှင့် ဖော်ပြခြင်းမျိုးကား ယနေ့ အထိ မရှိသေးကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

အင်ဒရူးသည် လက်ထဲမှ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ချထားလိုက်သည်။ သူ့ မျက်လုံးများသည် ဝမ်းသာ အားတက်မှု အရှိန်ကြောင့် ဝင်းလက် တောက်ပြောင် နေကြပေသည်။

ဤအတိုင်းသာ ဆိုပါက မည်သူမှ မတွေ့ရှိသေးသည့် အချက် တစ်ချက်ကို သူ ခြေရာခံမိနေပြီဟု သူ ထင်၏။ သူသည် ကျောက်မီးသွေးတွင်းပေါင်း အမြောက်အမြား၌ အလုပ် လုပ်နေကြသည့် မရေမတွက် နိုင်လောက်အောင် များပြားလှသော မြေအောက် ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူး လုပ်သားများ၏ ပြဿနာကို အလေးအနက် ပြု၍ တွေးနေမိလေသည်။

အမှန်တော့ ယင်း အလုပ်သမားများ၏ ပြဿနာမှာ သေးငယ်လှသည် မဟုတ်ပေ။ သူတို့တစ်တွေ အလုပ် လုပ်ရင်း ကိုင်ရင်းက အဆုတ်ရောဂါ တစ်မျိုးမျိုး စွဲကပ်ပြီး မသန်မစွမ်း ဖြစ်သွားသည့် အခါတွင်

ကရုဏာကြွေးလည်း မရ၊ လျော်ကြေးလည်း မရ၊ အလုပ်ကြောင့် ရရှိလာသည့် ရောဂါမဟုတ် ဟူသော အယူအဆဖြင့် သူတို့အား လျစ်လျူ ရှုလိုက်ကြသည်က များ၏။ အလုပ်သမားများအတွက် ပြုလုပ်ထားသည့် ဥပဒေများမှာလည်း လျော့ရဲရဲ နိုင်လွန်းလှချေသည်။

သူသည် ဆက်စပ် ယှက်နှယ်နေသည့် အချက် အလက်များကို တွေးတောရင်းက ယခု သူ ပြုလုပ်နေသည့် သုတေသန လုပ်ငန်းသည် လူမှုရေး ရှုထောင့်မှ နေ၍ ကြည့်လျှင် အလွန် အရေးပါ၍ အလွန် အဖိုးတန်သည့် လုပ်ငန်း တစ်ရပ် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်လာလေ၏။

သူ့ အတွက်တော့ဖြင့် အလွန် ကောင်းသည့် အခွင့်အရေး တစ်ရပ် ဖြစ်၏။ အလွန် အံ့ဩစရာ ကောင်းသည့် အခွင့်အရေး တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်၏။ အလွန် အဖိုးတန်သည့် အခွင့်အရေး တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်နေပေသည်။

သူသည် အလွန် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ပေါ်လာသော အတွေး တစ်ခုကြောင့် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာပြန်သည်။ သူ ယခု လုပ်နေသည့် သုတေသန လုပ်ငန်းမျိုးကို သူ စိတ်ကူးမရမီ တစ်စုံတစ်ဦးကများ စိတ်ကူးရကာ လုပ်သွားနှင့်ပြီလော။

ယင်းအတွေးသည် သူ့စိတ်ကို ခြောက်လှန့်လိုက်သဖြင့် ချွေးများပင် ပြန်လာလေ၏။

သို့သော်လည်း ဤ အခြေအနေမျိုး အထိတော့ မရောက်နိုင်သေးဟု ခန့်မှန်း မိပြန်သည်။ သူသည် ဧည့်ခန်းထဲရှိ မီးသေနေပြီ ဖြစ်သော ဆောင်းမီးဖို ရှေ့တွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း သူ၏ သုတေသန လုပ်ငန်း အတွက် အဘက်ဘက်မှ ထောင့်စေ့အောင် စဉ်းစားနေမိလေရာ သန်းခေါင်ကျော်ချိန် အထိ အိပ်ရာ မဝင်နိုင်သေးပေ။ သူသည် စာအုပ် ဗီရိုပေါ်မှ ခရစ္စတီ၏ ဓာတ်ပုံကို အမှတ်မထင် မြင်လိုက်မိသဖြင့် အတန်ကြာမျှ ရပ်ပြီး ကြည့်နေမိသည်။ သူ့နှုတ်မှလည်း အမှတ်မထင် ရေရွတ်လိုက်မိလေ၏။

‘ခရစ္စတီရေ၊ ကိုတော့ဖြင့် လူအများ စိတ်ဝင်စားမယ့် ထူးထူးခြားခြား အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်ရတော့မယ်’

အင်ဒရူးသည် သူ၏ စမ်းသပ် စစ်ဆေးမှုများကို ယခင်ကထက် ပို၍ စနစ်ကျအောင် အထူး သတိထား၍ လုပ်လေသည်။ စစ်ဆေး တွေ့ရှိချက် ဟူသမျှကို အညွှန်း မှတ်တမ်း ကတ်ပြားများတွင် အတိအကျ ခွဲခြား၍ အသေးစိတ် မှတ်တမ်း တင်သည်။ သူ မထင်မှတ်ပါဘဲနှင့် သူ၏ ကျွမ်းကျင်မှုမှာ ထူးခြား ပြောင်မြောက် နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ သူ့ကိုယ်သူပင် အံ့ဩနေမိလေ၏။

အဝတ်လဲခန်း အတွင်း၌ အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်း၍ သူ့ရှေ့၌ ရပ်နေသော အလုပ်သမား၏ ရင်ဘတ်ကို သူ၏ လက်များဖြင့် လည်းကောင်း၊ သူ၏ နားကြပ်ဖြင့် လည်းကောင်း စမ်းသပ်၍ ကိုယ်ခန္ဓာ အတွင်းပိုင်းရှိ အဆုတ် အတွင်း၌ ပုန်းအောင်း လှုပ်ရှား ရှင်သန်လျက် ရှိနေသော ရောဂါ အခြေအနေကို တွေ့အောင် ချင့်ချိန်ခြင်း အမှု ပြုရသည်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်မျိုး ကောင်းပေသည်။

သူ့အနေဖြင့် ဤနေရာ၌ အဆုတ် ဆန်ခါပေါက် ဖြစ်နေသည်၊ ဤနေရာမှာတော့ဖြင့် အဆုတ် လေခိုနေသည်၊ ဤနေရာမှာတော့ အဆုတ် ရောင်နေပြီ စသည် စသည်ဖြင့် တစ်ခုစီ ကွဲကွဲပြားပြား သိအောင် ကြိုးစားသည်။ ကွဲကွဲပြားပြား သိပြီးခါမှပင် မှတ်တမ်း ကတ်ပြားပေါ်၌ ‘ချောင်း အနည်းငယ် ဆိုးသည်’ ဟု မှတ်သားလိုက်သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ မှတ်တမ်း ကတ်ပြား၏ ကျောဘက်ရှိ အဆုတ်ပုံပေါ်၌ နာကျင်နေသည့် နေရာများကို မလွဲမမှားအောင် သတိကြီးစွာ ထား၍ သင်္ကေတနည်းဖြင့် မှတ်သားရပြန်လေသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အလုပ်သမား တစ်ဦးစီ၏ တံတွေး သလိပ်ကို ယူ၍ ဒင်နီ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် မိုက်ကရိုစကုပ်ဖြင့် ညှပ်ပိုင်း နာရီပြန် နှစ်ချက် သုံးနာရီအထိ ရောဂါပိုး ရှာဖွေခြင်း အလုပ်ကို လုပ်ကာ တွေ့ရှိချက်များကို မှတ်တမ်း ကတ်ပြားပေါ်တွင် ဇယားနှင့်တကွ မှတ်တမ်း တင်ရပြန်၏။

သူယူထားသည့် သလိပ်များကို ‘တံတွေးဖြူ’ ဟု အများက အသိအမှတ် ပြုထားကြ၏။ ယင်း တံတွေးဖြူ အများစုထဲတွင် ထောင့်ချွန်း ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော ပိုးများကို တွေ့ရပေသည်။

ခရစ္စတီ ပြန်ရောက်လာပြီး အင်ဒရူး၏လည်ပင်းကို သိမ်း၍ ဖက်ကာ နှုတ်ဆက်နေသည်။

‘ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာကို ပြန်လာရတာလောက် ပျော်စရာ ကောင်းတာ မရှိတော့ဘူး၊ ခရီး သွားခဲ့ရတာ ပျော်တော့ ပျော်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး အချစ်ရယ်၊ ကို ကြည့်ရတာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့်၊ နေမှ ကောင်းရဲ့လားဟင်၊ ဂျင်နီက ကောင်းကောင်း ချက်ပြုတ် မကျွေးဘူး ထင်ပါရဲ့’

ခရစ္စတီ အဖို့တော့ ခရီးထွက်ပြီး နားနားနေနေ နေခဲ့ရသဖြင့် ကျန်းမာ ဝဖြိုးလာသည်။ မျက်နှာ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနှင့် ပါးနှစ်ဖက်တွင် နှင်းဆီရောင် သန်းကာ အလှ ကျက်သရေပင် တိုးလာသည်။

အိမ် ပြန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူးအတွက် စိတ်သောက ရောက်ရလေသည်။ အင်ဒရူးသည် အစားအသောက်နှင့် အအိပ်အနေ မှန်ပုံ မရချေ။ စီးကရက်ကိုလည်း အဆမတန် သောက်လျက် ရှိသည်ဟု ထင်၏။

‘ကို သုတေသန လုပ်ငန်းက ဘယ်လောက်ကြာကြာ လုပ်ရမှာလဲဟင်’

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နောက်တစ်ရက်တွင် ခရစ္စတီက မေးမိရာ စိတ်လက် မကြည်မလင် ဖြစ်နေသော အင်ဒရူးသည် ခရစ္စတီ၏ အမေးကို သာသာယာယာ မဖြေချေ။

‘အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ တစ်နှစ် ကြာချင်လည်း ကြာမယ်၊ ငါးနှစ် ကြာချင်လည်း ကြာမယ်’

‘အဲသလို ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ပြောတာကို ရှင် နားထောင်ပြီး လိုက်နာမှ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မ ရှင်ကို ပုံစံ သွင်းနေတယ်လို့တော့ မထင်နှင့်၊ ရှင် အလုပ်က အချိန် ယူပြီး လုပ်ရမယ့် အလုပ်မျိုး၊ အချိန် အကန့်အသတ်မရှိ ကြာမယ့် အလုပ်ဆိုတော့ စနစ်တကျ လုပ်ဖို့ လိုတယ်၊ အလုပ်ချိန်ကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ထားပြီး လုပ်ပါ၊ အချိန် အကန့်အသတ် မထားဘဲ စည်းမဲ့ ကမ်းမဲ့ လုပ်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ အမြဲတမ်း ညဉ့်နက် သန်းခေါင် အထိ လုပ်ကိုင် နေမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်နေတာနှင့် အတူတူပဲ’

‘ငါ့အလုပ် ငါသိပါတယ်၊ မင်းနှင့် ဘာမှ မဆိုင်ပါဘူး’

အင်ဒရူးက မည်သို့ပင် ပြောစေကာမူ ခရစ္စတီကတော့ အလျှော့မပေးချေ။ အင်ဒရူး၏ ဓါတ်ခွဲခန်း ကြမ်းပြင်ကို ဂျင်နီအား တိုက်ခိုင်းပြီး ကော်ဇော် တစ်ချပ် ခင်းခိုင်းကာ ပက်လက် ကုလားထိုင် တစ်လုံး ချစေသည်။ အင်ဒရူး တစ်ယောက် စားပွဲ၌ မိုက်ခရိုစကုပ်နှင့် အလုပ် ရှုပ်နေချိန်တွင် သူမက ပက်လက် ကုလားထိုင်နှင့် ထိုင်ကာ ကလေး အနွေးထည်ကို ထိုးရင်း စောင့်သည်။ အင်ဒရူး ကတော့ မိုက်ခရိုစကုပ်ပေါ် မျက်နှာ အပ်မိသည် ဆိုလျှင်ပင် ခရစ္စတီကို သတိမရတော့ပေ။ သို့သော်လည်း ခရစ္စတီကတော့ အင်ဒရူးကို မေ့မပစ်ဘဲ အနီးမှ နေ၍ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်ကာ ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပက်လက် ကုလားထိုင်မှ ထ၍ အင်ဒရူး အနီးသို့ သွားရပ်သည်။

‘ကို အိပ်ဖို့ အချိန် တော်ပြီ’

‘အိုကွာ ငါ ....’ အင်ဒရူး က ဒေါသတကြီးဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပြောတော့မလို လုပ်ပြီးခါမှ သူ့အား စူးစိုက် ကြည့်နေသော ခရစ္စတီ၏ စူးရှသော မျက်လုံးများကို တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ကာ ‘သွားနှင့် ခရစ္စတီ၊ ကိုယ် အခုပဲ လိုက်လာခဲ့မယ်’ ဟု ပြောလေသည်။

‘ဒီမှာ အင်ဒရူး မေဆန်၊ ကျွန်မရဲ့ အခြေအနေဟာ အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းကို တစ်ယောက်တည်း တက်သွားလို့ သင့်တော်မယ် ထင်သလား၊ ရှင်က အဲသလို ထင်တယ် ဆိုရင်လည်း ကျွန်မ အနေနှင့် ....’

ခရစ္စတီ၏ နှုတ်ဖျားမှ ဤစကား ထွက်လာချိန်တွင် မျက်နှာထားက ခပ်တည်တည်၊ ပြောပုံ ဆိုပုံ လေယူ လေသိမ်းက ခပ်မာမာ၊ စကား အသုံးအနှုန်းက ခပ်ရင့်ရင့်၊ ကြာလာတော့ ခရစ္စတီ၏ ဤအပြော ဤဟန်အမူအရာသည် သူတို့ နှစ်ယောက် ကြားတွင် ပြက်လုံးကောင်း တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အင်ဒရူးသည် ဤပုံစံ ဤလေမျိုးနှင့် ဤစကားမျိုးကို ပြောကာ ခရစ္စတီအား စတတ် ပြောင်တတ်သကဲ့သို့ ခရစ္စတီကလည်း ဤပုံစံ ဤလေမျိုးနှင့် ဤစကားမျိုး ပြောကာ ပြောင်တတ် နောက်တတ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခရစ္စတီက ဤစကားကို ဆိုလာလျှင် အင်ဒရူး ဆင်ခြေလက်ခြေ မတက်တော့ချေ။ ရယ်ကာမောကာဖြင့် သူ့လက်ထဲမှ မှန်ချပ်များကို ချထားလိုက်ပြီး ခရစ္စတီအား အသာအယာ ဖက်ကာ လိုက်သွားလေတော့သည်။

ဇူလိုင်လ အကုန်တွင် မြို့ထဲ၌ ရေကျောက်များ ပေါက်လာသဖြင့် အင်ဒရူးမှာ အလုပ်များလျက် ရှိသည်။ ဩဂုတ်လ သုံးရက်နေ့တွင် ခါတိုင်း နေ့များထက် အလုပ်များသဖြင့် မနက်ပိုင်း ဆေးခန်း မဖွင့်တော့ဘဲ ကိုးနာရီ ထိုးလောက်မှ စ၍ လူနာကြည့် ထွက်ခဲ့ရာ မွန်းလွဲ သုံးနာရီ ထိုးမှပင် အိမ်သို့ ပြန်နိုင်လေ၏။

အလုပ်များသော နေ့မို့ နေ့လယ်စာ လွတ်ခဲ့ရလေပြီ။ နေ့လယ်စာနှင့် ညနေခင်း လက်ဖက်ရည်ကို ပေါင်း၍ စားသောက်ရပေတော့မည်။

အင်ဒရူးသည် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန်ပင် လျှောက်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်နားသို့ ရောက်သော် ဒေါက်တာ လီဝီလင်း၏ မော်တော်ကား အိမ်ရှေ့၌ ရပ်ထားသည်ကို မြင်ရလေ၏။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ရင်ထဲ၌ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သော စိတ်၏ ခံစားမှု တစ်မျိုးကြောင့် ပူပန်စိတ်သည် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာရ၏။ စောစောက ဖြစ်ပေါ်နေသော ဆာလောင်စိတ်သည် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားသည်။ အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားကာ တံခါးကို ကသုတ်ကရက် ဖွင့်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ခန်းမထဲ၌ လမ်းလျှောက်လျက် ရှိလေသည်။

‘ဟယ်လို .... ဒေါက်တာ လီဝီလင်း၊ ခင်ဗျား ဒီလောက် စောစောစီးစီး ရောက်လာဖို့ လိုမယ် မထင်သေးပါဘူးနော်’

‘မလိုသေးပါဘူး’

အင်ဒရူး၏ အမေးကို လီဝီလင်းက ဖြေသည်။

အင်ဒရူးက ပြုံး၍ ‘ဒီလို ဆိုရင် အခု လာတဲ့ ကိစ္စက’ ဟု ထပ်မေးသည်။ လီဝီလင်းကတော့ ရယ်လည်း မရယ်၊ ပြုံးလည်း မပြုံး၊ ခပ်တွေတွေ ခပ်ငေးငေးနှင့် အင်ဒရူးအား ကြည့်နေလေသည်။

‘လာဗျာ ထိုင်ပါဦး’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် လီဝီလင်းက အင်ဒရူး၏ လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ ထိုင်မိ ကြည့်အခါကျမှ ‘ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေကြတာ တစ်မနက်လုံးပဲ၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘယ်များ ရောက်နေတာလဲဗျာ’ ဟု မေးလေသည်။

လီဝီလင်း၏ အမူအရာမှာ ထူးခြားလွန်းလှပေသည်။ ခါတိုင်းလို သွက်သွက်လက်လက် မရှိလှဘဲ မျက်နှာထားကလည်း တည်ငြိမ်လွန်းလှသည်။ သူ၏ ပြောသံ ဆိုသံများကလည်း စိတ်မကောင်းစရာ တစ်ခုနှင့် ကြုံခဲ့ရသည့်နယ်။

‘ဘာများဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောပါ’

လီဝီလင်းသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးဘဲ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ဝေးနေသည်။ သူ့အကြည့်သည် ပန်းခြံထဲမှ တံတားကလေးပေါ်၌ စူးစိုက်ထား၏။ အင်ဒရူးသည် လီဝီလင်း၏ အမူအရာကို ကြည့်ကာ စိတ်မအေးနိုင် ဖြစ်လာသည်။ စိုးရိမ်သောကဖြင့် သူ့ရင်မှာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေ၏။

‘မေဆန်’

လီဝီလင်း၏ အသံမှာ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းလှချေသည်။

‘ကနေ့မနက် ခင်ဗျား ဇနီး လမ်းလျှောက်ရင်းနှင့် ပျဉ်ဆွေး တစ်ချပ်ကို နင်းမိလို့ တံတားပေါ်က လိမ့်ကျသွားတယ်။ သူ့မှာတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ပူတာက ....’

လီဝီလင်း၏ စကား မဆုံးမီမှာပင် သူ ဘာကို ဆိုလိုသည်ကို အင်ဒရူး သဘောပေါက်သည်။

‘ခင်ဗျား အခြေအနေမှန် သိချင်မှာပဲလို့ ထင်တယ် မေဆန်၊ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်၊ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ကျွန်တော် ရောက်လာတာပါ။ ဆေးရုံ ဝင်ပြီး ဆရာမကြီးကိုတောင် ခေါ်လာခဲ့သေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်နေ့လုံး ခင်ဗျားဇနီးရဲ့ အနားမှာ ရှိကြပါတယ်’

အခန်းထဲဝယ် ငြိမ်ဆိတ်သွားလေ၏။

အင်ဒရူးထံမှ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ထားလိုက်လေ၏။

‘သိပ်ပြီး စိတ်ထိခိုက်စေချင်ဘူး မေဆန်၊ ဒီလို အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူမှ ကြံပြီး သိတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကံ အကြောင်းတရားလို့သာ သဘောထားပြီး စိတ်ကို ဖြေစေချင်တယ်၊ ခင်ဗျား ဇနီးလည်း အတော်ကြီး စိတ်ထိခိုက်နေရှာတယ်၊ သွားပြီး အားပေးလိုက်ပါဦး’

အင်ဒရူးသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းဆီသို့ တက်ခဲ့သည်။ အခန်းဝ ရောက်သည့်အခါ ရုတ်တရက် မဝင်သေးဘဲ ခဏမျှ ရပ်နေမိ၏။ သူ့ရင်မှာ အသက်မှပင် ကောင်းစွာ မရှူနိုင်လောက်အောင် တင်းကျပ်လျက် ရှိပေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင် ချညှိနဲ့ကာ ခွန်အား ဆုတ်ယုတ်သွားသလို ခံစားနေရ၏။ သူသည် ဖြည်းဖြည်း သာသာကလေး အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

(၁၄)

၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် ဒေါက်တာ မေဆန်၏ နာမည်သည် အဘာရာလောမြို့ပေါ်၌ သိသိသာသာကြီး ထင်ရှား ကျော်ကြားစွာ ပြုလာလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ထင်ရှား ကျော်ကြား လာခြင်းမှာ သူ၏ ဆေးကု လုပ်ငန်း တိုးတက် ကြီးကျယ် လာခြင်းကြောင့်တော့ မဟုတ်ပေ။ သူ အဘာရာလောမြို့ ရောက်စ အချိန်ကနှင့် စာလျှင် သူ၏ လူနာ ဦးရေသည် သိသိသာသာ တိုးတက်လာသည်မှာ မှန်သော်လည်း အလွန်အမင်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် တိုးတက် လာခြင်းမျိုးကား မဟုတ်သေးပေ။ သို့သော်လည်း သူ့ စာရင်းတွင် ဝင်နေကြသော လူနာတိုင်းသည် အင်ဒရူး အပေါ်၌ အလွန် ယုံကြည် အားကိုးကြသည်။ ‘ဒေါက်တာ မေဆန်မှ လွဲလျှင် ဘယ်ဆရာဝန်ကိုမှ မပြချင်’ ဟူသော အစွဲမျိုး ထားကြသည်။ သူ၏ စေတနာနှင့် သူ၏ ဆေးကုသပုံ ကုနည်းကို ကြိုက်ကြသည်။

အခြား ဆရာဝန်များ၏ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံများနှင့် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်လိုက်ပါက အင်ဒရူး၏ ဆေးကုပုံ ကုနည်း၊ ဆေးပေးပုံ ပေးနည်းများမှာ ထူးခြားသလို ဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်ပင်။

အင်ဒရူး မေဆန်သည် လူနာများအား သောက်ဆေး အပေး အလွန် နည်းသည်။ သူ့လူနာများအား သောက်ဆေးကို စွဲ၍ သောက်ခြင်း သုံးခြင်း မပြုရန်နှင့် သောက်ဆေးများ အပေါ်တွင် အလွန်အမင်း ယုံကြည် ကိုးစားခြင်း မပြုကြရန် အမြဲတစေ နားချတတ်သည်။ သို့သော်လည်း အမှန်တကယ် လိုအပ်၍ သောက်ဆေး ပေးရသည့် အခါမျိုးတွင်မူ အများကြီး ပေးတတ်လေသည်။ တစ်ကြိမ်သော အခါက ဂက်ဂျီ အမည်ရှိ လူနာရှင် တစ်ဦးသည် ဆေးညွှန်း စာရွက်ကို ကိုင်၍ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဂက်ဂျီ အနေဖြင့် ဒေါက်တာ မေဆန်ပင် အယူအဆ မှားလေသလား ဟူသော သံသယလည်း ဝင်ဟန်ရှိသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာ မေဆန်၊ အီဗန် ဂျိုးအတွက် ဒီဆေးကို သောက်ဖို့ ညွှန်ကြားထားတာက အလုံး ခြောက်ဆယ်တဲ့၊ သူ ဆေးအညွှန်းမှာတော့ ငါးလုံး ရေးထားတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လို လုပ်ရမှာလဲ’

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဂက်ဂျီ၊ ကျွန်တော် ရေးပေးထားတဲ့ အတိုင်းသာ တိုက်ပါ၊ ဆေးများများ သောက်ရလို့ အီဗန် ဂျိုး မူးမေ့နေတော့လည်း ခင်ဗျား အတွက် ပိုမကောင်းဘူးလား’

အင်ဒရူးက ခပ်သောသော ပြောလွှတ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ဝက်ရူးပြန် ရောဂါသည် အီဗန် ဂျိုးမှာ အင်ဒရူး ပြောလိုက်သလို ဆေးများများ သောက်ခြင်းကြောင့် မူးမေ့၍ လဲမသွားသည့်အပြင် ဆေးသောက်ပြီး၍ တစ်ပတ်ခန့် ကြာသည့်အခါ သူ့အကြောအခြင်များ ယခင်ကထက် လျော့လာသဖြင့် ပန်းခြံဘက် ထွက်၍ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း လမ်းလျှောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဒေါက်တာ မေဆန်၏ သောက်ဆေး အသုံး နည်းပါးမှုကြောင့် ကော်မတီ အနေဖြင့် သောက်ဆေးဖိုး ကုန်ကျစရိတ် များစွာ သက်သာလာသည် ဖြစ်ရာ ဒေါက်တာ မေဆန်ကို များစွာ ကျေးဇူးတင်သင့်သည်ဟု ပြောရလိုပင် ဖြစ်နေပေသည်။ အမှန်တော့လည်း အင်ဒရူးမှာ သောက်ဆေး သုံးစွဲမှု စရိတ်ငွေမှာ အခြား လက်ထောက် ဆရာဝန်များ သုံးစွဲနေသည့် စရိတ်ငွေ၏ တစ်ဝက်ပင် မရှိချေ။

သို့သော်လည်း အချို့ နေရာများတွင်မူကား သူ၏ သုံးစွဲမှုသည် အခြား ဆရာဝန်များထက် သုံးဆနီးပါး ရှိနေသဖြင့် ကော်မတီ အစည်းအဝေးတွင် မကြာခဏ ဆူဆူပူပူ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ဥပမာအားဖြင့် အင်ဒရူး မေဆန်သည် ကျောက်ဆေးကို အများအပြား သုံးစွဲခဲ့သည်။ သူ သုံးစွဲခဲ့သည့် ကျောက်ဆေးရည် တန်ဖိုးမှာ အဆမတန် ဖြစ်နေသဖြင့် စရိတ် အကုန်အကျ များလွန်းသည်ဟု အက်ဒဝပ် ချင်ကင်းက အစည်းအဝေးတွင် တင်ပြခဲ့ဖူးသည်။

သူတို့ မြို့တွင် ကျောက်ဆေး ဤမျှလောက် ကုန်ကျခဲ့သည်ကို ဘယ်တုန်းကမှ သူ မကြားခဲ့ဖူးပါဟု ချင်ကင်းက ဝေဖန်ရာ အတွင်းရေးမှူး အိုင်ကင် ဒေါက်တာ မေဆန် ထို ဆေးသုံးစွဲမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အပေါ်ယံ ရုပ်တိုက်ကြည့်ပြီး မဝေဖန်သင့်ကြောင်း၊ ဥပမာအားဖြင့် ဒေါက်တာ မေဆန်သည် ကြက်ညှာ ချောင်းဆိုး ကာကွယ်ဆေးကို အခြား ဆရာဝန်များထက် ပို၍ သုံးစွဲခဲ့သဖြင့် ထိုနှစ် ဆောင်းတွင်း တစ်တွင်းလုံး သူ့နယ်မြေ အတွင်းရှိ ကြက်ညှာ ချောင်းဆိုး ရောဂါ၏ ဒဏ်ကို ခံရသည့် ကလေး အရေအတွက်မှာ အခြား နယ်မြေများထက် နည်းပါးခဲ့သည့် လက်တွေ့ ဖြစ်ရပ်များ ရှိကြောင်း တင်ပြကာ အင်ဒရူးဘက်မှ ကာကွယ် ပြောဆို ခဲ့လေသည်။

အက်ဒဝပ် ချင်ကင်းက အိုင်ကင်၏ ချေပချက်ကို ကောင်းစွာ လက်ခံချင်ပုံ မရချေ။ ‘သူ သုံးတဲ့ ကြက်ညှာ ကာကွယ်ဆေးက အခုမှ ပေါ်လာတဲ့ ဆေးသစ်ဗျ၊ ဒီဆေး ဘယ်လောက် အစွမ်းထက်တယ် ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ၊ သူက ကောင်းတယ် ပြောလိုသော ငွေတွေ အကုန်ခံပြီး ဝယ်ပေးခဲ့ရတာ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒီဆေးရဲ့ အစွမ်း အာနိသင် ဘယ်လောက် ရှိသလဲဆိုတာ သူ့ကို မေးခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါကိုတော့ ဘယ်သူမှ အတိအကျ မပြောနိုင်ဘူးလို့ သူပြောခဲ့တာပဲ’ ဟု မကျေမချမ်းနှင့် ပြန်ပြောခဲ့လေသည်။

အင်ဒရူး မေဆန်အဖို့ သူ့အပေါ် တကယ် ခင်မင် လေးစားပြီး သစ္စာရှိသော မိတ်ဆွေများ ရှိသကဲ့သို့ သူ့အား မုန်းတီးသည့် ရန်သူများလည်း ရှိပေသည်။ အထူးသဖြင့် ခရစ္စတီ တံတားပေါ်မှ လိမ့်ကျပြီး ကလေး ပျက်ခဲ့ရသည့် ကိစ္စနဲ့ ဆက်စပ်၍ ဖြစ်လာခဲ့သည့် နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ရပ် တစ်ခုအတွက် ကော်မတီဝင် လူကြီးများထဲတွင် အင်ဒရူးအား မုန်းတီးသူ အရေအတွက် တိုးလာခဲ့ပေသည်။

ထိုစဉ်က ခရစ္စတီ လိမ့်ကျခဲ့ခြင်းကြောင့် သွေးပူနေသော အင်ဒရူးသည် ကော်မတီ အပေါ်တွင် အတော်ကြီး မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့မိလေသည်။ ဤတံတားကို ပြင်ဆင်ပေးပါရန် လူကိုယ်တိုင် တစ်မျိုး၊ တယ်လီဖုန်းနှင့် တစ်ဖုံ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် အကြောင်း ကြားခဲ့ပါလျက်နှင့် ပြင်မပေးခဲ့၍သာ ခရစ္စတီ အခုလို ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုကာ ဒေါပွ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သူမှန်သည်ဟု ထင်လျှင် ဇွတ်ပြော ဇွတ်လုပ်တတ်သော အင်ဒရူးသည် ကော်မတီ အစည်းအဝေး တစ်ခုတွင် ယင်း ကိစ္စအတွက် အားမနာ ပါးမနာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်း ပြောခဲ့မိလေသည်။ ကော်မတီဝင် လူကြီးများ ရှေ့တွင် ရင့်သီးသော အသုံးအနှုန်းများကိုပင် သုံးခဲ့မိ၏။ ထိုစဉ်က အစည်းအဝေးသို့ ကော်မတီဝင် အားလုံး တက်ရောက်ကြသည် ဖြစ်ရာ အချို့ ကော်မတီဝင်များက မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။

မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကြသော ကော်မတီဝင် လူကြီးများက အင်ဒရူး အနေဖြင့် ဤမျှလောက် မပြောသင့်ဟု ယူဆကြသည်။ သူတို့သည် မစွက် မေဆန် တံတားပေါ်မှ လိမ့်ကျပြီး ကလေး ပျက်ရသည့် အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြသော်လည်း ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ပွားခြင်း အတွက် သူတို့၌ တိုက်ရိုက် တာဝန်ရှိသည် ဟူ၍ကား မယူဆကြပေ။ အစဉ်အလာအရ ဆိုပါက ကော်မတီသည် မည်သည့် လုပ်ငန်းကိုမှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြီးစီးအောင် လုပ်မပေးခဲ့ပေ။

ဤတံတားကို ပြင်ဆင်ပါရန် နောက်ဆုံး အကြိမ် အင်ဒရူး ပြောခဲ့စဉ်က ကော်မတီ၏ အတွင်းရေးမှူး အိုင်ကင် ခွင့်သွားနေခိုက် ဖြစ်၍ တံတားကို ပြင်ရန် တာဝန်ပေးထားခြင်း ခံရသူ လင်း ရစ်ချက်မှာလည်း ထိုအချိန်က

ပိုးဝစ်လမ်း၌ အိမ်သစ်များ ဆောက်လုပ်နေသဖြင့် အလွန် အလုပ်များလျက် ရှိ၏။ သို့ဖြစ်ရာ တံတားကို အချိန်မီ ပြင်ဆင် မပေးနိုင်ခဲ့ခြင်း အတွက် ကော်မတီ၌ အပြစ်မရှိဟု ယူဆကြလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကော်မတီ အစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်ပြီး ကော်မတီဝင်များအား ထိခိုက်အောင် ပြောဆိုခဲ့သော စကားများ အတွက် အင်ဒရူးအား မုန်းတီးသော အုပ်စု တစ်စုသည် ကော်မတီဝင် လူကြီးများထံတွင် အခိုင်အမာ ရှိလာခဲ့လေ၏။

အခြေအနေက ဤသို့ ရှိနေစဉ် အတွင်း အင်ဒရူးသည် သူကောင်းသည်ဟု ထင်သမျှကို ကော်မတီ လူကြီးများ ကြိုက်သည် ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည် ဖြစ်စေ၊ ဂရုမထားဘဲ လုပ်တတ်သော အကျင့် ရှိလေရာ ကော်မတီ လူကြီးများ နှစ်သက် လက်ခံနိုင်သော ကိစ္စမျိုး လုပ်မိသည့် အခါတွင် ပြဿနာ မရှိသော်လည်း ကော်မတီ လူကြီးများ မကြိုက်သည့် ကိစ္စများကို လုပ်မိသည့် အခါမျိုးတွင်မူ အင်ဒရူးအပေါ် မကျေနပ်မှုများသည် တိုးလာလေ၏။ အင်ဒရူးကလည်း အလွန် ခေါင်းမာသူ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အလျှော့မပေးဘဲ လုပ်တတ်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူ့အပေါ်၌ မလို မုန်းထားခြင်း ဖြစ်နေကြသော ကော်မတီဝင် လူကြီးများ၏ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းကို ခံရလေတော့၏။

ယင်းကဲ့သို့ နှစ်ဦး နှစ်ဖက် မပြေလည်မှု ဖြစ်နေသည့် အချိန်တွင် အင်ဒရူး အပေါ်၌ အထင်လွဲမှားစရာ စွပ်စွဲချက် တစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။ ယင်း စွပ်စွဲချက်ကား အင်ဒရူး မေဆန်သည် ဘုရား တရား ရိုသေ ကိုင်းရှိုင်းသူ မဟုတ် ဟူသော စွပ်စွဲချက် ပေတည်း။

အင်ဒရူး၏ ဇနီးသည် မကြာမကြာ ဘုရား ရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားလေ့ ရှိသော်လည်း အင်ဒရူး လာသည်ကိုမူ လုံးဝ မတွေ့ရဟု လည်းကောင်း၊ ဘာသာရေး အရ နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာပြုသည်ကို အင်ဒရူးက သရော် ပြောင်လှောင်၍ ရယ်မောပါသည်ဟု လည်းကောင်း တီးတိုး စကား ပြောလာကြလေသည်။ ဤစကားများကို ရှေးဦးစွာ ထောက်ပြ၍ အတင်းအဖျင်း ပြောလာသူမှာ ဒေါက်တာ အော့စဘောရီးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေစဉ် အတွင်းမှာပင် ဘာသာရေး အသိုင်းအဝိုင်းထဲ၌ အင်ဒရူး အတွက် ရန်သူ တစ်ဦး တိုးလာပြန်သည်။ ထိုရန်သူကား ဆီးနေးမြို့မှ သင်းအုပ်ဆရာကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သော ဘုန်းတော်ကြီး အက်ဒဝဲ ပါရေး ဆိုသူပေတည်း။ ဘုန်းတော်ကြီး အက်ဒဝဲ ပါရေးသည် အင်ဒရူး အပေါ်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့စရာ အကြောင်းကလည်း အလုံအလောက် ရှိနေသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်လေသည်။

၁၉၂၆ ခုနှစ် နွေဦးပေါက် အချိန် တစ်နေ့တွင် လက်ထပ်ပြီးစ ဖြစ်သော အက်ဒဝဲ ပါရေးသည် ဆေးခန်း ပိတ်ခါနီးမှ အင်ဒရူး ဆေးခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ သူ၏ အမူအယာမှာ ဘာသာတရားကို အလွန် ကိုင်းရှိုင်းသည့် သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး၏ ဟန်မျိုး ဖြစ်သော်လည်း ပြောပုံ ဆိုပုံနှင့် စိတ်နေ သဘောထားကမူ သာမန် သူလို ငါလို လူစားထဲက ပုံစံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

‘နေကောင်းရဲ့နော် ဒေါက်တာ မေဆန်၊ လမ်းကြိုလို့ ဝင်လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့် ဆရာဝန်ကတော့ ဒေါက်တာ အော့စဘောရီးလေ၊ ခင်ဗျား သိမှာပေါ့၊ သူက ကျွန်တော့်ရဲ့ အသင်း အုပ်စုဝင် တစ်ဦးပေါ့၊ သူလည်း အရှေ့ပိုင်း နယ်မြေမှာတော့ နာမည်ကြီး တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက အလွန် ခေတ်မီတဲ့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်လို့ နာမည် ထွက်တယ် မဟုတ်လား၊ အခု ခေတ်ပေါ် အသစ်အဆန်း မှန်သမျှ ခင်ဗျား မသိတာ မတတ်တာ မရှိဘူးလို့လည်း ပြောသံ ဆိုသံ ကြားနေရတယ်၊ ဒါကြောင့် လာခဲ့တာ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အခု ကျွန်တော် လာတာက ခင်ဗျားဆီက အကြံကလေး ဘာကလေး လိုချင်လို့ပါ၊ ဆေးဖိုးဝါးခလည်း ကောင်းကောင်း ပေးပါမယ်၊ ကိစ္စကတော့ ဒီလိုပါ’

အက်ဒဝဲသည် သူ့စကားကို မဆက်သေးဘဲ ရှက်ကိုး ရှက်ကန်း ဖြစ်နေသည်။ ပြီးမှ အင်ဒရူးအား ပြုံးဖြူဖြူနှင့် ကြည့်၍ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

‘ကျွန်တော့် မိန်းမနှင့် ကျွန်တော်တို့ အခု လောလောဆယ် ကလေး မရချင်သေးဘူး၊ ကျွန်တော် ရတဲ့ လစာကလည်း သိပ်များတာ မဟုတ်တော့ ကလေး မလိုချင်ဘူးဗျာ၊ အဲဒါ ကလေး မရအောင် လုပ်ထားချင်လို့၊ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတာ’

အင်ဒရူး မေဆန်သည် အက်ဒဝဲ ပါရေး၏ မျက်နှာကို စက်ဆုပ်စွာဖြင့် ကြည့်နေမိသော်လည်း သူ့စိတ်ကိုမူ တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းချုပ် ထားလေသည်။

‘ခင်ဗျားလောက်မှ လစာမရတဲ့ လူတွေ ကလေး မွေးနေကြတာ အပုံပဲ၊ ဘယ်သူမှ ကလေး မလိုချင်ဘူးလို့ မပြောကြပါဘူး၊ မွေးကြ ကျွေးကြတာချည်းပဲ၊ ခင်ဗျားလို လူက ကလေး မလိုချင်ဘူးဆိုတော့ ခွကျတာပေါ့၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာပြုလို့များ မိန်းမယူသေးလဲ’

ပြောရင်း ပြောရင်း အင်ဒရူးမှာ သူ့စိတ်သူ့ မထိန်းနိုင် ဖြစ်လာသည်။

‘သွားဗျာ၊ သွား .... အခု ထွက်သွား၊ လာရှုပ်မနေစမ်းနှင့်၊ ခင်ဗျားဟာ သင်းအုပ် ဘုန်းကြီး လုပ်နေပြီး မတော်တရော်တွေ လာပြောနေတယ်’

အက်ဒဝဲ ပါရေးသည် ရှက်ကြောက် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ခပ်ကုပ်ကုပ် ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေသည်။ အင်ဒရူး ပြောလိုက်ပုံသည် အလွန် ကြမ်းတမ်း၍ ရိုင်းစိုင်းကောင်း ရိုင်းစိုင်းပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်က တံတားပေါ်မှ ခရစ္စတီ လိမ့်ကျပြီးစ ဖြစ်၏။ ခရစ္စတီတွင် ဘယ်တော့မှ ကလေး ရနိုင်တော့မည်မဟုတ် ဟူသော အဖြေကို သိထားရသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး ကလေးရချင်စိတ်ဖြင့် ယူကျုံးမရ တသသ ဖြစ်ကာ သူတို့၏ အဖြစ်အတွက် ဝမ်းနည်း မဆုံးအောင် ဖြစ်နေသည့် ကာလ ဖြစ်ပေရာ အင်ဒရူး စိတ်မထိန်းနိုင် ဖြစ်ရသည်မှာ အဆန်း မဟုတ်တော့ပေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအချိန်မှ စ၍ ဘုန်းတော်ကြီး အက်ဒဝဲ ပါရေးသည် အင်ဒရူး၏ အကြီးဆုံးသော ရန်သူ တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့ရလေ၏။

၁၉၂၇ ခုနှစ်၊ မေလ (၁၅) ရက်နေ့ ညတွင် အင်ဒရူးသည် လူနာ တစ်ဦး ကြည့်ပြီး ပြန်လာသည်။ တစ်လမ်းလုံး သူတို့ ကလေး ဆုံးပါးပြီးသည့်နောက် သူနှင့် ခရစ္စတီတို့ ဘာကြောင့် အေဘာရာလောမြို့၌ ဆက်လက်၍ နေထိုင်ခဲ့မိပါလိမ့်ဟု တွေးလာမိလေ၏။ အဖြေကတော့ ရှင်းနေပေသည်။ သူ၏ လုပ်လက်စ တစ်ပိုင်း တန်းလန်း ဖြစ်နေသော သုတေသန လုပ်ငန်း အပေါ် သံယောဇဉ် အမျှင် မပြတ် ဖြစ်ကာ ဆက်၍ နေထိုင်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါက အင်ဒရူးသည် သူ စထားသော သုတေသန လုပ်ငန်းကို မစွန့်နိုင်ပေ။ ယင်းလုပ်ငန်း၏ ဆွဲဆောင်မှု အားသည် အလွန် ကြီးမားလျက် ရှိ၏။ ယင်းလုပ်ငန်းကို သူ ဆက်၍ လုပ်ကိုင်မည် ဆိုပါမူ ကျောက်မီးသွေး တွင်းများ ရှိရာ ဤအရပ် ဤဒေသမျိုးကို စွန့်ခွာသွား၍ မဖြစ်ချေ။

သုတေသန လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ လုပ်ကိုင်ပြီးသမျှကို ပြန်လည် ဆန်းစစ် ကြည့်သည်။ သူ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် အခက်အခဲများကိုလည်း ပြန်လည် သုံးသပ် ကြည့်သည်။ ယခု သူ ရှာဖွေ တွေ့ရှိထားသည့် အချက်အလက်များကို ပြီးပြည့်စုံအောင် ရှာဖွေခဲ့ရာ၌ အချိန် များစွာ မကြာခဲ့သည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရှိရလေသည်။ သူ ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ပထမဆုံး စမ်းသပ် စစ်ဆေးချက်များ ဆိုလျှင် ရက်အနည်းငယ်မျှဖြင့် ပြန်၍ လုပ်ကိုင်ဖို့ မလိုတော့လောက်အောင်ပင် စနစ်တကျ လုပ်ကိုင် နိုင်ခဲ့သည်ကို သတိပြုမိလေ၏။

သူ၏ နယ်မြေ အတွင်းမှ အလုပ်သမားများ၏ အဆုတ် အခြေအနေ၊ ဆေးခန်း စစ်ဆေးချက် မှတ်တမ်းနှင့် စစ်ဆေး တွေ့ရှိချက် ဇယားများကို ပြုလုပ် ပြီးစီးသည့် နောက် ပြန်လည် သုံးသပ် လေ့လာကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် မြေအောက် ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူး လုပ်သားများ အတွင်း၌ အဆုတ် ရောဂါ အမျိုးမျိုး အဖြစ်များသည်ကို ခိုင်လုံစွာ တွေ့နေရလေသည်။

ဥပမာဆိုလျှင် မြေအောက် ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူး လုပ်သားများ၏ ကိုးဆယ် ရာခိုင်နှုန်းသည် အဆုတ် ဆန်ခါဖြစ်သော ရောဂါ ဖြစ်နေကြ၏။ သက်ကြီးပိုင်း မြေအောက် ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူး လုပ်သားများ အဆုတ် ရောဂါကြောင့် သေဆုံးမှု ရာနှုန်းသည် အခြား လုပ်သားများထက် သုံးဆ ပိုနေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အင်ဒရူးသည်

ယင်းအချက်များကို ပေါ်လွင် ထင်ရှားစေရန် ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူး အလုပ်သမားများကို အမျိုးအစား ခွဲ၍ အဆုတ် ရောဂါ ဖြစ်ပွားမှု နှုန်းထား နှိုင်းယှဉ်ချက် ဇယားများကို စနစ်တကျ ပြုစု ရေးဆွဲ ထားခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ မြေအောက် ကျောက်မီးသွေး တွင်းတူး လုပ်သားများ၏ တံတွေး သလိပ်များထဲ၌ အများဆုံး တွေ့နေရသည့် 'ဆီလီကာ အမှုန် ပြဿနာ' ဖြစ်သည်။ ယင်း ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍လည်း စာရင်း ဇယားနှင့်တကွ နှိုင်းယှဉ် ပြထားသည်။ ပြဿနာ၌လည်း သာမန် ပြဿနာခြင်းမျိုး မဟုတ်ပေ။ ကျောက်မီးသွေးတွင်းရှိ နေရာ အနှံ့အပြား၌ လုပ်ကိုင် နေကြသည့် အလုပ်သမားများ၏ တံတွေး သလိပ်များထဲ၌ တွေ့နေရသည့် တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး မတူညီသော အမှုန်များ၏ အခြေအနေနှင့် အသက် ရှူလိုက်သည့် အခါတိုင်း အဆုတ် အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် သွားနိုင်သည့် အမှုန်၏ ပမာဏများကိုပါ စာရင်း ဇယားများနှင့် တွက်ချက် နှိုင်းယှဉ်၍ ပြထားခြင်း ဖြစ်၏။ ရိုးရိုးသာမန် တွင်းတူးသည့် အခါမျိုးတွင် အဆုတ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက် သွားနိုင်သည့် အမှုန် ပမာဏနှင့် ဒိုင်းနမိုက် ခွဲ၍ တူးဖော်ရသည့် အခါမျိုးတွင် ဝင်ရောက် သွားနိုင်သည့် အမှုန် ပမာဏများကိုပါ အသေးစိတ် တွက်ချက် နှိုင်းယှဉ်၍ ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆီလီကာ အမှုန်များကို အလွန်အကျွံ ရှူရှိုက်မိလျှင် အဆုတ်နှင့် ဆိုင်သော ရောဂါ အမျိုးမျိုး အဖြစ်များသည် ဟူသော ဆက်စပ် ဖြစ်ပေါ်မှု အခြေအနေ တစ်ရပ်ကို ဖော်ပြနိုင်သည့် စာရင်း ဇယားများလည်း သူ့လက်ဝယ် ရရှိထားပြီး ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဤမျှလောက်နှင့် မလုံလောက်သေးဟု သူ ယူဆလေသည်။

သူ့အနေဖြင့် အမှုန်သည် အန္တရာယ်များသည် ဟူသော အချက်ကို အတိအကျ သက်သေပြနိုင်ဖို့ လိုမည် ထင်သည်။ အမှုန်သည် အဆုတ်၏ နူးညံ့သော အသားမျှင်များကို ဖျက်ဆီးနိုင်သည် ဟူသော အချက်ကိုလည်း သာမန် ဖော်ပြခြင်းမျိုး မဖြစ်စေဘဲ တိရစ္ဆာန် အမျိုးမျိုးနှင့် လက်တွေ့ စမ်းသပ်၍ ဖော်ပြနိုင်လျှင် ပိုထိရောက်၍ အကျိုး ရှိနိုင်သည်ဟု သူ တွက်လေသည်။ အကယ်၍သာ ပူးများကို စနစ်တကျ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး ဆီလီကာ အမှုန်များကို ရှူရှိုက်မိခြင်းကြောင့် ပြောင်းလဲလာသည့် ယင်းတို့ အဆုတ်များ၏ အခြေအနေကို ခိုင်မာစွာ သက်သေ ပြနိုင်လျှင် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ဖို့ရာ ရှိသည်ဟုလည်း သူ ယုံကြည်နေမိလေ၏။

ယင်း ယုံကြည်ချက်အရ လက်တွေ့ လုပ်ကိုင်သည့်အခါ အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံလာခဲ့ရ၏။ သူ့တွင် အခန်း တစ်ခန်းကို ဓာတ်ခွဲခန်း လုပ်ထားပြီး ဖြစ်ရာ ပူးများကို ယင်း ဓာတ်ခွဲခန်းထဲ၌ လှောင်ထားနိုင်ပေသည်။ ပူးများကို စမ်းသပ်ရာ၌ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်း ကိရိယာ တန်ဆာပလာများ ကိုလည်း ကြံစည် တီထွင်၍ လုပ်ကိုင် ထားနိုင်ခဲ့သဖြင့် ပြဿနာ မပေါ်ခဲ့ပေ။ သို့သော်လည်း သူသည် ရောဂါဗေဒ ပညာရှင် တစ်ဦး မဟုတ်သဖြင့် အခက်အခဲ ဖြစ်နေလေ၏။ သူသည် ပင်ကိုဉာဏ် ထက်မြက်၍ ဇွဲလုံ့လ ကောင်းသူ ဖြစ်သဖြင့် လုပ်နိုင်သည် ဆိုဦးတော့၊ စနစ်တကျနှင့် စေ့စပ်စွာ လုပ်ကိုင် သွားနိုင်ဖို့မှာ မလွယ်ကူလှပေ။ အနည်းဆုံး လက်ထောက် ဓာတ်ခွဲခန်းမှူး တာဝန်မျိုး ယူမည့်သူ တစ်ဦး ရှိမှသာ အဆင် ပြေနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

ပထမတော့ ယင်း ပြဿနာအတွက် အဖြေ ရှာမရသဖြင့် အကြံရခက်ကာ ဒေါပွလျက် ရှိသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ခရစ္စတီအား ဇွတ်အမေ့ နားပူနားဆာ လုပ်ကာ သူ့အား ကူညီဖို့ တိုက်တွန်းရလေတော့၏။ ခရစ္စတီ သဘောတူညီသည့်အခါ သူ့ကိုယ်တိုင် ခရစ္စတီအား လုပ်နည်း ကိုင်နည်းများကို သင်ကြား ပြသပေးပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ အလွန် စေ့စပ် သေချာ၍ စိတ်ရှည်သော ခရစ္စတီက သူ့ထက် ပို၍ စနစ်တကျနှင့် ကောင်းမွန်အောင် လုပ်နိုင်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သူသည် လှောင်ချိုင့် တစ်ခု ပြုလုပ်၍ ဖုန်မှုန့် အများအပြား ထည့်ထားလိုက်ပြီး ယင်း လှောင်ချိုင့်ထဲသို့ ပူးတစ်ချို့ကို သွင်းထားလိုက်၏။ သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန် နာရီအတွင်း ထို ဖုန်မှုန့်များကို ပူးများ ရှူရှိုက်မိစေရန်လည်း စီစဉ်ပေးထားသည်။ ကျန်သော ပူးတစ်အုပ်ကိုမူ သူတို့ သဘာဝ အတိုင်း နေနိုင်အောင် လွှတ်ထားလိုက်လေ၏။

တကယ်တမ်း လုပ်လာရသည့် အခါ ဤအလုပ်၏ ခက်ခဲမှုများကို တွေ့လာရလေသည်။ အလွန် စိတ်ရှည်ရသည့် အလုပ် တစ်ခု ဖြစ်ချေသည်။ အင်ဒရူးမှာ စိတ်မရှည်သူ ဖြစ်လေရာ မကြာခဏ စိတ်တိုရ စိတ်ညစ်ရသည်။ လှောင်ချိုင့်တွင် တပ်ဆင်ထားသည့် ဝါယာကြိုးများ ပြတ်ကုန်သဖြင့် ပြန်၍ တပ်ဆင်ရသည့် အခါမျိုးနှင့် ကြုံတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျတော့လည်း စမ်းသပ်မှု တစ်ခုလုံး ပြီးဆုံးခါနီး ရောက်ခါမှ

တစ်နေရာရာက မဆိုသလောက် ချွတ်ယွင်းမှု ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် အစက ပြန်၍ လုပ်ရသည်များလည်း ရှိသည်။ သို့သော်လည်း မှားလိုက် မှန်လိုက်၊ ပျက်လိုက် ပြန်လုပ်လိုက်နှင့်ပင် သူလိုချင်သော အဖြေနှင့် အချက်အလက်များကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ရလာခဲ့လေ၏။

အင်ဒရူးသည် သူ့လုပ်ငန်းကို ပြန်ကြည့်ကာ စိတ်ချမ်းသာမှု ရှိနေလျှင် ခရစ္စတီအား ဆူခြင်း၊ ပူခြင်း၊ အော်ငေါက်ခြင်း၊ ကြိမ်းမောင်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ စိတ်အေး နားအေး ဖြစ်လာတတ်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် အကြိသစ်၊ ဉာဏ်သစ်၊ စိတ်ကူးသစ်များ ရကာ ထ၍ လုပ်ပြန်သည်။ အဆင်မပြေမှု၊ စိတ်တိုင်း မကျမှု စသည်များနှင့် ကြုံလာရသည့် အခါ ယခင်ကလိုပင် အော်လိုက် ဟစ်လိုက်၊ ဆူလိုက် ပူလိုက်၊ ငေါက်လိုက် ငမ်းလိုက် ဖြစ်လာပြန်လေ၏။

သူသည် 'ကိုလိုဒယ်စ် ဆီလီကာ' ကိုရအောင် ထုတ်ယူပြီး ပူးတစ်ကောင်၏ ကိုယ်ထဲသို့ ဆေးထိုးအပ်ဖြင့် ထိုးပေးခဲ့သည်။ အနာ ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယင်း အနာမျိုးသည် 'အင်မိုဟောင်း ဆီလီကာ' အရည် ထိုးပေးလျှင်လည်း ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော်လည်း ကာဗွန်ကဲ့သို့သော အရည်များ ထိုးပေးပါက အနာ လုံးဝ မဖြစ်ချေ။ သို့ဖြစ်ရာ 'ဆီလီကာ အမှုန့်' သည် ဓာတုဗေဒ သဘောအားဖြင့် အစွမ်း ထက်မြက်သော သဘော ရှိနေသည်ကို သိမြင် လာရလေ၏။

အင်ဒရူးသည် သူ၏ တွေ့ရှိချက်များကြောင့် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩ ဝမ်းသာလျက် ရှိသည်။ သူ မျှော်လင့် ထားသည်ထက် ပို၍ သိလာ တွေ့လာရသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩလျက် ရှိရ၏။ သူသည် သူ ရရှိထားသည့် အချက်အလက် အားလုံးကို ပြန်လည်၍ စနစ်တကျ စုစည်းသည်။ သုံးနှစ်တိတိ အားကြီး မာန်တက်နှင့် မနားမနေ တပင်တပန်း လုပ်ယူခဲ့ရသော သူ၏ ရှာဖွေ တွေ့ရှိချက်များကို စာတမ်း တစ်စောင် ဖြစ်လာအောင် ပြုစု ရေးသားခဲ့လေ၏။

အင်ဒရူးသည် သူ့ စာတမ်းကို ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခြင်းလည်း ပြုမည်။ သူ၏ အမိဒီဘွဲ့ အတွက် သုတေသန စာတမ်း အဖြစ်လည်း တင်ပြမည်ဟု ရည်ရွယ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ ဤစာတမ်းကို ကာဒစ်ဖ်သို့ ပို့၍ လက်နှိပ်စက် ရိုက်ခဲ့သည်။ ကာဒစ်ဖ်မှ လက်နှိပ်စက် ရိုက်ပြီး အပြာရောင် အဖုံးကလေးနှင့် ခုံညား သပ်ရပ်စွာ ချုပ်ထားသည့် စာအုပ်ကလေး အဖြစ်နှင့် ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ ကျကျနန ပြန်ဖတ်လေသည်။ ဖတ်ပြီးသော် စာတိုက်မှ နေ၍ ပို့လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူကား သူ့ ရှိရင်းစွဲ ညှဉ်အတိုင်း သူ့စာတမ်းသည် အဆင်မပြေပါ့မလား ဟူသော သံသယ အတွေးဖြင့် စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ် ကျနေပြန်လေ၏။

သူသည် စိတ်ပန်း ကိုယ်ပန်း ဖြစ်ကာ ဘာကိုမှ မလုပ်ချင် မကိုင်ချင် ဖြစ်နေပြန်၏။ ပြီးစီးခဲ့သမျှ အလုပ်များကို ပြန်၍ ဆင်ခြင် စဉ်းစား ကြည့်လိုက်သည့် အခါ သူသည် ဓာတ်ခွဲခန်း ပါရဂူ တစ်ဦး မဟုတ်သော်လည်း သူ လုပ်ခဲ့သမျှ အလွန် စေ့စပ် သေချာပြီး စနစ်ကျလှသည်ကို ပြန်၍ မြင်လာသည်။ သူ စေ့စပ် သေချာသလိုပင် ခရစ္စတီကလည်း စေ့စပ် သေချာလှပါ၏။ သို့ပါလျက်နှင့် စိတ်တိုင်းမကျ ဖြစ်ကာ ခရစ္စတီအား အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ပြစ်တင် ကြိမ်မောင်းမိခဲ့၏။ ခရစ္စတီကတော့ သူ့အား ခွန်းတုံ့ ခွန်းလှယ် အပြိုင်အဆိုင် ပြောမနေဘဲ သူ့ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်အောင် လုပ်ကိုင်ပေး ခဲ့ရာ၏။ ခရစ္စတီသည် မည်မျှ သနားစရာ ကောင်းပါသနည်း။

အင်ဒရူးသည် စိတ်အား လျှော့ကာ ဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ ရက်ပေါင်းများစွာပင် စိတ်လေသလိုလို ဖြစ်လျက် ရှိရပြန်လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည့် ကြားမှာပင် သူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ အထိ ထူးခြား ပြောင်မြောက်သော အလုပ် တစ်ခုကို ပြီးမြောက်အောင် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပေပြီ ဟူသော အသိတရားကလေး ဝင်လာသည့် အခါ စိတ်အား တက်ခြင်း ဖြစ်လာရသည်နှင့် အမျှ စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ရလေ၏။

(၁၅)

မေလ၏ တစ်ရက်သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် အင်ဒရူးသည် အလုပ်ခွင်မှ အိမ်သို့ မောမောပန်းပန်းနှင့် ပြန်ရောက်လာလေသည်။ သူ ပေးပို့ထားခဲ့သော စာတမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ အဖြေ မရသေးသဖြင့် သူ့စိတ်မှာ လေးလံလျက် ရှိသည်။ သူ့ စိတ်အာရုံသည် သူ၏ စာတမ်းကိစ္စတွင်သာ စူးစိုက်လျက် ရှိသဖြင့် စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်နေပုံရသော ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို သတိ မပြုမိချေ။ ခရစ္စတီအား အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နှုတ်ဆက်၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားကာ ကိုယ်လက်များ သုတ်သင် ဆေးကြောပြီးမှ လက်ဖက်ရည် သောက်ရန် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့လေ၏။

လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီး၍ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိနေခိုက် ကျမှပင် မသာမယာ ဖြစ်နေသော ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာကို သတိထားမိသည်။ သူသည် ညနေထုတ် သတင်းစာကို လှမ်းယူလိုက်ရင်းက ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ခရစ္စတီ’ ဟု မေးလေ၏။

ခရစ္စတီကမူ အင်ဒရူး၏ မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ သူမ၏ လက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ထောင်၍ ကြည့်နေသည်။

‘ကနေ့ ကျွန်မတို့ အိမ်ကို ဧည့်သည်တွေ လာကြတယ်၊ ရှင်လည်း အပြင် ထွက်သွားရော သူတို့ လူစု ရောက်လာကြတာပဲ’

‘ဪ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူတွေပါလိမ့်’

‘ကော်မတီက လွှတ်လိုက်တဲ့ အဖွဲ့လို့ ပြောတာပဲ၊ အားလုံး အဖွဲ့ဝင် ငါးယောက်၊ အက် ချင်ကင်းလည်း ပါတယ်၊ ပါရေးလည်း ပါလာတယ်၊ ဘုန်းကြီး ပါရေးလေ၊ ဒေးဗီး ဆိုတဲ့ လူလည်း ပါတယ်’

ချက်ချင်းပင် ငြိမ်ဆိတ်သွားလေသည်။

အင်ဒရူးသည် စီးကရက်ကို အားရပါးရ တစ်ချက် ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ သတင်းစာကို မျက်နှာနှင့် ခွာ၍ အောက်ဘက်သို့ နှိမ့်ချလိုက်ကာ ခရစ္စတီအား ကြည့်သည်။

‘ပြောစမ်းပါဦး၊ သူတို့က ဘာကိစ္စ လာကြတာတဲ့လဲ’

မေးရင်းကပင် ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် စူးစမ်းသလို ကြည့်သည်။ ခရစ္စတီ၏ မျက်လုံးများတွင် ဒေါသ အခိုးအငွေ့များ ယှက်သန်းလျက် ရှိလေသည်။

‘သူတို့ လူစု လေးနာရီလောက် ရောက်လာကြတယ်။ ရှင်ကို မေးတယ်။ ရှင် အပြင် သွားတယ်လို့ ကျွန်မက ပြောတယ်။ ပါရေးက ရှင် မရှိလည်း ကိစ္စ မရှိပါဘူးတဲ့။ သူတို့ အိမ်ထဲ ဝင်ချင်တယ်တဲ့။ ကျွန်မလည်း ရုတ်တရက်တော့ အံ့အားသင့်သွားတာပေါ့။ သူတို့ အနေနှင့် ရှင်ကို စောင့်ချင်လို့လား။ ဘာကြောင့် အိမ်ထဲ ဝင်ချင်တာလဲ။ ကျွန်မ တွေးနေတုန်းမှာပဲ အက် ချင်ကင်းက ဝင်ပြောတယ်။ ဒီအိမ်ဟာ ကော်မတီပိုင်တဲ့ အိမ်ပါတဲ့။ ကော်မတီရဲ့ ကိုယ်စား လာကြတာမို့ သူတို့ ဝင်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်တဲ့’

ခရစ္စတီသည် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ဂျှုလိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မက အိမ်ထဲ အဝင်မခံဘူး။ ဒီတစ်ခါ ကျွန်မ စိတ် သိပ်ဆိုးတယ်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်မိတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် မခံချင်ဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ဆက်ဆံပါတယ်။ ရှင်တို့ အိမ်ထဲ ဝင်ချင်တာ ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးတော့ ပါရေးက ပြောတယ်။ သူတို့ သတင်း တစ်ခု ရလို့တဲ့။ သတင်း ရတာလည်း ကော်မတီအနေနှင့် ရတဲ့ သတင်းတဲ့။ တစ်မြို့လုံး သိနေ ကြားနေတဲ့ သတင်းပဲတဲ့။ သူတို့ ရတဲ့ သတင်းက ဒေါက်တာ မေဆန်အနေနှင့် တိရစ္ဆာန်တွေကို လက်တွေ့ စမ်းသပ်နေတာဟာ တိရစ္ဆာန်တွေကို ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်နေတာနှင့် အတူတူပဲတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီသတင်း မှန် မမှန် စစ်ဆေးရအောင် လာတာတဲ့။ သူတို့နှင့် အတူ တိရစ္ဆာန်များ ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်မှုမှ ကြိုတင် ကာကွယ်ရေး အသင်းကြီးက လူကြီး မစ္စတာ ဒေးဗီးကိုပါ ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်တဲ့။ သူတို့ အနေနှင့် ရှင်ရဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းကို ကြည့်ချင်တယ်တဲ့’

အင်ဒရူးသည် မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်သဖွယ် ငြိမ်သက် နေသော်လည်း သူ၏ အေးစက် မာကျောသော မျက်လုံးများကတော့ ခရစ္စတီ မျက်နှာပေါ်မှ မခွာချေ။

‘အင်း .... ပြောပါဦး၊ ပြီးတော့ ဘာလုပ်ကြသလဲ’

‘ကျွန်မကတော့ မဝင်ဖို့ တားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မရဘူး။ ကျွန်မကို ဖယ်ပြီး အတင်းဝင်ကြတယ်။ အားလုံး ခုနစ်ယောက်၊ ခန်းမကြီးထဲက ဖြတ်ပြီး ရှင်ဓာတ်ခွဲခန်း အထိ ဝင်တယ်။ ပူးတွေကိုလည်း တွေ့ရော ဘုန်းကြီး ပါရေးက ကြည့်ကြပါဦး။ ဘယ်လောက် သနားစရာ ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါလေးတွေလဲလို့ ပြောတယ်။ နောက်တစ်ခါ အက် ချင်ကင်းက ကျွန်မ ဆေးပုလင်း လွတ်ကျလို့ ဖိတ်ထားတဲ့ အစွန်းတွေကိုလည်း တွေ့ရော ဒီမှာလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး။ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ သွေးကွက်တွေလို့ ထအော်တယ်။ သူတို့ တစ်ခန်းလုံး မွေနှောက်ပြီး ရှာကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ပါရေးက ကျွန်တော်တော့ ဒီသတ္တဝါလေးတွေကို ထားမပစ်ခဲ့နိုင်ဘူး။ ထားပစ်ခဲ့ရင် အနှိပ်စက်ခံရဦးမှာ သေချာတယ်။ တစ်ခါတည်း ယူခဲ့ပါရစေတော့လို့ ပြောပြီး ဒေးဗီး လက်ထဲမှာ ပါလာတဲ့ အိတ်ထဲကို ပူးတွေ အားလုံး ဖမ်းထည့်တယ်။ ကျွန်မက ရှင်တို့ ကြားသလို ထင်သလို မဟုတ်ဘူး။ နှိပ်စက်တယ် ဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ စမ်းသပ်တာပဲ။ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ အခု ဒီပူးတွေဟာ စမ်းသပ်ဖို့ ထားတဲ့ ပူးတွေ မဟုတ်ဘူး။ မစ္စတာ ဘိုလန်ရဲ့ ကလေးတွေကို လက်ဆောင်ပေးဖို့ ထားတာလို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မ ပြောတာကို ဘယ်သူကမှ ဂရုစိုက်ပြီး နားမထောင်ကြပါဘူး။ နောက်တော့ သူတို့ .... သူတို့ အားလုံး ပြန်သွားကြတာပဲ’

အင်ဒရူး၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသ အရှိန်ဖြင့် နီရဲလာသည်။ သူသည် ထိုင်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်လေ၏။

‘ကို့ တစ်သက်မှာ ဒီလောက် ရိုင်းစိုင်း ယုတ်မာတဲ့ အလုပ်မျိုး အလုပ်ခံရတာ တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဖူးသေးဘူး ခရစ္စတီ။ အခု လုပ်ပုံက သက်သက်မဲ့ စော်ကား ခံရတာပဲ။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ခံနေလို့ မဖြစ်ဘူး’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူသည် ခန်းမထဲရှိ တယ်လီဖုန်းဆီသို့ သွားသည်။ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်၍ ကိုင်တော့မည် လုပ်ခါမှ တယ်လီဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် ဒေါသတကြီးပင် ဆွဲယူလိုက်ကာ ဒေါသတကြီးနှင့်ပင် ‘ဟယ်လို’ ဟု အော်လိုက်လေ၏။ တစ်ဖက်မှ ဆက်သူမှာ အိုင် ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့ဒေါသကို ပြန်ထိန်းလိုက်လေသည်။

‘ဒီမှာ အိုဝင်၊ မေဆန် စကားပြောနေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လုပ်ပုံက ....’

‘ကျွန်တော် သိတယ်၊ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာကို အလျင် နားထောင်ပါဦး၊ ကနေ့ တစ်နေ့ခင်းလုံး ခင်ဗျားနှင့် ဆက်သွယ်ဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်၊ မရဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောတာကို စိတ်အေးနားအေးနှင့် ခေါင်းအေးအေး ထားပြီး နားထောင်ပါဦး၊ အို .... မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောတာကို ဖြတ်မပြောပါနှင့်ဦး၊ ဒီကိစ္စ အတွက် ကျွန်တော်တို့ နည်းနည်း သတိထားဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ အလျင်စလို မလုပ်စေချင်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ လုပ်ပုံကို မကြိုက်ပါဘူး၊ ဟာ .... ဗျာ၊ ဒီမှာ တယ်လီဖုန်းနှင့် ဘာမှ မပြောနှင့်တော့၊ ကျွန်တော် အခုပဲ ခင်ဗျားဆီ လာခဲ့မယ်’

အင်ဒရူးသည် ခရစ္စတီထံ ပြန်လျှောက်လာပြီး အိုဝင် ပြောခဲ့သမျှကို ပြန်လည် ပြောပြကာ ‘ဒီလူ ဘာဆိုလိုတာလဲ၊ ကိုတို့မှာပဲ အပြစ် ရှိနေသလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်’ ဟု ရေရွတ်လေသည်။

သူတို့သည် အိုဝင် ရောက်အလာကို စောင့်မျှော်ကြသည်။ အင်ဒရူးကတော့ စိတ်မရှည်တိုင်း ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းသလားလျက် ရှိ၏။ ခရစ္စတီကတော့ အဝတ်အထည် ချုပ်ရင်း မငြိမ်သက်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် တံခါးပေါက်ဆီသို့ မကြာခဏ လှမ်းကြည့်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အိုဝင် ရောက်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံရ၏။ အင်ဒရူးက စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်သေးဘဲ သူက စ၍ မေးလေသည်။

‘ကျွန်တော် မေးပါရစေဦး၊ ဒေါက်တာမှာ လိုင်စင် ရှိရဲ့လား’

‘ဘာ .... ဗျ’

အင်ဒရူးက အိုဝင် မျက်နှာကို တအံ့တဩ ကြည့်နေသည်။

‘နေစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လို လိုင်စင်မျိုးကို မေးတာလဲ’

အိုဝင်၏ မျက်နှာမှာ ပို၍ စိတ်ပျက်သွားပုံရ၏။

‘ဒေါက်တာ အနေနှင့် တိရစ္ဆာန်တွေကို လက်တွေ့စမ်းသပ်မယ် ဆိုရင် ပြည်ထဲရေး ဌာနက ခွင့်ပြုမိန့် လိုင်စင် ယူထားရမယ်၊ အဲဒါကို ခင်ဗျား မသိဘူး ထင်တယ်’

‘ဟာဗျာ၊ ဒါနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ မဟုတ်တာကြီးပဲ၊ ကျွန်တော်က ရောဂါဗေဒသမားမှ မဟုတ်တာ၊ တစ်သက်လုံး ရောဂါဗေဒသမား လုပ်ဖို့လည်း ရည်ရွယ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ နောက်ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော့်မှာ စနစ်တကျ လုပ်ထားတဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းမှ မရှိဘဲ၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် လောလောဆယ် လုပ်နေတဲ့ ဆေးခန်း လုပ်ငန်း အတွက် အထောက်အကူ လိုနေလို့သာ မဖြစ်စလောက် စမ်းသပ်ရုံကလေး လုပ်တာပဲ၊ ကျွန်တော် စမ်းသပ်နေတာဟာ တကယ့်ကို မဖြစ်စလောက်ပါဗျာ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိလိုက်တာဗျာ၊ လိုင်စင် ယူရမယ်လို့ပဲ’

အိုဝင်သည် အင်ဒရူးအား မကြည့်တော့ဘဲ သူ့ မျက်လုံးများကို တခြားဘက်သို့ လွှဲထားလေသည်။

‘ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လိုင်စင်တော့ ယူထားသင့်တယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားကို မလိုတဲ့ ကော်မတီဝင် လူကြီးတွေ အတွက် အကွက်ဝင် သွားတယ်လို့ ဆိုရတော့မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပူစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒေါက်တာလို အလုပ်မှာ တော်တဲ့လူ၊ ရိုးသား ပွင့်လင်းတဲ့လူ၊ စေတနာ ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် အနေနှင့် ကြောက်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား သိထားသင့်တဲ့ အချက် တစ်ချက်က မလစ်နှင့်၊ လစ်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ကျောကို ဓားနှင့် ထိုးဖို့ အသင့်စောင့်နေတဲ့ လူတစ်စုဟာ ကော်မတီထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အချက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ကိစ္စကလည်း မကြာခင် ရှင်းသွားမှာပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ကော်မတီထဲမှာလည်း ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် ထပြီး လုပ်ချင်တဲ့ လူစုက အမြဲ ရှိနေတာ၊ ဒီလို လူစုနှင့် ခင်ဗျားနှင့်ကလည်း အလျင်ကတည်းက ပြဿနာ ရှိခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ အခုလည်းပဲ ခင်ဗျား သူတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ရဦးမှာပဲ၊ စိတ်တော့ မပူပါနှင့်၊ ခင်ဗျားကပဲ နိုင်မှာပါ’

အင်ဒရူး၏ ဒေါသမုန်တိုင်းသည် ယခုမှပင် တိုး၍ ပေါက်ကွဲ လာလေတော့သည်။

‘ကျွန်တော်ကလည်း သူတို့ကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ပြန်ချရမှာပဲ။ ကျွန်တော့် အိမ်ထဲကို ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ဇွတ်အတင်း ဝင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုနှင့် တရားပြန်စွဲမယ်။ မထူးတော့ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့် ပူးတွေ ခိုးမှုနှင့်လည်း တရားစွဲမယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်နေ ဖြစ်နေ သူတို့ ယူသွားတဲ့ ပူးတွေကိုတော့ ပြန်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်ဗျာ’

ရယ်ချင်သည့် စိတ်သည် အိုဝင် မျက်နှာပေါ်တွင် ဖျတ်ခနဲ ထင်ဟပ်လာသည်။

‘ခင်ဗျား ပူးတွေကိုတော့ ဘယ်လို လုပ်လို့မှ ပြန်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ဒေါက်တာ။ သူတို့ အဖွဲ့က ပူးတွေကို သူတို့ ခံစားရတဲ့ ဒုက္ခက လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း အတွက် သင့်တော်သလို စီမံပေးဖို့ ဘုန်းကြီး ပါရေးနှင့် အက် ချင်ကင်းတို့လက် ဝကွက်အပ်လိုက်တယ်။ ပါရေးနှင့် ချင်ကင်းတို့ကလည်း သတ္တဝါ အချင်းချင်း မေတ္တာထားရေး ဝါဒ အရ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ပဲ ပူးတွေကို ရေနစ်သတ်လိုက်ကြပြီ။ အားလုံး သေကုန်ကြပြီ’

အိုဝင်သည် စိတ်လက် မကောင်းစွာနှင့်ပင် ပြန်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ‘တစ်ပတ်အတွင်း ကော်မတီနှင့် လာရောက် တွေ့ဆုံပါ’ ဟူသော အကြောင်းကြားစာသည် အင်ဒရူး လက်ထဲသို့ ရောက်လာလေ၏။

ဤသတင်းသည် ဓာတ်ဆီ မီးတောက်သဖွယ် လူတိုင်း၏ ပါးစပ်ဖျားသို့ ဖြန့်ခနဲ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ လောလောဆယ်တွင် ဤသတင်းလောက် ပြော၍ ကောင်းသည့် သတင်း၊ ဤသတင်းလောက် စိတ်လှုပ်ရှားစေသည့် သတင်း မရှိတော့ပေ။ တစ်ချိန်က ဇနီးဖြစ်သူအား စိန်ကျွေး၍ သတ်သည်ဟု စွပ်စွဲခြင်း ခံခဲ့ရသော ရှေ့နေ ထရီးဗားဒေး၏ အမှုကဲ့သို့ပင် အေဘာရာလောမြို့ တစ်မြို့လုံးကို လှုပ်ရှား သွားစေသည့် သတင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ အယူအဆ ကွဲပြားမှုများ ပေါ်ပေါက်လာရာမှ ဟိုဘက် သည်ဘက် နှစ်ဖက် အုပ်စု ကွဲလာသည်။ သူ၏ နယ်ဖြစ်သော ဆီးနေး နယ်မြေကို ခြေကုပ်ယူ၍ အက်ဒဲဝဲ ပါရေးက ‘တိရစ္ဆာန်များနှင့် ကလေးငယ်များ အပေါ် အသနား အညှာတာ ကင်းမဲ့စွာ ပြုကျင့်သူများအား ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ် ခတ်ရမည်’ ဟူသော စကားကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြောလာလေသည်။ ထိုအခါ မြို့၏ တစ်ဖက် အစွန်ရှိ ပါရေးနှင့် ဘာသာ မတူသော ဓမ္မဆရာ ဘုန်းတော်ကြီး ဒေးဗစ် ဝါးလမိုးက ပါရေးနှင့် အမြင်မတူသဖြင့် ပါရေးအား ဆန့်ကျင်သော အုပ်စု တစ်စု အဖြစ် ရပ်တည်လာလေ၏။

ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အမျိုးသမီးများကပါ တစ်စခန်း ထလာကြပြန်သည်။ မြို့နယ် ဝေလနယ် အမျိုးသမီးများ တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးရေး အသင်း ဥက္ကဋ္ဌ မစ္စ မေ ဖင်းနဝေး ဘင်ဆူဆန် ကိုယ်တိုင် တင်ပါရင့် ခန်းမ၌ အစည်းအဝေး တစ်ရပ် ကျင်းပပြီး ဤကိစ္စကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်း ဟောပြောခြင်း ပြုလေသည်။

အမှန်တော့ မစ္စ ဖင်းနဝေးသည် အင်ဒရူး အပေါ်၌ မကျေနပ်စရာ တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ တစ်ချိန်က အသင်း နှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေး ပြုလုပ်ရာ အင်ဒရူးအား သဘာပတိ လုပ်ရန် မေတ္တာ ရပ်ခံခဲ့ရာ အင်ဒရူးက လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်ခဲ့သဖြင့် မစ္စ ဖင်းနဝေးသည် အောင့်သက်သက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ယခုကဲ့သို့ အင်ဒရူးနှင့် ဆက်စပ်၍ ပြဿနာ ပေါ်လာသည့်အခါ တစ်ချိန်က ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် မပြေလည်မှုကလေးကို အခြေခံ၍ အင်ဒရူးအား ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုသည်ဟု တွေးထင်စရာ ဖြစ်နေလေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မစ္စ ဖင်းနဝေးတို့ အသင်းသည် ဤကိစ္စတွင် တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင် လှုပ်ရှားလာကြသည်။ အစည်းအဝေး ပြီးလျှင် ပြီးချင်းပင် အသင်းဝင် အမျိုးသမီးများသည် လမ်းမပေါ်၌ ပိုစတာများကို ကိုင်၍ ဆန္ဒပြကြသည်။ တိရစ္ဆာန်များအား ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ခြင်းမှ ကြိုတင် ကာကွယ်ရေး အသင်းသို့ ပေးလှူရန် အတွက် အလံကလေးများ ရောင်းချကြသည်။ ရင်ကိုခွဲ၍ အူ အသည်း အနုတ်ခံနေရသော ခွေးတစ်ကောင်ပုံ ပါသည့် လက်ကမ်း ခေါက်စာရွက်ကလေးများပင် ဝေငှလိုက်သေးသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ညတွင် ကွန် ဘိုလန်က အင်ဒရူးထံ ဖုန်းဆက်၍ ရယ်စရာ ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ် တစ်ခုကို ပြောပြလေ၏။

‘ဟယ်လို နေကောင်းရဲ့လား၊ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားမယ့် အဖြစ် တစ်ခု ပြောပြချင်လို့ ဆက်တာပါ။ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် မိန်းမ မေရီလေ မေရီ၊ ကနေ့ သူ့ အပြန်လမ်းမှာ အလံ ရောင်းနေတဲ့ အမျိုးသမီးတွေနှင့် ဆုံမိခဲ့သတဲ့။ အင်းပေါ့ ခင်ဗျားကို ဆန့်ကျင် ဆန္ဒပြနေတဲ့ မိန်းမတွေပေါ့။ အဲဒါ မေရီ ဘာလုပ်ခဲ့တယ် ထင်သလဲ။ မေရီက အမျိုးသမီး လက်ထဲက ကြော်ငြာကို လှူပေးပြီး ဆွဲဆုတ်ပစ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ အမျိုးသမီးကို နားရင်း တစ်ချက် အုပ်ခဲ့သေးသတဲ့။ ဟား ဟား ဟား၊ ပြီးတော့ နင်တို့က ရက်စက်မှုကို မကြိုက်ဘူး ဆိုရင် ငါက ဒါပဲ ပေးမယ်ဟဲ့လို့ ပြောခဲ့သေးသတဲ့’

အင်ဒရူးဘက်မှ မခံမရပ် ဖြစ်ကာ မေရီကဲ့သို့ ကိုယ်ထိ လက်ရောက် တုံ့ပြန်သူများ အများအပြား ရှိလာလေသည်။

အင်ဒရူး၏ နယ်မြေမှာ ဆိုလျှင် တစ်နယ်မြေလုံးက အင်ဒရူးဘက်မှ ထောက်ခံကြ၍ အရှေ့ပိုင်း ဆေးခန်း နယ်မြေဘက်တွင်မူ အယူအဆ ကွဲလွဲမှုများ ရှိသည်။ မြို့ထဲ လူစည်ကားရာ စားသောက်ဆိုင် အရက်ဆိုင် စသည့် နေရာများတွင် အင်ဒရူးအား ထောက်ခံသူများနှင့် ဆန့်ကျင်သူများ ထိုးပွဲ၊ ကြိတ်ပွဲ၊ ရိုက်ပွဲ ကလေးများ ဖြစ်လာလေသည်။

ကြာသပတေးနေ့ ညပိုင်းတွင် ဖရန့် ဒေးဗီး တစ်ယောက် ဆေးခန်းသို့ ပေါက်ချလာသည်။ သူ့ကိုယ်တွင်လည်း ဒဏ်ရာ အနည်းငယ် ရလာသည်။ အင်ဒရူးကို နှားသတ်သမားဟု ခေါ်ကြသည့် ဒေါက်တာ အော့စဘောရီး၏ လူနာ နှစ်ဦးအား ဒေါပွပွနှင့် အလဲထိုး လှဲပစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသွားလေသည်။

ဖရန့် ဒေးဗီးတို့ ရန်ပွဲ ဖြစ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါက်တာ အော့စဘောရီးက အင်ဒရူးအား လုံးဝ နှုတ်မဆက်တော့ပေ။ အင်ဒရူးကို မြင်လျှင် ခပ်ဝေးဝေးက ရှောင်သွားတတ်ပြီး ဘုန်းကြီး ပါရေးနှင့် အတိအလင်း ပူးပေါင်းကာ အင်ဒရူးအား ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်လာသည်။

ဒေါက်တာ အာကွတ်ကတော့ မက်ဆိုးနစ် ကလပ်တွင် ဝေဖန် ပြောဆိုကြသည့် ဘာသာရေး ဆိုင်ရာ စကားစုများထဲမှ အနှစ်သာရ ရှိသော စကားတစ်ခွန်းကို အင်ဒရူးအား ပြန်လည် ပြောပြသည်။ ယင်းစကားမှာ ‘အဘယ်ကြောင့် ဆရာဝန်များအား ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းထားသော သက်ရှိ သတ္တဝါများကို သတ်ခွင့် ပေးသင့်သနည်း’ ဟူသော စကားပင် ဖြစ်ပေသည်။

အာကွတ်သည် အင်ဒရူးအား မျက်စောင်း တစ်ချက် ထိုး၍ ကြည့်ပြီး ‘အလကားပါကွာ၊ ဘာမှ အသုံးကျတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ မင်း အရွယ်လောက်တုန်းကလည်း အခုလို နိုင်ငံရေး ဆန်ဆန် တိုက်ပွဲမျိုးတွေ ဖြစ်လာရင် ကြိုက်ခဲ့တာပဲ၊ နာမည်ကြီးတာကိုကွ၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ အခုတော့ဖြင့် ငါ အသက်ကြီးလာပါပြီ၊ ဘာလုပ်တော့မှာလဲ၊ သောက်သုံးမကျတဲ့ ဟာတွေ’ ဟုလည်း ပြောလေသည်။

အင်ဒရူးကတော့ ဒေါက်တာ အာကွတ်သည် သူ့အပေါ် အထင်အမြင် လွဲနေပြီဟု တွေးမိသည်။ အမှန်တော့ သူသည် ဤကဲ့သို့သော ပွဲမျိုးကို လုံးဝ မကြိုက်ပေ။ ဤပြဿနာ အတွက် ယခု သူ့မှာ အလွန် စိတ်မော လူမော ဖြစ်ရသည်။ အလွန် စိတ်ညစ်ရသည်။ သူ့အတွက် ဘာမှ အကျိုး မရှိချေ။

ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှကို သူ ပြန်တွေးရင်း သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်း တစ်ခု မေးနေမိသည်။

‘သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ကျောက်နံရံကြီးများကို ခေါင်းနှင့် ပြေးဆောင့်သည့် အလုပ်မျိုးနှင့်သာ အချိန်ကုန် ခံတော့မည်လော’

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤလှုပ်ရှားမှုတွင် သူ စိတ်မဝင်စားလှသော်လည်း သူ့ဘက်က မှန်သည်ဟူသော အချက်ကိုမူ ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေသော မြို့လူထု သိသွားအောင်တော့ ပြလိုက်ချင်သေး၏။

နောက်ဆုံးတွင် ရက်သတ္တပတ် ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ဒေါက်တာ မေဆန်အား စည်းကမ်း ဥပဒေ ချိုးဖောက်မှုဖြင့် စွဲချက်တင် စစ်ဆေးသော ကော်မတီ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်သော တနင်္ဂနွေနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့တွင် ကော်မတီ ရုံးခန်း အတွင်း၌ ထိုင်စရာ နေရာလွတ်ပင် မရှိလောက်အောင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ အပြင်ဘက်တွင်လည်း လူအများသည် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု ရပ်သူက ရပ်၍ ထိုင်သူက ထိုင်ကာ အစည်းအဝေး စမည့် အချိန်ကို စောင့်စားလျက် ရှိကြ၏။ အင်ဒရူးသည် လူစုလူဝေး အတွင်းမှ ဖြတ်ကာ ရုံးအပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

အင်ဒရူး၏ ရင်မှာ တထိတ်ထိတ် ခုန်လျက် ရှိ၏။ စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ထားရမည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ စိတ်တွင်းမှ ကျိတ်၍ သတိပေးနေရ၏။ အစည်းအဝေးခန်းထဲ ရောက်သည့်အခါ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့် အချိန်က အလုပ် လျှောက်ထားသူ တစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့် ထိုင်ခဲ့ရဖူးသော ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၍ ကော်မတီ လူကြီးများနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရလေ၏။ သူ့ နှုတ်ခမ်းများမှာ ခြောက်သွေ့နေပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမှု များလွန်းသဖြင့် သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးသည် တောင့်တင်းလျက် ရှိနေသည်။

အက် ချင်ကင်းက ပြင်းထန် ရင့်သီးသော စကားလုံးများကို ဖောဖောသီသီ သုံး၍ အင်ဒရူးအား စွဲချက်တင်ရင်းဖြင့် အစည်းအဝေးကို စလေသည်။

‘ဒီအမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထားတွေကို ကော်မတီဝင် ရဲဘော်များ ရှေ့မှာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ ရှင်းလင်း တင်ပြသွားပါ့မယ်’ ဟု အက် ချင်ကင်းက နိဒါန်းပျိုးပြီး စကား မပြောတတ် ပြောတတ်နှင့် အင်ဒရူးအပေါ် စွပ်စွဲချက် များစွာကို အကျယ်ချဲ့၍ တင်ပြသည်။

ဒေါက်တာ မေဆန်သည် ယခုကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်များကို လက်တွေ့ ခွဲစိတ် စမ်းသပ်သော အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိကြောင်း၊ ယင်းအလုပ်ကို လုပ်ရာ၌လည်း ကော်မတီမှ ပေးအပ်ထားသည့် အလုပ် တာဝန်ချိန်များ အတွင်းတွင် လုပ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ကော်မတီမှ ပေးထားသည့် လစာငွေကို ယူပြီး ကော်မတီ၏ အလုပ်ကို အချိန်ပြည့် မလုပ်ဘဲ အချိန်ကို ခိုးယူ၍ သူ့ ကိုယ်ပိုင် အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် အင်ဒရူး၏ အလုပ်မှာ တိရစ္ဆာန်များကို အသနား အညှာတာ မရှိဘဲ အရှင်လတ်လတ် ခွဲစိတ် သတ်ဖြတ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရာ၌လည်း လိုအပ်သော တရားဝင် ခွင့်ပြုချက်ကို သက်ဆိုင်ရာမှ မယူဘဲနှင့် လုပ်ခြင်းဖြစ်၍ တရား ဥပဒေ ရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင် အလွန် ကြီးလေးသော ပြစ်မှု တစ်ခုကို ကျူးလွန်ခြင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း စသည် .... စသည်ဖြင့် သူ တတ်သမျှ မှတ်သမျှနှင့် အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်း တင်ပြသွားလေ၏။

ဤနေရာတွင် အတွင်းရေးမှူး အိုင်ဝင်က ထိုင်နေရာမှ ကပျာကယာ ထ၍ စကားတစ်ခွန်း ဝင်ပြောသည်။

‘အက် ချင်ကင်း တင်ပြတဲ့ နောက်ဆုံး အချက်နှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ကော်မတီကို အကြံ တစ်ခု ပြုရပါလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ဒေါက်တာ မေဆန် ခွင့်ပြုချက် လိုင်စင် မယူဘဲ ကိစ္စကို သက်ဆိုင်ရာ တိုင်မယ် ဆိုရင် နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်လာမယ့် အရေးယူမှုဟာ ကျွန်တော်တို့ ဆေးဝါး ကူညီ ထောက်ပံ့ရေး အသင်း တစ်သင်းလုံးနှင့် ပတ်သက်လာဖို့ ရှိနေပါတယ်’

‘ခင်ဗျား ဆိုချင်တာ ဘာလဲ’ ဟု အက် ချင်ကင်းက မေးသည်။

‘ဒေါက်တာ မေဆန်ဟာ ကျွန်တော်တို့ အသင်းက ခန့်ထားတဲ့ လက်ထောက် ဆရာဝန် တစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့်မို့ တရား ဥပဒေ သဘောအရ သူ့အတွက် ကျွန်တော်တို့မှာ တာဝန် ရှိနေပါတယ်။ ဒီအချက်ကို သတိပြုကြဖို့ အကြံပြုချင်တာပါ’

ဤအချက်ကို အများက လက်ခံကြသည်။ ‘အိုင်ဝင် ပြောတာ မှန်တယ်။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အသင်း အပေါ်မှာ အငြိအစွန်း မရှိစေချင်ဘူး။ ဒီ ကော်မတီမှာတင် ကိစ္စပြတ်အောင် လုပ်ပါ’ ဟု အများက ပြောလာကြလေ၏။

ထိုအခါ ယခု အချိန်ထိ မထိုင်သေးသော အက် ချင်ကင်းက ‘ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီ သောက်သုံးမကျတော့တဲ့ ခွင့်ပြုမိန့် ကိစ္စကို ထားလိုက်ပေါ့ဗျာ။ ဒီလူကို အရေးယူနိုင်ဖို့ အတွက် လုံလောက်တဲ့ အချက်တွေ ရှိနေတာပဲဟာ’ ဟု ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောလေသည်။

‘ဒီမှာ ဒီမှာ’

နောက်နားဆီမှ တစ်ဦးက ထ၍ အော်သည်။

‘သူ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် ကာဒစ်ဖ်ကို သွားတာတွေကော မေ့နေကြပြီလား။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကလေး၊ တစ်နှစ်လုံး သွားနေတာလေ၊ မမှတ်မိကြတော့ဘူးလား’

‘ဘယ်တော့မှ သောက်ဆေး စားဆေး မပေးတဲ့ ဆရာဝန်ဗျာ။ သူ ဆေးခန်း အပြင်ဘက်မှာ တစ်နာရီလောက် စောင့်နေရပြီး ပုလင်းထဲ ဆေးတစ်စက် မပါဘဲ ပြန်လွှတ်တဲ့ ဆရာဝန်ပေါ့’

‘နေကြပါဦး၊ နေကြပါဦး’ ဟု ချင်ကင်းက တားသည်။ ထို့နောက် သူ၏ စွပ်စွဲချက်များကို ပြန်ဆက်လေ၏။

‘အခု ကျွန်တော် တင်ပြခဲ့တဲ့ စွပ်စွဲချက်တွေဟာ အမှန်တွေပါ။ သူ မလုပ်သင့်ဘဲ လုပ်ခဲ့တဲ့ဟာတွေပါ။ ဒေါက်တာ မေဆန်ဟာ အသင်း အတွက် တာဝန် ကျေပွန်တဲ့ ဝန်ထမ်းကောင်း တစ်ဦး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ အခု တင်ပြခဲ့တဲ့ အချက်တွေက အထင်အရှား ပြနေပါတယ်။ နောက် တစ်ချက်ကတော့ သူဟာ အလုပ်သမားတွေကို သင့်တော် လိုအပ်တဲ့ ဆေးစာ မပေးတဲ့ ဆရာဝန်ပါ။ သို့သော်လည်း ဒီအချက်တွေကို ကျွန်တော်တို့ မပြောတော့ဘဲ အဓိက စွပ်စွဲချက်တွေကို ပြန်စဉ်းစားရအောင်ပါ။ အခု ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အသင်းဟာ တစ်မြို့လုံးက အုံကြွ ဆန့်ကျင်ခြင်း ခံနေရတဲ့ လက်ထောက် ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို လက်ခံထားရပါတယ်။ ဒီလူဟာ ရဲက အရေးယူပိုင်ခွင့် ရှိတဲ့ အမှုမျိုးကို ကျူးလွန်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကော်မတီပိုင် အိမ်ကို နွားသတ်ရုံ လုပ်ပစ်တဲ့ လူပါ။ ရဲဘော်တို့ မယုံ မရှိကြပါနှင့်။ ကျွန်တော် ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ပြီး ကျိန်ပြောပါမယ်။ ကြမ်းပေါ်မှာ သွေးတွေ စွန်းနေတာ ကျွန်တော့် မျက်စိနှင့် အသေအချာ မြင်ခဲ့ရတာပါ။ ဒီလူဟာ ထင်မိ ထင်ရာ လျှောက်လုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ တခြား ဘာမှ သိတဲ့ တတ်တဲ့ လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အခု တင်ပြခဲ့တဲ့ အချက်တွေကို လက်ခံမယ် လက်မခံဘူး ဆိုတာ မေးပါရစေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဆန္ဒကို ပြောပြဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး ကျွန်တော်နှင့် တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်း တစ်သဘောတည်း ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တောင်းဆိုချင်တာက ဒေါက်တာ မေဆန်ကို အလုပ်က အမြန်ဆုံး ထုတ်ပစ်ဖို့ပါပဲ ခင်ဗျာ’

အက် ချင်ကင်းသည် အောင်နိုင်သူ တစ်ဦးသဖွယ် ကော်မတီဝင် သူ့ ရဲဘော်များ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သူ့နေရာတွင် ပြန်ထိုင်သည်။ အခန်းထဲဝယ် လက်ခုပ်သံများ ညံသွားလေ၏။

‘ဒေါက်တာ မေဆန်ကို ရှင်းလင်း ချေပဖို့ ခင်ဗျားတို့ ခွင့်ပြုရလိမ့်မယ်’

အိုင်၏ အသံမှာ ပျော့လွန်းလှပေသည်။ မျက်နှာမှာလည်း ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေ၏။ သူသည် အားမရှိတော့သည့် ပုံဖြင့် အင်ဒရူးဘက်သို့ လှည့်၍ မျက်နှာမူလိုက်လေ၏။

တစ်ခန်းလုံးမှာ အပ်ကျသံပင် ကြားရတော့မလောက် ငြိမ်ဆိတ်သွားလေသည်။

အင်ဒရူးသည် ဘာမှ ထ၍ မပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည်။ အခြေအနေသည် သူ ထင်ထားသည်ထက်ပင် ဆိုးနေပေပြီ။ လူအများနှင့် ဖွဲ့စည်းထားပါသည် ဆိုသော ကော်မတီ တစ်ခုပင် ဖြစ်စေကာမူ အမှန်အတိုင်း မြင်ကြလိမ့်မည်ဟု လည်းကောင်း၊ အမှန်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု လည်းကောင်း ယုံကြည် ကိုးစား၍ မရပါတကား။ သူ့အား အလုပ်ခန့်ခွဲစဉ်က ဖော်ရွေ ရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာများဖြင့် ကြိုဆိုခဲ့ကြသော လူများသည် ဤလူများမှ ဟုတ်ပါလေစ။

သူသည် မလိုလျှင် မလိုသလို လုပ်တတ်သည့် လူတို့၏ သဘော၊ နိမ့်ကျသွားပြီဟု ထင်လျှင် နိမ့်သည်ထက် နိမ့်အောင် ဝိုင်း၍ ဖိချင်တတ်ကြသော လူတို့၏ သဘာဝများကို တွေးကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိရုံမျှမက သူ့ နှလုံးသားသည် နာကျင်လျက် ရှိရလေ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့်တော့ အရှုံးပေးဖို့ သူ စိတ်မကူးပေ။ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် အလုပ်မှ နုတ်ထွက်သွားမည်ဟုလည်း သူ စိတ်မကူးပေ။ သူ ပြောသင့်သမျှကိုတော့ ပြောရပေဦးမည်။

သူ ထိုင်နေရာမှ ထလိုက်သည်။

တကယ်တမ်း ဆိုတော့ သူသည် အပြောသမား မဟုတ်ပေ။ သူသည် စကားပြော ကောင်းသူ တစ်ဦး မဟုတ်မှန်း သူ့ကိုယ်သူ သိ၏။ သို့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် သူသည် ဒေါသဖြစ်လျက် ရှိသည်။ လူအများ၏ မသိ နားမလည်မှု၊ ဗဟုသုတ နည်းပါးမှုနှင့် ယုတ်မာမှုများကို ဒေါပွလျက် ရှိသည်။ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် မိုက်မဲလှသည့် အက် ချင်ကင်း၏ စွပ်စွဲချက်များ အပေါ်တွင်လည်း ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်သည် အထိ ဒေါပွမဆုံး ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ချင်ကင်း၏ စွပ်စွဲချက်များကို လက်ခုပ်သံ တည်ညံ့ဖြင့် ချီးမွမ်း ထောက်ခံ နေကြသူများကိုလည်း မကျေနပ် မချမ်းနိုင်လောက်အောင်ပင် ဒေါပွလျက် ရှိသည်။

သူသည် စကား စပြောလေ၏။

‘အက် ချင်ကင်း ရေနစ်သတ်လို့ သေသွားရတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေ အကြောင်းကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ လူစုထဲက ဘယ်သူမှ ပြောချင်ကြပုံ မပေါ်ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ လက်ခံမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။ အဲဒီလို လုပ်တာကိုမှ ရက်စက်ခြင်းလို့ ခေါ်တာ၊ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာဟာ ရက်စက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို တစ်ခု မေးစမ်းပါရစေ၊ ခင်ဗျားတို့ အလုပ်သမားတွေဟာ ကြွက်ဖြူကလေးတွေနှင့် စာဝါကလေးတွေကို ဘာကြောင့် မြေအောက် ကျောက်မီးသွေးတွင်းထဲကို ယူသွားကြတာလဲ၊ မြေအစို ရှိ မရှိ သိချင်လို့ မဟုတ်လား၊ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ အားလုံး သိကြပါတယ်၊ ဒီကြွက်ကလေး ငှက်ကလေးတွေဟာ နောက်ဆုံးမှာ အသက်ရှူ ကျပ်ပြီး မွန်းပြီး သေကုန်ကြရတယ်၊ အဲဒါကို ခင်ဗျားတို့က ရက်စက်ခြင်း၊ ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ခြင်းလို့ ခေါ်ကြပါသလား၊ မခေါ်ကြပါဘူး၊ ဒီ တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို ခင်ဗျားတို့ ယူသွားကြတာဟာ လူသားတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ဖို့ အတွက် ယူသွားကြတာပဲ ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကောင်း သိနေကြတာပဲ၊ ဒီထက် ရှင်းအောင် ပြောရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အသက်တွေကို ကယ်တင်နိုင်ဖို့ အတွက် ဒီ သတ္တဝါလေးတွေကို သုံးကြတာ မဟုတ်လား’

‘အခု ကျွန်တော် လုပ်နေတာတွေဟာ ဘယ်သူ့ အတွက်လဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အတွက်ပါပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေ မြေအောက် ကျောက်မီးသွေးတွင်းထဲမှာ အလုပ် လုပ်ရင်းနှင့် နေ့စဉ် အမှုန်တွေ ဖုန်တွေ ရှူရလွန်းလို့ ခင်ဗျားတို့ အဆုတ်တွေမှာ ရောဂါ ဖြစ်လာရတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ သိကြတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အဆုတ်ရောဂါ ဖြစ်လာရင် လျော်ကြေး မရဘူး၊ အလုပ်ခွင်က ရတဲ့ ရောဂါ မဟုတ်လို့ ဆိုပြီး လျော်ကြေး မပေးတာ၊ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ သိကြတယ် မဟုတ်လား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက် အတွင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အချိန်လေးထဲက ရသလောက် ဖျစ်ညှစ်ယူပြီး စက္ကန့်ပိုင်း မိနစ်ပိုင်းနှင့်အမျှ ဒီပြဿနာကို သုတေသန လုပ်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် သုတေသန လုပ်ရင်းက ခင်ဗျားတို့ အတွက် တိုးတက် ကောင်းမွန်တဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့် အခြေအနေ ဖန်တီးပေးနိုင်ဖို့၊ ခင်ဗျားတို့မှာ အဆုတ်ရောဂါ ဖြစ်လာရင် ထိုက်သင့်တဲ့ လျော်ကြေး ကရုဏာကြေး ဆိုတာတွေ ရနိုင်ဖို့၊ ခင်ဗျားတို့ ကျန်းမာရေး အတွက် ကြိုတင် ကာကွယ်သွားနိုင်ဖို့ အတွက် အချက်အလက်တွေကို တွေ့လာရတယ်၊ အဲ .... စောစောက လင်း ရစ်ချတ်က တန်ဖိုးထားပြီး ပြောနေတဲ့ ဆေးရည်တွေ ဆေးလုံးတွေထက် အဆများစွာ သာတဲ့ အချက်တွေကို ရှာဖွေခဲ့တာပဲ၊ ဒီလို အဖိုးတန်တဲ့ အချက်အလက်တွေကို ရဖို့ အတွက် ကျွန်တော့် အနေနှင့် ပူး တစ်ဒါဇင်လောက်ကို မသုံးရဘူးတဲ့လား၊ သုံးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ အဲဒီ အချက်အလက်တွေဟာ ပူး တစ်ဒါဇင်လောက်မှ တန်ဖိုး မရှိတော့ဘူးတဲ့လား’

‘အခု ကျွန်တော် ပြောပြနေတာကို ခင်ဗျားတို့ ယုံချင်မှ ယုံမှာပါ၊ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ မလိုလားတဲ့ စိတ်က သိပ်များနေတော့ ကျွန်တော် ပြောနေသမျှတွေဟာ လိမ်ညာနေတာလို့ပဲ ထင်ကြမှာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အနေနှင့်

ကျွန်တော်ဟာ အကျိုး ကျေးဇူး မရှိပါဘဲနှင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အချိန်တွေ၊ တစ်နည်း ပြောရရင် ခင်ဗျားတို့ ပိုင်တဲ့ အချိန်တွေကို သက်သက်မဲ့ ဖြန့်တီးပစ်နေတယ်လို့ ထင်ချင်လည်း ထင်ကြပေမပေ။’

သူသည် ပြောရင်း ပြောရင်းနှင့် စိတ်အား ထက်သန်လွန်းသဖြင့် ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ မပြောမိရန် သတိထားမည် ဟူသော သူ၏ မူလ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မေ့သွားလေသည်။ သူသည် သူ့ အကျိုးအိတ်ထဲမှ စာ တစ်စောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် လုပ်နေတဲ့ အလုပ် အပေါ်မှာ တခြားလူတွေက ဘယ်လို မြင်ကြတယ် ဆိုတာ ဒီစာက ပြပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့် အလုပ် အပေါ်မှာ တန်ဖိုး ဖြတ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုးနှင့် ပြည့်စုံတဲ့ လူတွေ မြင်ပုံကို ပြောတာနော်’

သူသည် အိုင်ဝင်ထဲသို့ လျှောက်သွားပြီး စာကို ပေးလိုက်သည်။ ထိုစာကား စိန့် အင်ဒရူး တက္ကသိုလ် ဆီးနိတ် အဖွဲ့မှ အင်ဒရူး၏ စာတမ်းအတွက် အမ်၊ ဒီ ဘွဲ့ အပ်နှင်းလိုက်ကြောင်း အကြောင်းကြားသည့် စာ ဖြစ်လေသည်။

အိုင်ဝင်သည် စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီး သူ့မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် ကြည်ကြည်လင်လင် ဖြစ်လာသည်။ သူ့ လက်တွင်းမှ စာသည် ကော်မတီဝင် တစ်ဦး၏ လက်မှ တစ်ဦးလက်သို့ ကူးပြောင်းသွားလေ၏။

အင်ဒရူးကတော့ ဆီးနိတ်မှ ရရှိသည့် စာကြောင့် ချက်ချင်း ရလာသည့် အကျိုးတရားကို ကြည့်ကာ စိတ်မချမ်းမြေ့လှပေ။ သူ့ဘက်က မှန်ကန်ကြောင်း ခိုင်လုံသော အထောက်အထား ပြလို၍သာ ဤစာကို ပြမိခြင်း ဖြစ်၏။ ဤစာကို ထုတ်၍ ပြမိသည့် အတွက် သူ့ကိုယ်သူပင် ခွင့်မလွှတ်ချင်အောင်ပင် ဖြစ်နေမိလေသည်။

ခဏမျှ အကြာတွင် အိုင်ဝင်က လှမ်းပြောသည်။

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ဒေါက်တာ အပြင် ခဏ ထွက်ပေးပါလား။’

သူ၏ ပြဿနာ အတွက် ကော်မတီ မဲခွဲနေခိုက်တွင် သူသည် အပြင်ဘက်၌ ရပ်ကာ ရောက်တတ်ရာရာ တွေးနေမိသည်။ အလုပ်သမားများ၏ အကျိုး အတွက် အလုပ်သမား တစ်စုက ဆေးကုသမှု လုပ်ငန်း တစ်ခုလုံးကို ကြီးကြပ် စီမံနေသည်မှာ အလွန် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှသည့် စိတ်ကူးယဉ်မှု တစ်ခုပင် ဖြစ်ချေသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ကူးသည် စိတ်ကူးမျှသာ ဖြစ်၏။ လက်တွေ့တွင်မူကား ဤလူစုသည် အလွန် မျက်နှာလိုက်၍ အသိဉာဏ် ပညာ ဗဟုသုတလည်း ခေါင်းပါးလွန်းလှပေသည်။ ဤလုပ်ငန်းကို စနစ်တကျ တိုးတက်လာအောင် လုပ်နိုင်မည့် အရည်အချင်းမျိုး သူတို့ လူစုတွင် မရှိဟုပင် ထင်၏။ အိုင်ဝင်ကဲ့သို့ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတနှင့် ပြည့်စုံသည့် အလုပ်သမားမျိုးကသာလျှင် ဤလူစုအား အသိအမြင် တိုးတက်လာအောင်၊ အတွေးအခေါ် မှန်ကန်လာအောင် အပင်ပန်းခံ၍ မနားမနေ ကြိုးပမ်း အားထုတ်နေရလေသည်။

သို့သော်လည်း ဤကိစ္စတွင်တော့ အိုင်ဝင်သည် သူ့အား အကာအကွယ် ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ပေ။

အင်ဒရူး အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည့် အခါ အိုင်ဝင်သည် အပြုံးဖြင့် ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လျက် ရှိ၍ ကော်မတီဝင် လူကြီး အတော်များများက သူ့အား ကြည့်နေပုံမှာလည်း စောစောကလို မဟုတ်တော့ပေ။

အိုင်ဝင်သည် ချက်ချင်းပင် ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကာ ပြောသည်။

‘ကော်မတီမှာ မဲခွဲပြီးသွားပါပြီ၊ အများစုက ဒေါက်တာကို ဆက်လက်ထားဖို့ မဲပေးကြပါတယ်၊ ဒေါက်တာကို သတင်းကောင်း ပြောပြရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် သိပ် ဝမ်းသာပါတယ်။’

မထင်ပါဘဲနှင့် သူ့ဘက်က အနိုင်ရခဲ့ပေပြီ။

သို့သော် ....

လောလောဆယ် ရခဲ့သည့် သူ့ အတွေ့အကြုံများ အရ ဤလူစု အပေါ်တွင် သူ စိတ်ကုန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ကော်မတီဝင်များကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့နှုတ်ဖျားမှ ကျေးဇူးတင် စကား ထွက်အလာကို မျှော်လင့်နေကြပုံ ပေါ်၏။ သူကတော့ ကျေးဇူးတင် စကား မဆိုနိုင်ပေ။ ဆိုချင်သည့် စိတ်လည်း မရှိပြီ။

သူသည် လုပ်ငန်း တစ်ခုလုံး အပေါ် စိတ်ကုန်ခဲ့ပြီး ကော်မတီ အပေါ်တွင်လည်း စိတ်ကုန်ခဲ့ပြီ။ အဘာရာလောမြို့ အပေါ်တွင်လည်း စိတ်ကုန်ခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ သူ၏ သုတေသန လုပ်ငန်းနှင့် ပူးများ၊ ဤ အရာများပေါ်တွင်လည်း စိတ်ကုန်ခဲ့ပြီ။ အဆုံးစကား ပြောရလျှင် သူ့ကိုယ်သူပင် စိတ်ကုန်ခဲ့ပြီ။

‘ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာ အိုဝင်၊ ကော်မတီက ကျွန်တော့်ကို ဆက်ထားဖို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ကျွန်တော် အဘာရာလောမြို့မှာ ဆက်နေချင်တဲ့စိတ် မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် အလုပ်က ထွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ ဒီကနေ့က စပြီး တစ်လ ပြည့်ရင် အလုပ်က နုတ်ထွက်တော့မယ် ဆိုတာ ကော်မတီကို အကြောင်းကြားပါတယ်’

အင်ဒရူးသည် ဤစကားများကို ပြောရသည့် အတွက် မည်သို့သော စိတ်ခံစားမှုမှ မရှိပေ။ ဝမ်းသာခြင်းလည်း မဖြစ်။ ဝမ်းနည်းခြင်းလည်း မဖြစ်ပေ။ သူသည် ကော်မတီဝင်များအား တစ်ချက်မျှ ဝေခွဲ ကြည့်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ပထမဆုံး အသံထွက်လာသူမှာ အက် ချင်ကင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် အင်ဒရူး ထွက်သွားရာသို့ ကြည့်၍ ‘အင်မတန် ကောင်းတဲ့ စီရင်ချက်ပါပဲ’ ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

အိုဝင်ကမူ ကော်မတီဝင်များအား ဒေါသတကြီးဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

‘မင့် ပါးစပ်ပုပ်ကြီးကို ပိတ်ထားစမ်း အက် ချင်ကင်း’

အိုဝင်သည် အက် ချင်ကင်းအား တစ်ချက် လှည့်၍ ဟောက်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ပေတံကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်၍ ချလိုက်ကာ စကား တစ်ခွန်း ပြောလိုက်လေသည်။

‘ရတောင့်ရခဲ ရထားတဲ့ လူတော် လူကောင်း တစ်ယောက်ကို ငါတို့ လက်လွှတ်လိုက်ရပြီ’

အင်ဒရူးသည် ထိုနေ့ ည သန်းခေါင်ယံတွင် အိပ်ပျော်နေရာမှ တစ်ရေး နိုးလာသည်။ အလုပ်မှ ထွက်မည်ဟူသော သူ၏ အဆုံးအဖြတ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏ ထင်မြင်ချက်များကို ခရစ္စတီအား ပြောနေပြန်လေသည်။

‘ကိုဟာ အရူးတစ်ယောက်နှင့် တူမနေဘူးလား ခရစ္စတီ၊ အလုပ်နှင့် အကိုင်နှင့် အခြေတကျ ဖြစ်နေပါလျက်နှင့် အလုပ်က ထွက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဟာ ကိုတို့ ဘဝကို အခြေပျက်သွားအောင် လုပ်သလို ဖြစ်မနေဘူးလား၊ အမှန်က ကိုရဲ့ လက်ရှိ အလုပ်ဟာ သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ အလားအလာ ကောင်းတဲ့ အလုပ် တစ်ခုပါ။ အခု ဆိုရင် ကိုဆီမှာ မှန်မှန်လာပြီး ဆေးကုခံနေတဲ့ ကိုယ်ပိုင် လူနာတောင် တော်တော်များများ ရှိနေပြီ။ ကို အထက်လူကြီး လီဝီလင်းကလည်း သဘော မဆိုးပါဘူး၊ အင်မတန်မှ သဘောထား ပြည့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကို မင့်ကို ပြောခဲ့ပြီးပြီလား မသိဘူး၊ ဒေါက်တာ လီဝီလင်းက ကိုကို ဆေးရုံ သုံးခွင့် ပေးမယ်လို့တောင် ကတိ ပေးထားပြီ။ ကော်မတီ ဆိုတာကလည်း ချင်ကင်းရဲ့ အုပ်စုကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ရင် ကျန်တဲ့ လူစုက သဘော မဆိုးကြပါဘူး၊ သူတို့ အနေနှင့် ဒေါက်တာ လီဝီလင်း ပင်စင် ယူသွားရင် သူ့နေရာမှာ ကိုကို ထားချင် ထားကြမှာ၊ အဲသလို အလားအလာ ကောင်းတွေ ရှိပါလျက်နှင့် အလုပ်က ထွက်မယ်လို့ ကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ကို ဆုံးဖြတ်ချက်တွေဟာ ကိုဘဝ အခြေပျက်အောင် ဖျက်တာနှင့်များ တူနေမလားကွယ်’

ခရစ္စတီသည် အင်ဒရူးဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍ လဲလျောင်းနေရာမှ သူ့အား နှစ်သိမ့်စကား ဆိုလေသည်။

‘အစကတည်းက ကိုအနေနှင့် ကိုဘဝကို တစ်သက်လုံး ဝေလနယ် ကျောက်မီးသွေးတွင်းမှာ ဆရာဝန် လုပ်ရင်း ဇာတ်မြုပ် နေသွားဖို့ကို စိတ်ကူးထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုဘဝ တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း အတွက် ပြောင်းသင့်လည်း ပြောင်းရမှာပေါ့၊ ကျွန်မတို့ ဒီမှာ နေရ ထိုင်ရတာ စိတ်တော့ ချမ်းသာသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအရပ်ကို စွန့်ခွာသွားဖို့ အချိန်ကျလာရင်တော့ သွားရမှာပေါ့၊ တကယ်တော့ ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ မှားတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး’

အင်ဒရူးကတော့ သောက ဖြစ်ဆဲပင်။

‘ကို ပြောတာ နားထောင်ပါဦး ခရစ္စတီရယ်၊ ကိုယ်ပိုင် ဆေးခန်း ဖွင့်ဖို့ကလည်း ကိုတို့မှာ ငွေကြေး မပြည့်စုံသေးဘူး၊ ကိုအနေနှင့် အလုပ်က မထွက်ခင် ငွေ နည်းနည်းပါးပါး ထပ်ပြီး စုမိ ဆောင်းမိအောင် လုပ်ဖို့ လိုဦးမယ် ထင်တယ်’

ခရစ္စတီက အိပ်ချင်မူးတူးသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

‘ငွေဟာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကိုရယ်၊ စိတ်ပူမနေစမ်းပါနှင့်၊ ကျွန်မတို့မှာ အခု စုထားတဲ့ ငွေကို အပျော် ခရီးလေး ဘာလေး ထွက်တဲ့အခါ သုံးရဦးမယ်၊ ကို သတိထားမိရဲ့လားဟင်၊ ဒီ ကျောက်မီးသွေးတွင်းထဲမှာ ကို အလုပ်နှင့် နပန်းလုံးနေခဲ့တာ လေးနှစ် နီးပါး ရှိနေခဲ့ပြီ၊ ကို နားနားနေနေ မနေရတာ ကြာပြီ’

အပူအပင် အကြောင့်အကြ မထားတတ်သော ခရစ္စတီ၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် ခရစ္စတီ၏ ဖြေသိမ့်မှုများကြောင့် အင်ဒရူးမှာ စိတ်အေး နားအေး ဖြစ်သွားပြန်သည်။ နောက်တစ်ရက် မနက် လင်းချိန်တွင် သူသည် စိတ်သစ် လူသစ် ဖြစ်လျက် ရှိပြန်၏။ လူ့လောကကြီးသည် သူ့အတွက် အလွန် နေချင့်စဖွယ် ကောင်းသည့် နေရာ ဌာနကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေပြန်လေ၏။

နံနက်စာကို မြိန်ရေရှက်ရေ စားသောက်နေရင်းက ‘မင်းဟာ အင်မတန် လိမ္မာတဲ့ ဇနီး တစ်ယောက်ပါလား ခရစ္စတီရယ်၊ တကယ် ပြောတာပါ၊ အလုပ်က ထွက်ရမလား ဆိုပြီး ယောက်ျားကို တပူပူ တဆူဆူ လုပ်နေရမယ့် အချိန်မျိုးမှာ ပူပူဆူဆူ မလုပ်ဘဲ အပန်းဖြေ ခရီးထွက်ဖို့ အားပေးနေတယ်၊ ပြီးတော့လည်း ....’

ခရစ္စတီကမူ သူ့စကားကို နားမထောင်ပေ။ သတင်းစာတွင် စိတ်ဝင်စားနေသဖြင့် အင်ဒရူး ဘာပြောနေမှန်းပင် မသိချေ။ မသိခြင်းကြောင့်လည်း အဆက်အစပ် မရှိသော စကားကို ဆိုလေသည်။

‘ကျွန်မ အိမ်တွင်း ပန်းမန် စိုက်ပျိုးရေး အခန်းကို အမြဲ ဖတ်တယ်၊ ရှင် ဘယ်လို သဘောရသလဲ ဟင်’

‘မဖတ်နှင့်’

အင်ဒရူးက ပြောပြောဆိုဆို ခရစ္စတီ၏ ပါးကို တစ်ချက် မွှေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ရယ်ကာ မောကာဖြင့် ‘မဖတ်နှင့်၊ ကို အကြောင်းသာ တွေး၊ ဟုတ်လား’ ဟု ထပ်ပြောကာ တံခါးဆီသို့ ထသွားလေ၏။ အင်ဒရူးသည် ရှေ့ရေးအတွက် တွေးပြီး မပူပင်တော့ချေ။ ဘဝကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့နှင့် ဖြစ်သလို ရင်ဆိုင်သွားရန်သာ စိတ်ကူးလေတော့သည်။ သူ့တွင် အမ်၊ အာ၊ စီ၊ ပီ ဘွဲ့နှင့် အမ်၊ ဒီ ဘွဲ့ နှစ်ခု ရှိနေပြီ။ ဘဏ်တွင်လည်း စုငွေ ပေါင် သုံးရာကျော်ခန့် ရှိထားသည်ဖြစ်ရာ သူတို့ လင်မယား နှစ်ယောက် ထမင်းတော့ ငတ်မည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်သည်။

သူတို့သည် ဆုံးဖြတ်ထားသည့်အတိုင်း အခိုင်အမာ ရပ်တည်ကြသည်။ အင်ဒရူး အလုပ်မှ ထွက်တော့မည်ဟူသော သတင်းကြောင့် မြို့လူထု၏ သဘောထားမှာလည်း တစ်မျိုး ပြောင်းလာသည်။ မြို့သူ မြို့သားတိုင်းကပင် အင်ဒရူးအား အလုပ်မှ မထွက်စေချင်ကြပေ။

ကော်မတီ အစည်းအဝေး ကျင်းပပြီးသည့်နောက် ရက်သတ္တပတ် အကျော်တွင် အိုင်နှင့် အပေါင်းပါ တစ်စုသည် အင်ဒရူးထံသို့ ရောက်လာပြီး အင်ဒရူး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်၍ စဉ်းစားရန် မေတ္တာရပ်ခံကြသည်။ သို့သော်လည်း အိုင်၏ ကြိုးပမ်းချက်မှာ မအောင်မြင်ချေ။

ထိုအချိန်တွင် အက် ချင်ကင်းအား ဆန့်ကျင်နေကြသည့် အုပ်စုသည် အက် ချင်ကင်း အပေါ်၌ တိုး၍ မကျေမနပ် ဖြစ်လာကြသည်။ အက် ချင်ကင်းကြောင့်သာ အင်ဒရူး အလုပ်မှ နုတ်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည် ဟူသော အယူအဆမျိုး ဝင်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် အက် ချင်ကင်း အပေါ်၌ မုန်းတီး ရွံရှာမှုများ တိုးတက် ပြင်းထန်လာသည် ဖြစ်ရာ အက် ချင်ကင်းအား တွေ့လျှင် မြင်လျှင် သရော်ခြင်း၊ ပြောင်လှောင်ခြင်း၊ ရန်စခြင်း၊ ကိုယ်ထိ လက်ရောက်ပြုရန် အားထုတ်ခြင်းများ ဖြစ်လာလေ၏။

အင်ဒရူးကို အကြောင်းပြု၍ အဘာရာလောမြို့ပေါ်၌ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေစဉ် အတွင်း အင်ဒရူး၏ သုတေသန စာတမ်းကြောင့် ပြင်ပကမ္ဘာတွင်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

အင်ဒရူး၏ သုတေသန စာတမ်းသည် အင်ဒရူးအား အမ်၊ ဒီ ဘွဲ့ကို ရစေခဲ့သည်။ ယင်းစာတမ်းကို အင်္ဂလန်မှ ထုတ်ဝေနေသည့် 'စက်မှု လက်မှု ကျန်းမာရေး ဂျာနယ်' တွင် ဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရရုံမျှမက အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရှိ 'အမေရိကန် ကျန်းမာရေး ပညာပေး အသင်း' မှ အပြည့်အစုံ ရိုက်နှိပ်၍ လက်ကမ်း ပညာပေး စာစောင်အဖြစ် ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိခဲ့လေသည်။ ယင်းစာတမ်းကို အကြောင်းပြု၍ အင်ဒရူးထံသို့ စာသုံးစောင်လည်း ရောက်လာလေသည်။

ပထမစာမှာ ဘလစ်လိန်းရှိ ဆေးကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှ စာ ဖြစ်၍ စာနှင့်အတူ သူတို့ ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်သည့် ပူလပိုဆိုင်ရပ် ခေါ် အဆုတ်နာရောဂါ အတွက် သောက်ဆေးရည် ပုလင်းများကိုပါ နမူနာ အဖြစ် ပေးပို့လိုက်သည်။ ယင်း ဆေးရည် အစွမ်း အာနိသင် ထက်မြက်ကြောင်း ထင်ရှားသော သမားတော်ကြီးများနှင့် ဆရာဝန်ကြီးများက ထောက်ခံကြကြောင်း ဖော်ပြလိုက်ပြီး သူတို့၏ ပူလပိုဆိုင်ရပ် ဆေးရည်ကို သတ္တုတွင်း အလုပ်သမားများ ကုသရာ၌ အသုံးပြုပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါကြောင်း၊ ယင်း ဆေးရည်သည် ရှုမက်တစ်ဇင် ခေါ် အဆစ်အမြစ်များ ကိုက်ခဲသည့် ရောဂါကိုပင် ပျောက်ကင်းစေနိုင်ကြောင်း ရေးသားထားလေသည်။

ဒုတိယစာမှာ ပါမောက္ခ ချယ်လစ်ထံမှ ဖြစ်၍ အင်ဒရူး၏ သုတေသန စာတမ်းအတွက် ဝမ်းမြောက်ကြောင်းနှင့် ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုပါကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ အချိန်ရမည် ဆိုပါက ကာဒစ်ဖ်သို့ လာ၍ သူနှင့် တွေ့ဆုံစေလိုကြောင်း၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် လာနိုင်အောင် ကြိုးစားစေလိုကြောင်း ရေးသား ထားပေသည်။ သို့သော်လည်း ဤရက်များ အတွင်း အင်ဒရူးမှာ ကိုယ်စိတ် မအားအောင် အလုပ်များလျက် ရှိသဖြင့် ချယ်လစ်၏ ချိန်းဆိုချက်ကို မေ့သွားလေ၏။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နှင့် ချယ်လစ်ထံ စာပြန်ရန်ကိုပင် သတိမရတော့ချေ။

တတိယ စာကိုမူ ချက်ချင်းပင် ပြန်ကြား ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထိုစာကို ရသည့်အတွက် အင်ဒရူးသည် များစွာ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရ၏။ ဝမ်းသာ ကြည်နူးခြင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ တကယ်တော့ ထိုစာသည် မိုင်ပေါင်းများစွာ ကွာလှမ်းသော အမေရိကန် နိုင်ငံ အိုရီဂွန်း ပြည်နယ်မှ အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ကျော် ရောက်ရှိလာသော စာ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုစာကို အမြတ်တနိုးနှင့် တန်ဖိုးထားလျက် ရှိသော အင်ဒရူးသည် စာကို တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ဖတ်ရုံမျှနှင့် အားမရချေ။ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဖတ်သည်။ သူ ဖတ်၍ အားရတော့ ခရစ္စတီအား ပြလေသည်။

'ဒီမှာ ခရစ္စတီ၊ ဒီစာကို ကြည့်စမ်း၊ ဒီစာဟာ အမေရိကန် တစ်ယောက်က ရေးလိုက်တဲ့ စာ၊ စတီးမင်းဆိုတဲ့ အမေရိကန်ဆီက စာ၊ အိုရီဂွန်း ပြည်နယ်က ရစ်ချတ် စတီးမင်း ဆိုတာ ခရစ္စတီ ကြားဖူးချင်မှ ကြားဖူးမယ်၊ ကိုကတော့ သူ့အကြောင်း သိချင်နေတာ ကြာပြီ၊ ကို သုတေသန လုပ်ထားတဲ့ အမှုန့်နှင့် ဖုန်ကြောင့် အဆုတ်မှာ ထိခိုက်ခြင်း စာတမ်းကို ကောင်းကောင်း သဘောပေါက် နားလည်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် သူဟာ ကိုရဲ့ တွေ့ရှိချက်တွေပေါ်မှာ နားအလည်ဆုံး လူ တစ်ယောက်ပဲ ခရစ္စတီ သိလား၊ ပါမောက္ခ ချယ်လစ်ထက် ပိုပြီး နားလည်တယ်၊ သိတယ်၊ ကို ချက်ချင်း စာမပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ချက်ချင်း စာပြန်ရေးမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီလူက ကို ဘာကို ဦးတည်ပြီး သုတေသန လုပ်တယ် ဆိုတာ ကောင်းကောင်း နားလည်တယ်၊ ကိုရဲ့ စာတမ်းမှာ မှားနေတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကိုတောင်မှ မသိမသာလေး ထောက်ပြထားသေးတယ်၊ ကိုကလည်း အဲဒီ အချက်ကို

ရလောက်အောင် စာတုဗေဒ အခြေခံက မရှိဘူး မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ သူ့စာဟာ ကိုအတွက် ဂုဏ်ယူရမယ့် စာပဲ၊ စတီးမင်းလို ပုဂ္ဂိုလ်ဆီက စာ ရတဲ့ အတွက် ကိုတော့ သိပ် ဝမ်းသာတယ်’

ခရစ္စတီက မေးသည်။

‘သူက ဘာလဲ၊ ဆရာဝန်လား’

‘မဟုတ်ဘူး ခရစ္စတီ၊ ဆရာဝန် မဟုတ်ဘူး၊ သူက ဗိန္နောဆရာ တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဆေးကုဌာန တစ်ခု ဖွင့်ပြီး အဆုတ်ရောဂါမျိုးစုံကို ကုပေးနေတာ ကြာပြီ၊ သူ့ ဆေးကုဌာနက အိုရီဂွန်း ပြည်နယ် ပိုတလန်မြို့နားမှာ ရှိတယ်၊ သူ့ကို တချို့ လူတွေက အခုထက်ထိ အသိအမှတ် မပြုကြသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကို နားလည်သလောက် ပြောရရင် သူဟာ ဆမာလင်ဂါးတို့လို ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးပဲ၊ သူနည်းနှင့် သူ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ လူပေါ့၊ အချိန်ရမှ သူ့အကြောင်း ပြောပြရဦးမယ်’

အင်ဒရူးသည် ချက်ချင်းပင် စားပွဲတွင် ထိုင်၍ စတီးမင်းထံ ပြန်စာ ရေးလေသည်။

သူတို့သည် အပန်းဖြေ ခရီး ထွက်ရန် အတွက် အလုပ်များလျက် ရှိကြသည်။ သူတို့၏ အိမ်ထောင် ပစ္စည်းများကို ကာဒစ်ဖ်သို့ ပို့၍ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရန် စီစဉ်နေကြသဖြင့် အားလပ်သည်ဟု မရှိတော့ပေ။ တကယ်တော့လည်း သူတို့၏ ခွဲခွာမှုမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည် ဖြစ်ရာ ရသည့် အချိန်မှာ တိုတောင်းလွန်းလှပေသည်။ ရသမျှ အချိန် အတွင်းမှာပင် ဗောက်ဟန်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ ဘိုလန်တို့ မိသားစုနှင့် လီဝီလင်းတို့ စုံတွဲက အင်ဒရူးအား ဖိတ်ကြား၍ ထမင်းကျွေးကြသေးသည်။ သူတို့ အဘာရာလောမြို့မှ ထွက်ခွာသွားတော့မည့် နေ့တွင် ဂျင်နီသည် မျက်ရည်စက်လက် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ သူတို့အား မြို့လူထုက ဘူတာသို့ ဆင်း၍ တခမ်းတနား နှုတ်ဆက်ကြလိမ့်ဦးမည် ဟူသော သတင်းကိုလည်း ဂျင်နီထံမှ ရလေ၏။

ဘူတာသို့ ဆင်းတော့မည့် အချိန်တွင်မှ မစ္စတာ ဗောက်ဟန်သည် ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ပေါ်လာပြန်သည်။

‘ဒုက္ခပေးတယ်လို့တော့ မအောက်မေ့ကြပါနှင့်၊ ဒီမှာ မေဆန်၊ ခင်ဗျား ချယ်လစ်ဆီကို ဘာလို့ စာမပြန်တာလဲ၊ အခုပဲ သူ့ဆီက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ သုတေသန စာတမ်းအပေါ်မှာ သူက သိပ်ပြီး အလေးအနက် ထားနေတာ ခင်ဗျားလည်း အသိသားနှင့်၊ သူကတင် မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ရဲ့ ကျောက်မီးသွေးတွင်းနှင့် သတ္တုတွင်း လုပ်သားများ ကျန်းမာမှု ဆိုင်ရာ ဘုတ်အဖွဲ့ကလည်း သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေတာ၊ သူက ခင်ဗျားနှင့် အဆက်အသွယ် ရအောင် လုပ်ပြီး ပြောပြပေးပါတဲ့၊ လန်ဒန်ကို မပျက်မကွက် လာပြီး သူနှင့် တွေ့ပါတဲ့၊ သိပ်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စမို့ ဆက်ဆက် လာတွေ့ပါလို့ ရေးထားတယ်’

‘ခက်တော့ ခက်သားပဲ၊ ကျွန်တော်တို့က အပန်းဖြေခရီး ထွက်တာမို့ နားနားနေနေ နေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အနားမယူတာ ကြာပြီ၊ အဲဒီတော့ သူ့ကို သွားတွေ့ဖို့ဟာ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ ဘယ်လို လုပ်မလဲ’

‘ဒီလို ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားနှင့် ဆက်သွယ်လို့ရမယ့် လိပ်စာ ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့ပါလား၊ သူ ခင်ဗျားဆီကို စာရေးနိုင်တာပေါ့’

အင်ဒရူးသည် ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ အစီအစဉ်မှာ သူတို့ ယာယီ ခိုနားမည့် နေရာ ဌာန၏ လိပ်စာကို ဘယ်သူမှ မပေးရန် ဖြစ်၏။ လိပ်စာ မပေးမှသာလျှင် သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နားနိုင်ကြမည် ဖြစ်၏။ လိပ်စာကို ပေးခဲ့မိလျှင် အကြောင်း ကိစ္စ တစ်ခုခုနှင့် သူတို့အား ဆက်သွယ်လာဖွယ်ရာ ရှိရာ ဆက်သွယ်လာပြီ ဆိုလျှင်ပင် သောက ဖြစ်စရာတွေ ဝင်လာဖို့ ရှိ၏။ သို့ဆိုလျှင် သူတို့၏ အပန်းဖြေ ခရီးသည် အဘယ်မှာလျှင် အဓိပ္ပာယ် ရှိပါမည်နည်း။

သို့သော်လည်း အင်ဒရူးသည် သူတို့ နေထိုင်မည့် လိပ်စာကို ဗောက်ဟန်အား ပေးခဲ့လေသည်။

ထို့နောက် ကသူတ်ကယက်ပင် ဘူတာသို့ ဆင်းကြရသည်။ ဘူတာတွင် သူနယ်မြေ လူထုသည် သူတို့အား ဆီးကြို၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ သူတို့ ရထား ထွက်သည့် အခါ 'ဟာလေးမှ အမျိုးသားများ' ဟူသော သီချင်းသံသည် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

အင်ဒရူး၏ မျက်လုံးများသည် ဝင်းလဲ့ တောက်ပလာသည်။

'အခုလို ဆိုတော့လည်း လူတွေဟာ ယဉ်ကျေးကြသားပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်တုန်းကတော့ အဘာရာလောမြို့ရဲ့ လူတစ်ဝက်လောက်ဟာ ကိုသွေးကို သောက်ချင်နေကြတယ်။ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ၊ တကယ်တော့ လူ့ဘဝဟာ ရယ်စရာကြီးပါလား'

အင်ဒရူးသည် တစ်ကိုယ်တည်း ပြောနေရင်းမှ ခရစ္စတီ၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ခရစ္စတီ၏ မျက်နှာကိုလည်း ပြုံးဖြူဖြူနှင့် ကြည့်သည်။

'မစ္စက မေဆန်၊ ခင်ဗျား အဘွားကြီး ဖြစ်ခါမှ ဒုတိယ အကြိမ် ပျားရည်ဆမ်း ခရီး ထွက်ရပြန်ပြီနော်' ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် သူတို့သည် ဆောက်သင်ပတန်သို့ ရောက်ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရေလက်ကြားကို ဖြတ်၍ စိန့်မာလို အဆောက်အအုံ နောက်မှ ထွက်လာသည့် နေရောင်ကို မြင်ကြရလေသည်။ တစ်နာရီခန့် ကြာသည့်အခါ ဘရစ်တန်နီ နယ်မြေသည် သူတို့ နှစ်ဦးအား ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လျက် ရှိလေ၏။

ဂျူဇင်းများသည် မှည့်ဝင်းနေကြပေပြီ။ ချယ်ရီပင်များသည် အသီးများဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိ၏။ ဆိတ်များသည် စားကျက်မြေများ အတွင်း၌ လှည့်လည် သွားလာလျက် ရှိကြလေ၏။

ဤနေရာ ဤဒေသသို့ လာ၍ အနားယူရန် စိတ်ကူးရသူမှာ ခရစ္စတီ ဖြစ်ပေသည်။ ဤဒေသတွင် ခရီးသည်များ လမ်းညွှန် စာအုပ်၌ ဖော်ပြထားသည့် နန်းတော်ကြီးများ၊ သမိုင်း၏ အဆောက်အအုံကြီးများနှင့် ပြတိုက်များကိုတော့ မြင်ရမည် မဟုတ်ပေ။ တကယ် အစစ်အမှန် ဖြစ်သော ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ သဘာဝကိုတော့ မြင်ရ တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ခရစ္စတီက ဆိုလေသည်။

သူတို့ တည်းခိုသည့် ပေးလ်အန်ဒရီး ဟိုတယ်မှာ ဟိုတယ် အသေးစားလေး ဖြစ်၍ ပင်လယ် ကမ်းခြေနှင့် မဝေးလှပေ။ ပင်လယ်ဘက်ဆီမှ ရေလှိုင်းသံ ရေသံများကို သဲ့သဲ့သာသာ ကြားနေရ၏။ တော၏ သဘာဝဖြစ်သော မြေသင်းနဲ့နှင့် မြက်ရိုင်းပင်များ၏ အနံ့သည် တသင်းသင်း ပျံ့နေသည်။ သူတို့ အိပ်ခန်းမှာလည်း ခမ်းနားခြင်း၊ ထည်ဝါခြင်း မရှိပေ။ အိပ်ရာ ကျတော့လည်း သစ်သားအခင်း အိပ်ရာ။ မနက်လင်း၍ ကော်ဖီ သောက်တော့လည်း မြေအိုး မြေခွက်နှင့် တောဆန်ဆန်။

သူတို့သည် ပူစရာ ပင်စရာ ဆို၍ ဘာကိုမှ မစဉ်းစား မတွေးတောဘဲ အချိန်ရှိသမျှ အနားယူကြသည်။ စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ အိပ်လိုက်နှင့် အချိန်ကုန်ကြသည်။ ညနေခင်းများတွင် အင်ဒရူးသည် ဟိုတယ် ပိုင်ရှင်နှင့် ဘိလိယက် ထိုးရာ နိုင်သည့်အခါ နိုင်၍ ရှုံးသည့်အခါ ရှုံးလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်လတည်းဟူသော အချိန်သည် ကုန်ဆုံးခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် အင်ဒရူးသည် လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးရက်ခန့်က ရခဲ့သော စာတစ်စောင်ကို သတိရလာသည်။ ထိုစာကို မဖောက်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့၏။ စာအိတ်ပေါ်တွင် အစွန်းအကွက်များပင် ပေကျဲလျက် ရှိလေပြီ။ ထိုစာကို သူ့အပေါ် အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲတွင် ထည့်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ အင်္ကျီအိတ်ကို နှိုက်မိတိုင်း ထိုစာကို စမ်းမိသည်။ သို့သော်လည်း အနားယူချိန်တွင် မဖောက်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်အရ မဖောက်ဖြစ်ခဲ့ပေ။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် ခရစ္စတီက စာကို ဖောက်ခိုင်းသည်။

‘ဖောက်လိုက်ပါ ကိုရယ်’

အင်ဒရူးသည် ပင်လယ် သဲသောင်ပြင်ထက်ဝယ် အလျားမှောက်ကာ နေဆာလှုံရင်းမှ စာကို ဖောက်ဖတ်သည်။ ပြီးတော့ ထ၍ ထိုင်သည်။ စာကို ဒုတိယ အကြိမ် ဖတ်ပြန်၏။ ထို့နောက် ခရစ္စတီ လက်သို့ လှမ်းပေးလေသည်။

စာမှ ပါမောက္ခ ချယ်လစ်ထံမှ ဖြစ်၏။ စာတွင် အင်ဒရူး၏ သုတေသန စာတမ်းကို ကျောက်မီးသွေးတွင်းနှင့် သတ္တုတွင်း လုပ်သားများ ကျန်းမာမှုဆိုင်ရာ ဘုတ်အဖွဲ့မှ များစွာ စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြောင်း၊ အမှုန်နှင့် ဖုန်များကို ရှူရှိုက်မိ၍ ဖြစ်လာရသော ရောဂါသည် အလုပ်သမားများ၏ ပြဿနာကို လွှတ်တော်သို့ တင်ပြနိုင်ရန် အစီအစဉ် ရှိနေကြောင်း၊ ယင်း အစီအစဉ်အတွက် အချိန်ပြည့် ဆရာဝန် တစ်ဦးကို ဘုတ်အဖွဲ့မှ ခန့်ထားရန် ရှိနေကြောင်း၊ အင်ဒရူးမှာ ဤပြဿနာနှင့် ဆက်စပ်နေသော သုတေသန လုပ်ငန်းကို မကြာသေးခင်ကမှ လုပ်ခဲ့ဖူးသော ဆရာဝန် တစ်ဦး ဖြစ်နေသဖြင့် ဘုတ်အဖွဲ့မှ အင်ဒရူးအား ခန့်ထားရန် သဘောတူထားကြောင်း ရေးထားလေ၏။

ခရစ္စတီသည် စာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ဝမ်းသာ ရွှင်မြူးသော မျက်နှာဖြင့် အင်ဒရူးအား ကြည့်သည်။

‘ကျွန်မ ရှင့်ကို မပြောခဲ့ဘူးလား၊ အချိန်တန်ရင် သူ့ဟာသူ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်လို့’

အင်ဒရူးသည် ကျောက်ခဲများကို တစ်လုံးချင်းစီ ကောက်၍ ပင်လယ် ကမ်းခြေဘက်သို့ အမှတ်မထင် ပစ်ပေါက်နေရာမှ ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘အလုပ်ကတော့ ကုသခန်းဆိုင်ရာ အလုပ် တစ်ခုပဲ၊ အခြား အလုပ်မျိုးဖြစ်ရင် ကောင်းမှာ၊ အင်းပေါ့လေ .... သူတို့ကလည်း ကိုဟာ ကုသမှု ပညာရှင် တစ်ဦးမှန်း သိထားကြမှာပေါ့လေ’

ခရစ္စတီက အင်ဒရူးအား ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

‘ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် သဘောတူထားခဲ့တဲ့ အချက်ကို မေ့တော့မလို့လား၊ အလုပ် မလုပ်ဘဲ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်တာတွေ မတွေးဘဲ တနင်္ဂနွေ ခြောက်ပတ်တိတိ နားမယ်ဆိုတဲ့ အချက်လေ၊ ဒီစာကြောင့် ကျွန်မတို့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အနားယူနေတာလေး မပျက်စေချင်ဘူးကွယ်’

‘မမေ့ပါဘူး၊ မမေ့ပါဘူး’

ပြောရင်းကပင် အင်ဒရူးသည် သူ့ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

‘စိတ်ချပါ၊ ကိုတို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အတိုင်း ရက်ပြည့်အောင် နားမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ....’

သူသည် ထိုင်ရာမှ ခုန်၍ ထလိုက်ပြီး ခရစ္စတီ၏ လက်ကို ဆွဲ၍ ထိုင်ရာမှ ထစေသည်။

‘ကိုတို့ ကြေးနန်းရုံးကို ပြေးလိုက်ကြဦးစို့လားကွာ၊ ကြေးနန်းလေး ရိုက်တာလောက်ကတော့ ကိုတို့မှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိနိုင်ပါဘူး’

(ဆက်ရန်)

